

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Først af det Arabiske Sprog i det Franske ved
[Ant.] Galland ... men efter manges Begiering
paa Dansk oversat.

Titel | Title:

Tusende og en Nat, hvorudi paa en fornøielig
Maade fortælles allehaande selvsomme
Arabiske Historier og forunderlige Hændelser,
saa vel som behagelige Elskovs Begivenheder,
tillige med de Østerlandske Folkes...

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

2. forbedrede Opl.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : bekosted af Fr. Chr. Pelt, 1757-58

Fysiske størrelse | Physical extent:

3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58,- 433. ex. 1

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

115808146288

L

58

Eusende Og En Maaf,

Hvorudi

Paa en fornisielig Maade fortælles
allehaande selvomme Arabiske Historier
og forunderlige Hændelser, saavel som behageli-
ge Elskovs Begivenheder, tilligemed de
Østerlandiske Folkes Ceremonier
og Sædvane.

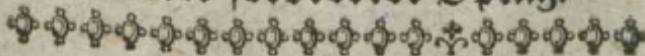
Først af det Arabiske Sprog i det Franske
ved

Monsr. GALLAND.

Medlem af det Kongel. Franske Academie.
Men efter mange Begiering paa Dansk oversat.

Andet forbedrede Oplag.

III. Bind.

IX. til XII. Deel.

Rosbehavn, 1758.
Bekostet af Sr. Chr. Pelt, Boghandler paa Børger
i No. 22. og 23.

Den 453. Nat.

Saasnari Scheherazade af sin Søster
paa sædvanlige Tid var opvakt,
begyndte hun igien at fortælle Sul-
tanen i Indien det øvrige af Histo-
rien om den oppakte Gover, saaledes: Aller-
naadigste Herre, Abou Hassan var af de Tan-
ker at det, som han fortalte for Calife angaaen-
de sin ulykkelige Skiebne, var saa ynklig, at
ingen funde høre derpaa med mindre han maatte
bevæges til Medlidenhed, og blive ligesaas be-
drovet som han selv var; Og derudover blev
han meget vred i sit Sind, da han saae, at
Calife, som han stedse tog for en Kiobmand
fra Mossoul, loe saa hiertelig deraf. I vil
endnu, sagde han, spotte mig oven i kisbet,
og lee mig ud i mineaabne Hine. Jeg skulde
ikke formode, at I anseer min Beretning for
at være Usandsærdig, eller tanker I, at jeg
vil fixere Eder, da jeg dog taler med Alvorlig-
hed og legger mit Hierte paa min Tunge. Jeg
kan desuden, om I saa behager, virkelig be-
vise

vise Sandheden af mine Ord; See, og betragt det selv, og lad eders egne Dine være eder en Forsikring at jeg ei fixerer Eder. I det han saa talede blottede han sine Skuldre og sit Bröst og lod Calife see de Saar og Stribler, som han i sit ulyksalige Faengsel havde faaet.

Da nu Calife ret betragede disse Ting blev han ganske bestyrket, og det var ikke mulig at han kunde see derpaa, uden at beveges til Medlidenhed; Thi det giorde ham dog ont, at det han allene havde giort for Platsier, skulde falde til saadan en Extremitet. Imidlertid holdt han sig dog det meste han kunde, og i det han tog Abou Hassan i Favn, talede han ganske alvorlig med ham, og sagde: Staaer op, min allerkiereste Broder, og lad os gaae hjem til eders Huns, at jeg endnu engang kan have den Ere at være eders Giest, og saaledes anvende den nærværende Aften til vores fælles Fornsielse; I Morgen skal I med Guds Hjelp faae at see, at alle Ting skal faae et got Udsald.

Endskont nu Abou Hassan havde fast besluttet hos sig selv og giort sin Eed paa, at han ikke vilde have nogen fremmed Person mere end engang til Giest hos sig, saa kunde han dog ikke imodstaae Califes kierlige Begiering; Og da han endnu holdt ham for en Rissbmand fra Mossoul, svarede han ham saaledes: Det skal ikke komme derpaa an, at jeg jo skal soie eder i det

Det **I** begierer af mig, men dog med de Vilkaar, at **I**, i Forveien gior mig eders Eed paa, at **I** vil lufke Dorren til efter eder, naar **I** om Morgenens igien forlader mig, paa det den onde Aaland ei igien skal funde komme ind til mig og sætte min Hierne i saadan en Forvirring, som han allerede engang har giort. Den forklædte Calife lovede ham strax, at han ganske oprigtig skulde efterkomme hans Begiering, og derpaa gik de med hverandre i Byen.

For nu at faae Abou Hasssan til at fatte desto større Fortrolighed til ham, blev han ved underveis at tale med ham og gav ham den ene Forsikring efter den anden, at han meente ham det saa got, som han meente sig det selv, sigen-de iblant andet: Hav ikkun Fortrolighed til mig, og vær ikke bange, at jeg jo, som en ærlig Mand, skal holde eder hvad jeg haver lovet. Drag det ikke i Betenkning at sætte eders Til-lid til saadan Person, som jeg, der ikke ønsker andet end hvad der kan befordre eders Lyksalig-hed, og det skal ikke være lange forend **I** selv skal see og føle Virkningen deraf.

Hertil svarede Abou Hasssan ganske fort, at han ikke forlangede saadant af ham; Jeg har, sagde han, efter eders indstændige Begie-ring, ikke vildet vægre mig i, at lade eder nyde et Alstens Maaltid hos mig, men jeg forlanger ikke eders Ønske, og jeg beder at **I** for Guds

Skyld ikke lader mig vederfares noget deraf;
Ehi al den Unkfe, som hidindtil er hændet mig,
maa jeg, næst Dorren I lod staae aaben, til-
skrive de Onster, som I allerede har giort mig.

Da Calife merkede at han endnu ikke havde forladt de Indbildninger som han havde fået om hans Person, funde han neppe bare sig for at lee deraf, men holdt sig dog ganske arbar og sagde: Efterdi I saa vil have det, skal jeg og vide at rette mig derefter, og altsaa lover jeg, at jeg aldrig mere skal onste eder noget. Jeg kan forsikre eder, svarede Abou Hassan, at I dermed gisr mig den største Dieneste, og jeg forlanger intet andet af eder end det samme; Ehi saa fremt I ikkun herudi holder Ord, saa er jeg ganske fornoiet med eder, og vil gierne glemme alt hvad der allerede er skeet.

Den fremstinnende Dag forhindrede Scheherazade denne Gang at tale mere, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes:

Den 454. Nat.

Ullernaadigste Herre! sagde Sultaninden Scheherazade; Imidlertid Calife og Abou Hassan saaledes git og talede med hinanden, kom de uformerk til det bestemte Sted, og det var allerede Aften, da de gif ind sammen i Abou Hassans Huus. Den Slave, som for-

rige

lige gang fulgte Calife, var ligedes med ham denne gang, hvilken han stedse lod gaae bag efter sig, i fald der noget maatte forefalde, hvortil han kunde have ham fornoden.

Saa snart de var kommen ind i Abou Hassans Huus, raabte han paa sin Moder, at hun skulde tænde noget Lys, og bad dernæst Calife at han vilde sætte sig ned paa en Sofa, hvor Abou Hassan ligeledes tog sit Sæde. Lidet derefter blev Bordet dækket og man indbar de saa Retter, som til dette Aftens Maaltid var bleven tillavet. De forsoiede sig derpaa til Bords, men som de satte alle Ceremonier til Side, saa stod Maaltidet ikke længe paa. Abou Hassans Moder indfandt sig dernæst med den behørige Frugt, og satte den tillige med nogle Boutellier Viin og Skienke-Glas paa Bordet hos Abou Hassan, hvorefter hun gik bort og ikke lod sig mere see.

Abou Hassan skienede strax Viin i begge Veres Glas, og imidlertid de forsoiede sig med at drikke, discurerede de med hinanden i adskillige Materier. Da de nu omsider havde hver faaet fem til sex Glas Viin udtommet, merkede Calife, at Abou Hassan begyndte at blive noget lystig, hvorudover han bragte en Kierligheds Discours paa Tale, og spurgte Abou Hassan om han endnu ingen Tider havde baaret Godehed for noget Fruentimmer.

Abou Hassan bildte sig stadig ind, at
 hans Giest var ikke andet end hans Eigemand,
 hoorudoover han soarede ham nem ganske ligefrem
 saaledes: Min Broder! Jeg har hidindtil ikke
 anseet Kierlighed eller Giftermaal for andet end
 en Dieneste, som jeg stedse har haft en Afske
 for at underkaste mig; Og jeg bekiender reent
 ud, at jeg hidtil ikke har elsket andet end et
 frist Levnet, et got Bord og i Særdeleshed et
 got Glas Biin, med et Ord: Det har været
 min største Fornsieelse, at giøre mig lystig med
 mine gode Venner. Imidlertid maa jeg dog
 tilstaae at jeg ikke er nogen Hadere af Gifter-
 maal, allerhelst i Fald jeg kunde faae saadan et
 Fruentimmer til min Kone, der var ligesaa
 deiligt og lyttig, som de Damer jeg i Dromme
 syntes at skienke Biin for mig og opvarte mig
 med Sang og Musique, just samme Nat, som
 I sidst var hos mig og lod min Der staae aaben
 efter eder; Thi dersom jeg kunde blive Eiere af
 saadant et Fruentimmer, der om Aftenen vilde
 driske med mig, synge og spille paa Instrumen-
 ter for mig, og ikke være bekymret om andet
 end at behage og fornoie mig, saa troer jeg
 ganske vist, at jeg forandrede mit koldsfindige
 Bæsen, og vilde fatte en stor Kierlighed til saa-
 dan en Person; Eigensom jeg og troede at jeg i saa
 tilfælde kunde leve langt lykseligere end ellers.

Men hvor skal jeg faae saadan en Kone
 fra, hvis Egenstaber jeg nyelig har bestreven?

Jeg

Zeg troer ikke at man finder den andre Stæder end paa de Troendes Beherskeres Pallads, eller hos Stor-Bezieren, og andre store fornemme Herrer, som hverken mangler Guld eller Solv, til at anskaffe sig saadanne Fruentimmer for; Og altsaa vil jeg heller elске et got Glas Bün, der ikke kan koste mig ret meget.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestets Behag fortsette det ovrighe i Morgen.

Dell 455. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade, da Abou Hassan saaledes havde aabenbart sine Tanker for Calise angaaende sin Kierlighed, tog han Flasken og igien forsynede deres Glas, sigende: Lad os tage Deel i den nærværende Turnoiesel, og ikke forsomme Tiden.

Da de nu havde udtonmet deres Glas, begyndte Calise saaledes igien at tale: Det er en stor Skade for saa artigt og smukt et Menneske som I er, at I skal leve i saa eenlig og stille Levnet, da I dog ikke just er af det Slags, der er en Hadere af Fruentimmer. Abou Hassan svarede: Det kommer mig aldeles ikke besværligt for at ansee min nærværende eenlige LeveMaade mere roelig, end om jeg var gift; Thi

maaskee jeg kunde saae en Kone, der ikke var
saa smuk, som jeg ville have hende, eller og
i andre Maader kunde begaae saadanne For-
seelser, der kunde giøre mig tusende Fortræde-
ligheder, og saaledes paa engang giøre mig
ulyksalig.

De kom temmelig vidt ind i denne Ma-
terie, og da Calife saae at Abou Hassan var
mestendeel bestienket, sagde han fremdeles til
ham: Lad mig kuns raade for Sagen, og jeg
skal vel finde en Person, som I skal fatte Kier-
lighed for, og skal aldeles være efter eders
Sind, uden at saadant skal komme eder til
allerringeste Bekostning.

Herpaa tog Calife Abou Hassans Glas
og kom en Portion af det Pulver deri, som
han tilforn havde betient sig af, hvilket han saa
uformerkt practicede i Glasset, stienkede Viin
deri, og overleverte det til Abou Hassan, si-
gende: Tag dette Glas Viin og drik de deilige
Fruentimmers Skaal, som i Fremtiden skal
giøre eders Liv lyksalig.

Abou Hassan tog imod Glasset, rostede
med Hovedet, lœ og sagde: Det maa koste
hvad det vil, saa kan jeg dog ikke være saa
uhøflig at afflaae saa stikkelig en Giest sin Be-
giering, eller nægte ham en Sag, der koste
mig saa ringe Uimage. Alt saa vil jeg drikke
det

det paa hendes Sundhed, som I er saa god at love mig; Dog er jeg vel tilfreds med min nørvoerende Lykke, og det maa ikke fortryde eder, om jeg siger, at jeg intet vist bygger paa eders Lovster.

Abou Hassan havde neppe drukket Glasset ud, forend en dyb Sovn betog ham sine Sandser saa aldeles, at Calife kunde gibbe ved ham, hoed han vilde. Han befalede derfor Slaven, at han skulde tage Abou Hassan op paa sine Skuldre, og forsoie sig til hans Pallads. Slaveen gjorde strax som Calife befalede, men da denne Forste ikke var sindet saaledes at stikke Abou Hassan hjem igien, som forrige gang, saa lukte han Dorren til ester sig da han gik bort.

Den fremstinnende Dag forhindrede Scheschazade denne gang at fortælle mere, men begyndte dog igien den næste Nat saaledes at fortælle Historien, som folger:

Den 456. Nat.

Allernaadigste Herre! saasnart Calife tillige med sin Slave var kommen op paa Palladset, lod han Abou Hassan nedlægge paa en Søfa i den fierde Sal som just var det Sted, hvorfra han sidste gang blev baaren hjem; Men forend de forlod ham, befalede han at man skulle iføre ham de selv samme Klæder, som han

han sidste gang efter hans Ordre havde brugt, da han forestillede Califes Person, og alt dette blev strax i hans Nærværelse efterlevet. Calife befalede dernæst, at enhver skulle forsøie sig til Sengs; Men at Obersten over Gillingerne, Kammer-Tienerne og alle de Sangerinder og andre Damer, som vare hos ham, da han drak det sidste Glas Biin ud, hvorfra han faldt i Sovn, at disse siger jeg, skulle om Morgenens Dag ufeilbar indfinde sig hos ham forend han staaer op, og i det øvrige formanede han dem ganske alvorlig, at enhver skulle strobe at spille sin Rulle, som de burde.

Derefter gik Calife til Sengs, og befalede Obersten, at han i Forveien om Morgenens skulle vække ham op, paa det han kunde komme ind i det samme Cabinet, som han sidst var, og selv see, hvorledes denne nye Comoedie gik for sig.

Obersten forsøgte ikke paa den bestemte Tid efter Ordre at opvække Calife, forend han gik ind til Abou Hassan. Denne Forste blev i en Hast paakledt, og forfoiede sig strax ind i den Sai hvor Abou Hassan laae ogsov. Han sandt Obersten, Kammer-Tienerne tilligemed Damerne og Sangerinderne staaende ved Doren at varte paa hans Ankønst, og da han med saae Ord havde sagt dem, hvad hans Villie var, forfoiede han sig ind i det Cabinet, hvor han ville ansee hvorledes Abou Hassan tog af Sted,

Sted, naar han blev vaagen. De som skulle have Opvartning hos Abou Hassan, gif der paa ind i Salen, og stillede sig rundt omkring den Sofa, hvorpaa han laae, dog saaledes at de ikke stod Calife i Veien, eller hindrede ham, at han jo ganske accurat kunde see alt hvad der passerede.

Alle Sagerne vare saaledes brage i sin tilborlige Orden, da bemeldte Pulver havde giort sin Virkning. Da nu Abou Hassan vaagnede, spyttede han noget Slim fra sig, der lige som tilforn i et Guld Bætten blev optagen, dog uden derved ataabne sine Dine. I dette Dieblik begyndte alle Sangerinderne, som vare afdeelte i syv Chor, usorligelig at synge, ligesom der og samme Tid blev spillet paa Hautbois, Fleutedous og andre velklingende Instrumenter.

Abou Hassan blev overmaade bestyrtset, da han hørde denne sionne og velklingende Musiqve. Han lukkede sine Dine op, og blev end mere bestyrtset, da han saae saa mange Damer og Betientere staae omkring sig, hvilke han alle syntes at skulle fiende. Den Sal som han befandt sig udi, syntes ham at være den selv samme, som den han i sin første Drom havde seet, ligesom han og fandt de selvsamme Sirater og Kostbarheder, som tilforn.

Den frembrydende Dag var her Alarsag til Scheherazades Faushed, hvorudover hun igien maatte begynde Historien næstfølgende Nat saaledes:

Den 457. Nat.

Allernaadigste Herre! De hørte strax igien op med Musiqven, for ikke dermed at hindre Calife i at høre hvad hans nye Giest havde at erindre naar han vaagnede ret op, og alle Damerne saa vel som de andre nærværende Betienter blev alle staaende ganske stille og ærbdig paa deres Sted. Abou Hassan raabte herpaa saa høit, at Calife, til sin store Fornoelse, kunde høre hvært Ord han talede; Af! sagde han, i det han beed sig i sin Finger, nu har jeg den selvsamme ulykksalige Drom igien og er i den selvsamme Forvirring, som jeg tilforn var geraadetudi, og altsaa kan jeg vente mig igien at blive sat i Daarekisten, og faae ligesaas mange Slag som forrige Gang. Allæmægtige Gud! jeg lader alle Ting beroe paa din guddommelige Forshyn; Af! det maa i Sandhed ret have været et skielns Menneske, som jeg i Gaar Aftes havde til Giest; Thi denne er visselig Alarsag til min Forvirrelse, og alle de ulykksalige Tilfælde, som nu igien vil møde mig. Af hvilken en Forrædere og trolos Menneske! Han havde med dyre Eeder lovet mig, at han ville lukke Dørren til efter sig, naar

naar han gik bort, men han har ikke holdt sit
Øfste, saa at den onde Aland derover er kommen
ind til mig, og har ved denne forbandede Drom
bragt min Hierne i Forvirring og bildet mig
ind, at jeg er de Troendes Beherstere, foruden
mange andre Phantasier med hvilke han har
forblindet mine Dine. Af at Gud ville straffe
dig Satan, og jeg ville ønske at du var for-
bandet i al Evighed.

Da Abou Hassan havde utalt disse Ord,
lukkede han igien sine Dine til, og blev nogen
Tid liggende i disse forvirrede Betragtninger.
Eidet derefter aabnede han igien Dinene, og
kastede dem fra en Side til en anden, og da
han betragtede hvad han efter haanden sikkert
sættes til at se, raabte han igien med hoi Rojt, men dog
mindre bestyrket end tilforn saaledes: Store
Gud! Jeg overleverer mig i dine almægtige
Hænder og jeg beder at du vil frelse mig fra
Satans Forførelse. Herpaa lukte han igien
sine Dine til og sagde: Jeg ved nok hvad jeg
vil giøre, jeg vil sove saa længe, indtil Satan
forlader mig og igien gaaer ud af det Sted,
han er kommen ind, om jeg endog skulle blive
liggende til Middag.

Men man gav ham ikke Tid til at sove hen
igien, som han havde foresat sig; Thi en af
Damerne ved Navn Hierce-Vinderste, som
han første gang havde seet, nærmede sig til ham,

og satte sig paa Kanten af hans Sofa, sigende til ham med største Erbodighed: Herstere over de Troende, jeg beder Eders Majestæt, at I allernaadigst vil forlade mig at jeg tager mig den Frihed at sige, hvorledes de ikke vel kan sove hen igien, men faaer at anvende al muelig Flid, at staae op, efterdi det allerede begynder at blive Dag. Viig bort fra mig Satan, svarede Abou Hassan, og derefter saae han stift paa Herte-Vindersten, og sagde til hende: Er jeg den Person, som I falder de Troendes Beherstere. I maa visselig tage Feil.

Men allernaadigste Herre sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfore afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 458. Nat.

Allernaadigste Herre! Herte-Vindersten svarede Abou Hassan saaledes: Jeg giver Eders Majestæt den Titel, hvilken de som den overste Herstere over alle Muselmanænd og ret Troende med al rette tilkommer, og det er en af Eders Majestæts allerunderdanigste Slavinder, der, for nærværende Sid har den Naade at tale med eder. Hun sagde fremdeles: Eders Majestæt vil visselig forlyste sig, efterdi de stiller sig an, ligesom de havde forgiet hvem de var, eller og at saadant maa reise sig af en fortredelig Drøm.

Drom. Dog dersom Eders Majestæt vil ret
aabne Dinene, saa vil de Dunster snart forsvin-
de, som ventelig har fordunklet deres Indbild-
ning, og de skal snart faae at see, at de befinner
sig paa deres Kongelige Pallads og at alle deres
Betientere, saa vel som Slaver staer færdige
at forrette deres sædvanlige Forretninger. I
det øvrige tor deres Majestæt ikke forundre sig
over, at de befinner sig i denne Sal og ikke lig-
ger i deres Seng; Thi de faldt i Gaar Aftes
saa pludselig i Sovn, at vi ikke ville høre den-
nem ind i deres Sove-Gemak af Frygt for at
de skulle vaagne, og altsaa lod vi os nolie med Be-
quemmelighed, at nedlægge dem paa denne Sofa.

Hierte-Vindersten talede med Abou
Hassan om mange andre Ting, hvilke alle syntes
ham saa virkelige, at han reiste sig op og sad
paa bemeldte Sofa. Han aabnede sine Dine og
kiendte strax Perlen-Struds og alle de andre
Damer, hvilke han tilforn havde seet. Her-
paa nærmede alle Damerne sig til ham en efter
den anden og Hierte-Vindersten begyndte igien
at tale saaledes: Herstere over de Troende og
den store Prophetes Statholdere paa Jorden,
Eders Majestæt vil ikke tage det unaadig op, at
vi endnu engang lader dennem vide, at det er Tid
endelig at staer op, efterdi det allerede er Dag.

Abou Hassan rev sig i Dinene og sagde:
Sere ret nogle fortredelige og uhøflige Menne-
ster;

sser; Jeg er jo ikke de Troendes Beherskere;
Men jeg er Abou Hassan, hvilket jeg saa fuldt
og fast veed, at Faldrig skal kunde indbilde mig
det, som er tværtimod. Vi kender ingen Abou
Hassan, som det behager Eders Majestæt at
tale om, svarede Hierte-Vindersten, vi vil
ikke heller kende ham, men vi erkender Eders
Majestæt allene for at være de Troendes Beher-
skere, og der skal intet Menneske, det maa være
hvem det være vil, overtale os til at tro andet.

Abou Hassan saae sig omkring til alle Siz-
der og han var ligesom fortryllet, da han befandt
sig igien i den selvsamme Sal, som han tilsorn
havde været, dog holt han det altsammen for at
være en Virkning af en Drom, der var af sam-
me Bestaffenhed, som den han allerede havde
haft; Men det som fornemmelig stod ham for
Hovedet, var de ulyksalige Folger, som han der-
af magtte vente sig. I denne Forvirring løftede
han sine Dine og Hænder i Beiret, ligesom et Men-
neske, der ikke vidste, hvorledes han selv var
farende, raabende: Gud forbarme sig over mig,
jeg befaler mig i hans Hænder. Efter det som
jeg seer for Dine, tor jeg ikke twile paa, at jo
den onde Aand igien maa være kommen i mit
Kammer, at han besidder mig, og at han har
forblinder min Forstand med alle disse fortryllede
Herligheder.

Da nu Calife saae hvorledes Abou Hassan
tog af Sted og hørte de Klagemaal han udøste,
stak

stak han i at see saa høit at man overalt funde
høre det.

Den fremstinnende Dag forhindrede Sches-
herazade denne gang at komme videre, men
begyndte dog igien den næstfølgende Morgen
saaledes:

Den 459. Nat.

Allernaadigste Herre! Abou Hassan havde
imidlertid lagt sig need igjen og lukket sine
Dine til, men Hjerte - Vindersten gik strax
igjen til ham og sagde: Herskere over de Troen-
de; Efterdi Eders Majestæt ikke vil staae op,
da vi dog efter vores allerunderdanigste Pligt
har berettet dem, at det er Dag, og altsaa hoi
Tid, at de antager sig Riges - Affairer, hvis
Bestyrelse dependerer af Eders Majestæt allene,
saa vil vi betiene os af den Frihed, de i saa
Fald allernaadigst har givet os. Herpaa tog
hun ham fat i den ene Arm, og raabte de andre
Damer til sig, som ganske behændig tog ham
op af Leiet og satte hannem midt paa Salen.
Damerne tog hinanden dernæst ved Haanden,
sluttede en Kreds omkring ham, og dansede
med hinanden, ligesom der og imidlertid blev
spillet paa adskillige rare Instrumenter.

Abou Hassan blev herover meget bestyrset,
og det er ikke at udsige, hvor stor en Forvirring,
Den N. III. B. B alt

alt saadant foraarsagede hos ham; Skulde jeg, sagde han ved sig selv, virkelig være Calife og de Troendes Beherster? Endelig vilde han i saadan sin Uwished have talt noget til dem, men den store Lyd, som Instrumenterne gav fra sig, var Alarsag i, at der ingen funde høre det. I saadan Henseende gav han Perlen-Struds og Morgen-Stierne, som holdt hinanden ved Haanden og dantsede, et Tegn, at han vilde taie, hvorudover de strax ophævede deres Dants og Musique og kom hen til ham. Hvo ikke, sagde han alvorlig til dem, men sig mig oprigtig hvo jeg er.

Herskere over de Troende, svarede Morgen-Stierne, Eders Majestæt finder formodentlig Behag i at forvilde os, efterdi de spørger os derom, ligesom de ikke selv vidste, at de var de Troendes Beherskere, og den store Prophetes Statholdere, saa vel over den Verden vi for nærværende Tid besønder os udi, som den vi efter vores dodelige Afgang skal komme til: Og dersom det ikke saa er, at Eders Majestæt vil forlyste sig med dette Sporsmaal, saa maa de nødvendig have havt en stem Drom i Nat, der har bragt deres Sandser i saadan Norden, at de ikke kan erindre sig, hvo de selv er; Og vi har saa meget mere Alarsag til at tro det sidste, efterdi Deres Majestæt har i Nat sovet meget længer, end sædvanlig. Imidlertid vil jeg, om Eders Majestæt det saa befaler, fortælle dem hvoad

hvad de i Gaar den ganske Dag har foretaget sig, paa det de deraf kan giøre sig den fornødne Slutning, og omsider komme til sig selv igien.

Hun fortalte ham saaledes hvad der var passeret, og hvorledes han var gaaet ind i Raads-Forsamlingen, hvor han befalede Politie-Mesteren at lade Imam og de fire gamle afstraffe, samt hvorledes han ved Stor-Bezieren lod tilsende Stykker Guld henbringe til en Enke, der skulle være Moder til en vis Person, nævnlig Abou Hassan, ligesom hun og berettede, hvad han havde foretaget sig i den inderste Deel af Palladset, og hvad der havde tildraget sig ved de tre Maaltider, som han i de tre Sale havde holdt, indtil han omsider i den Sal, hvor Skienke-Bordet stod, lod dem sidde til Taffels med sig, og havde den Maade for dem, at anhøre deres Sang, og lod dem skienke Viin for sig, hvor han paa den Maade faldt i Sovn, som Hierte-Vindersten allerede havde fortalt ham.

Sultaninden Scheherazade maatte her slutte sin Fortælling, eftersom hun saae at det alt var Dag, men gjorde dog igien den næste Morgen saadan Begyndelse:

Den 460. Nat.

Allernaadigste Herre! Jomfrue Morgen-Stierne blev fremdeles ved saaledes at tale

til Abou Hassan: Da Eders Majestæt, saa ledes som sagt er, var falden hen i en dyb Søvn, har de, imod deres Sædvane, bestandig ligget og sovet lige indtil nu, da det er høit op paa Dagen, hvilket Tomfru Perlen-Struds tilliggemed alle de andre, Eders Majestæts Betiester og Slaver kan bevidne; Altsaa vilde Eders Majestæt allernaadist behage, at giore sig færdig for at forrette Bonnen; Thi det er nu hoi Eid.

Abou Hassan rystede med sit Hoved og sagde: Got, got, dersom jeg vilde høre eder, saa kunde I vente at faae mig overtalet; Men jeg kan sige eder, at I allesammen ere Daarer og have mist eders Forstand, hvilket dog gior mig ont, efterdi I synes at være skikkelige Mennesker; I midlertid kan jeg berette eder, at jeg siden jeg faae eder sidst, har været hjemme i mit eget Huus, hvor jeg ilde tilredte min Moder, og der over er bleven sadt i Daare-Kisten, hvor jeg over i tre Uger maatte sidde, og hver Dag accommoderes med et Halv Hundrede Slag af en Lædder Pidst. Skulde nu vel noget fornuftigt Menneske bilde sig ind, at dette var en Drom? Nei I gode Folk, I bedrage eder selv, om I tænker saadant.

Herskere over de Troende! svarede Morgen-Stierne: Vi faa mange som her befinder sig, erbyder os samtlig at aflegge hvad for en Eed Deres Majestæt behager derpaa, at alt det,

De nu var saa naadig at fortælle, ikke i sig selv
er andet end en Drøm; Thi de har siden i Gaar
ikke været uden for denne Sal, men har tilbragt
den ganske Nat lige indtil nu med en bestandig
Sovn.

Den Alvorlighed, med hvilken denne Da-
me forsikrede Abou Hassan, at alt hvad hun
fortalte var saaledes virkelig i sig selv, og i
Særdeleshed den Forsikring hun gav ham, at
han ikke havde været ude af Salen siden han
kom derind, gjorde Abou Hassan saa vankel-
modig, at han ikke vidste hvad han skulle tænke
om de Ting han saae, eller hvem han skulle
holde sig selv for at være.

Efter at han saaledes lange havde siddet
hen i dybe Tanker, sagde han om sider ved sig
selv: O Himmel! Tag dog dette Skul fra mi-
ne Dine, at jeg maa see, enten jeg er Abou
Hassan eller de Troendes Beherstere! Almæg-
tige Gud! tænd et Lys i min Forstand, at jeg
kan skille det Falske fra det Sande, og faae at
vide hvorledes jeg fremdeles skal forholde mig.

Hervaa blottede han sine Skuldre, som
endnu vare ophovne af de Slag han havde faaet,
og visste Damerne dem, sigende: Dommer nu,
om det og er muligt, at man kan drømme sig
saadanne smertefulde Saar til. Jeg for min
Part kan forsikre eder, at de ere virkelige;

Chi den Smerte, som de foraarsager mig, er
saa aabenbare et Beviis derpaa, at jeg ikke
har nodig at falde det i Evol. Skulde nu
saadant have vederfaret mig i Sovne, saa var
det visselig den allersorunderligste og meest sel-
sommeste Ting der kunde skee i Verden, og jeg
maa tilstaae at jeg ikke kan andet end sørdeles
forstrekkes over denne Hændelse.

Dagens komme forbod Scheherazade at
fare videre fort, og maatte altsaa opsette det
esterfolgende til næste Morgen.

Den 461. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden;
Imidlertid Abou Hassan sad i saadan U-
vished i Henseende til sin nærværende Tilstand,
raabte han paa en af Califes Betientere, som
stod ham nærmest, og sagde til ham: Kom hid
og biid mig i min Dre-Leppe, paa det jeg der-
af maa erfare om jeg endnu sover eller vaager.

Betienten traadde strax frem, og efter Or-
dre beed ham i Dret saa haardt, at Abou Hassan
gav et stort Skriig af sig. I dette Dieblik be-
gyndte de igien at spille paa alle Instrumenter-
ne, og Damerne tillige med de nærværende Bes-
tienter gav sig til at dantse rundt omkring ham,
som han sad, hvilket foraarsagede saa stor en
Tumult, at Abou Hassan derover blev ligesom
for-

forrykt i Hovedet, og gjorde imidlertid tusende
 slags latterlige Grimacer. Han begyndte at
 synge tillige med de andre, sonderrev Califes
 kostbare Klæder, som han var bleven ifort, ka-
 stede Calife Huen fra sig hen paa Gulvet og
 reiste sig saaledes op i sin bare Skorte og Un-
 der-Bukser, og løb hen imellem de tvende Da-
 mer, hvilke han tog fat ved Haanden og sprang
 omkring med dem paa Gulvet, og det med saa-
 dan Hurtighed, og med saa mange narriske
 Grimacer, at Calife umuelig kunde længer
 holde sig; Thi da han saae at Abou Hassan
 paa et Dieblik blev saa overmaade lystig, stak
 han i at lee saa sterk, at han faldt baglens over-
 ende, og man kunde let høre hans Rost i hvor-
 høit man end spillede paa Instrumenterne. Den
 Latter som Calife saaledes var falden udi, holdt
 saa længe ved, at han nær havde taget Skade
 derved, hvorfør han holdt raadeligt at bryde
 Comoedien af og altsaa lukte et vindue op for
 sig, stak Hovedet der igiemmem, og raabte:
 Abou Hassan! Abou Hassan! Vil du da kom-
 me mig til at dse af Latter.

Neppe havde Calife udtalet disse Ord,
 forend man ophævede Musiqven og der overalt
 blev ganste stille. Abou Hassan blev ligeledes
 ganste taus, og i det han ventede sig om til den
 Side, hvor han syntes Rosten kom fra, sit-
 han strax Die paa Calife og tillige paa den
 Mossoulike Kobbmand.

Abou Hassan blev aldeles ikke forstrekket ved dette Syn, men langt heller ansaae det som et aabenbare Beviis paa, at han virkelig var vaagen, og at alt det som hannem var vedfaret, ikke var nogen Drom, men virkelig passeret; Og da han saaledes merkede, hvorledes Sagen hængte sammen, blev han ved et frist Mod, og gjorde sin yderste Flid, at kunde opfore sig ester Califes Sind. Omsider saae han ganske fortrolig hen til Calife, og sagde: Ha! ha! er du der min Mossoulike Riebmand? Du besværger dig over, at jeg vil befordre din Dsd, men du er selv Aarsag til det altsammen. Min slette Opforsel imod min Moder, og den Piinsel jeg paa en lang Tid maatte udstaae i Daare-Kisten maa jeg altsammen takke dig for. Det var dig, der lod Imam og de fire gamle saa elendig medhandle, og jeg tager aldeles ingen Deel derudi, men toer mine Hænder i Uskyldighed. Ja det er dig som har forbildet min Hierne, og været Aarsag til de urimelige Griller, som mit Hoved var fuld af. Med saae Ord: Jeg har ikke været Begyndere til noget deraf, men er forsørt dertil.

Calife, som endnu ikke kunde bare sig for at see, svarede omsider saaledes: Du har ret Abou Hassan! Men at jeg igien kan troste dig i din Modgang, og oprette al den Skade og Ulempe du i saa Maade har været underkast, saa falder jeg Gud til Bidne, at jeg staar før-
dig

dig til at give dig al den Satisfaction, som du nogensinde kan ønske eller forlange af mig.

Den fremstinnende Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortælle mere, men begyndte dog igien den næste Nat saaledes at fortælle Historien, som folger:

Den 462. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden Scheherazade; Da Calife, som sagt er, havde forsikret Abou Hassan, at han igien vilde oprette al hans Skade, gif han ud af det Cabinet, som han sad udi, og kom ind i den Sal hvoer Abou Hassan var. Saasnart han var kommen ind, besalede han de nerværende Damer, at de skulle træde i Kammer-Tienernes Sted, og ifore Abou Hassan en af hans aller-prægtigste Klædninger. Neppe var Abou Hassan blevet paaklæd forend Calife gif hen til ham, tog ham i Favn og sagde: Du er min Broder, og det staer dig frit for at forlange af mig hvad dig lyster; Thi alt hvad du begierer skal du faae.

Herkere over de Troende! svarede Abou Hassan: Eders Majestæt vilde først være saa naadig at fortælle hvad de har taget sig fore med mig, efterdi jeg derved er geraadet i saa stor Forvirring, ligesom de og vilde sige mig,

i hvad Henseende samme er skeet; Thi der er intet som kan være mig mere angelegen, end at faae mine Sandser sat i sin sædvanlige Orden, og saaledes igien komme til min Forstands fuldkomne Brug.

Calise vilde ikke vægre sig at gisre Abou Hassans Begiering hyldest, men sagde strax til ham: At du kan faae Oplysning i denne Sag, saa maa du først vide, at jeg tidt og ofte forklæder mig i fremmed Dragt og i Særdeleshed om Aftenen gaaer omkring i min Residence-Stad for at erfare om alting gaaer saa ordentlig til, som jeg ved mine Anordninger har besalet, og da jeg finder en Fornsielse i paa samme Maade at recognoscere uden for Byen i Nærvoerelsen, saa har jeg udvalgt mig den første Dag i hver Maaned til denne Tour, da jeg snart spadserer paa Den ene og snart paa den anden Side af Byen, men kommer dog alletider over Broen tilbage. Jeg kom altsaa just fra denne spadsere Gang tilbage, da du om Aftenen bod mig til Giest hos dig, og i blant andet hvad vi samme Aften talede om, aabenbarede du mig, at den eneste Ting du vilde ønske dig, var at du paa en Tid af Fire og Five Timer maatte være Calise de Troendes Beherkere, for at kunde faae den Imam og de fire der høre til samme Moskee tilbørligen affrastet.

Saadan din Forlangende syntes at være mig en bequem Leilighed til at skaffe mig selv et Slags

slags Forlystelse, og i den Henseende fandt jeg strax paa et Middel, hvorved vi begge funde naae vort Niemerke. Jeg havde til samme Tid et Pulver hos mig, som har den Virkning, at den, der faaer det ind, falder strax i Sovn, varer fort og længe, ligesom man gør Portionen sterk til, saa at man umuelig kan vægne forend det har gjort sin fulde Virkning.

Jeg sneeg mig altsaa til, uden at du funde merke det, og kom en Dosis af dette Pulver i det sidste Glas Viin, du efter min Begiering uddraf, hvilket foraarsagede, at du strax faldt i saa dyb en Sovn, at man funde gisre ved dig hvad man vilde; Jeg lod derfor ved min Slave bære dig op paa mit Pallads, og det uden at lukke Dørren til, som du dog havde bedet om. Jeg anseer det usornsden at fortælle dig alt hvad her passerede med dig, fra om Morgenens da du blev opvakt, og til om Aftenen; Thi det er ikke at twile paa, at du jo selv kan erindre samme, men jeg vil allene sige, at da du om Aftenen sad til Taffels og efter min Anordning, herlig blev tracteret, gav en af mine Slavinder dig igien i det sidste Glas Viin en Dosis af det Pulver, som jeg selv havde givet dig Aftenen tilforn; Dette gjorde sin sædvanlige Virkning hos dig, og du faldt saa sterkt i Sovn, at jeg uden dit Bidende lod dig ved selvsamme Slave bære hjem igien i dit eget Huus, og besalede at man ikke skulde lade din Dør igien staae aaben.

Hvad

Hvad der om Morgen den derpaa og de efterfølgende Dage er dig vederfaret, har du selv omstændelig fortalt mig, og altsaa kan det forbivaaes. Men det var meer end jeg nogensinde kunde indbilde mig, at alt dette som i sig selv ikke var andet end Spøg, skulde have draget saadanne ulyksalige Folger efter sig, eller give Anledning til det meget Onde, du siden maatte udstaae.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 463. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden; Calife blev fremdeles ved at tale til Abou Hassan saaledes: Eigesom jeg nu i Betragtning af denne Hændelse, har gjort mig dig forbunden, saa skal jeg og i Gierningen vise, at jeg er færdig at troste dig igien, og du skal finde overslodig Leilighed til at forvinde det Onde du for min Skyld har maattet udstaae. Betenk dig dersor, hvad Tjeneste du vil at jeg skal giore dig, og begier ikun frit af mig, hvad du helst ønsker dig.

Hersker over de Troende! svarede Abou Hassan: Det Onde, som jeg haver udstaat maa

maa være saa stort som det være vil, saa har jeg dog slaæt det reent af mine tanker, fra det samme Dieblik af, som jeg fornæm, at det reiste sig fra min allernaadigste Herre selv. Hvad det øvrige angaaer, da Eders Majestæt er saa Wedelmodig at tilbyde mig Opreisning dersfor, og lover at oprette min Skade med saa overfödig Godhed, saa tviler jeg aldeles ikke paa saadan deres u-igienkaldelige Luste; Men da Egen-Nytte ikke nogen Tider har havt Herredomme hos mig, saa er dette den eneste Maade, som jeg af Eders Majestæt vil understaae mig at begiere, nemlig, at de vilde forunde mig fri Adgang til deres egen høie Person, paa det jeg min ganske Livs Tid kunde fornæsie mig selv med at forundre mig over deres Høihed og Herlighed.

Saadan Abou Hassans Opforsel ansaae Calife som et nyt Beviis paa en stor Forstand og et u-interesseret Bæsen, hvorudover han og sattede høiere Tanker om ham end tilforn. Din Begiering, saared Calife, er mig meget fier, og jeg tillader dig hermed, at du alle Tider maa komme til mig naar du lyster, det maa være hvad for en Tid eller Time det være vil, saa er du altid velkommen, og det uden Forstiel paa hvad Sted jeg endog befinder mig.

Calife foreviste ham dernest et Sted i hans Pallads hvor han kunde opholde sig, og i Henseende til hans videre Forhold, sagde han fremdeles,

deles, hvorledes det allernaadigst var hans Billie, at han ikke skulle have nogen Omgang med hans Kammer- Dienere eller Skatmestere men allene med hans egen hoie Person, i hvilken Henseende han og lod sin Over-Skatmester strax udlevere tusende Stykker Guld til ham.

Da nu Abou Hassan paa det allerhøfligste havde aflagt sin Taksigelse for saadan Raade, maatte Calife forlade ham, for efter sin Sedvane at holde Raad. Denne Tid forte Abou Hassan sig til Mytte, og gif imidlertid hjem til sin Moder, for at fortælle hende alt hvad der var passeret med ham, og hvor lykkelig et Udfald det omsider havde faaet. Han glemte saaledes ikke heller at berette hende, at det, der tilforn var hændet ham, ikke havde været en Drøm, men at han virkelig havde været Calife, og en heel Dag virkelig forestaaet Regieringen, samt i værende Tid mydet alle de Eres-Beviisninger, som Calife selv i egen hoie Person nyder, sagde derhos, at han aldeles ikke twiledede paa Sagens Bished efterdi han havde hørt det af Califes egen Mund.

Rygtet om Abou Hassans Historie udbredte sig snart i den ganske Stad, saa vel som de omliggende Provintser, og da samme var en Samling af lige saa mange lystige som forunderlige Omstændigheder, saa blev den paa en fort Tid bekiendt, i de langt fra liggende Lande.

Den

Den fremstinnende Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortælle mere, men begyndte dog igien den næste Nat saaledes at fortælle Historien, som følger:

Den 464. Nat.

Åmeraadigste Herre! Den Maade som Abou Hassan saaledes havde forskaffet sig hos Calife, gav ham Leilighed til bestandig at giøre sin Opvartering hos ham. Og da Abou Hassan af Naturen stedse funde fornsie dem han var hos, saa funde Calife aldrig være ham foruden, ja der blev snart ikke holdet nogen Lyftighed, at jo Abou Hassan maatte være med i Legen.

Som nu denne Forste havde fortalt sin Dronning, Zobeide, den ganske Historie om Abou Hassan, saa tog han ham tidt og ofte med sig naar han gif ind til hende. Zobeide kunde ogsaa vel lide ham, men hun havde Eid efter anden lagt Merke til, at saa ofte han med Calife kom ind til hende, havde han idelig sine Nine henvent paa en af hendes Slavinder ved Navn Nouzhatoul-Aouadat (*). Hun besluttede derfor at give Calife Underretning derom, ligesom hun og virkelig engang ved Leilighed sagde til ham: Herstere over de Troende! Eders

(*) Beimerker en Fornsielse eller noget som vedvæger, og gør, at man kommer til sig selv igien.

Eders Majestet har ventelig ikke merket, at Abou Hassan saa ofte han har fulgtes med eder herind til mig, stedse har haft sine Dine førstet paa min Slavinde Tonzhatoul-Aouadat, som og derved er blevet ganske rod i Ansigtet; Og I har ikke nodig at evile paa, at jo samme er et vis Tegn til at hun ikke hader ham. I saadan Henseende skal det være mit Raad, at vi lade dem faae hverandre.

Madame! svarede Calife: I erindrer mig herved om en Sag, som jeg længe siden skulde have sat i Berk; Thi jeg har selv erfaret hoorledes Abou Hassan er til Sinds i Henseende til Gistermaal, og jeg har for lang Tid siden lovet, at vilde skaffe ham en Kone, som han i alle Tilfælde skulde være fornøjet med, det er mig altsaa kiert, at I har erindret mig derom; Thi jeg kan ikke nok forundre mig over, hoorledes jeg saa aldeles funde forglemme denne Sag.

I midlertid synes mig raadeligst, at Abou Hassan herudi følger sin egen Tilboielighed i Henseende til Ballet. Dog siden Tonzhatoul-Aouadat synes at bære Godhed for ham, saa vil vi see til, at de kan faae hverandre, og da de begge ere her tilstæde, saa kan de ikke selv sige, om de haver Tanker til hinanden.

Abou Hassan fastede sig strax need for Caes og dobeides Fodder, for dermed at vise, hvor

hvor taknemmelig han var, for den store Godhed og Maade, som de bar for ham. Da han igien var opstaet, sagde han: Jeg kan med Sandhed sige, at jeg ikke kunde faae en Egte-Fælle fra bedre Hænder, end som deres; Men endskont jeg paa min Side heller end gierne onskede, at det gif for sig, saa tor jeg dog ikke just vente, at Nouzhatoul-Alouadat skulde med saa længselfuld et Hierte give mig sin Haand, som jeg staer færdig til at give hende min. Saasnart Abou Hassan havde sagt dette, vente han sig om og faae til Dronning Zobeides Slavinde, som ved en ørbedig Taushed og Rødhed der steeg hende op i Ansigtet, gav aabenbare tilkiende, at hun var ganske villig til at indgaae hvad Calife og hendes allernaadigste Dronning Zobeide i saa Maade havde tænkt hende til Beste.

Der nu Brølluppet blev altsaa berammet, og omsider med stor Fornoelse fuldbragt paa Califes Pallads, hvor man i mange Dage paa det allerprægtigste forlystede sig; Da gjorde Zobeide sig en Ere af, at give Slavinden en kostbar Brude-Gave, for dermed, at fornsie Calife, som bar saa stor Godhed for Abou Hassan; Og Calife gjorde det selvsamme imod Abou Hassan, for at fornsie Zobeide, der bar Godhed for Slavinden.

Den nye gifte Brud blev omsider ledsgaget ind i de prægtige Værelser, som Calife tilforn L. en N. III. B. E havde

havde anvist Abou Hassan, og det er set at slutte med hvor stor Længsel og indvoertes Begierslighed, hun der maatte oppebie Abou Hassans Ankomst.

Den fremstinnende Dag forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes:

Den 465. Nat.

Allerhaadigste Herre! sagde Sultaninden; Abou Hassan havde paa sin Side ikke mindre Længsel efter sin sode Brud, og det varede ikke længe inden han imodtog hende med fuld Musiqve af alle slags rare Instrumenter, hvis angenemme Lyd ikke lidet blev forbedret ved de mange Sangere og Sangerinder, som stemmede i med, og det Echo som Lusten deraf igien gav fra sig.

Brylluppet varede i mange Dage, og man tilbragte Tiden med adskillige Forlystelser, som i saa Tilsælde vare brugelige, forend man lod de unge Brude-Folk saae Roe til at nyde Frugten af deres Kierlighed. Abou Hassan og hans Kiereste var overmaade vel fornøjet med hinanden, og de levede begge stedse i saa god Forståelse, at de aldrig funde være fra hverandre, undtagen den Tid, de maatte anvende paa at

op-

opparte, den ene hos Calife og den anden hos Dronning Zobeide.

Bist er det, at Nouzhatoul-Aouadat virkelig besad alle de Egenstaer der udfordres af et smukt og dydigt Fruentimmer, saa at Abou Hassan ikke kunde andet end elste hende og hoste sig de sydreste Fornsielser af hendes Omgang; Thi hun var i alle Stykker efter hans Sind, endog i den Post han havde talet med Calife om, nemlig, at hun giorde ham et fornisieligt Selskab ved hans Tassel.

Saaledes var der aldeles intet som hindrede dem i at leve et fornoiet Liv. Deres Bord var idelig forsynet med de kostbareste og nydeligste Retter, og at alting kunde gaae ordentlig til, holdt han selv en Kok i sit Kioffen til at indkøb og lave Madden. Skienke-Bordet stod altid fuldt af kostbar Vin og var sadt saa nær ved Tasselet, at de begge kunde naae dertil. De vare begge af Naturen lyttige, og derfor verlede de adskillige lyttige og skientefulde Discourser med hinanden, som fornsiede dem saa meget, at de mange gange maatte lee ganste høit deraf. Aftens Maaltidet var i Særdeleshed bestillet til denne Fornsielse, og de betiente sig ikke af andet om Aftenen, end Rager og Mandel-Terte. Ved hver et Glas Vin de drak, sang de en nye Arie, hvilken de tidt og ofte digtede selv, og passede sig meget bequem-

melig paa den Materie, hvorom de talede, og disse Arier blev tillige imellem spillet paa en Harpe og andre Instrumenter, efterdi de begge overmaade vel forstod Musiqven.

Abou Hassan og Touzhatoul-Aouadat levede saaledes en temmelig lang Tid hen, i hvilken de aad, drak og forlystede sig med hinanden, og det uden at giore sig den ringeste Bekymring om, hvad det kostede; Thi Koffen, som han havde taget sig, maatte giore Forskud til de daglige Udgifter. Som det nu var billigt, at denne burde at have sin Penge igien, saa indleverede han omsider en Regning paa det han havde udlagt, hvilket belob sig til en anseelig Summa. Man bragte dem til samme Tid en Regning paa deres Brude-Klaeder, der vare af de allerkostbareste Silke-Estoffer, foruden de mangfoldige Juveler Bruden sic, hvilket ligeledes belob sig til saa stor en Summa, at de, skjont alt forfilde, fornram, at alle de Penge, som de af Calife og Dronning Zobeide havde bekommet til Brude-Gave, neppe kunde forblaae til at udredde sig af denne Gield.

Sultaninden Scheherazade maatte her slutte sin Fortælling, efterdi hun saae at det alt var Dag, men gjorde dog igien den næste Morgen saadan Begyndelse;

Den

Den 466. Nat.

Ullernaadigste Herre! sagde Scheherazade;
 Abou Hassan fik store Nine da han saae,
 hvorledes hans Eilstand var, og han falt i ad-
 skillige Griller, naar han betragtede, sin over-
 daadige Leve-Maade, endfiont han dog ikke
 dermed kunde redde sig udaf det nærværende Onde.

Abou Hassan besluttede strax at udbetale
 Rokken sin Regning, og som hans Kone var
 aldeles ikke imod saadan hans Forstet, saa lod
 de Rokken falde ind til sig, og betalte ham alt
 det de vare ham skyldige, dog uden at lade sig
 merke med den forvirrede Eilstand de geraadede
 udi, naar de havde betalt Gielden.

Rokken gif igien bort med et fornøjet Sind,
 da han saae sin Regning betalt med lutter nye
 slagen Guld-Mynt; Thi paa Califes Pallads
 brugte man ikke andet end saadan Mynt. Men
 Abou Hassan og Touzhatoul-Aouadat var
 ikke nær saa glade, da de saae Bunden i deres
 Penge-Pose; Thi de bleve ganske stille og stod med
 nedslagne Nine og overveiede den forvirrede og
 ulyksalige Eilstand, som de allerede i det første
 Aar af deres Egte-Stand havde sat sig udi.

Abou Hassan erindrede sig vel, at Calife
 da han var hos ham paa Palladset havde lovet
 ham, at han ikke nogen Tider skulde mangle:

Men naar han paa den ene Side betragtede,
at han paa saa fort en Tid havde foroldt de store
Foræringer, som han havde oppebaaret af Cali-
fe, og paa den anden Side ikke var til Sinds
at vilde betle, saa holdt han det for en Skam at
aabenhærligvis det for Calife, hvor ilde han havde
sat sine Midler over Styr, hvor meget han end
trængte til en nye Gavmildhed.

Overalt dette havde han overladt sin gan-
ske Fæderne Aarv til sin Moder, saasnart Calife
havde taget ham til sig, og han kunde ikke overs-
tale sig til at tage sin Tilflugt til sin Moder
igien, efterdi han derved gav hende aabenbare
at forstaae, at han etter var falden til den selv
samme lidelige Leve-Maade, som han tilforn
havde brugt.

Touzhatoul - Aouadat ansaae paa sin
Side Dronning Zobeides Gavmildhed og den
Frihed, hun ved hendes Gistermaal havde sat
hende udi, for en overfledig Belønning for
hendes lange og tro Dieneste, og troede ikke at
hun med nogen Billighed kunde forlange nogen
videre Hielp af Zobeide.

Abou Hassan saae omsider ganske frit sin
Kiereste, og begyndte ganske aabenhærtig saales-
des at tale: Jeg seer vel, sagde han, at vore
nærvarende Omstændigheder har sat eder i lige
saa stor Forvirring, som mig selv, og at I

tænker paa et Raad, hvoraf vi kunde betiene os i disse bedrovelige Tilsælde, efterdi vi paa engang har mist alle vores Midler, og det paa en Tid, da vi mindst havde ventet det.

Jeg veed nu ikke, hvad I synes raadeligst for os, men hvad mig angaaer, saa er det mit Forsæt, at vi vedligeholder vores sædvanlige Leve-Maade, og ikke paa en Skilling forringer vores daglige Udgifter: Det maa nu falde ud hvordan det vil, saa haaber jeg dog at I paa eders Side ikke er mig imod. Min Hensigt dermed er intet andet end at vinde Tid til at optanke et Middel at befomme Penge paa uden at betle dem, enten jeg af Calife eller I af eders Dronning Sobeide, og jeg troer, at jeg snart skal finde paa et Middel; Men dersom samme skal lykkes for os, maa vi begge være hinanden behjelpeelige.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 467. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden til Schariar: Abou Hassans Raad besaldt Rouzhatoul-Aouadat meget vel; Thi hun haabede, at de paa nogen Maade igien skulle

blive hilpen. Jeg havde, svarede hun, just de selvsamme tanker som I, men at jeg ikke vilde lade mig merke dermed, var fordi jeg ikke tillige saae nogen Middel til at naae vor Dies merke. Imidlertid bekiender jeg reent ud, at eders giorte Forsslag er mig den største Fornsielse jeg kunde faae i Verden, og da I har funden et Middel til vor Frelse, som I efter eders sigen-de behover min Bistand, naar det lykkelig skal sættes i Verk, saa ville I kuns frit sige mig, hvad jeg paa min Side har at giøre, da det aabenbare skal vises, at jeg skal giøre min yder-ste Flid i denne Sag.

Jeg bider mig ogsaa ganske vist ind, sagde Abou Hassan: At I lige saa vel som jeg viiste eder nirkier i en Sag, der angik vores fælles Beste. Det Middel, som jeg haver op-tænkt til at skaffe os Penge ved i vores Trang, er et lidet Bedragerie, som vi vil begaae, jeg imod Calife, og I imod Dronning Zobeide, og jeg er forsikret paa, at de skal finde en For-sielse derudi, og at det skal falde ud til vores Fordel. Dette Bedragerie, som jeg har foresat mig, bestaaer deri, at vi maa begge doe.

At vi maa begge doe! svarede Touzhas-toul-Aouadat, og faldt ham ind i Talen; Haver I, i Sinde at doe, saa faaer I doe alle-ne; Thi for min Part er jeg endnu ikke kied af Livet, og forlanger dersor ikke heller at doe,

ens

enten I saa tager det ilde eller vel op. Ved I altsaa ingen anden Middel at foreslaae mig end dette, saa faaer I selv vcre betenkst paa at sætte det i Verk; Thi jeg kan forsikre eder, at jeg aldeles intet vil have dermed at bestille.

Abou Hassan svarede: Jeg maa bekiende at I er forstrekkelig Hastig og snart kan op-hidses. I vil jo ikke give mig Tid til at tale reent ud; Thi I reserverer, forend I veed, hvorledes Sagen hænger sammen. Men hav Taalmodighed et Dieblik at hore Sagen an, saa skal I omsider faae at see, at I selv skal begyemme eder til at doe den Dod, som jeg har foresat mig at vil doe. Deraf kan I let begribe, at jeg ikke vil doe virkelig, men allene paa en forstilt Maade.

Af! det er herligt, svarede Touzhatoul-Aouadat, dersom det ikkun er en forstilt Dod, saa drager jeg ikke i Betenkning at folge eders Raad, og I kan sikker forlade eder paa mig; Thi I skal faae at see, med hvad Midkierhed jeg vil staae eder bie i at doe paa denne Maade. Men hvad den anden Dod angaaer, som jeg i Forstningen indbildte mig, saa bekiender jeg reent ud, at jeg har en inderlig Afsky for den samme.

Belan, sagde Abou Hassan fremdeles: I skal i alle Tilfælde blive vel fornøjet med mit Forsæt, og til et Beviis derpaa skal jeg straf-sige

sige eder, hvorledes jeg vil bære mig ad at døe, for at bringe mit Forehavende til et lykkeligt Udfald. Jeg vil stille mig an ligesom jeg var død, og I maa indsøsbe mig i Liig-Klæder, som man pleier at giøre ved dem der virkelig ere dode. I maa dernæst legge mig midt i Kammeret paa den sædvanlige Maade, give mig Turbanen paa mit Ansigt, og vende mine Fodder imod Mecha, paa det alle Ting saaledes foranstaltes, som jeg strax skulle bæres til Graven.

Den frembrydende Dag var her Alarsag til Scheherazades Taushed, hvorudover hun igien maatte begynde Historien næstfølgende Nat saaledes:

Den 468. Nat.

Allernaadigste Herre! Abou Hassen blev fremdeles ved at underrette Nouzhatoul-Aouadat, hvorledes hun skulle bære sig ad ved denne Invention, sigende: Naar nu alle Ting saaledes ere satte i Stand, som jeg har sagt eder, saa maa I bitterlig græde og ligesom sædvanligt er i deslige Ellsfæ尔de sonderrive eders Klæder, rykke Haaret af eders Hoved, eller i det mindste stille eder an ligesom I virkelig res deraf, og dernæst maa I med Taarefulde Dine og udslagne Haar fremstille eder for Dronning Zobeide.

Dronningen vil altsaa snart spørge eder
om Aarsagen til eders bitre Taare, og saa-
snart I med hikfende og bedrovelige Ord har
berettet hende det, vil hun ufeilbar beklage
eders ulyksalige Skiebne, og tillige forcere eder
en stor Summa Penge, som I skulle betiene
eder af til at forstaffe mit Liig en prægtig og
anseelig Begravelse. Iligemaade vil hun og
forcere eder et stort Stykke Brocade til et Liig-
Klaede, samt give eder en anden Klædning i
Steden for den, I haver sonderrevet.

Saa snart I kommer tilbage igien med be-
mælte Penge og Brocade, vil jeg staae op af
mit Leie, og I maa igien ligge Liig i mit Sted;
Og naar jeg paa behørig Maade haver indsvobt
eder, som dod, vil jeg strax forfole mig til Cali-
life, og der spille min Nulle lige saa vel hos
ham, som I hos Zobeide, da jeg er vis forsik-
kret paa, at Calife skal være ligesaa gavmild imod
mig, som Zobeide imod eder.

Da Abou Hassan saaledes fuldkommen
havde aabenbaret sine tanker om det han havde
foresat sig, saa sagde Nouzhatoul-Alouadat
til ham: Jeg troer sikkertlig at Calife og Zobeide
vil finde stor Forndelse i dette lyttige Bedrage-
rie, og jeg twiler ikke paa, at de jo i saadan
Henseende vil takke os deraf. Det kommer
ikuns derpaa an, at vi lykkelig kan fuldføre
Sagen, imidlertid skal det ikke mangle paa min
Side,

Side, at jeg jo forsvarlig skal spille min Rusde,
og jeg bider mig ind, at jeg herudi skal opfore
mig lige saa kiel som I, allerhelst da jeg forud
kan see, at vi deraf kan have den største Fordel.
Vad os derfor ikke forsomme Tiden; Imidler-
tid jeg forskaffer os et Liig-Klæde, kunde I
Klæde eder af til den bare Skorte og Under-
Buxer; Jeg ved saa godt som nogen hvorledes
et Liig skal indsoobes; Thi imedens jeg stod i
Tjeneste hos Dronning Zobeide, faldt det altid
i min Lod, at Klæde Liigene, naar nogen af de an-
dre Slavinder mine Medtienere ved døden afgik.

Abou Hassan forsomte ikke, at sætte dette
i Verk, som hans Kiereste havde forlanget,
hvorfore han strax lod sætte en Liig-Bænk midt
i Kammeret paa et udbred Fod-Tapete, paa
 hvilken han lagde sig baglænzs ned, frummede
 sine Arme tilsammen, og lod sig saa accurat
indsoobe, at man ikke skulle synes andet, end
han virkelig laae færdig til at bæres hen i Gra-
ven. Hans Kone vente hans Fodder imod
Mecha, skulste Ansigtet med et Stykke aabet
Netteldug og satte Turbanen derpaa, dog saa-
ledes, at han frit kunde drage sin Aalande.

Dernæst tog hun sit Hoved-Tøj af, lod
Haaret hænge ned over Dinene, og bar sig ad,
ligesom hun vilde rive det af, ligesom hun og
under et stort Skrig slog sig selv under Øret,
græd bitterlig, slog sig for sit Bröst, og lod
frem-

fremdeles alle de Kiende - Tegn see, som tilkien-
degiver en heftig Bedrovelse. I denne Tilstand
forlod hun Abou Hassan, og forsøiede sig til
Dronning Zobeides Gemak.

Den fremstinnende Dag forhindrede Sche-
herazade denne gang at komme videre, men
begyndte dog igien den paafølgende Nat saaledes:

Den 469. Nat.

Allernaadigste Herre! Nouzhatoul - Aoua-
dat gav saa forstørrelig et Skrig af sig,
at Dronning Zobeide tydelig funde høre det
ind i sit Gemak, hvorfore hun befalede hendes
Slavinder, som havde Opvartering hos hende,
at de skulle gaae ud og see, hvor dette jammer-
lige Skrig kom fra. De løb alt saa strax ud,
og kom tilbage med den Beretning, at det var
Nouzhatoul - Aouadat, som stod uden for
med Dinene fulde af Graad.

Dronning Zobeide, som var meget be-
gierlig efter at vide, hvad der maatte være hen-
de vederfaret, stod strax op, og gik ud i Forges-
mækket til hende.

Nouzhatoul - Aouadat spillede sin Rulde
overmaade vel, da hun saae Zobeide komme
ud i Forgemækket; Thi imedens hun endnu stod
i Dørren, og saae ud, begyndte hun at for-
doble

dobbelt sit Skriig, og jo nærmere Zobeide kom hende, jo jammerligere stillede hun sig an, rev sig i Hovedet med begge Hænder, slog sig med en særdeles Hestighed i sit Ansigt og paa sit Bryst, og fastede sig ned for Dronningens Fodder, hvilke hun vædede med sine falte Taare.

Zobeide blev overmaade bestyrket, da hun saae sin Slavinde i en saadan ugemeen Bedrovelse. Hun spurgte hende strax hvad hun skadte, og hvad for et Vandheld hende var tilslaaet.

Men i Steden for at svare Dronningen paa det hun spurgte om, blev hun ved i sin forstilte Bedrovelse, tvang sig dog omsider ligesom til at holde sine Suk og Taare inde, og sagde med halve Ord, hvilke dog stedse blev ledfaget med dybe Suk saaledes: Af! Hoibaarne Dronning! Hvorledes kunde mig nogensinde tilslaaes en storre og mere bedrovet Vandheld, end det nærværende, der trænger mig til at nedfaste mig for Eders Majestæts Fodder, at beskage og bejamre den ulyksalige Tilstand, jeg er geraadet udi? Gud forlænge Eders Majestæts Liv, han frone eder med bestandig Sundhed, og forunde eder endnu mange lyksalige År at leve udi. Abou Hassan, Af! den stakkels Abou Hassan, som Eders Majestæt har fattet Maade for, og med Deres Hoit-Elste Gemahls Samtykke har givet mig til Mand, lever ikke mere.

Nouzhatoul-Alouadat havde neppe talet disse Ord ud, forend hun igien fordobblede sine Suk og Taare, og fastede sig atten igien need for Dronningens Fodder.

Zobeide blev overmaade forstreckket over denne Tidende, og raabte: Er Abou Hassan død! den artige, lystige og friske Mand! sandelig jeg havde ikke bilst mig ind, at jeg saa hastig skulle spørge denne brave Mands Død; Thi han saae ud til, at han skulle have opnaaet en hoi Alder, hvilken han visselig og fortiente. Dronningen tog sig denne falske Tidende saa nær, og havde saa stor en Medlidenhed med Slavinden, at hun ikke funde bare sig for at græde.

Hendes Kammer - Jonfruer og andre Slavinder, som var derved nærværende, og havde hostet sig mangen Fornøjelse af de Lydstigheder, som Abou Hassan havde diverteret Calife og Zobeide med, beviiste med deres Taare, hvor stor Bekymring og Bedrovelse de iligemaade havde over dette Dods - Fal.

Dagens komme forbod Scheherazade at fare videre fort, og maatte altsaa opsette det efterfolgende til næste Morgen.

Den 470. Nat.

Allernaadigste Herre! Zobeide tillige med hens des Slavinder og Nouzhatoul-Alouadat blev

blev en temmelig lang Tid staende med Deres
Dørklaeder for Dinene, at begræde dette for-
meente Dods Fald, endeligen begyndte Dron-
ningen saaledes at tale: Du uguadelige, sagde
hun til den forstilte Enke, du er formodentlig
selv Alarsag i din Mands Død; Mueligt, at du
ved dit onde og hastige Sind og underlige Ho-
ved har foraarsaget ham saa stor Bekymring,
der onsider har lykkedes dig saavel, at du der-
ved har bragt ham ned i Graven.

Touzhatoul-Alouadat stillede sig an, som
hun var overmaade bekymret over denne Fret-
tesettelse, som hun havde faaet af Zobeide.
Ak! min naadige Dronning! raabte hun, jeg
troer ikke at jeg i al Den Tid, jeg har havt den
Maade at være Deres Majestets Slavinde, har
givet dem den allerringeste Alarsag til at satte
saa slette Tanker om mig, at de skulle ansee mit
Opsørel saa uanstændig imod en Mand, jeg
alle Tider har baaret saa stor Kierlighed for,
og levet saa eenig og fortrolig med. Ak! jeg
maatte ansee mig selv for det allerulykseligste
Fruentimmer i den ganske Verden, om Eders
Majestæt vilde tillægge mig ringesten Skyld i
min Mands Død. Nei! jeg kan derimod si-
ge, at jeg stedse har elsket Abou Hassan saa in-
derlig, som en Egte-Kone kan og bør elsker hens-
des Egte-Mand. Ja, jeg kan, uden at berom-
me mig selv, forsikre, at jeg har havt al tilbora-
lig Hoiagtelse og Kierlighed for hans Person,
hvil-

hvilket han og formedesst hans høflige og fierlige Omgang med mig paa sin Side med Billighed fortiente; Thi der gik ingen Dag sorbi, at han jo gav mig de estertrykkeligste Beviser paa et fierligt Hiertelav.

I saadan Henseende troet jeg ganske stadig, at om han endnu var i denne Verden, skulle han fuldkommen retsærdiggjøre mig i denne Sag, og han skulle altsaa snart betage Eders Majestæt de slette Tanker de haver fattet om mig, dog min Allernaadigste Dronning, sagde hun frenideles, i det hun igien begyndte at græde, hvad skal jeg sige? Hans Tidne var nu kommen, og dette var allene Alarsagen til hans Dod.

Som nu Zobeide stedse saae Slavinden at blive ved et Sind, og merkede at hun ikke forandrede sine bedrovelige Gebærder, men med en bestandig Iver forrettede sit Erende, saa kunde Zobeide ikke forestille sig, at hendes Beretning var falsk, allerhelst da hendes Graad synes heller at være en Virkning af hendes naturlige Tilbørlighed og Kierlighed, end af en Skyldighed, som der allene reiste sig af Lan- dets Skif.

Altsaa vilde Zobeide ikke længer vægre sig ved at ansee hende uskyldig i alle Ting, og derfor besalede sin Ober-Skat-Mesterinde, at hun strax skulle levere Nouzhatoul-Aouadat E. en N. III. B. D Hun-

Hundrede Stykker Guld af hendes Skat-Rammer, tillige med et Stykke Brocade.

Saa snart hun havde bekommel denne Foræring, fastede hun sig need for Dronning Zos beides Fodder, og aflagde sin allerunderdanigste Læksigelse for beviste Maade; Men endskont hun endnu udvortes var bedrovet, saa var hun dog i sit Hjerte inderlig fornøjet over, at denne Sag var gaaet hende saa vel og lykkelig af. Dronning Zobeide sagde fremdeles: Gak og betien dig af dette Stykke Brocade til din afdode Mands Prydelse, og brug disse Penge til at forskaffe hans Liig en prægtig Begravelse; Thi han har levet som en brav Mand, og derfor fortient, at han efter sin Dod bliver æret. I øvrigt vilde du ikke holde Maade med din Bedrovelse; Thi du kan forlade dig til, at jeg stedse skal bære Omsorg for dig.

Touzhatoul-Alouadat var neppe kommen uden for Zobeides Gemaks Dør, forend hun med stor Glæde aftenrede sine Taare, og hastede hjem til Abou Hassan, for at fortælle ham, hvor lykkelig et Uldfald Bedrageriet havde faaet.

Den frembrydende Dag forhindrede Schesherazade at fortælle mere, hvorfor hun afbrød, og igien den næstfolgende Morgen begyndte saaledes:

Den

Den 471. Nat.

Ællernaadigste Herre! Da Nourhatoul-Aouadat kom hjem igien og fandt hendes Mand Abou Hassan ligge ganske stille indsovbt paa det Sted hun sidst forlod ham, nemlig midt i Kammeret, stak hym i at lee ganske hoit. Hun kunde for Latter neppe faae disse Ord udtalt, da hun sagde: Staae op min Siel! og see Frugten af det Bedragerie jeg har begaaet imod Sobeide. Vi skal endnu i Dag ikke døe af Hunger.

Da Abou Hassan saae Brocadet, samt Pungen med Pengene blev han overmaade fornoiet, og det varede ikke loenge forend han igien stod op, for tillige med sin Kone at glæde sig over det erlangte Bytte.

Nourhatoul-Aouadat var saa særdeles glad, at det Bedragerie, hun havde forsvaret imod Sobeide, var løbet saa lykkelig af; Ja hun var kommet i saa sterk en Latter, at hun neppe kunne holde op igien at lee. Da denne Bevægelse om sider havde sat sig, sagde hun til sin Mand: Det er endnu ikke dermed afgjort; Nu falder mig til, at stille mig død an, og da vil vi faae at see, om I er stikket til at spille eders Rulle saa godt som jeg, og erholde ligesaa stor en Foræring af Calife, som jeg har faaet af Sobeide.

See her har man strax en Prove paa
 Fruentimmerets Sind og Vaesen, soarede Abou
 Hassan, og man gior dem ikke Uret; naar man
 tillægger dem en medfod Stolthed; Thi de har
 altid den falske Indbildning, at de kan udrette
 mere end deres Maend, da de dog, naar de skal
 giøre noget godt, ere nødte til at tage deres
 Maend i Raad med sig. Det skulle lade under-
 lig, sagde han fremdeles, om jeg i det ringeste
 ikke skulle udrette lige saa meget hos Calise,
 som I har udrettet hos Zobeide, da jeg dog er
 den, der har opfundet denne List. Men vi vil
 ikke henbringe Tiden med unyttig Tale; Det er
 bedre, at I gaaer hen, og stiller eder død an,
 ligesom I saae jeg gjorde, og da skal det snart
 vise sig, om jeg ikke med lige saa stor en Lykke
 skal forrette mit Erende, som I eders.

Abou Hassan indsvobte derpaa sin Kone,
 og lagde hende paa selv samme Sted, som han
 tilforn laae, vendte hendes Been imod Mecha,
 og gik omsider ud af sit Kammer ganste uor-
 denlig med sin Turban uopbunden, som et
 Menneske der var bragt i stor Sorg og Bedro-
 velse. I denne Tilstand forsviede han sig til
 Calise, som just samme Eid sad i sit Geheime-
 Conseil, og havde Stor-Beziren tilligemed
 nogle andre Bezirer hos sig, af dem han hav-
 de meest Fortrolighed til.

Saa snart Abou Hassan kom til Dorren,
 hvor Calise var, blev den aabnet af de nærvæ-
 rende

rende Drabanter, som vidste, at han alle Tider havde en fri Tilgang til Calife, uden at lade sig anmeldte. Han holt sit Tørklæde i den ene Haand, slog sig hestig for Brystet med den anden, skreeg hestig, og lod Taarene Stromme viis flyde need af sine Dine, hvilket altsammen var Beviis paa en stor Bedrovelse, og i denne Positur fremstillede han sig for Calife.

Som nu Calife altid var vant til at see Abou Hassan glad og lystig, og med saadan Belevenhed, der ikke kunde andet end forneide nærværende, saa blev han overmaade forstrekket, da han nu saae ham, at være bragt i saa stor Sorg og Bedrovelse. Han gav sig ikke Tid længere at tænke paa de Stads-Affairer, som der i Conseiler blev handlet om, men spurgte Abou Hassan strax, hvad der var Aarsag til hans Bedrovelse.

Sultaninden Scheherazade maatte her slutte sin Fortælling, eftersom hun saae at det alt var Dag, men gjorde dog igien den næste Morgen saadan Begyndelse:

Dell 472. Nat.

Da Calife havde spurgt Abou Hassan om Aarsagen til hans Graad, begyndte han at fordoble sine Suk og Taarer, og svarede om sider saaledes: Herstere over de Troende.

Der kunde ikke tilslaaes mig nogen større Elen-dighed; end den, der for nærværende Tid klemer mit Hjerte og perser Band af mine Dine. Gud lade Eders Majestæt nyde en langvarig Regiering, og længe beklæde den Throne, som de med saa stor Fortieneste besidder. Alé! Touzhatoul-Aouadat! som de har været saa naadig, at give mig til Egte, at jeg med hende skulle tilbringe mit Liv i Fornbielse, er = = = Alé = = = ved disse Ord stillede Abou Hassan sig an, ligesom han var saa Hjerte-klemt, at han ikke kunde tale mere, men saa got som smelte hen i Zaare.

Calise forstod vel, at Abou Hassan var kommen, for at berette ham sin Kones dodelige Afgang, og det er ikke at udsige, hvor inderlig denne Forste blev ørt ved samme Tidende. Gud forbarme sig over eder, sagde han, (og det med saadanne Miner, som gav tilkiende, at det gjorde hannem meget Ont.) Det var sandelig en god og dydig Slavinde; Og Zobeide saa vel som jeg selv, udvalgte just hende for at giøre dig en Fornbielse. Hun fortiente vel endnu at have levet noget længere. Calise kunde ikke forhindre, at jo Zaarene løb need af hans Dine, og han maatte tage sit Tørklæde op for at astorre samme.

Da Stor-Beziren Giafar og de andre Bezirer saae Abou Hassans bedrovelige Tilstand samt

samt at Calife tog sig samme saa nær, giorde det dem ligeledes saa ont, at de maatte blande deres Zaarer med de andres. Saaledes begreæd de hendes dod, som laae og længtes efter at vide, hvorledes det løb af med Abou Hassans Forretning.

Calife faldt omsider paa selvsamme Tunker om Abou Hassan, som Zobeide havde fattet om hans Kone; Thi han bildte sig ind, at han formodentlig maatte være Alarsag i hendes Dod. Formedelst saadan Betragtning blev hans Bedrovelse omfistet til Verden, og sagde omsider disse Ord til ham: Du ugudelige! Du maa selv formedelst en slet Omgang med din Kone have forkortet hendes Liv? Af! jeg tviler aldeles ikke paa, at jo Sagen henger saadan sammen, men jeg synes dog, du i det mindste burde haft en storre Erbodighed for Dronningen, min Gemahl, og betenk at hun elskede hende mere end alle sine andre Slavinder, og at hun tog hende fra sig selv, og gav dig hende. Din Opforsel er dersore et Tegn til en slet Skionsomhed.

Abou Hassan stilte sig her an, ligesom han blev meget mere bedrovet end han var tilforn, og græd saa bitterlig, at den ene Zaar kunde ikke bie den anden, Herstere over de Troende! sagde han: Hvorledes kan Eders Majestæt falde paa saadanne Tunker, at Abou Hassan, som de med saa stor Maade og utallige Belgier n-

ger har overvældet, skalde være saa ugrundelig og saa utaknemmelig? Nei! Det er noget, som jeg aldrig har tenkt paa, langt mindre forøvet det i Gierningen.

Jeg elskede Trouhatoul-Aouadat saa høit, som nogen kan elste sin Egte-Kone, og det saa vel i Henseende til den Maade hun stod udi hos Eders Majestæts Gemahl, som i Henseende til de herlige Egenskaber Naturen havde begavet hende med, hvilket ialtsammen var kraftig nok til at holde den Kierlighed og Hoiagtelse ved lige, som jeg har baaren for hende, og jeg kan sige, at hun ogsaa virkelig fortiente det. Men allernaadigste Herre! sagde han fremdeles, hun maatte døe, og det behagede ikke Gud længere at forunde mig den Lyksalighed, som jeg af Deres Majestæt og hoiteste Gemahl var sat udi.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 473. Nat.

Allernaadigste Herre! Abou Hassan vidste saa mesterlig at skule Skalken, og viiste saa mange Kjende-Egn paa en sand og virkelig Bedrøvelse, at Calife troede ham omsider paa hans Ord, og havde aldeles ingen Mistanke til

til ham, allerhøjest da han tilforn aldrig havde hørt, at de levede i nogen Missforståelse med hinanden. Calife besalede derpaa Ober-Skat-Mesteren, at han skulle levere Abou Hassan en Pung med hundrede Stykker Guld - Mynt, tilligemed et smukt Stykke Brocade.

Abou Hassan fastede sig strax ned for Califes Fodder, og afslagde sin allerunderdanigste Taksigelse for den store Maade og Godhed man beviiste ham. Hølg med Skat-Mesteren, sagde Calife, og tag derimod; Brocadet skal du bruge til din afdøde Kones Liig og Pengene skal anvendes til at forstaffe hende en prægtig Begravelse; Og jeg vil haabe, at du herudi viser hende det sidste Beviis paa din Kierlighed.

Abou Hassan svarede aldeles intet paa disse Califes saa naadige Ord, men gjorde allene en dyb Compliment og fulgte ud med Skat-Mesteren. Saasnart han havde faaet Pengene og Brocadet til sig, gif han ganse fornøjet hiem, og var glad over, at han saa hastig havde opfundet et Middel til at raade Bod paa den Armod, han saa uformodentlig var kommen udi.

Touzhatoul - Mouadat var imidlertid bleven ganse feed af, at ligge saa længe i saa stor en Evang, hvorudover hun neppe hørte Abou Hassans Ankomst, forend hun stod op, og løb hen imod ham, sigende: Ei vel an! har Calife været ligesaas let at bedrage som Æobeide.

Abou Hassan loe i det han viiste hende Brocadet samt Pungen med Pengene, og sagde til hende: Nu kan I see, at jeg kan stille mig ligesaa bedrovet an over en Kones Død, der endnu lever og befinner sig vel, som I kan besgræde en Mands Forliis, der dog haves i Beshold, og er ved en god Helbred.

Men Abou Hassan forestillede sig tillige, at dette dobbelte Bedragerie ufeilbar maatte drage andre Folger efter sig, hvorudover han forestillede sin Kone saadant forud, paa det hun bedre kunde vide at tage sig i acht, og tillige med ham forsiktig at spille sin Rulle; Thi, sagde han, jo bedre det løber af for os i at bringe Calife og Zobeide i en slags Forvirring, jo mere vil de fornies derover, og jo flere Prover vil vi nyde af deres Gavmildhed. Og denne sidste Betragtning opmuntrede Abou Hassans Kone meer end noget andet til at forestille sig, saa meget mueligt var.

Den fremstinnende Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortælle mere, men begyndte dog igien den næste Nat saaledes at fortælle Historien, som folger:

Den 474. Nat.

Allernaadigste Herre! For at komme til Calife igien, og at fortælle Eders Majestæt, hvad denne

denne Forste siden tog sig for i denne Sag, kan jeg have den Ære at berette, at saasmart Abou Hassan var gaaet fra ham, gav han sig ikke længer Tid at forblive i sit Geheime-Conseil, om endstient de havde mange vigtige Ting fore, men han forsøede sig strax til Dronningen for at condolere hende med Slavindens Trouzha-toul-Aouadats Død. Stor-Beziren og de andre Herrer forsøede sig derpaa hjem, og Calife beordrede Obersten over Gildingerne, at han skulle følge med ham til Zobeides Gemak.

Denne Oberst maatte altid være tilstæde hos Califes Person, og maatte følge med ham hvor han gik.

Da de ankom til Zobeides Gemak, og Calife lidet havde aabnet Dørren, saae han sin Dronning siddende ganske bedrovet paa sin Throne og med Dinene fulde af Graad.

Calife forundrede sig ikke lidet, at han fandt sin Dronning saa bedrovet, gif derfor strax hen til hende, og sagde: Madame! Det var uformoden, om jeg vilde sige eder, hvor stor Deel jeg tager i eders Bedrovelse; Thi ved meget vel, at det, som bedrover eder, bedrover ogsaa mig, ligesom jeg paa den anden Side finder Forneiale i alt det, der fornsier eder. Men hvad skal man sige? Vi ere jo alle dodelige, og den Gud, der har givet os Livet,

maa

maa vi give det igien, naar han forslanger det af os. Imidlertid er det vist, at eders Slavinde Touzhatoul-Aouadat besad virkelig saadanne Egenstaer, der ikke uverdig har forhavret eders Hoiagtelse, og jeg tilstaaer gierne, at I ikke har uret, naar I efter hendes Dod endogsaa lader see et Beviis paa den Kierlighed, I har baaren til hende: Men I vilde tillige betenke, at al vores Sorg og Bedrovelse ikke er god for at give hende Livet igien, hvorfore Madame! om I vil tro mig, og elsker mig, saa lad eders Bedrovelse over denne Forliis ikke tage Overhaand, men hav heller Omsorg for eders eget Liv; Thi I veed, at samme er mig meget dyrebarere, og at al min Fornoielse og timelige Lyksalighed beroer derpaa allene.

Om endskjont Dronning Sobeide ikke kunde andet end fornies over de fierlige og bevoegelige Indsald, som Califes Compliment var beprydet med, saa falt hun dog hen i en overmaade stor Forundring, da hun horte ham tale om Touzhatoul-Aouadats Dod, hvilken hun langt fra ikke havde forestillet sig. Ja hun blev saa forstrekket at hun i lang Tid ikke kunde tale et eneste Ord, allerhelst denne Tidende var tvært imod den, som hun nylig selv havde hort.

Hun kom omsider lidet til sig selv igien, og sagde til Calife: Herstere over de Troende! Jeg er eder uendelig forbunden for al den Kierlig-

lighed, I forsikrer at bære til mig; Men det
maatte tillades mig at sige eder, at jeg aldeles
ikke kan begrive den Tidende I bringer mig om
min Slavindes Død; Thi hun er endnu i Live,
og ved en foronstelig Helbred. Gud holde selv
sin Haand over eder og mig, og lade os længe
leve sammen til vores fælles Glæde! Men at
Eders Majestæt finder mig for nærværende Tid
saa bedrevet, er ikke over min Slavindes Død,
men over hendes Mand Abou Hassan; Og da
jeg veed at Eders Majestæt holdt meget af ham,
og jeg selv mangen gang har høstet Fornobielse
af hans lystige Væsen, saa har jeg i saadan
Betrægtning ikke fundet anhøre den Tidende
om hans dodelige Afgang, uden at jeg jo der-
ved maatte indtages af Bedrovelse. Imidlertid
maa jeg tilstaae, at Eders Majestæt gør mig
ikke lidet bestyrket, i det de viser sig saa ubevæ-
gelig over denne Tidende, og i saa fort en Tid
har forglemt ham, da I dog saa tidt og ofte har
forsikret mig om den Fornobielse I fandt ved
hans Nærværelse, og denne Kold sindighed skin-
ner mere frem ved den Omverpling I gør, naar
I vil overtale mig til at tro, at det er min
Slavinde og ikke Abou Hassan der er død.

Men allernaadigste Herre! sagde Sultan-
inden Scheherazade: Jeg seer at det er Dag,
maa dersfor afbryde min Fortælling, og paa
Eders Majestæts Behag igien fortsætte det efter-
folgende af Historien i Morgen.

Den

Den 475. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu Calife troede at have faaet en tilforlade Efterretning om Slavindens Dod, og havde desforuden gyldig Aarsag til at tro det, efterdi han havde hort det af Abou Hassans egen Mund, saa begyndte han at trække paa Skuldrene, og loe ganske høit, da han hørte, at Zobeide vilde sige ham imod.

Han vendte sig derpaa om til Obersten over Gildingerne, og sagde: Hvad siger du til denne min Gemahls Beretning? Er det ikke sandt, at Fruentimmerets Forstand reiser tidt af Bye, og i værende Tid begaaer saadanne Daarligheder, som man vanskelig kan tilgive dem? Du har jo selv lige saa vel som jeg, seet og hort alt hvad der i denne Sag er passeret. Calife vendte sig herpaa om til Zobeide, og sagde til hende: Mada-me! Held ikke flere Taarer over Abou Hassans Dod; Thi han lever og befinder sig ganske vel, men begræd langt heller eders kiere Slavindes Nouzhatoul-Alouadats Dod. Det er ikke uden faae Dieblik, siden Abou Hassan var hos mig i mit Kammer med sine Dine saa fulde af Taare, og saa inderlig bedrøvet, at han endog bevægede mig selv til Medlidenhed, da han forkyndede mig sin Kones Dod. Jeg gav ham desuden en Pung med hundrede Stykker Guldmynnt, og et Stykke Brocade, som han skulle betjene sig af, til at forskaffe sin Hustrue en præg-

prægtig Jordefærd. Obersten som her staer,
er et Dienshyndlig Bidne til det altsammen, og
han skal kunde sige det, lige saa vel som jeg.

Dronning Zobeide funde umuelig bilde sig
ind, at det var Califes Alvor, men troede langt
heller, at han vilde binde hende noget paa Ermel.
Herskere over de Troende! sagde hun: Jeg veed
nok I pleier at finde Behag i at skiertse, men
jeg anseer dog denne Tid og Sted ubeqvem dertil.
Hvad jeg har haft den Ere at berette eder,
har jeg talt ganske alvorlig, og jeg mener det
endnu oprigtig, naar jeg siger, at det er ikke min
Slavinde, men hendes Mand Abou Hassan
der er død, og jeg beklager saa vel eder, som
mig selv over denne artige Mands Forlits.

Calife svarede ganske alvorlig: Madame!
Jeg forsikrer eder, at jeg taler uden Skerts,
naar jeg bebreider eder at I farer vild; Thi det
er Touzhatoul-Aouadat, som ved Doden
har forladt os; Abou Hassan derimod lever
ved en god Helbred.

Zobeide blev ikke lidet fortrydelig over Cas-
lifes bestandige Modsigelser, hvorför hun med
en alvorlig Mine svarede ham saaledes: Her-
skere over de Troende! Gud forbyde, at Eders
Majestæt lange skulle blive i denne Bildfarelse;
Thi ellers maatte jeg snart falde paa de Tanke,
at eders sunde Fornuft havde forladt sit ordent-
lige

lige Sæde. Tillad mig derfore, at jeg endnu engang for alle forsikrer eder om, at det er Abou Hasssan, som er død, og at min Slavinde, den afdøde Abou Hasssans Enke lever endnu. Det er ikke en Time siden hun var i Gemaket hos mig, og hun kom i saadan fortvilet tilstand, at det blotte Diesyn var nok til at pressé mig Taarene udaf mine Dine, om hun endskjont ikke med saa mange Suk og Taarer havde sagt mig den rette Aarsag til sin Bedrovelse. Alle mine Kammer-Zomfruer haver lige saa vel som jeg maattet græde derover, og de kan, om eder saa synes selv bekræfte det.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 476. Nat.

Allernaadigste Herre! Dronning Zobeide blev fremdeles ved at forsvare sit Andragende for Calife saaledes: Mine Kammer-Zomfruer kan ligeledes berette eder, at jeg i hendes store Sorg forerede hende et Stykke Brocade, og en Pung med hundrede stykker Guld-Mynt. Ja den Bedrovelse, som Eders Majestæt fandt mig udi, da I kom her ind, reiste sig saa vel af hendes Mand's Dodds-Hald, som af den Bedrovelse, hun var indtaget af. Desforuden var

var det virkelig mit Forsæt, lidet forend I kom
ind til mig, at vilde gaaet hen til eder, for at
condolere eder med Abou Hassans Død.

Da Calife hørde disse Ord, stak han i at
læsse ganske hosit og sagde: Madame! Det er dog
en forunderlig Egensindighed, han blev strax
igien ganske alvorlig, og sagde fremdeles: Jeg
kan endnu sige eder, at det er Touzhatoul-
Aouadat, som er død. Nei, naadigste Her-
re! svarede Zobeide: Jeg kan sige eder, og det
med Sandhed, at Abou Hassan virkelig er
død, og der skal ingen, det maa være, hvem
det være vil, over tale mig til at tro andet.

Calife blev herover saa vred, at man fun-
de læse hans Fortrydelse i hans ganske Ansigt;
Han gif derfor hen fra Dronningen, satte sig
paa en Sofa, og befalede Obersten over Gil-
Dingerne, at han strax i samme i Dieblif skulle
gaae hen, og see, hvem af dem der var død,
og der efter berette ham, hvorledes Sagen
haengte sammen; Thi omendskjont, sagde han,
jeg ganske fuldkommen veed, at Touzhatoul-
Aouadat er død, saa vil jeg dog heller betiene mig
af dette Middel, end blive ved at disputere derom.

Calife havde neppe udtalet, forend Ober-
sten gif bort, for at udrette sit anbefalede Be-
rende. Vi vil nu strax om et Dieblif, sagde
Calife fremdeles, faae at vide, hvem af os
begge der har Ret, enten I eller jeg.

For min Part, svarede Zobeide: Saa veed jeg ganste vist, at Retten er paa min Side, og det skal snart vise sig, at det er Abou Hassan, der er død, som jeg saa tidt og ofte har sagt.

Og jeg, svarede Calife: Er ganste vis og forsikkret paa, at Touzhatoul-Alouadat ikke mere lever; Ja jeg er færdig til at vedde med eder, om hvad I vil, at eders Slavinde ikke er mere til i denne Verden, men at Abou Hassan derimod lever, og befinder sig vel.

Bild eder ikke ind, svarede Zobeide: At I dermed vil fange mig; Thi jeg er ikke bange for at vedde med eder. Ja, jeg er saa vis og forsikkret paa, at det er Abou Hassan, som er død, at jeg gierne tor sætte det til Bed's med eder, imod hvad I vil holde derimod, det maa være af saa ringe en Værdie, som det være vil. Og da I meget vel veed, hvad jeg har kierest og finder meest Hornsielse i, saa haver I kunst frit at vælge, hvad I selv vil; Thi jeg skal rigtig holde det, og det maa være saa vigtigt, som det være vil.

Efterdi I er saa resolveret, sagde Calife, saa vedder jeg min Lyst-Have imod eders Skilderie-Pallads; Thi det ene er lige saa meget værd som det andet.

Den fremstinnende Dag forhindrede Schesherazade denne gang at komme videre, men bes-

begyndte dog igien den næstfølgende Morgen
saaledes:

Den 477. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Calise havde foretaget Zobeide, hvad de vilde vedde om, svarede Zobeide saaledes: Her kommer det ikke an paa, enten eders Have er mere værd end mit Pallads eller ikke; Thi hvad den Sag angaaer, ere vi endnu ikke eenige, men I har selv udvaldt eder, hvad I syntes, der var mig allerkierest, og som kunde ansees, som et Equivalent imod det, som I paa eders Side vil vedde om. Imidlertid er jeg vel tilfreds, Bedemalet er sluttet, og jeg falder Gud til Bidne derpaa. Calise gjorde den selvsamme Eed, og derpaa lode de det beroe indtil Obersten kom tilbage.

Imidlertid Calise og Zobeide saaledes sad og trættedes, enten det var Abou Hassan eller Mouzhatoul-Alouadat, der skulle være død, sad Abou Hassan ved sit Bindue og snakkede med sin Kone, men gav dog noie Agt paa, hvad der vilde flyde af; Thi han forestillede sig forud, at de om denne Sag vilde komme i Trætte med hinanden. Da han derfore saae Obersten komme gaaende, saa begreb han strax, at han for denne Sags Skyld var stillet til ham, hvorudover han befalede sin Kone, at hun endnu engang skulle ligge liig, som han havde sagt hende, og det uden at forsomme noget Dieblik.

Tiden var ogsaa virkelig fort, saa at alle
det, som Abou Hassan, forend Oberstens An-
komst kunde faae giort, var at indsoeve hans
Kone, som et Liig, og brede det stykke Broca-
de over hende, som Calife havde givet ham.
Herpaa aabnede han Dorren, og satte sig med
bedrovede og nedslagne Øine ved Hovedet af
den formeente Ønde, holdende et Torklaede for
Dinene.

Neppe var han hermed blevet færdig, for-
end Obersten kom ind i Kammeret til ham.
Det bedrovelige Syn, som strax ved hans An-
komst faldt ham i Dinene, foraarsagede ham en
hemmelig Glæde, i Henseende til det Verende,
han for Calife havde at forrette. Saasnart
Abou Hassan saae ham, gif han hen imod ham,
og med Verbodighed kyssede hans Haand. Maas-
digste Herre! sagde han med Suk og Graad:
J finder mig i den allerstørste Bedrovelse, som
der nogensinde kunde vederfares mig i Verden;
Chi Nouzhatoul - Aloudat min allerfiereste
Kone er ved Deden afgaet.

Obersten blev saa inderlig beveget af Abou
Hassans Klagemaal, at han umuelig kunde an-
dret end begræde dette hastige og usformodentlige
Dods - Fal. Han gif strax hen til Liiget og
lænede Klædet lidet op for at see hende i Ansigtet,
og da han noget havde seet derpaa, lod han
Klædet falde need igien, og med dybe Suk
sagde

sagde til Abou Hassan: Der er dog ingen anden Gud, uden Gud allene, vi maa derfore underlaaste os hans Billie, og et hvert Creatur maa komme til ham igien. Min kiere Søster *Nouzhatoul-Aouadat*, sagde han fremdeles: Dit Liv her i Verden har været meget fort, Gud forbarme sig over dig og være dig naadig.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortsætte sin Fortælling videre, hvorfore hun maatte opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den 478. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Obersten havde beklaget *Nouzhatoul-Aouadats* tiilige Dods-Fald, vendte han sig til Abou Hassan og sagde: Man figer ikke uden Grund, at Fruentimmerne tidt og ofte begaaer saadanne Daarligheder, som man neppe kan tilgive og forlade dennem. Det er vel sandt at Zobeide er min Allernaadigste Dronning, men hun har dog ikke fundet frigate sig fra at begaae en stor Daarlighed. Hun har absolute vildet paastaae, at det var ikke eders Kone, men eder, der var død, og Calife har maattet sige derimod hvad han vilde, saa har han dog ikke fundet face hende overtalt til at tro sig. Han har faldt mig til Bidne i Sagen, for at overbevise hende desto bedre, efterdi jeg, som I selv veed, var

nærderende, da I kom og forkyndte Calise den bedrovelige Tidende om eders Kones Dod, men det har altsammen intet funde hielpe. Ja, de er kommen i en temmelig sterk Disput med hinanden om denne Sag, hvilken ventelig havde varet ved endnu, i fald Calise ikke havde funden paa, at skaffe mig herhid til eder for at erfare Sandheden, og dermed overbevise Zobeide at hun tager Feil. Imidlertid frygter jeg dog, at min Gang er forgieves; Thi man maa i vore Tider tage sig fore med Fruentimmerne hvad man vil, for at overbevise dem om et eller andet, saa er dog alting forgieves; Efterdi de i Allmindelighed ere saa forfærdelige egensindige, at de ikke vil lade sig astrette, naar de engang har overgivet sig til at tro det, som er tvært imod.

Abou Hassan blev imidlertid stedse ved at græde, og da Obersten havde udtalet, svarede han saaledes: Gud forunde de Troendes Behersteller stedse en fuldkommen Brug af sin forunderlige og priisværdige Forstand. I seer nu selv for eders Dine hvoledes Sagen hænger sammen, og at jeg ikke har berettet andet for hans Majestæt, end hvad der i sig selv kommer overeens med Sandhed. At han nu desto bedre funde forestille sig, raabte han fremdeles ganske veemodig: Give Gud, at jeg ei havde haft nodig at anmeldte saa bedrovelig en Tidende for Calise! Af! jeg kan ikke noksom udsige hvo ubodelig et Fortiis jeg i Dag har taget!

Ober-

Obersten svarede: Det er sandt, og jeg kan forsikre, at jeg tager en stor Deel i eders Bedrovelse. Men hvad er her ved at giøre? Man faaer dog i alt dette lade sig troste, og det skal være mit Raad, at I ikke lader eders Bedrovelse tage Overhaand. Jeg maa for denne Død tage Afsked og forsoie mig igien til Calise, for at berette ham Sagens Sammenhæng; Men jeg vil dog først bede, at I ikke lader Liaget bære bort, forend jeg kommer tilbage, paa det jeg kan hivaane hendes Liig-Begiengelse, og hjelpe hende med min Bon til Gud.

Abou Hassan sagde: At han ikke var den Ere værd, som han tilbed sig at ville bevise ham; Hvorpaa han tog Afsked med Obersten, som forsoiede sig igien til Calises Pallads, for at give ham Oplysning om den Sag han var udsendt om.

Som nu Abou Hassan var bange at Obersten skulle vende tilbage til ham igien, blev han staaende at see efter ham, og gif ikke ind igien, forend han var kommen ham af Sigte. Saasnart han var kommen ind, stillede han igien sin Kone paa fri Fod, og sagde til hende: Nu har vi faaet nok en Comoedie ageret, men jeg troer vijselig ikke, at denne bliver den sidste; Thi Dronning Zobeide lader sig sandelig ikke nosie med Oberstens Beretning, men langt heller leer ham ud; Og det er ikke heller at fortænke hende for; Thi hun har de allergyldigste Alrsager

til at ansee hans Beretning falsk; Hvorudover vi maa være betænkt paa at stikke os udi de Omstændigheder der fremdeles kan indløbe.

Sultaninden Scheherazade maatte her slutte sin Fortælling, eftersom hun saae at det alt var Dag, men gjorde dog igien den næste Nat saadan Begyndelse:

Den 479. Nat.

Allernaadigste Herre! Touzhatoul-Aonadat kom snart igien i sine Klæder og satte sig paa en Sofa ved Binduet, for at see hvad der passerede.

I midlertid forsoiede Obersten over Gildingerne sig lige ind i Zobeides Gemak, og ved sin Ankomst slog den ene Haand i den anden, og loe ligesom et Menneske der bragte en angem og behagelig Tidende.

Calise som samme Tid endnu opholdt sig i Zobeides Gemak, var af Naturen Utaalmodig, og meget begierlig efter at faae en tilforladelig Underretning om denne Sag, allerhelst da han derom havde sadt saa høit et Beddemaal med Dronningen. Obersten over Gildingerne var derfor neppe kommen ind i Gemaket, forend han satte ham til Rette, fordi han ikke snart nok gav ham Oplysning om Sagen, sigende: Du skielmisse Slave! er det nu Tid for dig at lee? Du kom-

Kommer jo ind uden at tale noget, siiig os i en Hast
hvem der er død, enten Manden eller Konen.

Obersten svarede strax med en alvorlig
Mine: Herfkere over de Troende! *Touzhatoul-*
Aouadat er død, og Abou Hassan er endnu
ligesaa bedrøvet og sorrigsuld, som da han var
hos Eders Majestæt selv.

Calife gav ham ikke Tid til at tale mere,
men faldt ham ind i Talen, og sagde med en
mild Mine: For et Dieblik siden tilhørte Skil-
derie-Palladset din naadige Dronning, men
nu hører det mig til; Thi efter at du var gaaet
bort, har hun oprettet et Beddemaal med mig,
og sat sit Skilderie-Pallais op imod min Lyst-
Hove, og da jeg nu hører at Beddemalet hører
mig til, saa kunde du ikke have bragt mig for-
nieligere Tidende, jeg skal og have dig i Hu-
kommelse, og du skal ikke blive ubelønnet for
din Umage. Men vi vil sætte dette til Side til
en beileiligere Tid, siiig mig ikkuns nu ganste
omstændelig hvad du har seet.

Herfkere over de Troende! svarede Ober-
sten, jeg fandt ved min Ankønst Dorren aaben
for mig, hvorudover jeg gik lige ind i Kamme-
ret til Abou Hassan, som sad og begræd sin
Kone *Touzhatoul-Aouadats* Død. Liaget
stod midt i Kammeret, vendende Beenene imod
Mecha, og var bedækket med det Stykke Bro-

cade, som Eders Majestæt nyelig havde foræret
Abou Hassan.

Efterat jeg da i Forveien havde forsikkret
Abou Hassan, som sad ved Hovedet af Liaget,
at jeg tog stor Deel i hans Bedrøvelse, gif jeg
hen til ham, og i det jeg ved Hovedet lettede
Liig-Klædet lidet op, saae jeg, at hendes Ansigt
allerede var forandret og noget opsvollen.

Jeg formanede dernæst Abou Hassan,
saavidt mig muligt var, at han som et fornuf-
tigt Menneske skulle lade sig troste, og ikke lade
Sorgen saa aideles tage Overhaand hos sig;
Og forend jeg omsider tog Afsked fra ham, lo-
vede jeg at ville indfinde mig ved hans Kones
Liig-Begiengelse, og bad derfore at han ikke
alt for hastig vilde lade hendes Liig begrave,
men oppebie min Tilbagekomst. Dette er alt
hvad jeg i Folge af Eders Majestæts Besaling,
kan berette.

Da Obersten saaledes havde fortalt hele
Sagen med alle sine Omstændigheder, stak Ca-
life i at lee ganske høit, og sagde: Jeg forlan-
ger intet mere af dig, og jeg er med din Aarvaas-
genhed herudi overmaade vel fornøjet. Calife
vendte sig derpaa om til Zobeide, og sagde til
hende: Vel an, Madame, haver I endnu noget
at indvende imod saa aabenbare en Sandhed?
Vil I endnu blive ved at tro, at Trouzhatoul-

Aoua-

Aouadat lever og Abou Hassan skulle være død? Maa I ikke nu tilstaae, at have forlüst Beddemalet?

Men allernaadigste Herre! Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde denne gang og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 480. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade:
Dronning Zobeide vilde umuelig tilstaae,
at Obersten havde talet Sandhed, hvorudover
hun svarede Calise saaledes: Hvad, naadigste
Herre! Bilder I eder ind, at jeg skulle tro
denne Slave? Nei, jeg anseer ham langt heller
for et taabeligt Menneske, der ikke veed, hvad
han selv figer. Jeg for min Part er jo hverken
blind eller gal, og jeg har med disse mine Dine
selv seet Nouzhatoul-Aouadat i sin store Be-
drøvelse, ligesom jeg og selv mundtlig har talet
med hende, og jeg hørte meget vel hvad hun den
gang fortalte mig om hendes Mand's Død.

Madame! svarede Obersten over Gildin-
gerne: Jeg sværger saa vel ved eders, som de
Troendes Beherskers Liv, hvilket er mig det
kierreste i den ganske Verden, at Nouzhatoul-
Aouadat er død, og at Abou Hassan lever.

Zobeide blev herover ganske vred, og sag-
de: Du uguadelige og uforstammede Slave! du
taler

taler den største Usandsærdighed, men jeg skal inden faae Dieblif grieve dig i din Løgn og du skal staae baade rød og bleeg, naar jeg beviser det, som er tvert imod. Herpaa flappede hun med Hænderne, og i det samme kom et stort Antal Fruentimmer ind til hende. Kom hid, sagde hun, og siig mig Sandhed; Hvem har været hos mig i Dag og talt med mig, fort forend de Troendes Behersker kom ind til mig? Alle Fruentimmerne svarede eenstemmig: At det var den arme bedrovede Touzhatoul-Aouadat. Sobeide vendte sig dernæst til Skat-Mesterinden og sagde: Hvad besalede jeg eder, da jeg gik bort fra hende? Madame! svarede Skat-Mesterinden: Jeg har paa Eders Majestæts Befaling givet Touzhatoul-Aouadat en Pung med hundrede Stykker Guld-Mynt, samt et Stykke Brocade, hvilket hun og tog hjem med sig.

Sobeide vendte sig derpaa til Obersten og i sin Brede sagde til ham: Nu, du uforståmede! hvad svarer du til alt det, som du nu har hørt? Hvem synes dig nu jeg ber at tro? Dig eller min Skat-Mesterinde, mine andre Fruentimmer og mig selv?

Obersten fattedes vel ikke de gyldigste Aarsager til en ny Modsigelse, men han var bange for, at han skulle giøre Dronningen mere vred og forbittret paa sig, hvorudover han tav stille og ikke talede et Ord mere, omendskjont han var over-

overbevist om at han havde Ret paa sin Side,
og vidste ganske vist at det var Touzhatoul-
Aouadat, som var død, og ikke Abou Hassan.

I midlertid Zobeide var i denne Disput med Obersten, sad Calife og hørte til, hvad de, hver paa sin Side havde at bevise deres Sag med. Men da denne Förste stedse troede, at Zobeide tog Feil, i hoor meget hun end sogte at forsvare sig, saa stak han i at lee ganske heit, da han fornæm, at hun blev saa overmaade forbittret paa Obersten, allerhøst da han ei allene selv mundtlig havde taler med Abou Hassan, men end og havde Confirmation derpaa af Obersten, som var sendt derhen for at erfare Sandheden. Madame! sagde han til Zobeide: Jeg figer eder endnu engang, at Fruentimmerets Förstand reiser tidt af Bye, og endfikt jeg ikke egentlig veed, hoo den har været, der har først opfundet denne Talemaade, saa maa I dog tillade mig at sige, at I selv med eders Exempel aabenbare viser, at han haver talet Sandhed. Overalt er jo Obersten nyelig kommen fra Abou Hassan, og har sagt eder, at han med sine egne Dine har seet Touzhatoul-Aouadat ligge Liig midt i Kammeret, og har seet Abou Hassan sidde ved den Afdodes Liig; Men uagtet alle saadanne rene Beviser, hvilke dog ingen sund Fornuft kan forkaste, bliver I bestandig ved at stride derimod, hvilket er noget jeg umuelig kan begrive.

Her

Her maatte Scheherazade tie stille, esterdi
hun saae, at det var Dag. Sultanen Schas-
riar fandt saa stor Fornsielse i denne Historie,
at han idelig maatte lee deraf, og han berom-
mede i Sørdeleshed den artige Maade paa hvil-
ken Sultaninden vidste at fortælle den, hvor-
udover han forlangte, at hun næste Morgen
igien vilde gibbe en Begyndelse derpaa, som og
steedte saaledes som folger:

Den 481. Nat.

Allernaadigste Herre! Dronning Zobeide vil-
de ikke give Calise det allerringeste Biefald,
men svarede ham strax saaledes: Herstere over
de Troende! Forlad mig, at jeg virkelig haver
Mistanke til eder i denne Sag; Og hvad skulle
hindre mig i at tro at det er en astalt Sag imel-
lem eder og Obersten, allene for at bryde mig,
og paa det allecynderste at sætte min Zaalmodig-
hed paa Prove: Allsaa kan den Esterretning,
som Obersten har bragt i denne Sag ikke passere,
som et ubedragelig Beviis; Men jeg maa først
udbede mig den Frihed, at skifte en af mine
egne Folk hen til Abou Hassan for at udforske
Sagen, og da vil det omsider give sig, enten
jeg har vunden eller tabt.

Calise gav strax sin Tilladelse dertil; Og
da Zobeide ansaae det for en Sag af Bigtig-
hed, saa vilde hun ikke betro andre end sin Am-
me

me til at forrette saadant Ærende. Denne var en meget gammel Kone, og havde fra de spæde Åar bestandig været hos Zobeide, ligesom hun og var nærværende, da Abou Hassan's Kone beklagede sin Bedrøvelse for Zobeide. Min fiere Amme, sagde hun: Gaae strax hen til Abou Hassan, eller rettere at tale, til Mouz-hatoul-Aouadat efterdi Abou Hassan ikke er mere til; I erfarer selv den Strid der er reist sig imellem mig og de Troendes Beherskere og hans Oberst, hvorfor det er uformoden at sige eder mere: Erkyndige eder ikuns vel om alle Ting; Thi dersom I bringer mig en god Tidende, skal I blive aflagt med en god Foræring. Gaae strax og stræb at I kommer snart tilbage igien.

Da Ammen var bortgaaet, var Calife ret inderlig forn鸷 over at han havde bragt Zobeide i saadan Forvirring; Men Obersten over Gil-dingerne var derimod ganske bedrovet, at han havde paadraget sig Dronningens Brede, og dessforuden ligesom stiftet Uenighed imellem hende og Calife, hvorudover han tenkte paa et Middel at stille hendes Brede, og saae sin Sag sat paa saadan en God, at baade Calife og Zobeide skulde blive vel tilfreds med ham.

I saadan Henseende var det ham inderlig tært, at Zobeide faldt paa den Resolution selv at stikke sin Amme hen til Abou Hassan; Thi han bildte sig stadig ind, at hun ikke kunde bringe

bringe anden Rapport, end den han allerede selv havde bragt, og altsaa maatte dette, efter hans tanker, ufeilbar tiene til hans Retfærdiggjelse, og være ham et Middel til at blive sad i sin forrige Gunst og Maade.

I midlertid stod Abou Hassan stedse Skildvagt ved sit vindue og da han saae Zobeides Amme kom lobende, merkede han strax at dette Budskab var til ham; Han kaldte dersor paa sin Kone, og uden et Dieblik at betænke sig hvad der skulle giores, sagde til hende: Her kommer Dronning Zobeides Amme, som uden al Eviol skal erkynlige sig om Sagens Beskaffenhed, nu falder det mig til, at jeg maa stille mig Død an.

Allting blev i en hast giort tilrette og Touzhatoul-Aouadat indsvobte Abou Hassan som et Liig, lagde det Stykke Brocade over ham, som Zobeide havde givet hende, og satte Turbanen paa hans Ansigt. Ammen var meget nidskier at hun vel og hastig funde udrette sit anbetroede Erende, hvorfor hun tog temmelige lange Skrit, og kom saaledes i en hast ind i Abou Hassans Kammer; Saasnart hun var kommen ind i Kammeret saae hun Touzhatoul-Aouadat med Zaarefulde Dine og udstaget Haar sidde ved Hovedet af Abou Hassans Liig, ligesom hun og slog sig sterk paa sit Ansigt og Bröst, og freeg jammerlig.

Den fremstinnende Dag forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den paafølgende Nat sagledes:

Den 482. Nat.

Allernaadigste Herre! Zobeides Almme forfiede sig strax hen til den forstilte Enke, som saae meget bedrovet ud, og sagde: Allerkiereste Nouzhatoul-Aouadat! Jeg kommer ikke for at forurvoelige eder i eders Bedrovelse, ei heller for at hindre eder fra at begræde en Mand, som I saa hiertelig elskede. Af min allerkiereste Moder! svarede den forstilte Enke med ynkellige Ord: Hvor ulyksalig er jeg ikke i det jeg i Dag har mist min allersødteste Abou Hassan, som eders naadigste Dronning Zobeide og de Kroendes Beherrefere har givet mig til Mand: Af hoorledes kunde mig vederfares en storre Bedrovelse end denne. Hun sagde fremdeles ganske ynklig: Abou Hassan min allersødteste Egte-Mand, hvad har jeg dog gjort eder imod, at I saa hastig ville forlade mig? Har jeg dog ikke alle Tider heller levet efter eders Billie end min egen? Af hvad skal nu den stakkels Nouzhatoul-Aouadat gifte? Hvorledes kan hun nu leve?

Zobeides Almme forundrede sig overmaade, da hun for sine Dine, saae det, som var tværtimod hvad Obersten over Gildingerne havde bestretet for Calife; Og da hun efter de nærværende
T. en N. III. B. F Om-

Omfændigheder ikke kunde andet end ansee hans Beretning for at være falsk, loftede hun sine Hænder op i Beiret og raabte ganstke hoit: O du sorte Mohr! Du har visselig med al Billighed fortient, at Gud skulle straffe dig, efterdi du, formedelst din lognagtige Beretning, har stiftet saa stor Striid og Uenighed imellem min allernaadigste Dronning og de Troendes Beherster!

Ammen vendte sig derpaa til Touzhatoul-Aouadat, og sagde: Allerkiereste Datter! Jeg kan ikke forbigaee, at jeg jo maa fortælle eder den store Ondskab og Bedragerie, som den let-sindige Oberst har begaact: Af! han har med en ubegribelig Haardnakkenhed vildet overtale mit allernaadigste Dronning til at tro, at det var der og ikke Abou Hassan som var død.

Af min allerkiereste Moder! svarede Touzhatoul-Aouadat: Give Gud, at han havde talt Sandhed; Thi saa var jeg befriet fra den Bedrovelse, som I for nærværende Tid seer mig overvældet med, og jeg skulle da ikke have nodig at begræde den Egte-Mand som jeg saa inderlig elskede. Ved disse sidste Ord smeltede hun ligesom i Taarer, og gav de allerynkligste Kjende-Tegn paa en inderlig Bedrovelse.

Zobeides Amme blev saaledes heftig rort og bevæget af Touzhatoul-Aouadats Taarer, hvorfore hun satte sig need hos hende og græd bit-

bitterlig. Lidet derefter sneeg hun sig til at lette Turbanen af Abou Hassan, paa det hun funde saae ham at see i Ansigtet, og saaledes blive vis paa, at det og virkelig var Abou Hassan. Hun dækkede Ansigtet strap til igien og sagde: Af du stakkels Abou Hassan, jeg skal bede Gud for dig, at han vil være dig naadig. Lev altid vel, min allerklæreste Datter! sagde hun fremdeles: Jeg vilde hertelig gjerne giøre eder længer Selskab, men det er mig for nærværende Ejd umuelig at bie længer; Thi min Skyldighed forbinder mig til, at jeg uden allerringeste Ophold maa forsoie mig til min naadigste Dronning Zobeide, og befrie hende fra den Sinds Urolighed, som den skelmse Mohr ved sin uforstammede Logn har foraarsaget hende, i det han endog med dyre Eder har forsikret, at J var død.

Dagens komme forbod Scheherazade at fare videre fort, og maatte nuaa opsette det efterfølgende til næste Morgen.

Den 483. Nat.

Allernaadigste Herre! saasnart Zobeides Amme var gaaet bort, løb Touzhatoul Aora dat til og løste Abou Hassan op af sine Liig-Klæder, som han var indsoobt udi; Thi hun vidste vel, at Ammen længtes saa meget efter at komme til Dronningen, saa hua ikke gav sig Ejd, at gaae tilbage igien. Hun tog der-
paa

paa igien sit Sæde paa en Sofa, som stod ved Binduerne, hvor hun i sin Magelighed sad, og oppebiede Enden af dette Bedragerie; Thi de havde fast besluttet at holde ud til allersidst, det maatte nu lobe af, hvordan det vilde.

O mendstient Zobeides Amme var temmelig til Alarene, saa havde dog denne gamle Kone lobet saa fast, at hun endnu kom langt hastigere tilbage end da hun gif derhen; Thi den Fornsielse, som hun havde over at bringe Dronningen en god Tidende, og det Haab, hun gjorde sig om at faae sin Umage vel betalt i folge Dronningens Lovste, gjorde hende saa let til Fods, at hun i en ganske kort Tid kom tilbage. Hun gif ved sin Ankomst strax ind i Dronningens Gemak, og som hun formedelst sin hastige Gang var blevet ganste fort Aandet, faldt det hende temmelig besværligt, at give Zobeide den forsonede Efterretning om den Sag, hun havde betroet hende at udforske. Hun forvalte altsaa ganske eenfoldig, alt, hvad hun i dette Ulfalde havde seet og hort.

Zobeide anhørte denne sin Ammes Fortælling med den allerstørste Fornsielse, hvilket hun dy strax gav tilkiende; Thi saasnart Ammen havde udtalt, stillede hun sig an, som den, der havde vunden Sagen, og sagde: Fortæl dog dette for de Troendes Beherber, der anseer os som affindige og daarlige Mennester, og derhos søger at paathyde os, at vi hverken har nogen Frygt

Frygt for Gud eller nogen Estime for den hellige Religion. Fortæl det ogsaa, sagde hun fremdeles, for den skielmiske sorte Mohr, der har været saa uforstammet at vilde forsvare en Sag, der i sig selv var usandfærdig, den jeg dog vidste langt bedre end han selv.

Obersten over Gildingerne bilda sig ganske vidst ind at den Beretning, som Ammen bragte, skulle være ham favorabel, hvorudover det smerte ham indtil Sielen, da han hørte at hun fortalte det, som var tværtimod hvad han selv med sine egne Dine havde seet; Thi han havde mindst ventet, at det skulle løbet saa slet for ham. Oberalt dette var han endog bange for at skulle miste Livet, efterdi han havde fortært Dronningen, skjont i en Sag, som han meente at være lige saa vis og forsikret om, som nogen maben. Imidlertid var det ham dog fiert, at han havde Leilighed til at tale frit imod Ammen, hvilket han ei understod sig at giøre imod Dronningen selv, af Frygt for ganske at spilde sin Credit. Han satte altsaa Persons Anseelse til Side, og sagde til Ammen: Du gamle Hex, du er en Løgneriske, og der er ikke et eneste sandt Ord af alt det du fortæller. Jeg har selv med mine egne Dine seet Touzhatoul - Aouadat ligge død midt i Kammeret.

Du er selv en Løgner, ja en grov Løgner,
svarede Ammen i sin Brede, og jeg begriber ikke,
F 3

hvort

hoorsedes du med saadan Haardnakkenhed tor forsvare saa stor en Logn, allerheist da jeg i dette Dieblik kommer fra Abou Hassans, og har med mine egne Dine seet ham ligge lug, men derimod funden Touzhatoul Alouadat ved god Helbred.

Den frembrydende Dag forhindrede Scheherazade at fortælle mere, hvorfør hun afbrød, og igien den næstfolgende Morgen begyndte saaledes:

Den 484. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade; Obersten over Gildingerne vilde endnu ikke lade sig astrette, men sagde: Du er selv en Lognerke, og det er dig, som søger at bringe os i urene Bildfarelse. Af hvilken Forvovenhed! svarede Ammen: At du understaaer dig endog i Hendes Majestuers Dronningens Nærørelse, at falde mig en Lognerke, da jeg dog med mine egne Dine virkelig har seet alt det, som jeg har fortalt for mit allernaadigste Hertab.

Obersten svarede igien: Amme! Du gjorde langt bedre, om du tav stille; Thi du raser, og er ikke ved dine fulde sem Sind.

Sobeide funde nu ikke længer fordrage, at Obersten satte den tilbørlige Respect saa reent til Side, og i hendes Nærørelse paa saa skamme-

melig en Maade tiltalte hendes Ammie; Hvor-
udover hun ikke gav Ammen Tid til at besvare
hans trodsige og spodiske Talemaader, men sagde
til Calife: Herstere over de Troende! Jeg for-
langer Revance for denne Forvovenhed, der
lige saa vel angaaer eder selv som mig. Dron-
ningen blev saa arrig, at hun ikke kunde tale
mere, men gav sig til at græde.

Calife, som imidlertid stod og anhørte
deres Trette, funde nu ikke mere begribe, hvor-
ledes Sagen hængte sammen; Thi den kom ham
temmelig forvirret for, og han maatte betænke
sig saa meget som han vilde, saa vidste han dog
ikke, hvad han skulle slutte om disse stridige Me-
ninger. Dronningen derimod saa vel som Ober-
sten, Ammen og de andre nærværende Slavin-
der vidste ikke, hvad de skulle tro om denne
Hændelse, hvorudover de blev staende ganske
ubevægelige uden at tale et eneste Ord.

Omsider begyndte Calife igien at tale, og
sagde til Zobeide: Madame! Jeg merker nok,
at vi ere allesammen Lognere, først jeg, dernæst
Obersten og siden eders Amme, i det mindste
synes det billigt, at den ene ikke mere kan troes,
end den anden; Det er dersor best, at vi be-
quemmer os til selv at gaae derhen, og da vil
det vise sig, hvo af os der har talet Sandhed.
Jeg seer ellers ingen anden Middel til at betage
os den Trovl og Uvished, som vi ere udi.

Det var ikke saasnart sagt, at jo Calise og Zobeide stod op og fulgte med hinanden deraf, og Obersten over Gildingerne gik foran at lukke Døren op. Underveis sagde Obersten til Calise: Herstere over de Troende! Det er mig en stor Fornsielse, at Eders Majestæt har satset denne Resolution, og det vil blive mig en langt større Fornsielse, naar jeg overbeviser Ammen, at hun, jeg vil ikke sige raser, efterdi min allernaadigste Dronning Zobeide mishagede dette Ord, men at al den Beretning hun bragte, var og er den største Usandfærdighed.

Ammen, som ligeledes var gaaet med, glente ikke at besvare ham saaledes: Tie stille, du sorte Mohr! Thi der er slet ingen her, som raser, uden du allene.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheschazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 485. Nat.

Allernaadigste Herre! Dronning Zobeide var saa vred og forbittret paa Obersten over Gildingerne, at hun umuelig funde fordrage, han længer skulle trættes med hendes Amme; Hun tog derfor hendes Partie an og sagde: Tie stille du skielmste Slave; Thi du maa sige hvad

Du

du vil, saa paastaaer jeg dog, at min Amme har talet Sandhed; Og hvad dig angaaer, saa holder jeg dig ikke for andet end en Logner.

Madame! svarede Obersten: Efterdi Ammen er saa vis og forsikret paa, at Monzha-tous-Alouadat endnu lever, og at Abou Hassan derimod er dod, saa forlanger jeg allene, at hun vil vedde med mig om noget; Thi jeg veed, at naar det kommer dertil, tor hun ikke giøre det.

Zobeides Amme var strax færdig med folgende Svar: Hvorfor skulle jeg vel ikke torde vove det? sagde hun: Jo jeg skal binde dig med dine egne Ord, og vi vil faae at see, hvo af os begge, der best kan staae sig.

Obersten vilde ikke falde sine Ord tilbage, og derfor strax i Califes og Zobeides Overværelse, slog til Beds med Ammen om et Stykke Guld Brocade med Solv Blomster udi, hvilket den der vandt selv skulle udvælge sig.

Veien fra Califes Bærelser til det Sted, hvor Abou Hassan opholdt sig, var vel en temmelig lang Bei imellem, men dog i saa lige en Linie, at man kunde staae i Abou Hassans Binduer og see naar nogen kom ud fra Calise. Saasnart Abou Hassan derfor merkede, at Calise og Zobeide, samt hendes mange Fruentimmer, tillige med Obersten og Ammen kom gaaende,

annmeldte han det strax for sin Kone og sagde:
 Det er ikke at tvile paa, at denne Svitte jo
 becerer mig med deres Besøgelse. Touzhatoul-
 Nouadat fikkede derpaa ud af Binduet, og
 da hun saae, at det virkelig var saaledes, som
 Abou Hassan havde sagt, blev hun overmaade
 forskrekker, gav et stort Skriig af sig og sagde:
 Hvad er her nu for os at gisre? Af vi ere visse-
 lig om en Hals. Hun blev saa forvirret at
 hun ikke vidste, hvad hun selv gjorde, endskont
 hendes Mand dog forud havde sagt hende, at
 dette om sider vilde see.

Abou Hassan svarede ganske kold sindig:
 Vi har aldeles ingen Fare, vaer kun ikke bange,
 det vil altsammen falde got nok ud, men
 jeg kan ikke noeksom forundre mig over, hvorle-
 des I saa hastig kunde forglemme, hvad vi i
 denne Materie har talet med hinanden om.
 Nu er det Tid at vi stiller os begge døde an,
 baade I og jeg, ligesom hver af os for sig selv
 allerede har gjort, og I skal saae at see, at alt-
 ting skal løbe vel af. Jeg kan see paa deres
 Gang, at vi gierne kan saae altig færdig,
 førend de kan komme her hid til os.

Abou Hassan og hans Kone begyndte her-
 paa at svøbe sig ind saa got som de allermeest
 kunde, og efterat de dermed vare færdige, lags-
 de de sig need hos hinanden midt i Kammeret,
 og enhver af dem bedækkede sig med sit Stykke
 Bro-

Grocade. Saaledes laae de i Fred og Nolighed,
og ventede paa Califes og Zobeides Besøgelse.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 486. Nat.

Allernaadigste Herre! Calife og Zobeide kom omsider til Abou Hassans Dor, og da Obersten over Gildingerne, som alle Eider gik foran, havde aabnet Dørren, gik de derind tilligemed deres ganske Hof-Stat.

Det bedrovelige Syn af de twende døde Liig som strax faldt dem i Dinene, foraarsagede dem saa stor en Forvirring og Forstrekkelse, at de i lang Tid blev staaende ganske stille uden at tale det allerringeste; Thi der var ingen, som vidste, hvad man skulle domme om denne Hændelse. Endelig brød Zobeide ud med disse Ord: Af! sagde hun til Calife: De ere jo begge døde, hun vendte sig derpaa om, saae Calife og Obersten under Dine, og sagde fremdeles: I har giort eder saa stor Umage, at I endog har forbittet eder derover, for at saae mig overtalt til at tro, at min Slavinde var død, som hun og virkelig er; Thi hun maa ufeilbar være død af Bekymring over hendes Mands Forliis.

Calif-

Calife, som troede det, der var tvertimod, saaledes hende saaledes: Madame! I talede langt rettere, om I sagde. Touzhatoul-Aouadat først var død, og at det var den stakkels Abou Hassan som har sørget sig ihiel, da han saae, at hans Kone, eders fiere Slavinde, ved Døden forlod ham. Altsaa maa I tilstaae, at I har tabt Beddemalet, og at eders Skilderier-Palads for nærværende Tid virkelig hører mig til.

Som nu Zobeide blev mere ophidset ved det Calife fremdeles vilde sige hende imod, saa gav hun ham et ganske fort Svar og sagde: Jeg kan med langt større Billighed paastaae, at I har tabt Beddemalet, og at eders Lyst-Have altsaa hører mig til; Thi det kan umuelig være andet, end at jo Abou Hassan først maa være død, efterdi min Amme nyelig har bekræftet haade for eder og mig, at hun havde seet Touzhatoul-Aouadat sidde ved sin afdøde Mand's Liig, at begræde hans dodelige Afgang.

Den Strid som der saaledes var imellem Calife og Zobeide, havde desuden en anden i Folge med sig; Thi Ammen og Obersten dispusiterede iligemaade heftig med hinanden om samme Sag; De havde slaget til Beds med hver andre, og enhver af dem paastod at have vundet Beddemalet. Denne Strid gjorde dem om sider saa hidlige, at Obersten over Gildingerne og Zobeides Amme ikke staanede hinanden for de haardeste Skields-Ord.

Calife stod imidlertid og overveiede denne Hændelse ved sig selv, og da han nolie havde betragtet Sagen paa alle Sider, saae han tydelig, at Zobeide kunde paa sin Side have lige saa stor Rettighed, som han, til at begiere Beddemalet vunden. Imidlertid var det dog ret fortrædeligt for ham, at han ikke kunde faae nogen tilforladelig Oplysning om denne Sag: Han gifte derfor hen og satte sig ved Hovedet af de twende Liig, og gjorde sig al Umage for, at kunde optænke et Middel, hvorved Sandheden kunde komme frem for Lyset, og saaledes overbevise Zobeide, at han havde vundet Beddemalet.

I saadan Henseende raabte han ganske høit: Jeg seærger ved den hellige Guds Navn, at den, som kan sige mig, hvo af disse twende, der først er død, skal for sin Uimage nyde tusende Stykker Guld - Mynt af mit Skat - Kammer.

Den fremstinnende Dag forhindrede Schesherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes:

Den 487. Nat.

Allernaadigste Herre! Calife havde neppe udtaalt, førend han under Brocadet, som laae over Abou Hassan, horte disse Ord, ganske tyde-

tynkelig tales: Herstere over de Troende! Giv
mij de tusende Stykker Guld-Mynt; Thi
det er mij, som først var død.

Strax derefter lettede Abou Hassan Bro-
cadet til Sides, viklede sig ud af sine Liig-
Klæder, og fastede sig need for Califes Fodder.
Touzhatoul-Alouadat var ikke heller seen in-
den hun iligemaade blev affort sine Liig-Klæder,
og fastede sig need for Dronning Zobeides Fod-
der, efter at hun først for Belanständigheds
Skyld havde indsvøbt sig i Brocadet.

Zobeide som mindst havde ventet saadan
hastig Forandring, gav paa samme Tid et stort
Skrig af sig, hvilket ikke lidet formerede den
Forskrekelse, som de omkring staaende Damer
og Betienter var indtaget af. Men da Zobeide
kom lidet til sig selv igjen, var hun overmaade
glad, at hun saae sin elskelige Slavinde at saae
sit Liv igjen, just paa den Tid da hun saa heftig
var indtaget af Bedrøvelse over hendes Død,
at al Frost var forgieves.

Af du letsindige, sagde hun til Touzhas-
toul-Alouadat, du er Alarsaq til de mange slags
Ulykker, som jeg for din Skyld paa adskillige
Maader har maatter udstaae; Men alt dette
uanset, saa vil jeg dog forlade dig det af mit
Hierte, efterdi det er sandt, at du endnu ikke
er død.

Calif-

Calife blev paa sin Side ikke nær saa forstrekket som de andre; Thi i Steden for at blive bange for Abou Hassan, stak han saa hiertelig i at lee, at han umuelig kunde holde sig. Ja hans Latter tog mere og mere Overhaand da han saae, hvorledes Abou Hassan stod op og loste sine Liig-Klæder af sig, samt hørte, at han saa alvorlig fordrede de tusende Stykker Guld-Mynt, som Calife havde udlovet til den, der kunde staffe ham at vide hvo der først var død.

Neppe var det at Calife for Latter kunde faae disse Ord omsider udsagt: Hvorledes er det sat Abou Hassan, har du da sat dig fore, at lade mig doe af Latter? Hvorledes er du falden paa de Tanker, at indvkle mig og Zobeide i saadan en Sag, som vi allermindst var formodende?

Abou Hassan svarede: Herskere over de Troende! Jeg fal aabenbare Eders Majestæt hele Sagen med sine sandfærdige Omstændigheder. De veed, at jeg alle Tider har funden Behag i god Mad og Drikke, og den Kone, som Eders Majestæt har givet mig, har ikke formindsket, men langt heller fornieret denne Lyst hos mig. I saadan Henseende kan Eders Majestæt lettelig begribe, at om vi, foruden hvad vi har oppebaaren af deres naadige Hænder, havde saa stor en Skat, som det viide Hav, saa maatte det dog faae Ende. Saaledes er det, allernaadigste Herre! gaaet os; Thi i den forte

Eid

Tid vi har levet sammen, har vi aldeles intet sparet, men hver Dag tracteret os got paa Eders Majestæts Regning. Men da vi i Morges giorde Regning med vor Røf og udbetalte ham sin tilgodehavende Summa, saa vel som andre vi havde taget paa Credit hos, saa fornamt vi, at der aldeles intet blev tilovers, af alle de Foræringer Eders Majestæt havde givet os.

Naar vi saaledes betragtede den Leve-Maa-de vi hidindtil havde brugt, og hvor forneden det var i Fremtiden at gaae fornuftigere til Verks, blev vi sadt i en ugemeen Forvirring, saa at vi ikke vidste selv, hvad vi skulle gjøre. Vi havde vel tusende Anslag, men der var ikke et af dem, vi kunde betiene os af. Som vi nu gaae os bragt i saa bedrovet en Tilstand, har vi omsider opfundet saadant et Middel, hvorved vi kunde raade Bod paa vores Armod, og det uden at aabenbare Eders Majestæt den Trang vi var geraaden udi, og da vi tillige kunde skaffe Eders Majestæt et slags Fornbielse ved dette lidet Be-dragerie, saa ansaae vi samme for det allerbesværmeligste Middel. Altsaa beder vi allerunderdanigst, at Eders Majestæt allernaadigst vil Pardonere os.

Sultaninden Scheherazade maatte her slutte sin Fortælling, eftersom hun gaae at det alt var Dag, men giorde dog igien Den næste Morgen saadan Begyndelse:

Den

Den 488. Nat.

Allernaadigste Herre! Calise og Zobeide var overmaade vel fornaltet med Abou Hassans Oprigtighed, og de lod sig ikke merke med den allerringeste Fortrydelse over hvad der var passeret; Og endskjent Zobeide stedse havde holdt denne Sag for at være A vor, kunde hun dog ikke holde sig fra at lee, naar hun berragtede det artige Middel, som Abou Hassan havde opfundet til at formelde sine nærværende Omskændigheder.

Calise loe bestandig; Thi Abou Hassans Opforsel kom ham saa artig og fornælig for, at han ikke kunde andet end vedligeholdes i sin Latter. Han stod omsider op, og sagde Abou Hassan og hans Kone: Folger nu med mig begge To, saa skal jeg strax give eder de tusende Stykker Guld-Mynt, som jeg har lovet eder, med Fornbielse, efterdi I ikke ere døde.

Herskere over de Troende! svarede Zobeide: Lad det behage eder, at skienke Abou Hassan de tusende Stykker Guld-Mynt allene; Thi hvad hans Kone angaaer, skal det være min Sag, at give hende en Foræring. Zobeide besalede der paa sin Ober-Skat-Mesterinde, som samme Tid var nærværende, at hun strax skulle overlevere tusende Stykker Guld-Mynt til Touzhatoul-Aouadat til et Beviis paa den Glæde, hun havde, over at hun endnu var i Live.

Bed dette Middel erholdte Abou Hassan og hans Kone Touzhatoul-Aouadat i lang Tid Calife Haroun Alraschids og Zobeides Maade, og bekom efter Haanden saa mange Forringer af dem, at de deres ganste Lives Tid, deraf stikkelig kunde leve.

Saa snart Sultaninden Scheherazade saaledes havde fuldender Abou Hassans Historie, lovede hun Sultanen, at hun den næstfølgende Morgen vilde fortælle ham en anden Historie, der ikke mindre skulle fornsie ham end denne; Men da Sultanen forsikrede, at han ikke havde hørt nogen Historie, der saa overmaade vel havde besvaret ham som denne, saa forlangede han, at hun vilde fortælle den endnu engang for ham, allerhelst, da han nogle Morgener ved en uformodentlig Sovn var forhindret fra, at saae den rette Samling deraf. Man kan, sagde han: Ikke kiedes ved at høre den tvende gange; Thi den er saa levende, at den endog kan opmuntre de sorgeligste Gemitter; Altsaa vilde I spare den belovede Historie, indtil I først har fortalt den forlangte.

Denne Histories anden Fortællelse varede i 110. Nætter; Og da samme var til Ende, begyndte Scheherazade at fortællede den belovede Historie saaledes:

Den

Den 599. Nat.

Dinarzade forsomte ikke i rette Tide at opvække sin Soster Scheherazade, og erindrede hende om den Historie hun forhen havde lovet at fortælle, og da Sultanen Schariar gav hende at forstaae, at han med Fornsieelse vilde høre derpaa, gjorde hun saadan Begyndelse:

Historie

Om

Aladdin eller den forunderlige Lampe.

Allernaadigste Herre! Udi Hoved-Staden af et vis stort og vidtloftigt Kongerige i China, hvis Navn jeg for nærværende Tid ikke kan erindre, boede en Skräder ved Navn Mustafa, hvilken dog ikke var bekjendt af andet end af sit Haandverk allene.

Denne Skräder var meget fattig, og det var neppe, at han ved sit Haandverk funde forriene saa meget, at han dermed funde ernære sin Kone, og den eneste Son, som han i sit Egteskab var velsignet med.

Denne hans Son heed Aladdin, og var opdraget paa saa slet en Maade, at han fra Ungdommen af var falden hen til mange lær-

værdige Tilbvieligheder. Han levede ugudelig, egensindig og trodsig, og var ulydig imod sine Forældre. Da han kom lidet til Alarene var det hans Forældre umueligt at holde ham inde, men han løb ud om Morgenens tiilige, og leegede den ganse Dag paa Gaden blant andre lidelige Drenge, endog med dem, der var meget yngre end han.

Da han nu blev lidet ældre, og var kommen til den Alder, at han funde sættes til et Haandverk, saa besluttede Faderen at lade ham sidde i sit Verksted, hvor han selv funde vise ham, paa hvad Maade han skulle bruge Syne-Maalen, efterdi Faderen ikke var i Stand til at sætte ham til nogen anden Profession; Men det var Faderen ikke muligt, at han enten med det gode eller onde funde dempe sin Sons flig-
tige Sind, eller udrette noget got hos ham; Thi han maatte giøre, hvad han vilde, saa var han dog ikke god for at bringe ham til nogen Stilhed, eller faae ham til med Flid at forrette sit Arbeide, som han gierne havde ønsket.

Saa snart Mustafa vendte Ryggen til ham, løb Aladdin sin Bei, og kom ikke hjem igien den ganse Dag. Faderen straffede ham vel for saadan hans Liderlighed; Men Aladdin blev derved ikke forandret, hvorudover Mustafa saae sig omsider nsdt til, at lade ham have sin fri Bille, og overgive ham i hans vilde Lyster.
Fader-

Faderen sorgede meget derover, og den Bekymring som han havde, ei at kunde bringe sin Son til Lydighed, foraarsagede ham saa haard en Sygdom, at han efter nogle Maaneders forlob maatte omstifte Tiden med Evigheden.

Aladdins Moder, som saae at hendes Son ikke havde Lust til at lære sin Faders Haandverk, lufte sit Verksted til, og gjorde al sit Verk-Eti og Gods i Penge, at hun deraf kunde have sit Lives Ophold for sig og sin Son, foruden hvad hun kunde fortiene sig med at spinde Bomuld.

Men allernaadigste Herre! Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde denne gang og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 600. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu Aladdin ikke havde længere nodig at frygte for sin Faders Strænghed, og bekymrede sig ikun lidet om sin Moder, men derimod slog alle hendes gode Formninger hen i Beiret, saa var der ham intet i Veien, at han jo kunde leve lige saa lidertil, som han selv vilde. Han gjorde det virkelig ogsaa; Thi han besogte daglig sine Jevnlige, og svirede langt mere end nogen Tid tilforn.

Denne Leve-Maade holdt han ved indtil sit femtende Aar og det uden at giøre allerringeste

Berænking om, hvad han vilde lære, eller hvad der i sin Tid skulle blive af ham. Da han saa ledes engang gif uden for Byen, og leegede med sine Kammerater, som han pleiede, hendte det sig, at der kom en fremmed Person gaaende, som blev staaende stille, og saae paa ham.

Denne Fremmede var en meget konstig Troldmand, hvilket Historie-Skriverne, som har beskrevet denne Historie, har giort os beskiendt under Navn af en Africansk Troldmand. Vi vil lade ham beholde dette Navn, og det saa meget desto heller, efterdi han paa twende Dage virkelig var ankommen fra Africa.

Den Africanske Troldmand forstod sig overmaade vel paa Phisiognomien, og derfor fandt alle de Tegn i Aladdins Ansigt, som var ham fornøden til at udføre de Ting, for hvilke han havde paataget sig denne Reise. I saadan Henseende spurgte han flittig om, hvad Familie han var af, samt hvorledes hans Constitution og naturlige Tilbøjeligheder var bestaffen.

Da han nu sic at vide deraf, hvad han forlangede, gif han nærmere hen til ham, tog ham nogle Skrit assides fra hans Kammerater, og sagde: Allerkierreste Son! Heed ikke eders Fader Mustafa, og var af Profession Skræder. Ja min Herre! svarede Aladdin: Men han er allerede for en temmelig Tid siden ved Doden afgaet.

Ved

Bed disse Ord saldt den Africanske Troldmand Aladdin om Halsen, omfavnede ham, og kyssede ham mange gange, ligesom han og blev saa inderlig bevoeget, at Faarene sloed ham ned af Dinene. Da Aladdin merkede den fremmede Persons Graad, sprugte han ham, hvad Alarsag han havde til at Græde. Af min Son! svarede den Africanske Troldmand: Hvorledes skulle jeg kunde bare mig? Jeg er jo eders Fætter, og eders Fader var min fiere Broder. Det er mange Aar siden jeg reiste hersra, og just i dette Dieblik, da jeg kommer tilbage, fortæller I mig at han er ded, da jeg havde haabet ved min Ankomst at see og tale med ham, og hoste mig de sydreste Fornsielser af hans Omgiengelse.

Jeg forsikrer eder sagde han fremdeles: At man ikke kunde give mig en mere smertelig Dindende, esterdi jeg derved imod al Forhaabning seer mig borsvet denne Fornsielse. Det eneste, som noget kan troste mig i min Bedrøvelse, er, at jeg kan see ham i eder; Thi naar jeg betragter eders Lineamenter, saa finder jeg, at jeg ikke har bedraget mig selv i mine tanker, da jeg forste gang talede til eder.

Den Africanske Troldmand spurgte dernæst Aladdin, hvor hans Moder boede, og da han derom havde faaet den fornødne Efterretning stak han Haanden i Lommen, og gav Aladdin en Haandfuld smaae Penge, sigende dernæst:

Min Son! gaae strax hen til eders Møder, hels hende meget flittig, og suig, at jeg i Morgen vil besøge hende, om Tiden og Leiligheden vil tillade det; Thi jeg vil dog have den Fornbielse at see d't Sted, hvor min Fader i saa lang en Tid har levet, og omsider er død.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortsætte sin Fortælling videre, hvorfore hun maatte opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den 601. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade til Sultanen Schariar: Saasnart den Alfris caniske Troldmand havde forladt sin selv gjorte Fetter, løb Aladdin hjem til sin Møder, og var meget glad og fornøjet over de Penge, som hans Fetter havde givet ham.

Neppe var han kommen inden for Dørren, forend han raabte: Ah min allerkiereste Møder! suig mig, om jeg endnu haver nogen Fetter levende. Min Eiere Son! svarede Moderen: J har aldeles ingen Fetter, hverken paa Faders eller Moders Side. Aladdin svarede: Da har jeg dog i dette Dieblif talt med et Menneske, som har kaldet sig min Fetter paa min Faders Side, ligesom han og forsikrede at han var min afdøde Faders Broder. Og til et Beviis paa

paa at jeg taler Sandhed, saa kan I her see,
hvad han haver givet mig, og i det samme tog
han Penge frem, og viste hende, som han hav-
de faaet af ham.

Han har og besalet mig, sagde han frem-
deles: At jeg skulle helse eder fra ham, og lade
eder vide, at han i Morgen, om Leiligheden
vilde tillade ham det, havde foresat sig at besøge
eder for tillige at see det Huus, hvor min Fader
levede og døde. Min Son! svarede Moderen:
Det er vel sandt at eders Fader har haft en
Broder, men han er for længe siden død, og
jeg har ikke hørt min Mand nogen Tid tale om,
at han havde flere Brødre. De lod saaledes
Sagen beroe, og denne gang ikke talede mere
om den Africanske Troldmand.

Dagen derefter kom hemeldte Troldmand
til Aladdin paa et andet Sted, hvor han gif-
og legte med sine Kammerater. Han omfavnede
ham lige saa venlig, som den forrige Dag, og
tog to Schaffer Guld-Mynt, og overleverede dem
til Aladdin, derhos sigende: Min Son! bæt
disse hjem til eders Moder, og siig hende, at jeg
i Aften vil besøge hende, paa det hun kan ind-
købe os noget til Aftens Maaltid, som vi med
hinanden kan giøre os til gode med. Men
forend I forlader mig, bad jeg gierne at I
vilde vise mig, hvor jeg skal finde eders Huus.
Saasnart Aladdin havde sojet ham derudi,
stildtes de fra hinanden.

Aladdin var ikke seen inden han kom hjem, og saasnart han havde overleveret sin Moder de twende Stykker Guld-Mynt, han havde faaet, og derhos berettet, hvad hans Fetter havde forlanget, forsoiede hun sig strax ud i Byen for at indkisbe det fornødne Forraad til et Aftens Maaltid, og kom i en Hast dermed tilbage. Som hun nu ingen Fade selv havde, hvilke hun dog nødvendig dertil behøvede, saa resolve rede hun til at laane dem hos sine Naboversker.

Hun anvendte næsten den ganske Dag paa at tilberede dette Maaltid, og da hun dermed imod Aften var bleven færdig, sagde hun til Aladdin: Kiere Son! maaskee din Fetter ikke just veed at finde vores Huus, det er vel derfore best, at du gaaer hannem i Mode, og bringer ham hjem med dig om du treffer ham.

Om endfiont Aladdin ganske omstændelig havde betegnet den Africanske Troldmand Huset, saa vilde han dog gaae ud, lige som der funde været nogen uden for, som havde banket paa Dørren. Aladdin lukkede altsaa op, og han fiendte strax den Africanske Troldmand, som gif ind med ham, og havde endeeel Flasker Vin tillige med adskillige slags Frugter og Ebler med sig, som han til Aftens Maaltidet vilde betiene sig af.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa der-

dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 602. Nat.

Allernaadigste Herre! saasnart den Africanske Troldmand havde overleveret den medbragte Forraad i Aladdins Hænder, gjorde han sin Compliment for hans Moder, og bad hende, at hun vilde vise ham det Sted, hvor hans Broder Mustafa pleiede at sidde. Da hun nu havde viist ham Stedet, bukkede han sig need, og kyeste den mange gange, og med taarefulde Dine raabte: Af min stakkels Broder! Hvor ulyksalig er jeg ikke derudi, at jeg ei er kommen saa betids, at jeg dog en eneste gang kunde have omfavnet eder, førend eders død!

Aladdins Moder bad ham tidt og ofte, at sætte sig need paa selvsamme Sted, men han vilde aldeles ikke beqvemme sig dertil. Nei! sagde han, jeg gjør det sandelig ikke, men tillad mig at jeg sætter mig lige over for, paa det at om endstiont jeg er berøvet den Fornbielse at see en Fader til en Familie sidde der, som jeg saa inderlig elsker, at jeg dog i det ringeste kan see derhen, og have ham afbildet i mine Tanker, ligesom han var nærværende. Aladdins Moder vilde altsaa ikke mere nøde ham, men lod ham sin fri Billie til at udvælge, hvad Sted han selv vilde sidde paa.

Da

Da den Africanste Troldmand saaledes havde sat sig ned, begyndte han at snakke om adskillige Ting med Aladdins Moder. Min allerfierreste Søster! sagde han til hende: Forunderer eder ikke, at jeg ei nogen Tider har seet mig hos min Broder, saa længe jeg har levet i Egteskab med ham. Det er allerede Fyrgetive Åar siden, da jeg reiste bort fra dette Land, som er saa vel mit, som min afdøde Broders Fæderne-Land; Og i værende Tid har jeg været i Indien, Persien, Arabien, Syrien og Egypten, hvorfra jeg omsider er reist til Africa, hvor jeg længst har opholdt mig.

Som det nu er ganske naturligt at et Menske, hvor langt han endog er borte fra sit Fæderland, dog ikke forglemmer samme, eller de Slægtninger, som han der har efterladt sig, og de Personer, med hvilke han er opfødt, saa så jeg og omsider en inderlig Laengsel efter igien at reise til mit Fæderne-Land, og besøge min Broder, og som jeg endnu befandt mig i de Åar, at jeg ikke fattedes paa Kræfter eller Mod til at udstaae saa lang og besværlig en Reise, saa gjorde jeg alle fornødne Anstalter til den samme, og uden ringeste Ophold begav mig paa Beien.

Jeg anseer det usornodent at berette eder, hvor lang Tid jeg behovede til denne Reise, ikke heller vil jeg tale om de Forhindringer, der paa Beien har modt mig, og de Besværligheder jeg har

har maattet udstaet, inden jeg kom her til Stedet; Men jeg vil allene sige dette, at der paa alle mine Reiser ikke er hendet mig noget, der har foraarsaget mig saa stor Bekymring og Bedrovelse, som det der er modt mig, siden jeg kom her; Jeg mener, da mig blev fortalt, at min Broder var død, som jeg alle Tider inderlig har elsket, og det med en ret oprigtig og broderlig Kierlighed.

Jeg har ved min Ankomst fundet spore nogle af hans Lineamenter i eders Sons min Feters Ansigt, og det foraarsagede, at jeg kunde fiende ham blandt alle de andre Born, som han var iblant. Han skal og selv kunde sige eder, med hvad Hierte jeg anhørte den bedrovelige Tidende, at min Broder ikke var mere til. Dog hvad skal man sige, man bor at takke Gud for alle Ting, og det glæder mig, at jeg igien har funden ham i hans Son, som har de fornemste af hans Lineamenter i hans Ansigt.

Men allernaadigste Herre! sagde Schesherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 603. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu den Africanske Troldmand saae, at Aladdins Moder blev inderlig bevæget ved det der blev talet om hendes afs-

afvæde Mand, saa at hendes Bedrøvelse ligesom begyndte paa nye igien, forandrede han sin Tale, vendte sig om til Aladdin og spurgte, hvad hans Navn var. Jeg heder Aladdin, svarede han: Vel an Aladdin! sagde Troldmanden, hvorledes fordriver I da eders Eid, og hvad for et Haandverk har I lært.

Bed dette Sporsmaal slog Aladdin sine Øine ned og blev ganske rød i Ansigtet; Men hans Moder tog Ordet og svarede: Aladdin er en lidderlig Knegt. Hans Fader har, imedens han levede, gjort sig al optenklig Uimage, for at ville lære ham Skredder-Haandverket, men han har ikke fundet naae sit Diemerke. Og nu da hans Fader er død, maa jeg sige ham hvad jeg vil, og prædike for ham fra Morgen indtil Aften, for at faae ham paa andre Tanker, saa har og faaer han dog neppe Lust til noget andet Haandverk, end det han hver Dag over, naar han Dagen igjennem gaaer og leeger med andre lidderlige Drengs, som I selv har seet.

Han betænker ikke, at han allerede har opnaaet den Alder, at han burde tage Afsked med Barnet, og dersom I nu ikke skammer ham ud for saadan hans Liderlighed, og han ei vil lade sig overvinde af eders gode Raad, saa er der aldeles intet Haab tilbage hos mig, at der nogen Tider fulle blive noget got af ham. Han veed meget vel, at hans Fader ikke har efterladt ham

ham nogen Midler, og han seer daglig for sine
Dine, at jeg neppe kan fortiene os det torre
Brod, endstikt jeg den ganske Dag igiennem
siddet og spinder Bomuld. I saadan Henseende
har jeg besluttet, at jage ham paa Dorren, og
det i Morgen, og lade ham saa soge sit Brod
andre Steder, hvor han selv hyster.

Efter at Aladdins Moder med sine græden-
de Zaare havde uttalt disse Ord, begyndte den
Africanste Troldmand saaledes at tale til Alad-
din: Det lader ikke smukt, Kiere Fetter; Thi
man maa stræbe at lære noget retskaffen, hvor-
med man siden i Fremtiden kan fortiene sit Brod.
Der er jo mange slags Haandverker og Profes-
sioner til, tænk derfor efter, om der ikke er en
iblant dem alle, som staarer eder an, og til hvil-
ken I finder mere Tilboielighed end til andre.
Ventelig at eders Faders Haandverk ikke staarer
eder an, og at I derfor snarere skulle beqvemme
eder til et andet. Dølg ikke eders Tanker for mig
i denne Sag, og vær forsikkret at jeg ikke søger
andet, end det som skal tiene til eders eget Beste.

Da nu den Africanste Troldmand fornam,
at Aladdin ikke vilde svare noget, sagde han
fremdeles: Min Fetter, jeg kan let begribe, at
I har en slags Afsky for at lære noget Haand-
verk, jeg vil derfor oprette eder en Kramboed,
og forsyne eder med alle slags kostbare Stoffer
og andet fint Dbi, som I alt efter Haanden
skal

skal forhandle. De Penge, som I dersor indloser, skal I bruge til at kisbe andre Bahre for igien, og paa saadan Maade kan I ganste bequemmelig fortiene saa meget, som I skikkelig kan komme ud med til eders daglige Ophold. Tag nu dette i Betænkning, og naar I har overvejet alle Ting vel, saa siig mig ikkuns frit hvad I derom tænker; Thi I skal altid finde mig redebon til at holde mit Øfste.

Den fremstinnende Dag forhindrede Schesherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes :

Den 604. Nat.

Allernaadigste Herre! Det gode Tilbud, som den Africianse Troldmand gjorde Aladdin, befalde ham overmaade vel; Thi han havde aldeles ingen Lust til saadan Haandverk hvor han skulle erncere sig af sine Hænders Arbeid. Han havde Forstand nok til at eftertaenke, at de Kramboder, der var forsynet med saadanne Bahre, var meget prægtige, ligesom de og altid var fuld af Folk, samt at Kisbmcendene vare i stor Anseelse, og stedse gik meget prægtig klædte.

Som nu Aladdin ansaae den Africianse Troldmand for sin Fetter, saa lod han sig strax forstaae, at han havde langt større Lust til Kisbemand-

mandskab end til noget andet, og at han for den
Belgierning han vilde bevise ham, var ham
hoist forbunden saa længe han levede.

Vel an! svarede den Africanske Troldmand,
esterdi denne Handtering anstaer eder, saa vil
jeg i Morgen tage eder med mig, og lade eder
ganske prægtig og kostbar iflæde, saaledes som
de største Kibmand pleie at gaae klædte, og
derefter vil jeg den næstfølgende Morgen oprette
eder en Bod, at I saaledes, som sagt er, kan
drive Kibmandskab.

Alladdins Moder havde vel hidindtil ikke
ret fundet tro at den Africanske Troldmand var
hendes afdøde Mandes Broder, men da hun
hørte det gode Lovste, som han gjorde hendes
Son, saae hun intet, der kunde hindre hende
fra at tro det. Hun aflagde derfor sin Taksigelse
til ham for hans store Godhed, og efter at hun
havde formonet Aladdin, at han herefter skulle
opføre sig saaledes, at han ikke skulle være uover-
dig til at oppebære saadanne store Belgierninger,
gjorde hun Anstalt til det for omtalte Aftens-
Maaltid. Alt hvad der blev talet over Bordet,
var om den selv samme Materie, og da den
Africanske Troldmand omsider saae, at det blev
noget fuldig ud paa Matten, tog han Afsteed med
dem begge, og gif bort.

Dagen derefter kom den Africanske Trold-
mand, efter sit gjorde Lovste, om Morgenens
E. en N. III. B. H 9011

ganske tielig til Skrederens Enke. Han tog derpaa Aladdin med sig, og forde ham hen til en fornemme Handelsmand, som havde alle slags my sydede Klæder at selge, som man gjorde af adskillige slags kostbare Effecter, saa at i hvad Stand man end var af, saa kunde man der blive forsynet med Klæder. Han lod denne Klobmand vise sig nogle Klædninger, som kunde passe Aladdin, og efter at han havde udsoegt dem, som best anstod ham, lod han Klobmanden legge de andre tilside igien, og sagde til Aladdin: Min Fetter! Nu kan I selv udjøge eder een af disse Klædninger, hvilken I har Lust til. Aladdin var ligesom henrykt ved den Gavmildhed, som hans ny Fetter lod see imod ham. Og da han havde udsoegt sig en Klædning, betalte den Africanske Troldmand, hvad Klobmanden dersor forlangede, ligesom han og desforuden klobte alt, hvad han i det øvrige behovede.

Den frembrydende Dag forhindrede Scheherazade at fortælle mere, hvorfor hun afbrød, og igien den næstfolgende Morgen begyndte saaledes :

Den 605. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu Aladdin saa sig fra Top til Taae saa overmaade prættig iflædt, aflagde han sin tilbortlige Taksigelse til den Africanske Troldmand, som strax derpaa for-

fornyede sit giorde Øste, og lovede at han ikke nogensinde skulle slaae Haanden af ham, eller forlade ham, men at han bestandig vilde beholde ham hos sig.

Troldmanden forte ham derefter omkring paa de folkerigste Steder i Byen, og i Særdeleshed der hvor de fornemste Røbmand havde deres Boder; Og da de omsider kom i den Gade, hvor de rare Stoffer og andre fine linnede Bahre holtes Fal, sagde han til Aladdin: Efterdi I nu snart skal blive saadan en Røbmand, som I her seer, saa er det eder tienlig, at I nærværende Eid besøger dem, at de i Forveien kan have nogen Bekjendskab til eders Person. Han viste ham ogsaa de største og smukkeste Mosqueer, og forte ham ind i de Khaner eller Berts-Huse, hvor de fremmede Røbmand pleiede at indlogere. Ligesom han ogsaa viste ham ind paa adskillige Steder af Stor-Sultans Pallads, hvor det var tilladt at komme.

Efterat de saaledes med hinanden havde besøet de smukkeste Steder i Byen, kom de omsider ind i den Khan, hvor han havde indlogeret sig, og fandt der nogle Røbmand, som han siden sin Ankomst havde gjort sig bekjent med, og hvilke han med Flid havde bedet at være der for at giøre sig bekjent med hans selvgiorte Hetter.

De blev ved deres Ankomst strax buden til Bordet, og som Maaltidet varede til imod Aften, saa vilde Aladdin strax have taget Afsked, og forsyde sig hjem, men den Africanske Troldmand vilde ikke lade ham gaae allene, hvorfor han fulgte ham selv hjem til sin Moder.

Saa snart Moderen saae hendes Son saa vel iflaed, blev hun saa glad, at hun for Glæde blev ligesom fra sig selv; Hun lod ikke af den ganske Eid at onsket tusendfold Belsignelser over Troldmanden, fordi han havde anvent saa store Bekostninger for hendes Sons Skyld. Edelmodige og godgiorende Hr. Fetter! sagde hun: Jeg veed ikke hvorledes jeg noksom skal funde takke eder for eders store Gavmildhed; Vel veed jeg, at min Son ikke fortiner den mindste af de Belgierninger I beviser ham, men han maatte endnu giøre sig mere Uvoerdig til de samme, om han ikke visste eder den tilborlige Taknemmelighed, og ikke opforte sig saaledes, som eders gode Hensigt og Meening er med ham. Paa min Side skal det ikke mangle, at jeg jo endnu engang takker eder af mit ganske Hierte, og onsker eder, at I maa leve i mange Aar, paa det I saaledes selv maatte være et Dienstværdig Bidne til min Sons Ertiendtlighed imod eder, som allerbest lader sig tilsynne derved, at han opfører sig efter eders gode Raad.

Den Africanske Troldmand gav hende følgende Svar: Aladdin er god nok; Thi han sole

folger mig i mine Raad, og jeg haaber, at vi endnu skal faae noget got af ham. Men et forrynder mig, som er, at jeg i Morgen ikke kan holde det, som jeg har lovet ham. Det er Fredag i Morgen, som just er den Dag, da alle Boderne ere lukte, og det er forgiveves derfor at tenke paa, at faae nogen Bod til Leie, efterdi alle Kibmændene ikke bekymrer sig om andet, end hvorledes de best kan holde sig lystig.

Altcaa vil vi opscette det indtil paa Loverdag; Imidlertid skal jeg dog afhente ham i Morgen, og tage ham ud med mig at spadsere i Haven, hvor mange honette Folk ordentlig pleier at indfinde sig. Mueligt han sin Livs-Tid ikke har seet saadanne Lystheder, som han der skal faae at see, allerhelst da han endnu hidindtil ikke har omgaet andre end Born allene, og altsaa kunde det vere fornoden, at han kom ud for at see sig om iblant Folk.

Scheherazade som fornamt det var Dag, maatte her afbryde, og igien den folgende Morgen giore saadan en Begyndelse:

Den 606. Nat.

Allernaadigste Herre! Den Africaniske Troldmand tog om sider Afsteed med Moderen og Sonnen og gik bort. Aladdin var imidlertid overmaade glad, da han faae sig ifort i saa

prægtige Klæder, og hans Fornbielse formedes ikke lidet, naar han betenkte, hvorledes hans Fetter havde lovet ham Dagen Derefter at spadsere med ham i Haven uden for Byen; Thi han havde endnu ikke været paa saadanne Steder, eller seet nogen af de omkring liggende Egne, hvor der dog fandtes adskillige lystige og fornbielige Ting.

Morgenen Derefter stod Aladdin op forend det var Dag, og klædte sig strax paa, at han kunde være færdig, naar hans Fetter kom, og hente ham. Da han nu efter sine egne Tanker temmelig længe havde staet og ventet paa hans Ankomst, lukkede han af Uraalmodighed Gade-Dorren op, for at erfare, om han ikke kunde saae Die paa ham. Saasnart sit han ham ikke at see, forend han jo løb ind og sagde det til sin Moder, og efter at han havde taget Afsteed med hende, lukkede han Gade-Dorren til efter sig, og løb ham i Mode.

Den Africanske Troldmand opførte sig meget venlig imod Aladdin, da han sit ham at see; Lad os gaae, allerkierreste Barn! sagde han med en mild Mine; Thi jeg skal i Dag lade eder see ret prægtige Ting. Han førte ham strax uden for en af Portene, hvor der stod mange deilige store Bygninger, eller og langt heller prægtige Pallader, som hver havde en skøn Have ved sig, hvor man frit kunde gaae ind.

Bed

Bed et hvert Pallads, som de kom til,
spurgte han Aladdin, hvorledes det befalt ham,
men da de ankom til de andre, kom Aladdin
ham alle Tider tilforn med saadan Sporsmaal,
i det han sagde: Af min Fetter! Dette er langt
prægtigere end noget af de andre, vi tilforn have
set. Saaledes kom de med det samme alt vide-
re og videre ud i Marken, og Troldmanden sik-
kede Leilighed, at komme ind i een af disse
Haver for at fuldføre det han havde foresat sig.

Han sadte sig need tillsigemed Aladdin ved
en stor rindende Bæk, hvor det deilige klare
Band udsprang af Munden paa en Metal-Løve,
som der var opreist. Min Fetter! sagde han
til Aladdin: Det er venteligt at I er tret lige
saa vel som jeg selv, vi vil dervor sidde lidet her
og hvile os og saaledes sanke ny Kræfter, at vi
Desto bedre kan fortsette vores spadser Gang.

Da de havde sat sig need, tog den African-
iske Troldmand et Klede op, som han havde taget
med sig, hvori var endeele Kager og adskillige
slags Frugter, hvilken han lagde rundt omkring
Bekken, han tog derpaa en Rage og delede med
Aladdin, og bad ham selv at udvælge sig, de
slags Frugter som smagede ham best. Imidlertid
dette lidet Maaltid varede, gav han sin selv-
giorte Fetter adskillige Undervisninger og For-
maninger, hvilke dog mestendeels gik derud paa,
at han ikke længer skulle have Omgang med

Born, men langt heller omgaaes med Elode og forstandige Folk, hvis Discourser han skulde give flittig Agt paa, og fore sig til Nutte; Thi saaledes, sagde han: Kan I snart blive til en brav Mand, og I kan ikke fortuelig venne eder til at efterfolge forstandige Mæneds Exempel.

Dagens komme forbod Scheherazade at fare videre fort, og maatte altsaa opsette det efterfølgende til næste Morgen.

Den 607. Nat.

Allernaadigste Herre! Da dette lidet Maaltid var til Ende, stod de igien op og forsatte deres Bei af en Have i en anden; Thi disse Haver skildres allene fra hinanden ved nogle smaa Groster, der vare ligesom Grændse-Skiel imellem dem, hvilke dog ikke vare bredere end at man jo magelig kunde stige over dem. Borgerne i denne Stad levede saa fortrolig og ærlig med hinanden, at den ene ikke tilfsiede den anden nogen Skade, og altsaa behovede de ikke heller paa anden Maade at indelukke deres Eiendomme.

Den Africanske Troldmand blev saaledes ved at gaae af en Have i en anden, indtil han om sider ganste uformerk forte Aladdin en lang Bei bort; Thi de passerede et allene disse Haver tvers igennem, mens kom endog saa langt et Stykke ud paa Marken, og de var ganste nær ved de der liggende Bierge.

Alad-

Aladdin som sin Livs-Tid ikke havde gaaet
saa lang en Bei paa engang, blev omsider lige
saa tret som utsaalmodig over den lange Bei;
Kiere Fetter, sagde han til den Africanske Trold-
mand: Hvor gaaer vi nu hen? Vi er jo allerede
kommen langt fra de deilige Haver, og jeg seer
nu ikke andet end idel Bierge for mig. Jeg
kan forsikre eder, at dersom vi endnu skal gaae
laengere, saa vil jeg paa, at beholde saa
mange Koeffter tilovers, at jeg kan gaae tilbage
til Byen igien.

Troldmanden svarede: Kiere Fetter, sat
iskun et frit Mod; Thi jeg har endnu en Have
at vise eder, som er langt deiligere end nogen af
dem vi endnu har seet. Den ligger ikke langt
herfra, og altsaa kan vi inden saae Dieblif
komme derhen; Beien skal ikke fortryde eder;
Thi saasnart J faaer den at see, skal J selv til-
staae mig, at den er vaerd at tage udi Diesyn,
og da vi er saa nær derved, var J daartig om
J vilde nægte eder selv den Fornoelse.

Aladdin lod sig saaledes overtale til at
gaae med, og den Africanske Troldmand forte
ham endnu en lang Bei bort. At nu Beien
ikke skulde falde ham fiedsommelig, saa fortalte
han ham underveis mange lystige Historier, for
at forekomme de nye Besværinger, han ellers
kunde have ventet sig.

Omsider kom de ind imellem tvende Bierge, som vare maadelig hoie, og ellers ligedan bestaffen; De stildtes allene fra hinanden ved en meget snever Gang, som var imellem dem: Dette var det merkværdige Sted, som den Africanske Troldmand vilde føre Aladdin hen, for at faae Leilighed til at fuldføre det Anslag, for hvilket han var reist fra det yderste af Africa til China.

Da de var kommen her til, sagde han til Aladdin: Nu vil vi ikke gaae meget længer; Thi her skal jeg strax vise eder saa forunderlige Ting, at ingen dodelig Menneske skal kunde besomme sig ej at have seet dem; Og naar I faaer tager samme udi Diesyn, saa skal I takke mig for, at jeg har ladet eder blive et siensyntlig Bidne til de Ting, som ingen i Verden har seet, uden I allene. I saadan Henseende vilde I samle nogle Straae til sammen af de torreste I kan finde, da jeg imidlertid vil slaae Ild.

Der laae saa stor en Mængde Straae, at Aladdin paa en fort Eid sik samlet en overflodig Forraad deraf, og det stod ligeledes ikke længe paa førend Troldmanden sik antændt sine Svovelsikker. Saasmart Straaene begyndte at brænde, kom Troldmanden noget Nogelse paa Ilden, som han havde i Haanden, hvilket foraarsagede, at der opstod en forstrekkelig tyk Damp; Denne Damp drev han fra en Side til en anden ved nogle

dogle Ord, som han derover talede, hvilke dog
vare Aladdin ganske ubekendte.

Sultaninden Scheherazade maatte her
slutte sin Fortælling, eftersom hun saae at det alst
var Dag, men gjorde dog igien den næste Mør-
gen saadan Begyndelse:

Den 608. Nat.

Allernaadigste Herre! Da den Aseianiske
Troldmand saaledes som sagt er, havde
faaet Nogen til at drive fra en Side til en an-
den, begyndte Jorden lige som at bøve under
dem, og i det den fort efter voldtede sig op, lod
sig en firkantet Steen tilsynne for dem, som var
halvanden fod lang og breed, og en fod tyk.
Denne Steen stod over Ende, og der var en
Metal-Ringmidt paa den, som man funde
tage i, naar man vilde lette den i Beiret.

Aladdin blev saa overmaade forstrekket
over de forunderlige Ting han saae for sine
Dine, at han ikke holdt det raadelig at blive
loenger, og dersor vilde tage Flugten; Men som
Troldmanden havde ham forneden til at saae
sine hemmelige Anslag sat i Berk, holdt han
ham tilbage, og da han ikke vilde lade sig over-
tale, blev Troldmanden saa vred paa ham at
han gav ham et sterk Slag under Dret, ved
hvilket Aladdin faldt om paa Jorden, og det
med

med saadan en Force, at han nær havde slaaet
fine Tænder ud af Munden; Thi der floss i det
mindste meget Blod ud.

Den Bevægelse, som den arme Aladdin
var udi, tog saadan Overhaand hos ham, at
der var ikke en Lem eller Ledemod paa hans gan-
sse Legeme, der jo kom i en usædvanlig Bevægel-
se. Taarene floss ham Stromme-viis need af
Dinene, og det var neppe han kunde faae fol-
gende Ord uttalt, da han sagde: Af! hvad har
jeg dog giort, der kan fortjene saa haard og
ubarmhertig en Medfart? Jeg har visselig ikke
giort det uden Alarsag, svarede Troldmanden;
Thi jeg er eders Fetter, og staarer eder altsaa for
nærørende Eid i Faders Sted, hvorfor I ikke
hor sigemig imod i nogen Ting. Han blev om-
sider mere sagmodig, og sagde: Nu mit Barn,
bliv ikke bange, jeg forlanger intet andet af dig,
end at du adlyder mig i alle Ting, hvilket ogsaa
er nødvendig, saafremt du ellers vil giore dig vær-
dig til at nyde de Fordele, som jeg har lovet dig.

Da den Africanske Troldmand saaledes be-
gnydte at give Aladdin gode Ord, og foreholdte
ham det Øfste, han havde giort ham, satte
Frygten sig lidet hos ham igien, og Troldman-
den havde ikke saasnart merket dette, at han jo
fremdeles sagde: Nu har I selv seet hvad jeg
har fundet udvirke ved den sterke Damp, og de
hemmelige Ord, jeg paa samme Eid talede; I
maa

maa nu ydermere vide at under denne Steen,
som I her seer, ligger en stor Skat forborgen,
som er eder forbeholden, og samme skal med Tiden
tilbringe eder saa stor Riigdom, at I skal blive
rigere end de største Konger paa Jorden.

Dette hvad jeg nu beretter eder, er ikke
allene i sig selv Sandhed, men jeg kan endog
legge dette til, at det er ikke tilladt noget Menneske
i den ganske Verden, uden I allene, at lette
denne Steen tilside, og gaae ind at bennægtige
sig denne Skat. Ja det er endog mig selv for-
buden, at rose ved den, end sige, at gaae der ind,
om jeg endstienst saae alle Ting aaben for mig.
I saadan Henseende maa I ganske noie esterleve,
Punct for Punct, hvad jeg i dette Fald har at sige
eder, og det uden at forsommme det allerringeste.

Men allernaadigste Herre! sagde Schehe-
razade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil
derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts
Behag fortsætte det vorige i Morgen.

Den 609. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin var endnu sted-
se bedrosset, saa vel over de Ting han alle-
rede saae for sine Dine, som over det han horte
om den store Skat, formedesst hvilken Trold-
manden lovede at tilveiebringe ham en bestandig
Lyksalighed. Imidlertid sogte han dog at være
ved

ved et frit Mod, og derfor ikke mere tenkte paa
det foregaaende, men stod op, og sagde til Trold-
manden: Nu vel an, Kiere Fetter, hvad er her
at giore? See, jeg staer færdig at adlyde eder.

Mit Barn! svarede den Africanske Trold-
mand: Det er mig hertelig flert, at I har grebet
til dette Middel; Han omfavnede Aladdin, og
sagde fremdeles: Kom hid og tag sat i Ringen,
og lad mig see, at I for det første letter Stenen
tilside. Aladdin svarede: Kiere Fetter! Jeg
troer ikke, at jeg har Kræfter nok dertil; I faae
selv at hielpe mig, om jeg skal lette den. Nei!
sagde den Africanske Troldmand, I har ikke
min Hielp fornøden, desuden saa kunde hverken
I eller jeg udrette noget, saafremt jeg hialp eder;
Thi I maa selv allene lette den tilside. Nevn
ikke eders Faders og Farfaders Navn, tag saa
sat i Ringen og let Stenen op, og da skal I
strax faae at see, at den uden stor Besværighed
lader sig ophæve. Aladdin gjorde ligesom Trold-
manden bad ham, og han lettede med ganse
liden Umage Stenen tilside.

Da Stenen var lettet tilside, faae man
strax en Rielder, der var tre eller fire God dyb i
Jorden, tillige med en liden Dør, og nogle
Erin, paa hvilke man kunde stige længere ned.
Min Son! sagde den Africanske Troldmand til
Aladdin: Lad mig nu see at I trager altting noie
i Agt, hvad jeg har at sige eder. I maa strax
stige

stige need i denne Kielder, naar I kommer need
paa de Trin, som I see, saa finder I en aaben
Dor for eder, igienem hvilken I kommer ind i
en stor Hvelving, der er afdeelt i trende store
Sale, hvor man kan gaae af den ene i den anden.
Enhver af disse Sale finder I saa vel paa høire,
som paa venstre Side, fire Metal-Foustagier,
saa store som Tonder, der ere fyldte med Guld
og Solvo, men tag eder i Agt, at I ikke rører
noget derved.

I saadan Henseende maa I, saasnart I
kommer ind i den første Sal, binde eders Kortel
omkring eder, og I maa gaae lige til af den
første i den anden Sal, uden at opholde eder
esther noget, ligesom I og uden ringeste Ophold
strax derpaa skal forfoie eder i den tredie Sal.
For alle Ting tag eder vel i Agt, at I ikke rører
ved Murene enten med eders Kortel eller andet;
Thi saafremt I rører derved, maa I doe paa
Stedet, og altsaa raader jeg eder, at I soover
eders Kortel tæt omkring eder.

Maar I kommer til Enden af den tredie
Sal, finder I igien en Dor for eder, igienem
hvilken I kommer ind i en Have, hvor der staer
mange delilige Træer, som alle hænger fulde med
Frugter. Gaaer her ligeledes ligefrem af Beien,
indtil I kommer til en Trappe med et halv hun-
drede Trin, paa hvilken I strax maa stige op
paa en Terrasse. Maar I kommer derop, saa
fin-

finder I et Hul i Muren, og i samme Hus en antændt Lampe. Tag denne Lampe ud, og næar I har slukket den, samt spildt den Olie, som derudi findes, saa forvar den vel, og bring den med eder tilbage til mig. Vær ikke bange at I skal fordærvе eders Klæder; Thi den Saft, som er derudi, er ikke nogen virkelig Olie, og Lampen i sig selv bliver strax ganske tor, saaz snart der ingen mere Saft er i den. Har I Lyst til nogen af de Frugter, som er i Haven, saa kan I ikkun frit samle eder, hvad Slags I selv vil; Thi dette skal ikke være eder forbuden.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 610. Nat.

Allernaadigste Herre! Da den Africanske Eldmand saaledes, som sagt er, havde undervist Aladdin om alt hvad han skulle tage sig i Agt for, tog han en Ring af sin Finger, og satte den paa Aladdins; Sigende derhos: Alt samme skulde være ham et Bestiermelses-Middel, imod alt det onde der kunde vederfares hannem, esterdi han ikke kunde være vis paa, at der jo maatte mode ham noget, hvor noie han endog vilde holde, hvad hannem vare foreskrevet. Gak nu mit Barn, sagde han fremdeles: Og stiig

Stiig med et frit Mod herneed, saa skal vi begge
Oo derved forhverve os saa stor Rigdom, at vi
kan have not deraf saa længe vi leve her i Verden.

Maddin var ikke seen inden han sprang
need i Kielderen, og da han var kommet need paa
det nederste Trappe-Erin, fandt han rigtig de-
trende Sale for sig, som den Africanske Trold-
mand havde bestreven ham. Forend han satte
sin God derind, bandt han sine Klæder tet om-
kring sig, og gik med saa megen desto større For-
sigtighed der igennem, efterdi han var bange
for at miste Liver, i Fald han i noget Stykke
fulde feile, af det Troldmanden havde forestret-
vet ham. Han gik med lige Forsigtighed igien-
nem Haven, og det uden at opholde sig det aller-
ringeste; Steeg dernæst op paa Terrassen, hvor
han tog den antændte Lampe ud af Hullet, og
som han fornem, at den var ganste tor da han
havde fastet Olien bort, forvarede han den
strax hos sig, og blev derefter noget staende i
Haven for at betrachte de rare Frugter, som
han tilforn ikke havde sig Tid til at see paa, da
han gik forbie dem.

Alle Treerne, som fandtes i denne Have,
hængte fulde af adskillige slags rare Frugter, og
et hvært Trees Frugt havde sin sørdeles Farve;
Møgde være hviide, andre saa flare som Crystal,
Andre derimod ganske mørke-rode, bleg-rode,
gronne, blaa, sivlette, guulagtige og adskillige

andre Farver. De hvide Frugter vare Perler; de klare som man kunde se i gien nem, vare Diamanter; de hoi-rode Rubiner; de bleg-rode blege Rubiner; de gronne Smaragder; de violette Amethyste; de gule rare Saphirer, og saa fremdeles.

Disse Frugter havde saa ugemeen en Storrelse og Fuldkommenhed, at man ikke havde seet deres lige i den ganske Verden. Som nu Aladdin ikke kiendte den Bærdie de vare udi, var han ikke nær saa fornøjet ved at betragte dem, som om de havde været Figen, Biindruer eller andre saadanne Frugter, som de i China havde overslodig af. Overalt var han ikke kommen til den Alder, at han vidste den Priis, disse Frugter vare udi, men bildte sig ind, at det ikkun var noget malet Glas, der ikke var af nogen Bærdie. Dog alligevel blev han noget indtaget af de adskillige rare Farver og Frugternes ugemene Storrelse, og derfor tog nogle af hver slags til sig. Han syldte dermed alle sine Kommer, samt de tvende Poser, som Troldmanden havde givet ham, og som han ikke kunde have Poserne andensteds hos sig, hængte han en paa hver Side af sit Belte, ja han svobte endog nogle ind i Follerne af Beltet, som var af Silke-Stof, og saa lang, at han kunde svabe det nogle gange omkring Livet, hvilke han forvaredede saa vel, at de ikke kunde falde ud, ligesom han og forvarede nogle af disse Frugter imellem Kjortelen og Skorten.

Men

Men allernaadigste Herre! Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde denne gang og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 611. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin bar saaledes en stor Rigdom hos sig, uden selv at vide det, og som han nu havde forrettet hvad han skulde, forsviede han sig med samme Forsigtighed og Hurtighed, som tilforn, igennem de trende Sa-
le, paa det Troldmanden ei skulde bie alt for
lange efter ham, og kom omsider op igien i det
Hul hvor han først var stiget ned. Saasnart
Aladdin ved sin Ankønst udi denne Hule sik
Vine paa den Africanske Troldmand, som stod
oven for, sagde han til ham: Min Fetter! Vær
saa god og ret mig eders Haand, at hielpe mig
op! Men Troldmanden svarede: Min Son! gi
mig først Lampen; Thi den maatte ellers være
eder til Hinder. At nei, min Fetter! svarede
Aladdin: Den hindrer mig aldeles ikke, jeg
skal give eder den, saasnart jeg kommer op.

Den Africanske Troldmand blev bestandig
ved at paastaae, at Aladdin skulde give ham
Lampen, forend han vilde hielpe ham op af Hu-
len, men som Aladdin ikke vel kunde komme til
at levere Lampen fra sig, formedesst de mange
Frugter han overalt havde omkring sig, saa
slog han ham saadant ganske reent af, og sagde:

At han absolte ikke vilde give ham den, forend han var kommen op af Hulen.

Troldmanden blev saa forbittret over dette unge Menneskes Modsigelse, at han af Brede ligesom begyndte at finse, og som han stedse havde imidlertid holdet Ilden ved lige, saa kastede han i en Hast noget af hemmelte Roselse paa Ilden, og talede nogle hemmelige Ord derover, som havde den Virkning, at Stenen tilligemed Jordens igien tildækkede Hulen, saaledes som den var forend deres Ankomst.

Vist er det, at den Africanske Troldmand ikke var en Broder til Skæderen Mustafa, som han berommende sig af, og folkelig, ikke heller Aladdins Fetter; Men han var kommen fra Africa, hvor han virkelig var fod og baaren! Og da Africa er et Land, hvis Beboere sædøles legger sig efter Troldoms Konster, saa havde han allerede fra Ungdommen af beslittet sig paa samme, indtil han endelig efter 40. Aars Praxin, og adskillige Magiske Bogers Læsning, sic Oplysning om, at der i Verden var en forunderlig Lampe til, hvis Besiddelse givorde ham mægtigere end de største Monarker, der være til paa Jordens, saa fremt han funde saae den.

Saa snart han saaledes omsider kom i Erfaring om, at denne Lampe stod paa et vis Sted under Jordens, som var midt i China, og han tillige

Tillige var forsikkret om Sagens Bisched, saa havde han, som sagt er, paataget sig denne Reise fra den yderste Ende af Africa, og endelig efter mange udstandne Besværligheder ankommen til denne Stad, der laae ganske nær ved hemeldte Skat.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazæde denne gang at forsicke sin Fortælling videre, hvorfore hun maatte opsicke det efterfølgende til næste Nat.

Den 612. Nat.

Allernaadigste Herre! Om endskjont nu den Africanske Troldmand ganske tilforladeligt vidste, paa hvad Sted Lampen var at finde, saa var det ham dog ikke tilladt selv at stige der ned, og folgelig ikke heller at tage den, men der maatte en anden forrette saadant, og derefter levele ham den selv i Haanden.

I saadan Henseende gjorde han sig strax fiendt med Alæddin, som han ansaae for et Barn uden al Betydenhed, men dog kunde være bequem nok til at giøre ham den Dieneste, som han forlangede af ham. Desuden var det virkelig hans Forsæt, saasnart han havde faaet Lampen i sin Haand, endnu engang at roge som tilforn, og ved sine hemmelige Troldoms Ord, at udvirke Det som allerede var fejet, og saaledes lade den

stakkels Aladdin blive et Offer for hans Ondskab og Gierrighed, paa det der ikke nogle skulle være Bidne til, hvad han havde foretaget sig.

Den Magt som han udøvede imod Aladdin, da han slog ham under Dret, stede i saadan Hensigt, at han i Forveien ville venne ham til den fornsdne Lydighed, at han ikke skulle negte ham Lampen, saasnart han forlangede den af ham. Men Udfaldet gik ham ikke efter Ønske, hvorudover han blev saa forbittret, at han ikke hastig nok funde hævne sig paa den stakkels Aladdin, desuden varde han ikke længe staae og trettes med ham, efterdi han frygtede at nogen skulle høre dem, og giore det bekjendt for enhver, som han vilde holde hemmelig.

Da nu den Africanske Troldmand var bagaget al Haab om at naae den Herlighed, som han havde indbildt sig, og ansaae det forgieves mere at tænke derpaa, saa vidste han ingen bedre Middel at grieve til, end igien at reise tilbage til Afrika, hvilken Reise han endnu samme Dag gjorde en Begyndelse paa; Men som han ikke vilde komme ind i Byen igien, saa betiende han sig af lutter Omveje for at fortsatte sin Reise; Thi han frygtede for at nogen skulle mode ham, som havde seet ham spadsere ud med Barnet, og foligelig blive anholdt, naar de saae, at han kom allene tilbage.

I Henseende til de Omstændigheder, i hvilke vi slap Aladdins Historie, synes det ikke, at der kunde være mere at fortælle om ham; Men som den Africanske Troldmand ikke erindrede, at han havde givet ham sin Ring paa Fingeren, ved hvilken han kunde redde sig af den Elendighed, som han tænkte at styrte ham udi, saa er det let at slutte, at Aladdin omsider vil vaagne op igien; Ja denne Ring var ogsaa virkelig Marsag til Aladdins paafølgende Frælse og Lyk-salighed, endskisont han ikke selv vidste dens underlige Kraft og Virkning.

Imidlertid er det ikke nok at undre over, at Troldmanden, formedelst denne Rings og Lampes Forliis, ei blev bragt i den yderste For-tvivlelse; Men Troldmændene ere i Almindelighed saa vel vante til ulykkelige Hændelser og store Viderværdigheder, at de i Steden for at bekymre sig derover, langt heller begynder paa ny at studere paa deres Konster, efterdi de ligesom har beskikket deres ganse Liv til Magiske Rogelser, og andre saadanne Phantasier.

Den fremstinnende Dag forhindrede Scheschazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 613. Nat.

Ullernaadigste Herre! Man kan let slutte, at Aladdin geraadede i en ubeskrivelig Fors-

virring, da han saae sig nedgravet i en føl Huse, allerhelst da han ikke havde ventet sig saadan Ondskab af sin falske Fetter, som hidindtil havde beviist ham saa stor Godhed, og givet ham saa mange Prover paa hans Kierlighed.

Da nu Aladdin saaledes som sagt er, saae sig ligesom levende begravet, raabte han vel tusende gange paa sin Fetter, og sagde: At han hertelig gierne vilde leve haen Lampen; Men hans Skrig og Graad var forgives; Thi der var ingen, som kunde høre det. Saaledes blev han nogen Tid siddende i Morket, indtil han om sider holdt op at græde, og gifte derpaa need af Trappen for at søge det Lys, som han fandt i Haven, hvor han fort tilforn havde været.

Men Muren, som formedelst Hererie var bleven aabnet, havde igien lukt sig tilsammen ved et andet Hererie, hvorudover han snart gif til den venstre og snart til den hoire Side, uden at finde nogen Dor. Dette fordobbede hans Graad og Klage, og som han ikke vidste, hvad for et Middel han skulle grieve til, satte han sig need paa Trappen uden ringeste Haab om nogen Tider igien at komme til at see Dagens Lys, men var langt mere forsikret om, at han snart af det Morke han sad udi, skulle træde ind i det nær forestaaende Dodds Morke.

I denne ulyksalige Tilstand forblev Aladdin i tvende Dage uden at nyde det allerringeste

af Mad og Drikke til sit Livs Ophold. Da han nu paa den tredie Dag intet ventede paa andet end den u-omgiengelige Dod, rakte han sine Hænder i Beiret, lagde dem tilsammen, og med en ydmig Hengivelse i den Guddommelige Billie, raabte med hsi Ros: Der er ingen Magt eller Herredomme hos nogen, uden hos den Allerhoieste og store Gud allene.

I det han saaledes sad og vriede sine Hænder, rev han uafvidende den Ring af sin Finger, som den Africanske Troldmand havde givet ham, hvis Kraft og Virkning, han dog ikke vidste af. Neppe var Ringen kommen af hans Finger forend en Geist af en forstrekkelig Skikkelse og hestlig Ansigt steeg op af Jorden, rekkede Hovedet imod ham, og sagde folgende Ord til Aladdin: Hvad vil du? Her seer du mig ganse bereedvillig til at adlyde dig, som en Slave, og som alle deres Slave der har denne Ring paa Deres Finger, hvilken jeg, saa vel som alle andre Ringens Slaver maa være lydig.

Paa en anden Tid, og ved en anden Lejlighed end denne, havde Aladdin ventelig bleven overmaade forstrekket, ja, saa godt som mist Maaslet, allerhelst da han ikke var vant til at see saadant et forstrekkelig Syn; Men som han ikke tenkte paa andet end den nærværende store Fare, som han var bestedt udi, saa svarede han uden Betenkning saaledes: Du maa være hvo

du være vil, saa bring mig op fra dette Sted, om du ellers har Magt til, at du kan giøre det. Aladdin havde ikke saasnart udtaalt disse Ord, at jo Jorden aabnede sig, og han befandt sig paa den selv samme Sted, som Troldmanden havde ført ham hen.

Dagens komme forbud Scheherazade at fare videre fort, og maatte altsaa opsicte det efterfølgende til næste Morgen.

Den 614. Nat.

Det er ikke at undre over, at Aladdin i Besyndelsen ikke vel funde taale, at see Dagens Lys, efterdi han saa lang Tid havde siddet i det føle Merke, dog vennede han sig efter Haanden til at holde sine Øine aaben, og han blev overmaade forstrekket, da han ikke funde see nogen Hul i Jorden. Han funde umuelig bescribe, hvor han saa hastig funde komme frem af Jordens Skjod, ikke heller funde han kiende, hvor Hulen var, uden allene paa de Straae, som vare antendte til Troldmandens Nogelse.

Han gav sig ikke heller Tid til alt for mange Betragtninger, men vendte strax tilbage til Staden, og folgede den Bei tvært over de mange Haver, som Troldmanden havde folget ham, hvilken han lettelig funde kiende.

Han takkede Gud af sit ganske Hjerte, at han igien var kommen op paa Jorden just paa en Tid, da ham var betaget alt Haab om nogen finde igien at stue Verdens Lys, og han kom Om sider med megen Besværlighed ind i Staden i sin Moders Huus.

Den Glæde han havde over igien'at see sin Moder, og den Mathed, som de tre Dages Hunger havde foraarsaget ham var Alarsag udi, at han faldt hen i Besvimmelse, som varede nogen Tid. Moderen som allerede var i Evol em at see ham mere, og hidindtil havde begrædt ham, som en forloren Son, sparet ikke nogen Umage, der kunde tiene til hans Bedring.

Omsider kom han lidet til sig selv igien, og de første Ord, som han talede, vare disse: Hjerte Moder! Jeg beder at I for alle Ting vil give mig noget at Æde; Thi jeg har i trende Dage ikke faaet den allerringeste Mundfuld i mit Le-
gume. Moderen var ikke seen, inden hun satte for ham af hvad hun havde i Forraad, men formanede ham derhos, at han ikke alt for hastig skulde æde, efterdi det ellers vilde være farligt for ham. Æd ganske langsom, min Son! sagde hun: Og tag lidt efter lidt; Thi det er fornødent at I tager eder vel i Agt, efterdi I har saa stor en Hunger.

Jeg skørter ikke heller om, at I for nærværende Tid skal tale noget med mig; Thi der
er

er Lid nok at fortælle, hvad eder er vederfaret,
naar I kommer noget til eders Kræfter igien.
Det er mig denne gang nok, at jeg har den
Forbielse at see eder, eftersi jeg siden i Fredags
har været saa hertelig bedrøvet for eders Skyld;
Chi jeg gjorte mig selv samme Dag megen Uma-
ge for at spørge eder op, men kunde ikke faae
nogen Efterretning om eder.

Aladdin folgede sin Moders Raad, og
gav sig god Lid til sit Maaltid. Da han der-
med var færdig, sagde han: Allerkiereste Mo-
der! Jeg havde vel den største Alarsag til at
besværge mig over eder, at I saaletsindig og
uden Betenkelsomhed om hvad der kunde flyde af,
overleverer mig til et Menneske, der havde i
Sinde at fordrive mig, og som for nærværende
Lid, da jeg dette taler, endnu ikke troer andet,
end at jeg enten virkelig er dod, eller og at jeg
snart skal til at opgive min Aaland. Vel er det
sandt, at jeg lige saa vel som I troede at han
virkelig var min Fetter, og hvorledes skulle vi
satte andre Tanker om et Menneske, der ikke
allene forsikrede det med sin egen Mund, men
endog overvældede mig med saa mange Belgier-
ninger, og gav mig saa dyrebare Lovter om
mange andre Fordele i Fremtiden? Men jeg kan
sige eder: Hjerte Moder! At han dog i sig selv
ikke var andet end en Bedrager, Forræder og
et uguadeligt Menneske.

Den frembrydende Dag forhindrede Sches
herazade at fortælle mere, hvorfør hun afbrød,
og igien den næstefølgende Morgen begyndte saa-
ledes:

Den 615. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden:
Aladdin blev fremdeles ved, at tale til sin
Moder saaledes: Al den Godhed, som han har
bevist imod mig og de mange store Øfster, han
har gjort mig, stedte allene til den Ende, at
han derved desto lettere funde naae sit Diemerke,
som han havde foresat sig, hvilket skulle falde ud
til min Fordervelse, som sagt er, uden at enten
jeg eller I skulle finde begribe Årsagen dertil.

I midlertid kan jeg på min Side forsikre,
at jeg ikke har givet ham den allerringeste Årsag
til at handle saa ubarmhertig med mig, hvilket
I nærmere skal erfare, naar jeg oprigtig for-
tæller eder alt hvad der er tildraget sig fra den
Tid af, da jeg gik fra eder, og til den Tid, da
han satte sit ugudelige Forstet i Verk.

Aladdin begyndte derpaa at fortælle sin
Moder alt, hvad der var passeret imellem ham
og Troldmanden fra om Fredagen, da han af-
hentede ham, og fordte ham med sig uden for
Byen, for at besee de der liggende smukke Haver.
Saaledes fortalte han i Særdelighed, hvad der
var

var passeret imellem de twende Bierge, hvor Troldmanden gjorde sit største Mirakel, og altsaa hoorledes han ved noget Rogelse, som han faste de paa Ilden, og nogle hemmelige Troldoms Ord, som han derhos talede, til Jordens paa et Dieblik til ataabne sig, samt hoorledes man samme Eid saae en Kielder i Jordens, hvor han efter Troldmandens Anvisning maatte gaae need.

Han forglemte og ikke at fortælle hende om den Dredass, som han havde faaet af Troldmanden, og hoorledes han siden igien gav ham gode Ord, da han saae, at hans Fortrydelse derover havde sadt sig, samt hoorledes han virkelig til ham til at stige need i Kielderen, efter at han tilforn havde givet ham sin Ring paa Fingeren. Han forsomte iligemaade ikke heller ganske omstændelig at berette hende alt hvad han havde seet, da han gifte igennem de tre Sale, Haven og Terrassen, hvor han havde faaet den forunderlige Lampe, hvilken han i det samme tog frem og viste sin Moder tillige med de kionne Frugter, han havde samlet sig i Haven, hvoraaf han havde twende Poser fulde, hvilket han altsammen overleverede til sin Moder, men hun ansaae samme af ingen Værdie,

Disse Frugter vare meget dyrebare Stene, som ved Skinnet af en Lampe, funde lyse som den klareste Soel-Skin, hvoraaf man maatte slutte, at de vare af stor Værdie, men Aladdins Mo-

Moder forstod sig lige saa meget derpaa, som hendes Son; Thi hun var ikun opdraget af ordinaire Folk, og hendes Mand havde aldrig været Eiere af saa mange Penge paa engang, at han kunde tilkøbe sig saadanne Edel-Stene. Overalt dette havde de aldrig seet noget saadant, hverken hos dem selv, deres Venner eller Ma-boer; Hvorudover det ikke er at undre over, at de ansaae samme for Ting af ingen Betydenhed, dog forvarede Aladdin dem bag en Pude, som han brugte at sidde paa, eftersom han, som et Barn fornøjede sig over dem, fordi de glimrede ham i Dinene.

Han fortalte fremdeles, hvad der siden var hendet ham, og at Trolmanden formedesit sit Hexerie havde saaet Hulen paa et Dieblæ tildækket, da han kom tilbage og vilde stige op, og at samme ikke fede af anden Aarsag, end fordi han ei vilde leve Lampen fra sig, førend han steeg op af Hulen.

Nu kunde Aladdin ikke fortælle mere, uden sine greedende Taare; Thi han forestilte henden ulykslige Tilstand som han var udi, da han saae sig levende indsluttet i en mørk Kielder, indtil nu, da han igien slap ud, eller rettere at sige, indtil han kom til at røre ved sin Ring, hvis Kraft og Virkning han endnu ikke kiendte noget til, som var et Middel til at han igien kom op paa Jorden.

Da han havde sagt dette, sagde han til sin Moder: Det er usornoden at jeg fortæller eder mere; Thi det øvrige er eder vel bekjendt. Her af kan I altsaa see, hvad mig er vederfaret, og hvor stor en Fare jeg har udstaet, siden I saae mig sidst.

Scheherazade som fornemt at det var Dag, maatte her afbryde, og igien den følgende Morgen giore saadan en Begyndelse:

Den 616. Nat.

Ullernaadigste Herre! Aladdins Moder anhørte disse forunderlige og selsomme Ting med en særdeles Zaalmodighed, men var dog tillige overmaade bedrøvet, som en Moder gjerne pleier at være, naar hun hører, at det er gaaet hendes Barn ilde, esterdi hun dog elsker samme, wanseet, at der kan være adskillige Feil ved det.

I midlertid funde hun ikke bare sig, at hun jo ved mange vredagtige Gebeæder lod see, hvor vred hun var paa Den Africanske Troldmand, og hvor mange Forbandelser hun onskede over ham, formedelst den Utroskab han havde viist imod hendes Son. Saasnart derfor Aladdin holdt op at tale, begyndte hun at udøse adskillige Skelds-Ord imod denne Bedragere; Hun kaldte ham en Foræder, en uguadelig Barbarer, Morder, Bedrager, Hexemester, samt det men-

mennestelige Kions Fiende og Ødeleggere. Ja, min Son! sagde hun fremdeles: Det var en Troldmand, og Troldmænd ere i Almindelighed verre end Pestilentse; Thi de omgaaes formedelst Deres Besøcninger og Hexerier med Dievelen selv. Gud skee lov, som ikke tillod, at hans store Ondskab skulle have sin fuldkomne Virkning hos eder. I har visselig Alarsag til at tække ham, formedelst den Maade han har bevist eder; Thi I havde været Doden vis nok, om I ikke havde erindret eder at anraabe ham om Hjelp. Hun lagde endnu meget mere til, som dog alt sammen gif ud paa at forbande det Forræderie, som Troldmanden havde foresat sig at udsøve paa hendes Son. Imidlertid hun saaledes stod og talede, erindrede hun sig, at Aladdin i trenede Dage ikke havde sovet, og dersor behovede no-gen Rolighed, hun lod ham altsaa gaae til Sengs, og det varede ikke længe, inden hun selv ligeledes lagde sig til at sove.

Som nu Aladdin i det underjordiske Hul, hvor han var indelukk, mere havde tænkt paa Doden end paa at nyde nogen Sovn, saasov han den ganske Nat saa godt hen, at han ikke igien vaagnede op, forend det var høit paa Dagen. Saasnart han var staet op, var Maden det første han bekymrede sig om, sigende til sin Moder: At hun ikke kunde giøre ham større Dieneste end give ham noget til Froekost. Af min Son! svarede Moderen: Jeg har ikke engang et stykke

Brod at give eder; Thi det lidet Forraad jeg havde, aad jeg op i Gaar-Alstes, men hav kint Taalmodighed lidet, saa skal jeg snart see, at jeg kan skaffe eder noget, jeg har noget Bomulds-
Garn liggende af mit eget Spind, som jeg vil selge, at jeg derfor kan indkøbe os Brod og anden Forraad til vor Middags-Maaltid.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde, og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 617. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin gav sin Moder folgende Svar: Hierte Moder! sagde han: Giem eders Bomulds Garn til en anden gang, og giv mig Lampen, som jeg bragte hjem med mig i Gaar; Thi jeg haaber at faae saa mange Venge for den, som vi har fornoden til at indkøbe den behovende Forraad, saa vel til Froekost, som til Middags og Alstens-Maaltid.

Moderen gik strax hen og overlevereede Aladdin Lampen; Her er den min Son, sagde hun: Men mig synes, at den er temmelig ureen, muligt at man bragte den i en højere Priis, i Fald man først skurede den noget af. Hun tog altsaa noget Sand og Vand frem og berghndte at skure Lampen; Men hvad skedte?

Nep-

Neppe havde hun begyndt at skure paa den, forend der i hendes og Aladdins Nær værelse opstod sig en helsig Geist af Jordens, der var saa stor som en Kjempe, og med en forstrekkelig grov Rost sagde til hende: Hvad vil du? Jeg staer færdig at tiene dig, som din Slave, og er alle deres Slave, der har denne Lampe i deres Haand, saa vel jeg, som og alle de andre der ere Slaver af denne Lampe.

Aladdins Moder blev saa overmaade forstrekket, at hun ikke kunde svare et eneste Ord. Det var ikke muligt, at hun uden Bevaegelse funde ansee den forstrekkelige Geistes Skiffelse og hendes Angest var saa stor, da hun horte ham tale til sig, at hun falt hen i en Besvimelse.

Aladdin som tilforn havde seet saadan et Syn i Kielderen, var ikke seen, inden han fik fat paa Lampen og uden at giore sig videre Betenkning, oprettede han sin Moders Forseelse, og svarede ganske alvorlig saaledes: Jeg er overmaade meget hungrig, sagde han til Geisten: Skaf mig noget at Ede. Ordene vare ikke saa snart udtalte, at jo Geisten forsvant for hans Dine, men kom inden saae Dieblik igien, og havde et stort Solv-Bekken paa sit Hoved, tillige med tolv tildækkede Solv-Hadde fulde af adskillige slags mydelig Spise, ligesom han og havde sex snee hoide Brod med sig, som laae oven paa Tallerkerne samt twende Blaster med

den kostbareste Blin og tvende Skienke-Glas som han holdt i Haanden, hvilket han altsammen satte fra sig paa en Sofa, og forsvant igien i det samme Dieblik.

Dette var saa hastig bestilt, at Aladdins Moder endnu ikke var kommen til sig selv igien af sin Besvimelse, da Geisten anden gang forsvant. Aladdin slog hende Vand i Ansigtet, og anvente desuden mange Midler paa at faae hende til rette igien. Det maa nu staae ved sit vaerd om leve Aanderne der i Begyndelsen vare adspredte, igien samlede sig, eller og at Lugten af de mydelige Retter, som Geisten havde bragt, havde den Virkning at hun kom til sig selv igien. Hierte Moder! sagde Aladdin til hende: Frugt eder ikke, men staae op og aed, see her er noget hvormed man kan styrke Hiertet, og tillige stille min store Hunger, lad os derfor ikke tove for loenge, at ei Maden skal blive hold.

Her maatte Scheherazade atten bryde af, efterdi hun fornem, at Soelens Straaler begyndte at skyde sig need i Sultanens Gemak, hvorfore hun maatte spare det ovrige af Historien til næste Nat.

Den 618. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder funde ikke nok som forundre sig, da hun saae det store

Store Bekken, de tolv Fadde, og de sex hvide Brød, tillige med Flasterne og de store Spids-Glas, ligesom hun og fandt en Lettelse for Hierret, da hun fik Lugten af de mange kostbare Retter. Min Son! sagde hun til Aladdin: Hvor kommer al denne Overflodighed fra? Og hvem har vi at takke for disse Gaver? Skulde Det være muligt, at Sultanen har faaet vores fattige Omstændigheder at vide, og af Medlidhed faldet paa at hielpe os?

Hierte Moder! svarede Aladdin: Lad os ikke kun sætte os til Bordet og spise; Thi jeg er hungrig, lige saa vel som jeg; Og naar vi saaledes har faaet os en god Frokost, saa skal jeg fortælle eder alle Ting. De satte sig derpaa til Bordet, og Moderen saa vel som Sønnen aad med saa meget desto større Appetit, som ingen af dem tilforn havde befunden sig ved saa kostelig et Fassel.

I midlertid Maaltidet varede blev Aladdin stedse ved at see paa de smukke Fadde, og faldt i Forundring over dem, endskont han egentlig ikke vidste hvad de vare af; Thi de vare ikke vante til at see saadant. Det meste de dersor forundrede sig over, var det nette Arbeid og Facon de vare af, og i ovrigt vidste den ene lige saa lidet som den anden, enten hvad Metal de vare af eller hvad de vare værd.

Aladdin havde vel ikke i Sinde at spise andet end sin Frokost, men da han kom i dermed, blev han siddende ved Bordet til over Middag. De kostelige Retter, som han fandt for sig, gav ham en god Appetit, og som Maden var brav varm, syntes ham raadeligst at giore baade Frokosten og Middags Maaltidet af paa engang. Da dette dobbelte Maaltid var til Ende, havde de end da nok til overs, saa de af det overblevne ei allene havde nok til Aftens Maaltidet, mens endog til tvende gode Maaltider for den anden Dag.

Saa snart Aladdins Moder havde giort Bordet ryddelig, og forvaret den overblevne Mad, satte hun sig need paa en Sofa ved Siden af hendes Son, og sagde til ham: Min kiere Son! Jeg venter med storste Langsel paa, at I skal fortelle mig det som I har lovet; Her paa fortalte Aladdin alt hvad der var passeret imellem ham og Geisten imedens hun laae i sin Besvimelse, og indtil hun omsider kom til sig selv igien.

Aladdins Moder blev overmaade bestyrtet, da hun hørte, hvad hendes Son fortalte hende om Geisten; Men hvad forstaer I ved eders Geister, sagde hun; Thi saa lange jeg endnu har levet i Verden, har jeg ikke hørt, at nogen af vores Bekiendter har fejet en Geist? Siig mig dersore, ved hvad Leilighed denne Geist

Geist har ladet sig tilsyne for mig? Og af hvad Alarsag han talede til mig og ei til eder, da han dog tilforn havde ladet sig see af eder i den under Jords-Hule.

Hierte Moder! svarede Aladdin: Den Geist der har aabenbaret sig for eder, er ei den samme, der aabenbaredes sig for mig. Vel ere de i Henseende til deres Størrelse hinanden lige, men der er dog stor Forstiel paa deres Miner og Klæde-Dragt, lige som de og have hver sin Herre; Thi om I erindrer eder, hvad jeg har fortalt, saa kaldte den Geist sig en Slave af Ringen, som aabenbaredes sig for mig, da den derimod, som aabenbaredes sig for eder, kaldte sig en Slave af Lampen, der just er den Lampe, som I holdt i Haanden; Dog troer jeg ikke, at I hørte samme; Thi I var uden Tvivl den gang saldet hen i Besvimelse, da han begyndte at tale.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortsætte sin Fortælling videre, hvorfore hun maatte opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den 619. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Aladdins Moder hørte at Geisten kaldede sig Lampens Slave, saa raabte hun ganske høit: Hvad? er da denne eders Lampe Alarsag til, at den forbandede

Geist kom til mig og ei til eder? Af! min Son,
 saa tag denne Lampe bort fra mine Dine, og
 set den hen hvor I selv lyster; Thi jeg vil aldrig
 mere være ved den. Jeg seer langt heller, at
 vi enten følger den, eller faste den bort, end
 vi skulle staae i Fare for at miste Livet, af Frygt
 for at vere ved den. Ja, dersom I vil folge
 mit Raad, saa skal I og stille eder af med eders
 Ring; Thi man maa ingen Omgang have med
 Geister, efterdi de ere Dievle, som og vor store
 Prophet har sagt.

Nei, om Forladelse, Hierte Moder! svarede Aladdin: Det skal jeg nok vogte mig for,
 efter eders Raad at bortsælge en Lampe, der er
 eder selv lige saa vel som mig nyttig; Og lad
 være vi i Forstningens havde det i Sinde, saa
 seer det dog ikke nu. Seer I ikke selv, hvad
 Den har forstøffet os? Er det ikke da billigt, at
 Den fremdeles bor ernære os, og støffe os hvad
 vi have fornoden at bruge. I kan lettelig slutte
 eder til, at min falso og ugrundelige Fetter ikke
 uden Alarsag har giort sig saa stor Uimage for
 Den; Thi at han har paataget sig saa lang og
 besværlig en Reise, skede allene for at faae den-
 ne forunderlige Lamp., hvilken han gav For-
 trinnet for alt det Guld og Solvo, som han vidste
 der stod i de tre Sale, det jeg virkelig faae
 med mine Dine, ligesom han havde sagt mig
 det. Han vidste alt for vel hvad Kraft og For-
 del der var ved Lampen, og derfor ikke for-
 lans-

langede andet af den store Skat end Lampen
allene.

Og da vi nu er kommen efter, hvad denne
Lampe duer til, saa lad os selv bruge den til
vores Nutte, men dog ganske hemmelig, og uden
at giore nogen stor Bøsen deraf, at samme ikke
skal tilveiebringe os vore Nabovers Had og Mis-
undelse. Jeg vil gierne tiene eder i, at sætte
den bort fra eders Dine, og lade den staae paa
et vis Sted, hvor jeg selv kan finde den, naar
jeg den behøver, efterdi jeg fornemmer, at G
er saa bange for Geister.

Hvad Ringen anbelanger, da kan jeg langt
fra ikke overtale mig til at kaste samme bort;
Thi dersom den ikke havde været, saa havde G
aldrig mere faaet mig at see, og om jeg end
kunde have beholdt Livet nu, saa er det dog let
at begribe, at jeg ikkun havde faae Minutter
tilbage at leve i. Alltsaa maatte det behage eder
at tillade mig, at jeg beholder samme, og at
jeg, for desto bedre at bevare den, stedse bærer
den paa min Finger; Thi hoo veed, om jeg
nogen Tid skulde geraade i en anden Fare, hvor-
af den kunde frelse mig; Det er jo noget, som
hverken G eller jeg kan forud vide.

Som nu Aladdins Moder ansaae hans
Paastand ganske billig, saa havde hun aldeles
intet at indvende derimod, men sagde allene:

Min Son! I kan i dette tilfælde give hvad I
lyster, men hvad mig angaaer, saa vil jeg aldeles
ikke have noget med Geister at bestille; Lad
det derfor være eder sagt, at jeg toer mine Hæns-
der, og vil ikke tale mere med eder der om.

Da de nu den anden Dag havde spist til
Aften, blev der aldeles intet til overs af de Ret-
ter, som Geisten havde bragt dem. Morges-
nen derefter vilde Aladdin ikke tove til han blev
hungrig, men tog strax et af Solv-Fadene un-
der sin Kjortel, og gik ud at sælge det. Som
han nu paa Veien saae en Jøde komme gaaen-
de, gik han hen til ham, viste ham Fadet og
spurgte om han vilde kisbe det.

Den fremstinnende Dag forhindrede Sches-
herazade denne gang at komme videre, men
begyndte dog igien den næstfølgende Morgen
saaledes:

Den 620. Nat.

Allernaadigste Herre! Den Jøde, som Alad-
din traf, var overmaade lystig, og vel ud-
lært paa Bedragerie; Han tog Fadet til sig,
og han havde neppe paa sin Prove-Steen erfa-
ret, at det var godt og fint Solv, forend han
spurgte, hvor høit han holdt det? Som nu
Aladdin ikke vidste, hvad han kunde begiere for
det; efterdi han aldrig havde handlet med saa-
danne

Danne Bahre, svarede han, at han vel selv
vidste, hvor meget det var værd, og at han
vilde tro ham paa hans ærlige Ansigt.

Jøden kunde ikke noksom forundre sig over
den Fortrolighed, som Aladdin havde til ham;
Imidlertid var han dog uvis paa, enten Alad-
din vidste hvad det var værd eller ikke, for der-
for at sætte ham paa Prøve, tog han et Stukke
Guld-Mynt op af Lommen og gav ham for det,
 hvilken i det høieste ikke kunde beregnes til mere
end den Sex og Trediesindstyvende Deel af det
som Jæddet var værd.

Aladdin tog imod det, og han havde nep-
pe faaet det i Haanden, forend han gav sig til
saa sterk at lobe, at Jøden ei allene forniede
sig over sit giorde Kjøbmandssab, og den store
Gevinst han derved havde, men han blev og vred
paa sig selv, at han ei havde lagt bedre Merke
til Aladdins Opførsel, og deraf begrebet, at
han ikke vidste Prisen paa det han solgte, og
faaledes buden ham endnu mindre for den. Ja
han var færdig at lobe efter ham, lige som han
kunde have forkiobt sig, og paastaae at faae
noget tilbage af hvad han havde givet; Men
Aladdin løb saa fast, og var kommen allerede
sa langt bort at Jøden ikke kunde naae ham op.

Paa Veien gif Aladdin ind til en Bager
og fikbte sig det fornødne Brød for sig og sin
Mo-

Moder, hvilket han betalede med sin Guld-Mynt, som han ved samme Leilighed fik veplet. Da han kom hjem overleverede han de øvrige Penge til sin Moder, som derpaa strax gik til Torvø og indkøbte saa mange Levnets Midler, som de kunde have nok af til nogle Dage.

Denne Levemaade holdt de fremdeles ved lige; thi naar de ingen flere Penge havde tog Aladdin et Solv-Fad og solgte det til bemelte Jøde, og fik hver gang et stykke Guld-Mynt derfor tilbage, hvilket varede saa længe, indtil de ikke havde meer end eet eneste tilbage. Som nu Jøden første gang havde givet ham et stykke Guld-Mynt for sit Fad, saa torde han de andre gange ikke byde hannem ringere, efterdi han frygtede for, at det i Fremtiden skulde giore ham Skade i sit Røbmandskab.

Saa snart de Penge, som Aladdin fik for det tolvte og sidste Fad var fortørret, tog han sin Eilflugt til det store Bekken, hvilket veiede ti gange saa meget som et af de andre Fadde. Han havde vel i Sinde at bære det hen til en ordentlig Røbmand, men som det var temmelig tungt og umageligt for ham at bære, saae han sig ned til at hente Jøden hjem til sig i Huset. Jøden lod sig ikke bede meer end engang, men fulgede strax med, og da han havde veiet Bekkenet, betalte han ham ti Stykker Guld-Mynt for det, hvormed Aladdin aldeles var fornøjet.

Men

Men allernaadigste Herre! sagde Schesherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil dersor afbryde og igien paa Eders Majestets Behag fortsette det vorige i Morgen.

Den 621. Nat.

Allernaadigste Herre! De ti stykker Guld-Mynt, som Aladdin fik af Isoden for sit Sølv-Bekken, blev ligesom de andre anvendt til deres daglige Udgifter, og Aladdin begyndte nu at opføre sig mere forstandig end tilforn; Han søgte ikke længer nogen Fornsielse i at leege med andre Born, som han hidindtil pleiede, men var ganske forandret siden den Passage med den Africanske Troldmand.

Han gik hver Dag ud at spadsere, og ved adskillige Discourser gjorde sig bekjent med Folk; Ligesom han og tidi ofte gik ind i de fornemme Kioskmænds Boder, og hørte paa hvad de der talede, allerhelt da adskillige fornemme Folk der ligesom havde deres Samlings Plads, og ved saadant fik han efter Haanden ret Smag paa en honnet Opførelse.

Da nu de ti stykker Guld-Mynt ganske var udgivet, vidste han ingen anden Middel end igien at tage sin Tilsugt til Lampen. Han tog altsaa fat paa den, og saae ester der Stedi, hvort hans Moder havde begyndt at skure, og som han

han lettelig funde fiende det, efterdi den ellers over alt var begroet med Stov, saa gav han sig til at gne paa selv samme Sted, og den Geist, der tilforn havde ladet sig til synne kom i et Dieblik at staae for ham. Aladdin havde ikke nærgniet saa sterk paa Lampen, som hans Moder, og deraf kom det, at Geisten talede langt mindre denne gang, end som tilforn, sigende: Hvad vil du? See jeg er færdig som din Slave til at tiene dig, og alle dem som haver denne Lampe i deres Haand, ja ikke allene jeg, mens endeg alle andre, som ere Slaver af samme Lampe.

Aladdin svarede: Skaf mig noget at Ede. Herpaa forsvandt Geisten for hans Dine, og kom inden saae Dieblik tilbage med et Taffel-Service, der var lige saa prægtig, som det han første gang havde bragt, hvilket han satte fra sig paa en Sofa og med det samme igien forsvandt.

Aladdins Moder, som i Forveien vidste hendes Sons Forsæt, var med Flid gaaet ud i Byen, at hun ei skulle være hjemme, naar Geisten lod sig tilsynne. I midlertid var det dog neppe overstaaet forend hun igien kom hemi, og da hun ved sin Ankomst saae Taffellet og Skienke-Bordet saa godt forsynet, blev hun snart ligesaa bestyrtset over den forunderlige Kraft, som der var ved Lampen, som første gang.

Aladdin og hans Moder satte sig derpaa til Bordt, og endskont de spisede med storste Appetit, blev der dog saa meget til overs, at de i de efterfolgende twende Dage rigelig deraf kunde leve; Men da der om sider hverken var Brod, Penge eller andet Forraad mere i Huset, tog han et af Solv-Fadene og gik ud at vilde selge det til den Jode han var bleven fiendt med. Underveis gik han forbie en Bod, som tilhørte en Guldsmeed, der var en ærlig og gammel Mand. Denne Guldsmeed raabte ham ind saa snart han saae ham; Min Son! sagde han til Aladdin: Jeg har tidt tilforn seet eder gaae her forbie og I har haft noget at bære, som I for nærværende Tid har, jeg har og seet, at I somme Tider har staaet og taler med en vis Jode, og som jeg altid har seet eder komme comhændet tilbage, saa slutter jeg deraf, at I maa have solgt denne Jode det I havde med eder: Men I veed maaske ikke, at samme Jode er en Bedrager; Thi endskont andre Joder betiener sig vel af samme Haandwerk, saa er dog denne den allerstørste Bedrager iblant dem alle, saa at ingen, som fiender ham, vil have noget med ham at bestille. Imidlertid maa I dog ikke tænke, at jeg siger dette i anden Henseende, end for dermed at tiene eder; Vil I derfor vise mig hvad I denne gang har, om I ellers har i Sinde at selge det, saa skal jeg ganske oprigtig betale eder alt hvad det er værd, saa fremt det ellers staarer mig an, men skulde det ikke anstaae mig,

mig, saa skal jeg dog give eder Anvüesning paa andre Kjøbmænd, der kan handle eder det af, uden at bedrage eder det allerringeste.

Som nu Aladdin ventede at bringe sit Solv-Fad ud i en højere Sum end de forrige han havde solgt til Jøden, saa tog han det strax frem og leverede det til Guldsmeden: Og efter at denne havde seet at det var godt og fint Solvo, spurgte han Aladdin, om de Jøden havde faaet af ham, var af samme Slags, samt hvor meget han havde givet ham dersor: Aladdin svarede ganse oprigtig, at han for hver Fad ikke havde faaet mere end et stykke Guld-Mynt. Aa! hvilken en uforstammet Thy! raabte Guld-Smeden; Men hvad nytter det nu min Son! at vi taler derom; Thi hvad der er skeet staar ikke til at endre; Imidlertid skal jeg snart vise eder, hvad eders Fad er værd; Thi samme er af det allerfineste Solvo, som kan faaes i vores Boder, og da skal I let kunde begrive, hvor stammelig Jøden har trakt eder op.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maas dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 622. Nat.

Allernaadigste Herre! Guldsmeden tog derpaa sin Beie-Skaal og veiede Faddet, og efter at

at han havde forklaret Aladdin hvor meget en
Mark Solv var, og hvor mange Dele den var
afdeelt i, sagde han ham, at Solv-Fadet
veiede til To og Halvsierdesindstive Stykker
Guld-Mynt, hvilke han og strap i bare Species
betaledede ham. See, sagde han: Dette er den
Summa som eders Fad er værd, og dersom I
tviler det allerringeste paa, eller tænker at det
er mere værd, saa skal det staae eder frit for at
gaae ind i hvilken Guldsmeds Bod I selv lyster,
og lade det vurdere. Skulde der da være nogen,
som siger, at det er mere værd, saa lover jeg
at betale det dobbelt; Thi alt hvad en Guldsmed
kan profitere paa saadan Solv-Fadde, er
den bare Arbeids Ven, som vi faaer mere naar
vi selger det, men paa saadan Fod vil ikke en-
gang de allerøriligste Foder kiobe noget; Thi
de synes ikke at vinde nok, med mindre de kan
faae det for halv værd.

Aladdin takkede Guldsmeden for det gode
Raad, som han havde givet ham, og som han
fandt saa stor Fordeel derved, saa sogte han der-
efter alle Tider til denne Mand, naar han vilde
have nogen af de andre Fadde giort i Penge, og
han funde ikke Elage, at han jo hver gang sit
sin rigtige Betalning, efter hvad de veiede til.

Dette kan man og sige Aladdin og hans
Moder til Berommelse, at omendskient de i Deres
Lampe havde en u-udoselig Kilde, hvoraf de
E. en N. III. B. L tilig

tillig og sildig funde saae saa meget Sølv og Guld som de vilde have, saa levede de dog lige saa sparsommelig, som tilforn, undtagen hvad Aladdin forbrugte til at opfore sig honnet for, og til at forstaffe sig de fornødende Ting til deres siden Huusholdning.

Hans Moder derimod forsdte aldeles intet deraf; Thi de Klæder hun behovede, tilkobte hun sig for de Penge hun efter Haanden indlostede for sit Bomulds Spind; Og altsaa er det let at udregne hvor længe de funde leve af de Penge som Guldsmeden betalede dem for de 12. Hadde dog det store Bekken; Saadan en farvelig Levesmaade sorte de med hinanden i nogle Aar, og Aladdin havde Ejd efter anden god Hjelp af sin forunderlige Lampe.

Men allernaadigste Herre! Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde denne gang og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 623. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin forsomte imidlertid ikke jevnlig at indfinde sig i de fornemste Kioskmænds Boder, hvor alle store Folk pleiede at forsamle sig, og som han tidt og ofte gav sig i Discours med dem, saa handte det sig, at hans Forstand daglig blev mere og mere øvet, og at han usormerk kom til at føre sig artig og anständig op.

I dette Compagnie var en Juvelerer, af hvilken han i Særdeleshed blev bedre undervist om de Frugter, han havde faaet i den Under-Jords-Have, da han var der at hente Lampen, og læste altsaa, at de ikke var malet Glas, som han tilforn havde bildt sig ind, men var Edel-Stene, som varer af en stor og ubeskrivelig Værdie. Ved det han nu sogte i nogle Juvelerers Boder, hvor han saae mange slags Edel-Stene at selges og kibbes, saa lærde han der af at sætte Priis paa saadanne Stene, og som han ikke saae nogen, der enten i Smukhed eller Storrelse var at ligne imod hans, saa begreb han lettelig, at de Frugter, han tilforn havde anset af ingen Værdie, maatte være i stor Priis, og at han altsaa eiede et uskatterlig Liggendefæ.

Midlertid var han dog saa skøg, at han ikke lod sig forstaae dermed for noget Menneske, end ikke for hans egen Moder, saa det ikke er at twile paa, at jo saadan hans Tanshed en heel Deel contribuerede til den Lykke, han siden havde, som vi af det efterfølgende vil saae at høre.

Da nu Aladdin engang gik og spadserede i en vis Deel af Byen, hørte han, at man med hei Rost udraabte en Besaling fra Stor-Sultanen, som bestod derudi, at man skulde lukke alle Huse og Boder til, indtil Stor-Sultanens Datter Princesse Badroulboudour, som vilde gaae i Bad, var passeret frem og tilbage.

Dette offentlige Anstrial opvakte hos Aladdin en stor Nygierighed efter at see Princessen i sit bare Ansigt, hvilket han ikke funde komme til, uden han fude saae Leilighed til, at opholde sig i et bekjendt Huus, og der see ud igennem vinduerne. Men dermed var han dog ikke syndeligt fornøjet, efterdi Princessen altid pleiede at tildekte sit Ansigt, naar hun gif i Bad. For da at stille sin Nygierighed fuldkommen tilfreds, optenkte han et Middel, hvilket og lykkedes for ham. Han skulte sig bag ved Badstue-Dorren, som saaledes var indrettet, at han ufeilbar funde komme til at see hende lige i Ansigtet.

Aladdin stod ikke længe forend Princessen kom, og han saae hende igennem en Sprekke, som var paa Dorren, hvilken var stor nok til at see igennem, dog saaledes at ingen funde merke det. Princessen blev ledtaget af en stor Mengde Fruentimmer, og der fulgte en stor Deel Gildinger bag efter. Da nu Princessen var ungesehr tre til fire Skridt fra Dorren til Badstuen, tog hun sit Slor af, som hun til sin store Besovrlighed havde tildekket sit Ansigt med, hvorved hun gav Aladdin Leilighed til at see sig, og det saa meget desto bedre, efterdi hun gif ham lige i Mode.

Dagens komme forbud Scheherazade at fare videre fort, og maatte altsaa opsette det efterfølgende til næste Morgen.

Den

Den 624. Nat.

Ullernaadigste Herre! Aladdin havde hidindtil ikke seet andre Fruentimmer i deres bare Ansigtet, end sin egen Moder, hvilken dog var temmelig til Alavene, og havde ikke det allervingeske, som han kunde give Navn af Smukhed, hvorudover han ikke har fundet slutte, at andre Fruentimmer skulle see saa godt ud. Mueligt han vel kunde have hørt, at der var Fruentimmer til, der var saa smukke, at man maatte forundre sig, naar man saae dem; Men man maa med Ord beskrive et Fruentimmers Deilighed saa høit, som man vil, og beromme dem saa meget som man hyster, saa efterlader det sig dog aldrig saadanne sode Bevægelsær og Virkninger hos os, som naar man selv seer det.

Saa snart Aladdin saaledes havde bestuet PrincesSEN Badroulboudour, renuncerede han strax paa de Tanker han havde fatte, nemlig, at alle Fruentimmer saae lige saadan ud, som hans Moder. Han gjorde sig adskillige Tanker, og det var ham ikke mueligt, at forhindre den Kierlighed, der var opvakt hos ham til denne deilige Princesse.

Vist er det, at denne Princesse virkelig blant de sortebrune var den allerdeiligeste man kunde see i Verden. Hun havde to store skinende Øine, et venligt og deiligt Ansigt, hen-

des Mæse havde sin rette og naturlige Størrelse, og var uden allerringeste Feil: Hun havde dessuden en ganske lidet Mund og Rosen-røde Læber, som formedelst deres behagelige Fjærlighed vare uforlignelige. Med et Ord: Alt det man falder snukke Lineamenter, havde her sin fuldkomme Samling.

Man tør altsaa ikke ved at undre over, at Aladdin geraadede i saa stor Forvirring, og var ligesom uden for sig selv, da han saae saa mange forunderlige Deiligheder og Undigheder, ligesom faniledes i en Middel-Punet, allerhelst da alt saadant tilforn har været ham ubekjendt. Foruden alle disse Fuldkommenheder, havde Princessen endnu en deilig Skikkelse i Henseende til Lemmernes Proportion, ligesom hun og havde saa Majestætske Miner, at man ikke kunde andet end vise den tilsværtige Verhdighed, naar man saae hende.

Da Princessen var gaaet ind i Badet, blev Aladdin staende en lang Tid ganske ubevægelig, ligesom han funde været henrykt, og ligesom indvredede sig et Billed af den Person, som han saa inderlig var bleven forelsket i. Han kom dog om sider lidet til sig selv igien, og som han formar, at Princessen imidlertid var gaaet forbi, og at det altsaa var forgieves han længere opholdt sig der for endnu engang at betrakte hende, efterdi hun allerede havde vendt Ryggen til

til ham, og nedhængt sit Slør over Ansigtet,
saa besluttede han at forlade sin Post, og igien
at forsoie sig hjem.

Da nu Aladdin omsider kom hjem i sin
Moders Huus, var det ham ikke muligt saaledes at skjule sin Uroelighed og Forvirring, at jo
hans Moder lettelig kunde merke ham det af.
Hun blev meget forstretket, da hun saae høm
imod sin Sædvane komme saa bedrovet Hjem.
Hun efterlod vel ikke at spørge ham, om der var
vederfaret ham noget Onde, eller og om han
var syg; Men Aladdin svarede hende dog ikke
et eneste Ord; Thi han satte sig strax saa'bedrov-
vet, som han var, need paa en Sofa, hvor han
blev siddende ubevægelig, og den deilige Prin-
cessse stod ham stedse ligesom afskildret for hans
Mine. Da hans Moder merkede, at hun ikke
kunde opmunstre ham, lod hun ham sidde, uden
at giøre flere Spørsmaal til ham, og derimod
besorgede at saae Aftens Maden færdig.

Den frembrydende Dag forhindrede Scher-
herazade at fortælle meere, hvorsor hun afbrød,
og igien den næstfolgende Morgen begyndte saa-
ledes:

Den 625. Nat.

Allernaadigste Herre! Saa snart Aladdins
Moder havde Aftens Maden færdig, dække-
de hun Bordet, hvilket hun satte ved den So-

fa, som hendes Son sad paa, og derefter rettede Maden an. Da hun nu merkede at Aladdin endnu sad i Tanker, og ei erindrede sig at Maden stod paa Bordet, saa mindte hun ham derom, hvorefter han forandrede sit Søde, endskont han dog ikke kun spisede ganste lidet, men sad derimod stedse med nedslagne Mine, og var saa henrykt i sine sode Speculationer, at hans Moder ikke funde facæ et eneste Ord af ham, i hvorvel hun dog tidt og ofte spurgte, hvad der var Alarsag til saadan usædvanlig Bedrøvelse.

Efter Maaltidet var til Ende, begyndte hun paa nye at spørge hvad ham skadte, men det var hende ikke muligt, ved alle sine gode Ord at løkke det ud af ham; Thi han fandt større Behag i at gaae til Sengs, end at tale et eneste Ord med sin Moder.

Det er uforstående at undersøge hvorledes Aladdin, der saaledes var indtaget af Prinsesse Badroulboudours Delighed, sik Ende paa Natten, men jeg vil allene berette, at da han igien om Morgenens var opstaat, satte han sig paa en Søfa, som stod lige over hans Moder, der efter hendes Sædvane sad og spændt Bomuld; og da han her lidet havde betenkst sig, aabenbarede han hele Sagen for sin Moder! sigende: Hierte allerkierreste Moder: Det er mig ikke muligt, længere at vedligeholde den Saashed, som jeg siden min Hjemkomst i Gaar fra Byen, har begegnet eder med. Jeg har vel

vel merket, at I har været bekymret derover, og det er ventelig, at I har anseet mig for at være svag, men jeg kan forsikre eder, at jeg hverken før eller nu har været incommoderet af nogen Sygdom; Imidlertid maae jeg dog tilstaae, at den Uroelighed jeg har i Sindet er langt piinagtigere end en ret Sygdom; Vel veed jeg ikke egentlig hvad dette Onde faldes, men jeg twivler dog ikke paa, at I jo forstager det, naar jeg fortæller eder, hvoraaf det haver reist sig.

Man har i denne Deel af Byen ikke hørt noget til, at Stor-Sultanens Datter, Prinsesse Badroulboudour, i Gaar Eftermiddag gik i Bad, og altsaa slutter jeg, at I ikke heller veed det; Men da jeg i Gaar gik og spadserede i Byen, hendede det sig just, at jeg derom blev vidende; Thi jeg hørte, at der blev udraabt en Besalning fra Sultanen, at man strax skulde lukke alle Boderne i, og at enhver skulde forsvie sig Hjem i deres Huse, for at vise Prinsessen den Ere, som hende tilkom, og at hun ubehindret kunde komme frem igennem Gaderne.

Jeg blev samme Tid indtagen af en inderslig Begierlighed efter at see Prinsessen i sitbare Ansigt, og som jeg ikke var langt fra Badet, saa faldt det mig ind, at jeg vilde snige mig til at staae bag Dørren hvor hun skulde gaae ind, for desto bedre at kunde betragte hende; thi jeg overveiede ved mig selv, hvad der vilde tildra-

ge sig, nemlig, at hun vilde tage sit Sloer af
forend hun gif derind.

Du veed I selv, Hiertre Moder! hvorledes
Des Dørrene er bestaffen, og altsaa kan I slutte,
at jeg her funde see hende saa fuldkommen,
som jeg begierede; Thi hun tog virkelig sit Sloer
af da hun viide ind i Badet, saa jeg var saa
lykkeelig at see denne livsalige Princesse lige i sit
Ansigt, og fandt derover en ubestridelig For-
nuelse hos mig selv.

See allerkiereste Moder, dette er den samme og virkelige Alarsag til den Ellstand, som I
saa mig udi, da jeg i Haar kom Hjem; I
den Tørskel, som jeg indtil nu har begegnet
der med, reiser sig ikke af andre Alarsager end
allene denne.

Den Kierlighed, som jeg nu ved denne
Leilighed har fattet til Princessen, er saa stor og
saalærende, at jeg flettes Ord at beskrive den;
Og som denne min Tilbvielighed alle Dieblis
bliver større og større, saa merker jeg nok, at
mit Sind aldrig bliver roeligt; forend jeg fuldkommen bliver Elere af denne livsalige Prin-
cesse. Altsaa har jeg besluttet ved mig selv, at
jeg vil begiere hende af Sultanen til min Ge-
mahl.

He

Her maatte Scheherazade atter bryde af,
esterdi hun fornam, at Soelens Straaeler be-
gyndte at skyde sig need i Sultanens Gemak,
hvorfore hun maatte spare det øvrige af Histo-
rien til næste Nat.

Den 626. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder hav-
de hidindtil anhørt hendes Sons Fortæl-
ling med storste Agtsomhed; Men da hun paa
det sidste fornåm hørledes det var hans fulde
Forsæt, at begiere Princesse Badroulboudour
til ægte, kunde hun umuelig holde sig, at hun
jo med en stor Latter maatte falde ham ind i Tas-
len. Aladdin vilde begynde igien, men blev
forhindret, ved det hans Moder saaledes tale-
de til ham: Af min kiere Son! Hvad tænker
J? J maae vist være gaaet fra Forstanden, si-
den J taler saa urimelig.

Hierte Moder, svarede Aladdin, jeg kan
forsikre eder, og det med Sandhed, at jeg er
ved min rette Forstand, og har den fuldkomne
Brug af alle mine Sandser; Ikke desto mindre
kommer det mig dog ikke fremmet for, at J dom-
mer mig fra Forstanden; Thi det er noget som
jeg har forestillet mig længe forud, at J vilde
ansee mig for en Nar, en Daare, et Menne-
sse der havde faaet en Skrue los i Hovedet
og hvad J fremdeles kunde falde paa at sige;

Men

Men alt saadant skal dog ikke hindre, at jeg jo endnu engang tor sige, at jeg ved mig selv ganste vist har beslutter, af Stor-Sultanen at begiere Princesse Badroulboudour til ægte.

Sandelig, min Son, svarede Moderen ganste alvorlig: Jeg kan i alt dette dog ikke forbigaee, at jeg jo maa sige eder at I aldeles har forglemmt hoo i selv er. Thi omendskont det virkelig er eders Alvor at fuldbyrde dette eders urimelige Forsæt, saa seer jeg dog ikke hvem I vil faae til at giore Stor-Sultanen dette Forstag paa eders Begne. Det vil jeg faae eder til svarede Aladdin. Mig, I vil faae mig dertil? sagde Moderen, nei, jeg for min Part tager mig nok i Agt, at jeg ei skal bemænge mig i saadanne daarlige Ting; Sandelig, min Son, sagde hun fremdeles, jeg veed ikke hvor I kan falde hen til saadanne Daarligheder, og hvad bilder I eder ind siden I er saa driftig, at I tor begiere Sultanens Datter til ægte? Har I da forglemmt, at I er en stakkels fattig Skæder-Son, og har en Moder, hvis Forældre ikke vare af større Stand end vi er? Veed I desuden ikke, at en Sultans Datter ei engang vil indgaae nogen Egteskabs Alliance med en anden Sultans Son, der ingen Haab har om at komme til engang i sin Eid at regiere?

Hierte Moder! svarede Aladdin: Jeg har jo allerede sagt eder, at det som I saaledes siger
og

Og foreholder mig, har jeg længe siden forud forestilt mig, og det samme siger jeg endnu om alt hvad I fremdeles kan have at indvende imod mit Forsæt. I kan derfore være vis paa, at eders Forestillinger er alt for svage til at raade mig derfra, nei, det er og skal blive som jeg engang har sagt, nemlig, at jeg ved eder vil begiere Princesse Bédroulboudour til ægte. I midlertid er det dog en Willighed og en Eieneste, som jeg med al vedbørlig Erbsdighed forlanger af eder, og derfor beder jeg ganske indstændig, at I ikke aflægger min Begiering, saa fremt I ikke vil see paa, at jeg dør for eders Dine, men dersom I viser eder villig til at tæne mig, saa er det lige saa fuldt, som I anden gang kunde give mig Livet.

Men Allernaadigste Herre! sagde Schesherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 627. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder blev meget bestyrket, da hun fornram hvorledes hendes Son saa egensindig fremturede i sit sattede Forsæt, som dog i sig selv var saa urimeligt, at alle fornuftige Mennesker maatte demme, den fra sin Forstand, der vilde befatte sig dermed. Min Son! sagde hun endnu engang til ham: Jeg er jo eders Moder, og som jeg er den,

den, der har bragt eder frem til Verden, saa
burie der intet noget være saa besværligt, at jeg
jo skulle giøre det for eders Skyld, ligesom jeg
og virkelig bær den Kierlighed til eder, at jeg
hiertelig gierne vil giøre alt det for eders Skyld
der kand tiene saabel til eders som til mit Beste.

Deed I ellers at giøre mig Anslag paa et
andet Giftermaal, og I vil bequemme eder til
at ægte en af vore Naboe Tomfruer, der nogen-
ledes kunde være eders. Lige, saa skal jeg ikke ef-
terlade at giøre al min Flid, til at besørge sam-
me, og intet skulle være mig fierere end om jeg
i saa Fald kunde udrette noget til eders Beste.

Overalt var det langt bedre, at I først
samlede eder nogle Midler, eller lærde et ærligt
Haandverk, forend I tænkte paa Giftermaal;
Thi naar fattige Folk, som vi, faaer i Sinde at
gifte sig, saa er dette det første, som de tænker
paa, om de og har det hvormed de kan ernæ-
re baade sig selv, Kone og Born. Men det
er Ulykken, at I hverken betænker eders nedri-
ge Fodsel eller eders ringe Forstand, og langt
mindre eders lidens Formue, men derimod byg-
ger Casteller i Lusten, og vender eders tanker
til Lykkens og Erens høieste Spidse; Af at I
dersfor vilde betragte, hvor urimelig eders For-
sæt og Begierlighed er, i det I som en fattig og
ringe Person vil begiere vores Stormægtigste
og Allernaadigste Herres Datter til ægte; Thi
Sul-

Sultanen behøver ikke at bruge mere end et eneste Ord, saa kan han styrte og sponderknuse eder.

Jeg vil dog ikke just tale om det, som eder er angaaende; Thi dersom I besidder den vin geste Fornuft, saa kan I selv domme, hvor urimelig eders Forsæt er, men jeg vil allene tale om det, som gaaer mig selv an, og hvad er det da for et følsom Indfald, I har faaet, i det I vil have mig til at foreslaae for Sultanen en Mariage imellem Princessen hans Datter og eder? Hvorledes er det muligt at I kunde falde paa disse Tanker? Jeg sætter i saa Falde at jeg havde, jeg vil ikke sige Dristighed, men den Forvovenhed at fremstille mig for Hans Majestæt, og fremfore saa daarlig en Begiering, hos hvem skulle jeg da melde mig, der kunde bringe mig frem for Sultanen? I kan jo let begribe, hvad der vilde flyde af; Thi den første, som jeg talede til Derom, vilde visselig lee mig ud, giore Mar af mig, og ansee mig for et gal og forstyrret Menneske, og jeg kunde ikke heller sige, at jeg jo fortiente det, om samme endogsaa jog mig bort.

Men lad end være at det aldeles ingen Besværighed var at faaee Audients hos Sultanen; Thi jeg veed vel, at det ikke er vanskeligt, allerhøiest naar man anmelder sig hos ham, for at handthæves i sin Ret, naar man seer Overlast af

af nogen, hvilket han er ganske villig til at tise
ne sine Undersætter i, naar de forlanger det.
Jeg veed ogsaa, at naar man kommer, og bez-
gierer en Maade af ham, han da med Fornsiel-
se beviser den, naar han ikkun seer, at man har
fortient den, og giort sig værdig til den samme.
Men kan J regne eder iblant saadanne Mens-
nesse, og mener J at have fortient den Maade,
som jeg for eder skal begiere af ham? Har J og-
saa giort eder værdig til at nyde samme? Sig
mig engang, hvad J har udrettet til eders aller-
naadigste Førstes og eders Fæderne-Lands Be-
ste, og hvorved J har giort eder meritered til at
nyde Maade?

Er det nu saa, at J ikke har giort noget,
der kunde giøre eder meritered til saa stor en
Maade, at J derforuden ikke engang er værdig
til at nyde den, paa hvad Fod skal jeg da begie-
re den, og hvad skal jeg forevende til min Und-
stykning? Hvorledes skulle jeg understaae mig at
oplukke min Mund derom, og giøre dette ubilli-
ge Forstag for Sultanen? Hans Majestætske
Mærvoerelse og Ansigt, og den overmaade Pragt
og Herlighed, som der er omkring høm, vilde
strax lægge mig ligesom Haanden paa min
Mund; Thi i saa Fald paakommer mig altid
en forunderlig Frygt og Banghed, ja jeg kan
let erindre mig, at jeg ikke engang kunde begie-
re den ringeste Ting af eders Fader, min afdes-
de Mand, uden at det jo stedte med et Slags
Frygt,

Fengt, saa jeg maatte skifte Farver i mit Ansigt.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortsætte sin Fortælling videre, hvorfore hun maatte opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den 628. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder blev fremdeles ved at tale tilhendes Son saaledes: Der er endnu min Son! en anden Alarsag tilbage, hvorfor jeg ei kan paataage mig denne Forretning, hviken I ventelig endnu ikke har tænkt paa. Alarsagen er denne at man aldrig tor komme frem for Sultanen for at udbede sig nogen Maade af ham, med mindre man tillige har noget med sig at forcere ham.

Saadanne Forceringer har dog i det ringeste den Virkning, at omendfiont den Maade man begierer, bliver os afslaaet, saa bliver dog vor Andragende hørt uden Fotrydelse og Kiedsommelighed. Og hvad Forcning har I nu at sende ham? Men lad saa være, at I havde noget, som var værd at byde saa stor en Monark, hvor stor en Uliighed var der dog ikke imellem saadan Forcning og den Maade, som I begierer at nyde. Gaae dersor ind i eder selv og betenk vel, at I begierer en Tинг, som er umuelig for eder at erlange!

Aladdin anhordte sin Moders Forestillinger og Formaninger med storste Saalmodighed; Thi han saae, at hun af et Kierlig Hiertelav gjorte sig al Flid for at faae ham til at affaa fra sit Forsæt: Men da han ved sig selv noie havde overlagt alle Ting, begyndte han omsider paa folgende Maade at tale; Hierte Moder! Jeg tilstaer gierne, at det er en stor Forvoovenhed af mig, at jeg tragter efter saa høie Ting, og hvor ubetenk som har jeg ikke været, at jeg med saa stor Hestighed og Overiilelse har forlanget af eder, at I skulle gaae til Sultanen for at foreslaae en Mariage for ham imellem hans Princesse og mig, uden i Forveien at være betenk paa saa beqvem et Middel, der kunde forstaffe eder en fri Tilgang; I saadan Henseende beder jeg derfor om Forladelse.

Men forundrer eder dog ikke, at jeg saaledes i Hestigheden af min Kierlighed ikke har kundet forestille mig alt hvad der kunde tiene til at forstaffe mig den Noe, som jeg saa hiertelig ønsker mig; Thi jeg elsker Princesse Badrouls boudour over alle Ting; Ja langt høiere end I nogensinde kan indbilde eder, saa at jeg helslere kan siges at tilbede hende end at elste hende og derfor er og bliver det mit Forsæt, at begies re hende til ægte. Det er en Sag, som er saa fast besluttet hos mig, at det ikke engang staaer i min Magt, derudi at giøre nogen Forandring.

I saadan Henseende er jeg eder høilig forbundet for det gode Raad, som I har aabenbaret mig; Thi jeg anseer samme, som det forste Erin til min Eysalighed, og som det bequemmeste Middel til at erlange hvad jeg ønsker. I har sagt mig, hvorledes det ikke sommer sig, at man fremstiller sig for Sultanen, uden at have samme Eid en Foræring at byde ham, og I besbreider mig tillige at jeg ikke havde noget, som kunde stikke sig for saa stor en Forste.

Nu bifalder jeg gansté og aldeles eders Meening, for saavidt Foræringen angaaer, og jeg tilstaaer, at jeg tilforn ikke gjorde mig nogen Tanker om denne Sag; Men, hvad det øvrige angaaer, da jeg ikke har noget, som er værd at præsentere Sultanen, da ere vi derudi ikke enige; Thi I maa tro, at det som jeg bragte hjem med mig, da jeg paa den Maade, som I selv veed, blev befriet fra den uomgiengelige Dod, er noget, som af Sultanen vil blive anseet for en stor, angenem og anfeelig Foræring. Jeg taler om det, som jeg havde i mine toende Poser, og til deels indsoobt i mit Belte, hvilket vi begge to vel har holt for at være malet Glas; Men jeg har siden den Eid faaet bedre Oplysning derom.

Scheherazade som fornram at det var Dag, maatte her afbryde, og igien den følgende Morgen giøre saadan en Begyndelse:

Den 629. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin blev fremdeles ved saaledes at tale til sin Moder, sigende: I maa vide, at de ere lutter Ædelstene, og saa rare, at de snart ikke kan vurderes, og altsaa er det noget som ikke er for andre, end store Mosnarker allene.

Jeg har lært, at fiende deres Verdie, i det jeg saa ofte har besøgt Juvelerne i deres Border, og I kan i dette Fald ikkun tro mig paa mine Ord. Desuden kan jeg forsikre eder, at alle de Ædelsteene, som jeg ved denne Leilighed har set at kibbes og sælges, ikke kan lignes imod de vi haver, hverken i Henseende til deres Størrelse eller Smukhed, og dog alligevel har jeg set en utrolig Summa Penge derfor at være bleven udbetalt. Imidlertid kan dog hverken jeg eller I fuldkommen sige, hvad de er værd, som vi have; Men de maa være værd hvad de være vil, saa kan jeg dog, efter den Kundskab jeg allerede har om deslige Ting, ganske let beskrive, at denne Foræring vilde blive behagelig for Sultanen.

Og, som jeg veed, at I har nogle store Porcellains Skaaler, som man her til bekvemmelig kunde bætiene sig af, saa beder jeg at I vil tage dem frem, paa det vi derudi kan indpakke Ædelstene, og da vil vi saae at see, hvad Virkning

ning de vil giøre, naar vi efter deres adskillige Farve faaer lagt dem i Orden.

Aladdins Moder bragte strax sine Porcelains Skaale for en Dag, da Aladdin selv tog og rystede Edelstenene ud af sine tvende Poser, og derefter nedlagde dem ganske ordentlig i Skaalene.

Den Virkning, som de gjorde formedelst Deres adskillige Farver, som ved den lyse Dag gav et overmaade stort Skin fra sig, var saa stor, at de snart forblindede Dinené, saavel paa Sonnen, som Moderen. De bleve begge herudover ganske bestyrket; Thi de havde tilforn ikke seet dem uden allene ved Lyset af en Lampe.

Vist er det, at Aladdin i Førstningen ansaae disse Edelstene for Frugter, da han saae dem henge paa Træerne, og det er ikke at twile paa, at det jo har været et behageligt Syn for ham; Men som han den Tid var et Barn, saa har han ikke anseet disse Edelstene for andet end for malede Stene eller Glas, dem han kunde bruge at leege med, og i denne Henseende havde han plukket dem af og taget dem med sig, uden at vide det allerringeste af hvad de vare værd.

Efter at han saaledes en Tid lang havde fornojet sig selv med at betragte og forundre sig over Foreringen, begyndte han igien saaledes at

tale til sin Moder: Hierte Moder! sagde han:
 Nu kan I ikke længer undskynde eder, at I jo
 maa gaae hen til Sultanen for mig, esterdi I
 ikke kan forevende at I jo har en anseelig For-
 æring at hyde ham; Thi I kan være vis paa
 at I der med vil være velkommen, og imodta-
 ges med Maade.

Omfendskont Aladdins Moder ikke troede,
 at disse Edelsteene varer af saa stor Værdie, som
 hendes Son havde sagt, saa syntes hun dog, at
 de nok blevne imodtagne formedelst deres Glands
 og Smukhed; Desuden merkede hun vel, at
 det var forgieves mere at sige ham imod i denne
 Post. Hvorudover hun frendeles spurgte ham,
 hvad hun skulle sige, naar hun overleverede Sul-
 tanen denne Foræring; Thi hun var endnu me-
 get bekymret, og vilde ikke gierne lade sig bruge
 i dette Erende. Min Son! sagde hun til ham:
 Jeg kan let begribe, at denne Foræring i det
 ringeste vil have den Virkning, at Sultanen an-
 seer mig med naadige Dine, men, naar jeg
 samme Tid skal til at giøre det Forslag, som I
 forlanger af mig, saa finder jeg mine Kræfter
 alt for svage til at udrette, hvad jeg gierne vilde,
 for at tiene eder; Thi det vil ikke feile, at jeg jo
 bliver stum og ubeqvem til at tale for mig, og
 altsaa er ikke allene min Gang forgieves giort,
 men endog min Foræring umyttig anvendt, der
 dog er af saa ubestrivelig en Værdie og Kostbar-
 hed. Slutningen paa det altsammen blev da
 intet

intet andet end jeg med Skamme kom til at gaae
hem igien, og forkynde eder, at I var bedraget
i eders Haab.

Dette har jeg engang tilforn sagt eder, og
I kan ikken sikker side paa, at det vil saadan
falde ud.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa
dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i
Morgen.

Den 630. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder blev
afremdeles ved saaledes at tale til hendes Son:
Alt dette uanseet, sagde hun, vil jeg dog twinge
mig selv til at giore det, og altsaa underfa-
ster mig eders Billie, udfaldet vil vise om jeg
og har saa meget Mod i Brostet, at jeg tor gio-
re det Forstag, som I forlanger af mig. Imid-
lertid venter jeg ganske vist, at Sultanen enten
leer mig ud, og stikker mig tilbage, som et galt
og forstyrret Menneste, eller og han derved vil
blive opvakt til Brede, som han har de allerbil-
ligste Alarsager til, og saaledes kan det let skee,
at vi begge to saavel jeg som I vil blive et Of-
fer for hans Brede.

Aladdins Moder foreholdt hendes Son endnu mange andre usordragelige Sviter, sonder kunde flyde af, og giorte saaledes sin yderste Flid, at hun kunde bringe ham paa andre Farer. Men Princesse Badroulboudours Delighed havde antændt saa stor en Kierlighed i hans Herte, at han ikke vilde astaae fra sit Forstet. Aladdin blev altsaa bestandig ved at begiere af hans Moder, at hun ikke lige frem vilde giøre, hvad han hende havde bedet om.

Omsider sit han hende overvunden, saa at hun deels af Kierlighed og deels af Frygt, at han ellers skulle staae Fare for, at grieve til et eller andet ulovlig Middel, villigede i hendes Sons Forlangende.

Som det nu denne Dag var alt for sidig, og over den Eid, da det var tilladt at komme paa Sultanens Pallais, saa blev Sagen opfat til den næst paafølgende Dag. Sonnen og Moderen talede den ganske Dag snart ikke om andet, end denne Materie, og Aladdin giorte sin yderste Flid, at han kunde igeniordre alt hvad Hans Moder kunde falde paa fremdeles at indvende, og saaledes sit han hende bestyrket i det Forstet hun havde satte om at gaae til Stor-Sultanen paa hans Begne.

Det var ham dog ikke muligt fuldkommen at staae paa sin Side, hvor meget han

han end predikede for hende om denne Sags lykkelige Udfald, og man maa i Sandhed tilstaae, at hun havde Alarsag nok til at twile derpaa. Min Son! sagde hun til Aladdin, om nu end Sultanen tager saa naadig imod mig, som jeg af Kierlighed til eder vil ønske, og dessuden har Taalmodighed til at here mit Andragende, saa er det dog ikke dermed afgjort; Thi hvad skal jeg spøre ham, naar han spørger mig om eders Gods, Rigdom og timelige Fordele, hvilket han ventelig først vil have Esterretning om, forend han bekymrer sig om eders Person?

Hierte Moder! svarede Aladdin: Lad os ikke forud bekymre os om de Ting, som ere uvisse enten de skeer, eller ikke, men lad os først og fornemmelig erføre, hvorledes Sultanen vil tage imod mig, og hvorledes han vil svare eder. Skulde det imod Forhaabning skee, at han forlangede Esterretning om det, som I for nærværende Tid taler om, saa skal jeg sige eder det Svar, som I i saa Fald kan give ham, og i det øvrigt slaaer jeg min Tillid til min Lampe, som alle rede nogle gange har hilpen mig, og jeg veed, at den lader mig ikke undertrykkes i min Nød.

Dagens komme forbod Scheherazade at fare videre fort, og maatte altsaa opsette det efterfølgende til næste Morgen.

Den 631. Nat.

Allerhaadigste Herre! Aladdins Moder vidste nu ikke, hvad hun mere skulde svare; Thi hun betænkte, at den Lampe, som han talede om ligesaa vel kunde hielpe ham i andree Tilsfælde, som tiene ham til sin ordentlige Underholdning. Altsaa lod hun alle Ting derved berøe, og satte paa engang alle de Bahnseligheder til Side, der endnu kunde have holdet hende fra at opfylde det Øfste, som hun havde gjort til sin Son.

Aladdin, som merkede strax hendes Transfer, sagde fremdeles til hende: Hierte Moder! for alle Ting tag eder vel i Agt, at I beholdev denne Hemmelighed for eder selv, og ikke aabenbarer den for nogen, det maatte være hvem det være vil; Thi derpaa beroer allene den lykselige Folge, som I og jeg kan vente os af denne Sag. Herpaa skildtes de fra hinanden, og forsøiede sig til Sengs.

Men den sode Que, som havde antændt og udbredt sig i Aladdins Hierte, og de seds Forestillinger om en tilkommende Lyksalighed, som stedse snoede ham om Hiernen, forhindrede ham at tilbringe Natten saa roelig som han gjerne havde ønsket. Han var altsaa om Morgen den derefter oppe forend det blev Dag, og han forsomte ikke i god betids at opvække sin Moder,

ja

ja han havde ikke Noe, førend han fik hende til at iføre sig sine Klæder, og forsøie sig til Sultanens Pallais, at hun kunde gaae derind saa snart hun fornæm at Porten blev lukket op, og Stor-Beziren tillige med de andre hoie Officierer og Stats-Ministri var bleven indlagt i Raadet, hvor Sultanen alle Tider selv Præsiderede.

Aladdins Moder foiede nu hendes Son i alt hvad han forlangede. Hun tog de Porcellains Skæle med Diamanterne udi og insvæbte dem i dobbelt Linklæde, hvorfaf det ene var finere end det andet hvilke hun bandt sammen i alle fire Hjørner, for desto mageligere at kunde bære dem. Endelig gif hun til Aladdins store Fornøjelse, lige til Sultanens Pallais, og hun fornæm ved sin Ankomst at Stor-Beziren, de andre Bezirer og hoie Herrer allerede vare indladte. Der var samme Tid en stærk Tilslab af Folk, som i Divan (*) havde at forrette, og da Porten omsider blev åbnet gif hun tillige med de andre Folk lige ind for Divan, der blev holdet i en overmaade smuk og stor Sal, hvis Indgang var meget bred og særdeles prægtig.

Her blev hun staende stille, og magede det saaledes, at hun stedse kunde komme til at see Sultanen, Stor-Beziren og de andre Herrer lige i Ansigtet.

(*) Divan er et Raad, eller Raads-Forsamling.

Den fremstinnende Dag forhindrede Sches herazade denne gang at komme videre, men besyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes:

Den 632. Nat.

Allernaadigste Herre! De stridende Partier blev en efter anden indkaldet for Raadet, og deres Sager blev efter de Memorialer, som derom i Raadet var indgiven, noie efter seet og ved endelig Dom paakiendt, hvilket varede den ganske Tid igennem, som til de Slags Forretninger sædvanlig var destineret.

Da denne Tid var til Ende, blev Raadet strax ophevet, og efter at Sultanen igien af Stor-Beziren var ledsgaget ind i sit Gemak, forsiede de andre Bezirer og Herrer sig hver til sit Hjem. De andre, som for Raadet havde haft noget at forrette, gik ligeledes bort, nogle fornioset over deres Sags lykkelige Udfald, andre derimod missfornioset over den Dom der blev fældet over dem, og de øvrige forniosede sig i Haabet, at deres Sag ved næste Raads-Forsamling skulle blive foretaget.

Da nu Aladdins Moder saae, at Sultanen gif ud af Raadet, sluttede hun ved sig selv, at han for denne gang ikke mere lod sig fee, altselbst da hun saae, at alle de andre Herrer ligeledes

Iedes gik hver sin Wei, hvorudover hun resolve-
vede at gaae hjem igien.

Saa snart Aladdin saae, at hans Moder
kom tilbage med den Forcering, som til Sultanen var destineret, faldt han paa adskillige Tan-
ker, og vidste i Begyndelsen ikke hvad han skulle
domme om Sagens Udfald. Imidlertid var
han dog overmaade bange, at hun skulle bringe
ham en ulykkelig Tidende, og dersor ikke engang
formaatte at oplade sin Mund for at spørge hvor-
ledes det var løbet af med hende.

Men den ærlige Kone, som aldrig tilforn
havde sat sin Fod paa Sultans Vallais, og
altsaa ikke vidste det allerringeste hvad man der
forrettede, lod ham ikke længe blive i den Forvir-
ring han befandt sig i, men talede strap i
sin Eenvoldighed saaledes til ham: Min Son!
sagde hun: Jeg har i Dag seet Sultanen, og
jeg troer visselig, at han ogsaa har seet mig; Thi
jeg stod lige for ham, og der var ingen, som
var mig til Hinder, at jeg jo bestandig funde
have mine Dine fæsted paa ham; Men han hav-
de saa meget at bestille med de mangfoldige Mens-
nesker, som vare omkring ham, at jeg ikke nok-
som kan undre over, hvorledes han funde ha-
ve Taalmodighed til at anhøre saa mange Kla-
gemaal.

Dette varede saa længe, indtil han omsi-
der efter mine Tanker blev fied af længer at hore
der-

derpaa; Thi forend man vidste deraf stod han op og gik hastig bort, endftiont der var endnu mange som vilde have talet med ham, naat Touren faldt dem til. Imidlertid havde jeg dog en lidet Fornbielse af at see derpaa, endftiont jeg var overmaade tret, og blev omsider temmelig kied af at staae længere. Dog er det intet noget forsomt ved; Thi jeg skal ufeilbar i Morgen indfinde mig der igien, da Sultanen kan have mindre at forrette.

Men, allernaadigste Herre! Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde denne gang og spare det efterfølgende til i Nat.

Den 633. Nat.

Allernaadigste Herre! Omendftiont Aladdin var overmaade sterk forelsket, saa maatte han dog sinore sig med Taalmodighed, og lade sig noie med den Undskyldning, som hans Moder gav ham. Dog havde han i det ringeste den Fornbielse, at see hvorledes hans Moder havde paataget sig saa vanskelig en Sag, og var ikke bange for at see paa Sultanen, hvilket gav ham Forhaabning om, at hun ikke skulde tabe Ordet, men udrette sin Sag paa det allerbeste, naar der engang gaves bequem Leitighed til at faae Sultanen i Tale, allerheist da hun nu baas de havde hort og seet, hvorledes andre bar sig ad, som i hendes Mærværelse havde noget at tale med ham.

Dan-

Dagen derefter gif Aladdins Moder lige
 saa tilig, som forrige gang op til Sultanens
 Pallais, og havde den forbørste Foræring af
 Juveler med sig; Men hendes Umage var endnu
 lige saa forgives som før; Thi hun sandt Di-
 vans Døren tillukt, og erfarede, at der ikkun
 hveranden Dag vexelvis blev holdet Raad,
 hvorudover hun Dagen derefter gif der op igien.
 Hun kom derfra tilbage, og bragte hendes Son
 ingen anden Tidende, end saadan, som nødven-
 dig maatte fornye og forlænge hans Taalmos-
 dighed.

Saaledes gif hun paa de sædvanlige Dage
 endnu sex gange der og stod hver gang lige for
 Sultanen, men dog med lige saa lidt Nyttie,
 som den første gang, ja, hun kunde ventelig
 endnu have gaaet over hundrede gange til forgie-
 ves, dersom ikke Sultanen selv havde givet Algt
 paa hende, og lagt Merke til, at hun saa ofte
 have staaret der, hvilket man lettelig kan slutte
 der af, at ingen maatte nærme sig til Sultanen
 uden de, som havde Supliquer at overlevere
 til ham, hvilke efter deres Orden bleve fremkal-
 te men i dette Tal var Aladdins Moder ikke
 indbefattet.

Da nu Sultanen omsider saae hende hver
 gang staende lige for sig, hændte det sig, at
 han faldt paa, at vilde vide, hvad hendes Ve-
 rinde var, og derfor, efter at Raadet var op-
 hævet

høvet, og han igien var gaaet ind i sit Gemak, sagde til Stor-Beziren: Jeg har merket paa en Tid lang, at en vis Kone ordentlig har indfundet sig paa de Dage, som jeg holdte Raad, og hver gang har haft noget indsvoebt i et Linnet Klæde at bære. Hun er stedse fra Begyndelsen til Enden bleven staende, og hun har immer giort sig Umage for at staae lige for mig, er det ikke mueligt, at I kunde sige mig, hvad hun vil?

Stor-Beziren, som lige saa lidet vidste, hvo hun var, eller hvad hun vilde, som Sultanen selv, syntes dog ikke at vilde lade Sultannens Sporsmaal blive uden Svar, men sagde: Allernaadigste Herre! Eders Majestæt veed nok, at Fruentimmerne tidt og ofte besværger sig over Ting af ingen Bethydenhed; Mueligt, at denne Kone altsaa vil beklage sig for Eders Majestæt, at man har solgt hende forderved Meel, eller giort hende nogen anden Uret, af lige saa lidet Bigtighed.

Men Sultanen lod sig ikke nsie med dette Svar; Thi han befalede Stor-Beziren, at han ved første Raads- Forsamling skulle lade Denne Kone falde ind, saasnart hun kom, sigeende derhos, at han vilde vide hendes Erennde. Stor-Beziren svarede ham aldeles intet, men boiede allene sit Hoved, og lagde sine Hænder derpaa, for at vise, at han stod færdig til at miste

miste det, saa fremt han forsommede at esterlæve hans Besaling.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts Behag fortætte det øvrige i Morgen.

Den 634. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder var nu saa got vandt til, ved Raads-Forsamlingen at fremstille sig for Sultanen, at hun ikke mere ansaae det for nogen Umage, naar hun ikkun dermed kunde overbevise sin Son, at hun paa sin Side ikke forglemte noget af hvad der stod til hende, i at udrette det Arende hun var sendt udi.

Hun gik altsaa en Dag, da der blev holdt Raad igien op paa Sultanens Pallais, og stillede sig efter sin Sæddane lige over for Sultanen. Stor-Beziren havde endnu ikke begyndt at falde dem frem, som havde nogen Sag at anbrage, da Sultanen blev vaer, at Aladdins Moder igien stod paa sit sædvanlige Sted. Han forundrede sig nok over hendes Zaalmodighed til hvilken han selv havde været et eiensynlig Bidne, og sagde derfor strap til Stor-Beziren: Af Frygt for, at I ellers skulle glemme det, vil jeg erindre eder om, at den Kone, som

jeg i Gaar talede med eder om, staer her lige
for os, lad hende altsaa komme frem med hvad
hun har at andrage, saa vil vi med hende giore
en Begyndelse.

Hervaa gav Stor-Beziren den overste
Dorvogter, som stod og oppebiede Ordre, at
forstaae, at han skulde indkalde den Kone, der
stod ved Dorren. Han forsviede sig altsaa til
Aladdins Moder, og efter at han havde givet
hende et Tegn, at hun skulde trede frem for
Sultanen, folgede hun med ham hen til Thro-
nen, hvor han lod hende blive staaende, og der-
nest igien indtog sin sædvanlige Plads hos Stor-
Beziren.

Som nu Aladdins Moder af andres
Exempler ofte havde seet, hvorledes man skulde
opfore sig, naar man traadde frem for Sultanen,
saa forsomte hun ikke, strax ved sin An-
komst for Thronen, at boie sit Hovet need imod
de Tapeter, som bedekkede Fodderne under Thro-
nen, og i denne Positur blev hun liggende ind-
til Sultanen igien besalede hende at staae op.
Saasaaart hun havde reist sig, talede Sultanen
saaledes til hende: Jeg har paa en temmelig
Tid seet eder ordentlig hver gang at komme i
min Divan, og jeg har lagt Merke til, at I
er bleven staaende der, fra Begyndelsen til En-
den; I vilde derfor sige, hvad der har bevoeget
eder til at komme her.

Sultanen havde neppe uttalt, forend Aladdins Moder igien anden gang bukkede sig for hans Throne, og med største Erbodighed svarede saaledes: Stormægtigste Monark! Monark over alle andre Monarker i Verden! Den Sag, som har nødt mig til at lade mig see for Eders Majestæts Throne, er visselig den allerselsomme og forunderligste, som kan være til; Forend jeg derfor befatter mig med at aabenbare samme, beder jeg allerunderdanigst, at Eders Majestæt vil forlade mig min Dristighed, eller rettere min Forvovenhed med at komme frem i saadan Ehrende; Thi Sagen i sig selv er saa usædvanlig som den er vigtig, og det er mig ikke muligt uden Bevelse og Skamfuldhed at anbrage samme for min allernaadigste Sultan.

Sultanen gav hende strax den Frihed hun forlangede og at hun desto bedre og friere kunde aabne sig, saa befalede Sultanen, at alle Mand skulle forføie sig ud af Divan, og lade ham tillige med Stor-Beziren blive allene; Og da dette var skeet, sagde Sultanen til hende, at hun ikke fun nu uden al Frygt og Undseelse skulle tale.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde, og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 635. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder var dog ikke endnu fornaltet med den Godhed, som Sultanen saaledes lod see imod hende; Endfiont hun allerede var betaget de Bekymringer hun hidindtil havde plaget sig med, og fremdeles havde maattet udstaet; Ifald hun offentlig, og i alles Vaahor skulle have talet; Dette, siger jeg, var endnu ikke nok fuldkommen at stille hende til Freds; Men hutt var endogsaa saa forsiktig, at hun i Forveien vilde see sig præcaveret for al den Bredde og Unaade, som hun derved, efter sine Tanker, formodentlig kunde paadrage sig, esterdi det, hun havde at andrage, var en Sag, som Sultanen allermindst skulle have forestillet sig.

Allernaadigste Herre! sagde hun derfor fremdeles til Sultanen, jeg maa endnu i Forveien allerunderdanigst udbeede mig Eders Majestæts Maade og Pardon, i Falh noget ved mit Andragende skulle indløbe, som enten funde fortærne Eders Majestæt, eller i det mindste være Eder ubehagelig at høre.

Sultanen svarede: Dit Andragende maa være hvad det være vil, saa skal det fra nu af være dig forladt og tilgivet, og altsaa har du ikke nodig at frygte at du derved skulle drage det mindste Onde eller Ulykke over dig: Tal dersor ikkun frit ud, og sjuig mig hvad det er!

Efter

Efter at Aladdins Moder saaledes, som sagt er, havde brugt al den Forsigtighed som hun ansaae fornoden for den der vilde understaae sig at komme frem for Sultanen med saa sel-som et Forstag, og var forvisset om, ei at dra-ge Sultanens Bredre over sig, fortalte hun ham troelig ved hvad Leilighed hendes Son Aladdin havde faaet PrincesSEN Badroulboudour at see, og hvad for en brændende Kierlighed dette Diesyn havde opvakt hos ham, ligesom hun og fortalte paa hvad Maade han havde aabenbaret saadant for hende, samt alt hvad hun derefter havde sogt at forestille ham, for at faae ham til at afstaae fra saadanne Passioner, som jeg an-saae ligesaa urimelige i Henseende til Eders Majestæt selv, som til PrincesSEN Eders Datter.

Men i Steden for at min Son skulde have fort sig mine gode Raad og Formaninger til Mytte, og erklaaet sin Forvovenhed for hoist strafocerdig, saa fremturede han bestandig i sine sode Indbildunger, og det med saadan Haard-nakkenhed, at han end og truede at vilde gribte til en fortvilet Resolution, saafremt jeg vægredede mig i at anholde hos Eders Majestæt om en Egte Forbindelse med PrincesSEN Eders Datter. Dog har jeg ikke vildet beqveimre mig dertil forend nu, da jeg med storste Besværighed har nødt mig til at soie ham i hans Forlangende.

Jeg beder derfor Eders Majestæt endnu engang, at Gallernaadigst vil pardonnere mig,

Dog ikke mig allene, der er kuns som et uskyldig
Instrument i Sagen, men endog min Son
Aladdin, der har været saa forvovnen at ville
tragte efter saa høit et Gistermaal.

Scheherazade som fornæm at det var
Dag, maatte her afbryde, og igien den føl-
gende Morgen gisre saadan en Begyndelse:

Den 636. Nat.

Sultanen anhørte hendes ganske Andragende med storste Godhed og Sagtmadighed, uden at lade see det allerringeste Tegn til Bredé eller Fortrydelse, ligesom han ikke heller ansaae hendes Begiering for at være skient. Men forend han dog vilde meddele den gode Kone noget Svar, spurgte han hende hvad det var, som hun havde saa vel indsovbt med sig? Hun tog derspå strax de Porcellains Skaale frem (hvilke hun havde sat fra sig ved Fodderne af Thronen, forend hun aflagde sin ærbodige Compliment) løste dem op og præsenterede dem for Sultanen.

Det er ikke at udsige, hvor storligen Sul-
tanen forundrede sig, da han i disse Skaale
fandt saa mangfoldige kostbare, fuldkomne og
klarstinnende Edel-Stene, allerhelt da han
endnu ikke havde seet nogen af lige Størrelse:
Ja han faldt paa nogen Tid hen i saa dyb en For-
undring, at han derover blev ganske ubevægelig.
Efter

Efter at han nu lidet var kommet til sig selv igjen, imodtog han Foræringen af Aladdins Moders Hænder, og raabte med en ugemeen Glæde: Af hvor herligt og hvor kostbar er ikke dette! Han forniede sig længe med at see derpaa, og betragtede een Edel-Steen efter en anden, samt lignede den enes Bonite inmod den andens, og da han saaledes længe havde forundret sig derover, vente han sig omsider om til Stor-Beziren, viste ham dem og sagde: See her! og tilstaae mig, at man ikke finder noget i den ganske Verden, som er mere kostbar og fuldkommen end som dette! Stor-Beziren kunde ikke nægte at det jo befalde ham overmaade vel. Nu hvad synes dig om denne Foræring sagde Sultanen fremdeles, er den ikke anständig nok for Præsessen min Datter og kan jeg ikke efter saadanne Omstændigheder bortgive hende til den, som har anholdet om hende?

Disse Ord satte Stor-Beziren i en stor Bevægelse; Thi Sultanen havde for nogen Tid siden givet hammem at forstaae at han havde i Sinde at oprette et Egteskab imellem Præsessen hans Datter og Bezirens Son. Derudover befrygtede han og det ikke uden Grund, at Sultanen formedelst denne kostbare og usædvanlige Foræring skulde forblindes og falde paa andre Tanker. Han nærmede sig derefter til Sultanen og hvidskede disse Ord til ham: Allernaadigste Herre! man kan ikke nægte at jo denne Præsent

er værdig og anstændig nok for Princesseen, men jeg beder Eders Majestæt underdanigst at J ville forunde mig tre Maaneders Tid forend J fuldkommen resolværer; Thi imidlertid haaber jeg at min Son, som J dog efter Eders egen naadige Forsikring har tiltænkt hende, skal være i Stand til at tilveiebringe en langt kostbarere Forering end Aladdins; Desuden er Aladdin en Person, som Eders Majestæt ikke engang kender noget til.

Omendfisint Sultanen var ganse vis og forsikkret paa at det ikke var muligt at Stor-Beziren paa sin Sons Begne kunde give Princesseen hans Datter saa stor og betydelig Forering, saa efterlod han dog ikke at anhøre hans Forslag, og tilstaae ham denne Naade.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortælle sin Fortælling videre, hvorfore hun maatte opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den 637. Nat.

Ullerhaadigste Herre! Sultanen vendte sig derpaa om til Aladdins Moder og sagde: Gaae ikun hjem igien, Moder! og siig til eders Son, at jeg har antaget det Forslag, som J paa hans Begne har giort mig, men J maa derhos mælde, at jeg ikke kan bortgive Princesseen

eesen min Datter forend jeg først har støffet
hende der fornødne Huisgeraad, og samme
kan først efter tre Maaneders Forlob blive fær-
dig; Ved denne Tid kan I komme og intølde
der an igien.

Alladdins Moder gik derpaa ganske glad
og fornoiet hjem, efterdi hun i Begyndelsen an-
faae det for en var Umuelighed, at hun, som
var af faae ringe en Stand, skulle faae saadan
Aldresse til Sultanen, og havde endnu langt
mindre ventet, at erholde saa naadig et Spør,
da hun derimod ikke forestilte sig andet, end at
faae saadan en Afsloessning, der vilde drage den
største Beskienmelse efter sig.

Saa snart Aladdin faae sin Moder komme,
forestilte han sig strax at hun bragte ham en god
Tidende, og det af tvende Aarsager; Forst fordi
hun denne gang kom tiiligere tilbage, end hun
pleiede, og for det andet, fordi hun var saa for-
noiet, og kom ind med sit blotte Ansigt. Nu
hoorledes staer det Hierte Moder! sagde Alad-
din: Skal jeg haabe eller doe af Fortvilelse?

Moderen tog derpaa sit Sloer af, satte sig
need paa en Sofa hos hendes Son og sagde:
Min kiere Son! At jeg ikke skal giøre eder Tis-
den alt for lang, og ei lade eder længe blive
imellem Frngt og Haab, saa kan ieg strax i
Begyndelsen sige eder dette; At I i Steden for

at tænke paa at døe, har største Alarsag til at leve. Hun blev fremdeles ved at fortælle hant, hvorledes hun allersørst og frem for alle andre fik Audience, og fremforte dette som en Alarsag, at hun saa tüilig kom tilbage. Hun fortalte ogsaa den Forsigtighed hun havde brugt, forend hun gjorde Sultanen Fortrag om en Forbindelse imellem Princesse Badroulboudour og Aladdin, for at præcavere sig selv for alle onde Folger; Ligesom hun og berettede ham, hvad for et naadig Svar hun havde faaet af Sultanens egen Mund.

Hun lagde endnu dette dertil, at saa vidt hun kunde slutte sig til af Sultanens Opsørelse, saa havde den medbragte Foræring en kraftig Virkning hos ham, og saa got som overtaalede ham til at give hende et naadig Svar, hvilket hun dog saa meget mindre havde ventet, efterdi Stor-Beziren i Forveien hvilfedে noget til ham, som hun frygtede for at skulle forandre hans gode tanker, og faae ham til at afståe sit gode Forset.

Da Aladdin havde anhørt denne Eidende, priste han sig selv for det allerlykseligste Menneske under Solen, og forglemte ikke at aflagge sin tilbørlige Taksigelse til sin Moder for den Umage og uafsladelige Flid, med hvilken hun havde fuldbragt denne Sag, som var ham saa høit angelægten. Og endskindt han var temmelig utsaamodig over den lange Eid, han skulle vente, inden

Den han kunde komme til at nyde den han saa
inderlig elskede, saa bequemmede han sig dog til
at oppebie disse tre Maaneder, allerhelst da det
grundede sig paa Sultanens egne Ord, som han
ansaae for u-igienkalidelige.

I midlertid han saaledes gif og ventede paa
at faae Ende paa denne Tid, og ikke allene tælles
de Timer, Dage og Uger, men endog Dieblik,
saa hendte det sig ohngefaer efter to Maaneders
Forlob, at da hans Modter en Aften vilde an-
taendt sin Lampe, blev hun vaer, at de havde
ingen Olie, i det hun nu gif ud for at kiobe noget
og ved denne Leilighed kom langt ind i Byen,
saa fornam hun, at alle Folk var i fuld Bevæ-
gelse, og fulde af Glæde. Alle Boderne var
aabne i Steden for de burte have været tillukte,
og man havde beprydet dem over alt med gronne
Grene, ligesom man og var i Begreeb med at
anrette prægtige Illuminationer, ja den ene gjorde
sig Image, at overgaae den anden i saadanne
Eres Bevisninger, med et Ord: Der var ikke een
som jo viste saadanne Glædes og Eres Tegn.

Dagens komme var her Alarsag. udi, at
Scheherazade maatte afbryde, og spare Resten
til næste Nat.

Den 638. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Modter funde
paa sine Steder neppe komme frem paa
Gaz

Gaden, formedesst de mange Herrer, som i deres fulde Pragt kom ridende paa kostbare og prægtig udpudsede Høste, og havde en stor Mængde Laquaier omkring sig.

Dette gav hende Aarsag til at spørge den Kræmmer, som hun kæbte Olien hos, hvad alt saadant skulle betyde? Hvor fra kommer I nu min kære Moder, sagde Kræmmeren, siden I ikke veed, at Stor-Bezirens Son skal i Asten have Brællup med Sultanens Datter Princesse Badroulboudour? Nu kommer hun strax tilbage fra Badet, og de Herrer, som I seer, forsamler sig her, for at ledsgage Princessen op paa Sultanens Vallais, hvor Brælluppet og de derved brugelige Ceremonier skal gaae for sig.

Alladdins Moder fornram alledede hvad Klokk'en var slagen, og dersor ikke forlangede videre Underretning, men løb saa hastig som hun allermest kunde, for at komme hjem og berette hendes Son en Tidende, som han allermindst havde ventet sig. Hun var saa fort aandet, at hun neppe kunde faae disse Ord udtalet: Min Son! Nu er altting forloren for eder! I slaaer vel eders Liid til Sultanens gode Lofte, men tro mig, der bliver intet af!

Alladdin blev overmaade bestyrket, da han hørte disse Ord, og dersor strax spurgte sin Moder, af hvad Aarsag Sultanen ei skulde holde sit gjorde Lofte, samt hvor hun havde faaet saas Dant

dant at vide? Af, min Son! svarede Moderen: Stor-Bezirens Son skal i denne Aften paa Sultanens Pallais have Brøllup med Princesse Bedroulboudoir. Hun fortalte derhos, paa hvad Maade hun havde faaet det at vide, og det med saa mange Omstændigheder, at han ikke mere funde toile paa Sagens Bished.

Denne Tidende var ligesom et Tordenstag i Aladdins Øre, og han blev en Tid lang sidende ganste stille og ubevægelig. Havde det været en anden i Aladdins Sted, saa havde saadan en Tidende ventelig fundet blevet Marsag til hans Død, men Aladdin recolligerede sig igien, da han paa samme Tid erindrede sig sin Lampe der hidindtil havde giort ham saa stor Dieneste og derfor uden mange Omhosb strax sagde, at baade Sultanen, Stor-Beziren og denne Ministers Son ikke skulle finde deres Regning ved saadan Foretagende! Hierte Moder! sagde han: Stor-Bezirens Son bliver muelig ikke nær saa lystig i Mat, som han bilder sig ind. I kunde nu være betenklig paa at lave Aftens-Maden til imedens jeg et Dieblik gaaer ind i mit Kammer.

Aladdins Moder merkede let heraf, at hendes Son vilde betiene sig af Lampen, for, om mueligt at forhindre, at det berammide Brøllup imellem Stor-Bezirens Son og Princessen ikke ganste skulle blive fuldbyrdet, og hun domte ikke heller feil; Thi Aladdin tog den forunderlige Lampe med sig, og vilde ikke at hays Moder sam-

samme Tid skulle være nærværende, efterdi hun blev saa bange, da Geisten første gang aabenbarede sig for hende.

Her maatte Scheherazade atten bryde af, efterdi hun fornemt, at Solens Straaler begyndte at skyde sig need i Sultanens Gemak, hvorefore hun maatte spare det øvrige af Historien til næste Nat.

Den 639. Nat.

Ullernaadigste Herre! Saasnart Aladdin besyndte at gne bemeldte Lampe paa samme Sted, som tilforn, indfandt Geisten sig strax hos ham, og sagde: Hvad vil du? see! jeg staer sterdig, at adlyde dig, som din Slave og som alle deres Slave, der har denne Lampe i Haanden, ja ikke allene jeg men endog alle andre Slaver af Lampen.

Aladdin svarede: Du har vel hidindtil bragt mig noget til min Underholdning, naat jeg samme har haft fornorden, men denne gang er det mig om en anden Sag at giøre, der er af lang større Vigtighed. Jeg har hos Sultanen ladet anholde om hans Datter Princesse Bedr oulbondour, som han og lovede mig, og derhos begierede tre Maaneders Opsættelse, men i Steden for at holde sit Lovste, vil han i denne Aften gifte hende med Stor-Bezirens Son, endsiønt der endnu er ikke mere end twende Maanes-

der

der forløbben, og da jeg strax har faaet Kundskab derom, og Sagen er ganske vis, saa begierer jeg af dig, at du i denne Aften, saa snart Brud og Brudgom er gaaen til Sengs med hinanden, bringer mig dem her hid tillige med Sengen, hvor i de ligger. Hoibydende Herre! svarede Geisten: Jeg skal strax vise den tilbørlig Lydig-hed. Har du ellers noget at befale mig? Da nu Aladdin svarede, at han for denne gang ikke havde mere at erindre, saa forsvandt Geisten i samme Dieblik.

Derefter gik Aladdin igien ind til sin Mo-
der, satte sig til Bordet med hende, ja han spiste sit Aftens-Maaltid lige saa roelig, som han ellers pleiede, og talede med sin Moders efter Maalti-
det om Princessens Brællup, som om en Sag,
der aldeles ikke gik ham an, eller i ringeste Ma-
der ansægtede ham. Kort derefter gik han ind
i sit Kammer, og bad sin Moder, at hun vilde
forsøie sig til Sengs. Hvad ham angik, saa
lagde han sig ikke ned, men sad, og oppebiede
Geistens Tilbagekomst, saa vel som den Besa-
lings Esterlevelse, som han havde givet ham.

I midlertid blev alle Ting paa Sultanens
Pallais med storste Pragt forrettet, som hen-
hørte til Princessens Brællup, og Aftenen blev
tilbragt med de sædvanlige Ceremonier og For-
lystelser indtil langt ud paa Natten. Efter at
alle Ting vare til Ende, gav Obersten over
Gildingerne Bezirens Son et Tegn, at han
skulle

Kulle forsoie sig ind i Princessens Brude-Gemak, hvor en prægtig Brude-Seng var opsat. Obersten over Gildingerne tilligemed andre høie Betientere ledsgagede ham ind i dette Kammer, og bad ham at han vilde begive sig til Roelighed. Kort derefter blev Bruder ligeledes ledsgaget ind i dette Kammer af de fornemste Hof-Damer. Sultaninden hendes Moder, som iligemaade fulgte hende ind i Kammeret, maatte med Magt twinge hende til at gaae i Seng, hvilket hos den nem er sædvanligt, naar et Fruentimmer bliver gift, at hun da ikke med en fri Billie maa legge sig hos sin Mand, men forst af sin Moder eller nærmeste Paarørende maa twinges dertil med Magt.

Den frembrydende Dag forhindrede Scheherazade at fortælle mere, hvorfor hun afbrød, og igien den næstfolgende Morgen begyndte saaledes :

Ende paa den Niende Deel.

Ell-

Eusende

og

Gen Gaf.

Eiende Deel.

1
2
3

Den 640. Nat.

Allerhaadigste Herre! Saasnart Sul-
taninden saaledes, som sagt er, hav-
de faaet Princescen til Sengs, onsket
de hun hende en god Mat, og derpaa tillige med
Hof-Damerne forlod hende, og den af Da-
merne, som gik sidst ud, lukkede Kammer-
Dorren til efter sig.

Neppe var Dorren for Brude-Kammeret
tillukt, forend Geisten, som en tro og lydig
Slave af Lampen, der rigtig fuldbyrdede deres
Befalinger, som har denne Lampe i Haanden,
forend han, (siger jeg,) indfandt sig i Brude-
Kammeret, og uden at give Brudgommen Tid
til at vise sin Brud de allerringeste Caresser, tog
dem begge to med Seng og alt ligesom de laae,
og bar dem til deres storste Bestyrtelse lige ind i
Aladdins Kammer, hvor han satte Sengen
med dem.

Som nu Aladdin med stor Længsel vente-
de paa dette Dieblik, og umuelig vilde lide, at
O 2 Stor-

Stor-Bezirens Son længer blev liggende hos Princessen, saa sagde han fremdeles til Geisten, at han skulle tage Brudgommen, og bære ham ind i det lønlige Kammer, og at han om Morgenen tiilig for Dag skulle indfinde sig igien. Geisten tog strap Stor-Bezirens Son op af Sengen, og bragte ham i sin bare Skorte hen i det Kammer, som Aladdin havde henviist ham, og efter at han med sin Aande saaledes havde overblæst ham fra Top til Taae, at han ikke kunde vurre sig af Stedet, (han stod paa,) forsvandt han igien i samme Dieblit.

Om nu endskjondt Aladdins Kierlighed til Princesse Badrousboudour var overmaade heftig, saa snakkede han dog ikke meget med hende i den Tid han havde hende allene hos sig, men de faa Ord, som han med ganske forelskede Geberder sagde til hende, vare disse: Elskværdige Princesse! Frygter eder ikke for nogen Ting, I er her i Sikkerhed, og kan være vis paa, at eder ikke skal vederfares det allerlingeste Onde; Thi omenskiont den Kierlighed, som eders Delighed og mangfoldige Undigheder har opvakt hos mig, kunde endnu være større end den er, saa skulle dog samme aldrig overtræde Ærbarheds Grendser, og forglemme den Respect og Ærbodighed, som jeg er pligtig at bevise eder.

Bel har jeg været tvungen til, sagde han fremdeles, at fride til denne Extremitet, men jeg

jeg kan dog forsikre, at det ikke er skeet i den Hensigt, at jeg paa nogen Maade vilde fortørne eder, men derimod blot allene for at forhindre, at ikke en ubillig Medbeilere skulle besidde eder, hvort imod det Lovste, som Sultanen eders Far der har gjort mig.

Men da Princessen ikke vidste det allerringsste af de Omstændigheder, som Aladdin fortalte hende, saa gav hun ikken lidten Algt derpaa. Desuden var hun ikke heller i Stand til at finde svare ham, efterdi hun formedesst saa forsækelig og uformodentlig en Hændelse var sat i saadan en forvirret Tilstand, at hun ikke kunne tale et eneste Ord. Ikke destomindre lod dog Aladdin det ikke beroe derved, men flædte sig af, og lagde sig i Sengen hos Princessen i Brudgommens Sted, dog saaledes, at han stedse vendte Ryggen til hende, desuden brugte den Forsigtighed, at han imellem Princessen og sig lagde en blot Sabel, for dermed at vise, at han fortiente haardelig at strasses, i Fald han tog sig noget fore, som stridede imod Ærbarheds Love.

Scheherazade maatte, som sædvanligt, igien afbryde, da hun saae at Soelen kastede sine Straler ind i Sultanens Gemak, og efter at Sultanen Scheriar havde bedet hende videre at fortsætte denne Historie næste Nat, stod han op til sine sædvanlige Horretninger.

Den 641. Nat.

Ullernaadigste Herre! Da nu Aladdin saaledes var høist fornæret over, at han havde berøvet sin Rival den Lykke, som han havde giort sig saa godt et Haab om samme Nat at myde, sov han ganzke rolig hen.

Men hvad Princesse Badroulboudour angaaer, saa havde hun ikke haft nogen Tid saa fortredelig og ubehagelig en Nat, som denne. Og naar man vil betragte det Sted og den Tilstand, som Geisten havde sat Stor-Bezirens Son i, saa kan man deraf let slutte, at denne Brudgom endnu havde haft en lange mere bedrøvet Nat.

Morgenen derefter havde Aladdin ikke forneden at gnie Lampen for, at falde Geisten til sig; thi han kom af sig selv rigtig til bestemte Tid, just da Aladdin var i Begreb med at vise klede sig paa, sigende til ham: Her er jeg, hvad har du at befale mig? Gaae hen, svarede Aladdin, og hent Stor-Bezirens Son igien fra det Sted, hvor du har sat ham, og naar du dernæst har nedlagt ham i Sengen hos Princessen, saa tag dem begge med Seng og alt, og bær dem op igien paa Sultanens Vallais paa det Sted hvor du tog dem.

Geisten gik alt saa strax hen og tog Stor-
Bezirens Son derfra, hvor han om Natten
havde staet Skild-Bagt, og saasnart han
kom trekkende med ham, tog Aladdin igien sin
Sabel til sig, hvorpaas Geisten lagde Brud-
gommen need hos Princesseen, og bar dem saa-
ledes tillige med Brude-Sengen i et Dieblik
igien op paa Sultanens Pallais, og satte den
paa det selv samme sted i Kammeret, som den
for stod.

Herhos maa man merke, at hoerken Prin-
cessen eller Stor-Bezirens Son i alt dette for-
nam noget til Geistens Nørvarelse; Thi som
hans Skikkelse var alt for haeslig og forstrekke-
elig, saa kunde det let have hendet sig, at de
af Forstrekkelse havde sat Livet til i Hald de hav-
de seet ham. Ja de kunde ikke engang høre,
hvad Aladdin og Geisten talede med hinanden,
og altsaa ikke saae andet for deres Dine end
Sengens Bevegelse, hvori de laae, og at de
blev baaren fra et Sted til et andet, hvilket alt
var nok til at indjage dem den Frygt og For-
strekkelse som der paakom dem.

Neppe havde Geisten sat Brude-Sengen
fra sig paa sit behorige Sted, forend Sulta-
nen, som var begierig efter at vide, hvorledes
Princessen hans Datter havde tilbragt sin for-
ste Brollups-Nat, kom ind i Kammeret, og
enkede hende en god Morgen.

Omtendført Stor-Bezirens Son af den
Kulde han om Matten havde udstaet, var overmaade stiv og forfrossen, og ikke havde haft
Tid hos Princessen at opvarme sig igien, saa
havde han dog ikke saa snart hørt at man aab-
nede Døren, førend han stod op, og gik ind i
det Kammer, hvor han Astenen tilforn havde
affort sine Klæder.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg ser at det allerede er Dag, maa
derfor afbryde min Fortælling, og spare det ef-
tersøgende til i Morgen.

Den 642. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen gik strax hen
til Sengen, ønskede Princessen en god Mør-
gen, og efter sin Sædvane kyste hende imel-
lem begge Dinene, samt med en mild Mine
spurgte hende, hvorledes hun havde befundet
sig om Matten? Men da Princessen saae op til
ham og gav saaledes Sultanen Leilighed til at
betragte sig, blev han til sin store Forundring
vaer, at hun enten maatte være bestad i en stor
og hiertetrængende Bedrøvelse, eller og overmaa-
de misfornoiet med sin Mariage; Da Sulta-
nen derimod havde forestilt sig, at hun enten
skulde bleven rod i Ansigtet, eller og ved et ans-
det Tegn skulde have fornøiet ham, da han
spurgte hvorledes det befaldt hende at sove hos
sin

sin Brudgom? Han blev vel fremdeles ved at tale til hende, for at faae hende opmuntret igien, men som han ikke funde faae et Ord af hendes Mund, salt han paa De Tanker at det reiste sig af en usædvanlig Skamfuldhed eller Undseelse, og derfor forlod hende til en anden gang.

I midlertid stod det ham dog stedse for Hovedet, at saadan hendes Taushed maatte have noget andet usædvanligt i sig, hvorudoever han paa staende God gik ind i Sultanindens sin Gemahls Kammer, og fortalte hende hvad tilstand han havde funden Princessen udi, samt hvorledes hun havde taget imod ham.

Sultaninden svarede ham strax saaledes: Sire! Eders Majestæt skal ikke lade saadan Opforsel komme sig forunderlig for; Thi der findes aldrig nogen Brud, som jo Dagen efter hendes Brællup opfører sig med selv samme Indgetogenhed, men om nogle Dage, naar hun bliver vant dertil, falder saadan Undseelse bort af sig selv og da skal hun vel vide at tage imod ejder, saa sommelig som hendes Pligt og Skylighed udfræver. I midlertid skal jeg dog gaae ind til hende, endstjont jeg veed forud at hun tager ligesaa koldfsindig imod mig.

Saa snart Sultaninden var bleven paasleædt, forsviede hun sig altsaa ind udi Brudes Kammeret og fornam, at Princessen endnu ikke var opstaet, hvorudoever hun nærmede sig

hen til Sengen, og efter at hun havde taget hende i Favn, ønskede hun hende en god Morgen. Men hun blev overmaade bestyrket, da hun fornåd, at hun hverken vilde svare hende, eller i andre Maader give hende et Tegn, hvad hende var vedersaret, allerhøst da hun tillige befandt hende saa mistrosstig og bekymret, at hun umuelig kunde slutte andet, end at der jo maatte være noget under, som hun ei kunde begribe. Min Datter! sagde Sultaninden til hende: Hvoraf kommer det, at i saa kold sindig imodtager den Kierlighed, med hvilken jeg begnær eder? Er det mueligt, at I kan have saa stor Undseelse for eders egen Moder? eller tviler I paa, at jeg ikke skulle kunde give eder den fornødne Oplysning om de Ting, der ved saadanne Leiligheder kan mode eder! Dog troer jeg gjerne, at I just ikke har disse Tanker, og folgelig maa der være eder noget andet vedersaret, siig mig dersor oprigtig, hvad det er, og lad mig ikke længer blive i denne Urolighed, der tager saadan Overhaand, at den ventelig vil omsider ganske undertrykke mig.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens komme atten bryde af, og opsette det øvrige til næste Nat.

Den 643. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badroulbouzour gav omsider et dyb Suk af sig, og bes-

begyndte saaledes at tale: Af Allernaadigste Dronning og Høitærede Mama! Forlad mig, som jeg har begaaet noget imod den Erbodighed, som jeg er eder skyldig; Thi mit Sind og mine tanker er saa opfyldt med de usædvanlige Ting, der i Nat er hendet mig, at jeg ikke endnu er kommen til mig selv igien af min Beskyttelse og Forstrekkelse; Ja det falder mig sandelig besværligt i denne Forvirring endog at kende, hvo jeg selv er.

Princessen beskrev hende dernæst med de allerlivagtigste Farver, paa hvad Maade deres Seng strax, efter hun og hendes Gemahl havde lagt sig, saa pludselig blev bortført og henbragt paa et Dieblik i et uryddelig og mørke Kammer, hvor hun maatte see paa, at hendes Gemahl blev taget fra hende, uden at vide, hvor han blev af, og at der var et ungts Menneske hos hende, som efterat han havde talet nogle Ord, som hun dog for Forstrekkelse ikke kunde forstaae, krobb i Seng til hende og lagde sig i hendes Gemahls Sted, ligesom hun og fortalte, hvorledes der først blev lagt en draget Sabel imellem dem, samt at hendes Gemahl Morgenen derefter igien blev lagt ved hendes Side, og Sengen derefter i ligesaa kort Tid, som tilforn, forflyttet paa sit Sted igien.

Og dette, sagde hun fremdeles, var nylig skeet, da Sultanen min Fader kom ind i Kam-

Kammeret til mig. I saadan Henseende kan
I let begribe, at mit Hjerte var opfyldt med saa
stor Bedrovelse, at jeg ikke formaade, hvor
gierne jeg end vilde, at svare ham noget, paa
hvad han talede til mig. Jeg twivler ikke paa,
at han jo er fortrydlig over min slette Opsor-
sel just paa en Tid, da han viste mig saa stor
Ere, men jeg lever i det gode Haab, at han
skal forlade mig alt saadant, naar han erknyndiges
om mine bedrovede Omstændigheder, og den
yndværdige Tilstand, i hvilken jeg endnu i dets-
te Dieblik befinder mig.

Om nu endskjont Sultaninden hendes Mo-
der ganske agtsom anhorte, hvad Princessen
fortalte, saa ansaae hun det dog for en Sag
som hun umuelig kunde tro; Hvorudover hun
svarede hende saaledes: Min Datter! I har
giort vel deri, at I ikke har fortalt Sultanen
eders Fader noget heraf, og det skal voere mit
Raad, at I ikke forteller det for noget Mennes-
ske; Thi man maatte ufeilbar holde eder for et
galt og affindig Menneste, dersom man horte
eder tale saadant.

Madame! svarede Princessen: Jeg kan
forsikre eder paa min Ere, at jeg ikke er bes-
rovet min Forstands Brug, og altsaa ikke hel-
ler kan siges at tale som en Daare. Desuden
kan I derom erknyndige eder hos min Gemahl
selv, og jeg er forsikret paa, at han skal sige es-
ter

der det selv samme. Jeg skal snart, sagde Sultaninden, erkynlige mig derom, men om jeg endskjont høret ham bekræfte det selvsamme, saa er det derfor ikke sagt, at jeg er vissere om Sagens Sandhed end som nu. Staae kum imidlertid op, og slaae disse tanker og Indbildinger ud af Hovedet; Thi det vilde nok see herligt ud, om I formedelst saadanne eders Phantasier vilde forhylle de Fortyltelser, som til eders Brollup er bestemmet, og saa vel her paa Palladset, som i det ganske Kongelige endnu mange Dage skal holdes ved lige, I kan jo allerede høre Paukernes og Trompeternes Skral, og dette skal giore eder glad og fornøiet, og bevege eder til at forglemme de Dromme og Indbildninger som I nyligen har talet om.

Dagens komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfolgende Nat saaledes:

Den 644. Nat.

Allernaadigste Herre! Efter at nu Sultaninden paa samme Tid havde raabt paa Princessens Jomfruer, formaatte hun hende til at staae op, og sætte sig need ved hendes Bord i Kammeret. Derefter gif hun ind i Sultanens Kammer, og fortalte ham, at Princessen deres Datter havde vel faaet en Grille udi Hovedet, men at samme dog var af ingen Betydenhed.

Dere-

Der paa sod hun Stor-Bezirens Son ind Falde, og bad ham, at han omstændelig vilde fortælle hende, hvorledes det hængte sammen med det, som Princessen havde ladet sig merke med.

Som nu Stor-Bezirens Son holdt det for en overmaade stor Ere, at være kommet i Slægtstab med Sultanen, og derudover satte de den Resolution, at forestille sig i denne Sag, allerhelst da han haabede, at de efterfølgende Mætter fuldkommen skulle raade God paa den Lyksalighed, som Skiebnen for det første havde nægtet ham. Min Hr. Sviger Son! sagde Sultaninden til ham: Siiig mig dog, om I ogsaa har faaet den selvsamme Indbildung i Hovedet, som eders Gemahlinde? Madame! svarede Stor-Bezirens Son: Maatte det til lades mig at spørge, i hvad Henseende dette Sporsmaal bliver giort til mig? Det er alt nok, sagde Sultaninden, jeg forlanger ikke at vide mere; Thi jeg merker nok at I er langt klogere end hun.

De foranstaltede Forlystelser blev imidler tid den ganske Dag holdt ved lige paa Palladset, men omendskjont Sultaninden aldrig forlod Princessen, eller forglemte at opmuntre hende, og at overtale hende til at tage Deel i de For nytelser som for hendes Skyld ved adskillige slags Skue-Spil var anrettet, saa var det dog altsammen uden Virkning; Thi det, som om Nat-

Matten var arriveret hende, stod hende ligesom
afskildret for Dinene, hvorfra hun saa inderlig
var rort, at man let kunde see, hvorledes hendes
Sind og Tanke deraf ganske var indtaget.

Stor-Bezirens Son var vel indvortes
ligesaas nedslaaet, som hun, naar han betrakte-
de, hvorledes han i Steden for at sove hos
Princessen, maatte staae Skilt-Bagt paa et
ildelugtende Sted, men hans Ergierrighed
tvang ham til at holde det forborgen, allerhelst
da enhver, som saae ham, priste ham for en
lykselig Brudgom.

Som nu Aladdin fuldkommen blev under-
rettet om, hvad der passerede paa Slottet, saa
tvilede han ikke paa, at jo Brud og Brudgom
endnu forestaaende Mat vilde sove sammen, us-
agtet de Fortrae deligheder, de maatte udstaae
den forste Mat. Men Aladdin fandt ikke sin
Regning ved at lade dem myde den fornødne
Rolighed, hvorudover han imod Matten igien
tog sin Tilflugt til sin Lampe, som havde den
Virkning at Geisten i en Hast indsandt sig, og
giorde ham den selvsamme Compliment som for-
hen, i det han tilbød ham sin Dieneste; Saasnart
Geisten altsaa var kommen, talede Aladdin
saaledes til ham: Stor-Bezirens Son har igien
i Sinde at sove hos Princessse Badroulboudour;
Gak derfor hen, og bring mig Sengen her hid
saasnart de have lagt sig, ligesom i Gaar.

Sches

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun saae at det var Dag, maatte hun bryde af, og igien den næste Nat giøre saadan en Begyndelse.

Den 645. Nat.

Allernaadigste Herre! Geisten tiente Aladdin med ligesaa stor Trostabhed og Oprigtighed, som forrige Dag, og Stor-Bezirens Son, maatte igien tage til Takke med ligesaa kold og fortredelig en Nat som forhen, ligesom og Prinsessen til sin store Bedrovelse maatte have Aladdin til sin Sove-Rammerat, efterat Sabelen var lagt imellem dem.

Morgenen derefter kom Geisten igen i Folge Aladdins Befalning, som ikke allene lagde Brudgommen igien i Sengen til sin Brud, men end og med en utrolig Hastighed bragte dem med Seng og alt op igien paa Sultanens Palais, hvor han satte dem i det selvsamme Kammer, som han havde taget dem.

Efterdi nu Sultanen den forrige Morgen saa forunderlig blev imodtagen af Prinsesse Boudour, saa længtes han overmaade meget efter at vide, hvorledes hun havde befundet sig den anden Nat og om hun endnu vilde tage ligesaadan imod ham, som sidste gang; Han gif dersor ganske tililg ind i hendes Kammer for at komme i Erfaring om denne Sag.

Stor-

Stor-Bezirens Son havde neppe hørt
Sultanen røre ved Doren, førend han stod op
og med mueligste Hastighed forføiede sig ind i
det Kammer, hvor han skulle iklædes; Thi han
saae sig denne gang langt mere bestemmet over
den slette Skiebne, han igien i den forbigeangne
Nat havde haft, hvorudover han fandt langt
større Uroe i sit Sind end forrige gang.

Ikke destomindre gik dog Sultanen lige
hen til Sengen, og efterat han med de selvs-
famme Careßer, som forhen, havde onsket hen-
de en god Morgen, talede han saaledes til hen-
de: Nu! Hvorledes staer det sig, min Dat-
ter? Er I, i Dag ligesaa slet til Mode, som I
var i Gaar? Er det mueligt, at I i Dag kan
sige mig, hvorledes I har befunden eder i Nat?
men da Princessen var mere urolig i sit Sind,
og alt saa mere forsagt end den første gang,
saa var det hende ikke mueligt at svare noget.

I saadan Henseende tvilede Sultanen ikke
lenger paa, at der jo maatte være hende noget
usædvanligt vederfaret, ja han blev meget for-
bittert over at hun vilde holde det saa hemme-
ligt for ham, og derfor trækte han sin Sabel
ud, samt i sin Bredé sagde til hende: Hør
Datter! enten skal I sige mig, hvad det er,
som I søger at skule for mig, eller og jeg i Det-
te Øieblit skal hugge eders Hoved af.

Som nu Princessen blev mere forfækket ved Sultanens Rost og Truseler, end over den blotte Sabel, saa saae hun sig omsider nod til at bryde sin Taushed, og med taarefulde Øjne saaledes at svare: Allerkiereste Fader og Sultan! Jeg beder Eders Majestæt underdanigst om Forladelse, i fald jeg har fortornet eder, ja jeg har den Forhaabning om eders Godhed og Maade, at eders Brede skal omstiftes til Medlidenhed, naar jeg faaer fortalt eder de elendige og bedrovelige Omstændigheder hvilke jeg saa vel i Nat, som forrige Nat har besunder mig udi.

Den frembrydende Dag var igien Alarsag udi, at Scheherazade her maatte afbryde sin Fortælling, og da Sultanen forlangede, at hun næste Nat videre skulle fortsætte Historien, saa gjorde hun det ogsaa paa saadan Maade, som folger:

Den 646. Nat.

Allernaadigste Herre! De saae Ord, som Princessen saaledes, som sagt er, talede til Sultanen havde den Virkning, at de strax stilte Sultanens Brede, og bevegede ham til Medlidenhed. Hun fortalte ham derpaa ganzt oprigtig alt hvad der var hendet hende i disse tvende fortædelige Netter, og det paa saa hnyelig og bevoegelig en Maade, at han i Betragt-

ning af den Kierlighed han havde til hende, fandt
en ubeskrivelig Smerte deraf.

Endeligen sluttede hun sin Fortælling med
disse Ord: Dersom Eders Majestet bær den
allerringeste Evigt om, at Sagen skulle ikke saaledes
henge sammen, som jeg har fortalt eder, saa
funde. Jeg kun derom erkynlige eder hos den Ge-
mahl som i har givet mig, da jeg er ganske vis
og forsikret paa, at han skal sande med mig,
og give eder den selv samme Efterretning som jeg
selv har givet eder.

Saaledes tog da Sultanen virkelig Deel
i den Bedrovelse, som Princessen formedelst en
saa forstrekkelig Hændelse var indtaget af, og
altsaa foarede hende saaledes: Min allerkjæreste
Datter! Jeg har gjort meget ilde, at Jeg ikke strax
i Gaar har aabenbaret mig den selsomme Sag,
som Jeg nu forteller mig efterdi samme gaaer
mig lige saa nær til Hjerte, som eder selv; Thi
jeg har ikke giftet eder til den Ende, at jeg vil-
le giøre ulyksalig, men langt heller i den Hen-
seende at jeg kunde tilveiebringe eder derved et
lyksaligt og fornojet Liv, og folgelig forskaffe eder
den Bestand som Jeg er værd at leve udi og
som Jeg hos saadan en Gemahl kan vente, der
efter al Anseende er eder ligesaa anständig som
tienlig.

I midlertid ville Jeg renoncere paa de Fore-
stillinger, som Jeg hidintil har gjort eder, da jeg

strax skal giore Anstalt, at I ikke ostere skal have saa ubehagelige og fortrædelige Dætter som de forrige.

Saa snart Sultanen igien var kommen tilbage i sit Kammer, lod han Stor-Beziren falde til sig, og sagde til ham: Bezir har I mylig seet eders Son og har han ikke fortalt ejder noget? Som nu Stor-Beziren derpaa svarede, at han ikke havde seet ham, saa fortalte Sultanen ham alt det som PrincesSEN Badroulboudour havde givet Efterretning om. Da han havde fortalt saadant, lagde han dette fremdeles til: Jeg tviler aldeles ikke paa, at min Datter jo derudi har sagt mig Sandhed, men jeg saae dog allerhelst, at jeg formedelst ejders Sons Bidnesbyrd nærmere sik Sagen befræster; Gaae derfore hen og spørg ham hvorledes det hænger sammen med denne Sag.

Stor-Beziren forsømte ikke strax at forfoie sig til sin Son, og fortalte ham alt hvad Sultanen havde sagt i denne Sag, samt befalede ham derhos at han ikke skulle dolge Sandheden, men sige ham om det og saaledes hængte sammen. Hierte allerkiereste Fader, svarede Bezirens Son, jeg skal ikke dolge det allerringsste, men jeg kan med Sandhed tilstaae, at alt hvad PrincesSEN i saa Maade haver fortalt Sultanen er saaledes i sig selv passeret, og jeg kan endnu legge dette til, at jeg ved samme Lejlighed

lighed er paa en slet Maade blevet medhandlet,
hvilket hun ikke har fundet tale om, efterdi hun
ikke viste det.

Dette hænger saaledes sammen, jeg har si-
den mit Brøllup haft to fortredelige Mætter, og
det saa forunderligt, at man snart ikke skulle
indbilde sig det, saa at om jeg ret omstændelig
skulle beskrive de Besværligheder som jeg har ud-
staet, ville det seile mig paa Ord til at beskrive
dem. Jeg vil ikke tale om den Forskreckelse,
som der paakom mig, da jeg fornemt at man
fire gange forflyttede mig med Seng og alt fra
et Sted til et andet, uden at see hvo der gjorde
det, eller begribe hvorledes saadant kunde skee.
I midlertid kan I selv domme, om den fortre-
delige Tilstand jeg befandt mig i, naar jeg for-
tæller at jeg to gange Mætter har i min bare
Skorte staet i et lønlig Kammer, der var saa
snever, at jeg ikke engang havde den Frihed at
boie mig eller bevoege mig det allerringeste u-
agtet jeg ikke saae noget, som derudis kunde
være mig til Hinder.

Den frembrydende Dag forhindrede Sches-
herazade denne gang at komme videre, men be-
gyndte dog igien næstfolgende Nat saaledes?

Den 647. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade:
Bezirens Son blev fremdeles ved at tale
P 3 til

til sin Fader. I saadan Henseende sagde han
er det fornoden, at jeg vidtligstig fortæller eder
Sagens Omstændighed; Dog maa jeg forst sige,
at samme ikke har forhindret mig fra, at jeg jo
har viist Princessen min Gemahlinde al den Kier-
lighed, Erbedighed og Erkiendelighed, som hun
fortiener, men jeg tilstaar oprigtig, at jeg med
al den Ere og store Anseelse, som jeg formedelst
mit Gistermaal med Sultanens Datter har og
kan vente mig, heller vil doe end længer leve i
fald jeg fremdeles skulle udstaare de forrige Fortrae-
Deligheder og saa ilde medhandles, som allerede
er skeet.

Jeg twiler ikke heller paa, at jo Princes-
sen er af selvsamme Meening som jeg, og hun
skal let tilstage, at en Egte Skilsmisse ikke min-
dre er fornoden til hendes Roelighed end min.
Des Alarsag beder jeg eder min fiere Fader, at
Den selvsamme Kierlighed, som har bevoeget ed-
der til at tilveiebringe mig saa stor Ere, igien
maatte bevoege eder at formaal Sultanen til at
erklære vores Etestab for ugyldig og altsaa
ophæve den Forbindelse som er skeet imel-
lem os.

Som nu Stor-Beziren holdt det for en
stor Ere, at hans Son var blevet Sultanens
Sviger-Son, saa holdt han det ikke for raas-
ligt for Sultanen at lade sig merke med nogen
Skilsmisse, men beslutede langt heller at han
i det

i det ringefte ville have Taalmodighed i nogle Dage for at forsøge om disse Fortrædeligheder ikke ville forandre sig.

Derudover forlod han ham, og gik igien hen til Sultanen, for at bringe ham det forlangte Svar, og gav ham saaledes oprigtig at forståe, at det, som han havde hørt om hans Son, var desverre alt for sandt, og som han fornemmede, at Sultan ligeledes havde tænkt paa en Skilsmisse imellem dem, saa ville han ikke bie indtil Sultanen begyndte at tale derom; men for at forekomme ham i denne Materie, bad om Tilladelse at han maatte tage sin Son paa nogen Tid hjem til sig, under den Forevendning, at Prinsessen for hans Sons Skyld ikke skulle udstaae flere fortrædelige Mætter.

Stor-Beziren havde ikke seor Umag for at naae hvad han forlangede, allerhelst da Sultanen desuden havde beslutter ved sig selv at lade samme stee, hvorfore han og strax udstædte en Besaling, at de foranstaltede Forlystelser ikke allene paa hans Vallais og i hans Residents-Stad, men en og over det ganske Kongerige skulle opphøre, og saaledes blev paa en kort Tid alle offentlige Fryds- og Glædes-Tegn igen ophevet.

Men Allernaadigste Herre! sagde Schéherazade: Jeg seer at det er Dag, maa derfor

for afbryde, og igien paa Eders Majestæts Bes-
hag fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 648. Nat.

Allernaadigste Herre! denne hastige og ufor-
modentlige Forandring gav imidlertid Leis-
lighed til mange og adskillige Discourser. Den
ene spurgte den anden om han ikke vidste, hvor
af saadant funde komme sig, dog blev der ikke
talt andet, end at man havde seet Stor-Bezi-
ren og hans Son at forsvie sig hjem fra det
Kongelig Pallais, og at den ene saa vel som den
anden saae ganske bedrovet ud.

Men der var aldeles ingen, som vidste det
som laae skult i denne Sag uden Aladdin al-
lene, som var ved sig selv saerdeles forniet o-
ver det lykkelige Udfald, som hans Lampe hav-
de tilveiebragt ham. Saa snart derfor Alad-
din havde faaet fuldkommen Efterretning om
at hans Rival havde taget Afsked fra det Kon-
gelige Pallais, og at Egteskabet imellem Prin-
cessen og ham aldeles var ophaevet, saa havde
han ikke mere fornorden at gnie sin Lampe, for
ved Geisten at forhindre dets Fuldbyrdelse.

Herved maa man, som noget besynderlig
agte, at hverken Sultanen eller Stor-Beziren
tenkte det allerringeste paa det Forstlag, som
Aladdin ved sin Moder havde ladet giøre, og
der-

derfor mindst forestilte sig, at han skulde have nogen Deel i de Hændelser, som havde foraarsaget den Egte Skilsmisse, som var skeet imellem Princessen og Bezirens Son.

Imidlertid lod dog Aladdin de tre Maaneder gaae forbi, som Sultanen selv havde forlanget, inden Brælluppet imellem Princesse Hazroulboudour og ham skulde fuldbyrdes. Da han nu i samme Tid havde tællet baade Dage og Timer, sik han om sider Ende paa dem, og han forsonite sig ikke heller, at han jo Dagen derefter lod sin Moder forsoie sig op til Sultanens Pallais, for at erindre ham om det Lovste, som han engang havde giort ham.

Aladdins Moder gif altsaa op paa Slottet, som hendes Son havde bedet hende om, og magede det saaledes, at hun ved Indgangen til Divan kom til at staae paa samme Sted, som tilforn.

Sultanen havde neppe seet hende, forend han jo strax kiendte og paa samme Tid erindrede sig den Begiering, som hun for noget siden havde giort til ham. Omendffisont nu Stor-Beziren, just paa samme Tid stod og foredrog ham en Sag der skulle paadommes, saa faldt han ham ind i Talen, og sagde til ham: Bezir! Jeg bliver just vaer, at den gode ærlige Kone nu igien er her tilstæde, som for nogle Maaneder, siden bragte os den kostbare og delige Foræring

Iad hende derfor komme frem, og naar jeg har talet med hende, kan I siden igien fortsare med nærværende Sag.

I det nu Stor-Beziren vente sig omkring, saae han strax Aladdins Moder staende ved Indgangen til Divan, hoorudover han besalede Den øverste Dorvogtere, at han skulde bede hen-de at forføie sig frem for Retten.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Det Skin som meddeler mine Dine Lys er just Det, der ligesom legger mig Haanden paa Mundten, saa at jeg ikke efter Duske kan komme videre, men maal opsette Det estersfolgende til næste Nat.

Den 649. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder gik strax hen for Sultanens Throne, hvor hun efter den sædvanlige Maade af Erbodighed faldt ned til Jorden. Da hun igien var opstaet spurgte Sultanen, hvad hendes Begiering var? Allernaadigste Herre! svarede hun: Jeg fremstiller mig igien for Eders Majestets Throne, at jeg i min Sons Aladdins Navn underdanigst kan erindre, at de tre Maaneder, som Eders Majestæt behagede at hensætte Tiden, da jeg sidste gang var her, allerede er forløben, og altsaa beder jeg, at Eders Majestæt vilde nu behage naadigst at erindre sig sit giorte Lovste.

Her

Her maa man merke, at da Sultanen sidste gang samtykkede i Aladdins Moders Ansigende, og begierede allene, at Tiden i tre Maaneder skulde udsettes, ventede han ikke, at man fremdeles skulde tale mere om saadan Forbindelse hvilken han ansaae for en Sag, Der ikke kunde anstaae Princescen hans Datter allerhells naer han betragtede den Nedrighed og Armod, som Aladdins Modt var udi, og de meget slechte Kleeder hun havde paa; Da han altsaa nu saa aiformodentlig blev erindret om at holde sit giorde Lovste, blev han derved sat i en slags Forvirring, og vidste ikke hvorledes han skulde redde sig deraf.

I midlertid holdt han det ikke raadelig, strax at svare hende noget, men bespurgte sig med Stor-Beziren, hvad han i dette Fald skulde gribe til, efterdi han ikke kunde overtale sig til, at gifte sin Princesse bort med en ubekjendt Person, hvis Omstandigheder han efter al Anseende maatte slutte sig til at være med de allermiddelmaadigste.

Stor-Beziren tog nu ikke i Betraekning at aabenbare sine Tanker for Sultanen i denne Sag; Sire! svarede han: Mueligt man kunde opfinde et Middel, hvorved saadant et urimeligt Egteskab kunde forhindres, og det uden at Aladdin skulle kunde stode sig derover, omend skjont Eders Majestæt end ogsaa fiendte ham.

Sag-

Sagen er denne: Man maa holde Princessen i saa hoi en Pris, at al hans Formue, den maa være af hvad Beskaffenhed den være vil, ei skal kunde forslaae noget; Thi paa denne Maade seer han sig omsider nod til at afstaae fra sin dristige, jeg vil ikke sige forvorne Ansigtning, hvilken han ventelig ikke saavel har overvejet, som han burde, forend han begyndte derpaa.

Som nu Sultanen fandt for got herudi at folge Stor-Bezirens Raad, saa vendte han sig igien om til Aladdins Moder, og efter at han lidet havde betenklig sig, sagde han omsider til hende: Hør min Kiere! Sultanerne skulle vel frem for andre holde deres Ord, og jeg er paa min Side ikke uvillig, at holde hvad jeg har lovet, nemlig ved en Egte-Forbindelse med Princessen min Datter at giore eders Son lyksalig. Men, som jeg ikke kan give hende bort til nogen, forend jeg veed hvad Fordeel hun deraf kunde vente sig, saa skal I sige til eders Son, at jeg ganske oprigtig skal holde mit Lovste, saa snart han sender mig Fyrgetive store Baekener af dressen Guld, som skal være fyldte med lige saadanne kostbare Sager, som I allerede engang paa hans Begne har bragt mig, hvilket han ved Fyrgetive sorte Slaver skal lade mig tilbringe, og disse skal igien ledsages af andre Fyrgetive hvide, unge og velskabte Slaver. Paad saadanne Villkor skal jeg altid være villig til at give ham Princessen min Datter til ægte, hvilket I kan gaae bort

bort og sige ham; Jeg vil imidlertid oppebie det
Svar, som I paa hans Begne bringer mig
om denne Sag.

Dagens komme forhindrede Scheherazas-
de denne gang at komme videre, men begyndte
dog igien næstfølgende Nat saaledes:

Den 650. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder fors-
siede sig derpaa bort, efter at hun paa det
ærbodigste havde bojet sig for den Kongelig Thro-
ne, men hun kunde Underveis ikke holde sig for
latter, naar hun tænkte paa hendes Sons daar-
lige Indbildninger, ja, ja, sagde hun ved sig
selv, det er got nok til ham, hvor vil han nu
faae de mange Guld-Bækener fra, og hvor
vil han faae saa stor en Mængde malet Glas til
at fylde dem med? Mon han igien vilde gaae ned
under Jorden, for at plukke dem af Treerne?
Og om end saa var, at han sit samme, hvor
vilde han da faae de mange Slaver, som Sul-
tanen forlanger? Nu staer han midt i det, og
kan ikke længer giøre sig noget Haab om hans
Begierings Fyldestgiorelse, altsaa troer jeg, at
han denne gang vil ikke være tilfreds med mit
Budskab.

Da hun nu saaledes git og giorde sig adskil-
lige Tanker, kom hun omsider hjem, og forkyns-
dede

dede Aladdin, at han ikke mere skulle giøre sig Haab om sin indbildte Lykke. Min Son! sagde hun: Jeg raader eder ganske oprigtig, at I ikke mere tenker paa nogen Forbindelse imellem Princesse Badroulboudour og eder; Thi omendfiont Sultanen virkelig tog meget naadig imod mig, og jeg desuden troer, at han ikke vil eder ilde, saa har dog Stor-Beziren, om jeg ellers ikke tager Fejl, bragt ham paa andre Tanker, hvilket I kan slutte lige saa vel som jeg af det, som jeg fremdeles skal fortælle eder.

Thi esterat jeg havde forestillet Hans Majestæt, at de tre Maaneder allerede varer forloben, og dernæst paa eders Begne bedet ham at erindre sit Lovste, som han havde giort eder, saa fornam jeg, at han ikke vilde svare mig, forend han derom havde raadfort sig med Stor-Beziren, som længe stod og talede med hianden.

Derpaa fortalte Aladdins Moder sin Son alt hvad Sultanen havde svaret hende, og forglemte ikke at melde paa hvad Bilkor han vilde samlykke i Princessens Giftermaal, ligesom hun dog, da hun havde fortalt alle Ting, sluttede med disse Ord: Nu bier han ester eders Svar. Men imellem os at sige, sagde hun fremdeles med en mild Mine, saa troer jeg nok at han faaer længe at bie.

Nei!

Mei! dog ikke meget længe, svarede Aladdin; Thi jeg trøer, at det kan skee snarere end \mathfrak{I} indbilder eder, og Sultanen bedrager sig sandelig selv i sine tanker, i sald han ved sine umaaedelige Begieringer venter at kunde til intet gøre den Kierlighed jeg har fattet til Princesse Baudoulboudour; Thi jeg havde ventet mig langt større og mere u-overvindelige Banskeligheder end som disse, og jeg havde vist formodet, at han endnu vilde forlanget langt mere af mig, forend jeg maatte ansees værdig til at nyde saa usorligelig en Princesse.

Men nu er jeg vel tilfreds; Thi det han forlanger af mig, er ikke i ringeste Maade at ligne imod den Lyksalighed, som jeg ved hans Datter Princessen kan erlange. Imidlertid jeg derfor gior Anstalt at bringe saadant tilveie, kunde \mathfrak{I} behagelig gaae ud og hente os noget til vor Middags Maaltid, og lad Resten komme an paa min Omsorg.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa derfore saa nødig, som jeg vilde, afbryde Historien, og opjætte det estersolgende til næste Nat.

Den 651. Nat.

Allernaadigste Herre! Saasnart Aladdins Moder var gaaet ud for at indkøbe noget til

til deres Middags Maaltid, tog Aladdin fat paa sin Lampe, og gnedede den saaledes som han pleiede, hvor paa Geisten i samme Dieblif lod sig tilsynne, og spurgte ham med selvsamme Ord, som tilforn er anført, hvad han havde at besætte ham, med den Forsiktring at han stod færdig til at tiene ham.

Aladdin svarede: Nu har Sultanen vel besluttet at vilde give mig Princessen hans Datter til ægte, men han forlanger dog derhos, at jeg først skal give ham Fyrgetive store Bækken af dreven Guld, som baade skal være vel vægtige og fyldte med de Frugter, som findes i den Have hvor jeg har faaet denne Lampe, som du er en Slave af. Han forlanger desuden at jeg skal lade ham disse Fyrgetive Guld-Bækken tilbære ved lige saa mange sorte Slaver, og at der foran ved disse skal gaae lige saa stort et Aantal af unge, hvide, velvoerne, nette og meget kostbar i klædte Slaver. Gaae derfor hen og skaf mig alt dette, og det saa hastig, at jeg endnu i Dag kan lade det opbringe til Sultanen, for end Sessionen er til Ende. Geisten svarede, at hans Befalning strax skulle vorde efterlevet, og derpaa forsvandt han.

Kort Tid derefter lod Geisten sig igien tilsynne, og havde Fyrgetive sorte Slaver med sig, som hver bar et Guld-Bækken paa deres Hoved, der vare Eive Pund i Vægt, hvilke alle-

sammen være fyldte med Perler, Diamanter, Rubiner og udvalgte Smaragder, som endnu varre langt større og smukkere, end de han allerede havde presenterset Sultanen. Over hver af disse Baekener var desuden lagt et Stykke Solvmoer, hvori var virket adskillige Guld-Bломster.

Da nu alle disse Slaver med deres Baekener og de andre Hylgetive hvide Slaver var kommen ind i Aladdins Huus, var der neppe noget mere Rum til overs, efterdi det ikkun ud til Gaden var en lidet Bygning med en lidet Have bag til. Geisten spurgte dernest Aladdin, om han var tilfreds med hvad han allerede havde forrettet, og om han endnu havde noget andet at befale ham; Men da han svarede, at han denne gang ikke forlangede mere af ham, saa forsvandt Geisten i samme Dieblit.

Saa snart Aladdins Moder igien kom hjem af Byen, og vilde gaae ind i sit Huus, faldt hun i største Forundring over de mangfoldige Folk, som der var samlet, som og over den Rigdom hun saae dem bære paa. Da hun derfor havde sat den Foraad fra sig, som hun havde indkøbt, vilde hun tillige strax have taget sit Sloer af, for ret at betragte dem, men Aladdin raadte hende derfra og sagde: Hierse Moder! Her er aldeles ingen Tid at give bort; Thi det er mig meget om at giøre, at I strax for-

forfoier eder op paa Sultanens Pallais, forend Divan er til Ende, og uden Forhaling overlevere den Forcering og Morgen-Gave, som Sultanen har forlanget af mig til Princesse Badroulsboudour, paa det han af min Omsorg og store Flid kan domme om den brændende og oprigtige Æver, med hvilken jeg tragter efter at tilveiebringe mig den Ære at komme i Familie med ham.

Og som nu Dagen allerede begynte at skinne frem, nsdttes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men begyndte dog alligevel næstfølgende Nat at fortælle det øvrige af Historien saaledes:

Den 652. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin gav sig ikke engang Tid til at oppebie sin Moder, men løb lige til og oplukkede Dorren, som var ud til Gaden, og dernæst lod den ene Slave efter den anden gaae, saaledes at en hvid Slave altid gik foran, og en sort fulgte efter med Guld Bækkenet paa sit Hoved; Omsider gik Aladdins Moder bag efter, og Aladdin selv sluttede Dorren til og satte sig need i sit Kammer i den Forhaabning, at Sultanen nu ikke længer kunde undslaae sig fra at erklære ham for sin Sviger-Son, allerhelst da han nu sif, hvad han i den Henseende havde forlanget.

Saa-

Saa snart den første hvide Slave var kommen uden for Aladdins Dør, blev alle forbisgaaende staende ganske stille, for at betragte ham, og forend alle disse Fjresindstive sorte og hvide Slaver i berorte Orden vare komne uden for, fantes Gaden ganske fuld af Folk, som kom løbendes fra alle Sider for at see dette ligesaa prægtig som usædvanlige Optog.

Vist er det, at enhver Klædning, som disse Slaver havde paa, var af saa kostbar Tøj, og saa rigelig beprydet med Edelstene, at de beste Kiendere deraf ikke syntes at tage Feil naar de vurderede enhver Klædning for en Million.

I saadan Henseende funde den store Mængde Tilskuere ikke nofsom forundre sig over disse Slavers Methed, deels formedelst deres prægtige Klæder, og naturlige smukke Skabning, deels formedelst deres gravitetiske Trin, og den Orden som de holdt i Det de gif lige vidt fra hinanden og vare allesammen lige store, ligesom de og forundrede sig over den store Glands, der fremstinede af de store Edelstene som var sat omkring paa deres Liv - Belte, indfattet i massiv Guld, saa vel som og over de Edelstene, som deres Huer var besat med. Alt dette forundrede de sig saa stærk over, at de ikke nok kunde se derpaa, men da Gaden var saa overmaade fuld med Mennesker, at den ene ikke kunde komme frem for den anden, saa var det dem ikke muligt

ligt at folge efter, og derfor blev staende at betrakte dem saa længe de kunde see dem.

Som nu disse Slaver maatte igienemt mange Gader, forend de kunde komme til Sultanens Vallais, saa er det let at slutte, at den største Deel af Indvaanerne vare Bidne til denne umaadelige Pragt.

Da nu den første af de Fjresindstive Slaver var kommen frem til den første Port for Slottet, havde alle Drabanterne, som der havde Vagt, allerede stillet sig i Parade, hvilket de strax gjorde da de fornæmmede sig til Slottet; I det de ansaae denne Slave for en Konge formedelst de prægtige Klæder han var ifort, ja de vilde fysse Sommene paa hans Kiortel, men som Slaven i saa Hald var underrettet af Geisten, hvorledes han skulle opføre sig, saa holdt han sig tilbage, og med ret gravitetske Ord, sagde til dem: Holdt inde med saadanne Eres-Beviisninger; Thi vi ere ikke Slaver, men naar den Tid kommer, skal vores Herstab nok lade sig tilsyne.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde min Fortælling, og spare det efterfølgende til i Morgen.

Den 653. Nat.

Allernaadigste Herre! Den Slave som stedse
gik foran for de andre, kom omsider ind i den
inderste Slots - Gaard, hvor Sultanens Liv-
Bagt stod og paraderede imedens Divan hold-
tes. Om nu endssomt Officiererne ved denne
Bagt havde deres prægtigste Mondur paa, saa
var samme dog ikke at ligne imod Slavernes
Klæder, hvilke skinnede som den klare Soel,
ja der fandtes ikke noget paa Sultanens gan-
ste Slot, der kunde lignes med den Herlighed,
som her kom dem for Dine.

Som nu Sultanen i Torveien var under-
rettet om deres Ankomst og altsaa havde besalet
at man frit skulle lade dem passere, saa fandt de
strap ligesom Beien banet for sig, saasmart de
præsenterede sig for Sultanen. De gik derfor
lige ind i Divan, og stillede sig i en smuk Orden,
nogle ved den ene og nogle ved den anden Side.

Efter at de alle vare kommen ind, satte de
sorte Slaver deres Guld-Bækkene ned fra sig paa
God-Tapetet, og derefter boiede de deres Hos-
veder ned mod Gulvet, hvilket de hvide Sla-
ver ligeledes ogsaa gjorde. Da dette var stættet,
reiste de sig igien allesammen op paa engang, og
de sorte Slaver tog paa en ganske behændig
Maade det Solv-Moer af, som var lagt over
Guld-Bækkene, hvorefter enhver af dem lagde

deres Hænder Krydsviis over Brostet, og blev
saaledes staaende ganste ærbodig enhver ved sit.

I midlertid havde Aladdins Moder nærmet
sig hen til Sultanens Throne, og da hun der
havde aflagt sit ærbodige Fødefald, indrettede
hun sin Tale til Sultanen saaledes: Allernaad-
digste Herre! Min Son Aladdin er ikke uviden-
de om, at den nærværende Foræring, som han
herved paa Eders Majestæts Ordre allerunder-
danigst sender, er ikke saa prægtig som Prin-
cessen Badroulboudour fortiener den; Men
ikke desto mindre lever han i underdanige Haab
at Eders Majestæt ikke allene selv i Maade anseer
den, men end og seer derhen, at samme maatte
behage Princessen selv, hvilket han saa meget
destomere forlader sig til, efterdi han i alle Styk-
ker har strebt at rette sig efter Eders Majestæts
egen Forfrist.

Scheherazade vilde have tæset mere, men
som hun noget sildigere end sædvanlig var af sin
Søster denne gang bleven oppaakt, saa maatte
hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde
af, og spare Resten til næstfolgende Nat.

Den 654. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen var ikke i
Stand til at kunde give nogen ret Algt paa
den Compliment, som Aladdins Moder aflag-
de

de til ham; Thi det allersørste han fastede sine
 Dine paa det prægtige Optog, saaldt han i saa
 heftig en Forundring, at han deraf ikke igien
 kunde recolligere sig. Han betragede de Fyrge-
 tive Baekener, som vare syldte med de allerher-
 ligste, kostbareste og skinnende Edelstene, hvis
 Lige ikke sandtes i den ganste Verden, ligesom
 og de Firesindstive Slaver, hvilke alle saavel i
 Henseende til deres smukke Skabning, som de-
 res Klæders forskellige Pragt og Kostbar-
 hed, saae ud ligesom de kunde have været Kon-
 gelige Personer, saa at hoor Sultanen end vend-
 te sine Dine, sandt han nok for sig, der kunde
 holde hans Forundring ved Lige.

Deraf kom det, at han i Steden for at sva-
 re Aladdins Moder, vendte sig om til Stor-
 Beziren, som ikke selv var god for at kunde be-
 gribe, hvor saadan en stor Overflodighed og
 Rigdom kunde komme fra: Nu Bezier! sagde
 han offentlig: Hvem mener I den at være, som
 stikker mig saa kostbar og extraordinair Pre-
 sent, jeg troer ikke at nogen af os kender noget
 til ham; Imidlertid maatte jeg gjerne vide, om
 I endnu holder ham uwærdig til en Egte-For-
 bindelse med min Datter Princesse Badroul-
 boudour?

Om nu endstiont Stor-Beziren var lige-
 saa misundelig, som bedrovet, at en ubekjendt
 Person i hans Sons Sted, skulle saae Prin-
 cessen,

cessen, saa torde han dog ikke denne gang nægte ham sit Bisald; Thi som det var siensynlig, at Aladdins Foræring var mere end tilstrekkelig nok til at giøre ham værdig at antages i Sultanens høie Familie, saa svarede han strax saaledes: Allernaadigste Herre! det er saa langt fra, at jeg vil domme den Uværdig til den Ere, som Eders Majestæt vil vise ham, der har fundet tilveiebringe saa anständig og en Kongelig Foræring, dette siger jeg er saa langt fra mine tanker, at jeg jo langt heller om det var mig tilladt, vilde sige, at han endnu fortiente langt mere, saafremt jeg var forsikret paa, at der ikke fandtes nogen storre Skat i Verden, der bedre kunde somme Prinsessen Eders Majestæts Datter. De samtlige nærværende høie Herrer som sad i Raadet, gav derpaa et Glædstabs-Tegn fra sig, hvorved de kunde give tilkiende at de havde selvsamme Mening som Stor-Beziren.

Sultanen satte nu ikke Tiden længere op, men resolverede at besvare Aladdins Moder, og, det uden at erkynndige sig, om Aladdin og besad de andre Egenskaber der udfordredes af en som kunde tragte efter at blive hans Søger-Søn; Men han saae allene hen til den uendelige Rigdom, som blev ham tilbragt, saavel som den Flid og Hastighed, med hvilken Aladdin stræbte efter at nære sit Ønske, uden at finde de allerringeste Banskeligheder i de besværlige Biskor, som blev ham paalagt, da han ikke

ikke lod det mangle paa sin Side, at han jo gjorde alt hvad der blev forlanget af ham.

Han vendte sig derfor om til Aladdins Moder, og gav hende den Fornvielse, som hun længe havde ønsket sig paa sin Sons Begne, da han saaledes sagde til hende: Gaae bort min gode Kone og siig til eders Son, at jeg venter paa hans Ankomst her paa Slottet, at jeg som hans Sviger-Fader kan omfavne ham; Thi jo for han vil indfinde sig hos mig for at imodtage Princessen min Datter, som skal være hannem hermed givet til sin Gemahl, jo større skal min Fornvielse være.

Men allernaadigste Herre! sagde Schesherazade: Jeg seer at det alt er Dag maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige af Historien i Morgen.

Den 655. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder gif derpaa bort, og var saa glad og forniet, som nogen af hendes Stand kunde være, i det hun mod Forhaabning saae sin Son ophojet til saa stor en Ere, og da hun var gaaet sin Rei, befalede Sultanen, at man skulle ophæve Raadet.

Sultanen var derpaa neppe nedstiget af sin Throne, at han jo befalede, at Gildingerne,

ne, som stod i Princessens Dieneste, skulle borttage de Hyrgetive Baekkener, og bære dem ind i hans Gemahls Gemak, hvor han ligeledes forfoiede sig selv hen, paa det han med hende kunde overlegge Sagen paa det beste, og denne hans Besaling blev strap paa Stedet sat i Verk af Obersten over Gildingerne. Hvad nu de Friesindstive hvide og sorte Slaver angaaer, saa blev samme ikke heller forglemt, men man lod dem strap gaae ind paa det inderste Pallais, hvor de efter Sultanens Besaling nogen Tid skulle blive staende, indtil han havde fortalt denne Sag for Princesse Badroulboudour, at han siden kunde lade hende gaae ind i et Gemak, hvor hun igennem et vindue selv kunde see dem, og altsaa overbevises om, at den Beskrivelse, han havde givet paa dem ikke gaarste kunde tilkiendegive den Pragt og Kostbarhed, som der virkelig forefandtes.

Imidlertid kom Aladdins Moder med saa glad et Ansigt ind af sin Dør, at hendes Son let kunde merke, hun denne gang bragte ham en god Tidende: Min Son! sagde hun til ham: Nu har I fuldkommen Alarsag til at være vel fornsiet; Thi I har imod min Forhaabning faaet eders længselfulde Onske opfyldt, og I veed vel, hvad jeg allerede har sagt eder derom. Men at jeg ikke alt for længe skal lade eder blive imellem Frygt og Haab, saa kan jeg sige eder reent ud, at Sultanen med sine fornemste Her-

Herrers Alpprobation har erkleret eder for værdig at nyde Princesse Badroulboudour.

Jeg kan end ydermere sige eder, at han har ventet paa eder selv, at I i Forveien er besænkt paa en Samtale med ham: Paa det samme kan komme overens med de høie Tankeker han har fattet om eder. Dog efterdi jeg har seet de underlige Ting, som I har kundet udvirke, saa er jeg forsikkret paa, at I nok reeder eder derfra, men jeg maa i øvrigt ikke forglemme at sige eder, at Sultanen med stor Længsel venter eders komme, hvorfor ikke maa forsomme Tiden, men strax forsoie eder til ham.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens Komme atten bryde af, og opfætte det øvrige til næste Nat.

Den 656. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu Aladdin af Glæde over denne Tiden var saa got som uden for sig selv, og hans Hierge af Kierlighed til Princessen stod lige som i lys Rue, saa svarede han sin Moder ikkun ganske fort, men forfoiede sig strax ind i sit Kammer, hvor han tog sin Tilflugt til Lampen, som hidintil havde hiulpet ham saa vel i hans Trang, som i andet hvad han havde onsket sig. Neppé havde han begyndt at gnie paa den, forend Geisten insfandt

fandt sig og tilbod ham sin Dieneste, i hvad han havde at befale: Geist! sagde Aladdin til ham, jeg har kaldet dig til mig af den Alarsag, at du strax i dette Dieblif skal bringe mig i et Bad, og naar jeg der har badet mig, saa er fremdeles min Begiering at du skaffer mig den allerførtbareste Klædning, som en Monark nogenfinde har baaren.

Saa snart Aladdin havde udtalet, gjorde Geisten ham usynlig ligesom sig selv, og forte ham derpaa ind i et Bad, som var forserdiget af den allerfineste og mest bundtede Marmor, som visselig var beprydet med de deiligste Farver man funde see for Dine. Her blev han uden at see hvo der betiente ham i en stor og net Sal affort sine Klæder, og derpaa bragt ind i et Bad, som var middelmaadig varm, hvor han blev astoet med adskillige slags vellugtende Vand.

Saa snart han saaledes havde betient sig af Badet, og igiennem gaaet de grader af Heede, hvorefter Badet var inddelt, forfoiede han sig deraf igien, men dog ganske anderledes end han var kommet derind; Thi Farven i hans Ansigt var ganske levende, hvid og rød, og han befandt sig overmaade let paa sin ganske Legeme.

Da han saaledes var kommen ind igien paa Salen, saa fandt han vel ikke mere de Klæder for

for sig, som han der havde affort, men Geisten havde besorget at legge den Klædning der i Steden, som han havde forlanget af ham. Aladdin forundrede sig overmaade da han saae den prægtige Klædning, som man havde bragt ham i Steden for den, han sidst havde, men som han ikke havde lang Tid til at forundre sig, saa begyndte han strax ved Geistens Hjelp at Flade sig i, og saaledes efter Haanden forundre sig over et hver Stykke i sør, som han sic sat paa da han fornåede at det altsammen var langt prægtigere, end han nogensinde kunde have indbildet sig.

Saa snart han var i klæd bragte Geisten ham igien hjem i det selvsamme Kammer, som han havde taget ham, og derpaa spurgte, om han endnu havde noget at befale ham. Ja visselig, svarede Aladdin; Thi jeg formoder af dig at du endnu skaffer mig en Hest, saa prægtig og kostbar, at den ikke saaledes kan findes paa Sultanens Stald, og det Ride-Tøj, som du derhos bringer tilveie, nemlig Dækken, Sad-del, Bidsel, Sporer og andet, som dertil hører, maa iligemaade være saa prægtig, at det i det mindste kan vurderes for en Million.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den

Den 657. Rat.

Allernaadigste Herre! Aladdin blev fremdeles ved saaledes at tale til Geisten: Saa begierer jeg ogsaa af dig, sagde han: At du til samme Tid skaffer mig Tive Slaver, der ere lige saa net og kostbar i klædte, som de forrige, der overvragte Forceringen, paa det samme deels kan gaae ved Siden af mig, og deels folge bag efter, naar jeg rider, lige som du og maa skaffe mig Tive andre Slaver, som i en lang Rekke Parvis kan gaae foran.

Hernest saae jeg ogsaa gierne, at du til min Moders Dieneste skaffede mig sex Slavinder, der i det ringeste maa være lige saa prægtig og kostbar i klædte, som de Slavinder, der giore Opvartering hos Princesse Badroulboudour, og enhver af disse sex Slavinder maa desuden have en fuldkommen Kledning at bære, som er saa herlig og prægtig, at Sultanens Gemahl kan finde fornisielse i at bruge dem. Endelig maa jeg have Ti Eusende Schaffer Guld-Mynt, som maa fordeles i Ti Punge, og dette er alt hvad jeg for denne gang haver at befale dig, gaae dersor bort, og skynd dig at udrette alle Ting vel.

Saa snart Aladdin saaledes havde givet Geisten Ordre, hvad han skulle giøre, saa forsvandt han paa sædvanlige Maade og efter saae Dies-

Dieblif infandt sig igien med den forlangte Hæst og de Fyrgetive Slaver, af hvilke de Ti hver havde en Pung med Tusende Stykker Guld-Mynt at bære. Han forglemte og ikke de sex Slavinder, men bragte dem samme Tid med sig til Aladdins Moders Dieneste, af hvilke enhver havde en Klædning at bære, som var indsovbt i Solv broderet Stof, hvilket Geisten altsammen overleverede til Aladdin.

Af de Ti Punge med Penge tog Aladdin ikkun Fire, som han overleverede til sin Moder og sagde, at hun skulle betiene sig af dem til sin Modtørstighed. De øvrige sex gav han Slaverne at bære med Besalning, at naar han gjorde sit Optog til Sultanens Pallais, skulle de under Beis, naar de gifte igennem Gaderne efter Haanden udkaste hver gang en Haandsuld iblant Folket. Han befalede iligemaade, at bemelte Slaver, som havde Pengene at bære, skulle gane foran ved hans Hæst tre ved høire, og tre ved Venstre Side. Endelig præsenterede han sin Moder de sex Slavinder, og sagde til hende, at disse vare bestemt til hendes Dieneste, og at hun skulle betiene sig af dem som deres Frue, ligesom hun og skulle betiene sig af de Klæder, som de havde bragt hende.

Efterat Aladdin saaledes havde foranstaltet alle Ting, sagde han til Geisten, at han denne gang var forniet med hans Dieneste, og

at han igen vilde falde ham til sig, naar der indlob noget, hvor i han kunde have hans Dieneste fornoden. Nu saae Aladdin alleneste derhen, at han uden videre Forhaling kunde fornsie Sultanen med sin Nærværelse, efterdi han vidste at han længtes efter hans Ankomst. I saadan Henseende sendte han een af sine Fyrgetive Slaver, (jeg vil ikke sige den smukkeste; Thi de saae al-lesammen lige smukke ud) op paa Sultanens Pallais, og befalede ham, at anmeldte sig hos den øverste Divans Tiener, og forespørge sig, naar hans Herre kunde have den Maade, at nedkaste sig for Sultanens Fodder. Det stod ikke længe paa, forend Slaven sit udrettet dette Erende, og kom tilbage igien med det Svar, at Sultanen med en overmaade heftig Længsel oppebiede hans Ankomst.

Soelen, som allerede fastede sine Straaler ind i Sultanens Gemak, forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men gjorde dog igien den næstfølgende Nat saadan en Begyndelse:

D.G.

Den 658. Nat.

Allernaadigste Herre! da Aladdin havde faaet dette Budskab, biede han ikke længe, forend han satte sig til Hest, og begav sig paa Veien i en saadan en Orden, som tilforn er sagt, Om nu endsigent Aladdin aldrig tilforn havde videt

ridet paa nogen Hæst , saa sad han dog første gang
saa overmaade godt til Hæst , at den meest er-
farne Rytter ikke skulle ansee ham for en Lærling,
eller for en , der ikke havde ridet tilforn.

De Gader , som han reed igennem , blev
i et Dieblik opfyldt med en utallig Mængde
Mennesker , hvilke alle med deres Forundrings-
og Lykonsknings Skrig tog imod ham , som dog
i Særdeleshed stede hver gang de set Slaver ,
som havde Pungene at bære , fastede hele Hæn-
der fulde af Guld - Mynt ud iblant dem , saa vel
til høje , som til venstre Side .

Midlertid stede det Nivat ingenlunde af
dem , som kappedes med hinanden om at opsan-
ke de udkastede Stykker Guld - Mynt , men for-
nemmelig af dem , som varer distingverede Pers-
soner ; Thi disse kunde ikke efterlade , at de jo
skulle give Aladdins Gavinildhed den Beroms-
melse , som den fortiente .

Herhos maa man merke , at de som til-
forn for nogle Åar havde seet ham leuge paa Ga-
den med andre lidenlige Drenge , kunde umis-
sig fiende , at det var ham , ja de som for gan-
ste fort Tid siden havde seet ham , sandt Ban-
stelighed nok i at erindre sig det , hvo han var ,
efterdi hans Skikkelse saaledes var forandret ,
at han ikke var sig selv liig .

Dette kom deraf, at den Lampe, som han havde faaet, havde saadanne Egenskaber hos sig, at den meddelede alle dem, som eiede den, saadanne Fuldkommenheder, der kom overeens med den Stand, som man formedelst dens gode Brug blev udi.

Saaledes gav man da mere Agt paa Aladdins Person, end paa den Pragt, som han var omgivet med, efterdi man allerede havde seet det meste deraf den forrige Dag, da de mangfoldige Slaver, som var den berorte Foræring frem for Sultanen, giorte deres Optog igennem Gaderne.

Ikke desto mindre kunde dog de, som var riendere af Hæste ikke nofsom forundre sig over den Hæst, som Aladdin reed paa, hvilke meget vel kunde see dens Værdie, uden at forhindres af den sterke Glands af Diamanterne og andre Edel-Stene, som Ride-Event overflodig var besat med. Og uagtet Hæstet allerede var udbredt at Sultanen vilde give ham sin Datter Princesse Badroulboudour til Egte, saa var der dog ingen, der misundte ham denne Lykke og Hoihed, men derimod ansaae ham værdig nok til at nyde den.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igen næstfolgende Nat saaledes:

Den

Den 659. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Aladdin ankom til Sultanens Palais, fandt han alle Ting foranstaltet for sig til hans Imodtagelse. Han vilde stige af sin Hæst, da han kom til den anden Slots-Port, for at rette sig efter de Regler, som af Stor-Beziren, Generalerne og de fornemste Statholdere i Provinerne blev i Afgittaget, men den øverste af Divans Tienerne, som efter Sultanens Ordre stod og venterede efter ham, forhindrede ham derfra, og derimod ledsgagede ham ligeledes hen til Raads- eller Audiens-Salen, hvor han selv hialp ham need af Hæsten, uagtet Aladdin heftig satte sig derimod, og absolute ikke ville have det, men han maatte herudi ikke giøre hvad han selv vilde. Dernæst stillede alle Divans Tienerne sig i tvende Rader ved Indgangen til bemelte Sahl, og efter at Obersten over Divans Tiennere havde stillet Aladdin vedsin høire Side, lod han ham gaae midt igiennem, og forte ham saaledes frem for Sultanens Throne.

Saa snart Sultanen sikkede pa Aladdin, forundrede han sig ikke allene derover, at han saae ham langt kostbarere og prægtigere iflædt end han nogen Tid selv havde været, mens end og derover, at han imod Forhaabning fandt ham i langt større Anseelse og deilige Skikkelser end han kunde ventet sig, naar han betrags-

tede den nedrige Stand i hvilken hans Moder havde ladet sig tilsynne for ham, ja han maatte tilstaae, at der var ligesom noget Kongeligt i hans Ansigt.

I midlertid hindrede dog denne Forundring ham ikke at nedstige fra sin Throne, men kom i en Hast need af de saae Ein for at forekemme Aladdin, at han ikke skulle giøre nogen Knefald for hans Throne; Dernæst tog han ham i Favn, og gav ham tilstrækkelige Beviser paa sit Vensteb.

Efter at Sultanen saaledes paa høfligste Maade havde taget imod ham, vilde han igien have nedkastet sig for Sultaneens Fodder, men denne Monark holdt ham ved Haanden, og nødte ham til at sætte sig ned imellem sig og Stor-Bezireen.

Derpaa begyndte Aladdin saaledes at tale: Allernaadigste Herre! Jeg tager imod den Ere, som Eders Majestæt beviser mig, allene fordi de er saa naadig, at de saa vil have det. Dog maatte det tillades mig at sige, at jeg ikke har forglemt, hvorledes min Fodsels har domit mig til at være deres Slave, ja jeg fiender ikke alleue deres Magtes Storhed, men jeg veed endogsaa meget vel hvor vidt jeg ved min Fodsels er underkast det Herredomme, som Eders Majestæt er ophøjet til.

Skulle der altsaa findes noget hos mig ,
 formedelst hvilket jeg kunde figes at fortiene saa
 naadig at imodtages , saa tilstaaer jeg reent ud ,
 at jeg maa tilskrive den blotte Lykke saadant ,
 der har oppaet et Mod i mig til at vende mit
 Sind og mine tanker til den Himmeliske Prin-
 cesse , og i saadan Henseende beder jeg Eders
 Majestæt , at de allernaadigst vilde forlade mig
 saadan min Dristighed , uagtet jeg derhos ikke
 kan negte , at jeg jo havde maatte døe af Smer-
 te og Bedrovelse , i Fald jeg havde blevet bera-
 get det Haab , jeg gjorde mig om at naae mit
 Ønske .

Scheherazade maatte , som sædvanligt ,
 igien afvryde , da hun saae at Soelen fastede
 sine Straaler ind i Sultanens Gemak , og ef-
 terat Sultanen Schariar havde bedet hende vi-
 dere at fortsætte denne Historie næste Nat , stod
 han op til sine sædvanlige Forretninger .

Den 660. Nat.

Allernaadigste Herre ! Da Aladdin saaledes ,
 som sagt er , havde gjort sin Undskyldning
 for Sultanen , tog denne Manark ham igien i
 Havn , og dernæst svarede ham saaledes : Min
 Son ! sagde han , I gibr mig sandelig Uret ,
 om I nogen Tid ville tvile paa min Oprigtig-
 hed i Henseende til det Lovste jeg har gjort eder .

Desuden er eders Liv mig alt for Eiert, at jeg skulle foraarsage eders Død, ved at negte eder det, som stod i min Magt at give eder, allerhelst da den Fornsielse jeg finder i at see eder og have eder hos mig, er mig langt mere om at giøre, end al min og eders Rigdom.

Da Sultanen havde uttalet disse Ord, gav de nærværende Betientere et Tegn, at man skulle begynde Musiqven, og strax derefter hørte man Lusten opfyldt med Poukers og Tronspeters Lyd, ligesom der ogsaa samme Tid blev spillet paa Hautbois og andre hølydende Instrumenter.

Sultanen forte derpaa Aladdin ind paa en prægtig Sal, hvor et kostbar Maaltid var opbaaren. Som nu alle Ting saaledes var tillavet, forsoiede de sig strax til Taffels, hvor de ganske allene spisede til Middag med hinanden. Stor-Beziren tillige med de andre Fornemme Herrer ved Hoffet, stod imidlertid efter deres Rang omkring Taffelet, for at giøre dennem Compagnie.

Sultanen fandt saa stor en Fornsielse i Aladdins Nærvoerelse, at han stedse saae paa ham, og under værende Maaltid discouerede med ham om adskillige slags Materier, men Sultanen funde ikke noksom forundre sig over Aladdins Veltalenhed og Viisdom; Thi han magte bringe

ge hvad for Materie paa Tale, som han vilde, saa vidste dog Aladdin saa overmaade godt at raisonnere derom, at Sultanen funde ikke andet end styrkes i de gode Tanker, som han i Begyndelsen strax havde fattet om ham.

Saa snart Taffelet var til Ende, lod Sultanen sin Justitiarius i Hoved-Staden falde til sig, og besalede ham, at han ufortøvet skulle opsette en Egteskabs-Contract imellem Prinsesse Badroulboudour og Aladdin, og saa snart samme var conciperet, at den da, saa snart som mueligt, skulle reenstrives.

I midlertid dette blev forrettet, talede Sultanen og Aladdin med hinanden i allehaande vigtige Materier. Og da Stor-Beziren tillige med de andre fornemme Herrer ved Hoffet stedse varre nærværende, saa gav denne Samtale dem Anledning til at beronme Aladdins store Forstand og Wiisdom; Thi enhver af dem maatte forundre sig saavel over den Færdighed, med hvilken han talede, som over de Sindrige Talemaader, med hvilke han belagde sine Ord.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det er Dag, maa dersfor afbryde, og igien paa Eders Majestats Behag fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 661. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu Justitiarius paa behørig Maade havde forfærdiget Egtestabs Contraccon, spurgte Sultanen Aladdin, om han vilde forblive der paa Slottet, for endnu samme Dag at fuldbyrde Brøllups Ceremonierne? Hvor paa Aladdin saaledes foarede: Allernaadigste Herre! Saa stor en Længsel som jeg finder hos mig herudi fuldkommen at at nyde Eders Majestæts Maade, saa ydmyg og underdanig vil jeg dog bede, at Eders Majestæt vilde forunde mig, at Brøllupet maatte saa længe blive opsat, indtil jeg fik et Vallais bygget, hvor jeg kunde tage imod Princessen paa saadan en Maade, som er anstændig for hendes Hoihed og Verdighed. Og i fald Eders Majestæt, som jeg haaber, er saa naadig at tillade mig dette. Saa vil jeg ligeledes underdanigst bede, at de til saadan Bygning vilde forunde mig en bequem Plads lige for desres Slot, paa det jeg kunde være desto nærmere ved Haarden, og altsaa dests bedre kunde bevise dem min underdanigste Opvartning og Tjeneste.

Jeg skal derimod paa min Side ikke forglemme saaledes at foranstalte alle Ting, at denne Bygning med mueligste Hastighed skal blive opsat. Sultanen foarede: Min Son! tag al den Plads, som I eragter fornoden til dette

dette eders Forehavende; Thi der er alt for øde,
lige for mit Slot, og jeg har længe tænkt paa,
Hvorledes jeg der kunde faae en Bygning opsat.

Men i alt dette maa I dog erindre eder, at
jeg ikke snart nok kan nyde den Fornsicelse,
fuldkommen at see eder forenet med min Datter.
I det han saaledes talede, tog Sultanen igien
Aladdin i Favn, og derved gav ham en ny
Forsikring om den Kierlighed han havde til ham.
Hvorpaas Aladdin tog Afskeed med Sultanen,
og det med saa stor Artighed og Belevenhed,
som han kunde have været opdragten til Hove, og
stedse omgaaets med høie Stands Personer.

Aladdin steeg derefter igien til Høest og
reed i selv samme Orden som tilforn igien hjem
til sin Moders Huus. Gaderne fandt han un-
derveis igien lige saa fulde af Mennesker, som
forrige gang, hvilke ham til Ere stedse udraab-
te det frydfulde Vivat, og ønskede alle slags
Lyksaligheder og Belsignelser over hannem.

Den frembrydende Dag forhindrede Sche-
herazade denne gang at komme videre, men
begyndte dog igen den næstfolgende Nat saaledes:

Den 662. Nat.

Allernaadigste Herre! Sagde Scheherazade:
Saasnart Aladdin var kommen hjem igien
R 5 til

til sin Moders Huus, steeg han need af Haesten, og forsfiede sig strax ind i sit Kammer, hvor han sic sat paa sin Lampe og igien citerede Geisten til sig, som ogsaa strax lod sig indfinde, og med Forsikring om hans Beredvillighed i at tiene ham, spurgte hvad han havde at besale?

Geist! svarede Aladdin: Hidindtil har jeg ikke haft Aarsag at klage paa dig, at du jo ganske rigtig og med serdeles Flid og Omhyggeslighed har forrettet alt hvad jeg i Kraft af min forunderlige Lampe, som du er en Slave af, har besalet dig, saa jeg i saadan Henseende ikke kan andet end bersimme dig. Nu kommer det derpaa an, at du i Dag for Princessens Skyld, om det er mueligt, viser en langt større Flid og Alervaagenhed, end du endnu nogen Tid har viist. Jeg forlanger altsaa af dig, at du paa saa fort en Tid, som mueligt er, opbygger mig et Pallais paa den øde Plads lige over for Sultanens, hvilket maa have sin behorige Hoide og Længde, og saaledes indrettet, at det i alle Henseende kan være anstændig for Prinsesse Badroulboudour, efterdi jeg behover samme til at imodtage hende udi.

I det øvrige skal det staae eder frit for, hvad for Materialier I vil betiene eder af, enten Porphyrs, Jaspis, Agat eller Lasur-Stene og det fineste bunte Marmor, ligesom du og maa

maa raade selv for , paa hvad Facon du vil
indrette Bygningen.

Dog er dette derhos min Billie , at du
ganske oven paa Palladset indretter en stor Bæl-
ved Sahl , hvis Grund maa bestaae af lutter
arbeidet Guld og Solv , denne Sahl maa væ-
re firekantet , og forsynet med Fire og Tive
Binduer , sex paa hver Side , som alle maa
være meget konstig giort , saa at det ene er Uni-
form med det andet , og du maa see derhen , at
de rigelig bliver indlagt med Diamanter , Ru-
biner og Smaragder , hvilke maa være saa prægt-
tige at deres lige ikke kan findes i den ganske
Verden , saa vel i Henseende til deres Storrel-
se som Glands og Proportion .

Dernæst vil jeg ogsaa , at dette Pallais
maa forsynes med en Forgaard , Gaard og et
prægtig Have ; Og for alting maa der paa et
vis Sted indrettes et Skat - Kammer , som skal
fyldes med Guld og Solv - Mynt , hvilket du
maa siden vise mig hvor det er at finde .

Fremdeles er det min Billie , at du i be-
melte Pallais lader indrette et behørig Ridders-
kammer , Forraads - Kielder , og meublerede
Gemakker , som er bequemme for alle
Aarets Tider ; Og overalt forsyner Palladset
med saadan Boeskab , som kan komme overeens
med dets Herlighed . Ligesom der og maa væ-
re

re Stalde, som alle skal staae fulde med de bedste og kostbareste Hæste, og der maa ikke forsommes, at der jo anstaaes en Stald-Mester, og de behorige Stald-Karle. Derhos maa jeg og erindre at alt det, som behoves til Jagten rigtig forefindes.

I ovrigt folger det af sig selv, at der ikke bør flettes paa Kiskken og Kielder-Betientere, og endnu mindre maa der være Mangel paa de Slavinder, som til Princessens Opvartering og Dieneste kan eragtes fornoden. Og da du nu saaledes veed min Meening, saa kan du begive dig dertil og naar alle Ding virkelig er sat i Verk; skal du igien indfinde dig hos mig.

Scheherazade maatte etter formedelst Dagens komme bryde af, men daa Sultanen Schariar sandt storste Behag i denne Historie, maatte hun efter hans egen Besafning den næstfolgende Nat giøre saadan Begyndelse der paa igien.

Den 663. Nat.

Allernaadigste Herre! Soelen var allerede gaaet need, da Aladdin var færdig med det meget han havde at erindre Geisten, angaaende det Pallais, som han vilde have opbygget.

Dagen

Dagen derefter saasnart Morgen-Roden
begyndte at fordive Mattens Morke, maat-
te Aladdin staae op; Thi hans Kierlighed til
Princessse Badroulboudour var saa overmaa-
de heftig, at han om Matten ikke havde faaet
Sovn i sine Dine; Men neppe var han kom-
men ud af Sengen forend Geisten igien indfandt
sig og sagde til Aladdin: Maadige Herre! eders
Pallais er ferdig, vil I derfor behage at
komme derhen for at see det, om I dermed er
fornøiet.

Aladdin havde neppe ladet sig forlydde
med at han ville besee Palladset, forend Gei-
sten i samme Dieblik forte ham derhen og han
befant det langt herligere og prægtigere end han
nogensinde kunde haft indbilt sig, saa at han
ikke nofsom kunde forundre sig derover. Gei-
sten forte ham strax allevegne omkring paa Pal-
ladset, og hvor han vente sig, fant han intet
andet end Rigdom, Mæthed og Pragt for sig.
De Betienter, Slaver og Slavinder som efter
hans Ordre vare anstaffede stod i en lang Re-
ke efter den Rang, som deres Forretninger for-
tiente og vare alle sammen net og prægtig iflæd-
te enhver efter sin Stand.

Han forsomte ikke derhos at besee Skat-
Kammeret, som den fornemste Ting han havde
bedet om, saa snart Dørren til samme ved
Skat-Mesteren var blevet aabnet, saae Alad-
din

din det ganske opfyldt med Venge- Poser smaa og store ligesom Summen var stor til, som der var i dem, hvilke var sat ganske ordentlig den ene oven paa den anden. Da de nu igien var gaaet ud af Skat- Kammeret forsikrede Geisten Aladdin om, at Skat- Mesteren var en tro og eerlig Mand. Dernæst forte han ham ud i Staldene og viste ham de deiligste og kostbareste Hæste, som der kunde saaes i den ganske Verden, ligesom han og viste ham hvorledes Stald- Karlene var i Begreb med at varte dømmem op.

Endelig lod han ham gaae igennem Magazinerne, som rigeligen var forsynet med den fornødne Forraad saa vel af Hæste- Tøj, som af Foeder og Korn til deres Underholdning.

Efterat Aladdin saaledes havde beset det ganske Pallais, og været i alle Kammerne fra overst til nederst og paa hver Sted betragtet Stykke fra Stykke hvad der forefandtes, og i Særdeleshed beset Salen med de Fire og Ezve vinduer, og ved det altsammen funden saadan en Pragt og Kostbarhed, som var langt større end han havde ventet, sagde han omsider til Geisten: Geist! Intet Menneske kan være mere fornøjet i Verden end jeg nu er, og jeg gørde dig stor Uret, om jeg i noget Stykke vilde besvære mig over Dig. En Ting er dog endnu tilovers, hvilken jeg ikke sagde dig, fordi jeg just

just ikke den gang erindre mig den. Sagen er denne, der maa fra Sultanens Slots-Port lige til Dorren, for det Gemak som er besticket for Princeessen her paa Palladset, udbredes et Tæppe af det allerskinneste Silke-Tøi, hvilket hun kan gaae paa, naar hun forfsier sig af Sultanens Vallais paa mit. Geisten svarede strax: At han inden saae Dieblik vilde være der igien og efter at han var forsvunden, falt Aladdin fort efter i storste Forundring, da han saae, at hans Ønske var opfyldt, endskindt han ikke selv vidste hvorledes det dermed var tilgaaet.

Men Allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Det Skin, som meddeler mine Divine Lys er just der, der ligesom legger mig Haanden paa Munden, saa at jeg ikke efter Ønske kan komme videre, men maa opsette det efterfolgende til næste Nat.

Den 664. Nat.

Allernaadigste Herre! Geisten indfandt sig igien og bragte Aladdin hjem just paa den Tid da Sultanens Slots-Porte blev oplukket. Imidlertid funde Portinerne ikke noeksom forundre sig, da de ved Portenes Ålabning sikte Dine paa det Fløjels Tæppe, som var udbredet ved Sultanens Port; Alting var ligesom bagvent for deres Dine; Thi de havde tilforn haft et fri

fri Udsigt til alle Sider, og nu fornam de, at der var ligesom sat Grændser for deres Syn. Ja deres Forundring formerede sig ikke lidet, da de omsider saa havde betragtet Aladdins Pallais; Hvorudover Rygtet om denne i saa forunderlig en Hast opsatte Bygning, blev paa en fort Tid udbredet over Sultanens ganste Pallais.

Stor-Beziren blev ved sin Ankomst til Slots-Porten, ikke mindre end de andre bevæget til Forundring, da han sic Die paa denne hastige og uformodentlige Forandring, ja han var selv den allerførste som fortalte det for Sultanen, endskjont han tillige sogte at udgive det for et slags Hexerie, hvilket dog Sultanen ikke vilde tro, men spurgte ham strax, af hvad Aladdin sag han beskyldte det for Hexerie? I veed jo, sagde han fremdeles, lige saa vel som jeg selv, at derte er det Pallais, som Aladdin i Folge af den Tilladelse, som jeg i eders Mærværelse gav ham, har ladet bygge, for der at imodtage Prinsessen min Datter til sig. Desuden kan det jo ikke komme os meget forunderlig for, at han paa saa kort en Tid har saaet dette Pallais færdig, naar vi ikun vil see tilbage til de Prover han allerede har givet os paa sin Magt og Formue. Uden Devil har han dermed vildet fåsse os een uformodentlig Glæde, og ladet os see, at man med bare Penge fra en Dag til anden kunde udrette saa stort og forunderligt et Verk. Tilstage mig derfore, at det Hexerie, som I har

vildet udgive det for, ikke reiser sig af andet,
end et slags Had og Misundelse.

Men som det nu var paa Tiden, at man
skulde forfoie sig ind i Divan, saa blev Sultanen
derved forhindret fra, videre at fortsætte
sin Discours. Vi vil altsaa igien begive os til
Aladdin, for at see hvad han tog sig fore efter
han omsider var kommen hjem igien.

Geisten sikkedal ved hans Hjemkomst strax
Forlov til at begive sig hvor han vilde; Og Al-
Laddin fandt sin Moder ei allene opstaet, men
end og i Begreb med at iføre sig een af de Klæd-
ninger, som han ved Geisten havde ladt hende
tilbringe.

Han formaatte derpaa sin Moder, at hun
paa den Tid, naar Sultanen ophævede Divan,
skulde forfoie sig op paa Slottet, ledsgaget af de
Slavinder, som han ved Geistens Hjælp havde
kaffet hende, og saa fremt hun sikk Sultanen at
see, at hun da vilde sige til ham, hvorledes hun
nu indfandt sig for at have den Ære imod Aften
at ledsgage Prinsessen over paa hans Pallais,
naar hun derpaa havde beredt sig.

Aladdins Moder tøvede altsaa ikke længe,
men begav sig med sine sex Slavinder strax paa
Veien. Underveis var de denne gang befriet, for
det sterke Tilsløb af Mennesker, som de forrige
T. en N. III. B. S gange

gange havde haft omkring sig; Thi endstisnt hun saavel som hendes Slavinder, vare i kædte prætigere end om de kunde have været Slavinder, var der dog ingen som sik saadant at see, efterdi de ei allene samtlig havde deres Sloer over Ansigtet, men havde end og en bequem Over-Kiortel om sig, som ganske skuldede deres kostbare og prættige Klæder.

Den frembrydende Dag var igien Aarsag udi, at Scheherazade her maatte afbryde sin Fortælling, og da Sultanen forlangede, at hun næste Nat videre skulle fortsætte Historien, saa giorde hun det ogsaa paa saadan Maade, som folger:

Den 665. Nat.

Allernaadigste Herre! Hvad Aladdin angaaer, da giorde han sig imidlertid færdig til at drage hen paa sit ny Pallais, og efter at han i Forveien havde foranstaltet alle Ting i Henseende til sit Folgeskab, og dernæst taget sin forunderlige Lampe til sig, ved hvilc Help han havde bragt sin Lykke til den høieste Grad, som kunde ønskes, satte han sig strax til Hæst, og begav sig derpaa offentlig hen til sit ny Pallais, med selvsamme Pragt og Folgeskab, som han forrige Dag havde præsenteret sig for Sultanen, og havde ikke i Sinde østere at komme udi sine Forældres Huus.

Hvad

Hvad nu Aladdins Moder anbelanger, saa havde Sultanens Dørvogtere neppe seet hende med sin Svitte ankomme, forend saadant for Sultanen jo var anmeldt. Der blev altsaa givet Signal til Hof-Trompeterne, Hiberne, Tromme-Slagerne og andree, som allerede stode fordelt omkring paa Altanerne over det ganske Slot, og man hørte paa et Øieblif Luf-ten opfyldt med Trompeters og andre Instrumenters Lyd, der var ligesom et Budskab til at udraabe en almindelig Glæde over den ganske Residents-Stad.

Saa snart Kisbmcndene hørte dette, begyndte de strax at udpynte deres Boder med adskilligt Løbe-Verk og rare Tæpper, og forsøgte ikke at berede sig paa de allerprægtigste Illuminationer til den forestaaende Aften, end og Haandverks-Folkene forlod deres Arbeid, og den store Plads som var imellem Sultanens og Aladdins Pallais blev udi en Hast opfyldt med Mennesker. Disse kunde ikke nok som forundre sig ei over Sultanens Pallais, hvilket de saa tit og ofte var vandt at see, men fornemmelig derover at Aladdins Pallais ei allene i saadan en Hast var bleven færdig, men end og at det tillige var saa overmaade prægtig, at de ikke kunde ligne Sultanens derimod.

De kunde umuelig begribe hvor saadant et Pallais var kommen til at staae der, hvor

de, Dagen tilforn, ikke havde seet det allerrin-
geste Spor til nogen Bygning, ja ikke engang
Grunden lagt, eller Materialierne der henbragt.

I midlertid blev Aladdins Moder med
stor Ere paa Sultanens Pallais imodtaget, og
af Obersten over Gildingerne ledsgaget ind i Prin-
cessse Badroulboudours Gemak.

Saa snart Princessen saae hende komme
ind af Doren til sig, stod hun op imod hende,
og efterat den sædvanlige Compliment med Fav-
ne-Tag var forrettet, lod hun hende sidde ned
hos sig paa sin Sofa. Men da hun endnu ikke
fuldkommen var paaklaedt lod hun opbære een
prægtig Collation til Aladdins Moder, som
hun regalerede hende med, imidlertid hendes
Kammer-Tomfruer klædte hende paa og bepry-
dede hende med de kostbare Edel-Stene, som
Aladdin havde foræreret hende.

Sultanen gjorde hende ogsaa stor Ere;
Thi som han havde foresat sig, at han saa me-
get mueligt var, vilde blive hos Princessse Ba-
droulboudour, indtil hun var færdig at begive
sig over paa Aladdins Pallais, saa kom han
strax ind i Gemaket til hende. Om nu endftiont
Aladdins Moder mange gange offentlig havde
talt med Sultanen, saa havde han dog ingen
Tider seet hende i Ansigtet uden denne gang, ef-
terdi hun ellers altid havde Sloret paa; Og
det

Det er at merke, at omendskjont Alderdommen havde giort mange Antegnelser i hendes Ansigt, saa var der dog visse Lineamenter tilbage, hvor af man nofsom kunde slutte sig til, at hun udi sin Ungdom havde været indskrevet i de Deiliges Tal.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens Komme atter bryde af, og opsette det øvrige til næste Nat.

Den 666. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen forundrede sig ikke lidet da han saae at Aladdins Moder var lige saa kostbar og prægtig klædt som PrincesSEN, allerhelst da hun tilforn kom ham saa slet og ret, jeg vil ikke sige miserable for. Dette gav ham endogsaa Anledning til at slutte, at Aladdin i alle Stykker, vidste at gaae klogt og fornuftig til Verk, og at der var ingen Ting som han jo vel forstod sig paa.

Saa snart Matten begyndte at nærme sig, tog PrincesSE Badroulboudour Afsked med Sultanen hendes Fader. Men her gif det temmelig blodhertet til; Thi Taarene løb dem begge ned af Dinene, og deres Hierter vare saa bespendte, at de i Steden for at tale maatte bestiene sig af de sædvanlige Favnetag. Endelig begav PrincesSEN sig tillige med Aladdins

Moder, og et Folge af hundrede pregtig iflædte
Slavinder ud af Sultanens Pallais.

Musikanterne, som siden Aladdins Mo-
ders Ankomst, stedse havde Musiceret, gif for-
an for dette Optog. Efter disse fulgede Hun-
drede Chiauser, og et lige Aantal af sorte Gil-
dinger, som udgjorte tvende Rader, og hav-
de deres Officerer foran ved sig. Dernest kom
Fire Hundrede af Sultanens Pagier, som for-
deelte sig i tvende Rader, en ved hver sin Si-
de, og enhver af dem bar en Fakkel i Haanden,
hvilke tillige med de Illuminationer, som for
Sultanens Pallais overalt var anstuften, gav
saa stor et Skin fra sig, som snart var ligesaa
lyst, som Soelen kunde have skinet.

I saadan Orden gif da PrincesSEN paa det
Tæppe, som var udbredt fra Sultanens Pal-
lais af lige til hendes Gemahls Aladdins Pal-
lais. Da de kom nær hertil, begyndte Mu-
sikanterne, som gif foran, at lempe sig efter
den Musique, som overalt paa Altanerne i Al-
addins Pallais lod sig høre, hvilket gav en
forskrækkelig Lyd fra sig, og omend skint den
kunde synes noget usædvanlig og forvirret, saa
formerede den dog alle Folkets Glæde saa vel
paa begge Palladserne, som i den ganske Stad.

Omsider ankom PrincesSEN paa det ny
Pallais, og i det hun vilde gaae ind i det Ge-
maf,

nak, som var bestemt til hendes første Indtagelse, kom Aladdin med al optenklig Glæde og tog imod hende, Aladdins Moder bar imidlertid Omsorg for at hun funde vise PrincesSEN hendes Son, som stod midt i blant sine mangfoldige Hof-Betienter, og saasnart PrincesSEN fik ham at see, fandt hun ham saa smuk og velskabt, at hun blev ganske indtaget af hans Person. Efterat nu Aladdin var gaaet hen til hende, og aflagt sin ærbodige Helsen, tiltaledede han hende saaledes : Elsfværdige Princesse ! Om jeg havde været saa ulykkelig, at I formedelst min Forvovenhed, i at trachte efter saa elsfværdig en Princesse, ei skulle have funden Behag i min Person, saa maatte det dog tillades mig at sige, at eders deilige Nine og undige Skabning er Aarsag til den Kierlighed der blev oppvakt hos mig, og den Løngsel jeg har været indtaget af fuldkommen at nyde eder.

Og som nu Dagen allerede begyndte at finne frem, nödtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men dog alligevel begyndte næstfølgende Nat at fortælle det ovrigé af Historien saaledes :

Den 667. Nat.

Allernaadigste Herre ! I det Aladdin saaledes, sem sagt er talede til PrincesSEN faldt hun ham ind i Talen og sagde : Min Prints !

Thi saaledes kan jeg nu med rette falde eder, og jeg forsikrer, at jeg heller end gierne adlyder Sultanens min Faders Billie; Thi nu da jeg selv har seet eder, er det mig alt nok, og der er intet, som skulle bevæge mig til med Modvillighed at antage eders Tilbud.

Aladdin fik saa stor en Fornsielse over dette angenemme Svar, at han deraf ligesom blev henrykt. Han lod Princessen ikke længer blive staaende, men efterat han havde kysset hendes Hænder, og givet hende adskillige Forsikringer om sin Oprigtighed, førte han hende ind i en stor Sal, hvor en stor Mængde Vorlys vare anstændte, og hvor Taffelset formedelst Geistens Flid var forseet med et overmaade prægtigt Maaltid. Fadene vare af Guld, og fyldte med den nydeligste Spise, ligesom og de øvrige Fader, Tallerkener og Bækkenere vare af Guld og meget konstig udarbeidet, ja al den Prydelse, som i bemelte Sal forefandtes var saaledes bestaffen, at den fuldkommen kom overens med saadan Kostbarhed.

Da nu Princessen saae saa megen Rigdom for sig, kunde hun ikke noksom forundre sig derover, og derfor sagde til Aladdin: Min Prints. Jeg tænkte ikke at der kunde være noget kisnnere i Verden end Sultanens min Faders Pallais, men naar jeg nu allene vil betrakte denne Sal, saa seer jeg strax at jeg tager feil.

Alad-

Alladdin lod hende derpaa sætte sig til Taffels paa det Sted, som var bestemt for hende, og dernæst svarede saaledes: Jeg imodtager saa stor en Høfslighed paa den Maade som jeg bør, men imidlertid veed jeg meget vel, hvad jeg deraf skal tro.

Saa snart Princesse Badroulboudor til-
lige med Aladdin og hans Moder saaledes hav-
de sadt sig til Taffels, begyndte de tilstæde væren-
de Fruentimmer at spille paa deres Instrumen-
ter, og som adskillige iblant dem mængede den-
ne Musiqve med deres Sang, saa var den over-
maade behagelig, og det var dem ikke besvær-
ligt at holde det ud, saa længe Maaltidet vare-
de. Denne Musiqve fandt Princessen saa stor
Behag udi, at hun maatte tilstaae, hvorledes
hun aldrig paa Sultanens hendes Faders Pal-
lais havde hørt noget, der kunde lignes deri-
mod: Men hun viste ikke at bemelte Fruentim-
mer, som opforte Musiqven var nogle visse Sand-
figerinder, hvilke Geisten, som en Slave af
Lampen med Flid havde udsgåt.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanligt var af sin Søster denne gang bleven opvakt, saa
maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang
bryde af, og spare Resten til næstfølgende Nat.

Den 668. Nat.

Allernaadigste Herre! Efterat Maaltidet var til Ende, og man saa snart som mueligt, havde taget af Bordet, indfandt sig en stor Mengde Dantsere og Dantsrinder, som efter det Lands Skik dantsede adskillige slags Dantse, og lod derved see en overmade stor Færdighed, ligesom de havde saa behagelige Manerer paa sig, at man ikke kunde andet end fornsie sig der over.

Da det nu var hen imod Midnat, stod Aladdin op, og efter den Maade som var brugelig i China, rakte Princesse Badroulbour-dour sin Haand for at dantse med hende, og dermed at beslutte Brællups Ceremonierne. De dantsende derpaa med hinanden saa net, at det ganske Compagnie maatte forundre sig der-over. Da saadant var til Ende, holt Aladdin endnu fast ved Princessens Haand, og forte hende ind i det Gemak, hvor Brude-Sengen var opsat.

Hvad Princessen angaaer, saa hialp hennes egne Fruentimmer hende af sine Klæder, hvor efter hun forsoiede sig strax til Sengs, og efter at Aladdins Betinter havde gaaet ham ligeledes til Haande, med at hielpe hannem af Klæderne, gif han i Seng til Princessen, og derpaa besalede at enhver skulle gaae sin Bei, hvor

hvormed Aladdins og Princesse Badroulbous-
dours Brøllups-Ceremonie var til Ende.

Man kan let slutte at Aladdin og Prin-
cessen har denne gang haft en glad og fornisiert
Nat. Dagen derefter, saa snart Aladdin var
bleven opvakt, indfandt hans Kammer-Tiener
sig for at klede ham paa, hvilke iforte ham en
anden Kleedning end den han paa sin Brøllups-
Faest havde baaret, men var dog ligesaa præg-
tig og kostbar. Efterat han saaledes var ifort
fine Klæder, lod han een hente sig den Hæst, som
for hans egen Person var bestemmet, og begav
sig derpaa lige til Sultanens Palais, ledsgaet
af en stor Mængde Slaver, som gif omkring
ham, nogle ved venstre og nogle ved hoire Si-
de, andre derimod gif foran og andre fulgte efter.

Sultanen tog imod ham med lige saa man-
ge Bevisninger som første gang, i det
han tog ham i Favn og lod ham sidde need hos
sig paa sin Throne, samt besalede, at man skul-
le bære Frokosten op; Men Aladdin svarede
ham saaledes: Allernaadigste Herre! jeg beder
underdanigst, at Eders Majestæt i Dag vil
fritage mig fra denne Ere; Thi jeg kommer ik-
ke i anden Henseende, end for, at bede Eders
Majestæt i Dag vilde bevise mig den Maade
selv, tillige med Stor-Beziren og de andre Her-
rer ved Hoffet at besøge mig paa Princessens Pal-
lais, og der spise med os til Middag.

Som

Som nu Sultanen med Fornsielse willige i Aladdins Begiering, saa stod han op i samme Dieblik og besluttede at gaae til Gods der hen, efterdi Beien der imellem ikkun var ganske fort. Saaledes tog han Aladdin paa sin hsire Side og Stor-Bejiren paa sin venstre, og lod de andre Herrer folge bag efter, samt begav sig under Ledsgagelse af mangfoldige Hos-Betienter paa Beien til det ny Pallais.

Den frembrydende Dag forhindrede Schesherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igjen den næstfølgende Nat saaledes:

Den 669. Nat.

Allernaadigste Herre! Jo nærmere Sultanen kom hen til Aladdins Pallais, jo mere blev han indtaget af dets Deilighed, men det kom langt anderledes, da han omsider indvendig besaae det; Thi han maatte hver gang raaбе af Forundring, da han efter Haanden sit Leilighed at betragte det ene Stykke efter det andet. Aladdin overtalede dernæst Sultanen til at besee den store Sal med de Fire og Tive Vin-Duer, og da Sultanen der havde betragtet de overslodige Prydelsær og i Saerdeleshed de Diamanter, Rubiner og Smaragder, som Vin-Duerne overalt var besat med, saa vel som deres proportionerede Størrelse, hvoraf han maatte til-

tilstaae, at de indvoertes Prydeler var langt større end de udboertes og altsaa falt i saa stor Forundring, at han paa nogen Tid blev staaende ganske ubevægelig.

Da han saaledes efter nogen Tid recoligerede sig igien, vente han sig om igien til Stor-Beziren og sagde til ham: Er det ogsaa mueligt, at der i mit Kongerige, og saa nær ved mit Pallais kan findes saa prægtig en Bygning som denne? Stor-Beziren svarede: Eders Majestæt kan vel erindre sig, at da de i Forgaars erklaerede Aladdin for deres Spiger-Son, gav de ham derhos Tilladelse at bygge et Pallais lige over for eders; Thi samme Dag ved Soelens Undergang stod her endnu ingen Pallais paa dette Sted, og i Gaar Morges havde jeg den Maade allerforst at anmeldte for Eders Majestæt at bemelte Pallais allerede var blevne færdig.

Nu erindrer jeg mig saadant, sagde Sultanen: Men jeg havde dog ikke fundet indbilde mig, at samme Pallais skulle været et af Verdens Under; Thi hvor finder man lige til det i den ganke Verden? Og naar man allene vil betragte Fundamentet saa seer man at det i Steinden for Marmor eller andre ordinaire Stene er lagt af bar Guld og Sølv og seer vi til Binduerne, da besindes samme besat med Diamanter, Rubiner og Smaragder, aldrig er det mue-

mueligt, at der kan findes lige dertil i den ganske Verden.

I midlertid Sultanen saaledes forundrede sig over disse Binduer, fandt han et iblant dem, som ikke var blevet færdig, men kunde ikke beskrive, hvorfør samme mere end de andre var saa ufuldkommen. Som nu Beziren ansaae det for sin Skyldighed stedse at forblive hos Sultanen, saa sagde han til ham: Bezir det er forunderligt, at saa prægtig en Sal skal have Mangel paa dette Sted.

Allernaadigste Herre! svarede Stor-Beziren: Mueligt Aladdin har været alt for hastig og altsaa manglet den fornødne Tid til at saae dette Bindue lige saa prægtig som de andre. Dog kan man snarere tro at han ikke har haft de dertil fornødne Stene i Beredskab og altsaa har foresat sig en anden gang at lade samme giøre færdig.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det alt er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige af Historien i Morgen.

Den 670. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade, til Sultanen Schariar: Aladdin var imid-

imedlertid gaaet bort for at foranstalte noget, som var forglemst og da han kom igien, tiltaledé Sultanen ham saaledes: Min Son denne Sal fortiner i Sandhed at man berommer den frem for alle dem der findes i den ganske Verden, men en Ting forunder mig allermest, nemligent at dette Bindue er bleven uforfærdiget. Er saadant, sagde han fremdeles, skeet af For-glemsgomhed, eller og Konstnerne ikke har haft Tid til at giore det ganske færdig.

Allernaadigste Herre! svarede Aladdin; Det er ikke skeet formedelst nogen af disse Aar-sager, at dette Bindue er bleven i den Stand, som Eders Majestæt seer det, men det er skeet efter min Besaling, at Konstnerne ikke har lagt Haand derpaa; Thi jeg ville at Eders Majes-tæt skulle have allene Berommelsen for at ha-ve ladet giore dette Pallais fuldkommen færdig.

I saadan Henseende beder jeg underda-nigst, at de ville ansee saadan min Hensigt i Maade, paa det jeg derved desto bedre funde erindre den mig af Eders Majestæt beviste Maade. Naar i har giort det i denne Mening svarede Sultanen: Saa takker jeg derfor, og jeg skal i dette Dieblik foranstalte dets Forfærdigelse; Ja han befalede virkelig, at man strax skulde lade de fornemste Juvelerer, som best var forsynet med saadanne kostbare Stene, og de konstige Guld-Arbeidere, som fand-

sandtes i hans Residence-Stad, indfinde sig paa hans Pallais.

Maddin forte derpaa Sultanen need af den store Sal, og ledsgede ham ind i den Sal, hvor han paa sin Brøllups Dag havde tracteret Princesse Budroulboudour. Lidet efter kom bemelte Princesse ligeledes herind; Og tog imod Sultanen hendes Fader med saa milde og venlige Gebærder, at han deraf lettelig kunde slutte, hvorvel hun var fornsiet med sit Gistermaal.

I denne Sal var anrettet tvende Taffeler med den allernydeligste Spise, og de Fade, som man dertil betiente sig af, vare af massiv Guld. Sultanen blev altsaa anvist sit Sæde ved det fornemste Taffel, og Princessen tilslige med Maddin og Stor-Beziren sadte sig need hos ham. De andre fornemme Herrer forsiede sig derimod til det andet Taffel, hvor de spisede for sig selv allene.

Den Mad, som til dette Maaltid var blesven tillavet, smagede Sultanen saa overmaade vel, at han over Taffelet maatte bekjende aldrig at have smagt saa nydelige Retter, ligesom han og lagde lige saa stor en Bersommelse paa Binen. Men det som han i Særdeleshed forundrede sig over, var de fire store Parade-Borde som stod fulde af Flaster og Bækkener; Thi disse Bor-

Borde være gjorde af massiv Guld, og indlagt med de kostbareste Edel-Stene. Ikke mindre sandt han Behag i det Musicaliske Chor, som paa selvsamme Sal var foranstaltet, og som der uden til hortes Paukers og Trompeters Lyd, saa fattedes der aldeles intet, som funde fornøie baade Diene og Drene.

Men Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa derfore saa nødig, som jeg vilde afbryde Historien, og opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den 671. Nat.

Allernaadigste Herre! Ved denne Tid Sultannen igien var staet op fra Taffellet, kom man, og bragte ham Esterretning om, at Juvelererne og Guld-Arbeiderne efter hans Besaaling allerede var hente, og altsaa forfoiede han sig igien op paa den store Sal, hvor de Fire og Tive Binduer var, hvor han viste Juvelererne og Guldsmedene det Bindue, som endnu ikke var gjort ferdig, og sagde til dem: Jeg har ladet eder falde herhid, at I skulle forfaedige mig dette Bindue, og bringe det til den selvsamme Fuldkommenhed, som de andre I kan see for eder; I maa derfor noie betrakte dem, og ikke forsommme Tiden, men, saa snart som muligt, stafse mig det ferdig.

Juvelererne og Guldsmedene besaae dersnest de andre Tre og Tive Binduer, og da de
T. en N. III. B. E med

med mueligste Flid havde observeret, hvorledes de var giort, gik de i Raad med hinanden, hvad enhver af dem kunde contribuere dertil, og vente sig igien om til Sultanen, og som den ordentlige Hof-Juvelerer altid forte Ordret, saa svarede han paa alle deres Begne saaledes: Allernaadigste Herre! Vi ere ganke villige til at anvende al vor Flid og Umage paa at adlyde Eders Majestæts Besaling, men dette er ikke mueligt hos nogen af vores Profession at faae saa stor en Mængde kostbare Stene, som er fornoden til saa stor et Verk.

Teg har selv nogle, svarede Sultanen, og ventelig flere end I dertil bruger, kom altsaa ikun til mig paa mit Pallais, saa skal det være eder tilladt selv at udvælge dem som I har fornoden.

Saa snart Sultanen var kommen hient paa sit eget Pallais, lod han indbære alle sine Edelstene, af hvilke Juvelererne udsogte sig en stor Mængde, hvilke dog alle vare af dem, som Aladdin havde forceret ham. Disse Stene bestiente de sig af uden at merke, hvor lidet de dertil vare bequemme; Og omendskont de tit og ofte kom igien, og afhenteede andre, saa havde de dog en heel Maaned ikun faaet det halve af Binduet giort færdig, i hvor vel de allerede havde forbrugt alle de, som Sultanen havde, og desuden faaet nogle af Stor-Beziren; Thi alt hvad de derved kunde udrette, var, at de i det allerhoioste kunde faae det halve Arbeid færdig.

Som

Som nu Aladdin vel vidste, at Sultannen forgieves gjorde sig Umage for at faae be-
melte Bindue i lige saa fuldkommen en Stand
som de andre, og at han alt saa ikke kunde
indlegge sig nogen Ere dermed, saa lod han
baalde Guldsmidene til sig og besalede dem, at
de ikke allene skulle ophøre med deres Arbeide,
men endog brække det af igien, som de allerede
havde gjort færdig, og derefter leveere Sulta-
nen sine Edel-Stene igien, tillige med dem,
som han af Stor-Bezirken havde bekommet.

Men allernaadigste Herre! sagde Schehe-
razade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa der-
for afbryde min Fortælling, og spare det efter-
folgende til i Morgen.

Den 672. Nat.

Allernaadigste Herre! Saaledes blev det
Verk, som Juvelererne og Guldsmidene
havde arbeidet paa over i sex Uger, paa engang
gjort til intet. Og da de derfor med usorrettet
Sag maatte igien gaae bort, befandt Aladdin
sig allene der paa Salen. Som han nu havde
Lampen hos sig, saa kaldte han Geisten til sig
paa sædvanlige Maade; og han var næppe
ankommen, forend han med folgende Ord gav
ham tilkiende hvad han vilde; Geist! sagde
han: Jeg erindrer mig, at jeg forhen besalede
dig at lade et af de Fire og Tive Binduer her
paa Salen blive uforstørret, hvilken Besa-

Ring du ogsaa upaaklagelig har efterlevet. Men nu har jeg juist for sammes Skyld lader dig komme til mig for at vise dig den Langsel jeg har efter at faae bemelte Bindue lige saa fuldkommen i Stand, som alle de andre.

Disse Ord vare ikke saasnart uttalt at jo Geisten forsvandt, og Aladdin derpaa forfoiede sig ned af Salen. Eider derefter gik han igien der op, og fandt Binduet i den Stand som han forlangede, saa at der var ingen Forstiel paa det og paa de andre.

I midlertid var Juvelererne og Guldmine-dene gaaet over paa Sultanens Palais, og efter at de vare anmelte, blev de strax indladt i Sultanens Gemak, i det nu den fornemmeste Juvelerer overleverede Sultanen sine Edelstene igien, som de havde faaet til det bestilte Arbeid, saa forte han Ordet for de andre og sagde: Allernaadigste Herre! Eders Majestet veed selv, hvor lang en Tid vi nu har arbeidet paa det Verk, som de har anbefalet os at giøre; Vi varre ogsaa kommen temmelig vidt dermed, men Aladdin har nodt os til, at vi ikke allene skal le ophæve vores Arbeid, men endog tage det igien i Stykker, som var færdig, og Derhos besalede os, at overlevere de bekomne Edel-Stene til Eders Majestet igien.

Sultanen spurgte om ikke Aladdin tillige havde sagt dem Alarsagen, hvorfor saadant stedte, og da de svarede, at han ikke derom havde

havde meldet det allerringeste, befalede han strax, at man skulle opсадie ham sin Hæst. Saa snart samme var stedt, satte han sig op paa Hæsten, og reed sin Vei, uden at have nogen anden Folkestab med sig, en de Laqveier, som til Fods gif bag efter ham.

Da Sultanen saaledes ankom til Aladdins Pallais, steeg han af ved denne Trappe, som gif op til den store Sal med de Fire og Tive vinduer, og uden at give Aladdin nogen Efterretning derom, begav sig lige der op. Men Aladdin var der allerede, endskont han neppe havde saa meget Rum, at han i Dørren funde tage imod Sultanen.

Men Sultanen gav ham ikke Tid til at undskyldte sig for det, han allerede havde gjort, Sultanen uafvindende, men sagde strax til ham: Min Son, jeg kommer selv herhid for at spørge eder, af hvad Alarsag J vil lade saa prægtig en Sal paa eders Pallais blive staaende usfuldkommen.

Om nu endskont Aladdin fortiede den rette Alarsag dertil, og ikke vilde sige, at Sultanen manglede paa Wedel-Stene til saa stort et Verk, saa vilde han dog ikke desto mindre vise, hvor meget hans Pallais overgik ikke allene Sultanens, men endog alle andre Palladser i den ganste Verden, efterdi Sultanen ikke engang formaadte at staske den mindste Deel deraf færdig: Allernaadigste Herre! svarede han,

det er vel sandt, at Eders Majestæt har seet denne Sal i en ufuldkommen Stand, men jeg beder underdanigst, at de nu vil estersee, om der er noget, som fremdeles feiler.

Scheherazade maaatte, som sædvanligt, igien afbryde, da hun saae at Soelen fastede sine Straaser ind i Sultanens Gemak, og efter Sultanen Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 673. Nat.

Ullernaadigste Herre! Sultanen gik strax hen til Binduet, og da han saae, at det ikke fattedes noget, bildte han sig ind, at han havde seet Feil, da han tilforn ansaae det for ufuldkommen, i saadan Henseende betraktede han de twende Binduer, ganske nsie, som vare paa begge Sider, og lignede dem imod de andre hvorved han omsider blev overbevist om, at det Bindue, som han havde anvent saa lang Tid paa var bleven foerdig, hvorudover han tog Aladdin i Favn, kyste ham imellemin begge Dine-
ne, og sagde af Forundring til ham: Min Son! Hvad er I dog for en Mand, efterdi I i et Dieblit kan udrette saa forskellige strore Ting? Jeg maa visselig tillaae, at I ikke har eders lige i den ganske Verden; Thi jo mere jeg lærer at kiende eder, ja usigneligere finder jeg eder.

Den

Den Berommelse, som Sultanen saaledes lagde paa Aladdin, tog han med storste Belevenhed imod, og besvarede den omsider saaledes: Allernaadigste Herre! det er en stor Ære for mig, at jeg skulle fortjene Eders Majestæts Maade og Berommelse, imidlertid forsikrer jeg, at jeg ikke skal forglemme mere og mere at giøre mig værdig saavel til det ene, som til det andet.

Sultanen vente derpaa om igien til sit Pallais paa selvsamme Maade, som han tog derfra, og vilde ikke have, at Aladdin skulle ledsgage ham dertil. Ved hans Ankomst sandt han Stor-Beziren staae at bie efter sig, og da Sultanen endnu var fuld af Forundring over de forunderlige Ting, som han selv havde været Bidne til, saa fortalte han denne Minister strax saadant og det saa alvorlig, at han aldeles ikke havde nodig at twile paa, at det jo var saaledes i sig selv, som Sultanen fortalte ham.

Dog bestyrkede dette Beziren tillige i sine forrige Tanker, at Aladdins Pallais var en Virkning af Historie, hvilke Tanker han ogsaa strax havde aabenbaret for Sultanen, da bemalte Pallais kom frem for Lyset. Men da han nu igien vilde lade sig forlyde med det samme, faldt Sultanen ham ind i Talen, og sagde: Bezir, I har allerede sagt mig dette engang,

og deraf kan jeg see, at I endnu ikke har forglemt det Brøllup, som eders Son engang har holdt med Prinsesse Badroulboudour.

Men Allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestats Behag fortælle det efterfolgende i Morgen.

Den 674. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin fandt nu ikke heller Fornbielse ud i sidde indsluttet i sit Pallais, hvorudover han bar Omsorg for engang om Ugen at lade sig see i Staden, naar han gik snart i en og snart i en anden Mosqvee for at forrette sin Bon, og ved denne Leilighed nu og da gav Stor-Beziren en Bisite, ligesom denne Minister og paa visse Dage trang sig til at giore sin Opvarning hos Aladdin.

Man kan desuden ogsaa sige, at han ikke forglemte de andre fornemme Herrer ved Sultansens Hof, men bod dem ofte til Taffels hos sig, og gjorde dem undertiden den Ere at besøge dem i Deres egne Huse; Saa ofte han reed ud, lod han ved to af sine Slaver hver gang udkaste hele Hænder fulde af Guld-Meynt paa Gaderne, og Torvene, hvor han reed igiennem; Thider samlede sig altid en stor Mængde Mennesker omkring ham. Over alt dette kom der aldrig

drig noget fattig Menneske for hans Slots-
Port, som jo efter hans Besaling blev afslagt
saa naadig, at han ikke kunde ander end gaae
fornuet bort.

Ligesom han nu saaledes havde inddeelt Di-
den, at der ingen Uge gik forbi, han jo i det
mindste engang enten tog uden for Staden i de
omliggende Egne, eller og divertere sig med
Zagten, saa lod han stedse baade paa Veiene
og i Landsbyerne ligeledes sin store Gavmild-
hed see, og denne hoimodige Tilbrielighed til-
veiebragte ham Tusende Belsignelser Onster
hos alle Folk, som det og hos dennem var no-
get almindeligt, at man ikke soer ved noget an-
det end hans Hoved.

Ta man kan med et Ord sige, at Aladdin
uden at give Sultanen den allerringeste Alarsag
til Mistanke, forstakkede sig det ganske Folkes
Kierlighed, formedelst sin venlige Opforsel og sto-
re Gavmildhed, saa at man visselig kunde si-
ge, at han var mere afholden og elsket end Sul-
tanen selv; Imidlertid forsomte han dog ikke
ganske ordentlig at giore sin Oppartring hos
Sultanen, og ved sin fornuftige Opforsel at
conservere den Maade, som han hidindtil havde
staet udi.

Det kan ogsaa siges til hans Berommel-
se, at han i Henseende til Rigets og Undersaats-
ternes

ternes Belfærd viste ligesaa stor Tapperhed, som Midkierhed. Dette lod han tydelig see, da der engang reiste sig en Rebellion der omkring i Grandserne; Thi han havde ikke saasnart fornudden, at Sultanen samlede sin Armee til sammen for at nedtrykke saadan Rebellion, at han jo strax indstændig bad, at Sultanen over samme vilde give ham Commando, hvilket han ogsaa lettelig erholte.

Saa snart han derfor indslandt sig ved Armeen, lod han dem strax rykke hen imod Rebellerne, og var saa overmaade hurtig udi dette Feldtog, at Sultanen lenge for sig Efterretning om, at Rebellerne totaliter var slaget, afstraffet og adspredt, forend han nogensinde sig Kundskab om hans Ankomst til Armeen. Denne Expedition forandre ham dog ikke det allerringeste, endfisnt han derved havde indlagt sig en stor Berommelse over der ganske Kongerige; Thi ihvorvel han kom en Sejervindere tilbage, saa var han dog det uagtet ligesaa mild, naadig og venlig, som tilforn.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 675. Nat.

Allernaadigste Herre! Saaledes opforte Aladsdin sig i mange Aar, og han maatte tilstaae, at

at han i bemedte Tid ikke havde manglet noget i sin Lyksalighed her i Livet, siden Troldmanden imod sin Willie gav ham et Middel til sin store Lykke. Men da Troldmanden igien var kommen tilbage til Africa, overveiede han alle Ting, hvad der i China imellem ham og Aladdin var passeret; Thi omendskjont han virkelig hidindtil havde troet for ganske vist, at Aladdin ynklig maatte være omkommet i den Hule under Jorden, hvor han sidst forlod ham, saa faldt han dog nu paa de Tanker, at han egentlig gierne vilde vide hvad Ende det omsider havde taget med ham.

Som han nu var meget forfare i Punc-
teer-Kunsten, tog han et lidet firekantet Skriin ned af Hylden, for at bruge samme til sine Geo-
metriske Betragtninger. Derpaq satte han sig
need paa en Sofa, stillede bemedte firekante-
de Skriin for sig, og efter at han havde aabnet
samme, og tilbered det Sand, som han i den
Henseende havde jevnet, at han kunde vide om
Aladdin var død i den Underjords-Hule,
tegnede han omsider Puncerne, uddrog Figu-
rerne, og saaledes stillede Nativiteten.

Bed det han saaledes eftergrandfede for
at udfinde noget, merkede han, at Aladdin in-
genlunde var død i den Underjords-Hule, men
lykkelig var udkommen derfra og levede i stor
Herlighed paa Jorden, saasom han var bleven
over

overmaade riig, giftet med en Princesse, og el-
lers meget agret og æret.

Neppe havde den Africanske Troldmand
saaledes ved sit Dievelste Koglerie udfunden,
at Aladdin befandt sig i saa hoi en Værdighed,
at jo hans Blod blev strax ophidset, saa han blev
rød i Ansigtet og sagde i Naserie for sig selv: U-
den Liv er den elendige Skrädder Son kom-
men efter den Hemmelighed ved Lampens Kraft;
Thi endskjont jeg fuldkommen meente, at han
var død, saa nyder han dog nu ikke desmindre
Frugten af min megen Umtage og mange vaagne
Mætter; Men enten skal jeg mage det saa, at han
ikke længe skal nyde det, eller og jeg selv vil lade
mit Liv.

Derefter gik han ikke længe til Raads med
sig selv, hvad Resolution han skulde fatte, men
strax den anden Morgen satte sig paa en Hæst
af Barbariet, som han just havde paa sin
Stald, og saaledes begav sig paa Reisen. I
det han nu saaledes rejste fra en Stad til en an-
den og fra en Provints til en anden, men dog
ingen Steds vpholdt sig længer, end det var
fornorden for at lade Hæsten hvile, at den ikke
alt for meget skulle udtrettes, kom han hastig til
China, og ikke længe derefter til den Sultans
Residence, hvis Datter Aladdin havde faaet
til Gemal.

Her tog han ind i en Khan eller offentlig Berts-Huus og leiede sig der et Kammer , hvor han forblev den ovriges Tid af Dagen og paafølgende Nat, for at hvile sig noget efter den besværlige Reise.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skinne frem , nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang , men dog alligevel begyndte næstfølgende Nat at fortælle det ovriges af Historien saaledes :

Den 676. Nat.

Allernaadigste Herre ! Dagen derefter var den Africanske Trold-Mand occuperet med at udforske hvad man sagde om Aladdin. Derfor spadserede han omkring i Staden , og kom omsider hen til det Sted , hvor de fornemste Folk pleje at samles med hinanden ; Hvor man funde faae en vis varm Drif , som endnu var ham bekjendt fra hans forrige Reise.

Neppe havde han der sat sig ned , forend man stenkede en Skaal fuld af samme Drif og præsenterede ham. Men som , han gav i Særdeleshed Agt paa , hvad der blev taler ved hans venstre Side , saa fornram han , i det han tog fat paa Skaalen , at der taledes om Aladdins Pallais. Efterat han deraf havde uddrøftet git han hen til en af dem som talede derom , og ved Leilighed hemmeligt udspurgte ham hvad det var for et Pallais , som der gif saa meget Rygte af.

Den

Den som han havde talet til, svarede ham saaledes: Hvor kommer I fra, min Ven, I maa visselig ikke længe have været her, efterdi I endnu ikke haver seet Prints Aladdins Vallais, eller hørt noget tale om ham? (Her hos er at merke at man ikke havde kaldet Aladdin andet end Prints siden den Tid han havde faaet Princesse Badroulboudour til Ægte.) Dernest maa jeg sige eder, sagde samme Mand fremdeles til Trolden, at samme Vallais ei alene er et af Verdens Mirakler, men endog det eneste, som findes i Verden.

Aldrig haver noget været seet saa stor, kostbar eller prægtig; I maa derfor visselig være kommen langt fra, siden I intet haver hørt tale derom; Thi siden den Tid, da det blev bygget, er det blevet bekiendt snart over den ganske Verden. Gaae kuns hen og besee det, og Dom saa, om jeg ikke haver sagt Sandhed. I maa forlade mig min Uvidenhed, svarede den Africanske Trolmand; Thi jeg kom først i Gaar her til Byen, og det saa lang Veis fra, at dette Rygte ikke kunde være kommen derhen; Thi jeg kommer fra den yderste Kant af Africa. Og ligesom jeg i Henseende til den høivigtige Sag, som har drevet mig herhid, paa min Reise ikke haver bekymret mig om andet, eller givet mig Tid paa Reisen at giøre mig bekiendt med nogen, paa det jeg desto snarere maatte komme herhid, er denne Ting blevet mig ubekjendt,

Fiendt, som I nu fortæller mig. Dersore vil jeg nu skynde mig at gaae hen og besee samme; Ja den Længsel jeg dertil harer, er saa stor, at jeg strax er færdig til at mette saadan min Nysgierighed, dersom I vil have den Godhed for mig, at vise mig Beien derhen.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanligt var af sin Søster denne gang bleven opvakt, saa maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfolgende Nat.

Den 677. Nat.

Allernaadigste Herre! Den Person, som havde talet med den Africanske Troldmand, fandt selv et slags Hornselsse i at vise ham den Bei han skulle gaae, naar han vilde besee Aladdins Pallais, hvorfor Troldmanden strax stod op og gik derhen.

Efter at han saaledes var ankommen til Palladset, og nioie overalt betrægtet det, twilede han ikke længer paa, at Aladdin jo havde betient sig af Lampen til at faae samme opbyggt. Men han gjorde sig ingen Tanker om Aladdins Person; Thi han vidste meget vel, at Aladdin ikun var en fattig Skräders Son, og at han altsaa ikke formaadte at opfore saadan Bygning

ning, allerhelst da deslige Mirakler ikke kan gi-
res af andre, end af de Geister, der ere Glas-
ver af den forunderlige Lampe, hvis Besiddel-
se saa ulykkelig var gaaet ham af Hænderne.

I det nu den Africanske Troldmaud for-
nam at Aladdins Lykke og Høihed var saa stor,
at man ikke kunde see nogen Forskiel paa ham
og Sultanen, saa stod saadant ham stedse for
Hovedet, og onskede intet hellere, end at fun-
de styrte ham need igien i det Stov, som han
engang var opreist af, hørudover han forsoies-
de sig hjem igien i den Khan eller Bertshuus,
hvor han havde indlogeret sig.

Nu var det ham fornemmelig derom at
giøre, at han kunde faae at vide, hvor Lampen
var, enten Aladdin altid bar den hos sig, - el-
ler om han havde forvaret samme paa et eller
andet Sted, og dette maatte Troldmanden ved
 sine Geomantiske Operationer først udforstse.
Saasnart han derfor var kommen ind paa sit
Kammer, tog han sin Firekant tillige med San-
det for en Dag, hvilket han altid forte med sig,
hvor han reiste. Efterat disse Operationer var
til Ende, kom han i Erfaring om, at den for-
underlige Lampe befandtes paa Aladdins Pal-
lais, hvilken Esterretning han fornoiede sig o-
vermaade meget over. Denne Lampe maa jeg
have, sagde han, og trods at Aladdin skal
forhindre mig fra at faae den, eller forekomme,

at jeg jo skal sætte ham i lige saa nedrige Omstændigheder, som hans Fodsel har fordømt ham til.

I midlertid var det en Ulykke for Aladdin, at han just samme gang paa en Tid af otte Dage var ude at divertere sig med Jagten, og at Soelen, siden hans Udreise trende gange havde fuldendt sit sædvanlige Lov paa Himmelnen, hvilket den Africanske Troldmand paa følgende Maade var kommen i Erfaring om; Thi da han havde giort de bemelte Operationer, som han saa meget forniede sig over, gif han hen at besøge Kielder-Svenden i Verthhuset, og foregav, at han vilde tale med ham, og da denne af Naturen var tilbørlig til at snakke meget, saa var det let at faae ham i Tale.

Troldmanden sagde til ham, at han nu havde besøet Aladdins Pallais, og efterat han hoiligen havde berommet al det Forunderlige, som derved fandtes, og i Særdeleshed det deraf, som faldt enhver i Dinene, sagde han fremdeles: Alt dette er overmaade herlig, men min Curiositet gaaer endnu langt videre, og jeg laader mig ikke noie forend jeg faaer seet den Herre, som er Eiere af denne forunderlige Bygning. Dette er eder ikke vanskeligt, svarede Kielder-Svenden, efterdi der snart ikke gaaer en Dag forbie, man jo har Leilighed til at see ham, saa lenge han opholder sig her i Staden, men han

er for nervørende Eid paa Jagt, hvor han har
foresat sig at blive i otte Dage, og det er i Dag-
den tredie Dag, siden han tog bort.

Men allernaadigste Herre! sagde Sche-
herazade: Det Skin, som meddeler mine Di-
ne Lys, er just det, der ligesom legger mig
Haanden paa Munden, saa at jeg ikke efter Ons-
ke kan komme videre, men maa opsette det ef-
terfolgende til næste Nat.

Den 678. Nat.

Allernaadigste Herre! Nu forlangede den Af-
ricanske Troldmand ikke at faae mere Ef-
terretning, end han allerede havde faaet, hvor-
for han strax tog Afskeed med Kielder-Sven-
den, og i det han gif bort, sagde han ved sig
selv: Nu er det Eid, at jeg sætter mine Ting
i Verk, og ikke lader denne Leilighed gaae for-
bie. Han gif derpaa hen i en Lampemagers
Bod, og sagde til ham: Mester! jeg behover
et Dosin Robber Lamper, kan I forsyne mig
dermed? Lampemageren svarede, at han ikke
havde fuldt saa mange, som han begierede, men
lovede derhos, at saa fremt han vilde have Taal-
modighed til om anden Dagen, saa vilde han
beslutte sig paa at levere ham det forlang-
te Aantal.

Som nu Troldmanden dermed var tilfreds,
saar havde han intet andet at erindre end at Lam-
per-

perne maatte blive smuk poleret, og efterat han havde lovet ham en resonable Betaling for hans Umag, forfoiede han sig igien hiem i sit Logement.

Morgenen derefter blev de bestilte Lamper ham tilsendt, og han udbetalte alt hvad Lampemageren for samme forlangede, uden at trække ham det allerringeste af. Efterat han nu havde nedlagt bemelte Lampen i en Kurv som han til Den Ende med Flid havde forstasket sig, tog han Kurven paa sin Arm, og da han med samme var kommen hen til Aladdins Pallais, begyndte han uden for at raabe saaledes: Hvo vil tilbytte sig en nye Lampe for en gammel? Han sikk ved denne Leilighed en heel Deel smaa Drenge omkring sig, som kom løbende fra alle Sider, saa vidt de kunde høre ham, hvilke soe ham ud, og ansaae ham for et Menneksed der ikke var rigtig i Hovedet, hvorudover de og fulgte ham, hvor han gik; Ja der var ikke en, som gifte forbide ham, at han jo maatte lee af den Daarlighed, som han efter deres Tanker begik. Han maa visselig, sagde de, have mist Forstanden, eller i det mindste have en Skuelos i Hovedet, efterdi han tilbyder sig, at vil bytte sine nye Lampen bort for Gamle.

Men den Africanske Troldmand kierte sig hverken om, hvad smaa Drengene raabte efter ham, eller hvad andre i saa Fald kunde domme

om ham; Thi som det allene var ham der om at giøre, at saae sine Bahre affat, saa blev han freimdeles ved at raabe: Hvo vil tilbytte sig een nye Lampe for en gammel? Dette repeterede han saa tit og ofte baade i Gaderne og ved Allad-dijs Pallais, saa at Princesse Bedroulboudour, som den gang befandt sig paa den store Sal med de Fire og Live Binduer, omsider hørte, at der var en, som raabte paa Gaden. Men som hun ikke ret kunde høre, hvad der blev sagt formedelst den forfrækkelige Allarm, som smaae Drengene gjorde, der alle Dieblit formerede sig mere og mere, saa skikkede hun en af hendes Slavinder ud for at see, hvad denne Tummel skulle betyde.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens Komme etter bryde af, og opstætte der ørige til næste Nat.

Den 679. Nat.

Allernaadigste Here! Slavinden, som Princesse Bedroulboudour havde udsendt, kom strax igien tilbage, og kunde ikke holde sig fra at lee, Da hun trædte ind i den store Sal, hvor Princessen var. Ja! Hun løe saa hiertelig, at Princessen selv ikke kunde bare sig for at lee af hende; Og som Slavinden immedeblev ved at lee, sagde Princessen til hende: Nu du Mar! Vil du sige mig hevrasdu leer? Naadige Princesse!

cesse! svarede hun, i det hun fremdeles hold sin
Latter ved Lige; Hvo kan andet end lee, naar man
seer en Mar med en heel Kurv fuld af nye Lam-
per paa Armen, som han ikke vil selge, men
bytte bort og have gamle i Steden for dem? Og
af saadan Alarsag gior de smaa Drenge, som
staaer saa tykke omkring ham, at han neppe kan
komme frem, saa stor Allarm, i det de leer ham ud,
og gior Mar af ham.

Saa snart man havde faaet denne Efter-
retning, tog en anden Slavinde Ordet og sag-
de: Maadige Princesse! Efterdi der tales om
gamle Lamper, saa veed jeg ikke, om de har
formunnen, at der staar en gammel Lampe her
oven paa Ziraten af en Stotte, og det er vente-
ligt, at den som hører samme til, ikke bliver
vred, i Fald han faaer en nye Lampe for den
gamle. Maatte det altsaa behage Princessen,
saa kunde man dog have den Fornobielse at for-
søge, om denne Mar ogsaa er saa gal, at gi-
ve en nye Lampe for en gammel, uden at for-
lange noget til Bytte.

Denne Lampe, som Slavinden talede om,
var just den forunderlige Lampe, som Aladdin
havde betient sig af til at ophoie sig til den store
Ære og Hoihed, han var kommen udi; Thi
forend han tog paa Jagten, havde han selv,
med sine egne Hænder sat den op paa Stotten,
af Frygt for, at han under Beis skulle forlise

den, i Fald han tog den med sig, og denne Forsigtighed havde han hver gang brugt, naar han tog nogen Steder ud.

Som nu hverken Princesse Badroulboudour eller hendes Slavinder, eller nogen af Gildingerne var nogen Tider i hans Fraværelse bleven demte Lampe vært, saa vidste de ikke, hvo der hørte samme til, desuden var han altid Lampen hos sig, uden naar han tog paa Jagt.

Nu maa man vel tilstaae at Aladdins Forsigtighed var god nok, men han burte dog i det ringeste have sat Lampen paa saadant et Sted, hvor der ingen kunde komme til den. Der udi har han vel forseet sig, men han er dog for saa vidt at undskynde; Thi man kan erindre sig, at saadanne Feil til alle Tider er begaaret, og at ingen kan sige sig fri for endnu fremdeles at tage Feil enten i et eller andet.

Da nu Princesse Badroulboudour ikke vidste, at bemelte forunderlige Lampe var saa kostbar, som den virkelig i sig selv var esterdi Aladdin havde dulgt det for hende, paa det hun ikke skulle vore ved den, i hvilken Henseende han og med Flid havde forvaret den for hende, saa vilde hun derved tilveiebringe sig et slags Fornoelse, i det hun befalede en af Gildingerne,

ne, at han skulde tage Lampen, og sætte en Probe paa, om han kunde faae den byttet.

Gildingen esterlevede strax hendes Besaling, og han var neppe kommen uden for Porten af Palladset, forend han faae den Africanske Troldmand med sin Kurv paa Armen. Han raabte dernæst paa ham, og i det han viste ham den gamle Lampe, sagde han: Kom og giv mig en nye Lampe for denne gamle.

Scheherazade matte etter formedelst Dagens komme bryde af, men da Sultanen Schariar fandt største Behag i denne Historie, maatte hun efter hans egen Besaling den næstføgende Nat giøre faadan Begyndelse derpaa igien.

Den 680. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu den Africanske Troldmand ikke twilede paa, at det jo var den rette Lampe, som han sogte efter, ellerhest da han betragtede, at man i Aladdins Vallais ikke brugte andet end Sels og Guld, saa var han ikke seen, inden han tog Lampen af Gildingens Haand, og forvarede samme hos sig, hvorefter han præsenterede ham sin Kurv, og bad ham, at han selv vilde udvælge sig den Lampe, som stod ham best an.

Saa snart Bnyttet var giordt, begyndte smaae Drengene endnu mere end tilforn at lee og spotte den Africanske Troldmand saa meget, som de kunde. Men han lod dem lee og raabe, saa længe de lystede, og forsejede sig i mueligste Hastighed bort fra Aladdins Pallais, uden at opholde sig det allerringeste. Altcaa havde han ikke mere fornoden at raabe, at han vilde bytte sine nye Lamper bort for gamle; Efterdi han ikke forlangede andre, end den han allerede havde faaet. Og som han siden tav stille, saa blev smaa Drengene omsider kied af at lobe efter ham, hvorfor han derefter fortsatte sin Bei desto mere roelig.

Efterat han nu var kommen ud af den Plads, som var imellem begge Palladserne, saa tog han sin Bei igennem de Gader, hvor der var mindst Folk, og da han ikke havde de andre Lamper meer fornoden, saa sik han Lejlighed til at sette Kurven tillige med Lamperne fra sig midt paa Gaden, uden at nogen skulle merke det. Derpaa gik han igennem en anden Gade, og blev ved at gaae indtil han endelig kom til en af Portene, hvor han gik ud, og fortsatte immer sin Bei igennem Forstaden, som var meget lang, hvor han indkobte sig nogle Levnes Midler, som han paa Reisen funder betiene sig af.

Da han nu om sider befandt sig paa Mar-
ken, gif han assides fra den alfare Bei og ud-
sogte sig et beqvem Sted, hvor han satte sig need,
for at oppebie den beleiligste Tid til at fuldføre
sit Forehavende, uden at blive seet af noget
Menneske, og derved naae det, som havde be-
været ham til at foretage sig saa lang og besvær-
lig en Reise.

I øvrigt fortrød han ingenlunde paa, at
han saae sig stild ved sin barbariske Hæst, som
han maatte lade staae i den Khan, hvor han lo-
gerede, efterdi han fuldkommen havde oprettet
saadan Forliis, ved det, han var blevne Eiere
af den forunderlige Lampe.

Saaledes blev da den Africanske Trold-
mand siddende paa Marken indtil Klokket et
om Natten, og som det paa den Tid var aller-
mørkest, saa tog han Lampen frem, og gniede
den med Haanden, hvilket foraarsagede at Gei-
sten i samme Dieblik indfandt sig hos ham og
sagde: Hvad forlanger du? See jeg staaer fær-
dig som din Slave at adlyde dig, og alle dem,
som har denne Lampe i deres Haand, ja ikke
allene jeg, men endog alle andre Geister som
ere Slaver af Lampen.

Men allernaadigste Herre! sagde Sche-
herczade: Jeg seer at det er Dag, maa der-
for

for afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 681. Nat.

Allernaadigste Herre! Geisten havde, paa den Maade, som sagt er, neppe tilbuden ham sin Dieneste, forend han jo strax gav ham følgende Svar: Jeg befaler dig hermed, at du strax i dette Dieblif bortfører det Pallais, som du eller de andre Slaver af Lampen har opbygget i denne Stad, og bringer det tillige med alle le de sig derpaa befindende Siele, og min Person, hen paa det og det Sted.

Da Geisten saaledes forstod den Africanske Troldmands Mening, forsvandt han i samme Dieblif, uden at svare noget, og efterat han havde samlet sig med de øvrige Lampens Slaver, bar de bemelte Pallais tillige med Princesse Badroulboudour og alle dem som fandtes paa Palladset, samt Troldmanden hen paa det Sted i Africa, som tilforn var betegnet Geisten.

Nu vil vi, allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Lade den Africanske Troldmand samt Palladset tillige med Princesse Badroulboudour saa lange forblive i Africa, indtil vi først har hørt noget om den Forskrekelse, der paakom Sultanen, da han saae at Aladdins præg-

prægtige Pallais lige saa hastig var forsvunden,
som opbygt.

Som nu Sultanen ikke forsomte nogen Dag, at han jo efter sin Sædvane saasnart han var opstaet, gik ind i sit Kabinet; Thi det var ham en stor Forvielse, naar han der kunde betragte, og forundre sig over Aladdins Pallais, men da han nu fastede sine Øine derahen, hvor Aladdins Pallais pleiede at staae, saae han ikke andet, end en øde Plads, saaledes som tilforn, forend Palladset blev opbygt. I Forstningen kunde han ikke ret tro sine egne Øine, hvorudover han gniede dem, og meente derved, at faae et klarere Syn, men han saae dog alt dette uagtet lige saa lidet som før, endstont det var klar Lust, og den frembrydende Morgenrode gjorde alle Ting synlige. Da han saaledes havde seet sig om baade til høire og venstre Side, uden at faae Aladdins Pallais at see, blev han saa overmaade bestyrtset, at han i lang Tid blev staaende paa et Sted, og immer havde sine Øine henvendt til den Plads hvor Palladset havde staaet. Han kunde ikke begribe, hvorledes det kunde gaae til, at et saa stort Pallais, som Aladdins i saadan en Hast, kunde saa reent forsvinde, at man ikke kunde see det allerringeste Spor deraf, da han dog hver Dag, siden det blev bygget, havde seet det for sine Øine. Jeg bedrager mig ikke, sagde han ved sig selv; Thi jeg kan ikke see det allerringeste

ste deraf; Imidlertid er det endnu mere forunderlig, at man ikke finder det mindste Tegn Dertil; Thi var det faldet om, saa maatte man dog see Bygnings Materialerne at ligge der i Hobevis, og dersom det var sunket ned i Jorden, saa maatte der dog været noget Tegn til saadant. Men hvor meget han end saae sig overbevist om, at Palladset var der ikke mere, saa blev han dog staende nogen Tid, for end ydermere at forvisses om, at han ei saae Feil. Om sider git han bort, og kom derefter igien tilbage i Cabinetet og besalede, at man i mueligste Hastighed, skulle lade Stor-Beziren komme til ham. Imidlertid satte han sig need, og havde saa mange Uroligheder i Sindet, at han ikke vidste hvad han skulle grieve til, eller hvad han skulle domme om denne Forandring.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde min Fortælling, og spare det efterfølgende til i Morgen.

Den 682. Nat.

Allernaadigste Herre! som nu Stor-Beziren ikke vilde lade Sultanen længe vente efter sig, saa løb han i saa stor en Hast derhen, at hoerken han eller hans Folk paa Henvæien blev vaer, at Aladdins Palais ikke mere var at see paa sit sædvanlige Sted. Ja ikke ens gang

gang Dørvogterne havde fornunnet noget til denne Forandring, da de lukkede Slots-Poer-
tene op.

Da Stor-Beziren kom ind til Sultanen, sagde han til ham: Allernaadigste Herre! Den Hastighed, med hvilken Eders Majestæt har ladet mig opkalde, giver mig Anledning til at slutte, at der noget sælsomt maa være tildraget sig, efterdi de ikke er uvidende om, at det i Dag er Raads-Dag, og at jeg folgelig ikke havde blevet mange Dieblik, forend jeg efter min Pligt af mig selv havde indfunden mig. Sultanen svarede: Hvad der er skeet er visselig sælsomt og usædvanligt nok, som du siger; Thi stig mig engang, hvor er Aladdins Vallais bleven af? Aladdins Vallais, Allernaadigste Herre! svarede Stor-Beziren med Forundring, jeg gif mi nylig der forbi, og jeg fornær ikke andet end at det jo endnu stod paa sit sædvanlige Sted; Thi saa stor en Bygning som den, skulle vel ikke være saa let at flytte bort. Gaae da hen i Kabinetet, sagde Sultanen, og see ud efter det, siden kan du sige mig, om du har seet det.

Stor-Beziren gif derpaa hen i Kabinetet og han kunde lige saa lidet see Vallaiet, som Sultanen, og da han nu var vis og forsikret paa, at Aladdins Vallais ikke mere stod paa det Sted, hvor det havde staaret, og at der ikke

En engang var noget Tegn til at der havde staet nogen Bygning, saa gif han igien hen til Sultanen. Nu, har du seet Aladdins Pallais? spurgte Sultanen, Allernaadigste Herre! svarede Stor-Beziren: Eders Majestæt kan vel erindre sig, at jeg engang har haft den Maade, at sige dem, at bemelte Paalais tillige med Aladdins overslodige Rigdom, som Eders Majestæt har forundret sig saa meget over, ikke var andet end en Virkning af Hexerie, endskont Eders Majestæt dog ikke saa har vildet have det.

Som nu Sultanen ikke funde nægte, at Stor-Bezirens Forestillinger jo havde Grund, saa blev han saa meget desto vredere, efterdi saadant var ham forud sagt.

Hvor er han? sagde Sultanen, den Besdrager, den Skielm, lad mig saae ham fat, at jeg kan legge hans Hoved for hans Foder. Allernaadigste Herre! svarede Stor-Beziren, han har for nogle Dage siden været her, og udbedet sig Eders Majestæts Tilladelse, at tage ud paa Jagten, derfor er det best man stikker nogle ud til ham, og lade ham spørge, hvor hans Paalais er blevet af, efterdi han selv derom ikke kan være uvidende. Ha Ha! svarede Sultanen paa den Maade handlede man alt for lemfuldig med ham; Nei! Gaae heller hen, og besal tre-dive Mand af min Guarde at de uden Forhandling

ling skal ride ud, og bringe mig ham hjem i Bolt
og Jern.

Stor-Bezieren gif Derpaa bort, og gav
Guarderne denne Sultanens Ordre, samt der-
hos underviste deres Officier, hvorledes de skul-
le grieve Sagen an, at han ikke skulle slippe dem
af Hænderne. De reed altsaa bort, og traf
Aladdin paa Jagten, ongesær 5. eller 6. Mile
fra Staden. Ved deres Ankomst nærmede Of-
ficeren sig til ham, og lod ham forstaae, hvor-
ledes Sultanen saa inderlig længtes efter
igien at see ham, og derfor havde givet den-
nem Ordre at tage ud til ham, og bede ham
at han, under deres Ledsgagelse vilde komme
hjem til ham.

Som nu Aladdin ikke vidste den rette Aar-
sag, hvorför Sultanens Garde var udcom-
manderet, saa resloverede han strap til at følge
med dem; Men da de var kommen Staden paa
en halv Mil nær, begyndte Officeren saaledes
at tale til ham: Prins Aladdin! Vi maa til
vores største Bedrorelse lade eder vide, hvor-
ledes Sultanen har besalet os, at tage eder i
Arrest, og at føre eder til ham, som en Lands-
Førraeder, i saadan Henseende beder vi under-
danig, at I ikke regner os saadant til Onde,
men er saa naadig at ansee det, som en Virkning
af vor Pligt og Skyldighed.

Dette Budskab satte Aladdin i den ydreste Forundring, efterdi han holt sig ganstige uskyldig, og derfor spurgte Officieren, om han ikke vidste, hvad slags Forseelse man bestyldte ham for? Men denne svarede: At hoerken han eller hans medhavende Folk derom kunde give ham den mindste Esterretning.

Som nu Aladdin saae, at de Folk han havde med sig, var langt svagere end det børste Detachement, saa steeg han af sin Hæst og sagde: See! Her er jeg, giv hvad eder er befalet. Dog maa jeg derhos sige, at jeg viselig ikke veed hvori jeg har forseet mig, enten imod Sultanens Person eller Stat. Derefter lagde man ham en meget tyk Kiede omkring Halsen, som var saa lang at man bandt ham omkring Livet med den samme, og det paa saadan en Maade, at han ikke havde sine Arme frie. Da dette var sted, tog en af Guarderne fat paa Enden af Kieden, forte Aladdin saaledes til Guds lige ind i Staden.

Men Allernaadigste Herre! sagde Schesherazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maad derfore saa nødig, som jeg vilde afbryde Historien, og opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den 683. Nat.

Allernaadigste Herre! Saa snart denne Kommando var ridet ind i Forstaden, saa tvilede der

der ingen paq, at jo Aladdin skulle medhandles, som en Fange, og miste Livet. Men da han var meget afholdet og elsket af alle Folk, saa greb Folkene i Forstaden strax til Baaben for at frelse Aladdin af deres Hænder, nogle forsynede sig med Sabler, andre med store Staver, og de som ikke kunde faae andet, betiente sig af Stene til at kæste paa dem. Guarderne vente sig vel om for at vilde sætte sig til Mod-Bærge, men som de merkede, at der samledes jo flere og flere Folk til, saa lod de sig ikke merke med nogen Ting, men holt sig meer end lykkelig noet, naar de kunde komme ind paa Sultanens Palais, uden under Beis at forlise Aladdin. At nu dette kunde gaae dem an, saa bar de Omsorg for at trænge sig igennem Folket, og snart reed vidt fra hinanden og snart nær sammen, ligesom der var Rum til paa Gaderne, som de kom igennem. Og paa denne Maade kom de omsider til Sultanens Palais, hvor Guarderne stillede sig i en lige Linie for Porten, imedens Officieren og den, der forte Aladdin gik ind paa Palladset, og blev saa staende, indtil Drovogterne igien havde lukket Porten til for at forhindre, at Folket ikke skulle trænge sig derind.

Saa snart Aladdin var kommen inden for, tog Bodelen sat paa ham, og efterat han havde taget Rieden af ham, som han var bundet omkring Halsen og Livet med, bredte han en Hud paa Jorden, som var farvet med en utsig

lig Mængde Misdæderes Blod , som han havde henretter ! Her lod han ham sidde need paa sine Kne og bandt for hans Dine , hvorpaa han tog sit Sværd af Skeden , svingedé det twende gange igennem Luften , ventede paa Sultanens Ordre , at han skulle hugge Hovedet af Aladdin.

Bed denne Tid merkede Stor-Beziren , at den gemene Mand havde trængt sig igennem Guarder-Bagten , og paa mangfoldige Stæder begyndte at bestige Slots-Murene , og rive dem need paa sine Stæder for at komme ind i Slots-Gaarden , og redde Aladdins Liv ; Hvorudover han sogte at foreholde Sultanen saadant , forend han gav Ordre til Boddelen at staae Hovedet fra ham , sigende : Allernaadigste Herre ! jeg beder underdanigst , at Eders Majestæt først noie overveier alle Ting , forend de giver den Ordre de har i Sinde ; Thi de kunde derved ventelig staae i Fare for at blive overrumplet af Almuen , som med Magt trænger sig ind paa Eders Majestæts Pallais . Hvad ? svarede Sultanen , vil de trænge sig ind paa mit Pallais ? Hvo skalde giøre sig saa forvoven ? Allernaadigste Herre ! svarede Stor-Beziren , Eders Majestæt vilde ikkun behage at see hen til Slots Murene , saa skal de snart staae Sandheden at vide .

Scheherazade maatte , som sædvanligt , igien afbryde , da hun staae at Soolen fastede sine

ne Straaler ind i Sultanens Gemak, og efter
Sultanen Schariers Begiering begyndte hun
næstfolgende Nat saaledes:

Den 684. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Sultanen saae det
store Opror, der var foraarsaget iblant
Folket, blev han saa forstrekker, at han strax i
samme Dieblif besalede Boddelen, at han skulle i-
gien stikke sit Sværd i Balgen, løse op for Al-
laddins Dine og stille ham paa fri Fod. Des-
uden besalede Sultanen at Chiauerne, skulde
udraabe for Folket, at han havde givet Alad-
din Maade, og at de altsaa ikke skulle bekymre
sig om noget, men forfoie sig en hver til sit.

Saa snart der saaledes blev raabt Par-
don for ham, stod de allesammen af fra deres
Forsæt, endskient de fleste allerede var kom-
men op paa Muren, og folgelig vare Bidne,
til hvad der var passeret, men det stod ikke len-
ge paa, inden de igien kom need, og bragte dem
den glædelige Tidende, som stod neden for, at
den Mand, som de saa høit elskede, havde be-
holt Livet. Denne Tidende kom altsaa ud
iblant alt Folket, allerheilist da Udraaberne li-
geledes raabte det ud iblant dem, saa at der
var ingen, som jo sik det at vide. I det nu
Sultanen lod Aladdin vederfares Maade, saa
lagde Folket deres Baaben need, og ophævede

den Tumult de havde sat sig for at giøre , samt
forsoiede sig i en Hast bort enhver til sit.

Da nu Aladdin igien saae sig stillet paa
fri Fod , løftede han Hovedet i Beiret , og saae
hen til det Sted , hvor Sultanen stod , og ret
med ynkelige Ord talede saaledes til ham : Al-
lernaadigste Herre ! Jeg beder underdanigst ,
at Eders Majestæt til den Maade de allerede har
beviist mig endnu vilde føie denne , at de vilde
fuge mig , hvad for en Misgierning jeg har be-
gaaet . Hvad for en Misgierning du har be-
gaaet , du Meen-Eedere , svarede Sultanen , hvor
er det mueligt , du ikke skulle vide det ? Kom ik-
kun her op , sagde han fremdeles , saa skal jeg
vise dig det . Aladdin gif derpaa op med ham ,
og i det Sultanen gif foran , befalede han ham
at føuge efter sig . Da de kom op til Dorren ,
sagde Sultanen fremdeles til ham : Du maa
jo frem for alle andre vide , hvor det Pallais
har staæt , see derfor allevegne omkring og siig
mig , hvor det er blevet af .

Aladdin saae sig dernæst om , men saae
ikke det allerringeste for sig uden den øde Plads ,
hvor hans Pallais havde staæt . Men som
han umuelig funde vide , paa hvad Maade sam-
me saa aldeles funde forsvinde , saa blev han
ved saadan forunderlig Hændelse sat i saa stor
Forvirring og Bestyrtelse , at det ikke var ham
mueligt at svare Sultanen et eneste Ord . Imid-
lertid

I tertid igientog den utealmodige Sultan sit forrige Sporsmaal, og sagde til Aladdin: Siig mig nu, hvor dit Pallais er? Og hvor min Datter Princesse Badroulboudour opholder sig? Nu kunde Aladdin ikke længer holde sig, men svarede saaledes: Jeg seer vel og maa befiende, at det Pallais, som jeg havde ladet opbygge, ikke mere staer paa det Sted, hvor det stod; Men endskjont jeg seer at det er forsvunden, saa kan jeg dog ikke sige Eders Majestæt, hvor det er blevet af; Thi jeg forsikrer paa det allerdyreste, at jeg ikke er vidende det allerringeste af denne forunderlige Hændelse.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det alt er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige af Historien i Morgen.

Den 685. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen svarede Aladdin saaledes: Det er min mindste Bekymring, hvor dit Pallais er blevet af; Thi det er mig i Hundrede Tusende gange mere at giore om Princessen min Datter, hvorudover det er min Billie og Besaling, at du staffer mig hene de igien tilstede, eller eg jeg skal legge dit Hoved for dine Fodder, og ingen slags Consideration skal kunde holde mig deraf.

Alsternaadigste Herre ! svarede Aladdin :
 Jeg beder underdanigst , at Eders Majestæt al-
 lernaadigst vilde forunde mig Fyrgetive Dages
 frist , at jeg i den Tid kunde anvende min Flid
 derpaa , skulle det imidlertid ikke lykkes for mig
 at bringe hende igien tilveie , saa lover og for-
 binder jeg mig til selv godvillig at overlevere min
 Person i Eders Majestæts Haender , og skal la-
 de det staae i Deres egen fri Disposition , at
 handle med mig saadan , som de selv lyster .
 Sultanen svarede ham saaledes : De Fyrgeti-
 ve Dage , som du forlanger , kan dig vel for-
 undes , men jeg troer ikke at den Maade , som
 jeg herudi viser dig , skulle foranledige dig til at
 undslye min retsordige Bredet ; Thi paa hvad
 for et Sted du endog opholder dig i Verden ,
 Fal jeg nok vide at faae sat paa dig .

Derefter forsviede Aladdin sig bort fra
 Sultanens Ansigt , saa nedslaget i sit Sind , at
 alle de som faae ham ikke kunde andet end bes-
 væges til Medlidenhed , efterdi han stedse , gik
 og haengte med Hovedet , og havde ikke det Hierte
 i sig , at han i sin nærværende Forvirring torde
 opblade sine Dine . Til med ventede de fornemme-
 ste Hof-Betinter ham stedse Ryggen , deels for-
 di de ikke skulle see ham , og deels for ei at blive
 seet , da de dog , som hans gode Venner , dem
 han aldrig havde fortært , burde have nærmest
 sig til ham for at troste ham i sin Bedrøvelse ,
 eller tilbyde ham at maatte tage sin Tilflugt til

dem

Dem i deres Huse; Men omendskjont de havde
Kommet hen til ham, enten for at troste ham,
eller anbyde deres Dieneste, saa havde han dog
ikke fundet betiene sig deraf, esterdi hans For-
stand og Sandser var saa forvirret, at han ik-
ke kende sig selv; Denne hans Forvirring gav
han tydelig nok tilkiende, da han kom uden for
Sultanens Pallais; Thi han gik Dor fra Dor,
og uden at vide, hvad han selv gjorde, spurgte
alle dem han modte, om de ikke havde seet hans
Pallais, eller om de ikke kunde give ham nogen
Efterretning derom.

Saadanne Sporsmaal gav da enhver Alar-
sag til at slutte at han maatte have mist Forstan-
den, hvorudover der var vel nogen, som loe
ham ud, men alle formuftige derimod, og i Særs-
deleshed de, som var bleven bekjent med ham,
blev derved bevoeget til en stor Medlidenhed. I
denne Tilstand forblev han twende Dage i Byen,
og gik smart til en anden, uden at vide, hvad
han skulde grike til. Han spiste i samme Tid ik-
ke heller noget, uden hvad en eller anden af et got
Hierte undertiden kunde byde ham.

Scheherazade vilde have talet mere, men
som hun noget sildigere end sædvanlig var af sin
Soster denne gang bleven oppvakt, saa maatte
hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde
af, og spare Resten til næstfolgende Nat.

Den 686. Nat.

Allerhaadigste Herre! Som nu Aladdin i den elendige tilstand, han befandt sig udi, ikke længer kunde opholde sig paa et Sted, hvor han nylig havde gjort saa store Figurer, saa besluttede han om sider at forlade Byen, og at begive sig ud paa Marken. Altsaa gif han af de ordentlige Lande-Beie, og efterat han i sin Uroelighed havde gaaet over mange Marker kom han til sidst imod Matten ved Bredden af en Flod. Her faldt ham nogle fortvilede Tanker ind; Hvor skal jeg nu gaae hen? sagde han ved sig selv, at opsgemit Vallais? I hvad for en Provinces? I hoad for en Deel af Verden skal jeg finde samme? Og hvor skal jeg faae min elseværdige Princesse, som Sultanen har forlanget af mig? Af jeg seer aldeles ingen Udveie til at naae det jeg søger efter, dersor er det vel best, at jeg paa engang befrier mig selv fra saa mange unytige Bekymringer, og tillige gisør mig los fra de heftige Bedrovelser, som ere færdige at quælle Hiertet i mit Liv. Herpaa vilde han strax have nedstyrtet sig i Vandet, saafremt han ikke som en god Muselman, der trolig i agttager sin Religion just paa samme Tid havde erindret sig, hvorledes han ikke maatte giøre dette, forend han først havde forrettet sin Ben.

I det han nu vilde giøre sig færdig til denne Forretning gif han hen til Bandet, hvor han

han efter Landets Skif vilde toe sit Ansigt og sine Hænder, førend han begyndte at bede. Som der nu var ganste steilt need til Floden, og der desuden var temmelig glat at staae, efterdi Vandet stedse slog derop imod og gjorde det vaadt, saa hændte det sig, at den ene Fod gled fra ham, og han altsaa virkelig havde falder ud i Floden, om han ei havde faaet fat om en lidet Steen-Klippe, som kunde ohngefehr være to Foder høi oven for Vandet. Men til hans store Lykke havde han endnu den Ring paa sin Finger, som den Africanske Troldmand havde givet ham, da han skulle gaae need for ham i den Underjords-Hule, for der at hente den forunderlige Lampe, som ham nylig var bleven frataget; I det han nu som sagt er, faldt need og samme Tid vilde holde sig paa bemeldte Steen-Klippe, hændte det sig, at han uafvindende gniede Ringen noget sterk paa Klippen, og i samme Dieblik lod den selv samme Geist sig igien til syne, som engang havde været hos ham i den Underjords-Hule, hvor Troldmanden havde indsluttet ham, sigende til ham: Hvad vil du? See jeg staaer færdig som din Slave at adlyde dig, og alle dem som har denne Ring paa deres Finger, ja ikke allene jeg men endog alle andre, som ere Slaver af samme Ring.

Men Allernaadigste Herre! sagde Scheherezade: Det Skin, som meddeler mine Dine Lys, er just det, der ligesom legger mig Haanden

paa Munden, saa at jeg ikke efter Onske kan
komme videre, men maa opsette det efterfølgende
til næste Nat.

Den 687. Nat.

Allernaadigste Herre ! Aladdin havde allers-
mindst ventet, at han i sin fortvilede Til-
stand skulle faae nogen Geist at see, hvorudover
der kom ham en angenem Bestyrrelse paa, saa
at han strax svarede : Geist ! Frels mig endnu
engang fra Doden, og sig mig dernest, hvor det
Vallais er blevet af, som jeg haver ladet opbyg-
ge, dog saae jeg langt heller, at det i en Hast
igien blev bragt hen paa det Sted, som jeg har
sat det. Geisten svarede : Det, som du forlan-
ger af mig, staer ikke til mig, efterdi jeg alle-
ne er en Slave af Ringen, og altsaa faaer du
i dette Fald anmeldte dig hos de Geister, som ere
Slaver af Lampen. Er det saaledes bestaffen,
sagde Aladdin fremdeles : Saa befaler jeg dig
i Kraft af Ringen, at du strax bringer mig hen
paa det Sted, hvor mit Vallais for nærværen-
de Eid staer, og sætte mig under Princesse
Badroulboudours Binduer ; Thi det er mig
lige meget, paa hvad Sted det er i Verden.
Neppe vare disse Ord udtalte forend Geisten tog
sat paa ham, og bragte ham i et Øjeblik ind i
Afrika, hvor han satte ham lige under de Bin-
duer, som var paa Princessens Gemak. Det
Sted, som Slottet var blevet henslyt paa, var
en

en stor øde Plads som laae uden for en vis stor og anseelig Stad i Africa.

Endskisnt det nu var temmelig mørk, saa funde dog Aladdin ved sin Ankomst til dette Sted let kiende baade sit Pallais og Princesse Badroulboudours Gemak, men som alting var stille paa Palladset, saa begav han sig af til Siden, og satte sig under et Træ, hvor han sad, og betrakte de sin Lykke, som han ingen anden havde at takke for, end en blot Hændelse; Thi han funde nu igien giøre sig Haab om at forglemme sin Modgang, og folgelig blive sat i en langt roligere og lykseligere Tilstand, end den, han havde været udi, siden han blev fangen, fort frem for Sultanen, og stod i Fare for at miste Livet. Saaledes laae han længe, og forniede sig udi Haabet, indtil han om sider faldt i Sovn, hvilken han ogsaa havde nodig, efterdi han paa siette Dag ikke havde faaet Sovn i sine Dine.

Morgenen derefter, saasnart Morgenroden begyndte at bryde frem, blev Aladdin paa en sod og behagelig Maade opvakt, ikke allene formedelst den deilige Sang, han hørte af de Fugle, som om Matten havde siddet i det Træ, hvor under han laae, men endog af de andre mangfoldige Fugle, som sad omkring i Træerne i Slots-Haven. Saasnart han sifte sine Dine op, saae han allersvært hen til den forunderlige

ge Bygning, og fandt en ubeskrivelig Glæde hos sig selv, i det han haabede snart igien at blive Eiere deraf, og paa samme Tid endnu engang komme til at nyde den Elskværdige Prinsesse Badroulboudour. Han stod deraf strap op, og nærmede sig hen imod Princessens Gemæt, hvor han gik, og spadserede saa længe langs med Binduerne, indtil han omsider fandt faae hende at see, naar hun stod op. Imidlertid undersøgte han ved sig selv, hvad der kunde være Aarsag til alt det Onde, som var ham vederfaret, og efterat han noie havde overvejet alle Ting, tvilede han ikke paa, at jo hans slette Skiebne reiste sig deraf, at han ikke vel nok havde forvaret sin forunderlige Lampe; Altsaa lagde han al Skylden paa sin egen Uagtshed og den slette Omsorg, han havde baaren for Lampen, da han dog ikke noget Diesblik burde have sat den fra sig.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfolgende Nat saaledes:

Den 688. Nat.

Allernaadigste Herre! Det meste, som Aladdin var bekymret for at vide, var at faae Esterretning om, hvo der var hans Lykkes Misundere, hvilket han let kunde have begribet, i Fald han havde vist, at han tillige med Paladset

Iadset stod i Africa og selv havde han ikke erindret sig at spørge derom, og tilmed havde det blotte Maen Africa, strax erindret ham den Africanske Troldmand, som var hans aflagde Fjende, hvilket ventelig havde fundet strekke ham fra at komme der.

Samme Morgen som Aladdin var ankommen, traf det just at Prinsesse Badroul-boudour stod noget tiligere op end hun ellers pleiede at gøre, siden hun ved Troldmandens List var blevet forflyttet til Africa; Og endstont hun engang om Dagen imod sin Billie maatte taale hans Nærverelse, efterdi han saa godt som havde hele Palladset i sin Magt, saa havde dog Prinsessen stedse begegnet ham saa haardt, at han hidindtil havde haft den Dristighed at lugere paa Palladset. Saasnart Prinsessen var paaflædt, hændte det sig, at en af hendes Kammer-Jomfruer gif hen at see ud af Binduet, og i det samme blev vaer, at Aladdin stod uden for, hvorudover hun i største Hast løb ud og gav Prinsessen Efterrening derom; Men som Prinsessen ikke vel funde tro denne Tiden-de, gif hun strax seid hen til Binduerne, og det er ikke at udsige hvor glad hun blev, da hun ligeledes sit Die paa Aladdin.

Hun lukkede dersor strax Binduet op, og som Aladdin hørte samme, saae han op i Beiret, og han havde neppe seet Prinsessen, forend

forend han jo strax kiendte hende samt gav hende saa mild en Hilsen, at hun let deraf kunde see, hvor stor en Glæde han havde over igien at træsse hende. Princessen raabte derpaa udaf Binduet og sagde til ham: At vi ikke skal lade Tiden gaae unyttig bort, saa har jeg giort Anstalt, at Lon-Porten allerede er blevet oplukket. Gaae derfor strax ind, og kom herop til mig, hvorpaa hun igien lukte sit Gemaks Bindue til.

Denne lønlige Port var lige under Princessens Gemak, og som Aladdin fandt den aaben, gik han herind og forfoiede sig strax op til Princessen. Det er ikke muligt nogensinde at beskrive den Glæde og Fornøjelse som disse ægte-Personer havde, da de igien saae sig samlet med hinanden; thi de havde hver paa sin Side stedse bildet sig ind, at de aldrig mere havde saaet hinanden at see. De tog hinanden over tusende gange i Favn, og enhver af dem sogte at give de allerhydeligste Kjende-Tegn paa en brændende Kierlighed og Hiertens Oprigtighed, hvilke man i Betragtning af deres bedrøvelige og usformodentlige Skitsmisse let kan insilde sig.

Efterat de saaledes havde caresseret hinanden og grædt af Glæde over deres Samling, satte de sig need hos hinanden paa en Sofa, hvor Aladdin saaledes begyndte at tale: Elsværdige Prinsesse sagde han, forend jeg begynder at

at tale om noget andet, saa beder jeg allerkierligst, at ikke allene for Gilds Skyld, men endog for eders egen Nyttes og eders høitcerede Hr. Faders Sultanens Skyld, ja i Sædlesched for min egen Interesses Skyld vil sige mig hoor en vis Lampe er kommen hen, hvilken jeg, forend jeg tog ud paa Jagten havde sat fra mig paa Ziraten af en Stotte i den Sal med de fire og tive Binduer.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skinne frem, nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men dog alligevel begyndte næstfølgende Nat at fortælle det overige af Historien saaledes:

Den 689. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badroulboudour svarede Aladdin saaledes: Af min allerkiereste Gemahl! Jeg tenkte nok, at begge vores Ulykke reiste sig fra denne Lampe, men det smørter mig allermest, at jeg uafvindende selv har været Alarsag dertil. Af, Princesse! svarede Aladdin: Giv eder ikke selv Skylden; Thi jeg er selv Alarsag derudi, esterdi jeg med større Omhyggelighed burde have forvaret den. Men lad os ikkun see derhen, hvorledes vi igien kan oprette denne Skade, og hav i saadan Henseende den Godhed og Maade for mig, at

I fortæller, hvorledes alting dermed er gaaet til, og hvem den er falden udi Hænderne.

Derpaa fortalte Princesse Badroulbour-dour, hvorledes der var en, som uden for Palladset raabte, at vilde tilbytte sig gamle Lampen for nye, samt hvorledes en af Slavinderne sit sat paa denne gamle Lampe, og byttede den bort for en nye, som hun strax lod hente frem, at han kunde see den. Derefter fortalte hun fremdeles, hvorledes Palladset næste Matten blev bortsat, saa at hun om Morgenen befandt sig i det ubekendte Land, hvor de nu for nærværende Tid var, nemlig i Africa; Hvilke Omstændigheder Forræderen selv havde fortalt hende med sin egen Mund.

Aladdin salt hende her ind i Salen, og sagde: Eftærordige Princesse! i det I fortæller mig, at jeg tillige med eder for nærværende Tid befinder os i Africa, saa har I derved allerede gjort mig Forræderen bekjendt. Dette Menne-ske er den største Meen-Gedere, som der kan være under Solen, men hverken Tiden eller Stedet tillader mig at give eder en vitloftigere Beskrivelse paa hans Ondskab. Jeg vil derfor allene bede, at I ville sige mig, hvad han har gjort med Lampen, og hvor han forvarer samme.

Princessen svarede: Han bær Lampen stedse hos sig, og har meget forsynlig indsoebt den

Den i et fint Klæde, hvilket jeg selv er Bidne
 til, efterdi han i min Nærvoerelse har taget den
 frem, viklet den op, og viist mig den som et
 Seiers-Tegn. Min deilige Princesse, svarede
 derpaa Aladdin: Tag det ikke fortrydelig op,
 at jeg besværer eder med saa mange Sporsmaal;
 Thi det er en Sag, som er eder lige saa høit
 magtpaaliggende som mig selv. Men for igien at
 komme til det, som i Særdeleshed gaaer mig an,
 saa beder jeg for alt det jeg bede kan, at I
 fremdeles ville berette mig, hvorledes dette ugu-
 delige Menneske har opført sig imod eder? Prin-
 cessen svarede: Siden jeg kom paa dette Sted,
 har han ikkun engang om Dagen været hos
 mig, og jeg troer stadig, at den slette Formbiel-
 se, som han ved sin Visite hoster sig, er Alar-
 sag udi, at han ikke østere lober mig over, i
 det øvrige kan jeg med Sandhed sige, at alle
 de Discourser, som han forer med mig, gaaer
 hver gang allene derud paa, at han vil overta-
 le mig til at bryde den Trostak og Kierlighed,
 som jeg engang har til sagt eder, og derimod
 tage ham til min Gemahl, hvor hos han tilli-
 ge har ssigt at bilde mig ind, at jeg ikke skulle
 haabe nogen Tid at see eder, efterdi I ikke me-
 re var i Live, men at Sultanen min Fader hav-
 de ladet hugge eders Hoved af. At han nu de-
 stobedre kunde retsærdiggjøre sig, saa lagde han
 fremdeles til, at I var et utaknemmelig Men-
 neske, endskisont I havde ham allene at takke
 for al eders Lykke. Ja han har saa mange ans-

dre Ting at erindre, der ere lige saa urimelige, som disse.

Scheherazade maatte atter formedelst Dagens komme bryde af, men da Sultanen Schariar fandt storste Behag i denne Historie, maatte hun efter hans egen Besaling den næstfolgende Nat giøre saadan Begyndelse derpaa igien.

Den 690. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badroulbou-dour blev fremdeles ved saaledes at tale til Aladdin: Som nu dette Menneske, sagde hun, ikke faaer andet Svar af mig end mine bittere Taarer, saa seer han sig immer tvungen til at gaae lige saa missfornuet bort, som han kommer; Dog toiler jeg ingenlunde paa, at jo denne Taalmeldighed ikke steker i anden Hensigt, end at han for det forste ville give mig Eid til at lade Hestigheden af min Smerte sætte sig, i det Haab, at jeg siden skulle falde paa andre Tanker; Thi det er let at slutte sig til, at haar han i Fremtiden saae, hvorledes jeg fremdeles blev ved, at sætte mig imod hans Billie, at han da ville tringe mig der til med Magt. Men min allersødeste Gemahl! Eders Nærværelse har nu betaget mig al Frygt for saadanne ulyksalige Svitter.

Aladdin faldt hende her ind i Talen, og sagde: Elskværdige Princesse! Jeg lever i det gode Haab,

Haab, at jeg igien skal saae opretret vor Skade, efterdi jeg allerede har opfundet et Middel, der uden al Evil skal befrie baade eder og mig fra vores felles Fiende, men hertil udfordres, at jeg maa begive mig ind i Staden, dog skal jeg imod Middag være her igien, og da vil jeg ikke allene fortælle eder, hvori samme bestaaer, mens endog tilstrækkelig oplyse eder om, hvad I paa eders Side har at giøre, paa det alting kan saae et lykkelig Udsald. Dette maa jeg dog først sige eder til Efterretning, at I ikke skal lade det komme eder forunderligt for, naar I seer mig komme tilbage i en anden Dragt, og at I foranstalter det saaledes, at Løn-Porten betids kan blive oplukket, paa det jeg strax kan komme ind, naar jeg banker paa, hvilket Princessen lovede ham, og forsikrede, at der skulle blive oplukket, saa snart han ankom.

Efterat nu Aladdin var gaaet need af Princessens Gemak, og igien kommen ud af Løn-Porten, saae han sig allevegne omkring, og i det samme blev en Bonde vær, som gif paa Marfen. Som nu denne Bonde var temmelig langt borte paa hin Side af Vallaiet, saa løb Aladdin til, og da han henteede ham ind, bad han ham, at han ville bytte Klæder med ham, og han sik om sider Bonden overtalet til at gisre det, hvorpaa de gif med hinanden bag en Bust, og forrettede dette Bytte. Dernæst skildtes de igien ad, og Aladdin tog sin Bei lige ind ad Byen til.

til. Her gik han strax op af en Gade, som varlige
for Porten, og kom omsider paa det Sted, hvor
alle slags Kiobmænd og Hanverks Folk havde
deres Boelig, altsaa begav han sig ind til
en Materialist, og efterat han lidet havde seet
sig om, spurgte han Kiobmanden, om han ikke
havde et vist Pulver at sælge ham, som han
nævnede ved Navn.

Som nu Kiobmanden bildte sig ind, at
Aladdin ikke havde Raad til at betale samme,
estridi han gik saa slet klædt, saa svarede han
strax, at han vel havde noget, men at samme var
temmelig dyrt. Aladdin funde heraf let slutte
at Kiobmanden ikke saae ham an for at funde
betale det, tog dersor en Pung frem, og lod
ham see, at han havde Guld-Mynt hos sig, hvor
næst hon begierede, at man skulle lade ham saae
et halv Qvintin af bemelte Pulver. Kiobmän-
den veiede det strax af, svobte det ind, og over-
leverede det til Aladdin, samt begierede et Styk-
ke Guld-Mynt for det. Aladdin betalte ham
strax, og efterat han siden havde tilkiobt sig de
fornødne Levnets Midler, holdt han sig ikke læn-
gere op i Byen, men forsfiede sig igien til sit
Pallais.

Scheherazade maatte, som sædvanligt,
igien afbryde, da hun saae at Soelen fastede
sine Straaler ind i Sultanens Gemak, og efter
Sul-

Sultanen Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 691. Nat.

Allernaadigste Herre ! Aladdin var neppe igien ankommen til Lion-Porten, at han jo strax blev oplukt, hvorudover han begav sig lige op paa Princesse Badroulboudours Gemak, og sagde til hende: Min Princesse ! Den Afsky som I efter eders egne Ord har haft for eders Fiende vil ganske vist ventelig nu være Alas-sag udi, at det vil falde eder noget vanskelig og besværlig at folge det Raad, som jeg vil give eder. Men tillad mig dog at sige, at det uomgengelig er fornoden, at I forstiller eder og noder eder selv til at opfore eder anderledes, end I mener det, paa det I derved kan befrie baa-de mig og eder fra vores fælles Fiende, og folgelig staffe Sultanen eders Fader og min naadige Herre den Fornsielse igien at see eder.

Dersom I derfor, sagde Aladdin fremdeles, vil folge mine Raad, som jeg dog ikke viser paa, saa maa I i dette Dieblit ifore eder eders beste Klæder. Skulle nu den Africanske Troldmand efter sin Sædvane igien indfinde sig, saa lad det ikke falde eder besværligt, paa den allerhøfligste Maade at tage imod ham, og uden noget tvunget Væsen at omgaaes ham, saa at omendskjont der maatte blive en siden bedrovet Skye tilovers i eders Ansigt, han dog i det ringe-

ste ikke skal kunde kunde andet end at jo samme med Tiden skal forsvinde. I ligemaade vil det være fornsden, at I i blant andet lader ham forstaae, hvorledes I gier eder umage at forglemme mig, og paa det han desto bedre kan forsikres om eders Oprigtighed, saa beed ham, at han vil blive hos eder til Aftens-Maaltid, paa hvilken Tid I skal lade eder forlyde med, at I havde Lyst til at drikke et Glas Vin med ham, og at han hertil maatte tage den beste han havde.

Som det nu ikke vil mangle, at han jo strax gaaer bort for at hente Vinen, saa kunde I imidlertid lave Parade Bordet til, og der næst skal I tage dette Pulver, som jeg her leverer eder, og komme det i det Bæger, som I pleier at drikke af, hvilket I derefter skal sætte hen til en Side og forud aftale det med den Dame som skal skenke for eder, at hun giver ham dette Bæger at drikke af, naar I ved et vis Tegn advarer hende derom, dog saa at I formaner hende vel at tage sig i agt, at hun ei skal tage Feil og give eder det urette.

Naar nu Troldmanden kommer tilbage og sidder til Taffels med eder, saa fornsi ham med de Discourser, som er ham mest behagelig, og naar Maaltidet er til Ende, saa opmunstre ham til at drikke nogle Glas Vin med eder. Naar I saaledes har drukken saa tit som I selv befinde for got, saa tilbyd ham at drikke af eders Bæger,

ger, som Pulveret er kommen i, hvilket han vil
ansee for saa stor en Ere, at det ikke er ventes-
ligt, han skulle afslaa eders Begiering; Ja han
drikker det visselig saa reent ud, at der ikke bli-
ver en eneste Draabe tilbage, men han skal nep-
pe faae det uddrukket, forend han falder hen i
en dyb Søvn. Skulle I dersor end finde et
Slags Afsky hos eder selv til at drikke af hans
Bæger, saa kan I dog uden Frygt tage det til
eder; Thi Pulveret skal saa hastig virke hos ham,
at han ikke faaer Tid til at see, enten I drikker
eller ikke.

Men Allernaadigste Herre! sagde Sche-
herazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa
dersore saa nodig, som jeg vilde afbryde Historien,
og opsette det efterfolgende til næste Nat.

Den 692. Nat.

Allernaadigste Herre! saa snart Aladdin saa-
ledes havde udtalet, gav Princessen ham fol-
gende Svar: Jeg tilstaaer sandelig, at jeg med
Magt maa tvinge mig dertil, isald jeg skal op-
fore mig saa venlig imod Troldmanden som I
forlanger af mig, endskont jeg dog seer, hvor
hvit fornorden det er at beqvemme sig dertil. Men
hvad er der, som man ikke skulle giøre, naar
man derved kan befrie sig fra saa grum en Fien-
de? Jeg vil dersor i dette Fald giøre alt hvad
I har raadet mig, efterdi min Lyksalighed ikke

mindre deraf dependerer end som eders. Da nu Aladdin saaledes havde aftalet alle Ting med Princessen, tog han Afskeed med hende, og tilbragte det øvrige af Dagen omkring i Egnen ved Valladset, indtil han omsider imod Matten igien indsant sig ved Lyon-Porten.

Nu havde vel Princesse Badroulboudout fra det første Dieblif af, da hun saae sig skilt fra sit eget Fæderneland, ikke været at trøstte, ei allene i Henseende til Aladdin hendes kiere Gemahl, som hun fra Begyndelsen af bar saa stor Kierlighed for, dog mere af en opvakt Tilboelslighed end Pligt, mens endog i Henseende til Sultanen hendes Fader, som hun ligeledes underlig elskede; Ja hendes Bedrøvelse var saa overmaade stor, at hun endog ikke skyttede om at ved lige holde den Nethed og Neentighed, som anstod hendes hoie Stand, og det lige fra den Tid af, da den Africanske Troldmand første gang kom til hende, efterdi hun af hendes Slavinder erfarede at han var den selv samme, som havde tilbyttet sig den gamle Lampe, og dette hans grumme Skielmstykke var Alarsag udi, at hun straf fattede saa stor en Afskye for hans Person, men ikke destomindre ville hun dog betiene sig af denne Leilighed, til at hevne sig paa ham saaledes, som han fortiente det, hvorudover hun besluttede at folge Aladdins Raad.

Saa snart Aladdin var gaaet bort, satte hun sig ned ved sit Mat-Bord, og lod sine Kammer-

mer-Jomfruer sætte sig det beste og prægtigste Hoved-Smykke paa, og iførte sig derneft den allerbeste Klædning hun havde, ligesom hun dog betiente sig af det Liv-Baand, som med Guld og rare Diamanter allermest var beprydet. Foruden dette tog hun et Hals-Baand om hendes Hals som bestod af tretten Perler, hvoraf de sex var snoret paa den ene Side, og de andre sex paa den anden, men den ene som sadt midt imellem dem, var den største og kostbareste af dem alle, dog havde de andre saa net en Proportion, at den største Sultaninde eller Dronning maatteprise sig lykkelig, i Faid hun havde eiet et Par af den Storrelse, som de mindste havde. I det øvrige var hendes Arm-Baand saa rigelig besat med Diamanter og Rubiner, at de i alle Ting kom overeens med den øvrige Pragt.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det alt er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige af Historien i Morgen.

Den 693. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu Prinsesse Bædrooulboudour omsider var bleven paaklædt, gik hun hen for Speilet for at besee sig, og der efter spurgte hun sine Kammer-Jomfruer, hvorledes hendes Dragt befalt dem, og efter at de alle forsikrede, at der intet manglede af

alle de Yndigheder, som den Africanske Trold-Mands Narriske Kierlighed funde finde Smagudi, saa satte hun sig need paa en Sofa, og oppebiede hans Ankomst.

Det manglede og ikke, at jo Trold-Manden igien iudfant sig paa sin sædvanlige Tid, og Princessen havde neppe seet ham komme ind paa den Sal med de Fire og Tive Binduer, hvor hun befandt sig, forend hun i sin fulde Pragt stod op imod ham, og efter aflagde Helsen med en mild Meine paegede hen til det Sted, hvor hun ville han skulle sette sig, hvorpaa de begge satte sig need tillige, hvilket visselig var en Hosflighed, som hun hidindtil endnu ikke havde viist ham.

Den Africanske Trold-Mand, som mere blev forblendet ved hendes deilige Dines Glants, end det klare Skin, som de mangfoldige Edel-Stene gav fra sig, blev strax ved hans Ankomst sat i en overmaade stor Forundring; Thi hendes Majestætske Ansigt tillige med den yndige Maade, paa hvilken hun tog imod ham, kom ikke overeens med de forrige Afsviisninger, som hun hidindtil havde betient sig af, hvorudover han blev saa forvirret, at han ligesom var uden for sig selv. Han ville i Begyndelsen ikkun have sat sig paa Kanten af hendes Sofa, men da han saae at Princessen ikke ville sette sig need, forend han havde sat sig, saa bequemmede han sig til, at betiene sig af den anviste Plads.

Saa-

Saasnart Troldmanden havde sat sig need, var Princessen betenkft paa, hvorledes hun i gien kunde faae ham ud af den Forvirring, som hun faae ham udi. Derudover saae hun saa venlig til ham, at han let kunde slutte, at han ikke mere stod saa slet opstrevet hos hende, som han tilforn havde erfaret, og altsaa begyndte hun omsider saaledes at tale til ham: Det kommer eder ventelig noget forunderlig for, at I i Dag seer mig ved en langt anderledes Hosmeur, end I hidindtil har seet mig, men saadan eders Forundring skal snart sætte sig, naar jeg figer eder, at mit Temperament er af den Bestaffenhed, at jeg ikke længe holder min Besdrovelse ved Lige, naar jeg seer, at det, som er Alarsag til den, er forbie. Desuden har jeg overvejet med mig selv det, som I engang har fortalt mig om min Gemahls Aladdins Skiebne, og jeg er af samme Menig med eder, at han ikke har fundet undgaae Birkningen af min Faders Brede, naar jeg ikkun betragter hans sædvanlige Opsørelse i deslige Tilsælde.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens Komme atter bryde af, og opfætte det øvrige til næste Nat.

Den 684. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badrouls boudour blev fremdeles ved saaledes atta-
le

Ie til Den Africanske Troldmand, som folger:
 Om jeg nu, sagde hun, vilde fremdeles blive
 ved at begræde ham, saa længe jeg levede, saa
 seer jeg dog forud, at mine grædende Taare ik-
 ke formaaer igien at skaffe ham Livet, derudover
 har jeg nu ladet det være nok med det, jeg al-
 lerede har sorget for ham; Thi jeg mener der-
 med at have gjort alt, hvad min Pligt fordre-
 de af mig, og altsaa er det fornoden, at jeg fra
 denne Tid af seer mig om Middeler til at troste
 mig igien, og at jeg nu i Dag kunde gjøre en
 Begyndelse til den Resolution, jeg allerede har
 fattet, saa vil jeg paa engang stye alle Leilighes-
 der til Bedrovelse, og jeg gjor mig i saadan
 Henseende det Haab, at I ved mit Aftens-
 Maaltid gjor mig Compagnie. Men da jeg
 i min egen Kielder ikke har andet end bare Chi-
 nesiske Vine, saa er der kommen mig en Lust
 paa, at, siden jeg befinder mig i Africa, jeg da
 ogsaa gjerne vilde have noget af den Viin, som
 her vører, og jeg har den Fortrolighed til eder,
 at I derfor skaffer mig noget af det beste Slags.

Den Africanske Troldmand havde visselig
 anset det for en umulig Sag, saa let og hastig at
 komme i Princesse Badroulboudours Maade,
 hvorfor han strax gav hende at forstaae, at han
 ikke kunde finde paa de Talemaader, hvorved
 han saa estertrykkelig, som han gjerne ville, kunde
 vise, hvor overflodig hans Glæde og Fornøjelse
 var, ja han gjorte sig virkelig Umage nok, og
 be-

betiente sig af saa stor Belialenhed, som var ham mueligt, men som det dog ikke ret vilde flyde for ham, saa sik det ogsaa snart Ende; Thi han frygtede for, at han ikkun skulle have Skam deraf, i Hald han spendte sin Belialenhed for hoit, og siden skulle flettes paa Ord til at fuldføre den.

Han begyndte dernæst at tale om den Africanske Viin, som Princessen havde forlanget af ham, sagde derhos, at Africa iblant andet funde rose sig af den Fordeel, at den frembragte fortreffelige Vine, og om endskjont, sagde han, at den paa sine Steder kunde være bedre end paa andre, saa befandt han sig dog nu paa saadan et Sted hvor de beste Vine vorde, og forsikrede, at han havde et Fad, som var syv Aar gammel, og endnu ikke var anstukken, hvilken Viin var uden at beromme den, det allerbeste Slags, der kunde bekommes i den ganske Verden. Dersom nu min Princessesse ville tillade det, sagde han fremdeles, saa vil jeg gaae hjem, og hente to Flasker deraf med Øvste, at jeg strax skal være her igien. Det skulle giore mig ont, svarede Princessen, ifald jeg derved skulle paabyrde eder nogen Uleilighed, jeg saae derfor heller, at J stikkede en anden efter det. Nei! det vil være fornøden, at jeg selv gaaer, sagde Troldmans den; Thi der er ingen, uden jeg selv allene, som veed, hvor Nøglen til mit Magazin er, og dessforuden er ingen anden end jeg selv, som veed, hvorledes det skal lukkes op.

Ef-

Efterdi det hænger saadan sammen, svarede Princessen, saa maa jeg finde mig deri, men jeg har dog det Haab, at I ikke bliver længe borte; Thi jo længer I gior mig Siden, jo heftigere vil min Længsel blive efter igien at see eder. Det maa desuden være eder sagt som en Erindring, at vi strax vil sætte os til Taffels, saasnart I kommer tilbage.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det er Dag, maa deraf afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortælle det efterfolgende i Morgen.

Den 695. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu den Africiane Trold-Mand gjorde sig Haab om, at hans Lykke allerede var vaagnet for ham, saa kan man snart ikke sige at han løb, men langt heller stod affred for at hente sin syv Aars gammel Viin, efterdi han kom saa overmaade snart tilbage. Men da Princessen i Forveien forestillede sig, at han ikke vilde være længe under Beis, saa havde han neppe forladt hende, for end hun jo strax gik hen, og med sin egen Haand kom det Pulver i Bægeret, som Aladdin havde givet hende; Derefter satte hun det hen til Siden, og gjorde Anstalt, at Madden blev opbaaren. Saasnart Troldmanden var kommen tilbage, satte de sig til Taffels lige over for hinanden, dog sagledes, at Trold-Manden stedse vend-

vendte Ryggen til Skienke-Bordet. I midlertid sogte Princesseen stedse, at legge de beste og nydeligste Stykker for ham, og som hun idelig holt ved at tale med ham, saa spurgte hun ham iblant andet, om han fandt Behag i at man over Taffellet forniede sig med en smuk Musique, men sagde derhos, at som de ikke var flere end de to allene, saa kunde de efter hendes Tanker ikke anvende Tiden med storre Fornielse, end om de imidlertid discourerede med hinanden. Og dette PrincesSENS Forslag ansaae Troldmanden igien, som et nye Beviis paa hendes Kierlighed.

Efterat de saaledes havde stillet den største Appetit, forlangede Princessen noget at drikke, og da man efter hendes Ordre havde skienket hende en Portion i, drak hun det ud paa Trold-Mandens Sundhed. Da dette var skeet, sagde hun til Trold-Manden; J har ikke Uret derudi, at J har berommet eders Viin; Thi jeg har min Livs Ejd ikke smagt den bedre. Deilige Princesse! svarede Troldmanden, i det han tog Beegeret i Haanden: Min Viin bliver bedre, end den i sig selv er, formedelst den Berommelse, som J legger paa den. Ei! saa drik da min Sundhed, svarede Princessen; Thi J skal snart befinde, at jeg forstaer at leve. Saasnart han derpaa havde drukket PrincesSENS Sundhed, og igien sat Beegeret fra sig, sagde han til hende: Dydige Princesse! Jeg priser

priser mig lykselig, at jeg har forvaret dette
Had Viin til saa god en Leilighed; Thi jeg
maa selv tilstaae, at jeg min Livs Tid ikke har
faaet nogen Viin, der har smaget mig saa godt,
som denne.

Efterat de saaledes havde spist saa meget,
som Appetitten den gang vilde tillade, og endnu
havde drukken hver tvende Bægere Viin, saa
gav PrincesSEN den Dame, som opvartede ved
Skientede-Bordet, det Tegn, som hun havde
aftalt med hende, og befalede tillige, at hun skulle
fylde begge deres Bægere. Da de nu hver havde
sit Bægere i Haanden, sagde hun til den Afris-
canske Troldmand: Jeg veed ikke hvorledes man
her til Lands bærer sig ad, naar man retskaffen
har hinanden fier, om man da drikker med hin-
anden, som vi; Thi hos os i China er det brus-
geligt, at en Elskere bytter Bæger med sin Kieres-
ste, og paa denne Maade drikker den ene, den
andens Sundhed.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skin-
ne frem, nodtes Scheherazade til at lade His-
torien fare denne gang, men dog alligevel bes-
gyndte næstfolgende Nat at fortælle det øvrige
af Historien saaledes:

Den 696. Nat.

Allernaadigste Herre! PrincesSEN rakte ham
derpaa sit Bægere over med den ene Haand
og

og med den anden tog hans tilbage, og som Troldmanden ansaae denne Gunst for det sifkerste Kiende-Egn paa en suidkommen Erobring af Princessens Herte, saa hastede han med saa megen desto større Fornsielse at giøre dette Bytte, allerhelst da han derved funde bringe sin Lykke til den høieste Spidse. Men førend han drak, talede han til Princessen, imedens han endnu holt Bægeret udi Haanden, og sagde: Elskværdige Princesse! der feiler meget i, at Africanerne skulle føre sig saa yndig og behagelig op i Elsker-Kunsten eller de Ting, som angaaer Kierligheds-Sager, som Chineserne, og i det jeg nu lærer en Section, som jeg ikke vidste, saa fornemmer jeg tillige, hvor høit jeg har Alarsag til at glæde mig over den Maade, som mig i dette Fald vederfares, og jeg skal aldrig forglemme, at I ved denne Leilighed giver mig mit Liv igien; Thi jeg kan frit sige, at jeg havde været Døden vis, saafremt I længer havde opfert eder saa haard og kold sindig imod mig.

Som nu den Africanske Troldmands Discours faldt Princessen kiedsommelig at høre paa, allerhelst da han talede ud alt, hvad der kom ham for Mundten, saa faldt hun ham ind udi Talen og sagde: Kiere! Lad os nu drikke, og derefter kunde I igien begynde paa det, som I har at sige mig. Dernæst satte hun sit Bæger til Mundten, endskjont hun dog neppe vorste det med sine Læber, da Troldmanden derimod drak
E. en N. III. B. 3 saa

saa sterk til for at blive først klar, at han i en
Hast tomt det ud til den sidste Draabe. Da
samme var skeet, boiede han sit Hoved lidet
tilbage for dermed at vise hvor hastig han var
bleven klar, men som han ikke formaadte at ret-
te Hovedet igien, saa blev han paa nogen Tid
siddende i denne Tilstand, indtil Princesseen,
som endnu stedse holdt sit Bæger for Munden,
om sider blev vaer, at han vendte sine Dine om
i Hovedet, og uden Følelse faldt om paa
Nyggen.

I midlertid havde Princesseen ikke nødig,
at befale, at man skulleaabne Ven-Porten for
Aladdin, efterdi hendes Fruentimmer derom vid-
ste beskeed, og altsaa strax forsoiede sig der need,
saasnart den Africanske Troldmand havde sat
Bægeret til Munden, saa at Ven-Porten snart
i samme Dieblik blev aabnet. Aladdin gif ders-
paa ind, og forsoiede sig op paa den store Sahl,
hvor han fandt Troldmanden ligge udstrakt paa
en Sofa, han var neppe kommen inden for,
forend Princesse Badroulboudour stod op, og
ved et fierlig Favne-Tag vilde vise den Glæde
hun havde over deres Seiervinding, men Alad-
din holdt hende derfra og sagde: Sode Prin-
cesse! Vi har Tids nok at glæde os en anden
gang, men giv mig for nærværende Tid den
Tieneste at gaae need i eders eget Kammer, og
giv dernæst saadan Anstalt, at jeg paa en fort
Tid kan blive her alene; Thi jeg skal strax væ-
re

re betenk't paa, at I lige saasnart skal blive forflyttet til China, som i blev forflyttet derfra og her til Africa.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanligt var af sin Sester denne gang bleven opvakt, saa maatte hun formedesst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfolgende Nat.

Den 697. Nat.

Allernaadigste Herre ! Princesse Badrouls boudour tillige med hendes Fruentimmer og Gildinger var ikke saasnart gaaet ud af den store Sahl, forend Aladdin lukte Doren til, og begav sig hen til den Africanske Troldmands affielede Legeme; Thi det Pulver, som han havde faaet ind, var saa sterk, at det kunde giøre samme Virkning, som Forgift. Derefter aabnede han hans Vest, og tog Lampen fra ham, hvilken han fandt indvobt paa selv samme Maade, som Princessen havde betegnet ham. Saasnart han nu havde lost samme op, begyndte han at gnie den saaledes, som han pleiede, hvorpaa Geisten i samme Dieblik indsandt sig, og tilbed ham sin Dieneste. Hør Geist ! sagde Aladdin, jeg har kaldt dig, paa det jeg i Kraft af denne Lampe, som du seer for dig, kunde befale, at du ufortøvet bringer mig dette Pallais tilbage til China, og sætter Det igien.

paa selvsamme Sted, hvor du for fort Tid si-
den har taget det, og bragt det herhid.

Efterat nu Geisten ved at boie Hovedet
havde givet Aladdin tilkiende, at han strax skulle
ester leve hans Besaling, saa forsvandt han i sam-
me Dieblik, og det stod ikfun ganske fort paa,
forend denne Bortflyttelse gif for sig, det ffeedte
saa behændig, at man derved ikke fornem andet
end tvende smaa Bevægelser; Den ene, da Pal-
laiet blev ophevet fra det Sted, hvor det stod i
Africa, og den anden, da det igien blev sat lige o-
ver for Sultanens Pallais i China.

Derpaa gif Aladdin need i Princessens Ge-
mak, og efterat han paa det allerkierligste havde
omarmet hende, sagde han med en mild Mine:
Sødeste Princesse! Nu viljer jeg ikke paa, at jo
eders og min Glæde skal i Morgen blive ganske
fuldkommen. Som nu Princessen ikke havde
stor Lyst til at spise, saa længe den Africanske
Troldmand sad ved Taffellet hos hende og Alad-
din desuden havde Mad forneden, saa lod hun
Retter nedhente, som stod oven paa i den store Sal,
allerhelst da der var mange Retter, som endnu
ikke vare bleven sorte. De satte sig derpaa til
Taffels, og hetiente sig derhos af Troldmandens
gode gamle Blin. I øvrigt er det uforuden,
at fortælle den Samtale, de siden havde med
hinanden, dog kan man let slutte at de ikke fun-
de være andet end hoist fornøjet over deres Lyk-
ke,

ke, men som Aladdin var temmelig udmattet af sine Fortrædeligheder, saa var han den som brod først Discoursen af, og begav sig derpaa tillige med Princessen ind i deres sædvanlige So-
ve-Gemak.

Imidlertid alt dette passerede, var Sultanen, Princesse Badroulboudours Fader, saa overmaade bedrovet, at han ikke var at troste; Thi Palladsets Forflyttelse og fornemmelig Princes-
sen, hans Datters Forliis stod ham saa be-
standig for Hovedet, at han hverken Dag eller
Nat kunde faae Sovn i sine Hine, og det var
forunderligt, at han ligesom selv gjorde sig U-
mage for, at vedligeholde sin Bedrovelse, da
han derimod skulle have seet derhen, at han fun-
de trostet sig i sin Modgang. Thi i Steden for
at han tilforn ikkun engang om Dagen gif-
ind i det for omtalte Kabinet for at betragte Al-
laddins Pallais, hvilket han ikke syntes at
kunde blive tret af at see paa, og fornsie sig
over, saa gif han nu mange gange derind om
Dagen for at lade sine salte Saare have desto
friere Løb, hvorved han dog ikkun mere og me-
re fordhybede sig i sine bittere Smærter, i det han
forestillede sig, at det, som han havde funden
saal stor Behag i, nu ikke mere var til, og at
han over alt dette havde forliist det, som var
ham det allerklørreste i Verden.

Men allernaadigste Herre! sagde Sche-
herazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa

derfor afbryde min Fortælling, og spare det efterfølgende til i Morgen.

Den 698. Rat.

Allernaadigste Herre! Saasnart det var bles-
ven Dag, kom Sultanen efter sin Sæd-
vane igien ind i bemelte Kabinet, som just var
samme Morgen, som Aladdins Pallais om
Matten var blevet bragt paa sit Sted igien. I
det han nu traade ind i Kabinetter, befandt
han sig saa overmaade dybsindig og saa sterk
indtaget af Bedrovelse, at han ganske forrig-
sfuld vendte sine Dine til den Plads, hvor Al-
addins Pallais stod igien; Han syntes endnu
ikke at kunde see andet, end den øde Plads.
Da han derfor omsider syntes, at der var noget
paa Pladsen; Bildte han sig i Begyndelsen ind,
at saadant maatte reise sig af en tyk Taage.
Men da han omsider med større Agtsomhed be-
tragtede det, kiendte han, at det ganske vist var
Aladdins Pallais, og saaledes blev hans Sor-
rig og Bedrovelse i en Hast forandret til Glæde
og Fornsielse, hvorudover han strax vendte sig
tilbage til sit Gemak, og befaledede at man skul-
le opсадle ham en Hæst. Da dette var seet,
satte han sig til Hæst, og han syntes ikke, at han
snart nok kunde komme hen til Aladdins Pal-
lais.

Som nu Aladdin forud havde seet, hvad
der kunde tildrage sig, saa var han allerede ved
an-

anbrydende Dag opstaet, og efter at han havde ifort sig en af sine allerprægtigste Klædninger, gik han op paa den store Sahl med de Fivre og Live Vinduer, hvor han stod, og saae Sultanens Ankomst. Han forsviede sig derfor need, og kom saa betids, at han neden ved den store Trappe, funde hielpe Sultanen at stige af sin Hest. Men Sultanen sagde strax til ham, jeg kan ikke endnu tale med eder, for end jeg har seet min Datter, og taget hende i Favn. Aladdin ledsgagede derfor Sultanen strax ind i Princesse Badroulboudours Gemak og som Aladdin forend han stod op, havde formanet hende at erindre sig, at hun nu ikke mere var i Africa, men i Sultanen hendes Faders Hoved-Stad i China, saa havde hun ogsaa allerede ikledt sig efter hendes Stand og var just dermed bleven færdig, da Sultanen hendes Fader kom ind til hende med et Ansigt, som var oversvømmet med lutter Glædes-Taaare, og omfavnede hende mange gange, da Princessen derimod lod ham see alle Kiendegn paa en hiertelig Fornsielse over deres Samling.

Sultanen var imidlertid saa Blodhiertet, at han en Tid lang ikke funde tale noget, da han saae sin Datter igien for sine Dine, som han allerede havde begrebet af sit Hierce og unmuelig forestillet sig at see hende mere; Men Princessen var paa sin Side ganste fornsoiet, da hun igien saae sin Fader.

Das-

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 699. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen recolligerede sig om sider lidet igien og sagde: Hierte Datter! Jeg kan vel inbillde mig, at den Glæde, som I finder hos eder, er Alarsag udi, at jeg ikke kan see nogen Forandring hos eder, ligesom der intet Fortrædeligt var eder vedersfaret. Ikke destomindre er jeg dog forsikkret paa, at I har udstaet meget Ont; Thi det er ikke muligt at man saa pludselig, som I, med samt et stort Pallais kan blive bortfort, uden at man tillige maa indtages af en stor Forstækkelse. Derudover er min alvorlige Billie, at I fortæller mig hoorledes alle Ting er tilgaaet, og at i ikke dølger det allerringeste for mig.

Som nu Princessen gjorde sig en Fornsielse af at opfylde Sultanen hendes Faders Forlangende, saa sagde hun til ham: Allernaadigste Herre! naar Eders Majestæt synes ikke at kunde see nogen Forandring hos mig, saa beder jeg underdanigst, at de behagelig vilde overveie, hoorledes jeg siden i Gaar Morges tilig har begyndt at recolligere mig igien, efterdi jeg da havde den Fornsielse at blive samlet med min Elskelige Gemahl Aladdin, som jeg tillige maa.

maa ansee for min Forlovere, endskjont jeg alle
rede havde begrædt ham og ikke mere tænkt paa
at see ham oftere for mine Dine, og at Lykken
altsaa har sat mig i min forrige Tilstand, da
den skienede mig ham i mine Arme.

Thi egentlig at sige, saa har min ganske
Bedrovelse bestaaget derudi, at jeg saae mig stilt
ved Eders Majestæt og min elskelige Gemahl, dog
hvad min Gemahl angaaer, sua reiste saadant
sig af en blot Tilboielighed og var en Virkning
af den Kierlighed jeg som hans Gemahlinde var
ham skyldig, allerhelst da, jeg frygtede for, at
han skulle faaet en bedrovelig Virkning af Es-
ders Majestæts Brede, og altsaa uagtet hans
Uskyldighed betale det med sit Liv. Her imod
har jeg ikke lidt meget af min Fiendes uforkam-
mede Dristighed; Thi omendskjont han stedse
forte saadanne Discourser for mig, som jeg fandt
aldeles ingen Smag udi, saa har jeg dog stedse
vidst at forekomme ham, at han ikke skulle giore
mig noget Ont. Desuden var jeg lige saa lidet
indskrænket som jeg er her, og hvad min tillige
med Palladssets Bortflyttelse angaaer, saa har
min elskelige Gemahl Aladdin ikke den allerrin-
geste Skyld derudi, men jeg maa selv tilstaae, at
jeg og ingen anden er Alarsag dertil, i hvorvel
Det er skeet mig uafvidende og imod min Willie.

For nu at overbevise Sultanen, at hvad
hun sagde var den rene Sandhed, saa berettede

hun ham fremdeles ganse omstændelig, hvorledes en Africansk Troldmand havde forkædt sig til en Lampe-Kremmer, og git omkring at tilbytte sig gamle Lampen for nye, saint hvorledes det var hende en Fornvielse, at sætte et Forsøg paa om hun kunde bortbytte Aladdins Lampe, hvis hemmelige Kraft og Virkning, hun ikke vidste noget af.

Scheherazade maatte atter formedelst Dagens komme bryde af, men da Sultanen Schasriar fandt største Behag i denne Historie, maatte hun efter hans egen Besaling den næstfølgende Nat gisre saadan Begyndelse derpaa igien.

Den 700. Nat.

Aller naadigste Herre! Princesse Badroubous dour blev fremdeles ved at fortælle Sultanen hendes Fader, hvorledes dette Lampe-Bytte var Alarsag i Palladssets Bortflyttelse, saa at hun og alle de, som da vare derpaa blev tillige med Troldmanden i nogle faa Dieblik bortført til Africa, og at twende af hendes Slavinder saa vel som den Gilding, hun betiente sig af til at bytte Lampen, kiendte Troldmanden, da han første gang tog sig den Dristighed, at præsentere sig for hende, og foreslaae et Egteskab imellem dem, efterat han saa lykkelig havde fuldført sit dumdristige Forehavende. Endelig fortalte hun ogsaa alt hvad hun havde udstaet si-
ge

ge indtil Aladdins Ankønst, tillige med den Af-
tale, som hun da gjorde med Aladdin for igien at
stille ham ved Lampen, som han stedse bar hos
sig, samt hvorledes det havde lykkedes for hende,
da hun i Følge deraf besluttede at forstille sig
for ham, og lade lige som hun havde fattet
Kierlighed til ham, og derfor indbød ham til et
Aftens-Maaltid, og her forglemte hun ikke at
berette hvorledes hun i et Bæger Biin; som
hun præsenterede ham, havde mængt et vis
slags Pulver, der ikke funde fordrage, at hans
Siel længer skulle boe i hans Legeme. Hvad
det øvrige angaaer, sagde hun fremdeles, saa
overlader jeg saadant til min elstelige Gemahl
at fortælle, som best veed at give eder derom den
fornødne Oplysning.

Dog havde Aladdin ikke meget tilovers
at fortælle Sultanen, men sagde allene, at da
Kon-Porten var blevet opluft, og da han var
kommen op paa den store Sahl med de Fire og
Tive Binduer, saae han Forræderen saaledes
allerede at være overvunden af Pulverets
Kraft, at han laae død paa den Sofa, som
han havde siddet paa. Og som det nu ikke vel
funde lade sig gisre, at Princessen længer fun-
de blive der, saa bad han hende, at hun tillige
med hendes Slavinder og Gildinger vilde for-
soie sig need paa de andre Gemakter. Da han
nu befandt sig allene, tog han igien Lampen
fra ham, og betiente sig af selv samme Kunst
til

eil at flytte Palladset ind i China, som Troldmanden havde betient sig af, til at flytte det Dersra. Saaledes har jeg, sagde han fremdeles, bragt det derhen, at ikke allene Palladset igien er kommet til at staae paa sit forrige Sted, men at jeg endog tillige kan have den Lykke igien at leve i Princesse i Eders Majestæts Hænder, som de har befalet mig. I øvrigt kan jeg forsikre, at alt, hvad jeg har fortalt, kommer overens med Sandhed, og dersom Eders Majestæt vil giøre sig den Umage at gaae op paa den store Sahl, saa skal de befinde, at berorte Trold-Mand saaledes er afstraffet, som han fortalte det.

At nu Sultanen fuldkommen funde være forsikkret om Sagens Sandhed, saa forlod han sit Sæde, og gif op paa bemelte Sahl, og som han der saae den Africanske Trold-Mand ligge Steen-dod, og ganske sort og opsvollen i Ansigtet, saa tog han Aladdin i Favn og paa det allerklæreste sagde til ham: Min Son! Vær ikke fortrydlig paa mig, at jeg saaledes har opført mig imod eder, som skeet er; Thi min Faderlige Kierlighed har tvungen mig dertil, og altsaa er det billigt, at I forlader mig den Forseelse, jeg i saa Maade er forledt til. Allernaadigste Herre! Svarede Aladdin: Jeg har jo ikke den allerringeste Aarsag til at besvære mig over Eders Majestæts Opsørel, efterdi

terdi de ikke har giort andet, end hvad de burde at giore, men denne uguadelige Troldmand, som var den ryggesloreste og uværdigste i blant alle Mennesker, har allene været Alarsag i al min Ulykke. Maar Eders Majestæt ellers engang har Eid til at høre paa mig, saa skal jeg fortælle dem en anden Ondskab, som han tilforn har udøvet imod mig, hvilken visselig var lige saa stem, som den sidste, men jeg blev dog ved Guds besynderlige Maade frelst derfra. Hertil skal jeg nok faae Eid, svarede Sultanen, men lad os ikke først være betænkt paa, at vi forsonier os med hinanden, i hvilken Henseende I da og vilde mage det saaledes, at dette affieledede Legeme i en Hast bliver skaffet bort.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanlig var af sin Sostre denne gang bleven opvakt, saa matte hun formede ist Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfolgende Nat.

Den 701. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin lod derpaa den Africanske Troldmands Legeme bortbære, og befalede, at man skulle kaste ham i Rakker-Kulen, paa det han der maatte tiene vilde Dyr og Fugle til deres Hode. Imidlertid havde Sultanen foranstaltet, at man ved Paukers og Trompeters, samt andre højlyden-

de Instrumenters Lyd skulde forkynne den almindelige Glæde, og lod desuden udraabe, at man i ti Dage skulde holde en Fryds-Fest til Erindring, at Princesse Hadroulboudour og Aladdin tillige med Palladset igien var kommet tilbage.

Heraf seer man, hvorledes Aladdin igien anden gang undgik den Fare han var udi for at miste Livet; Dog var denne ikke endnu den sidste; Thi nogen Tid derefter geraadede han atten i den tredie Fare, hvis Omstændigheder jeg strax vil begive mig til at fortelle.

Den Africanske Trold-Mand havde en Broder, som ikke mindre var erfaren i Trolddoms Kunster end han selv, ja man kan med Sandhed sige, at den samme langt overgik ham, saa vel i Ondskab, som i skadelige Kunster. Som nu disse Brodre ikke stedte var hos hinanden, eller boede sammen i en Bye, saa efterlod de ikke paa begge Sider ved deres Punkeets Kunster at efterforste, i hvilken Deel af Verden de vare, og i hvilke Omstændigheder de befandt sig, hvilket skedte af den Aarsag, at de kunde være hinanden til Dieneste, naar de hovede det.

Nogen Tid herefter da den Africanske Troldmand ved sit Foretagende imod Aladdin var blevet til Skamme, saa vilde den yngre Broder,

der, som nu paa et Aar ikke havde faaet nogen Esterretning om ham, efterdi denne ikke opholdt sig i Africa, men i et langt fraliggende Land, gierne vide, paa hvad Sted i Verden han opholt sig, og i hvilke Omstændigheder han befandt sig. Som nu denne Broder lige faa vel som den anden stedse bar sin Geomantiske Hirkant hos sig, saa faldt han nu paa at vilde betiene sig deraf, lagde derfor sit Sand i Orden, giorde Dernest sine Puncter, hvoraf han endelig uddrog de fornodne Figurer, og saaledes formerede Nativiteten. I det han nu sogte efter ham paa alle Staeder, saa befandt han omsider, at hans Broder ikke var mere til i Verden. Dernest erfarede han, at han af Forgift pludseligen var bortdod, og ved en anden Geomantisk Observation, at samme var skeet i China, og det i en Hoved-Stad, som laae paa det og det Stæd, ligesom han og omsider erfarede, at den, som havde givet ham Forgisten ind, var et Menneske af en ganse slet Herkomst, uanseet han havde ægtet en Princesse eller Sultans Datter.

Men allernaadigste Herre! Sagde Scheherazade: Jeg seer at det alt er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majesters Behag fortsette det ovrigt af Historien i Morgen.

Den 702. Nat.

Allernaadigste Herre! Efterat nu Troldmanden saaledes, som sagt er, havde fornunten,

men, at hans Broder saa elendig var kommen af dage, spildte han ikke Tiden paa umyttigt Klagemaal, efterdi han betraktede, at farme ikke formaadte at skaffe ham sit Liv igien, men fattede strap det Forsæt, at vilde hævne hans Død. Isaadan Henseende satte han sig til Hæst, og begav sig paa Reisen til China. Hans Eængsel efter at komme der, var saa stor, at han ikke opholdt sig nogen Stæder underveis, men fortsatte sin Reise til Lands og Bands igjennem Skove og Udklæder, indtil han omsider med stor Besværlighed kom til China, og fort derpaa til den Hoved-Stad, som Puncteer-Kunsten havde betegnet ham. Som han nu var vis og forsikkret paa, at han ikke havde gjort sig nogen Misregning, eller taget Feil i at ansee et Kongerige for et andet, saa forblev han i denne Residences-Stad, og leiede sig et Huis at logere udi.

Dagen efter hans Ankomst gik han ud og spadserede omkring i Staden ikke saa meget for at besee de Herligheder, som der forefandtes, hvilket ikke var ham meget angelegen, men langt heller i den Henseende, at han betids funde gisre Anstalt til at faae sit onde og stadelige Forsæt sat i Verk. Altsaa segte ham mest paa saadanne Steder, hvor der kom mange Folk tilsammen, og gav noie Agt paa alt hvad der blev talet. Saaledes hendte det sig, at han kom paa et Sted, hvor man fordrev Tiden med adskillige slags Spil, og i værende Tid

discourerede med hinanden om nye Tidender, og snart om de nærværende Affairer, og snart igien om deres egne Handteringer. Her horte han, siger jeg, at der blev talst om en vis Kone ved Navn Fatime, som ganske havde slaaet sig fra Verden. Denne Kone blev ikke allene berommet for hendes store Dyd og Guds frygt, men end og formedelst de mange Mirakler, hun havde giort der i Byen. I det han nu holdte for, at denne Kone mueligt funde være ham til Dieneste i den Sag, han havde for at giøre, saa kaldte han en af Selskabet affides hen, og bad ham at han vilde være saa artig, og give ham nogen noiere Esterretning om, hvorledes det var bestaffen med denne hellige Kone, og hvad det var for Mirakler, som hun gjorde.

Hvad? sagde dette Menneske til ham, har endnu ikke seet denne Kone, eller i det mindste hort tale om hende, da hun dog har giort sig bekjendt over den ganske Stad, og ved Bon og Faste, et strængt Levnet og gode Exempler har sat alle Folk i Forundring? Wel er det sandt, at hun ikke kommer ud af sin liden Boelig, uden om Mandagen og Fredagen allene, men paa disse Dage lader hun sig see omkring i Byen, og er mangfoldige til Dieneste; Thi alle de, som finder sig plaget af Hoved-Pine, bliver strax hilpen ved hendes Haands Paalæggelse.

Scheherazade maatte, som sædvanligt igien afbryde, da hun saae at Soelen fastede si
E'en N. III. B. Aa ne

ne Straaler ind i Sultanens Gemak, og efter Sultan Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 703. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade:
 En Trold-Manden forlangte ikke mere Efterretning om denne hellige Kones Person, men spurgte allene, paa hvad for et Sted i Byen hun var at finde. Som nu bemelte Menneske betegnede ham saadant, tog han strax det forbandede og fordommelige Forsæt, som vi nu vil tale om. At han nu desto vissere funde vide, hvor hun opholt sig, gif han den næste Dag igien ud, og da han efter nseie Udforskning fik hendes Person at see, gav han flittig Agt paa, hvor hun gif, og forlod hende ikke, forend imod Aften, da hun igien gif hiem. Efterat han nu saaledes vel havde lagt merke til Steden, hvor hun var, gif han hen til et af berorte Huse, hvor man pleiede at faae en vis varm Drik, og hvor man kunde forblive Matten over, om man lystede, i Særdeleshed paa den Tid, da den sterke Hede havde taget sin Begyndelse, efterdi man da i samme Land långt heller sover paa et Æppe, som er sammenflettet af Rør, end i en blød Seng.

Men Troldmanden forblev der ikke Matten over, men efterat han havde betalt Berten sin

Fortæring, gif han bort, og forfoiede sig lige hen til den hellige Kone, som under det Navn Fatime var bekjendt over den ganske Stad. Her havde han nu aldeles ingen Umage med at lukke Dørren op; Thi samme var allene tilluft med en Klinke, saa at han funde lukke den baade op og i, uden at giøre nogen Allarm. Da han var kommen inden for, saae han ved det klare Maane-Skin, hvorledes Fatime havde lagt sig til at sove paa en Sofa, som allene var forsynet med et slet Rør-Tæppe, og efterat han var gaaet hen til hende, drog han sin Dolk ud, som han bar ved sin Side, og derpaa vækkede hende op af sin Sovn.

I det nu den arme Fatime aabnede sine Øine, blev hun overmaade forstækket, da hun saae en Mands-Person staende hos sig, som var færdig med sin Dolk at skille hende ved Livet. Men det blev ikke derved allene; Thi han satte hende Dolken for Brøstet, og var lige som færdig at støde til, da han sagde: Dersom du kriger, eller gior den allerringeste Allarm, saa skal jeg strax tage Livet af dig, staae derfor og, op gior hvad jeg befaler dig.

Fatime, som laae og sov i sine Klæder, stod derpaa op, og der var ikke et Lem paa hendes Legeme, som jo hævede af Forstækkelse. Forfærdes ikke, sagde Troldmanden til hende; Thi jeg forlanger intet andet af dig, end at du

leverer mig dine Klæder, og tager mine i Steden. Efterat de saaledes havde byttet Klæder med hinanden, og Troldmanden havde ifort sig Fatunes Dragt, sagde han fremdeles til hende: Mahl mig mit Ansigt over, at jeg kan see ud ligesom du, og see Derhen at det bliver bestandig, og ikke gaaer strax af igien. Men som han blev vaer, at hun endnu rystede af Forstrekelse, saa sogte han at vilde sætte Mod i hende, paa det hun med desto større Fortrolighed skulle syldestgiøre hans Begiering. Jeg siger dig endnu engang, sagde han fremdeles, at du ikke skal frygte for noget Ont; Thi jeg sværger dig til ved den Hellige Guds Navn, at jeg skienter dig Livet.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa derfore saa nodig, som jeg vilde, afbryde Historien, og opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den 704. Nat.

Allernaadigste Herre! Den arme Fatime lod ham derpaa træde ind i hendes Kammer, og efterat hun havde tændt sin Lampe, tog hun en Pensel, og med et vis slags Saft besmurdte ham i Ansigtet, hvornæst hun forsikrede ham, at samme Farve ikke skulle være nogen Forandring underkast, samt at hans Ansigt nu

nu havde selvsamme Coleur, som hendes, saa at ingen skulde kunde kiende den allerringeste Forstiel. Derefter gav hun ham sit eget Hoved-Øi paa, og fastede ham sit Slør ned over Ansigtet, samt viste ham, hvorledes han dermed skulle skule sig, naar han gif omkring i Byen. Da hun nu endelig havde givet ham en stor Rosen-Krants om Halsen, som hængte ham need midt paa Livet, saa gav hun ham dernæst den selvsamme Stav i Haanden, som hun pleiede at bære, og i det hun holdt et Speil for ham, som han skulle betragte sig udi, sagde hun til ham: See eder nu selv i dette Speil, og da skal I befinde, at ingen kan være mig ligeere end I er.

Troldmanden fandt vel alle Ting i den Stand, som han havde ønsket, men den dyre Ed, som han soer den stakkels Satime, holt han ikkun meget slet; Thi han stak hende derpaa Dolken i Brøster, og at man ikke skulle see Blodet, som Strommeviis flod af hendes Legeme, saa fastede han hende i en Afkrog eller saadan et Bon-Kammer, som hun betiente sig af til sine Bonner.

Da nu Trold-Manden saaledes, som sagt er, havde ifort sig den hellige Kones Dragt, og besmittet sig med saa affyelig et Mord, tilbragte han det øvrige af Natten paa bemelte Sted. Morgenen derefter da Soelen,

en eller to Timer havde været oppe, gik han ud i Byen, uanseet, at det var paa saadan en Dag, som den hellige Kone ikke pleiede at komme udenfor sin Dør, efterdi han var forsikkret paa, at ingen i dette Fald skulle have noget at sætte ud paa ham, og om end nogen skulde spørge, hvorför han gjorde det, saa haabede han dog ikke, at han skulle flettes paa Svar at give dem. Som det nu var ham mest Magt paaliggende i denne sin forklædte Dragt, at recognoscere Aladdin's Pallais, og der fornemmelig at forstille sin Person, for at faae sit onde Forsøet sat i Verk, saa forfoiede han sig lige hen til bemelte Pallais.

Saa snart man nu efter alle Folkes Indbildning blev den hellige Kone vær, blev Troldmanden strax omringet af en stor mængde Mennesker, af hvilke nogle bad ham, at indslutte dem i sine Bonner, andre kyfste ham paa Haanden, ja andre, som endnu vare mere undseelige, kyfste ikun Sommen paa hans Kiortel, og atter andre, som enten var plaget af Hoved-Pine, eller i det mindste tænkte at præcavere sig dersor, boiede sig need for ham, og bad ham, at han vilde legge sin Haand paa deres Hoveder, hvilket han og ved at mumle nogle Ord, ligesom det kunde været en Bon, forrettede, saa at han i alle Ting efterabede den hellige Kone saa konstig, at ingen skulle sige andet, end det jo var hende selv.

Efterat han nu saaledes ofte maatte staae stille
for at fornive Folket, som dog ved hans Haands
Paaleggelse hverken havde Ont eller Got, saa
kom han omsider paa den Plads, hvoer Aladdins
Pallais stod, og da her blev et storre Tillob af
Folk, saa trettedes, den ene med den anden, om
at komme først til ham, ja de trængte sig saa
sterk ind paa ham, at der ved samme Leilighed
blev en stor Allarm, hvilken Princesse Badroul-
boudour lettelig kunde høre, efterdi hun samme
Tid just befandt sig paa den store Sahl med de
Fire og Live Binduer.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skinne frem, nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men dog alligevel begyndte næstfolgende Nat at fortælle det øvrige af Historien saaledes:

Den 705. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Princesse Badroulboudour hørte denne Tummel, spurgte hun sine Kammer-Jomfruer, om de ikke vidste, hvad den skulle betyde; Men som ingen af dem kunde give hende nogen Esterretning derom, saa beslæde hun, at man skulle gaae ud, og see man sig det at vide, og siden igien fortælle hende det. Efterat en af hendes Fruentimmer derpaa giften, og saae ud af Binduet, kom hun igien tilbage, og sagde, at det var uforinden videre at er-

kyndige sig derom; Thi denne Allarm, som hun havde hørt, foraarsagedes allene af en stor Mengde Mennesker, som havde forsamlet sig om den saa kaldede hellige Kone for at hielpes af med deres Hoved-Pine ved hendes Haands Paalæg-gelse.

Som nu Princessen for længe siden havde hørt tale meget got om denne hellige Kone, men dog aldrig havde seet hende, saa blev hun nysgierrig efter mi at vilde see og tale med hende. Og i det hun lod sig merke med saadant, svarede Obersten over Gildingerne, som samme Eid var nærværende, at det var en Sag, som let funde lade sig gjøre, i fald hun vilde have hende op til sig, og altsaa havde hun ikkun at besale. Eftersom nu Princessen dermed var fornøjet, saa stikkede han strax fire Gildinger ud med Besaling at de skulle hente denne formeente hellige Kone ind.

Neppe vare disse Gildinger kommen uden for Aladdins Slots-Port, førend Folket gif til Side, da de fornram, at de vare udstikkede til den forklaedte Troldmand. Denne blev meget glad, da han saae, at bemeldte Gildinger havde i Sinde at tale med ham; Thi han ansaae det, som en god Begyndelse til sit foresatte Bevrajerie og stielinste Anslag. En af Gildingerne, som forte Ordret, sagde dernæst til ham. Hellige Kone! Princessen længes efter at vilde see

see og tale med eder, kom dersor og følg med os.
 Princessen viser mig i dette Fald en stor Ere,
 svarede den forklaedte Fatime, og jeg er færdig
 at adlyde hende. Derpaa fulgtes han strax med
 Gildingerne, og forsoiede sig hen til Aladdins
 Pallais.

Efterat nu Troldmanden, som under sine
 hellige Klaeder havde et Dievelst Hjerte, var led-
 saget op paa den store Sahl med de Fire og Ti-
 ve Binduer, begyndte han at bede en Bon, som
 indeholdt et vigtigt Onske, at Princessen
 stedse maattte velsignes med al ønskelig og optæn-
 kelig Velstand. Hernest betinede han sig af si-
 ne bedrageriske og hykkelste Talemaader, og sogte
 under en tvungen Fromhed at recommendere sig
 hos Princessen, hvilket ogsaa saa meget desto
 lettere gif ham an, efterdi Princessen var af en
 god og from Natur, og bildte sig stadig ind, at
 enhver var lige saa from og ørlig, som hun selv,
 og allermindst ventede nogen Ondskab eller Falst-
 hed hos dem, som beslittede sig paa i eenrom at
 dyrke Gud.

Men allernaadigste Herre! sagde Schehe-
 razade: Jeg seer at det er Dag, maa derfor
 afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag
 fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 706. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu den forklædte Satime saaledes, som sagt er, havde endt sin vildtlostige Tale, begyndte Princessen saaledes at tale til hende, som folger: Kiere Moder! sagde hun, jeg takker eder for eders gode Bon, og jeg har den Fortrolighed til den store Guld, at han ikke lader samme blive ubonhørt; Men førend vi taler videre med hinanden, saa kom og sæt eder need hos mig. Den forklædte Satime satte sig derpaa need, og Princessen begyndte igien saaledes at tale til hende: Kiere Moder! Der er en Ting, som jeg forlanger af eder, og jeg beder, at I ikke nægter mig samme; Jeg har besluttet, at bede eder I vil forblive hos mig her paa mit Pallais, paa det I kan fortælle mig noget af eders Liv og Levnet, og paa det jeg tillige kan lære af eders gode Exempler, hvorledes jeg rettelig skal tiene og dyrke Guld.

Derpaa gav den forstilte Satime hende følgende Svar: Maadige Princesse, sagde hun, jeg beder underdanigst, at de ikke ville forlange en Ting af mig, som er mig umuelig at tiene dem udi, med mindre jeg med Flid vilde forstyrre min Bon og Andagt, og renoncere paa mine gudeiige Øvelser. Ei lad saadant ikke bestymre eder svarede Princessen; Thi jeg haver mange Gemakker som staaer ledige og det skal staae eder frit for selv, at udvælge eder hvilket I selv

I selv hyster, og paa saadan Maade kan I have den selvsamme Frihed til at forrette eders gudelige Øvelser, som I hidindtil har haft i eders egen Boelig, men som i den Africanske Troldmand ikke havde noget andet Diemerke, end for det første, at giøre sig bekiendt med Aladdin, saa fandt han ikke sin Regning ved, længer at undskynde sig fra at imodtage Princessens gode Tilbud; Thi han betragtede at han i saa Fald kunde langt lettere faae sat sit Onde Forsæt i Verk, naar han under Princessens Bestiermelse kunde boe paa Aladdins Pallais, til med var han da besfriet for saa tit og ofte at gaae frem og tilbage, til og fra Pallaiet, som han ellers maatte. Alt-saa sagde han dernæst: I hvor vel jeg er meget usel og elendig, og ganste fast har besluttet ved mig selv at forsage Verden med al sin Pragt og Herlighed, saa tor jeg dog ikke være saa forvøren, at imodstaae saa from og naadig en Princessens Besaling.

Saa snart Trold-Manden havde givet dette Svar, stod Princessen op og sagde til ham: Staae op min kiere Moder og folg med mig, saa skal jeg vise eder de Gemakker, som staarer ledig, paa det I selv kan udvælge eder et af dem. Han folgede altsaa efter Princesse Baz-droulboudour, dog syntes ham stedse, at alle de Gemakker, som hun anviste ham, vare alt for prægtige, hvorfor han udvalte sig det sletteste af dem alle og sagde dernæst af bare Hyklerie,

at samme var mere end got nok for ham; Thi han sogte endog herudi at behage Princessen for at staae desto høire opfrevet i hendes tanker.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens Komme atter bryde af, og opsette det øvrige til næste Nat.

Den 707. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu Princessen havde taget denne Bedragere med sig tilbage paa den store Sal, saa bad hun ham, at han ville spise med hende til Middag, men som Troldmanden betrakteede, at han over Maaltidet var nod til at blotte sit Ansigt, som han hidindtil havde skjult med sit Sloer, saa frygtede han for, at Princessen skulle merke noget, der kunne hindre hende fra fremdeles at ansee ham for den hellige Fatime, hvorudover han bad hende meget indstændig, at hun vilde forståane ham for denne Øre, og betinede sig derhos af dette Paaskud, at han ikke aad andet end Brod og torre Frugter, og derfor tillige tog Anledning til at bede, at det allernaadigst maatte tilslades ham paa sit eget Gemak at nyde saadant sit slette Maaltid, hvilket da ogsaa Princessen omsider tillod. Min fiere Moder, sagde hun, jeg har engang sagt eder, og siger det endnu, at I her paa Valladset maa have den selvsamme Frihed, som i eders egen Boelig, og jeg skal altsaa

saa lade eder bringe noget Mad ind, men I
maa erindre eder, at jeg længes igien, efter at
tale med eder, naar I faaer affspist.

Princessen gik derfor selv til Taffels, og
den forklædte Satime forsømte sig ikke igien at
indfinde sig hos hende, saasnart han af Gildin-
gerne var underrettet om, at Princessen var
staaet op fra Taffeler. Neppé var han kom-
men inden for, at jo Princessen igien talede til
ham og sagde: Min liere Moder! jeg er inder-
lig fornsiet, at jeg har saa hellig en Kone hos
mig, som I; Thi uden Tvivl vil eders Mærvæ-
relse bringe megen Besignelse med sig her paa
Palladset. Men som det just faldt mig ind at
 nævne Palladset, saa siig mig, hvorledes det
staaer eder an? Og forend jeg viser eder om-
kring at besee Stykke for Stykke, saa maatte
jeg gierne vide, hvad eders Mening er om dens-
ne Sal.

Hidindtil havde den forstilte Satime, for
desto bedre at spille sin Rulle, stedse gjort sig
Umage for at gaae med nedbojet Hoved, og det
saa bestandig, at han ikke engang havde vendt
sig om for at see efter noget, men paa dette
Spørsmaal begyndte han nu at oplofte Ho-
vedet, og gif frem og tilbage paa Gulvet for
at betragte Salen fra det øverste til det nederste,
da han saaledes noie havde seet sig om, vendte
han sig igien til Princessen, og sagde: Denne
Sahl

Sal er virkelig værd at forundre sig over; Thi den er overmaade herlig, ikke destomindre saa maa jeg dog saa vidt min Forstand strække sig paa det, man i Verden falder deiligt, erindre dette, at der efter mine Tanker endnu flettes noget, som endnu gior den usuldkommen. Hvad er det? Min kære Moder! Svarede Princesse Badroulboudour, jeg saae gierne, at I vilde sige mig, hvori denne Feil bestaaer. Thi hvad mig angaaer, saa har jeg stedse troet, og har desuden hørt andre sige det, at her aldeles ikke feiler noget, dog i Fald man skulle komme efter nogen Mangel, saa skal jeg stræbe at raade Bod derpaa.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanligt var af sin Soster denne gang bleven opvakt, saa maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfolgende Nat.

Den 708. Nat.

Allernaadigste Herre! Den Africanske Troldmand opførte sig stedse ganske skinhellig, og sogte dermed at styrke Princessen i de Tanker hun havde fattet om ham, Naadige Princesse! svarede han, forlad mig, at jeg er saa driftig; Men saa fremt mine Tanker synes at maatte være af nogen Vigighed, saa bestaaer de derudi, at denne Sal ikke har sin Lige i de si-
re

re Delse af Verden, og at altsaa, eders ganske Pallais var et af Verdens Mirakler, saa fremt her ikkun i denne runde Hvelvning var ophengt et Roc-Æg.

Min gode Moder! sagde herpaa Princessen, hvad er det for en Fugl, som I giver det Navn Roc? Maadige Princesse! svarede den forstilte Satime, det er en Fugl af en forsrækkelig Størrelse, som opholder sig allersoverst paa det Bierg Caucaso, og den Bygmester, som har opbygt eders Pallais, veed nok at støaffe eder et af denne Fugls Æg.

Efterat nu Princesse Badroulboudour havde aflagt sin Taksigelse til den forstilte Satime i Henseende til det gode Raad, som hun meente sig at have faaet, saa blev hun fremdeles ved at tale med hemelte Satime om mange andre Ting, men hun forglemte dog ikke det Roc-Æg, som de engang havde talt om; Thi saa snart hendes Gemahl Aladdin var kommen hjem af Jagten, besluttede hun ved sig selv, at ville fortælle ham saadant.

Dette maa man derhos merke, at Troldmanden ikke var uafvidende om Aladdins Fræværelse, men havde just bragt sig denne Tid til Nutte, imedens han var borte. Nu hændte det sig just, at han paa samme Dag kom hjem og det paa den Tid, da den forstilte Satime mylig havde

havde taget Afsted fra Prinsessen, og begivet sig ind i sit anviste Gemak. Saasnart Aladdin var ankommen, gik han strax ind i Prinsessens Gemak, og forsonite ikke ved sin Ankomst at helse og omfavne hende, dog kom det ham for, ligesom hun kunde have taget noget hold sindig imod ham, hvorudover han sagde til hende: Elsf-værdige Prinsesse! Jeg finder eder ikke nærl ved saa god Humeur, som jeg ellers pleier at finde eder, maatte derfor gierne vide, om der i min Gravcerelse har tildraget sig noget, som har foraarsaget eder Bedrorelse? Dølg ikke saadant for mig, men for Guds Skyld siig mig, hvori saadant kan bestaae, efterdi der er intet, som jeg jo for eders Skyld skulle giøre, naar det staaer i min Formue, at raade Bod der paa. Af! det er ikun en ganste ringe Ting, svarede Prinsessen, og den Uro jeg deraf befinder er alt forliden til, at jeg skulle have tænkt at samme kunde læses i mit Ansigt; Men som I uformodentlig finder et slags Forandring hos mig, saa vil jeg ikke forstie, hvad dertil har været Aarsag, allerhelst da Tingene i sig selv er af ingen eller ringe Vigtighed.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde min Fortælling, og spare det efterfolgende til i Morgen.

Den 709. Nat.

Allerhaadigste Herre! Princesse Badroulbous-dour blev fremdeles ved saaledes at tale til sin Gemahl Aladdin, som folger: Jeg havde vel, sagde hun, tillige med eder bildt mig ind, at vores Vallais var det allerprægtigste og fuldkomneste i den ganske Verden, ikke destomindre kan jeg dog sige eder, hvad der falt mig ind, da jeg i Dag har betragtet den store Sahl med de Fire og Five Binduer. I finder da ligesaa vel som jeg, at der ikke mangledo noget, saa fremt der i Midten paa den runde Hvelvning var ophængt et Roc-Aeg. Elskværdige Princesse! Svarede Aladdin: Det er mig alt nok at I er kommen efter denne Mangel, og som jeg nu selv ved denne Leilighed er kommen derefter, saa kan I af den Flid, jeg alt har anvendt paa dets Fuldkommenhed, ganske let slutte, at jeg raader Bod paa denne Mangel.

Aladdin gik alt saa strax bort fra Princessen, og forsviede sig op paa den Sahl med de Fire og Five Binduer. Neppé var han her kommen inden for, forend han tog sin Lampe frem, som han stedse havde baaren hos sig, siden han sidste gang var i Fare, efterdi han samme Gang dyrt maatte betale, at han ikke brugte denne Forsigtighed. Dernæst gniede han Lampen efter sin Sædvane, og Geisten indfandt sig hos ham i samme Dieblif. Hør

Geist! Sagde Aladdin til ham, her oven i denne runde Hvelvning flettes et Roc-Eg, som der maa ophænges, derudover begierer jeg i Kraft af Lampen, som jeg holder i min Haand, at du er berømt paa, at raade Bod paa denne Mangel.

Men Aladdin havde neppe uttalt disse Ord, forend Geisten begyndte saa forstrekkelig at brole, at den hele Sahl derved rostede, hvorudover Aladdin vakte frem og tilbage, og havde nærsaldet over Ende. Hvad? Du Lumpenhund! Sagde Geisten, og det med saadan en Stemme, der var god for at faae den mest behjertede Mand til at roste og beve, er det dig ikke nok, at mine Kammerater og jeg har for din Skyld giort, alt hvad vi kunde, at du nu af en Utaknemmelighed, der ei er lige til, vil forlange af mig, at jeg skal bringe dig min Herre, ja end mere, at jeg skulle ophænge ham i Midten af Hvelvningen? Sandelig denne din Dumdriftighed fortiente, at I alle med hinanden, baade du, din Kone og dit Pallais i et Dieblik burde forvandles til en Aske-Hob. Men det er din Lykke, at du ikke selv er Opsindere deraf, og at denne din Begiering altsaa ikke kommer fra dig selv; Thi du maa vide, hvo der er den rette Autor dertil, nemlig det er den Africanske Troldmands din Fiendes Broder, hvilken du saaledes afstraffede, som han var værd. Denne Person har ombragt den hellige

Kone

Kone Satime, og har klædt sig i hendes Klæder, samt befinder sig for nærværende. Tid paa dit Vallais, hvor han har søgt at indbilde din Kone denne Mangel, som du af mig begierer oprettet. I øvrigt gaaer alle hans Practiqver derpaa ud, at han vil dræbe dig, hvorsor du har Alarsag til at tage dig i Agt for ham. Efterat Geisten havde givet Aladdin dette Svar, forsvandt han igien for hans Dine.

Den frembrydende Dag, forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 710. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin erindrede sig i Særdeleshed de sidste Ord, som Geisten havde talet til ham, og som han tilforn havde hørt om den hellige Kone Satime, saa kunde han nu let vide, paa hvad Maade hun fordrev Hoved-Pine, at det ikke var saa, som man i Allmindelighed bildte sig ind. Han gif dersor strax ned i Princessens Gemak, og betlagede sig, at han i dette Dieblit havde faaet sterk Hoved-Pine, og altsaa blev ved at holde sin Haand for Panden. Da Princessen hørte dette, besalede hun strax at man skulde lade den hellige Kone falde ind, og imidlertid man gif ud at hente hende, fortalte Princessen Aladdin, ved hvad

Leilighed hun befandt sig paa Palladset, og hvorledes, hun havde forundet hende et Gemal at logere paa.

Saa snart den forstilte Satime efter Besgiering indfandt sig, sagde Aladdin til hende: Kom her hid Modder, det er mig kiert, at jeg seer eder, og at I til min Lykke befinner eder paa mit Pallais; Thi jeg har for fort Tid siden faaet en forstrekkelig Hoved-Pine, og jeg har den Fortrolighed til eder, at I ved eders kraftige Bonner skal vise mig den selvsamme Godhed, som I har beviist imod saa mange andre, der har været plaget af denne Sygdom.

I det nu Aladdin endte disse Ord, stod han op og nedbesiede sit Hoved, hvornæst den forstilte Satime gik nærmere hen til ham, men magede det dog saaledes, at han paa samme Tid sit Haanden paa en Dolk, som han havde skjult under Skortet. Men da Aladdin gav noie Agt paa hvad han tog sig for, saa greeb han ham i en Hast om Haanden, forend han kunde faae Tid til at drage Dolken ud, og derpaa stak Aladdin ham med sin Dolk ind saa dybt i Hiertet, at han i samme Dieblik falt død om paa Jorden.

Da Princesseen faae dette, blev hun ganske forstrekket og raabte: Af min allerkiereste Gemahl! Hvad har I gjort, I har jo ombragt den hellige Kone Satime. Nei, sode Princesse,

cessé, saarede Aladdin ganske ubevægelig: Jeg har ikke ombragt Satime, men jeg har hevnet mig paa den forbandede Skielm, der ville have myrdet mig i sald jeg ikke havde kommen ham tilforn. Thi dette uguadelige Menneske som I her seer liggende for mine Fodder, sagde han fremdeles, i det han tog Siseret op for Ansigtet, er just den, der har myrdet den rette Satime, som I for nærværende Tid mener at beklage og bestyilde mig for, og han har ikke til nogen an- den Ende ifort sig hendes Habit, end allene for at faae desto bedre Leilighed til at dræbe mig.

At I nu kan faae en bedre Ophysning om Sagen, saa kan jeg berette eder at denne Person er Broder til den Africanske Troldmand, som forflyttede eder med samt Pallads-set til Africa, og som det viser sig at han er et Mand-Folk og ingen Fruentimmer, saa er det deraf aabenbare, at han ikke er Satime. Dernæst fortalte Aladdin fremdeles, ved hvad Middel han havde faaet disse Omstændigheder at vide, og foiede derpaa den fornødne Anstalt at bortkaffe hans affielede Legeme.

Scheherazade maatte etter formedelst Das-gens komme bryde af, men da Sultanen Schas-riar fandt største Behag i denne Historie, maatte hun efter hans egen Besaling den næstfol-gende Nat giøre saadan Begyndelse derpaa igien.

Den 711. Nat.

Allernaadigste Herre ! Sagde Scheherazade til Sultanen Schariar : Paa saadan Maade som jeg allerede har fortalt Eders Majestæt, blev Aladdin lykkelig befriet fra disse evende Troldmænds Forfolgelser og han levede siden sin Død i en forsynket Rolighed. Og da Sultanen nu allerede havde opnæaret en hoi Alder, saa hendte det sig, at han nogle faa Aar derefter ved Døden afgik. Ligesom han nu paa Sværd-Sider ikke efterlod sig nogen Arving, saa var Princesse Badroulboudour den retmesige Arving til at succedere ham i Regieringen, hvilken hun da ogsaa giorde sin Gemahl Aladdin deelagtig udi. De regierende i mange Aar med hinanden, og i Henseende til deres gode Regiering efterlod sig en stor Berommelse hos Efterkommerne.

I det nu Sultaninden Scheherazade hermed endte sin Historie om den forunderlige Lampe, saa sagde hun til Sultanen: Allernaadigste Herre ! Eders Majestæt skal uden Tvivl i den Africanske Troldmands Person, have funden saadan et Menneske der var indtaget af en umaadelig Begierlighed efter Rigdom, og dersor betiente sig af fordømmelige Veie til at naae sit Diemærke; Doghialp det ham ikke at han ved sine Geomantiske Operationer kom udi Kundskab om, hvor en stor Skat laae forborgen; Thi han giorde sig ved sin store Ondskab selv uværdig til at nyde den.

Der-

Derimod finder Eders Majestæt i Aladdins Person, saadant et Menneske, der fra en ringe, Stand, opsvinger sig paa en Konglig Throne, hvortil den Skat maatte tiene ham, som af en anden var funden; Thi Historien viser, at den uformodentlig falt ham i Hænderne, uden selv at søgeden. Dernæst har de i Henseende til Sultanen et Beviis paa, hvor stor Fare en god, from og retfærdig Monark er underkast, naar han af en Overuulelse understaaer sig at fordomme den Uskyldige, uden at anhøre hvad han har at fremfore til sin Retfærdiggjørelse; Thi derved løber han an imod Billigheds Regler og begaaer en Himmel-raabende Uretfærdighed. Endelig vil jeg og ikke paa, at Deres Majestæt jo har haft en Afskye for disse tvende Troldmænds grumme Gierninger, efterdi den ene vilde opovere et uskyldig Barns Liv for at komme til at besidde stor Rigdom, og den anden forglemmer sig selv og sin Religion, i det han for at hevne sin uguadelige Broders Dod, ikke undsaae sig for, at myrde den hellige Fatime, for derved at faae Lejlighed til, at skille Aladdin ved Livet, men Udsaldet viser at en skult Haand har støkket des res Binger, og ladet dem begge faae den Straf, som deres Ondskab fortiente.

Sultanen Schariar gav Sultaninden Scheherazade at forstaae, at det som hun havde fortalt ham om den forunderlige Lampe, havde været ham meget fornisielig at høre paa og han maatte

te tilstaae, at om de øvrige Historier i Almindelighed vare fornisielige nok, saa maatte dog denne og den forrige Historie havde Fortrinet for de andre. Han fandt saadan en Bequemhed hos Sultaninden til at fornise ham, at han ikke kunde andet end opsette den dyre Eed, han havde giordt, at han ikke vilde beholde nogen Tome fru mere end en Mat hos sig, men strax om Morgenen lade hende omkomme. Imidlertid begyndte dog nu hans Brede mere og mere at sætte sig hos ham, og han var vel tilfreds med at han i Tidens Længde kunde komme til aldeles at forglemme den. Efter at Aladdins og Prinsesse Badroulboudours Historie saaledes var til Ende, spurgte Sultanen Scheherazade, om hun nu ikke vidste at fortælle mere. Jeg! ikke vide at fortælle mere, svarede Scheherazade Sultanen: O! det skulle være langt fra, at jeg nu skulle standse; Thi jeg har saa stor en, Forraad paa Historier, at de snart ikke skulle blive mig mueligt, egentlig at sige Eders Majestæt, hvor mange de er; Men jeg er bange for, sagde hun fremdeles, at Eders Majestæt for skulle blive træt og kied af at høre paa mig, end jeg skulle komme til at mangle Historier at fortælle. Sultanen svarede: O! hav ikke denne Frygt, men bliv iffun ved at fortælle de Historier, som I endnu har tilbage. Dog saae jeg gjerne, at I først repeterede den Historie for mig om den forunderlige Lampe; Thi dens Indhold er saa overmaade artig, at jeg ikke noesom

som han forundre mig der over. Imidlertid maa jeg dog erindre eder, at I allene der af fortæller de mærkværdigste Hændelser, for at vinde Tiden til at faae en nye, og altsaa vilde I ikke forglemme den, I nu havde i Sinde at fortælle.

Denne Repetition varede i Halvsterdes findstive Møtter og bliver altsaa den paafølgende Nat i Tallet.

Den 782. Nat.

Sultanen Schariar vaagnede denne gang, forend de andre, og altsaa talede til Scheherazade, og spurgte hende, hvad det var for en Historie, som hun for nogen Tid siden lovesde, at fortælle ham. Allernaadigste Herre! Svarede hun: Jeg har vel tit og ofte tilforn fortalt Eders Majestæt adskilligt, af de Ting, som har tildraget sig under den berømmelige Ca-life Haroun Alraschids Regierung, men der er endnu mange andre Ting tilbage, af hvilke jeg for nærværende Tid skal fortælle Eders Majestæt noget, som ikke er mindre artig end de forrige. Da nu Sultanen bad hende at giore en Begyndelse derpaa, saa fyldestgiorte hun hans Begiering paa følgende Maade.

En lidet
Historie,
af
Calife Haroun Alraschids.

Hllernaadigste Herre! Eders Majestæt veed og har selv erfaret, at der undertiden bliver opvakt saa usædvanlig en Glæde hos os, at denne Bevægelse letteligen kan overtale en anden til at tage Deel derudi, som kommer til os. Derimod kan vi undertiden være saa tung-sindede, at vi ikke er os selv til Maade, og om nogen vilde spørge os om Aarsagen dertil, saa var det os ofte ikke selv muligt at kunde sige det, om man endskjont vilde.

Bemelte Calife var nu engang indtaget af denne Tungsindighed, da Giafar hans tro og elskelige Stor-Bezir paa en vis Tid indfandt sig hos ham. Da nu denne Minister ved sin Ankomst fandt ham siddende allene, hvilket kom ham ganske usædvanligt for, og som han tillige fandt ham i saa heftig en Melancholie, at han ikke engang vilde oplukke sine Dine, saa blev han staende stille for at oppebie den Tid, da Calife sik ham at see.

Omsider lukte vel denne Første sine Dine op, men vendte sig dog strap bort igien, og blev

blev fremdeles siddende i selvsamme sorrigfulde og ubevægelige Positur, som tilforn.

Som nu Stor-Beziren ikke kunde see det allerringeste i Califes Dine, hvorfra han kunde slutte, at hans Fortrydelse angik hans Person, ellersfigtede til ham, saa begyndte han paa folgende Maade at tale til ham, og sagde: Herstør over de Troende! Eders Majestæt vilde til-lade mig at spørge, hvorfra den Melancholie reiser sig, som jeg her for nærværende Tid fin-der dem udi; Thi jeg har altid seet dem an for, at de var af en lystig Homeur, og ikke tilboelig til Melancholie.

Det er og sandt, Bezir! svarede Calife; Thi jeg pleier ikke let at kunde fordylbe mig saa stærk i en Ting, og jeg forsikrer, at jeg ikke engang selv vidste, at jeg var i denne Tilstand, som du fandt mig udi, og dersor vil jeg ikke længer holde den ved lige. Er der altsaa ikke noget Nyt, der har foranlediget dig til at komme her, saa gior du mig en Dieneste, om du kan opfinde noget, der kan opmunstre mit Sind.

Herskere over de Troende! Svarede Stor-Beziren Giasfar: Min Pligt og Skyldighed har allene beveget mig til at komme, dersor tas-ger jeg mig den Frihed, at erindre Eders Ma-jestæt, hvorledes de selv har forefrevet sig en Lov, hvorledes de i egen Hoie Person vilde

erkyndige sig omkring i Hoved-Staden, og efterforsté, om det ogsaa gaaer saa ordentlig til, som de med deres gode Love og Forordninger har foranstaltet. Og som det just i Dag er den Tid, som de har udvaldt til denne Uimage, saa kan samme være Eders Majestæt den beste Lejlighed til at Fordrive de tykke Skyer, som fordkler Eders Majestæts sædvanlige Lyftighed.

Dette havde jeg aldeles forglemt, svarede Calise, og altsaa funde du ikke erindre mig der om paa bequemmere Tid end nu, gaae derfor hen, og tag andre Klæder paa dig, saa vil jeg imidlertid ligeledes forklæde mig. Efterat de saaledes begge havde klædt sig i, som fremmede Kostmænd, saa gif de under denne Masque igennem en Von-Port af Slots-Haven ud paa Marken. Herpaa spadserede de med hinanden forbie endeel af Byen uden at fornemme nogen Uordenlighed. De kom siden til den Flod Euphrat, hvor de med det først forekommende Kartoi lod sig sætte over Floden, og dernæst tog de deres Bei over Broen, som forenede disse tvende Dele af Byen med hinanden.

Da de gif over denne Broe, fandt de en blind Mand, som var meget til Alders, siddende ved Enden deraf, og begierte Almisse.

Som nu Calise derpaa gav bemelte blinde Mand et stykke Guld-Mynt i Haanden, tog han

han sat paa Califes Arm, og sagde: Jeg godgior
rende Mand, i hvo I er, som Gud har bevaes-
get til at række mig en Almisse, jeg beder eder
ganske ydmygelig, at I ville ikke negte mig den
Raade, som jeg vil bede eder om, nemlig at I
vil give mig en god Dredast; Thi jeg har for-
tient langt større Straf end denne. Da den
blinde havde utalt disse Ord, slap han Califes
Arm los, paa det han funde desto bedre slaa-
til, naar han gav ham den forlangte Dredast.
Men paa det Calife ikke skulle slippe fra ham,
uden at slaa ham under Dret, saa holdt han
imidlertid fast i hans Klæder.

Som nu Calife blev ganske bestyrket, da
den blinde Mand forlangede saadant, saa so-
rede han ham saaledes: Min ærlige Mand, jeg
kan ikke tiene dig i det som du begierer; Thi der-
som jeg vilde handle saa slet med dig, saa funde
jeg dog ikke sige, at have udrettet noget got
med den Almisse som jeg haver givet dig; Og i
det samme sogte Calife at giøre et hastigt Ein-
tilbage, i den Tanke at han derved skulle see sig
nødt til at slippe hans Klæder los.

Scheherazade maatte, som sædvanligt,
igien afbryde, da hun saae at Soelen fastede si-
ne Straaler ind i Sultanens Gemak, og efter
Sultanen Schariars Begiering begyndte hun
næstfolgende Nat saaledes:

Den

Den 783. Nat.

Ullernaadigste Herre! Den blinde Mand fø
restilte sig vel forud, at hans Belgiorer
ikke saa let vilde bequemme sig til det han for-
langede af ham, eftersom han havde bedet saa
mange andre derom, uden at faae dem til at
giore det, hvorudover han gjorte sig desto mere
Uimage, og i det han stedse sogte at holde fast
ved Califes Klæder, sagde hun endnu engang
til ham: Naadige Herre! Forlad mig min
Dristighed, at jeg fremdeles bliver ved at bede
eder; Thi enten maa I give mig en god Dres-
dass; Eller og I maa tage eders Almisje tilbas-
ge, efterdi jeg ikke paa andre Vilkor, end paa
dette, tor tage derimod, i Fald jeg ellers ikke
grovelige skal forsynde mig imod den store Gud
ved at bryde den corporlige Eed, som jeg en-
gang derpaa har aflagt. Og dersom I vidste
den rette Alarsag dertil, saa skulde I strax til-
staae mig, at denne Strafer ikke ganske siden
at regne imod min Forseelse.

Som nu Calife ikke længer vilde lade sig
opholde, saa villigede han omsider den blinde
Mands Begiering, og gav ham et Slag paa
Oret, men dog ikke ganske lemfaeldig. Der-
paa slap den Blinde ham los, takfede ham for
sin Belgierning, og onskede hem mange tusende
Beisignalser paa sin Reise. Da nu Calife til-
lige med Stor-Biziren var kommen noget fra
ham,

ham, gjorde Calife sig adskillige tanker, og sagde derfor til Stor-Beziren: Det som har været denne blinde Mand til saaledes at opføre sig imod alle dem, der giver ham Almisse, maa i Sandhed være noget vigtigt; Thi jeg bider mig ind, at han ikke skulle giøre det uden tilstrækkelig Aarsag. Det skulle altsaa være mig fier, om jeg kunde faae saadant at vide, gaae derfor hen til ham, og siig, hvo jeg er, samt hvorledes jeg har besalet, at han i Morgen Eftermiddag imod Senge-Tid skal indfinde sig paa mit Pallais, at jeg kan tale med ham.

Stor-Beziren gifte derfor tilbage, og gav den Blinde en Almisse, og efterat han paa forlangende havde slaaet ham under Dret, berettede han ham Califes Befaling, hvorpaa han forlod ham, og forsviede sig igien hen til Calife.

Da disse igien var samlet, gifte de ind i Byen, og i det de spadferede over et af Torvene, fandt de der en stor mængde Mennesker samlet, som stod, og saae paa, hvorledes en ung og velskabt Person reed paa en Hoppe, som stedse maatte gaae i fuld Gallop med ham, og de kunde ikke noësom forundre sig, da de saae hvorledes han med sin Pidst og sine Sporer saa bestandig saarede hende at man neppe kunde see Hudens for Skum og Blod.

Calife blev her staaende stille og spurgte nogle af de nærværende, af hvad Aarsag denne unge Per-

Person handlede saa ubarmhertig med sin Hoppe, men der var ingen, som herom funde give ham nogen Oplysning, endstikke samme Person dog paa en Tid lang havde øvet det selvsamme hver Dag paa en vis Tid. Derpaa gik de igien bort, og Calife befalede Stor-Beziren, at han skulle erindre sig denne Plads, paa det han om anden Dagen funde lade den unge Person paa selvsamme Tid komme til sig som den Blinde.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skinne frem, nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men dog alligevel begyndte næstfølgende Nat at fortælle det øvrige af Historien saaledes:

Den 784. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Calife vtsider vilde gaae hjem igien til sit Pallais, gik han igennem en Gade, som han længe ikke havde været udi, hvor han fandt et nyt opbygt Huus, og det syntes ham lige som det hørte en fornemme Herre til ved hans Hof. Ikke desto mindre spurgte han dog Stor-Beziren, om han ikke vidste, hvem der hørte samme Huus til. Stor-Beziren svarede, at han vel ikke vidste det, men skulle dog erkynlige sig derom.

Han spurgte ogsaa virkelig en af Naboeerne derom, som svarede ham at bemelte Huus tilhørte Cogia

Cogia Hassan med Tilnavn Albabbat, som var af Profession en Rebslager, og han havde selv seet ham i storste Armod at drive denne hans Profession. Imidlertid vidste han dog ikke, hvorledes Lykken var blevet ham saa overmaade gunstig, at han har faaet Formue ei allene til at bestyre de anseelige Omkostninger, som udfordredes til saa stor en Bygning, men endog at opføre sig saa overmaade prægtig. Denne Efterretning meddelede Stor-Beziren strax Calife, og denne Förste befalede ham derpaa, at han skulle gaae hen, og formelde denne Mand, at han den anden Dagen paa selv samme Tid som de andre skulle indfinde sig hos Calife, hvilken Besaling Stor-Beziren ikke forsømte at efterleve.

Efterat Calife havde om anden Dagen forrettet sin Estermiddags Bon, gif han ind i sit Gemak, hvor Stor-Beziren efter Ordre forte de tre foromtalte Personer ind til ham. Disse Personer faldt strax need for den Kongelige Throne, og da denne Compliment paa behorig Maade var forrettet, spurgte Calife den Blinde om sit Naon, og sik til Svar, at han hedde Baba-Abdalla.

Hør Baba-Abdalla, sagde Calife, den Maade du i Gaar brugte, da du bad mig om Almisse, kom mig noget forunderlig for, og jeg tilstaaer, at dersom det ei havde været for
E. en N. III. B. Ec visse

visse Aarsagers Skyld, havde jeg umuelig fojet dig i din Begiering, men langt heller forhindret dig fra længer at fortære med at opfylde saa urimelig et Lovste. Des Aarsag har jeg og i Dag ladet dig falde til mig, for at høre af din egen Mund, hvad der har bevæget dig til at giøre denne ubetenk somme Ed. Naar du saaledes har omstændelig fortalt mig Sagens rette Sammenhæng, skal jeg deraf lettelig kunde domme, om du har handlet rettelig, og om jeg kan tillade dig længer at fortære med en Sag, der synes ikke at føde andet end Ont af sig. Siiig mig derfor ved hvad Leilighed du er faldet hen til saadan Daarlighed, og dølg ikke det allers ringeste for mig; Thi jeg vil vide alle Ting fra det første til det sidste.

Baba-Abdalla blev ved saadan Califes Frettesættelse noget heed om Drene, og derfor strax anden gang knelede for den Kongelige Throne, hvornæst han med Erbodighed talede til Calife og sagde: Hersker over de Troende! Jeg beder Eders Majestæt allerunderdanigst om Forladelse, at jeg har været saa forvoven, at forlange en Sag af dem, der ved første Diblit synes at stride imod en sund Formuft, ja ikke allene forlange den, men endog saa got som nodet Eders Majestæt til at accordere mig samme. Jeg tilstaaer min Forseelse herudi, men som jeg den gang ikke vidste, at det var Eders Majestæts egen høje Person, saa beder jeg

jeg om Maade, og haaber, at min Uvidenhed i
saa Fald skal tine til min Undskyldning.

Men allernaadigste Herre! sagde Sches-
herazade: Jeg seer at det er Dag, maa derfor
afbryde, og igen paa Eders Majestæts Behag
fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 785. Nat.

Allernaadigste Herre! Den blinde Baba-Ab-
dalla blev fremdeles ved saaledes at tale til
Calife, som folger: Hvad nu Gierningen i og
for sig selv angaaer, sagde han, saa behager det
Eders Majestæt at ansee samme for en stor
Daarlighed, og jeg tilstaaer, at den i alle do-
deliges Dine ikke kan ansees for andet, men der-
imod haaber jeg, at den i Guds Dine skal bli-
ve anseet som en Poenitentse for en affhelig
Synd, som jeg har begaet, og for samme kan
jeg ikke giøre Poenitentse nok, om alle Menne-
ster i den ganse Verden en efter en anden gav
mig saa sterk en Dredast, at jeg ved et hvort
Slag maatte falde om paa Jorden. I det øvri-
ge vil jeg lade det komme an paa Eders Majestæts
Dom, naar jeg efter deres høie Ordre har for-
talt dem min Historie, og deraf giver dem et ty-
delig Begreb om min Forseleses Bestaffenhed.

Historie.

Om

Den blinde Baba-Abdalla.

Hersker over de Troende! Sagde Baba-Abdalla fremdeles: Jeg er fød og baaren til Bagdad, og mine Forældre, som døde saae Dage efter hinanden, efterlod mig, som eneste Arving, den lidte Formue, som de havde. Om jeg nu endskjont samme Tid ikkun var et ungts Menneske, saa kan jeg dog uden at børsmme mig sige, at jeg ikke unyttig satte mine Midler overstyr, eller forodte dem ved et ødsel og velystig Levnet, som andre unge Mennesker lettelig forledes til, men jeg anvendte derimod al muelig Flid, at jeg paa en lovlige Maade kunde forbøge Capitalen. Dette var jeg ogsaa saa lykkelig udi, at jeg omsider saae mig Eiere af Firesindstive Cameler, hvilke jeg leiede bort til de Rissbmænd, som slog sig sammen i Compagnie, naar de reiste omkring i Deres Majestæts eget Rige, og derved samlede jeg mig efter Haanden en stor Summa Penge tilsammen.

Midt i denne min Lyksalighed havde jeg dog stedse en Begierlighed efter endnu at blive rigere, og som denne Begierlighed gifte for vidt hos mig, saa hendte det sig, at da jeg engang kom tilbage fra Balsora, hvorhen alle mine Cameler var beladt med Bahre, som derfra over

over Vandet skulde bortføres til Indien, og
vilde opholde mig underveis paa Marken for at
beede med mine Camelere, saa kom, siger jeg,
en Dervis til Fods til mig, som satte sig ned
ved min Side for at hvile sig. Jeg spurgte
ham hvor han vilde hen, hvilket han ligeledes
forlangede at vide af mig, og da vi altsaa der-
udi havde fornæret hinanden, tog vi vores Mund-
Provision frem og spisede sammen.

Efterat vi nu imidlertid havde discoureret
om adskillige Ting, sagde denne Dervis eller
Ordens-Broder omsider til mig, at han, ikke
langt fra det Sted vi sad, vidste hvor der laae
een Skat forvaret, som var saa kostbar og v-
erflodig, at om han end beladede alle mine Fi-
resindstive Camelere med det Guld og Ædel-
Stene, som der fandtes, saa skulde det dog
ikke engang være kiendt, at der var taget no-
get deraf.

Scheherazade vilde have talet mere, men
som hun noget sildigere end sædvanligt var af sin
Soster denne gang bleven opvakt, saa maatte
hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde
af, og spare Resten til næstfolgende Nat.

Den 786. Nat.

Allernaadigste Herre ! den blinde Baba-Ab-
dalla, blev fremdeles ved at fortælle Calife
Ec 3 sin

sin Historie saaledes som folger: Denne gode Tidende, sagde han, som bemelte Dervis gav mig, satte mig i en ugemien Forundring, ja den befalt mig saa overmaade vel, at jeg af Glæde ligesom var uden for mig selv, allerhøiest da jeg stadig bldte mig ind, at samme Dervis ikke kunde tilføie mig nogen slags Uleilighed. Jeg faldt ham altsaa om Halsen og sagde til ham: Min elskelige Dervis, jeg seer vel, at I ikke bekymrer eder meget om denne Verdens Herlighed, og hvad kan det altsaa nytte eder, at I veed hvor saa stor en Skat er at finde? Desuden er I kuns allene, og folgelig vil det ikkuns være ganske lidet, som I deraf kunde tage med eder. Men der som det derimod maatte behage eder, at vise mig hvor Stedet er, saa kunde jeg belade mine Firesindstive Cameler dermed, og til et Bederlag for eders Godhed imod mig i dette Fald, skal det ene af Camelerne være eder skienket.

Omendskont dette Tilbud virkelig i sig selv var ringe, saa var det dog i mine egne Dine anseet for et stor Bederlag; Thi som jeg stedse var indtaget af en umaadelig Begierlighed efter Rigdom, saa ansaae jeg de Ni og Halvfierdesindstive Ladninger ligesom for intet imod den ene jeg beroede mig selv fra, naar jeg skulle astaae samme til ham.

Ikke destominstre lod dog denne Dervis sig ikke ansøgte af mit ubillige Tilbud, og da han meget

meget let merkede, at der boede en Gierrigheds
Aland inden i mit Hierte, saa svarede han mig
uden ringeste Bevaegelse saaledes: Min kiere
Broder! I seer vel selv, at det Vederlag som
I byder mig, ikke har den ringeste Liighed med
den Belgierning og Tieneste, som I forlanger af
mig. Imidlertid synes mig, at det som jeg af
fri Billie har aabenbaret eder, kan være nok
til at vise eder hvad jeg tragter efter, nemlig at
jeg veed at giøre eder en anseelig Tieneste kunde
giøre eder mig forbunden, og at I ved samme
kunde have Anledning til at tænke paa mig,
naar jeg saaledes som sagt er, havde befordret
vores scelles Lyksalighed. I saadan Betragtning
vil jeg giøre eder et langt billigere Forslag, og
I maa selv betænke eder om det staær eder an
eller ikke.

I har tilforn berettet mig, sagde hemmelte
Dervis fremdeles: At I har et Antal af Fyresinds-
tive Cameler. Naar jeg nu har fort eder hen
til Steden, hvor Skatten findes, og vi der har
beladet alle eders Cameler med Guld og Edel-
Stene, saa overflodig, som de formaaer at bee-
re, saa bliver disse Ladninger til en lige Deling
imellem os, saa at I altsaa afstaer de 40. Ca-
meler med deres fulde Ladning til mig, og selv be-
holde de øvrige til eders egen Nutte.

Naar denne Deling er skeet, staær det en-
hver af os frit for at tage hvad Bei vi lyster.
Ec 4 Jovrigt

I vorigt seer jeg ikke, at der er noget ubilligt udi dette Forstag; Thi omendskjont Iderved skienker mig de 40. af eders Cameler, saa bekommer Idervimod saa overslodig Riigdom, at Idersfor kan kiose eder mere end Tusende Cameler igien. Paa saadanne Biskor staær jeg færdig til at tiene eder, og det er en Sag som staær til eder selv, om Id paa den Hod vil antage min Dieneste.

Nu kunde jeg, sagde Baba Abdalla umuelig saae i mit Hoved, at det Forstag som bemelte Dervis gjorde mig, kom overens med Billighed. Vel betragtede jeg, at det var en anseelig Skat, som jeg i Folge af hans Forstag kunde erlange, men det syntes mig derimod en stor Forliis, naar jeg skulle afstaae de halve af mine Cameler til ham, allerhelst da jeg saae ham an for i det mindste at være ligesaa riig og formuende som jeg. Men som her ikke var lang Tid tilovers at betænke sig i, saa maatte jeg enten indgaae de forlangende Conditioner, eller og min Livs Tid begrede, at jeg selv frivillig havde forsømt den allerbequemmeste Leisighed til at blive Eiere af en overslodig Rigdom.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa dersfore saa nodig, som jeg vil, afbryde Historien, og opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den

Den 787. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde den blinde Baba Abdalla i det han stedse indrettede sin Tale til Calife: Jeg bragte strax mine Camelér tilsammen, og vi begav os med hinanden paa Reisen. Efterat vi saaledes paa en fort Sid havde fortsat vores Reise, kom vi omsider ind i en Dal, hvortil Indgangen var saa snæver, at der ikke funde gaae mere end en af mine Camelér der ind af gangen, men som der siden blev mere og mere bredt, saa kom de siden igien til at gaae i deres forrige Orden. I det øvrige var her i denne Dal et Bierg ved hver Side, som neden var i Form med to halve Circuler, og desuden saa høie at man ikke havde nodig at frugte for at blive seet af noget Menneske.

Saaasnart vi saaledes, som sagt er, var kommen ind imellem disse twende Bierge, sagde bemelte Dervis til mig, at vi nu ikke havde fornoden at gaae længer; Tag nu sat sagde han, paa eders Camelér, og lad dem nedlegge sig paa Buggen her paa denne Plads, som I seer for eders Dine, paa det, at det ikke skal falde os alt for besværligt at læsse paa dem; Og naar I dermed er færdig, skal jeg strax lukke op for den omtalte store Skat.

Jeg gif derpaa hen og gjorde alt hvad bemelte Dervis havde sagt, og saasnart samme
 Ec 5. var

var forrettet, forsfiede jeg mig igien hen til ham. Jeg fandt da ved min Ankomst, at han stod med et Staal i Haanden, og var i Bes-
greb med at sanke nogle torre Stikker sammen for
at giøre Ild. Da han omsider fik det til at bræn-
de, kastede han noget Røgelse paa Ilden og tas-
lede tillige nogle saae Ord derover, som jeg ikke
kunde forstaae, hvilket altsammen foraarsagede,
at der stod en forstrekkelig sterk Damp op i Luf-
ten, som igien skildte sig fra hinanden, og i
samme Dieblik saae man en Aabning i Klippen, der
saae id ligesom en Port med tvende Fløje, hvilken
af samme Materie som Klippen, med saa for-
underlig en Kunst var forfærdiget, at man til-
forn umuelig kunde kiende den.

Saa snart denne Aabning var giort, fun-
de man inden i Klippen see et overmaade prægs-
tig Pallais, som snarere maa være bygt
af Geister end af Mennesker; Thi man har ikke
hert, at noget Menneske engang har giort sig
Tanke om at ville foretage saadant et forvovet
og forstrekkelig Forehavende.

Hersker over de Troende! sagde han frem-
deles: Jeg vilde ikke opholde mig med at giøre
nogen Anmerkninger herover førend Sagen var
stillet; Thi for den Eid tænkte jeg kuns lidet der-
paa. Jeg havde ikke engang Eid at forundre
mig over den overslodige Rigdom, som der fo-

refandtes, og jeg allevegne funde see for Mine, langt mindre at legge noget Merke til dets Indretning, men jeg bar mig ad ligesom Ornen med sit Aladsel, i det jeg strax falt an paa den første Hob Guld - Mynt, og deraf syldte saa meget i mine Sække, som jeg meente at Camelernes kunde bære. Disse Sække, som jeg til den Ende, havde taget med mig, vare meget store, og jeg havde heller end gjerne seet, at jeg kunde have fyldet dem allesammen ganske fulde, men det var fornuften at jeg i dette Fald maatte lempe mig efter mine Camelers Kræster.

Scheherazade maatte, som sædvanligt, igien afbryde, da hun saae at Soelen fastede sine Straaler ind i Sultanens Gemak, og efter Sultanen Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 788. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde den Blinde fremdeles til Calife: I det nu bemelte Dervis pakkede ligesaa fort som jeg, saa merkede jeg ham af, at han mere holdt sig til Edel-Stenene, end til Guld - Mynten, og da han efter min Forlangende havde sagt mig Alarsagen hertil, fulgede jeg derudi hans Exempel, saa vi ikke en større Quantitet af Edel-Stene med os tilbage, end af Guld. Omsider sit vi saa mange Sække fulde, som vi kunde føre, og altsaa bar vi der næst

næst Omsorg for at faae det oplagt paa Camelerne, og da dette var stæet, var der intet andet tilbage for os at forrette, end igien at lukke til for Skatten, og derefter at begive os paa Hjem-Reisen.

Men forend vi forlod Steden, maa jeg endnu erindre, at Dervis gik ind i Hulen, og som derpaa et vis Sted derinde fandtes mangfoldige store Guld- og Solov-Fadde af adskillig slags Form, saa merkede jeg, at han iblant disse Fadde tog en liden Bosse, som var giort af et mig ubekjendt slags Træ, hvilken han forvarede i sin Lomme, efterat han forst havde viist mig, at der ikke var andet end et vis slags Bomade derudi.

Dernæst var hemmelte Dervis betænkt paa at lukke til, hvilket og stedte paa selv samme Maade som Alabningen; thi da han havde roget og talt nogle uforstaaelige Ord derover, blev Klippen igien ligesaa heel, som den var tilforn. Herpaa delede vi Camelerne imellem os, og enhver af os tog Syrgetive til sig, med hvilke vi begav os igien ud fra Biergerne og folgede saaledes med hinanden indtil vi kom hen til den store Bei, hvor vi skulle skilles fra hinanden. Dervis tog sin Bei lige til Balsora, og jeg derimod til Bagdad. At jeg nu funde opfore mig taknemmelig imod ham for hans beviste Beigliening, betinede jeg mig af de allereftertrykfelig-

ligste Talemaader, og i Særdeleshed udvalgte
mig det slags, som allermest kunde give min
Erflientlighed tilkiende, at han vilde just giore
mig Deelagtig i saa stor en Rigdom frem for alle
andre Mennesker. Derpaa tog vi hverandre i
Havn, og efterat vi til sidste Afsteed havde on-
sket hverandre en lykkelig Reise, skildtes vi ad,
og enhver af os begav sig til sin Side.

Men jeg havde neppe opnaaet mine Cam-
ler, hvilke jeg havde lauet gaae frem ad paa
Veien, som de var paa, forend der kom en U-
taknemligheds og en Gierrigheds Aaland, som
saa sterk bemegte sig mit ganse Herte, at
jeg inderlig begraed ikke allene de Fyrgetivos Ca-
meler, som jeg havde forluest, men endog den
Rigdom de var belæsset med. Af! denne Der-
vis, sagde jeg ved mig selv, traenger ikke til
denne overflodige Rigdom; Thi han er jo selv
Herre over den ganse Skat, og altsaa kan
han jo siden tage sig saa meget deraf, som han
forlanger. Saaledes gav jeg den allerskamme-
ligste Utaknemmelighed Plads hos mig, i det
jeg pludselig besluttede igien at tage hans Cam-
ler tillige med deres Ladning fra ham.

Men allernaadigste Herre! sagde Sche-
herazade: Jeg seer at det allerede er Dag,
maa derfor afbryde min Fortælling, og spare
det efterfølgende til i Morgen.

Den

Den 789. Nat.

Allernaadigste Herre! Den blinde Baba-Abdalla, blev fremdeles ved at fortælle Calisfe sin Historie saaledes: For nu sagde han, at saae mit Forehavende fuldfort, lod jeg mine Cameler strax staae stille, og dernæst løb efter bemelte Dervis, samt raabte paa ham af alle Kræfter, for derved at lade ham forstaae, at jeg endnu havde noget at tale med ham, og til den Ende vinkede jeg desuden af ham med min Haand, at han ligeledes skulle lade sine Cameler staae stille, og bie efter mig, hvilket han og altsammen gjorde, da han hørte mig raabe.

Neppe var jeg samlet med ham, førend jeg jo sagde elskelige Broder! Jeg havde ikke saas snart forladt eder, at jeg jo ved mig selv overveiede alle Ting, som hverken I eller jeg tilsforn har erindret os; Sagen er denne, jeg veed, at I er en redelig og retskaffen Dervis, som er vandt til at leve rolig, og som dernæst har reven sig los fra alle Bekymringer for det Verdslige, og derimod ikke beslitter sig paa andet end at frngte GUD. Nu betænker I maaskee ikke, hvad Fortrædeligheder I paafører eder selv, i det I seer eder besværet med saa stort et Aantal af Cameler. Vil I derfor tro mig paa mine Ord, saa tager ikke flere end Tredive med eder, og I skal endda have ont nok at giøre med at regiere dennem. I kan over alt

alt dette ikkun ganste siffer lade det komme an
paa mine Ord, esterdi jeg af Erfaring veed,
hvorledes det dermed tilgaaer.

Som nu bemelte Dervis ikke saae sig i
Stand til at sige mig imod i dette Falde, saa gav
han mig saadant Svar: Jeg troer visselig, at I
haver ret, og jeg tilstaaer, sagde han derhos,
at jeg ikke rettelig har overveiet saadant, ligesom
jeg og allerede begynder at blive urolig i mit Sind
over det, som I foreholder mig; Sog eder der-
for de ti ud, hvilke I selv lyster, og jeg vil
dernæst ønske at Gud vil bestierme eder paa
Reisen.

Efterat jeg saaledes havde udvalt mig Ei af
hans Cameler, bragte jeg dem hen paa Beien at
de kunde folges med mine, men som jeg ikke havde
ventet, at Dervis saa let skulle have ladet sig
overtale, som dog stede, saa blev min umaaadelige
Begierlighed saa meget desto større, og jeg bilda-
te mig ind, at det ikke skulle koste mig megen U-
mage endnu at saae Ei andre fra ham.

I Steden for at jeg tilbørlig burde tafke
ham for hans godvillige Afstaaelse, saa sagde jeg
derimod fremdeles til ham: Min fiere Dervis
der er ingen, som kan tage større Deel i eders
Rolighed end jeg, og foligelig kan jeg umuelig
andet, end at jeg jo endnu, førend vi skilles ad,
maa bede eder vel, at betænke, hvor vanskeligt

og besværligt det er at bestyre Tredive belæssede
 Cameler, allerhøst for saadan en Mand, som
 I der ei er vant til sligt Arbeide. I Betragtning
 deraf gjorde I langt bedre, om I endnu viste
 samme Bevaagenhed imod mig, som I nylig
 viste. Dog maa jeg derhos erindre, at jeg ikke
 saa meget forlanger det for min egen Nyttes og
 Vordeels Skyld, som for derved at giøre eder
 desto større Dieneste hvilket I selv lettelig kan be-
 griben. Holdt det derfor raadelig at formindsk
 eders egen Byrde, i det I endnu leverer Ti af
 eders Cameler i saadan en Mands Hænder, der
 forstaaer at omgaaes med den; Thi mig er det eens
 Umage enten jeg har Een eller Hundrede at
 besørge.

Saadanne mine Forestillinger havde ogsaa
 den Virkning, som jeg ønskede; Thi den gode
 Dervis afstod mig strax de forlangte Ti Cameler
 og det uden at have det alleringeste at indvende
 derimod, skjont han ikkun havde Live tilbage,
 da jeg derimod saae mig Eiere af Tresindstive,
 hvis Ladninger var saa kostbare, at mange Po-
 tentaters Rigdom ikke kunde opveie derimod,
 og altsaa havde jeg Alarsag til dermed at lade
 mig noie.

Scheherazade maatte atter formedelst
 Dagens komme bryde af, men da Sultanen
 Schariar fandt storste Behag i denne Historie,
 maatte hun efter hans Besaling den næstfolgen-
 de Nat giøre saadan Begyndelse derpaa igien:

Den

Den 790. Nat.

Herstere over de Troende! sagde den Blinde fremdeles til Calife: Nu havde jeg bragt det temmelig vidt, og jeg burde med al rette ladet mig noie dermed; Men jeg var ligesom den Batterfottige, der jo mere han drikker jo mere torst han; Saaledes og jeg; Jo mere jeg sik fra ham jo større blev min Begierlighed efter at faae mere, og altsaa faldt jeg paa, endnu at ville have de øvrige Tive Kameler fra ham med.

Til den Ende fordobbledes jeg mine Bonner, og sogte ved estertrykkelige og skinhellige Forestillinger at overtale ham. Dette lykkedes ogsaa for mig; Thi han overleverede mig endnu Ti af hans Kameler, og for at faae de øvrige Ti tog jeg ham i Favn, kyeste ham, og gjorde ham saa mange Caresser, at han omsider lod sig overtale dertil, da jeg foreholt ham, hvorledes han ved saadan sin Godhed gjorde mig destomere sig forbunden, og at jeg havde Anledning til at erindre ham, saa længe jeg levede.

Da han saaledes overleverede mig dem alle sammen, sagde han derhos: Hierte Broder! Jeg giver det med en god Billie, men jeg haaber, at I bruger det vel, og stedse erindrer eder, at den store Gud lige saa vel kan tage, som give, naar vi ikke bruger det rettelig og ei hielper de Fattige, hvilke han med Flid behager.

En N. III. B.

Dd

at

at lade leve i Ned og Trang, paa det han kunde give de Rige Leilighed til ved deres Almisser at bane sig Vejen til en storre Rigdom i den anden Verden.

Ikke destomindre var dog min Blindhed saa stor, at jeg ikke fandt mig i Stand til at folge saadan hans fornuftige Raad; Thi jeg var endnu ikke tilfreds med, at jeg havde faae alle mine Cameler tilbage, endstikt samme var belesset med en uskatteerlig Riigdom, hvor ved jeg kunde myde den allerstorste Lyksalighed, som noget dodeligt Menneske kunde ønske sig. Jeg erindrede mig den lidet Eræ-Bosse med Pomade, som bemelte Dervis havde taget til sig, og den Omhyggelighed, med hvilken han forvarede den, gav mig Aarsag til at tro, at der var nogen hemmelig Kraft og Virkning derunder. I saadan Henseende besluttede jeg at see derhen, hvorledes jeg kunde faae ham til at overlade mig samme, og endstikt jeg allerede havde taget Afsked med ham, vendte jeg dog om igien og sagde: Forend vi endnu skilles fra hinanden, maatte jeg gierne vide, hvor til I vil bruge den lidet Eræ - Bosse med Pomade? Thi det kommer mig for, som en ringe Ting, der ikke er Image værd at tage med sig, hvorudover jeg beder, at I og vil forcere mig samme, efter di en Dervis, der har assagt alle Verdens Forsængeligheder, ikke har nogen Pomade fornøden.

Men Gud give, at han aldrig havde fojet
mig i min Begiering! Dog hvad vil jeg sige,
havde han end nægtet samme, saa var jeg mig
Dog ikke selv mægtig, og altsaa havde jeg strax
besluttet at tage den med Magt, efterdi jeg fant
mig sterkere end han, paa det jeg fuldkommen
kunde stille min Begierlighed tilfreds, hvilket
ikke kunde skee, med mindre jeg sikret det altsam-
men allene, og kunde sige at han ikke bragte
det allerringeste af Skatten med sig tilbage.

Den frembrydende Dag forhindrede Sches-
herazade denne gang at komme videre, men
begyndte dog igien den næstfolgende Nat saaledes:

Den 791. Nat.

Hersker over de Troende! sagde den Blinde til
Calife: I Steden for, at den gode Ders-
vis skulle have sagt mig nei til denne min Be-
giering, saa var han langt heller bereedvillig
til at foie mig, og i det han overleverede mig
bemelte Træ-Bosse, sagde han med største Sagt-
modighed til mig: Her er den, min Hierte
Broder! Thi jeg vil ikke, at der skal mangle
noget, at I jo fuldkommen maa fornøies, ja
dersom jeg endnu kan giøre eder noget til Eienes-
ste, saa vilde I ikken forlange det af mig, da jeg
strax skal være færdig til at vise det i Gierningen.

Da jeg saaledes havde faaet Ere-Bossem i min Haand, og lidet betragtet den Pomade, som fandtes derudi, sagde jeg til ham: Efterdi Ær saa villig i alle Stykker, og ikke trettes ved at forbinde mig med en Belgierning efter en anden, saa beder jeg, at Ær fremdeles ville være saa artig at fige mig, hvortil man egentlig kan bruge denne Pomade.

Denne Kraft, som denne Slave har, svarede Dervis er ligesaa forunderlig, som forstærklig; Thi naar man smør lidet deraf paa det venstre Dielaag, saa faaer man saa klart et Syn, at man kan see al den Skat og Riigdom, som ligger skjult i Jordens Skidd, men saafremt Ær smør det paa det hoire Die, saa betager den Synet saa aldeles, at Ær ikke mere kan see Dagens Lys.

Som jeg nu ved egen Erfaring vilde forvisses om denne forunderlige Virkning, saa leverede jeg Bossem til bejuelte Dervis, og bad ham, at han vilde smøre mig noget paa mit venstre Die, efterdi han forstod sig bedre derpaa end jeg, og jeg foreholdte ham derhos, hvor indelig jeg længtes efter selv at erfare en Sag, der kom mig saa utrolig for.

Dervis var altsaa strax villig til at tiene mig, og efterat han havde bedet mig, at lukke mit venstre Die til, smurte han mig med bejuelte

melte Salve. Da dette var skeet, lukkede jeg Diet op, og befandt Sandheden af hans Ord, efterdi jeg virkelig saae en ubeskrivelig Mængde af allehaande Rigdom, hvilke vare saa underlige og saa kostbare, at det vilde falde mig umuelig, at beskrive denne med alle sine Omstændigheder. Men da jeg imidlertid stedse maatte holde det høire Øie tillukt, og samme faldt mig temmelig besværlig, saa bad jeg Dervis, at han ligeledes vilde smore mig noget af Salven derpaa.

Dervis svarede, jeg vil gierne soie eder derudi, men I maa derhos erindre eder, hvad jeg engang allerede har sagt, nemlig, at I strax bliver blind, dersom I bliver smurt paa det høire Øie; Thi denne er Pomadens egentlige Virkning, hvilket I endnu vil lade eder være sagt til Efterretning.

Scheherazade maatte, som sædvanlig, igien afbryde, da hun saae, at Solen fastede sine Straaler ind Sultanens Gemak, og efter Sultanen Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 792. Nat.

Allernaadigste Herre! den blinde Baba-Abdalla blev fremdeles ved saaledes at fortælle sin Historie for Calife, sigende: Jeg havde gjort

giort vel imod mig selv, i fald jeg havde troet den gode Dervis paa sine Ord, men jeg bildte mig der imod stadig ind, at der laae en anden Hemmelighed derunder, som han sogte at skule for mig, hvorudover jeg ikkun loe ved mig selv og med en mild Mine sagde til ham: Hierte Broder! Jeg merker nok, at I ikkun dermed søger at bilde mig noget ind; Thi det er jo en Sag som er ganske stridig imod en Sund Fornuft, at denne Pomade, skulde have tvende saa stridige Virkninger, at den baade kan giøre blind og seende.

Sagen maa komme eder saa urimelig for, som den vil, svarede Dervis, saa er den dog ikke anderledes end jeg haver sagt. Og i det han bekræftede samme med en Eed, bad han mig, at jeg ikkun i dette Fald vilde tro han paa hans Ord. Men omendskont denne sandrue og ærlige Mand talede ganske oprigtig med mig, saa funde jeg dog ikke troe, at han talede Sandhed; Thi den umaadelige Begierlighed jeg havde efter Rigdom, lagde ligesom et Skul på Fornuften, saa at alle hans gode Forestillinger ikke formaaede at afholde mig derfra, men da jeg siden fik Troen i Hænderne, maatte jeg til min egen desse større Ulykke erfare Sandheden af hans Ord.

I midlertid havde denne Indbildung føjet saa dybe Rodder hos mig, at der var in-
tet

ret som kunde bevæge mig til at tro det som var
tvært imod; Thi dersom Salven havde den Kraft,
at den kunde giøre mit venstre Øie mere klarseen-
de end det andet, saa syntes mig, at jeg ei
kunde andet end beleee alle dem der vilde bilde
mig ind, at selv samme Slave kunde giøre mig
blind, naar den blev smurt paa det hoire Øie;
Mei, jeg troede langt heller, at mit Syn blev
desto mere fuldkommen naar jeg blev smurt i
begge Øinene. I saadan Henseende lod jeg ikke
af stedse at bede ham derom, endstiont han be-
standig vægredede sig derudi, og sagde: Min hier-
te Broder! Jeg kan umuelig overtale mig til at
giøre dette Ønde, efterat jeg først har viist eder
saa stor en Godhed. Betenk ikkun, hvor stor
en Ulyksalighed det er at miste sit Syn, og lad
saadan Betragtning afholde eder fra oftere at
anmode mig om de Ting, der er eder selv skade-
lig; Thi I maa være forsikkret paa, at I kom-
mer til at fortryde det saa længe I lever.

Men i hvad han end prædikede for mig,
saa hialp det dog aldeles intet; Thi jeg blev me-
re og mere halstarrig, og begyndte om sider at
give ham haarde Ord, sigende: Jeg beder eder
endnu engang for alle, at I vilde sætte alle de
Banskeligheder til Side, som I har at indven-
de her imod.

Hidindtil har I jo ganske ædelmodig fojet
mig i alt hvad jeg har forlanget af eder, vil I
Dd 4 da

da nu have, at jeg for saa ringe en Sags Skyld
skal gaae misfornuet fra eder? Bequemme eder
derfor til at syldestgiore denne min sidste Bes-
giring, det maa for Resten løbe af hvordan
det vil, saa er Skylden min egen, og ikke eders.

Og som nu Dagen allerede begyndte at
skinne frem, nodtes Scheherazade til at lade
Historien fare denne gang, men dog alligevel
begyndte næstfolgende Nat at fortælle det øvrige
af Historien saaledes:

Delt 793. Nat.

Herstere over de Troende! sagde den Blinde,
i det han fremdeles blev ved at fortælle Cas-
lise sin Historie. Den gode ærtige Dervis vilde
endnu ikke lade sig overtale, men gjorde al den
Modstand, som han kunde, indtil han omsider
saae, at jeg blev ophidset, og vilde tvingeham-
dertil med Magt. Her maatte han saa nødig,
som han vilde give sig tabt, og derfor omsider
svarede mig saaledes: Efterdi J ikke anderledes
vil have det, saa faaer jeg stille eder tilfreds;
Hvorpaa han tog den fatale Salve, og smurte
mig dermed paa mit høire Øjetaaag. Men ak!
hvad skeedte? Da jeg igien vilde lukke Øjet op,
saae jeg ikke andet, end et følt Mørke, og jeg
blev fra den Tid af saa blind, som Eders Majes-
tæt nu befinner mig.

En hundre dage i Pind Hjort

O! fortvilede Dervis! fcreeg jeg i samme
Dieblif, hvad I har sagt mig forud, er alt
for sandt, o ulyksalige Spaadom! sagde jeg frems-
deles. O umettelige Begierlighed efter Riig-
dom! i hvad for en Ulyksaligheds Afgrund har
du ikke styret mig. Jeg tog altsaa strap igien
min Tilflugt til bemelte Dervis og sagde: Jeg
befinder vel, at jeg har selv fort mig denne Ulykke
paa Halsen, men min allerkiereste Broder! Bær
dog god og barmhertig imod mig; Thi jeg er
forsikret paa, at som I ved saa mange forun-
derlige Hemmeligheder, at I da og veed et til-
strækkelig Middel, hvorved I kunde forstaffe mig
mit Syn igien.

Du stemme Fugl! svarede Dervis, det har
jo ikke været min Skyld, at du er kommen i denne
Ulykke, dog er her udi ikke skeet dig andet, end
hvad du vel fortiner; Thi den Blindhed, der
har indtaget dit Hjerte, har foraarsaget dig den
legemlige Blindhed. Vel er det sandt, at jeg
veed mangfoldige Kunst-Stykker, hvilke du selv
har haft Prove paa i den forte Tid, jeg har
været hos Idig, men jeg veed dog aldeles ingen
Raad til at skaffe dig dit Syn igien, Det er dig
derfor best tienlig, at du i dette fald tager din
Tilflugt til Gud i Himmelen; Thi han allene og
ingen anden kan hielpe dig. Det var efter hans
Billie du blev velsignet med saa stor en Riigdom,
men du var den ikke værd, og altsaa har han
igien taget den fra dig, og vil, at den igennem

mine Hænder skal uddeles til saadanne Menner
ske, der ere mere tafnemmelige og stionsomme,
end som du.

I det ørige talede bemelte Dervis ikke
mere med mig, men lod mig sidde paa Beien
i en yderlig og ubeskrivelig Bedrovelse, og dernæst
samlede han de Firesindstive Cameler tilsammen,
og førde dem med sig til Balsora. Nu bad jeg
vel, at han ikke vilde forlade mig i denne ulyk-
salige Tilstand, men derimod hielpe mig hen til den
nærmeste Caravane, men han havde ingen Øren
til at høre mit Skrig og Raab. Som jeg nu
saae mig stilt ved mine Diens Lys, og alt det som
jeg eiede i denne Verden, saa havde jeg uden
Evil maattet dø af Hunger og Bedrovelse, saa-
fremt en enden Caravane, som Dagen derefter
kom tilbage fra Balsora, ikke havde været saa
harmhertig imod mig, at tage mig med sig her
til Bagdad.

Her maatte Scheherazade atter bryde af,
efterdi hun saae at det var Dag, men begyndte
dog igien den næstfølgende Nat, saaledes:

Ende paa den Tiende Part.

El-

Gusende
og
Gen Saft.

Elleste Deel.

sonne

missa

Den 794. Nat.

Allerhøieste Herre! Den blinde Ba-
ba-Abdalla fortalte det øvrige af sin
Historie for Calife saaledes: End-
ligent jeg altsaa myelig saae mig sat i saa lyksa-
lig en tilstand, at jeg om ikke i Henseende til
Magt og Herredomme, saa dog i Henseende til
Rigdom og Midler kunde sætte mig i Parallel
med Konger og Førster, saa har jeg dog, paa
den Maade, som fortæller, selv givet mig Bet-
sel-Staven i Haanden, og maget det saaledes,
at jeg paa engang saae mig troungen til at be-
giere Almisse, hvilket jeg fra den Tid af stedse
har maattet giøre. Paa det jeg nu kunde for-
sone min Forseelse hos Gud, saa haver jeg selv
paalagt mig den Straf, som jeg forlangede af
Eders Majestæt, og af et hvert medlidende
Menneske, som vilde forbarme sig over mig i
min Elendighed.

Dette er da Aarsagen til det, som i Gaar
kom Eders Majestæt saa forunderlig for, og
som

som jeg merkede, at de var fortrydlig over saa
dan min Opforsel, saa vil jeg endnu alleruns-
derdanigst bede om Forladelse, og gierne unders-
kaste mig den Straf, jeg i saa Fald har for-
tient. Bilde nu Eders Majestæt allernaadigst
meddele mig sine tanker om disse mig selv paas-
lagde Tugtelser, saa haaber jeg, at de skal bes-
finde Straffen at være langt ringere end For-
feelsen.

Efterat den Blinde saaledes havde fulden-
det sin Historie, gav Calife ham folgende Svar:
Baba-Abdalla! dine Synder er vel store, men
Gud være lovet, at du er kommet i Kundskab
derom, og hidindtil gjort en offentlig Poenitent-
se for dem. Men du skal lade det beroe herved;
Thi i Fremtiden kan du forrette denne Tugtelse
for dig selv allene, i det du i de Bonner, som
du efter din Religion hver Dag er pligtig til at
giøre, indstændig beder Gud om Forladelse.
Og paa det du ikke derfra skal blive forhindret
formedelst Omsorg for dit Livs Ophold, saa vil
jeg hver Dag give dig en Almisje paa 400.
Quintin Solv af min egen Meynt, saalcænge du
lever, hvilken Almisje af min Stor-Bezier skal
blive dig udbetalt; Gaae derfor ikke bort, forend
min Besaling er fuldbyrdet. Derpaa faldt
Baba-Abdalla need for Califes Throne, og
efterat han igien var opstaet, takkede han saa
veltalende, som han funde, og ønskede derhos
Eusende Belsignelser over Calife. Da nu Calife
var

var fornøjet med det, han havde hørt om hvad der havde tildraget sig imellem Baba-Abdalla og bemelte Dervis, vente han sig til foromtalte unge Person, der saa ilde handlede med sin Hoppe, og spurgte ham, hvad hans Navn var; hvortil han svarede, at han hedde Sidi Nouman.

Hør Sidi Nouman! sagde derpaa Es-life: Jeg har i min Tid seet hvorledes Hæste skal tracteres, og jeg har selv mange gange experceret dem, men jeg har endnu ikke seet nogen paa saa Barbarisk en Maade at handle med dem, som du i Gaar har handlet med din Hoppe, og det paa en offentlig Plads, hvor saa mange Elskuere lastede din Opførsel. Jeg kan ogsaa for min Person sige, at jeg ikke sandt Behag derudi, og der feilede ikke meget, at jeg jo imod mit Forsæt havde givet mig tilkiende, hvo jeg var, for at raade Bod paa saadant Orden. Ikke desto mindre seer du dog ikke ud til, at du skulle være et Barbarisk Menneske, og jeg troer altsaa ikke at du har gjort Det uden vigtig Alarsag, allerhøjest da jeg veed, at det ikke var den første gang, men at du i lang Tid har øvet samme. I saadan Henseende vil jeg vide, hvad der er Alarsag hertil, og det er til den Ende jeg har ladet dig opkalde, siig mig derfor, hvorledes Sagen hænger sammen, og dølg ikke det als lerringeste for mig.

Sidi Noumen forstod lettelig Califes Mening, men som saadan Fortelling ikke kunde stee uden smertelige Folkeser, saa skifte han ofte Farver i sit Ansigt, og gav dermed imod sin Villie tilkiende, hvor stor den Forvirring var, som han befandt sig udi: Ikke destomin dre maatte han dog dertil, men forend han begyndte, fastede han sig needfor Califes Throne, og dernæst forsøgte at giøre en Begyndelse derpaa, hvilket dog faldt ham temmelig besværlig, ikke saa meget i Henseende til Califes Majestet, i hvis Mærværelse han var, som de Kings Beskaffenhed, han havde at fortælle.

Scheherazade maatte her bryde af, og spare Resten til næste Nat.

Den 795. Nat.

Endskjont nu Calife af Naturen var meget hastig, og ikke vel kunde fordrage, at man ei strax efterlevede hans Besaling, saa lod han dog ikke se den ringeste Fortrydelse derover, at Sidi Nouman ikke kunde strax saae Ordet ud, da han efter Ordre skulle fortælle Calife sin Historie; Thi denne Forste kunde let merke, at han enten maatte mangle Dristighed til at tale udi hans Mærværelse, eller være blevet forblusset, ved det han talede saa haardt til ham, eller og at den Sag, som han var befalet at fortælle, var noget som han ikke gierne vilde have aabenbaret.

baret. Paa det nu Calife kunde opmuntre ham noget, begyndte han at tale til ham, sigende: Vær ikke bange, Sidi Touman men stil dig for, ligesom det ikke var mig, men een af dine gode Venner du fortalte din Historie. Skulde der lobe noget ind derunder, som bekymrer dig, eller maaskee giver dog Aarsag til at tro, at jeg derover kunde fortørnes eller vreves paa dig, saa skal samme være dig forladt fra dette Dieblik af; Slaae derfor alle dine urolige Tanker bort, og tal dernest saa aabenhiertig med mig, at du ikke dølger noget, og bild dig ikkun stedse ind at du taler med en af dine allerbeste Venner.

Da nu Sidi Touman af disse Califes Ord havde faaet noget Mod igien, begyndte han saaledes at tale: Hersfere over de Troende! Det er vel naturligt hos et hvert Menneske, at der kommer ham en Frygt paa, naar han skal tale med et Kroned Hoved, men jeg maa tilstage, at jeg endnu har saa mange Kraester tilovers, at minunge ei formedelst saadan Frygt skulde aldeles blive bunden; Nei jeg skulde med al Fyrighed adlyde i alle andre Stykker, som Eders Majestet kunde forlange af mig.

Bel giver jeg mig ikke ud for den allerfuldestkomneste iblant Menneskene, men jeg er dog heller ikke saa fuld af Ondskab, at jeg skulle have gjort noget imod Lovene, eller haft i Sinde at gjøre noget, der kunde give mig Aarsag til
E. en N. III. B. Ee at

at frygte for Deres Majestæts Strenghed. If-
ke desto mindre maa jeg være saa got findet som
jeg vil, saa maa jeg dog bekende, at jeg alde-
les ikke er uden Feil, som jeg af Uvidenhed let-
telig kan begaae, og dette er virkelig vederfaret
mig, saa at jeg i saa Hald ikke aldeles kan slaae
min Tillid til den Maade, som Eders Majestæt
Allernaadigst har behaget at love mig, forend de
har hørt, hvor i min Forseelse bestaaer, men jeg un-
derkaster mig langt heller deres retfaerdige Dom,
og vil gierne udstaae min Straf, om jeg har
fortient nogen.

I det øvrige tilstaaer jeg, at den Maade,
paa hvilken jeg nu paa nogen Tid har handlet
med min Hoppe, er lige saa forunderlig, som
grum, hvilket Eders Majestæt selv er Bidne til;
Men jeg haaber dog, at den Alarsag jeg har
haft dertil skal findes vel grundet, og at Eders
Majestæt heller skal have Medlidenhed med mig,
end ansee mig strafværdig. Jeg vil dog ikke op-
holde Eders Majestæt med vidtlostigere Fortale,
men vil strax begynde fortællig at fortælle hvad
mig er vederfaret.

Dagens Komme forhindrede Schehera-
zade denne gang at komme videre, men begyndte
dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den

Den 796. Rat.

Hersker over de Troende ! sagde Sidi Tou
man : Jeg vil ikke fortælle Eders Majestæt
noget , som angaaer min Fodsel , efterdi der
langt fra ikke er saa stor en Glæds ved den , at
den fortinier at legges noget Merke til , men
hvad min øvrige Tilstand angaaer , saa har mi-
ne Forældre ved deres gode Huusholdning ef-
terladt mig saa mange Midler , at jeg kunde op-
føre mig som et honest og retskaffen Menneske ,
uden at være nogen til Besværing . Ved saa-
danne Fordeler feiede der altsaa intet mere i min
fuldkomne Lyksalighed , end at jeg kunde blive
vel gift , og faae et lige saa dydigt , som smukt
Fruentimmer til min Kone , men det har ikke
behaget Gud at lade saadan een faide i min
Lod ; Thi jeg blev derimod beladt med saadan
en Kone , som Dagen efter vores Brællup strax
begyndte at sætte Prove paa min Taalmodighed ,
og det saa forunderlig , at ingen skal kunde be-
gribe det , uden de der selv har seet det .

Som nu Sædvanen vilde have , at Gif-
termaal skal sluttet , uden at vi faaer Lov til , for-
ud at see og kiende hvad det er for et Fruentim-
mer , vi bliver gift med , saa kan det let skee ,
at en Mand kan tage feil i sin Regning , i det
han ofte finder , at den Kone , som han har
faaet , er saa heilig , at hun endog kan opvække
et slags Alfskye hos ham , naar han seer paa hen-
de .

de. Imidlertid kan jeg dog ikke sige, at jeg i dette Fald er bleven bedragen; Thi da jeg forste gang sic min Brud at see i sit bare Ansigt, efter de sædvanlige Ceremonier var til Ende, og hun altsaa var bragt hjem til mig i mit Huus, blev jeg overmaade glad og fornøjet, da jeg fornem, at man ikke havde givet mig en falsk Beskrivelse paa hendes Deilighed; Thi hun var saa smuk, at hun udi alle Stykker, hvad hendes Skabning angik, stod mig vel an.

Men da man Dagen efter Brælluppet igien skulle samles til Middags Maaltid, forfoiede jeg mig hen til det Sted, hvor Bordet stod dækket, og befandt, at min Kone ikke var anfønmen, saa at jeg i lang Tid maatte bie efter hende, endstiont jeg tit og ofte lod raabe paa hende. Dog alligevel sogte jeg denne gang at skue min Utaalmodighed, og efterat vi havde sat os med hinanden need ved Bordet, tog jeg noget Riis til mig, og dertil betinede mig af de slags Skeer, som man ordinair bruger. Men i Steden for, at min Kone ligeledes skulle have brugt saadan en Skee, saa tog hun en Art af Dreskeer op af Lommnen, og dermed tog et Korn ad gangen og spiste, efterdi der ikke funde gaae mere i den.

Den 797. Nat.

Sdet jeg nu høilig forundrede mig over saadan en Maade at faae Mad paa, saa sagde

De jeg til hende: Almine, saaledes var hendes Navn, har I i eders Familie saaledes lært at spise Riis? Eller gior I det af den Alarsag, at I ikke kan æde lidet? Eller seer det fordi I kan tælle Kornene, at I ei skal æde mere den ene gang end den anden? Dog, dersom det seer af Sparsomhed, for dermed at erindre mig, at jeg ei bor være Odsel, saa har I sandelig i dette Stykke ikke nødig at frygte; Thi jeg kan forsikre, at min Odselhed ikke skal kunde ruinere os; Imidlertid har vi, Gud være lovet, saa mange Midler, at vi ikke har nødig selv at nægte os det behovende Livs Ophold, og altsaa vilde I, min høde Almine, sætte denne Sparsomhed til Side, og spise, ligesom I seer mig spise. Nu skulle man vel forestille sig, at saadanne venlige Erindringer skulle have tilveiebragt mig et høflig og fierlig Svar, men hun blev dog ved at spise paa samme Maade, som før, og det uden at tale et eneste Ord med mig, og at hun kunde fordoble min Fortrydelse, spiste hun mere langsom, og i Steden for at hun tillige med mig skulle have taget for sig af de andre Retter, saa lod hun det være nok, at hun undertiden tog en smule Brod i Munden, saa stor som en Spurre kunde holde i sit Mæb.

Endskjont jeg nu strax ergrede mig over saadan hendes Halstarrighed, saa bildte jeg mig dog ikke destomindre ind, at hun i visse Maader kunde være at undskynde, og at det altsaa

kunde reise sig deraf, at hun ikke var vande til at spise med Mands-Personer, langt mindre med en Brudgom, eller og hendes Venner kunde have formonet hende, at hun i sin Mands Nærverelse skulle beslitte sig paa Ingetogenhed, hvilken hun af Ensfoldighed gik alt for vidt med. Over alt dette troede jeg, at hun kunde have spist Fro-Kost, og derfor ingen Appetit havde, eller og i Fald et saa var, at hun da vilde spare Maden indtil hun var allene, og kunde spise med destosørre Frihed. Saadanne og andre Betragtninger holdt mig fra, at jeg ikke talede det allereingeste, som kunde være Tegn til Misfornøjelse paa min Side, og efterat Maaltidet var til Ende, gik jeg saa mild fra hende, som jeg med hendes underlige Opførsel kunde være vel fornivet. Dog gjorde hun det ikke bedre ved Aftens Maaltidet, ja hun blev fremdeles ved saaledes at opføre sig hver gang vi spiste sammen.

Som jeg nu saae, hvorledes det ikke var muligt, at en Kone kunde opholde Livet ved saa lidten Spise, som hun fortærede, saa foresatte jeg mig strax, at der maatte være noget hemmeligt derunder, som var mig ubekjendt, og altsaa stillede jeg mig paa nogen Tid an, ligesom jeg ikke gav agt paa hende i det Haab, at hun i Fremtiden skulle forandre sig, og da leve med mig, paa saadan Maade, som jeg ønskede, men det varede ikke længe, inden jeg fuld-

fuldkommen blev overbevist om, at mit Haab
var forgives.

Den 798. Nat.

Da nu Amine en vis Nat forestilte sig, at jeg laae i en dyb Sovn, stod hun ganske sagte op af Sengen, og jeg merkede, at hun med stor Forsigtighed klædte sig paa og tog sig i agt, at hun ikke skulle giøre nogen Tumult, hvoraf jeg kunde vaagne; Som jeg nu ikke kunne begribe, af hvad Alarsag hun ville forhindre sig selv fra sin egen Rolighed, saa holdt jeg det for raadeligt, at stille mig an, som jeg sov trygt for at see, hvad hun vilde tage sig til. Imidlertid klædte hun sig fuldkommen paa, og gif, uden at giøre ringeste Allarm, udaf Dørren. Men saasnart hun var udgaaet, stod jeg op, fastede min Sloprof omkring mig, og vant derved saa megen Tid, at jeg igiem nem et Bindue sik Die paa, at hun aabnede en Dør ud til Gaden, og styndede sig ud af Huset.

Jeg løb derfor strax til Dørren, som hun havde ladet staae halv aaben, og ved Maanestin fulgte efter hende, saa længe indtil hun gif ind paa en Kirke- eller Urte-Gaard, som var udi Nærvoerelsen af vores Logement. Her fulgte jeg langs med Muren, som var næst ved denne Kirke-Gaard, og, efter at jeg havde brugt al Forsigtighed for ikke at blive seet af hende, saae jeg min elskelige Amine hos en Vielfraß.

Imidlertid kan det ikke være Eders Majestet ubekient, at disse Dyr af begge Klon, er et slags Dievle, som Isbe hist og her paa Marken; De pleie gemeenligen at opholde sig i gamle ruinerte Bygninger, hvorfra de undertiden udbrydde og angribe, ja myrde de Forbigaaende: Men naar dennem ingen saadanne forekommer, gaaer de om Natten til Kirke-Gaardene og fortære de Dode, som de der opgrave.

Jeg var derafore i stor Forstækkelse og Forundring, da jeg saae min Kone hos saadan et Best; Men det blev ikke derved; Thi de tog dernæst en Dod op af Graven, som samme Dag var jordet, og disse Bielfræsser stæreder af adskillige stykker Kød, hvilke de omkring Graven, hvor de sadde, fortærede med hinanden. Imidlertid holte de ved dette gruelige og umenneskelige Maaltid en ganske rolig og stille Samtale, endskont jeg var saa langt fra dem, at det ikke var mig muligt at merke noget af deres Discours, hvilken dog uden Twivl kom overeens med deres Retter, saa jeg endnu gyser, naar jeg ikkun tænker derpaa.

Efter dette vederstyggelige Maaltid var til Ende, fastede de det ovrigt af den dode Krop igien i Graven, og fyldte den til med Jorden, som de tilforn havde udtaget deraf. Jeg for min Part lod dem foretage sig, hvad de vilde, og hastede hjem, saasnart muligt var, men lod, i det jeg gik ind, Gade-Dorren halv aaben efter mig,

mig, ligesom jeg havde funden den; Derpaa gik jeg igien ind i mit Kammer, lagde mig i Sengen, og lod som jeg var falden i Sovn.

Den 799. Nat.

Nort Tid derefter kom Amine, uden at giøre ringeste Alarm, ogsaa hjem, og efter at hun havde affort sig sine Klæder, gik hun ligeledes i Seng, og som mig syntes, ganske fornøjet, fordi dette, som hun meente, var skeet, uden at jeg havde merket noget deraf; Men efterdi jeg endnu havde Hovedet fuld af forvildede Tanker over denne gruelige og barbariske Forretning, som jeg nylig selv havde været Bidne til, og desforuden fandt saa stor en Beimelser for at gaae i Seng til den, som samme havde forrettet, varede det længe forend jeg kunde falde i Sovn; Dog skedte det endelig, men saaledes, at jeg opvaagnede ved den allersørste Lyd, jeg hørte om Morgenens, som erindrede os om at holde Bon, hvorfor jeg strax klædte mig paa, og forsoiede mig til Mosqveen.

Efterat jeg nu der havde forrettet min Ansadt, gik jeg omkring i Byen og spadserede noget i Haverne, men var tillige betænkt paa, hvad Resolution jeg skulle fatte, for at føre min Kone paa bedre Tanker og faae hende overtalt til en anden Levemaade. Jeg forkastede imidlertid at gribte denne Sag an med Magt, og

besluttede hellere med al Lemfældighed at vinde
 hende, i den Henseende forfoiede jeg mig ufor-
 merkt hiem ved Middags Tider; Saasnart Ami-
 ne saae mig, lod hun anrette, og vi satte os
 til Bordt, men da jeg merkede, at hun ikkun
 tog et Riis-Korn efter hinanden, sagde jeg paa
 det høftigste til hende: Min kiere Amine! J
 erindrer eder vel selv, hvor stor Alarsag jeg hav-
 de Dagen efter vores Beslupp at forundre mig
 over, at I spiste saa lidet Riis, med hvilken
 Opsørsel I ganske vidst havde fortornet, hvem
 I end og havde faaet til Mand. Ikke desto-
 mindre, saa ved I, at jeg den gang lod det
 blive derved, i hvor solelig det end var mig,
 at forestille eder den Fortrydelse, jeg bar over,
 at I ikke ville nyde noget af de andre Retter,
 som kom paa Bordet, endskont jeg havde la-
 det dem anrette paa adskillige Maader for en-
 delig engang at træffe noget, som I kunde fin-
 de Behag udi: Omendskont I nu siden den
 Eid vel muelig haver merket, at ikke alle Tider
 et slags Retter er bleven frembaaren, undtagen
 nogle faae gange for at betage eder Kiedsommelig-
 hed, saa haver dog alle mine Formaninger hid-
 indtil været forgieves, og alt hvad jeg har gjort
 har ikke fundet bringe mig nogen Forandring
 tilveie. Men kiere Amine! Jeg beder eder, siig
 mig, om ikke disse Retter, som I hidindtil
 haver seet, er bedre end Riss af døde Kropper?

Neppe havde jeg uttalt disse Ord, forend Amine strax forstod, at jeg Natten over havde givet agt paa hende, og derover faldt hun til saadan Raserie og Galenskab, som man ikke kan indbilde sig; Thi hendes Ansigt blev ganske forandret, Dinene stirrede i Hovedet, og hun skummede af bare Arrighed.

Den 800. Nat.

Da jeg nu saae hende i denne bedrovelige Tilstand, blev jeg næsten Sandseløs, og folgelig ikke var i Stand til at værge mig imod den Ondskab og Grumhed, som hun begyndte at øve paa mig, hvilken var saa stor, at endog Eders Majestæt selv skal forstrekkes ved at høre derpaa. Nemlig: Hun tog i sin Ivrighed et Vand-Fad, som var nærmest ved Haanden, og efterat hun havde dyppet Fingrene derudi, og imellem Tanderne udbrumblet nogle Ord, som jeg ikke ret forstod, sprudede mig noget af samme Vand i Ansigtet, og sagde med en gresselig Stemme: Du Skarn, tag denne Straf for din Forvovenhed, og bliv strax til en Hund.

Neppe havde Amine, som mig uafvidende var en Hex, uttalt disse Ord, forend jeg saae mig paa engang forandret til en Hund, og den Forundring og Forskrekelse, som saadan uforventet Forandring satte mig udi, hindrede mig i at løbe bort, hvorved hun sikkert at gris

be til en Stok, og handlede ilde med mig; Og visselig, jeg fik saa mange uforfalskede Hug gif, saa jeg ikke veed, hvorledes det gif til, at jeg ikke blev da paa Stedet. Vel meente jeg at undflye hendes Raserie ved at soge ind i Gaarden, men hun forfuldte mig derind med samme Arrighed, og i hvor gesvint jeg end løb frem og tilbage, kunde jeg dog ikke undflye, at hun jo gav mig en Deel Hug. Efterat hun nu var bleven kied af at slaae og forfolge mig længere, og dog tillige fortrod, at hun ikke kunde faae Livet af mig, fandt hun paa et nyt Middel at sætte samme i Verk, nemlig hun lukte Doren ud til Gaden noget lidet op, i Tanke der at klemme mig ihiel, naar jeg ville løbe ud; Men endskont jeg var bleven til en Hund, merkede jeg dog hendes onde Forsæt, og siden en overhængende Fare tit giver den beste Eftertanke til at spare sit Liv, gav jeg nolie agt paa hendes Lader, Gebærder og Bevægelser, saa jeg, alt hendes Altsomhed uagtet, slap bort og redde mit Liv, at mig ikke stede nogen Fortred og Skade, uden at min Hale blev noget trykket; Dog fandt jeg derved saa umaadelig en Smerte, at jeg ved at løbe den ganske Gade igiennem maatte strige og tude, men derved blev en Deel andre Hunde ophidset til at angribe mig, og efterlade mig nogle Kiende Merker af deres Tænder. For nu at undgaae deres Forfolgning, løb jeg ind i en Mands Boed, hvor foakte Lamme-Hoveder, Tunger og Fodder var tilklaabs, og skulte mig der, saa længe jeg kunde. Den

Den 801. Nat.

Min Bert havde stor Medlidenhed med mig,
 tog sig mit Partie an, og forjagede Hundene,
 som ville trænge ind i Botiqven for at forfolge mig,
 ikke desmindre var jeg for alting bekymret, hvor
 jeg best kunde skule mig og derfore sogte hen i et af
 de inderste Hørner, dog fandt jeg ikke der der Skul
 eller Sikkerhed, som jeg havde ventet; Thi som
 den samme Mand var ret overtroende, meente
 han, at om jeg rørte noget ved hans Klæder,
 saadant ikke med Vand eller Sæbe kunde ren-
 ses, derfore, efterat Hundene vare borte, hav-
 de forfulgt mig, gjorde han sig all Uimage som
 endnu samme Dag at jage mig bort, men jeg
 havde til al Lykke skjult mig alt for vel, og
 saaledes blev ieg imod hans Billie og Bidende
 der i Forvaring Matten over, hvilken Rosighed
 jeg og høilig behovede, for igien at forfriske
 mig noget efter det onde Tractement, som Amio-
 ne havde skient mig med.

Men paa det jeg ikke skal være Eders Ma-
 jester kiedsommelig med Esterretning om Ting
 af lidet Bigtighed, vil jeg ikke vitloftig beskriv-
 ve de bedrovelige Betragtninger, som jeg den
 Eid gjorde mig over min ulyksalige Forandring,
 jeg vil allene melde, at da min Bert, som
 var endnu før Dag udgaaet, for at indkøbe
 den fornødne Forraad af Lamme-Hoveder,
 Tunger og Fodder, kom hjem med riig Ladning

og oplukte sin Boed, og han var bestestiget med at udlade sine Bahre, sogte jeg at tage Flugten, men observerede i det samme, at adskillige Naboe-Hunde, som havde faaet Lugt paa saadan Kiod-Mad, stod omkring min Vertes Botique, og ventede, at dem noget maatte blive tilslængt, hvorfore jeg sogte Compagnie med dem, og gjorde ligesom de hdmange Miner af Folkene.

Min Vert imidlertid, som holdt mere af mig end af de andre, fastede mig de største og beste Stykker til, hvilket, som mig syntes, skede i den Henseende, at jeg siden den Tid jeg kom i hans Huns intet havde faaet at æde. Efterat han nu havde vist sin Gavmildhed imod mig, sogte jeg igien i hans Botique, og logrede med Svantsen af ham, saa han deraf kunde merke, at jeg videre supplicerede om hans Godhed; Men jeg kunde ikke formaae ham derved til noegen Barmhertighed, at han meget mere med et Ubarmhertigt Ansigt og Stok i Haanden twang mig til at tage Flugten.

Nogle Huse derfra blev jeg staende ved en Bagers Boed, hvilken syntes at være af en ganske anden Humeur, end denne Lamme-Hoveds-Kremmer, som var en heel Melancholicus; Thi Bagereren var visselig en munter og flink Mand. Han sat just og spiste Frokost, og endftiont jeg ikke lod mig merke, at jeg var sulten, fastede han mig dog et stykke Brod til; Men i steden jeg,

Jeg, som andre Hunde, skulle glubst have slugt det, saae jeg tilforn venlig op til ham, og med Hoved og Hale ligesom gav tilkiende, at jeg var taknemmelig derfor, hvilken min Artighed syntes at behage ham saa vel, at han smilede og var fornaltet dermed. Jeg var imidlertid ikke just hungrig, men tog det dog ligesom dermed at ville vinde hans Undest, og endskjont det langsom gik need, sogte jeg dermed ligesom at bevise ham nogen Ere. Som han nu merkede alt dette, og var vel fornaltet dermed, saa tillod han mig at blive hos ham indtil videre.

Den 802. Nat.

Jeg blev da siddendes der, og holt Die ud til Gaden, for der med at vise, at jeg ikke forlangede andet end hans Beskyttelse. Saadant tillod han mig ikke allene, men gjorde mig end ogsaa saadanne Caresser, hvoraf jeg fartede Haab om at blive antaget i hans Huus, og som jeg foretog mig saadant paa slig en Maade, at han lettelig kunde merke, hvorledes jeg ligesom bad om Tilladelser dertil, saa var han ei allene ikke uvillig i at tillade mig det, men meget mere selv viste mig et Sted, hvor jeg uden at være nogen til Hinder kunde lægge mig; Samme Plads tog jeg strax i Besidelse, og beholdt den i Rolighed, saa længe jeg blev der i Huset.

For det øvrige sik jeg der mit Ophold rigelig, og saa tit han spiste Morgen, Middag og Aften,

Aften, sic jeg alletider min Fornsielse, derimod holt jeg mig saa trolig til ham, og anstillede mig saa venlig som mueligt var; Thi jeg holdt altid Die med ham, saa vidt mig mueligt var, og han kunde neppe gaae ud af Huset, at jeg jo fulgte efter ham. Det samme giorde jeg ogsaa naar hans Tid tillod ham udi een eller anden Forretninger at giore sig et Erende ind i Staden, hvorfor jeg var desmere villig, efterdi jeg havde observeret at saadan min Altsomhed var ham behageligt, og at han ofte uden at lade mig merke det. Raabte paa det Navn Rougeou hvilket han havde tillagt mig.

Saa ofte jeg nu hørte dette Navn nævne, lob jeg strax ud paa Gaden fra min sædvanlige Post, og giorde allehaande Krumspring uden for Dorren, ja jeg holdte ikke op med alle slags Carefser, forend han kom ud af Huset, da jeg strax enten fulgte efter ham, eller om jeg lob forud, ofte saae tilbage for at vise, hvad Fornsielse jeg havde af at være hos ham.

Jeg havde lang Tid været i dette Huus, da engang en Kone kom ind at kiose Brod, samme Kvinde gav min Bert en falsf Penge i Betaling, men som Bageren merkede samme, gav han Konnen den igien, og begierde en anden derfor, hun derimod vilde ikke tage den igien, men paastod at hun havde givet gode Penge, men som min Bert ikke desmindre blev ved sit Udsigende, sagde han

han i Forighed til Konen: Denne Penge er Diensynlig falsk, og jeg er forsikkret paa at min Hund, skjont han er et Fæ, ikke skal lade sig bedrage dermed. Kom hid Rougeou! raabte han, da jeg hørte hans Rost, sprang jeg hastig op paa Disken, og Bageren fastede alle Pen-
gene hen for mig, derhos sigende: Giv agt, om ikke iblant disse er nogen falske Penge? Jeg saae alle Stykkerne igieniem et efter et andet, og ei allene satte min Forfod paa det falske Stykke, men endog stodte alle de gode derfra, og imidlertid stodse holdt Die med ham, lige-
som jeg vilde vise ham dette.

Men ligesom Bageren allene for Lyst og Fornsielses Skyld havde beraabt sig paa min Kiendelse, saa blev han sat i overmaade stor Forundring, da han saae, at jeg havde trof-
sen Tingen saa vel, og som Konen saaledes var overbeviist om hendes Bedragerie, havde hun intet at undstykke sig med, men maatte betale det tilstrækkelig. Men neppe var hun gaaet bort, forend min Herre faldte Naboenne tilsammen, og med Forundring roste mig, i det han fortalte, hvad skeeet var.

Omendskjont nu Naboenne søgte her-
paa ydermere Bevis, og til den Ende blande-
de en Deel gode og falske Mynter iblant
hinanden, fandtes dog iblant dennem ikke et
eneste Stykke, som jeg jo, med at sætte For-
en N. III. B. ff den

den derpaa, kunde vise, enten det var got eller urigtigt.

Den 803. Nat.

Torbemeldte Kone forsomte ikke underveis at fortelle dem hun maahte, hvad der hende saaledes hos Bageren var vederfaret, saa at det inden en foie Tid blev bekjendt over den ganske Stad, hoorledes jeg kunde saa accurat kende Penge, at jeg af en stor Hob kunde udsege hvilke der vare falske og hvilke gode. Dette kaffede mig den ganske Dag nok at bestille; Thi alle de som kom og kibte Brod, forlangeerde af Bageren, at jeg maatte giore de Kunster for dem, som de havde hort om mig, ja Bageren sit ved denne Leilighed desto storre Sogning; Thi de sogte til ham at kibbe Brod fra alle Ender i Byen, allene for at see mig og sætte mig paa Prove. Som nu dette varede i lang Tid, maatte min Herre omsider tilstaae, at jeg var ham lige saa god som en Skat, efterdi han for min Skuld sit saa meget Brod afsat, at han neppe kunde forsyne alle dem, som kom at vilde kibbe hos ham.

Imidlertid maa jeg dog sige, at saadan min liden Bidenskab ligeledes tilveiebragte ham nogen Had og Misundelse, saa at der var nogen, som hemmelig trægtede efter, at kunde stigle mig fra ham, hvilket min Herre kom efter

ter og derfor passede desto bedre paa mig. Dog hente det sig, at der engang kom en Kone at kiobe Brød, og som da min sædvanlige Plads var paa Disken, saa kastede hun Sex Stykker Venge for mig, hvor iblant der fandtes en, som var falsk, denne sogte jeg strax ud, og efterat jeg havde sat Foden paa den, saae jeg hende op i Dinene, ligesom jeg vilde spørge, om jeg havde troffen den rette. Konen saae igien paa mig og sagde: Du har ei taget feil; Thiden du sætter Foden paa er rigtig nok den falske; Imidlertid blev hun stedse ved at see paa mig, og betragede mig med Forundring, ligesom jeg og ikke mindre blev ved at see paa hende. Da hun nu dernæst havde betalt sit Brod, og ville gaae bort, vinkede hun af mig, ligesom hun vilde sige, at jeg Bageren uafvindende skulde folge med hende.

Som jeg da stedse var betænkt paa et Middel, hvorved jeg jo for jo bedre kunde befries fra en saa selsom Forvandling, saa merkede jeg ganske let, hvad Image denne Kone gjorde sig for at undersøge og betrachte min Skabning, derudover bilstede jeg mig ind, at hun ventelig maatte vide noget af min ulyksalige Tilstand, og jeg tog herudi ikke heller feil, dog lod jeg hende denne gang gaae og blev allene ved at see paa hende, men da hun var kommet nogle Skridt fra Dorren, vente hun sig om, og fornam at jeg ikke gjorde andet end saae paa hen-

de, hvorudover hun igien vinkede af mig, og derved gav tilkiende, at jeg ikke skulle følge med.

Den 804. Nat.

Nu gif jeg ikke længer i Maad med mig selv, men som jeg merkede, at Bageren gjorde sin Bon til rette, og lavede til at bage, saa sprang jeg need af Disken, og løb efter Konen som blev ikke lidet fornæret, at hun havde faaet mig med sig. Hun kom omsider hjem til sit Huus, og i det hun der holdt Dørren aaben, sagde hun til mig: Kom ind! Thi det skal ikke fortryde dig, at du haver folget med mig. Da jeg altsaa var kommen inden for, og hun havde luft Dørren til igien efter mig, førte hun mig ind i hendes Stue, hvor jeg fandt et deiligt ungt Fruentimber staaende. Dette var den barinhertige Konens Datter, som havde taget mig med sig, og jeg fik snart Erfaring om, at hun ikke lidet var forfaren i Troldoms Kunster.

Hierte Datter! sagde Moderen til hende, jeg har bragt Bagerens Hund med mig, der er saa berømt for at kan skille de gode og falske Penge fra hinanden, og I kan i øvrigt vel erindre eder, at jeg fra den første Tid af, da jeg hørte dette, har meddelest eder mine Tanker derom, og sagt, at det mueligt kunde være et Menneske som ved en andens Ondskab kan være for

vandlet til en Hund. Nu saldt det mig just ind, da jeg i Dag henteide Brod hos bemeldte Bager og har altsaa selv været Bidne til hans Kunster, ja jeg bragte det saa vidt at jeg omsider fik ham til at folge med mig. Hvad siger I nu hertil, min herte Datter? Har jeg vel taget feil i mine Gisninger? Nei min herte Moder! svarede Datteren, jeg skal snart vise eder, at I har intet mindre end taget feil!

Derpaa stod Jomfruen op, og efterat hun havde taget en Skaal med Vand, og stenket samme over mig, sagde hun saaledes til mig: Der som du er fød en Hund, saa bliv fremdeles det samme, men er du derimod fød et Menneske saa tag i Kraft af dette Vand igien den menneskelige Skikkelse paa dig. Neppe vare disse Ord udtalte, at jeg jo i samme Dieblik igien saae mig forvandlet til et Menneske.

Nu kan man set forestille sig, at jeg blev inderlig fornæret over denne store Belgierning, som mig skedte, fastede mig derfor strax need for Jomfruens Fodder, og efterat jeg havde kyst paa Sommen af hendes Klæder, sagde jeg til hende: Min allerkiereste Forlöserinde! Jeg maa tilstaae, at eders Godhed er saa stor, at der ikke er lige til den, allerhelst da jeg er hende ubekjendt, og ved ikke noget i Henseende til mig, der kunde bevoege hende til at giøre mig saa stor en Belgierning. Derudover maa jeg under-

Danigst bede at hun selv vilde berette mig, hvori jeg kan vise min Erfiendtlighed imod hende, og lade hende see den Taknemmelighed, som jeg bor, eller og, hav den Maade for mig, at antage mig i blant eders Slaver; Thi jeg er ikke mere min egen, men hører eder til. Og paa det I kan have nogen Kundskab om, hvad det er, som I har viist dette gode, saa vil jeg med saae Ord fortællig fortælle eder min Historie.

Den 805. Nat.

Da jeg nu derpaa fortalte hende hvad jeg var, saa forglemte jeg ikke i ligemaade at tale om mit Brokup med Almine, samt hendes sel-somme Manerer tillige med det uanstændige Tra-
ctament, som hun af en ubegrifelig Ondskab havde begegnet mig med. Til Slutning takke-de jeg hendes Moder paa det allerbeste, for-di hun havde tilveiebragt mig denne ubeskrive-lige Lykke.

Sidi Nouman! sagde derpaa Tomfruen til mig, lad os ikke tale om de Forbindelser, som I mener at være mig pligtig; Thi den blotte Bis-denksab, at jeg har gjort en Dienest imod en ærlig og redelig Mand, er mig alt en fuldkommen Erfiendtlighed nok. Lad os altsaa langt heller ta-le om eders Kone Almine; Thi jeg erindrer mig at have kendet hende, forend hun kom i Egteskab m d eder, og ligesom jeg vel vidste at hun var

en Troldquinde saa var hende iligemaade ikke ubevist, at jeg ogsaa havde nogen Bidenskab om selv samme Kunst. Ja vi traf hinanden tit, naar vi gik i Bad, men som vi ikke var eens findede, saa bar jeg Onsorg at stye alle Leiligheder, ved hvilke jeg kunde komme i Bekjendtskab med hende, og dette naaede jeg saa meget desto lettere, efterdi hun paa sin Side, af selvsamme Alarsag ikke skiottede om at blive bekient med mig. I saadan Henseende undrer jeg aldeles ikke over hendes Ondskab imod eder, men at jeg igien kan komme til eders Person, saa maa I vide, at den Dieneste, jeg allerede har giort eder, er endnu ikke nok, men jeg vil fuldtommen udføre, hvad jeg har begyndt; Thi det er i sig selv ikke dermed afgiort, at jeg har frelst eder fra den Forvandiing, som hun ved sine Troldomis Kunster har tilveiebragt, men man maa ogsaa see derhen, at hun bliver affstraffet som hun fortiner, og at I altsaa kan faae den Magt over hende, som I tilkommer. Skal jeg strax sige eder et tilstækkelig Middel. Tal ikkun imidlertid med min Moder, saa skal jeg strax være hos eder igien.

Derpaa gik Jomfruen ind i sit Kammer, og jeg havde altsaa Leilighed igien, at vise hendes Moder, hvor hoilic jeg var dem forbunden for deres Belgierning imod mig. Moderen svarede, at jeg ikke skulle tale derom, og derfor begyndte at tale; om noget andet. Min Datter, sagde

hun, er ikke mindre erfaren i de sorte Kunster end Almine, men hun betiener sig saa forsiktig deraf, at I skal forundre eder derover, naar I faaer at høre, hvor meget got hun har udvirket, og endnu daglig udvirket i Kraft af Denne hendes Videnskab; lad hende derfor ikken raade fremdeles; Thi jeg er forsikkret paa, at hun ikke gior andet end hvad ret er, og om ei saa var, taalede jeg det ikke længe.

I ovrigt havde Moderen allerede begyndt paa at fortælle mig noget af de forunderlige Ting, som hun i hendes Overværelse havde udrettet, da hendes Datter kom ind igien med en lidet Flaske i Haanden, og sagde til mig Sidi Nouman! Jeg fornemmer af mine Boger, som jeg nu nylig har raadsfort mig med, at Almine for denne Tid ikke er hjemme, men at det dog ikke varer længe, forend hun igien indfinder sig. Derhos berettede hun mig ogsaa, at Almine stillede sig an, ligesom hun var meget bekymret over min Fraværelse og fortalte dem, som spurgte hende om mig, at jeg om Middagen var gaaet ud, og havde ladet Dørren staae aaben efter mig, saa at en Hund var kommen ind paa Sahlen, hvilken hun igien med en Stok udjog.

Den 806. Nat.

Tomfruen leverede mig derpaa den lidet Flaske og sagde, at jeg ufortøvet skulle forsoie mig hem,

hiem, hvorhos hun erindrede, at naar man lukte mig op, skulle jeg tove saa lange, indtil Amine selv kommer; Thi det vil ikke vare lange, forend hun indfinder sig. Saa snart hun er kommen inden for, saa gaae ud i Gaarden med hende, og stil eder lige for hendes Ansigt. I det hun nu staer og forundrer sig over, at Igien er blevet forvandlet til et Menneske, saa bestenk hende med det Band som I har i Flasken, hvilken I stedse maa have i Beredskab, og naar I forretter dette, saa tal disse Ord frit ud: Tag hermed den Straf, som din Ondskab fortiner. Jeg siger eder ikke videre, men I skal derefter selv faae Birkningen der af at see.

Efterat hun havde uttalt disse Ord, saae jeg ikke at der var noget hvorefter jeg mere skulde op holde mig, hvorfor jeg strax tog Afsked med hende og hendes Moder, og derhos forsikrede, at jeg aldrig skulle glemme fuldkommen at kionne paa deres Godhed, men derimod evig vide at erindre mig, hvor hoielig jeg var dem forbunden.

Jeg gik dernæst bort, og fandt alle Ting saaledes, som den unge Jomfru forud havde sage mig; Thi Amine kom strax gaaende, og i det hun nærmede sig til mig, gik jeg hende lige i Modde og holdt mig førdig at bestække hende med det Band som jeg til den Ende havde faaet. Hun
Sfs bes

begyndte derover at give et stort Skriig af sig, og gjorde sig Uimage at komme ind ad Dørren, men i det hun vendte sig om, overstænkede jeg hende i en Hast med hemelte Vand, og derhos talede de Ord, som Jomfruen havde lært mig, hvilket havde den Virkning, at hun i samme Dieblik blev forvandlet til en Hoppe, og det er just den selvsamme, som Eders Majestæt i Gaar haver seet mig ride paa og handle saa ilde med.

Saa snart hun var blevet forvandlet, tog jeg hende strap fat i Manken, og al hendes Modstand uagtet, trakte hende need paa min Stald. Der lagde jeg et Bidsel paa hende, og dernæst slog hende længe med en Vidst, samt ved hver Slag foreholdt hende den store Ondskab hun havde udøvet imod mig, hvilket jeg ei allene den gang holdt ved saa længe jeg kunde røre mig, men endog foresatte mig hver Dag saaledes at tractere hende.

Da nu Sidi Nouman hermed havde endet sin Historie, sluttede han med disse Ord: *Herkere over de Troende!* Jeg understaaer mig allerunderdanigst at haabe, at Eders Majestæt ikke skal have noget at sette ud paa saadan min Opforsel, men langt heller tilstaae at denne Straf er lemfeldig nok for hendes Ondskab.

Calise merkede strap, at Sidi Nouman ikke havde mere at fortælle ham, hvorudover han

han nu saaledes: Din Historie er
ganste vist meget besynderlig, og din Kones
Ondskab har været alt for stor, at den skulle kunde
undskyldes, altsaa kan jeg ikke sige, at den Straf
hun for saadant maa udstaer er ubillig; Men
det er dog min Billie, at du betænker hvorledes
og at hun desuden er straffet nok derudi,
at hun er forvandlet til et ufornuftigt Dyr,
hun nu længe nok har udstaet denne Straf
hvorudover jeg forlanger, at du lader dig noie
med, at lade hende blive i denne Tilstand uden ofte-
re at straffe hende som du pleier. Ja jeg vilde snart
befale dig, at du jo for, jo heller skulle anmeldte dig
hos den unge Tomfru, for igien at saae hende for-
vandlet til et Menneske, saa fremt jeg ikke for-
ud kiendte Trold-Quindernes Haardnakkenhed
i at misbruge deres sorte Kunster, da man om-
sider maatte frygte for, at hun endnu paa en
langt forstrekkeligere Maade vilde hevne sig paa
eders Person.

Den 807. Nat.

Iff alt dette sees aabenbare, at Calise af
Naturen var sagtmødig og medlidens imod
alle dem, som maatte lide noget, uanseet at de
undertiden havde vel fortient det. Da nu Ca-
lide havde saaledes, som sagt er, foreholdt Si-
di Nouman, hvad hans Billie var, saa
vendte han sig derpaa om til den tredie, som
Stor-Beziren Giasar efter Ordre havde op-
fals-

Faldet. Togia Hassan! sagde Calife, da jeg i Gaar
gik forbie dit Huus, kom det mig saa prægtig
for, at jeg blev begierlig efter at vide, hvo der
tilhørte samme, mig blev altsaa sagt, at du
havde ladet det opbygge, efter at du tilforn
havde brugt et Haandverk, hvoraf du neppe
kunde have dit nødtørstige Ophold. Man sag-
de mig ogsaa, at saadan din Lykke ikke havde
oppaatt nogen Hoffærdighed hos dig, men at
du vel anvendte den Formue, som Gud havde
givet dig, hvorved du har forhvervet dig en
god Berommelse af alle dine Naboer.

Alt dette, sagde Calife fremdeles, kunde
ikke andet end fornsie mig, og jeg holdte for,
at den Maade, paa hvilken Guds Forsyn hav-
de hiulpen dig, maatte være overordentlig, der-
udover længes jeg ogsaa efter at høre saadant
af din egen Mund, ligesom jeg og til den Ende
har ladet dig opkalde, at du herudi skulle syldes-
giore min Begiering. Tal altsaa ikkun ganske
oprigtig med mig, og lad min Nysgierrighed
ikke komme dig mistænkelig for, eller give dig
Anledning til at tro, at jeg har andet derun-
der end hvad jeg allerede har sagt dig; Thi det
er saa langt fra, at jeg vilde giore dig nogen
Skade, at jeg langt heller fra denne Tid af skal
tage dig i Forsvar, og see derhen, at du bes-
holder hvad du har i Sikkerhed.

Esterat Calife saaledes havde forsikkret
Cogia Hassan, om sin Forstelig Beskyttelse,
 faldt denne Mand need for Califes Throne og
 dernest soarede saaledes: Hørsser over de Troen-
 de! Dersom det havde været en anden i mit
 Sted, der just ikke havde saa god en Samvittighed
 som jeg, saa kunde han let bleven forstrekket, naar
 ham saa uformodentlig blev besalet, at lade sig see
 for Eders Majestæts Throne, men da jeg ikke
 spørre andet hos mig end den ærebødige Frygt,
 som jeg for Eders Majestæt bør have, og des-
 uden ikke veed mig skyldig enten imod Landets
 Love eller Eders Majestæts andre Befalinger,
 for hvilket jeg kunde frygte at have paadraget
 mig deres Unaade, saa har jeg usorfærdet ad-
 lydet Eders Majestæts Befaling, og ikke fryg-
 tet for andet, end at jeg ei skulle fordrage Eders
 Majestæts Glands og Herlighed, dog har jeg
 igien fattet Mod til mig, da jeg betænkte, hvor-
 ledes Eders Majestæt giver den ringeste af Eders
 Undersætter Audients. Dette har de, allernaaz-
 digste Herre! ogsaa virkelig for nærværende
 Sid ladet see imod mig, i det de forud har lo-
 ved mig deres naadige Bestiermelse, endfiont
 de endnu ikke veed, om jeg fortinener den samme.
 Ikke desto mindre lever jeg dog i Haabet, at
 Eders Majestæt ikke skal faae Alarsag til at af-
 staae fra deres gode Luste, naar jeg i Folge af
 deres Befaling har fortalt dem min Historie.

Den

Den 808. Nat.

Efterat Cogia Hassan havde fuldendt denne lidens Compliment, ved hvilken han søgte at insinuere sig hos Calife, og opmunstre ham til med desto større Algtsomhed at høre paa ham, stod han nogle saa Dieblik og betænkte sig, hvad han havde at fortælle, og gjorde dernæst saadan en Begyndelse:

Historie Om Cogia Hassan Alhabbal.

Herskere over de Troende! sagde han, at jeg destobedre og tydeligere kan fortælle Eders Majestæt, paa hvilken Maade jeg er kommen til at blive delagtig i saa stor en Lykke, saa vil det være fornorden, at jeg i Forveien fortæller dem noget om tvende Personer, der vare hinandens fortrolige Benner, hvilke endnu lever, og ere Borgere her i Eders Residents-Stad, saa at de kan være sikre Bidner til at jeg taler Sandhed. Disse tvende Personer har jeg næst Gud allene at takke for min nærværende Lyksalighed. Den enes Navn er Saadi og denan dens Saad. Saadi er overmaade riig, og har stedse paagstaet, at et Menneske i denne Verden, ikke kan være lykkelig uden han har store Midler, og altsaa funs-

de undvære andre, og ikke have nødig at dependere af noget.

Saad er derimod af en ganske anden Mening; Thi omendstjont han tilstaer, at man nødvendig behover saa mange Midler, som man har fornoden til sit Livs Underholdning, saa bliver han dog bestandig ved at vaastaae, at et Menneskes Dyd allene staffer Lykke, uden at samme Menneske skal have Alarsag til at bekyn re sig om Midler i Verden, uden for saa vidt han vil have tilovers at meddele andre. Iblant disse Tal regner Saad sig, og det er vist at han lever meget lykselig og fornsiet i den Stand, han befinder sig udi. Nu maa man vel tilstaae, at Saadi er meget rigere end denne, men ikke destominstre er dog deres Mensaab ganske oprigtig, og den ene ophoier sig ikke over den anden. Ja der har aldrig været nogen Strid imellem dem, uden hvad sidst bemelte Punct angaaer, men de har derimod levet ganske enige i alle andre Stykker.

I midlertid hendte det sig, som de selv har fortalt mig, at de engang sad og talede om denne Materie, da Saadi endelig vilde have, at Fattige Folk allene vare traengende, enten fordi de vare fodte affattige Forældre, eller og i Fald de nogen Tid havde ejet Midler, at de da enten ved ulykkelige Tilfælde, eller ved en odsel Leves maade havde forødt dem. I saadan Henseende sagde

sagde han, er det mine tanker, at disse Fattige
allene derfor er i Trang, fordi de ikke kan bringe
saa stor en Summa Penge sammen, hvormed de
kunde hielpe sig ud af deres Elendighed; Thi der
som de kunde bringe det dertil, og de paa beho-
rig Maade vilde anvende saadan Summa Penge,
saa blev de ikke allene riig, men paa en fort Tid
ganske formuende.

Som nu Saad ikke herudi kunde komme
overeens med Saadi saa svarede han ham saales-
des: Hvad det Middel angaaer, som I foreslaaer
til at giøre en fattig riig, saa troer jeg ikke at det
er saa sikker som I tanker; Thi eders Tanker
er i dette Fald ganske tvetydige, og jeg kunde ha-
ve meget at indvende derimod, dersom Tiden ville
tillade det, men ikke destominstre troer jeg og det
med lige saa stor Rimelighed, at en fattig kan
blive riig ved et ganske andet Middel end een Sum-
ma Penge; Thi hvorofste kan man ikke ved en eller
anden Henseende oploftes til en langt større Lyksa-
lighed end nogen kan vente sig ved en Summa
Penge af den Bestkændhed, som I foregiver,
om man end nok saa forsigtig omgaaes dermed,
og foranstalter sin Handel og sin Huusholdning
saa fornuftig, som skee kan.

Den 809. Nat.

Saad! svarede Saadi: Jeg seer vel, at jeg ikke
udretter noget hos eder, om jeg endstiktiont
blev

blev ved fremdeles at besvare min Mening imod eders, men jeg vil allene sætte en Provederpaa, og saaledes overbevise eder derom, i det jeg vil tage saadan en Summa Penge, som jeg synes at kunde være nok, hvilken jeg vil forcere til en af de slags Haandverks Folk, der har arved deres Fattigdom efter deres Forældre, og ikke kan fortjene mere om Dagen end de kan fortære, hvorudover de omsider maa doe ligesaa fattige, som de ere fødte. Saafremt nu saadant ikke lykkes for mig, saa vil vi derefter faae at see, om det paa Den Maade som I mener, vil faae et bedre Udfald.

Nogle Dage derefter hente det sig, at disse twende Benner gif og spadserede omkring i Egnen hvor jeg efter min Sædvane snoede Reeb; Thi jeg havde lært Reebslager-Haandverket af min Fader, og han igien af min Beste-Fader, ligesom og min Beste-Fader havde lært det af min Oldefader, og saa fremdeles. Som de nu strax saae hørledes jeg gif klædt, saa kunde de deraf lettelig slutte sig til min Fattigdom.

Bed denne Leilighed erindrede Saad sig det Ørste, som Saadi havde giort, og derfor sagde til ham: Dersom I ikke har forglemnit, hvortil I nylig har forbundet eder, saa har I der en Mand, sagde han, i det han pegede paa mig, som i mange Aar har været Reebslager, og i ligesaa fattig en Tilstand, som I nu finder ham. Jeg er vis paa, at han ikke er uværdig til eders Gav-

E. en N. III. B. G g misd-

mildhed, og ikke ubeqvem til at bruge, som en Probe paa det vi for nogle Dage siden har talt om.

Jeg erindrer mig det vel, svarede Saadi hvad vi har talet om, og det er en Sag, som vi let kan erfare, saa at jeg allene biede efter Beilighed, at vi kunde være sammen, paa det I funde se det med eders egne Hine. Lad os derfor nu gaae hen til ham, for at undersøge, om han ogsaa virkelig trænger til nogen Hielp. Som nu bemeldte tvende Venner kom gaaende lige imod mig, og jeg merkede, at de vilde tale med mig, saa holdt jeg saa længe op at arbeide, og efterat de begge havde hilst mig, spurgte Saadi, hvad mit Navn var. Jeg takkede dem for deres Hilsen, og svarede dernæst at mit Navn var Hassan, og at jeg i Henseende til mit Haandverk gemenlig var bekjendt under det Navn Hassan Alhabbal. Hassan! sagde Saadi fremdeles, ligesom der findes ingen Profession, som jo stammer Mesteren Underholdning, saa viljer jeg ingenlunde paa, at jo eders Haandverk kan profitere eder saa meget, som I bequemmelig kan leve af, og derudover undrer jeg mig ikke lidet, at I udi den lange Tid, I har drevet eders Haandverk, ikke har oplagt eder saa meget, at I kunde indfisbe eder en god Forraad af Hamp, paa det I ikke allene kunde forsørde mere Arbeid med eders egne Hænder, men endog holde Folk til at hielpe eder, og folgelig derved uformert blive sat i en bedre Tilstand.

Naas

Naadige Herre! svarede jeg, det skal ikke mere forundre eder, at jeg ei baner mig Veien til Riigdom, som I nylig sagde, naar I faaer at vide, at vi skal have nok at giøre, i Fald jeg med mit Arbeid fra Morgen til Aften skal forriene det fornødne Ophold for mig og min Familie; Thi jeg har Kone og fem Born, af hvilke der endnu ingen har opnaaet de Aar, at de kan hielpe mig noget, dog alligevel maa de have Klæder og Fode, og desuden maa en Huuss holdning være saa liden, som den være vil, saa findes der dog mangfoldige Ting, som man uomgiengelig har fornøden.

Den 8io. Nat.

Had nu være, sagde Hassan fremdeles, at vi har got Riob paa Hamp, saa maa der dog Venge til, i Fald jeg skal have noget, og disse legger jeg allerforst til Side, naar jeg selger noget af mit Arbeid, da det, som skyder over, allene bliver anvendt til min lidens Huusholdning.

Dom nu, naadige Herre, om jeg ved saadanne Omstændigheder kan samle Riigdom. Det faaer altsaa at være os nok, at vi ere forniede med, hvad Gud giver, og vi anseer det for en Riigdom, at vi ikke bekymrer os, fordi vi er fattige. Dog kan jeg ikke sige, at vi just mangler det, som vi absolute har fornøden til vores Lives Ophold. Da jeg nu saaledes gan-

ße omstændelig havde forestillet Saadi min Tilstand, gav han mig følgende Svar: Hassan! Jeg undrer nu ikke mere derover; Thi jeg bescriber strax Alarsagen, hvorför I er nod til at være fornøjet med eders nærværende Tilstand, uden at tragte efter mere; Dog troer jeg, at der som man forærede eder en Pung med 200 Stykker Guld - Mynt, skulle I have stor Nutte af dem i eders Profession, og paa en fort Tid i det mindste blive saa riig, som den rigeste Rebslager her i Byen.

Naadige Herre! svarede jeg dernest, jeg seer eder an for en brav Mand, og kan derfor ikke bilde mig ind, at I vil spotte mig, men at eders Tilbud er alvorlig, og altsaa kan jeg forsikre, at om det end var en langt ringere Summa, saa viste jeg dog at anvende den saa got, at jeg ei allene skulle blive saa riig, som de rigeste af min Profession, men endeg paa en fort Tid blive rigere end de allesammen.

I midlertid lod den ædelmodige Saadi det strax see i Gierningen, at han i dette Fald havde talet Alvor med mig; Thi han tog en Pung op af sin Lomme, og i det han rakte mig samme, sagde han til mig: Tag denne Pung til eder, og vær forsikret, at der findes to hundrede Stykker Guld - Mynt derudi. I øvrigt vil jeg bede Gild, at han selv vil lægge sin Besignelse til eders Sved og Arbeid, og give eder Maas-

Maade til at anvende dem saa got, som jeg ønsker; I maa tro, at jeg og min gode Ven Saad, som her er nærværende, vil have en stor Glæde deraf, naar vi sit at høre, at denne Foræring havde hiulpen eder til en lykkeligere Tilstand, end I for nærværende Tid er udi.

Hersker over de Troende! sagde Hassan, i det han blev ved at fortælle sin Historie for Calife: Da jeg nu havde faaet denne Pung med Pengene, blev jeg saa overmaade glad, at jeg ikke paa anden Maade kunde vise min Taknemmelighed imod min Belgiorere end at kyssé Sommen paa hans Klæder, hvilket han dog ikke vilde have, men strax tillige med sin Ven spadserede videre fort. Saa snart de vare gaaen bort, og jeg igien havde begyndt at arbeide, faldt mig først ind, hvorledes jeg skulle forvare disse Penge, efterdi jeg i mit lidet og fattige Huus hoverken havde Kister, Skrin eller andre Giemmer med Laas og Lukke for, og altsaa vidste jeg ikke noget Sted, som jeg sikker kunde forlade mig paa, at man jo skulle faae det at vide, at de laae der.

Som jeg nu ligesom andre fattige Folk, var vandt til at forvare de faae Penge, som jeg havde, i Folderne paa min Turban, saa gif jeg i saadan min Urolighed hjem til mit Huus, og foregav, at jeg der vilde giøre min Turban til rette. Imidlertid bar jeg dog Omsorg for
Gg 3 at

at min Kone og mine Born, ikke skulle merke det, hvorudover jeg gik hen i en Krog, og forvarede hemelte Penge i Holderne i min Turban, efterat jeg først havde lagt En Strykker Guldmynnt af til siden, som jeg til de nødvendigste Udgifter skulle bruge.

I det øvrige var den fornemste Udgift, som jeg samme Dag havde at giøre, at jeg fornemmelig maatte være betenkta paa, at indkøbe mig en god Forraad af Hamp, og som der i lang Tid ikke var blevet spist Kidd-Mad i mit Huse, saa gik jeg dernest hen i Slagter-Boders ne for at fåsbe ntiq noget til Aftens-Maaltid.

Den 8II. Nat.

Da jeg nu derfra kom tilbage, og havde Kidet i Haanden, flog en hungrig Rov-Fugl saa sterk need paa mig, at jeg ufeilbar havde forlitt det, saa fremt jeg ikke havde holdt fast. Men ak! Det havde været langt bedre, at jeg havde ladet ham tage Kidet, og beholde min Pung med mine Penge; Thi jo mere jeg gjorde Modstand, jo sterkere trængede den ind paa mig, og imidlertid jeg saaledes gjorde mig Umage, at forvare Kidet, faldt min Turban af mit Hoved, hvilket ikke saa snart var stedt, at jo Rov-Fuglen slap Kidet, og tog fat paa Turbanen, hvorend jeg kunde faae Tid at tage den op igjen,

ja han var ikke seen, inden han sloi sin Bei med den. Om jeg nu endssisndt streeg saa hoit, at alle Naboe-Folkene blev forstrecket derover, saa giorte dog saadan Skrig Tyven ikke bange, men han blev ved at flyve med den, indtil han endelig omsider lod den falde need paa Jorden, da vi ikke mere kunde see ham, hvor han var. Altsaa havde det været forgives, om jeg endog havde giort mig den Umage, at lobe efter hani.

Da jeg saaledes havde forliist baade min Turban og mine Penge, gif jeg ganske bedrovet hem. Nu maatte jeg igien kiose mig en anden Turban, og dette formindskede for mig de Zi Stykker Guld-Mynt, som jeg havde lagt af til Siden. Som jeg nu allerede havde anvendt den største Sum paa den Hamp, jeg kiosbte mig, saa var det overblevne alt for lidet, at jeg derved skulle see mit Haab opfyldt. Men det som frenkede mig allermest, var at min Belgiorer vilde blive misfornsiet med mig, naar han saae, at han saa slet havde udgivet sine Penge, allerhelst da jeg desuden funde formode, at han vilde ansee denne ulykkelige Hendelse for en utroelig Sag, og folgelig holde det for en bar Undstykning. Dog gif det endda an, saa lenge der endnu var noget til overs af de Zi Stykker Guld-Mynt, men da samme havde Ende, saae jeg mig igien i forrige elendige Tilstand. Ikke destomindre lod jeg dog ikke see den mindste Utaalmodighed derover, men sagde allene at Gud med saadant

har vildet prøve mig, i det han gav mig en anseelig Formue paa en Tid, da jeg allermindst havde ventet. Og at han igien af selv samme Årsag tog den fra mig, efterdi det saaledes har behaget ham. Jeg skal dog vide, at være lige saa taknemmelig imod ham, som om jeg virkelig havde beholdet det han havde givet; Thi jeg underfaester mig ganske og aldeles hans Billie.

Som jeg nu ganske omstændelig havde fortalt min Kone, hvorledes jeg havde faaet en stor Sum Penge, og igien forløst dem, saa var hun derover saa bedrovet, at jeg aldeles ikke funde troste hende, ligesom jeg og havde fortalt mine Maboer, som kom løbende til mig, da jeg efterfulgte Rov-Fuglen, at jeg tillige med min Turban havde mist en Pung, med hundrede og halvfemte findstive Stykker Guld-Mynt udi. Men da min Fattigdom var dem mere end noksom bekjendt, og de altsaa ikke funde begribe hvorledes jeg ved mit Arbeid funde samle mig saa stor en Sum Penge, saa loe de ikke af mig, og tænkte at det ikke var saaledes, som jeg sagde.

Den 812. Nat.

Herstere over de Troende! sagde Hassan fremdeles, nu var det allerede sex Maaneder siden, at Rov-Fuglen gjorde mig den Ulykke, som jeg har fortaltet Eders Majestæt, og altsaa faldt Detvende Benner paa, at vilde giøre en Spadsergang

gang der omkring ved Egnen, hvor jeg boede. Da de nu ikke var langt fra mig, sagde Saad til Saadi: Vi er nu ikke langt fra den Gade, hvor Hassan Alhabbal boer, lad os derfor strap gaae derhen, for at erfare om de To Hundrede Stykker Guld-Mynt, som I har givet ham, i det mindste har hinulpen ham paa Beien til at blive riig. Jeg er vel tilfreds dermed, svarede Saadi; Thi jeg har just for nogle Dage siden tænkt paa ham, og det har ret fornaltet mig, naar jeg har betragtet, hvad Glæde det vilde være for mig, naar jeg saae, at mit Forslag havde faaet et got Udfald. Imidlertid haaber jeg, at I skal finde en stor Forandring hos ham, ja ventelig saa stor, at vi neppe skal finde kiende ham.

De forfojede sig alt saa paa Beien til mig, og i det Saad blev mig vaer, sagde han til sin Ven: Det kommer mig for som I har glædet eder alt for tilig; Thi saa vidt jeg kan see paa Alhabbals Person, saa merker jeg dog ikke no-gen Forandring hos ham, efterdi han er ligesaa slet Elæd, som da vi forrige gang talede med ham. Den eneste Forkiel man kan see, bestaaer derudi, at hans Turban er noget nettere, og i det han pegede hen til mig, sagde han fremdeles: Nu kan I selv see at det er sandt.

Da nu Saadi kom nærmere hen til mig, saae han ligeledes min slette Til stand, men funde umuelig vide, hvorfor der ingen Forandring var

at kiende hos mig, ja han var derover saa bestyret, at han i Forstningen ikke kunde tale til mig; Saad derimod hilste mig strax paa sædvanlig Maade, og sagde: Nu min gode Hassan hvorledes gaaer det nu eder? Vi vil ikke juist spørge hvorledes eders lidet Arbeid gaaer for sig, siden den Tid, vi sidst talede sammen; Thi uden Dvivl gaaer nu al Ting bedre, end som før, og det er ventelig at de To Hundrede Stykker Guld - Mynt ikke har hiulpen lidet dertil.

Maadige Herrer! svarede jeg, det gior mig ont i mit inderste Hierge, at jeg skal berette dem, hvorledes saavel min, som eders Længsel og Onske ikke har faaet saa lykkelig et Udfald, som vi paa begge Sider havde Alarsag til at haabe, ja det vil falde dem vanskeligt at tro den usædvanlige Hendelse, som mig er vederfaret. Ikke destominstre kan jeg dog som en ærlig og redelig Mand forsikre dem, at intet kan være mere sandfærdig, end hvad jeg derom for nærværende Tid haver at forstålle, og altsaa vilde de i dette Fald tro mig paa mine Ord. Derpaa fortalte jeg dem Hendelsen i sig selv med alle sine Omstændigheder saaledes, som jeg nylig har fortalt dem for Eders Majestæt.

Men Saadi forkastede mit Foregivende saa aldeles, at han endog sagde: Hassan! J vil spotte mig oven i Klobet, og det

det kan ikke være andet muligt, end at **I** jo søger at bedrage mig; Thi der som **I** herom fortæller, er i sig selv ganske utrolig, allerhelst da en Nov-Fugl ikke træter efter en Turban, men søger allene saadanne Ting, der kan fornøie deres Graadighed. Altsaa synes det mere rimeligt, at **I** har baaren eder saadan ad, som eders lige gierne pleier at giøre, nemlig naar de har forhvervet sig nogen besynderlig og usædvanlig Fordel, eller erlanget en uformodentlig Lykke, saa lader de deres Arbeid ligge, gør sig retskaffen til Gode, saa længe Pengene varer og derefter befinder de sig igien i selvsamme Man-gel og Trang, som tilforn. For saadan Alarsags skyld bliver **I** da ogsaa siddende i eders Elendighed, efterdi **I** er det værd, og har giort eder selv uværdig til det Gode, man beviser eder.

Maadige Herre! svarede jeg, jeg taaler gierne alt, hvad de vil forekaste mig, og jeg er færdig til endnu at taale meget mere; Thi jeg antager det med saa meget, desto større Taalmodighed, efterdi jeg veed at jeg ikke fortiner det allerringeste deraf. Overalt er denne Sag saa bekjendt her omkring i Egnen, hvor jeg boer, at der ikke findes en eneste, som jo kan sande med mig. Maatte det derfor behage dem nærmere at erkynlige sig derom, saa skal de befinde, at jeg haver talet Sandhed. Wel tilstaaer jeg, at jeg aldrig har hørt nogen tale om, at Nov-Fugle snapper Turbaner bort med sig, men ikke desto mindre er det dog skeet,

liges

ligesom og andre utallige Ting kan see, som tilforn ikke har tildraget sig, hvilket den daglige Erfarenhed viser.

Den 813. Nat.

Herstere over de Troende! sagde Hassan: Saad var dog saa artig, at han tog sig mit Partie an, i det han fortalte Saadi saa mange andre Hendelser om Nov-Fugle, der vare ligesaa forunderlige, som denne, hvilket stillede ham igien tilfreds, saa at han paa ny gav mig To Hundrede Stykker Guld-Mynt, hvilket jeg i Mangel af en Pung stoppede efter Haanden ind i Barmen. Da han saaledes havde igien forceret mig denne Summa, sagde han fremdeles til mig: Det skal ikke komme derpaa an, at jeg jo endnu skal forcere eder To Hundrede Stykker Guld-Mynt, men lad mig ogsaa see, at I paa eders Side er bestaendt paa, hvorledes I kan forvare dem, og læg dem for alting hen paa et sikkert Sted, paa det I ikke paa ligesaa ulykkelig en Maade skal forlise dem, men at de kan tilveiebringe eder den Nytte og Fordel, som de forrige skulle have skaffet eder. Dernæst gav jeg ham at forstaae, at min Taknemmelighed imod ham var saa meget desto større, esterdi jeg ikke fortiente saadan hans Godhed formedelst den Hendelse, som mig var vederfaret. Endelig forsikrede jeg ham, at jeg ikke skulle forglemme, at føre mig hans gode Raad til Nytte. Jeg vilde have talet

talet mere , men som han tillige med sin Ven
derpaa fortsatte deres Spadsere - Gang , fik jeg
ikke Tid dertil.

Saa snart de var gaaen bort , forlod jeg
mit Arbeid , og forfoiede mig hjem , hvor jeg
hverken fandt min Kone eller mine Born tilstæ-
de ; Altsaa tog jeg strax Ei Stykker Guld-
Mynt af for sig selv , og indsybte de øvrige i
et Linnet Klæde , som jeg bandt en Knude for .
Nu var Sporsmaal , hvor jeg skulle faae et
sikker Sted at forvare dem paa , hvorudover
jeg overlagde Sagen paa det beste , og faldt
om sider paa at jeg vilde stoppe dem need i de Leer-
Kar , som var fuld af Klid , og stod i en Krog ,
hvor jeg bldte mig ind , at hverken min Kone ,
eller mine Born skulle finde dem , fort derefter
kom min Kone igien hjem , og som jeg ikke
havde ganske lidet Hamp til overs , saa sagde
jeg til hende , at jeg vilde gaae ud , og kisbe no-
get , og det uden at lade mig merke med , hvad
der var passeret imellem mig og de tvende gode
Venner .

Jeg forlod altsaa mit Huus , men imid-
lertid jeg var borte , hente det sig , at der gif en
forbi mit , som bed den slags Jord til Falds ,
som Fruentimmer bruger at toe og rense sig med ,
naar de gaae i Bad . Som nu min Kone ikke
havde mere af denne Jord til overs , saa raab-
te hun denne Person ind , og spurgte ham ,
om

om han ikke vilde overlade hende noget af sin
Jord, og tage Klid i Steden for den, efter-
di hun ikke var ved Penge. Han forlangede
strax at see Kliddene, og da dette var skeet,
blev Kiosbet sluttet, saa at min Kone fik den
Jord, som hun begierede, og bemelte Person-
tog Leer-Karret med Klid og alt til sin Beta-
king, og gif bort.

Derefter kom jeg med Fem Dragere igien
tilbage, som alle havde saa meget Hamp med
sig, som de allermest kunde bære, hvilket jeg
forvarede paa et Sted udi mit Huus, som der-
til var udvaldt.

Jeg betalede dernæst Dragerne for deres
Umage, og efterat de igien var gaaet bort, satte
jeg mig nogle faae Dieblik need, for at hvile
mig, og paa samme Tid fastede mine Dine hen
i Krogen, hvor jeg havde sat Karret med Klid-
dene. Den Forstørrelse, der kom paa mig,
da jeg saae at Kliddene var borte, var større
end jeg nogensinde kan beskrive den. Jeg spurgte
min Kone strax, hvor den var blevet af, og
hun fortalte mig derpaa det Kiosb hun havde
giort, og det med saa meget destostørre For-
nisielse, siden hun troede derved at have haft en
god Fordeel.

Den

Den 814. Nat.

Dulhfsalige Ovinde! raabte jeg, I veed ei
selv, i hvor stor Ulykke I haver fort mig,
saa vel som eder selv og eders Born, i det I
har giort saadan et Kriebmandstab, som vil bli-
ve os en ubodelig Skade. I meente, at I ik-
kun folgte ham noget Klid, men I haver derved
beriget den Mand, som folgte eder Jorden til at
toe sig med i Badet, med Hundrede og Halv-
femtesindstive Stykker Guld-Mynt, hvilke
Saadi tillige med hans Ven nylig forcerede
mig anden gang. Da nu min Kone merkede
den grove Forseelse, som hun af Uafvidenhed
havde begaaet, feiledes det ikke meget i, at hun
jo var falden i Fortvilelse. Hun flagede sig
overmaade, slog sig for Brystet, rev sig i Haa-
ret, og i det hun splittede sin Klædning ad,
skreeg hun: O jeg Ulyksalige! Er jeg vel værd,
at jeg for saa grov en Forseelse skal beholde Li-
vet? Hvor skal jeg lede efter denne Jord-Kram-
mere? Jeg fiender ham ikke; Thi det er den
første gang jeg har seet ham her i Gaden, og
bliver ventelig den sidste gang jeg faaer ham
at see.

Kiere Mand! sagde hun fremdeles, I
gjorde meget ilde, hvorfore haver I skult en
Sag af saa stor Vigtighed for mig? Denne
Ulykke havde ikke skeedt, dersom I havde aaben-
baret mig de hemmelige Omstændigheder i denne
Sag

Sag. Men det vilde blive alt for vidtloftig ,
om jeg skulle fortælle Eders Majestæt alle de
Ord , som hendes Bedrovelse den Tid lagde
hende i Munden ; Thi det er noksom bekjendt ,
at Fruentimmer ere scerdeles veltalende , naar
de ere mest bedrovede .

Jeg svarede hende : Giver eder tilfreds ,
og betunker , at I med saadan Hylsen og Skri-
gen ikkun gior Opsigt i Naboe Lauget , og faaer
Folk til at samles om Huset . Det giøres ik-
ke Fornøden , at de faaer noget at vide om vores
Fortræd ; Thi i Steden for at de skulle ynfes
over os , eller tage Deel i vores Ulykke , vilde
de snarere fornsie sig derover og belee os for
Enfoldighed og Lettroenhed . Det beste Raad
derfore , som vi kan gribte til , er dette , at vi
saa vidt som muligt er , tier stille med vor Ska-
de , og tager imod den med Taalmodighed , saa
ingen merker noget deraf , og i øvrigt overlader
alting til Guds Forsyn ; Thi samme have vi
at tilskrive , at vi af de To Hundrede Stykker
Guld - Mynt , som den havde tilsendt os , ikke
have mist mere end Hundrede og Halvfemte-
sindstive , og at de Ei , som vi har beholdt ,
ere blevne saaledes anvendte , at vi endnu kan
have nogen Hielp deraf . Men i hvor velgrun-
det end denne min Forestilling var , saa var
det dog ganske vanskelig for min Kone at
finde sig derudi , endelig bragte Tiden , som
lindrer endog de vanskeligste og utaalig-

ste Tilsælde, det saa vidt, at hun sandt sig derudi.

Vel er det vist, sagde jeg til hende, at vi leve i Fattigdom, men hvad have de rige frem for os, som vi ikke have? Have vi ikke den samme Luft som de? Have vi ikke samme Lys og Varme af Solen? Vel kunde en og anden Magelighed, som de have frem for os, bevege os til at misunde dem deres Lyksalighed, dersom vi ikke tillige vidste, at de ligesaa vel, som vi, vare dodelige. Men naar vi ret besee Det altsammen, og have gudelige Tanker, som vi for alle Ting maa være forsynede med, saa befinde vi, at den Fordeel, som de have frem for os, ikke er af den Verdie, at den i ringeste Maade kan bringe os paa andre Tanker.

Den 815. Nat.

Ieg vil ikke længere være Eders Majestæt besværlig med mine moraliske Reflexioner, men allene melde, at min Kone og jeg gave os tilfreds, saa got som vi kunde, og jeg fortsatte mit Arbeid med lige saa muntert Sind, som om denne dobbelte Skade ikke i saa fort Tid havde troffet os. Det eneste, som undertiden bedrovede mig, var at jeg iblant, ligesom spurgte mig selv ad, hvad jeg skulle svare Saadi, om han begierte Regnstab af mig, hvor-
En N. III. B. H h til

til jeg havde brugt de To Hundrede stykker Guld-Mynt, og om jeg ved saadan hans Gav-mildhed i nogen Maade havde befordret min Ulykke; Thi der saae jeg ikke nogen Udvei, uden at jeg maatte blive forbildet og skamme mig, end-sjont jeg denne gang ligesaa lidet som den for-rige var Skyld i min Ulykke.

I midlertid bleve begge mine Venner den-ne gang længere borte, end den forrige, førend de funde komme igien, og faae Efterretning om mine Sagers Tilstand. Saad havde vel ofte talt med Saadi derom; Men Saadi havde stedse giort Opsættelse dermed. Jo længer, sagde han, vi kan giøre Ophold i denne Sag, jo mere Lejlighed faaer Hassan til at bringe for sig, og jo større bliver den Hornsielse, jeg ha-ver deraf. Men Saad var ikke aldeles af den Menning om Virkningen af hans Vens God-hed. Mener I vel, sagde han: At Hassan denne gang bedre skal bruge eders Forcering end den forrige? Jeg raader eder ikke, at smigre alt for meget for eder selv med saadanne Tan-ker, at ikke eders Fortræd skal blive saa meget des mere utaalelig, naar I af Forfarenhed læ-rer, at det gaaer ganske anderledes til. Men, svarede Saadi, det skeer ikke hver Dag, at en Nov-Fugl flyer bort med en Turban. Hass-san er denne gang bleven overrumplet, han bruger vel herefter Forsigtighed, at saadant ik-ke skeer ham tiere.

Der-

Derpaa twiler jeg ikke, svarede Saad,
men der kan lettelig være skeet en anden Hændelse,
som hverken I eller jeg kunde forestillet os.
Jeg siger eder det endnu engang: Glæder eder
ikke alt for meget, og gører eder ikke alt for
store tanker enten om Hassans Lykke eller U-
lykke, skal jeg ret sige eder min Mening, og
hvad jeg stedse haver tænkt derom, da, omend-
stikt I mueligt ikke haver de beste tanker om
min Indbildung, eller takker mig derfore, vil
jeg dog sige reent ud, at det kommer mig saa-
ledes fore, at I ikke er lykkelig i saadant Fore-
tagende, men at jeg langt snarere skulde bevise,
at en fattig Mand hellere paa en anden Maade
end just ved Penge kan blive riig.

Da nu endelig engang Saad og Saadi
vare samlede, og længe havde disputeret om saa-
danne Ting, sagde denne: Det er alt for me-
get, jeg vil fra nu af søge nærmere Esterretning,
hvorledes det hænger sammen dermed: Nu er
det just Tid at spadsere, lad os ikke forsomme
den, men heller gaae hen, og fornemme, hvil-
ken af os der harer tabt Beddemalet. De
twende Benner ginge saa af Sted med hinanden,
og jeg saae dem begge To komme langt borte;
Jeg blev derover ganske forbauset, saa jeg var
færdig til at forlade mit Arbeid for at skule
mig, at de ikke skulle saae mig at see. Imid-
lertid anstillede jeg mig ganske flittig ved mit
Arbeide, og lod som jeg ikke saae dem; jeg

vendte og Dinene fra dem, indtil de vare mig
saa nær, at de hilsede mig. Jeg hilsede dem
igien, og ved det jeg omstændelig fortalte
dem min sidste Ulykke, gav jeg dem tillige
Aarsagen tilkiende, hvorfor de nu fandt mig
ligesaa fattig, som da de den første gang hav-
de seet mig.

Den 816. Nat.

Da jeg nu havde talt noget med dem, sagde
jeg endnu fremdeles: I maatte forekaste
mig, at jeg kunde have glemt disse Hundrede og
Halvfemtesindstive Guld-Penge andensteds end
just i denne Krucke med Klid, hvilket dog sam-
me Dag skulle bæres ud af Huset; Men jeg
vil svare derpaa, at dette Kar havde staaret der
i mange Aar, og altid var bleven fyldt igien
paa ny, naar min Kone havde solgt den Klid,
som var derudi. Og som Karret altid var blevet
staende der, var det mig umueligt at falde paa
de Tanker, at i min Fraværelse, just paa en Eid,
da min Kone ikke var ved Penge, en Mand skul-
le komme med saadan Jord til at toette sig med
efter Badet, og giøre saadant Bytte, som
skoedt er. I maatte vel sige, at jeg skulle have
givet min Kone nogen Efterretning derom, men
jeg troer aldrig, at saa floge og fornuftige
Mænd, som jeg veed, at I ere, kunde give
mig saadant Raad. Hvad det angaaer, at
jeg paa et andet Sted kunde have forvaret dem,

da svares dertil, at de efter al Formodning an-
den Steds ikke havde været i bedre Forvaring?

Naadige Herre! sagde jeg, i det jeg hens-
vendte mig til Saadi; det har ikke været GUDS
Billie, at jeg ved eders Gavmildhed skulle beris-
ges, men herudi er uden Lovol noget storre skjult
som vi ikke bor grandste eller gruble meget efter.
Han vil at jeg skal være fattig og ikke riig, ikke
desmindre er jeg eder ligesaa høit forbunden,
som om eders Ønske i Gierningen havde naaet
sin Fuldkommenhed. Jeg tiede derpaa stille, og
Saadi som tog Ordet, sagde til mig: Hassan!
om jeg end vilde tro, at alt hvad I nu siger os
var saa troværdigt, som I søger at forestille os
det, og at saadant ingenlunde steedte for dermed
at skuele eders laderlige Levnet og onde Hun-
holdning for os, saa vilde jeg dog ikke destominstre
vel tage mig vare for at prove noget som kunde
ruinere mig selv. De 400 Stykker Guld-Mynt
som jeg haver berovet mig selv for at prove, om
jeg derved kunde frelse eder fra Armod, fortry-
der jeg aldeles ikke paa; Thi saadant er allene
steedt for Guds Skyld uden derfor at vendte nogen
anden Belønning, end den Hornsielse at have gjort
eder got. Og om end noget skulle bevæge mig
til at fortryde det, skulle det ikke være noget
andet end dette, at jeg hellere haver anvent min
Belgierning paa eder end ellers paa nogen, som
bedre kunde have fort sig dem til Nutte. I det
samme vendte han sig hen til sin Ben og sagde:

H h 3

Saad!

Saad! I kunde af dette, som jeg nu haver sagt, vel merke, at jeg ikke ganske giver mig tabt, imidlertid staarer det eder frit for ved Erfarenhed at forsøge det, som I i saa lang Tid haver paa-staaet imod mig. Viis nu, at der uden Penge findes et andet Middel, som er i Stand til, paa den Maade, som I og jeg mener, at befordre et fattigt Menneskes Lykke; men saadan Forsog skal I ikke giøre paa nogen anden, end Hassan. I maa give ham, hvad I vil, saa kan jeg dog ikke lade mig overtale, at han bliver rigere end han nu er blevet ved disse Fire Hundrede Stykke Guld-Mynt. Saad havde i sin Haand et Stykke Bly, hvilket han viste Saadi, og sagde: I saae for, at jeg tog dette stykke Bly op fra Jorden, nu vil jeg give Hassan det, og I skulle selv see, hvortil han kan bruge det.

Den 817. Nat.

Saadi soe ganske høit af dette Saads For-slag, og sagde med hoi Rost: Saadant et Stykke Bly kan vel ikke være ham af større Værdie, end en halv Skilling, og hvad kan han vel dermed tage sig fore? Saad leverede mig imidlertid det bemeldte Stykke Bly, og sagde til mig: Lad ifkun Saadi lee, og tag I imidlertid dette hen, I skal vel med Tiden kunde give os Esterretning om, hvad Lykke det har havt i Folge med sig. Jeg tænkte, at Saad ikke meente noget med det, eller talede det for Als-vor,

vor, men troede heller, at hvad han herudi gjorde ikke var andet end hans Skiemt. I midlertid tog jeg dog imod dette Stykke Bly, takkede ham, og for ikke at støde ham for Hovedet, forvarede det i min Vest Lomme. Derpaa forlod disse To gode Benner mig, for videre at fortsætte Deres Spadseregang, og jeg forblev derefter ved mit Arbeide.

Men da jeg om Aftenen klædede mig af for at gaae i Seng og tog mit Belte af, faldt bemeldte Stykke Bly, som Saad havde givet mig, og jeg siden den Tid ikke havde tænkt paa, need paa Jorden. Jeg tog det altsaa op igien, og lagde det hen, hvor jeg nærmest kunde komme til. Samme Nat hendte det sig, at en Fisker, som var min Naboe, i det han gjorde sine Garn til rette, befandt at der fattedes et Stykke Bly et Steds paa dem; Nu havde han intet andet at binde der i Steden, og det var da ikke heller Tid, at gaae til Kramboden for at kiobe noget, efterdi samme allevegne vare tillukte, ikke destominindre maatte han to Timer for Dag gaae ud at Fiske, og saaledes at tiene noget til Underholning for sig og sin Familie, han gav derfor sin Kone det tilkiende, og bad hende derhos at gaae ud for at faae et Stykke Bly i Naboe-Lauget til at betiene sig af i Steden for det, som var bleven borte.

Konen gjorde strax hvad hendes Mand forlangede, og gik Huus for Huus paa begge

Sider i Gaden men fandt intet. Hun bragte hennes Mand dette Svar, og han spurgte hende dernæst i det han opregnede en Deel af Maboerne, om hun havde været ved Deres Dorre; hvortil hun alt svarede ja, og jeg vil vedde sagde han, at I ikke havde været hos Hassan Alhabbal. Det er sandt, svarede Konen, jeg kom ikke derhen, efterdi det var temmelig langt borte, og om jeg endskjont havde taget mig den Uimage paa, saa troer jeg dog ikke, at jeg der havde faaet noget. Ja naar man ikke behøver noget, saa er hans Huus just det rette hvor man skal gaae hen; Thi det veed jeg af Erfarenhed.

Der ligger ikke Magt paa, sagde Fisteren, og i hvor doven I er, saa vil jeg dog, at I skal gaae derhen. I har vel hundrede gange været hos ham og ikke faaet hvad I har forlanget, maaske I kunde denne gang just trefse saadan et Stykke Bly, som jeg behøver, derfor siger jeg endnu engang, at I skal gaae derhen.

Fisterens Kone knurrede vel i Begyndelsen noget, men maatte dog om sider til at gaae, og og det varede ikke længe forend hun bankede paa min Dor. Jeg havde den Eid allerede soved i nogle Timer, men vaagnede dog strax op, og spurgte hvem der bankede. Hassan Alhabbal sagde him, min Mand behøver et lidet Stykke Bly, at giøre sine Garn til rette med, skulde I altsaa have noget ved Haanden, saa beder

beder jeg at meddele ham samme. Det Stykke Bly, som Saad havde givet mig, faldt mig strax i Tanker, hoorudover jeg svarede, at jeg havde noget, og at hun derfor ikke skulde bie et Dieblik, saa skulde min Kone strax flye hende et Stykke.

Som nu min Kone ligeledes var opvaagnet ved denne Allarm, stod hun op, og folte i morke paa det Sted, som jeg havde sagt hende, hoor hun tog Blyet, og efter min Begiering leverede det til Fiskeren's Kone. Denne Kone var overmaade forniet over, at hun ei havde gaaet til os forgives, og sagde derfor til min Kone, kiere Nasboerste, den Dieneste, som I hermed gior min Mand og mig, er saa stor, at jeg lover eder alle de Fiske som han faaer i den forste Dræt, og jeg forsikrer eder, at han ikke skal være derimod, hvad jeg nu lover.

Den 818. Nat.

Fiskeren, som ligeledes var forniet over, at han imod Forhaabning havde faaet saadan et Stykke Bly, som han feillede, tilstod at vilde holde det Løfte som hans Kone havde giort mig, og takkede hende desuden at hun herudi havde fulgt hans Raad. Imidlertid gjorde han sine Garn fuldkommen tilrette og gifte efter sin Sædvane to Timer for Dag hen til sit Fisserie. Der fangede han i den forste Dræt vel ik-

Kun en eneste Fisk, men samme var mere end en
Alen lang og tyk efter Proportion. Derefter
gjorde han adskillige Drætte, som alle vare
meget lykkelige, men der feilede meget, at no-
gen af alle Fisken, som han medbragte, kun-
de lignes med den første.

Da nu Fiskeren havde endet sit Arbeid og
tgien var kommen hjem, tænkte han strax paa
mig, og jeg faldt i storste Forundring, da jeg
ved mit Arbeide saae ham komme ind til mig med
denne overmaade store Fisk; Kiere Naboe! sag-
de han til mig, min Kone har i denne Mat lo-
vet eder alle de Fisk, som jeg fik i den første
Dræt, til Erkiendtlighed for den Eieneste, som
J beviste os, og jeg approberede strax dette
hendes Øfste. Nu haver Gud velsignet mig
med denne Fisk til eder, beder derfor, at J vil
tage til Takke med den; Thi om jeg hav-
de faaet mit ganske Garn fuldt, skulde de al-
lesammen have tilhoret eder, vær derfor saa
god og tag imod den ligesaa fornøjet, som om
den havde været af større Værdie.

Kiere Naboe, svarede jeg: Det Stykke
Bly, som jeg sendte eder, var afingen Værdie
og fortiener aldeles ikke, at J sætter saa hoi
Priis derpaa. Naboer ere jo forbundne at ties-
ne hinanden, særdeles i Ting af saa lidens Vig-
tighed. Jeg haver ikke giort noget for eders
Skyld, uden hvad jeg i lige Tilsælde kunde
ven-

vente af eder, derfore vilde jeg og ikke tage
imod eders Foræring, dersom jeg ikke var for-
sikret paa, at den gaves af et got Hierte; Og
ikke frygtede for at fortorne eder, om jeg ei tog
derimod. Jeg takker eder altsaa, for eders God-
hed, og skal soge Leilighed at vise mig taknemmes-
lig mod eder.

Efterat disse Complimenter var til Ende,
bar jeg Fisken hjem til min Kone og sagde: Her
er en Fisk, som vor Naboe har foræret os for
det Stykke Bly, som han i Nat fik hos os,
det er som jeg mener, alt hvad jeg kunde vente
for den Foræring, som Saad i Gaar gav mig,
og derhos lovede at jeg skulle blive lykkelig med det.
Jeg fortalte hende dernæst, at bemeldte To gode
Venner havde været hos mig, og alt hvad
imellem dem og mig var passeret.

Min Kone vidste ikke hvad hun skulle sige,
da hun saae denne store og tykke Fisk. Hvad
vilde I, sagde hun, at vi skulle giøre ved den,
vores Rist er ikkun til at stege smaa Fisk paa,
og vi have ingen saa stor Kiedel hoori vi kunde
afkaage den med Biin og Specerier? Jeg svaz-
rede: Det lader jeg være eders Sag, laver I
den ikkun til, som eder best synes; Thi enten I
steger eller kaager den, er jeg tilfreds dermed,
og da jeg havde sagt dette, gik jeg igien ud til
mit Arbeide.

Den 819. Nat.

Set nu min Kone lavede Fisken til, sandt hun i dens Indvolde en stor Diamant, som hun ansaae for et stykke Glas, da hun havde toet den af. Vel havde hun hørt noget om Diamanter, men omendskjont hun end og havde seet dem og havt dem i sine Hænder, havde hun dog ikke Skionsomhed nok til at fiende dem eller stille dem fra andet, som kunde være samme liig.

Altsaa gav hun den til den mindste af Bornene, at han med sine Sodskende kunde bruge den til Leege-Toi. Bornene besaae og følede paa Diamanten, en efter en anden og de forundrede sig alle over dens Glands og Skionshed. Men da Lampen om Aftenen blev antændt, og Bornene lod denne Steen ligesom noget andet Leege-Toi gaae omkring imellem sig fra en til en anden, observerede de at samme, naar min Kone til en eller anden Forretning brugte Lampen, i Merke gav et klart Skin fra sig, og dette gav Bornene Anledning til at rive den af Hænderne paa hinanden for videre at probe- re det samme. Men som de smaa græd, naar de store ikke vilde lade dem beholde den, saa løn- ge de lyttede, saa maatte de lade de smaa faae den igien for at stille dem tilfreds.

Men ligesom en ringe Ting baade kan fornsie Born, og stifte Uenighed imellem dem, hvil-

hvilket daglig Erfarenhed lærer, saa gav hverken jeg eller min Kone afg paa, hvad der var Alarsag til den Allarm, der havde været i Stuen. Endelig da de største havde sat sig ved Bordet for at spise Aftens Mad med os, gav min Kone ligeledes hver af de smaa deres Portion, saa de blev stille. Men da de efter Maaltidet kom tilsammen igien, begyndte de med deres forrige Allarm; Altisa vilde jeg vide hvad Alarsagen var til deres Uenighed, hvorudover jeg kaldte den ældste til mig og spurgte ham derom. Han svarede strax: Kiere Fader! Det er et Stykke Glas, som skinner naar vi vender Ryggen imod Lampen. Jeg lod det derpaa bringe til mig og forsøgte det, og som det kom mig noget usædvanlig for, spurgte jeg min Kone hvad det var for et Stykke Glas, og hun svarede strax at hun havde funnen det i Indvolden af Fisken, da hun skar den op. Jeg tænkte ligesaa lidet som hun, det var andet end et Stykke ordinaire Glas, men ikke desmindre prøvede jeg det dog engang, og derfor bad min Kone at skjule Lampen i Caminen, hvorefter vi saae, at det samme gav saadant et Skim fra sig, at vi ikke behøvede Lampen at gaae i Seng ved, jeg lod derfor Lampen slukke ud og lagde bemeldte Stykke Glas paa Kanten af Caminen, at det der skulle lyse for os. See der, sagde jeg, endnu en Fordel af det Stykke Bly, som Saadi Ben forærede os; Thi derved kan vi spare at kose Olie.

Da nu mine Born saae, at jeg havde slukket Lampen og at bemeldte Stykke Glas i dens Sted gav lyse i Stuen, bleve de derover meget forstrekke, og frege saa høit, at det funde høres runt omkring i Naboe-Lauget.

Den 820. Nat.

Teg og min Kone formerede denne Allarm ved det vi raabte til Bornene at de skulle tie; Dog funde vi ikke ganste bringe dem dertil, for end vi havde faaet dem i Seng og de vare faldne i Sovn. Vi gif da ogsaa omsider til Sengs, og Dagen derefter gif jeg som sedvanlig ganste tilig ud til mit Arbeid uden at tænke videre paa samme Stykke Glas. Dette maa nu ikke komme nogen noget fremmed for, at saadant hentes mig som en Mand der vel ofte havde seet Glas, men aldrig betractet nogen Diamant, og om end muligt en var kommen mig for Dine, havde jeg dog aldrig givet ret agt derpaa eller vidst at skionne paa dens Værdie.

Her vilde Eders Majestet allernaadigst behage at observere, at imellem mit og min Naboes Huus, var ikkun et slet Skilderum af Bindings-Bæk. Samme Huus tilhørte en meget riig Jede, som af sin Profession var en Juvelerer, og det Kammer, hvori han og hans Kone sov, var næst op til bemeldte Bæk. De havde alt lagt sig til at sove, da mine Born begyndte at giøre den

Allarm, som jeg allerede har fortalt, men de blev derved forhindret i deres Sovn og kunde siden ikke i lang Tid komme i Sovn igien. Dagen derefter, da jeg var udgaaet, kom Jodens Kone og flagede saavel paa egne som sin Mands Begne, at de af mine Borns Skriig var bleven forhindret i deres første Sovn; Min Kone svarede hende: Kiere Rachel; (Chi saa var Jode Konens Navn) Det er mig meget ukiert, at saas dant er skeet, og jeg beder eder om Forladelse dersor. J veed selv hvorledes det er med Born, en ringe Ting kan komme dem til at lee ligesaa vel som til at græde; Vil J komme ind med mig, saa vil jeg vise eder hvad der har givet Anledning til deres Skriig. Jode Konen fulgte altsaa ind med, og min Kone tog Diamanten, som endnu laae paa Skorstenen, viste hende den og sagde: Der kan J see! Dette Stykke Glas var Alarsag til al den Tumult, som J hørte i Aftes, og imidlertid Jodinden, som vel fiendte alle slags Edel-Stene, besaae samme, fortalte min Kone hende, hvorledes hun havde funden den inden i en stor Fisk, og saa fremdeles hvad der i Henseende til samme var passeret.

Da min Kone saaledes, som sagt, havde uttalt, svarede Jodinden, i det hun leverte Diamanten tilbage: Alischah! Jeg er af samme Tanker, som J, nemlig, at det er Kunst et Stykke Glas, men det er af ordinair Glas, og jeg haver næsten lige saadan et Stykke hjemme,

me, som jeg pleier undertiden at pynte mig med, hvilket er accurat ligesom dette, saa havde jeg nok lust til, at kisbe det, om I vil overlade mig samme. Men da mine Born horte dem tale om at sælge deres Lege-Toi, hindrede de med deres Skrigen denne Samtale, og baade deres Moder at hun vilde beholde samme Stykke Glas for deres Skyld, hvilket hun og, for at stille dem tilsfreds, maatte love.

Da nu Jodinden saaledes saae sig ned til at tage Afsted, gif hun vel bort, men forend hun ganske forlod min Kone, som fulgte hende til Doren, bad hun hende ganske sagte talende, at om hun sik i Sinde at sælge dette Stykke Glas, hun da ikke skulle vise nogen det, forend hun forst havde givet Jodinden det tilkiende.

Den 821. Nat.

Joden var allerede ganske tilig gaaet hen i sin Boed, hvor Juvelererne vare, og derfore forfoiede Jodinden sig strax hen til ham, og fortalte hvad hun havde udforstet. Hun beskrev ham Diamantens Størrelse, hvad Vægt den ungefehr kunde have, dens Skionhed og for treffelige Glands, men fornemmelig dens særdeles Egenstab, hvorved den efter Konens Beretning endog om Matten gav et overmaade klart Lys fra sig, hvilket var saa meget mere troverdig, efterdi hun stedse talede ganske aabenhiert.

Joden

Jøden stikkede strax sin Kone tilbage og besalede hende videre at handle med min Kone derom, dog saaledes, at hun i Begyndelsen ikkun bod noget lidet for den, ligesom hun fandt det best tienlig; Dernæst skulle hun byde noget høiere, ligesom Kiosbet efter Haanden faldt mere vankelig, med et Ord at sige, han skulde slutte Kiosb, i hvad det kostede.

Jødinden talte derpaa, efter hendes Mands Ordre, med min Kone i Enrom, uden længe at spørge efter om hun havde resloveret sig til at selge Diamanten. Hun spurgte hende, om hun for dette Stykke Glas vilde have Five Stykker Guld-Mynt. Endskjont nu dette syntes for min Kone en anseelig Sum, vilde hun dog det uagtet ikke svare fuldkommen nei eller ja, men sagde ikkun til Jødinden, at hun ikke vilde høre noget videre derom, førend hun først havde talet med mig.

Imedens dette steedte, havde jeg just forladt mit Arbeid, og var gaaet hjem for at spise til Middag, ja jeg kom just da de endnu stod og talede med hinanden uden for Dorren. Min Kone spurgte mig derpaa strax, om jeg var fornoiet med, at hun solgte det Stykke Glas, som hun havde funden i Fisken for de Five Stykker Guld-Mynt, Jødinden havde buden hende derfor.

Jeg gav ikke strax nogen Svar, men giort
 de mig adskillige Tanker om det Loste, som
 Saad havde giort mig, da han gav mig det
 foromtalte Stykke Bly, nemlig, at jeg der-
 ved skulde blive lykkelig. Jodinden derimod
 meente, at jeg ikke svarede hende, fordi jeg for-
 agtede den Summa som hun havde budet, hvor-
 udover hun strax sagde: Dersom I ikke er for-
 noiet, Naboe! med mit Bud, skal det ikke
 komme derpaa an, at jeg jo skal give eder et
 Halv Hundrede Stykker Guld-Mynt for det.
 Da jeg nu saae, at Jodinden steeg med Prisen
 saa hastig, nemlig fra Five til Halv Hundrede
 sit jeg derved Mod, og svarede, at hun endnu
 var ganste langt fra den Priis, som jeg agtede
 at selge Diamanten for. Hun sagde dersore
 fremdeles: Kiere Naboe! tag imod hundredde
 Stykker Guld-Guld, det er alt en stor Sum-
 ma, og jeg veed ikke engang, om min Mand
 vil være tilfreds med, at jeg giver saa meget
 dersor. Da hun saaledes endnu blev ved at by-
 de mere, svarede jeg at jeg vilde have Hundrede
 Tusende Stykker Guld-Mynt for det; Jeg vidste
 vel, at Diamanten maatte være mere værd, men
 for at vise Foelighed imod hende og hendes
 Mand, vilde jeg lade det beroe med den Priis,
 dog ikke slaae det ringeste af, og dersom de ikke
 tog imod dette Tilbud, skulde vel en anden Ju-
 velerer give mig mere.

Jødinden styrkede mig ikke lidet i denne min Resolution, efterdi hun hastede saa meget med at slutte dette Kib; Thi hun gjorde mig adskillige Bud efter hinanden saa at him omfis der steeg til et Halv Hundrede Stykker Guld-Mynt, men jeg undslog mig endnu derfor. Jeg kan, sagde hun, uden min Mands Minde ikke byde mere derfor; Men hav Taal modighed til i Aften, da han kommer hjem, da han selv kan tale med eder, og see Diamanten, hvilket jeg ogsaa lovede.

Den 822. Nat.

Da nu Jøden om Aftenen kom hjem, fortalte hans Kone ham, at hun i Henseende til Kibbet, hoerken havde udrettet noget hos mig eller min Kone, endskjont hun dog havde buden mig et Halv Hundrede Stykker Guld-Mynt, hun sagde derhoss, hvad Uimage hun havde gjort sig, for at faae ham til at oppebie eders Hjemkomst.

Jøden gav altsaa agt paa, at han kunde see, naar jeg kom fra mit Arbeid, og viile gaae hjem, ja han havde ikke saa snart seet mig forrend han kom løbende hen til mig og sagde: Kiere Naboe Hassan! vær saa god og lad mig se den Diamant som min Kone haver talet med eder om; Hvorpaa jeg lod ham gaae ind og viste ham samme. Men som det var ganste Mørk,

og Lampen endnu ikke var anstukken, merkede han af det Skin, som Diamanten gav fra sig, at hans Kone ikke havde givet ham en falsf Be-
retning. Han tog den i Haanden efterat han i lang Tid havde undersøgt den, funde han ikke nofsom forundre sig over den, hvorudover han sagde: Belan kiere Naboe! min Kone har bu-
den eber et Halv Hundrede Tusende stykker
Guld-Mynt for den, men for at fornøie eder
vil jeg endnu legge Eive Tusende dertil.

Jeg svarede strax: Hør Naboe! eders
Kone har vel sagt eder, at jeg holder den i Hun-
drede Tusende, enten faaer I da give mig
dem, eller og at Diamanten bliver min, her
er intet andet for. Joden blev vel ved at ac-
cordere en Tid lang, i Haab at jeg skulde slaae
noget af; Men han udrettede intet dermed og
den Frygt han havde, at jeg skulde vise en an-
den Juvelerer den, tvang ham endelig til at
slutte Kiobet for den Summa som jeg havde
forlangenet. Han sagde fremdeles, at han vel
nu ikke havde de Hundrede Tusende stykker
Guld-Mynt ved Haanden, men at han inden
ven anden Dags Aften vilde riktig udbetale mig
den fulde Summa, og endnu samme Dag brin-
ge mig twende Poser, hver med Tusende
stykker Guld-Mynt, paa det Kiobet skulde staas
fast og have sin Rigtighed.

Dagen derefter veed jeg ikke, enten Jodet
laante det vorige af sine gode Venner, eller og
han traadte i Compagnie med andre Juvelerer,
men hvorledes det end var, saa bragte han mig
dog det resterende af Summen til bestemte
Tid, hvorimod jeg leverede ham Diamanten.
Efter at dette Kjøbmandskab saaledes var bragt
til Ende, og jeg derved var bleven rigere end jeg
nogen Tid havde ventet, takkede jeg først Gud
for saadan sin store Maade og Godhed, og der-
næst vilde gierne have gaaet hen til Saad for at
vise hannem min Taknemmelighed, om jeg ikkun
havde vidst hvor han boede; Saaledes vilde
jeg og have opført mig imod Saadi som den,
jeg først var forbunden for min Lykke, endskont
hans gode Forsæt ikke havde giort den foronst-
te Virkning.

Hernæst var jeg betenktaa paa, hvorledes
jeg vel og til Nutte skulde anvende denne ansee-
lige Summa. Min Kone derimod, hvis Sind
esther hendes Kjens Sædvane mere var henvendt
til Forfængelighed, begyndte strax at giøre For-
slag om kostbare Klæder for hende og Bornene,
ligesom og om at kiobe et Huus og at meuble-
re samme paa det prægtigste. Jeg svarede hen-
de altsaa saaledes: Kiere Hustru, det er ikke saa-
danne Udgifter vi skal giøre Begyndelsen med,
lad ikkun mig raade, og I kan være vis paa,
at I skal faae det altsammen efter Haanden;
Thi omendskont Pengene duer ikke uden til at

give ud af, saa maa man dog saaledes omgaes med dem, at man nedlegger en Capital, hvor af man efter Haanden kan tage saaledes, at Kilden ikke udtommes. Derpaa er jeg nu berømt og i Morgen vil jeg foranstalte samme.

Den 823. Nat.

Dagen derefter, gik jeg omkring i Byen til en god Deel Reebslagere, som ikke sad i bedre Tilstand end jeg hidindtil havde siddet udi, og disse gav jeg Penge paa Haanden, i det jeg accorderede med dem om at arbeide for mig, og forskaffe mig enhver efter sin Formue en stor mængde af Reebslager Arbeid, hvorhos jeg losvede dem, at jeg ikke skulle lade dem bie efter deres Betaling, men skulle give dem Penge, naar de leverede deres Arbeid. Jeg anvendte endnu en Dag paa at accordere med de øvrige Reebslagere, og bragte det altsaa dertil, at alle Reebslagerne her i Bagdad siden den Tid er bleven ved at Arbeide for mig, og jeg kan sige, at de allesammen er vel fornøjet med mig.

Som jeg nu saaledes fik en stor mængde Arbeid færdig, saa leiede jeg mig Magaziner paa adskillige Steder, og holt paa hver Sted en Tuldmaegtig, som funde udselge mine Vahre, deels i Stykkevis, deels i store Quantiteter. Ved saadan Foranstaltung forhvervede jeg mig i en Hast, store og anseelige Gevinster. Men

at jeg nu kunde have mit Magazin paa et Sted, og ikke havde nodig paa saa mange Steder, at holde Fuldmaegtig, saa fiopte jeg mig en stor Gaard, som formedelst den store Plads, der var ved den, var særdeles beguem til mit Kobbmandskab. Denne Gaard lod jeg strax nedbryde, og igien opbygge den, som Eders Majestæt i Gaar allernaadigst har taget udi Diesyn. Jeg vil ikke tale om dens udvortes Anseelse, men allene sige, at den er forsynet med saa mange Magaziner, som jeg til min Handling haver forneden, og af saa mange Børrelser, som jeg og min Familie behøver.

Nogen Tid derefter gik de tvende gode Benner Saad og Saadi igien ud at spadsere, og som de hidindtil ikke havde tænkt paa mig, saa traf det just, at de nu falt paa at tale om mig. Altisa gik de den Bei omkring, hvor de pleiede at see mig, og de forundrede sig ikke lidet, da de fornæmmede, at jeg ikke mere brugte mit Arbejd. De spurgte derfor, om jeg var levende eller død, eller hvor jeg nu var blevet af. Ja deres Forundring blev endnu meget større, da de hørte, at den, som de spurgte efter, var blevet til en fornemme Kobbmand, og at man nu ikke mere kaldte ham Slet og ret Hassan, men Cogia Hassan Alhabbal, samt at han i den Gade, som de nævnte ved Mavn, havde ladet opbygge en Gaard, der var saa prægtig, at den saae ud, som et Pallais.

De tvende gode Venner sik altsaa i Sinde at gaae hen til mig, men som Saadi ikke kunde indbilde sig, at det Stykke Bly, som Saad havde givet mig, kunde være Alarsag til den Lyksalighed, jeg havde opnaaet, saa sagde han underveis til ham: Jeg er ret fornæret, at jeg har lagt Grundvold til Hassan Alhabbals Lyksalighed, dog kan jeg ikke finde mig i, at han vilde binde mig To Legne paa Ermet, for at faae Fire Hundrede Stykker Guld-Mynt i Steden for To Hundrede fra mig; Thi at tilskrive det Stykke Bly, som I har givet ham, hans nærværende Lyksalighed er noget, som jeg ikke kan giøre, og jeg er vis paa, at alle fornuftige skal bifalde mig herudi.

Ia efter eders Tanker gaaer det an, svarede Saad, men jeg begriber Sagen langt anderledes, og jeg seer ikke hvad Æolie I har til at ansee Cogia Hassan for en Logner, I ville altsaa ikkun tro, at han har sagt Sandhed, og at han ikke haver tænkt paa mindre, end at dølge sammen for os; Thi det Stykke Bly, som jeg har givet ham, er virkelig den eneste Alarsag til hans Lykke, og I skal snart blive forvisset derom, naar vi kommer til at tale med Cogia Hassan.

Den 824. Nat.

Som nu disse tvende gode Venner saaledes gif og talede med hinanden, kom de omfis- der

der i den Gade, hvor jeg boede. De spurgte
 strax efter mit Huus, og da man derpaa viste
 dem hvor det var, kunde de let af dets udvor-
 tes Prydelse kiende, at det var det rette, hvor-
 udover de bankede paa, og min Portner lukke-
 de dem op. Dog var Saadi bange for, at
 han skulle begaae en Uhsflighed, i Fald han tog
 Feil og gik ind i en fornemme Herres Huus i
 Steden for mit, hvorudover han var saa for-
 sigtig, at han spurgte Portneren, om dette
 Huus ogsaa tilhørte Cogia Hassan Alhabbal.
 Portneren svarede, at de havde ikke taget Feil,
 og bad dem derfor, at de ville træde inden for,
 og lade en af hans Slaver, som de først kom
 til, vise dem ind paa Sahlen, hvor jeg fandtes.
 Saa snart jeg saae dem ankomme, kiendte jeg
 dem strax, og derfor løb ud imod dem, og vil-
 de kyssé Sommen paa deres Kortel, men de
 forhindrede mig derudi, og jeg maatte imod
 min Billie tillade dem at de tog mig i Favn.
 Dernest bad jeg dem at sætte sig need paa en
 Sofa, og endskont jeg her ville tage det nederste
 Sted, saa nødte de mig dog til at sidde overst.
 Maadige Herrer, sagde jeg til dem: Jeg har
 ikke forglemt, at jeg er den arme Hassan Alhab-
 bal, og om jeg endskont ikke var eder saa høit
 forbunden, som jeg er, saa veed jeg dog, hvad
 eder tilkommer. Deraf beder jeg, at I ikke
 vil beskiemme mig. Herved overtalede jeg dem
 til, at de tog det Sæde, som jeg anviste dem,
 og jeg selv satte mig lige over for dem paa en
 anden Sofa.

Saasnart de havde sat sig need, tog Saadi Ordet, og sagde: *Cogia Hassan!* Jeg kan ikke udsige, hvor stor min Fornbielse er over at see eder ungesær i den Tilstand, som jeg onskede eder, da jeg forærede eder de Fire Hundrede stykker Guld-Mynt, hvilken Summa jeg formodede den skulle sætte eder udi den lyksalige Tilstand, som I nu er udi. En eneste Ting bekymrer mig, hvilken jeg ikke kan begribe, nemlig af hvad Alarsag I twende gange ville dølge Sandheden for mig, da I foregav ved ulykkelige Hendelser at have mist dem, hvilket stedse er kommen, og endnu kommer mig utroligt for. Jeg slutter mig til, at I den sidste gang vi talede med eder, ikke har villet aabenbare os eders Tilstand, efterdi I samme Tid ei havde gjordt saa stor en Fremgang, som I ville være bekient. Imidlertid troer jeg dog, at I nu med eders egne Ord skal bekræfte saadant.

Saad anherte disse Saadi Ord med stor Utaalmodighed, jeg ville ikke sige Fortrydelse, hvilken man dog let kunde fiende hos ham, i det han stedse stod med nedslagne Dine, og rystede med sit Hoved. Ikke destomindre lod han ham dog tale reent ud, og derefter sagde til ham: *Saadi tillad mig, at jeg erindrer eder om noget, forend Cogia Hassan svarer eder; Thi jeg kan ikke andet end forundre mig, at I saa sterkt vil forsegte eders forud fattede Meninger, og derved falde Mandens Oprigtighed i Evavl,*
som

som dog har forsikret eder saa omstændelig, om Sagens rette og sandfærdige Sammenhæng. Jeg har jo allerede sagt eder, og siger det endnu, at jeg begge gange strax i Begyndelsen troede ham paa hans Ord, og I maa indvende derimod hvad I vil, saa er jeg dog forsikret, at han har talet Sandhed. Men lad ham nu selv tale, og da kan han best forklare hvo af os der har Ret paa sin Side.

Den 825. Nat.

Da nu de tvende gode Benner havde uttalt, svarede jeg dem saaledes: Maadige Herre! Jeg ville heller fordomme mig selv til en evig Taushed, end jeg efter eders forlangende Willie giore nogen Forklaring i denne Sag, saafremt jeg forud vidste, at den Strid, som for min Skyld har reist sig imellem eder, formaatte at ophæve eders Venstabs-Baand, men desom jeg derimod er forsikret om, at det ikke skal have saadan en Virkning, saa er jeg strax færdig at give den Forklaring, som I forlanger. Imidlertid kan I være forsikret paa, at jeg skal fortælle det med lige saa stor Oprigtighed, som det jeg de forrige gange har fortalt eder om de ulykkelige Hændelser, som mig var vederfaret. De havde derpaa ikke saa snart erklæret, at det ikke skulle opvække nogen Misforstaelse hos dem, at jeg jo strax fortalte dem hele Sag fra Punct til Punct saaledes: Som Eders Ma-

Majestæt har hordt det, og det uden at forgleme de allerringeste Omstændigheder.

Men i hvoraabenhieret jeg end talede med dem, saa var jeg dog med al min Oprigtighed ikke god for, at udrydde de forud fattede Menninger, som Saadi var indtaget af; Thi da jeg havde udtalet, gav han mig følgende Svar: *Cogia Hassan!* Det som *I* fortæller mig, om den Hændelse med Fisken og Diamanten, som derudi blev funden, kommer mig ligesaa utrolig for, som det *I* tilforn har fortalt mig om Nov-Fuglen, der sloi bort med eders Turban, og om det Bytte med Kliddene, men det maa nu hænge sammen som det vil, saa er det dog alt nok nu at være overbeviist om, at *I* ikke mere er fattig, men riig, hvilket var mit Forsæt at hielpe eder til, og altsaa glæder det mig, at jeg har naaet mit Maal.

Som det nu blev noget sildig ud paa Aftenen, saa stod de op og vilde tage Alfsteen, men først det kom dertil, sagde jeg til dem: Maadige Herrer! Lad det behage eder at tilstaae mig en Maade som jeg vil forlange af eder. Den bestaaer derudi, at *I* vil giøre mig den Ere at nyde et Aftens-Maaltid hos mig, samt forblive her Matten over, for i Morgen tiilig at tage over Vandet med mig til et lidet Lyst-Huus, som jeg til den Ende har tilforhandlet mig, paa det jeg nu og da kunde tage derover for at faae frist

frisk Luft. I skal ikke frygte, at I jo samme Dag skal blive besordret til Lands tilbage; Thi jeg skal foranstalte, at enhver af eder faaer en Hest at ride paa.

Dersom Saad ikke har noget at forrette, som kan forhindre ham derfra, sagde Saadi, saa er jeg villig til at syldestgiore eders Begiering. Saad svarede, at han ingen Forretning havde, som presserede, og derfor gierne kunde giore os Compagnie; Men det vil være fornøden, at vi stikker et Bud hiem, som kan lade dem vide, at de ikke skal bie efter os. I saadan Henseende lod jeg en af mine Slaver falde ind, og imedens de befalede ham, hvad Erende han skulle forrette, tog jeg Leilighed at giore Anstalt til et Aftens Maaltid.

I midlertid vi oppebiede bemeldte Aftens Maaltid, viste jeg mine Belgierere omkring for at besee sig i mit Huus, hvor de fandt alle Ting meget vel indrettet efter mine nærværende Omstændigheder. I øvrigt faldte jeg saavel den eene som den anden for min Belgierer; Thi dersom Saadi ikke havde været, saa havde Saad ikke heller givet mig det for omtalte stykke Bly, og ligeledes kan jeg sige, at Saad var Alarsag i, at Saadi forcerede mig de Fire Hundrede stykker Guld-Mynt, folgelig maas jeg tilstaae, at de begge har contribueret til min Lykke. Dernæst sorte jeg dem ind i Sahlen, hvor de talede ad stil-

stilligt med mig angaaende min Handling, og jeg funde merke, at de var vel fornaltet med den Maade, paa hvilken jeg opførte mig.

Den 826. Nat.

Omsider kom de og berettede mig, at Aftens-Maaltidet var færtig, og som Bordet var dækket paa en anden Sahl, saa bad jeg dem at spadsere derind. De kunde her ikke nofsom forundre sig over de mange Lys, som der var opsat, ligesom og over Stedets Methed og Reenslighed, ja de berommende endog det Skienke-Bord, som der forefandtes, og de nydelige Rester, som var sat paa Bordet. Over Maaltidet forniede jeg dem med Music og Sang, og efter Maaltidet lod jeg endeeel Dantsere og Dantserinder tiene dem til Fornsieelse, hvorved jeg saa vidt som muligt var, gav tilkiende, hvorledes intet var mig fierere end at vise min Taknemmesmelighed imod dem.

Efterat jeg saaledes om Aftenen havde overstaltet disse Venner til at staae tilig op for at profitere af Kolingen, saa begav vi os Morgenen derefter længe for Solens Opgang need til Bredsten af Floden, hvor vi med hinanden forsoiede os i et lidet Skib, som var forsynet med sit beskrige Mandsskab, og efter en Tid af halvanden Times Seilads, landede vi paa det Sted, hvor mit Lyst-Huus laae.

Da vi altsaa var kommen op paa Landet, blev de tvende Venner paa nogen Tid staende ganske stille for at betragte denne Bygnings udvortes Deilighed og Stedets Situation, som den var opsat paa, og de befandt, at som det laae paa et frit Sted, at man da til alle Sider kunde have et deiligt Udsigt. Jeg fulgte den derpaa ind i Huset, og lod dem see alle Kammerne, og besynderlig de bequemmeste deriblant, hvilket ret opmuntrede dem, saa at de ikke fortrod paa deres Reise. Derefter gif vi ud i Haven, hvor de mangfoldige Pommerants- og Citron-Træer best befaldt dem. De vare just samme Tid fulde af Frugter, og Lusten var ligesom balsameret af den Lugt, som de gav fra sig. Disse Træer vare plantede ved begge Sider af Gangene, og stode lige vidt fra hinanden, men det som endnu var mere at legge Merke til, var, at der gif en Canal igennem Haven, som saa kunstig var ledet ind fra Floden af, at den af sig selv vandede hver Træ i Serdeleshed. Kort at sige Den Skygge som man fandt der under Træerne, den Koling, som man kunde have mit under Soeslens hede, Vandets behagelige Brusen, Fuglenes Deilige Sang, og mange andre behagelige Ting indtog deres Sandser saa aldeles, at de snart ved hvort Skridt maatte blive staende, snart for at vase, hvor hoiligen de var mig forbundet, fordi jeg havde fort dem ud paa saadant fornoieligt Sted, og snart for at gratulere mig med det Kobb jeg der havde gjort, og

og snart for at giore mig nu een, nu en anden
Compliment.

Jeg forte dem om, der ganske need til En-
den, og viste dem en lang Rekke af store Træer,
som var Grendse-Skiellet for min Have, hvor-
nest jeg ledsgagede dem ind i et Kabinet som paa
alle Sider var aaben, men derhos omgivet med
en stor Deel Palme-Træer, som beskyggede det
aldeles, uden at forhindre den fornødne Udsigt;
Her anviste jeg dem en Sofa, og bad dem sæt-
te sig need for at tage nogen Hvile.

I midlertid havde to af mine Sonner (som
tillige med deres Informator havde faaet Lov,
at tage derud for at nyde nogen Forfriskning)
forladt os, og gaaet ind i Skoven, hvor de gift
og ledte efter Fugle-Reder, og da de omsider blev
en vaer, i et stort Træ, forsøgte de i Begyndels-
sen at ville flyve op i Træet; Men som de hver-
ken havde Kraester eller Bequemhed dertil, maats-
te de lade en af mine Slaver, som jeg havde gi-
vet dem med til deres Opvartering, stige der op,
for at tage Fuglene need af Reden.

Den 827. Nat.

Da nu bemeldte Slave var kommen allerhøiest
op i Træet, fornam han til sin store For-
undring, at Fugle-Reden var bygget i en
Turban, hvorudover han i en Hast tog den til
sig

sig, og steeg igien need af Ereet for at vise mi-
ne Born den Turban han havde faaet. Og
som han ikke twilede paa, at det jo var en
Eing, jeg gierne vilde see, saa leverede han den
til min ældste Son, med Begiering, at han
skulde bære den hen til mig.

Imedens de endnu var langt borte, funde
jeg see paa dem at de havde været lykkelig i at
finde Fugle-Neder, esterdi de lob af Glæde og
vare ganske forniede. Min ældste Son kom
strax hen til mig, og i det han leverede mig det
han havde, sagde han: Hierte Fader! See
her en Fugle-Nede som er bygget i en Turban.
Saadi og Saad blev ikke mindre bestyrtset end
jeg over denne selvsamme Haendelse; Dog gif
min Forundring videre end deres, da jeg omfir-
der faae, at det just var den Turban, som
Rov-Fuglen havde taget fra mig. Jeg betrags-
tede den paa alle Sider, og sagde dernæst til de
twende gode Benner: Maadige Herrer! Kan
J nu erindre eder, at denne er den selvsamme
Turban, som jeg havde paa, da J første gang
giorde mig den Ere at tale med mig?

Jeg troer ikke, svarede Saad, at Saadi
har lagt mere Merke dertil end jeg, dog har
hverken han eller jeg ringeste Alarsag til at twile
derpaa, saa fremt de Hundrede og Halvsemte-
findstive Stykker Guld-Mynt findes derudi.
Maadige Herre! svarede jeg, twivl ikke paa,
E. en N. III.B. R E at

at det jo er den selvsamme Turban; Thi forudens
at jeg meget vel känner den, kan jeg endogsaac
af deres Vægt erfare, at jeg ikke tager Feil,
hvilket I strax skal tilstaae, om det maatte be-
hage eder at tage sat derpaa. Efter at jeg alt-
saac havde taget Fugle-Reden ud, og givet mi-
ne Born den, overleverede jeg Turbanen til
Saad, som igien præsenterede Saadi den, med
Begiering, at han skulle veie hvor tung
den var.

Jeg vil gjerne tro, svarede Saadi, at det
er eders Turban, men ikke destomindre bliver
jeg dog bedre overbevist derom, naar jeg seer
de Hundrede og Halvfemtesindstive Stykker
Guld-Mynt derudi.

I det jeg nu tog min Turban tilbage, sag-
de jeg fremdeles til ham: Maadige Herre! For-
end jeg videre rører ved den, anseer jeg det for-
noden, at bede, at I noie vilde betragte sam-
me, og i sær legge Merke til, at den ei først i
Dag er kommen op i Treæet; Thi den Stand,
I finder den udi, og den Fugle-Rede, som
uden menneskelig Hielp deri er bleven bygget,
ere visse Kiende-Tegn, at den maa have væ-
ret i samme Treæ fra den Tid af, da Nov-
Fuglen snap den fra mig. Men jeg gisør mig
dog derhos det Hætab, at saadanne Erin-
dringer ikke skal give eder Aarsag til For-
trydelse, allerhelst da det er mig ikke lidet
Magt

Magt paaliggende at betage eder al Mistanke
til mig i denne Sag.

Saad begyndte derpaa, at hielpe mig til
mit Forsvar, og sagde: Saadi, denne Sag
gaaer eder an og ikke mig, efterdi jeg ganske er
overbevist om, at Cogia Hassan ikke taler
andet end det, som kommer overeens med
Sandhed.

Den 828. Nat.

Midlertid Saad saaledes talede, løste jeg
det Linnedede Klæde op, som var soobt om-
kring min Turban, og altsaa fik Pungen ud
med Pengene, hvilken Saadi strax kunde kien-
de at være den samme, som han havde givet
mig. Jeg rystede derpaa Pengene ud paa et
Bord for dem, og sagde: Nu I gode Herrer!
Her er Pengene, nu ville I selv behage at tæl-
le dem efter, for at see om Tallet er rigtig.
Saadi tog strax og tællede Ei i hver Hob, og
fik omsider saa mange Hobe, at de accurat ud-
giorde Hundrede og Halvfemtesindstive Styk-
ker. Som han nu ikke kunde have mere at
indvende imod saa aabenbar en Sandhed, saa
rakte han mig Pengene, og sagde: Cogia Has-
san! Jeg tilstaar vel, at disse Hundrede og
Halvfemtesindstive Stykker Guld-Mynt ikke
er kommen eder til Nutte og altsaa ikke heller har
kundet befordre eders Lyksalighed. Men de an-

dre Hundrede og Halvfemtesindstive, som \mathfrak{I} forvarede iblant Kliddene, har ventelig ikke lidet contribueret til eders Lykke. Maadige Herre! svarede jeg: Det som jeg har fortalt eder, er den rene Sandhed, saa vel i Henseende til den sidste, som den første Summa, og folgelig kan jeg ikke falde mine Ord tilbage, med mindre jeg vilde lyve mig selv paa, for at foie eder.

Cogia Hassan! svarede Saad, lad ikkeun Saadi beholde sine Tanker for sig selv; Thi jeg bekymrer mig ikke om, at han troer, hvorledes det halve af eders Lykke maa tilskrives den sidste Sum Penge, som han gav eder, naar han ikkeun derhos vil tilstaae, at det Stykke Bly, som jeg gav eder har hiulpen til det andet halve, samt ikke twile paa det, som \mathfrak{I} har fortalt ham om Diamanten.

Saadi svarede: Kiere Ben! Jeg vil tilstaae eder alt hvad \mathfrak{I} vil have, saa fremt \mathfrak{I} ikkeun tillader mig at tro, at man ikke kan samle Penge tilsammen, uden man har Penge at begynde med. Hvad? Svarede Saad: Bar jeg saa lykkelig, at jeg fandt en Diamant paa et Halv Hundrede Tusende Stykker Guld-Mynt, og man betalte mig denne Summa derfor, funde det da siges, at jeg havde forhvervet saadan en Capital ved Penge?

Som nu Tiden var for Haanden, at man skulle spise til Middag, saa maatte de lade det vcre nok, som allerede var salet om denne Materie, og vi begav os dernest tilbage til mit Lyst-Huus, hvor vi fandt Bordet dækket og Maden indbaaren. Vi satte os derfor til Bords, og efterat Maaltidet var til Ende, lod jeg mine Giester Frihed til at hvile sig, indtil den storste Heede af Dagen var forbi, og imidlertid gav jeg Huus-Fogden og Gartneren Ordre hvad de skulle giøre. Efter nogle Timers Forløb gif jeg igien ind til dem, og vi talede med hinanden om adskillige Materier, indtil det omsider blev saa foligt, at man den øvrige Tid kunde divertere sig i Haven. Da nu Soelen var gaaet need, satte vi os til Hæst og kom saaledes To Timer ud paa Natten ved klar Magne-Skin til Bagdad.

Nu veed jeg ikke hvorledes det kom sig, at mine Folk havde forsømt at forsyne os med den fornødne Havre; Og som Boderne paa samme Tid vare tillukte, og desuden laae remmelig langt borte, var det ikke mueligt at faae fiobt noget, hvorudover en af mine Slaver gif omkring i Naboe-Lauget for at faae noget, og i det han ved denne Leilighed fik nogen Klid at see, fiobte han samme, og lovede at bringe dem leer Karret tilbage, som det var udi. Da nu Slaven slog disse Klid ud i Krybben for Hæstene, fornam han, at der laae et Klæde derudi, som var

sammenbunden, og temmelig tung at høre, hvilket han strax bar ind til mig i selvsamme Stand, som han havde funden det, og sagde derhos, at det mueligt var det Klæde, som han saa ofte havde hørt mig tale om, naar jeg fortalte mine gode Venner min Historie.

Den 829. Nat.

Nu kan man let forestille sig, hvor fornøjet jeg blev over denne Tidende, ja jeg tovede ikke længe, forend jeg vendte mig til mine Bestgjørere og sagde: Maadige Herrer! Gud maa ikke vilde have, at vi denne gang skal skilles fra hinanden, forend I fuldkommen er overbevist om, at det er Sandhed, som jeg har fortalt eder. Jeg indrettede dernest min Tale til Saadi allene, og sagde: Her er de andre Hundrede og Halvfemtesindstive Stykker Guld-Mynt, som jeg har fået af eder, og jeg kan, uden at tage Feil, paa det Linnede Klæde fiende, at det er de selvsamme. Jeg loste derpaa Klædet op og tællede bemeldte Penge for ham, og han befandt at Summen var ganske rigtig. Leer-Karret lod jeg en af mine Slaver strax bære ud til min Kone, for at spørge, om hun fiendte samme, dog uden at berette hende noget af hvad der var tildraget sig. Hun havde ikke saa snart fået samme i Hænderne, at hun jo strax fiendte det, og altsaa lod niig sige, at det var det Leer-Kar, som hun med Klid og alt havde byttet bort for Jord.

Saadi

Saadi gav sig herpaa tabt, og altsaa sagde til Saad: Nu maa jeg give eder ret, og jeg tilstaaer, at Pengene ikke altid er et sikkert Middel, til at blive riig ved. Saasnart Saadi havde talt dette, tog jeg Ordet og sagde: Naadige Herre! Jeg understaaer mig ikke at giøre eder nogen Forslag om at tage de Tre Hundrede og Firesindstive Stykker Guld-Mynt tilbage, som Gud har behaget at sende til Lyset igien, for at befrie eder fra al Mistanke i Henseende til mig; Allerhelst da jeg er forsikret paa, at I ikke har forceret mig dem til den Ende, at I vilde have dem igien. Men som Gud har været saa naadig ved andre Midler at velsigne mig med saa megen Rigdom, som jeg rigelig kan leve af, saa forlanger jeg dog ikke at anvende samme til min egen Mytte, og altsaa haaber jeg, at I ikke optager det fortrydlig, om jeg i Morgen uddeler dem iblant de Fattige; Thi derved kan vi paa begge Sider drage en storre Guds Belsignelse til os.

De tvende gode Venner besluttede endnu denne Nat at forblive hos mig, og efterat de om Morgenens med Havnetag og andre brugelige Complimenter havde taget Afsteed med mig, tog de igien hjem enhver til sit. I øvrigt var de i alle Maader fornøjet, at jeg havde taget saa vel imod dem og at de dernest saae sig forvisset om, at jeg paa ingen Maade misbrugte den Lykke, som de næst Gud havde været Alar sag til.

Jeg forsomte og ikke, at jeg jo kore **Tid**
derefter besøgte enhver af dem i deres egne **Hu-**
se, for desto bedre at give min **Taknemmelighed**
tilkiende; Og fra den **Tid** gjorde jeg mig en
Ere af fremdeles at holde **Benskab** med dem,
og efter deres **Begiering** ofte at besøge dem.

Calife **Haroun Alraschid** hørte **Cogia**
Hassans Historie med saa stor **Algtsomhed**, at
han ikke vidste den var til **Ende**, forend han af
hans **Taushed** funde slutte sig det til, og altsaa
sagde han til ham: **Cogia Hassan!** Jeg har i
lang **Tid** ikke hort noget med saa stor **Fornbiel-**
se, som det du paa nærværende **Tid** har fortalt
mig om de forunderlige **Beie**, paa hvilke det
har behaget **Gud** at gisre dig **lykkelig** i denne
Verden. Nu er det fornemmelig din **Sag**, at
du viser dig **taknemmelig** imod ham, og søger
at anvende dine **Midler** til hans **Ere** og dit eget
Beste. Imidlertid er det mig kiert, at jeg veed,
hvorledes den **Diamant**, som saa uformoden-
lig har besordret din **Lykke**, er i min **Giemme**,
og jeg er paa min **Side** ikke mindre forsyet, at
jeg er kommen efter, paa hvad Maade samme
Diamant er kommen frem for **Lystet**. Men som
det nu let kan hænde sig, at **Saadi** endnu kan
bære nogen **Evil** om **Sagens** rette **Sammen-**
hæng, efterdi der er en stor **Forskiel** paa **Dia-**
manten, og en altsaa kan være meget mere værd,
i Henseende til den besynderlige **Egenskab**, som
kan være ved den, saa er det min **Billie**, at du
lader

lader begge de gode Venner komme her op paa
mit Paatais, paa det min Skat-Mester kan vi-
se dem Diamanten, og saaledes, udrydde
al den Bantre, som endnu kan være tilbage
hos ham, samt overbevise ham, at Penge
ikke er et vis Middel for en fattig Mand, at
han derved paa en fort Tid skulle opnaae en an-
seelig Rigdom. Saa vil jeg og sagde Calife
fremdeles, at du skal fortælle din Historie for
min Skat-Mester, paa det samme efter hans
Foranstaltung kan vorde optegnet og tillige med
Diamanten forvaret i mit Skat-Kammer.

Den 830. Nat.

Efterat Calife saaledes, som sagt er, havde
erindret hvad han ville, boiede han sit Ho-
ved imod dem alle Tre for dermed at vise, at
han var fornoiet med dem, hvorudover de strax
kastede sig need for hans Throne, og derefter
gik hver til sit.

Sultaninden Scheherazade, spurgte her-
paa sin Gemahl, Sultanen, hvorledes disse Hoen-
delsel befait ham, og da han ikke kunde andet
sige, end at han jo havde hostet sig den For-
noelse der af, som han forud havde ventet sig,
saa forlangede han, at om hun endnu hav-
de flere i Forraad, hun da strax ville gio-
re en Begyndelse derpaa, siden der endnu
Kf 5 var

var god Tid; Scheherazade lod ham altsaa
ikke længe ligge, men begyndte strax saaledes:

Historie

Om

**Ali-Baba og Fyrgetive Rovere, som
veed een Slavinde blev udryddet.**

A stormægtigste Sultan, sagde hun: I een Sted i Persien, som ligger paa Eders Majestæts Grændser, vare twende Brodre, af hvilke den ene hedde Cassim, og den anden Ali-Baba; Disse havde efter deres Fader ikkun faaet lidet Arve-Gods, og som de Deelte samme lige immellem sig, syntes det, at de og skulle have lige Lykke. Ikke destomindre hendte det sig dog, at det falt langt anderledes ud; Thi Cassim sit en Hustru, som fort efter Brællupet arvede et Magazin, hoorudi alle Kielderne vare fyldte med kostbare Bahre, og desuden adskilligt Jord-Gods, saa han derved blev sat i en fuldkommen Velstand, og altsaa blev een af de rigeste Kibmænd der i Byen.

Ali-Baba havde derimod faaet en Hustru, der var ligesaa fattig som han selv, hvorfor han og boede i et lidet og ringe Huus, og havde ikke noget andet at fortjene sit Brod, og for-

forsørge sig og sine med , end at han i næste Skov
gik og huggede Brænde , hvilket han forre til
Staden paa Tre Æseler (hvori al hans Rig-
dom bestod) og solgte det der.

Da nu denne Ali-Baba engang i hemeldte Skov næsten havde hugget saa meget Brænde , som han efter Sædvane kunde belade sine Æseler med ; Saae han langt fra en tyk Stov staae op i Lusten , som efter Haanden nærmede sig til ham . Han gav altsaa noie Agt derpaa , og merkede omsider , at det var en stor Deel Ryttere , som i fuld Fart kom ham i Mod . Endskjont man nu i samme Land ikke nylig havde hørt noget tale om Rovere , fattede Ali-Baba dog de Tanker , at disse mueligt kunde være saadanne Folk ; Som han nu i en Hast ikke saae Leilighed til at bringe sine Æseler i Sikkerhed , var han allene betenktaa paa at skule sig selv , hvorudover han flyvede op i et tykt Træ , hvis Grene ikke høit fra Jordens udbredte sig i en Runding , og stode saa tæt sammen , at der ikke var meget Rum imellem dem .

Imellem disse Grene fros han ind , og stod der saa meget destobedre forvaret , siden han der fra havde en god Udsigt , og kunde see alt hvad der passerede , uden igien at blive seet af nogen . Dette Træ stod ved Roden af en Klippe , som man med Magelighed kunde gaae rundt omkring men var tillige meget høiere end hemeldte

Træ

Tre og saa steil, at man paa ingen Side kunde
stige op paa den.

Rytterne, som alle vare store, stærke, vel
udmonderede og bevæbnede Mænd, kom omsi-
der hen til denne Klippe, hvor de steeg need af
deres Hæste.

Den 831. Nat.

Ali-Baba havde altsaa Lejlighed til at kunde
tælle hvor mange de vare, og han fornem-
at de vare Fyrgetive i Tallet, og i det han tilli-
ge betrakte deres fulde Udrustning, kunde han
ikke domme andet, end at de jo maatte være
Roverer; Han tog ikke heller Feil; Thi de vare
jist saadanne Folk, hvilke, endstiont de i sam-
me Egn ikke gjorde nogen Skade, øvede dog
deres Roverie paa andre langt bortliggende
Stæder. Disse Rovere havde nu deres Sam-
lings-Plads. Og det, som han der videre saae
dem foretage sig, bestyrkede ham mere og me-
re i hans Menning.

Thi enhver af disse Ryttere tog Tommen
og Bidselet af sin Hæst og derimod bandt dem
en Pose med Byg om Halsen, som de havde
bragt med sig bag paa deres Hæste. Derefter
tog en hver sin Ride-Tastke paa Nakken og de
fleste af samme syntes for Ali-Baba at være
temmelig tunge, hvoraf han sluttede, at der
maats-

maatte være Solv og Guld i dem. Den fornemste iblant disse Rovere, som Ali-Baba ansaae for deres Capitain, bar selv sin Ridderkasse saavel som de andre. Samme nærmede sig til Klippen, der laae ikke langt fra det Tre, hvor Ali-Baba havde skjult sig, og efterat han havde giort sig Bei igiennem Buskene, sagde hand disse Ord: Sesem (*) luk dig op; Og dette talede han saa tydelig, at Ali-Baba kunde høre det. Saa snart som Rover-Capitainen havde sagt dette, aabnede sig en Dor, og efterat han havde ladet alle sine Folk gaae for ind, gik han selv bag efter og lukte Doren til for sig.

Roverne forblev længe derinde i Klippen og Ali-Baba, som frygtede, at enten en af dem, eller de alle maatte komme ud, om han forlod det Sted han var paa, og ville undsøge, saae sig tvungen til at blive hvor han var, og have Taalmodighed. Bel havde han Lust til at stige need og tage et par af Hæstene, og sætte sig paa den ene, saamt tage den anden ved Haanden, og saaledes at drive Tre sine Aeseler for sig, indtil han kunde naae Byen; Men som Udsaldet af dette Forsæt, syntes baade uvis og farlig, greb han til det sikkerste Middel, nemlig at bli ve hvor han var. Endelig blev Doren igien aabned,

(*) Sesem er et deiligt slags Frugt, som bringes fra Levanten, det er Orienten.

aabned, og de Fyrgetive Røvere kom ud, men Capitainen, som sidst var gaaet ind, kom først ud igien, og efterat de vare gaaen forbi Træet hvor Ali-Baba sad, hørte han, at Capitainen lod Dorren lukke sig igien ved disse Ord: Sesem, luk dig til. Hvorpaa de tommede deres Hæste op igien, bandt Ride-Tæsterne paa og svingedde sig i Sadelen. Da nu Capitainen saae, at de alle var reisefærdige, reed han foran igien, ad samme Vej, som de vare komne fra, og de andre folgede efter.

Ali-Baba syntes endnu at det var for tilig at stige need af Træet; Thi han tænkte ved sig selv, at de muelig kunde have forglemt noget, som de igien skulde hente, og om saa var kunde han lettelig blive greben, hvorudover han holt Die med dem, indtil de ganske var kommen ham af Syne, saa han for Sikkerheds Skyld først længe derefter kom need. Som han nu nære havde observeret alle Ting, og vel beholdt de Ord, ved hvilke Capitainen lukkede Dorren op og i, var han saa dristig at forsøge, om de ogsaa kunde have samme Virkning, naar han talede dem, hvorudover han gif hen igennem Buksen, og fandt Dorren, som de havde skjult, hvorndest han sagde: Sesem, luk dig op, og i det samme blev den ganske vidt aabned.

Den 832. Nat.

Ali-Baba havde her ventet et mørkt og følt
 Sted, men han maatte høielig forundre sig,
 da han saae en viid, lys og stor Alabning, som
 var udhulet ligesom en Hvoelvning, og havde
 sit Lys fra en Alabning, som var oven i Klippen.
 Her sandt han en stor Forraad af Levnets-Mid-
 ler tillige med en stor Deel Pakker med kostba-
 re Bahre af Silke-Tøj og Brocade, item præg-
 tige Tapeter, og særdeles myntet Guld og
 Sølv, liggende deels opstablet i store Dyrner,
 og deels indpakket i store Sække. Da han
 saae alt dette, sluttede han deraf, at denne Hus-
 le ikke allene i mange Alar men endog i mange
 Seculis havde tient disse Rovere til Skul, li-
 gesom en havde succederet en anden.

Ali-Baba betænkte sig ikke længe forend
 han gik ind i Hulen, og saa snart han var
 kommen ind, lukkede Dorren til efter sig, og
 forgede ikke for hvor han skulle komme ud igien,
 siden han vidste den Kunst hvorledes han igien
 skuldeaabne Den. Sølvet rorte han ikke ved,
 men tog allene fat paa det myntede Guld, sær-
 deles det som var i Sækken, hvorfra han tog
 paa adskillige gange saa meget, som han funde
 synes hans Tre Aeseler kunde bære. Da dette
 var skeet lukkede han sig op, og gik ud at samle
 Aeselerne tilsammen, hvilke han drev hen til
 Klippen og læssede Sækken paa dem, og at
 han

han desto bedre kunde skule samme , lagde han noget Brænde derover , saa man ikke lettelig skulde merke det.

Saa snart han var færdig , lukkede han Dørren til igien , med de Ord : Sesem luft dig til ; Thi den havde altid selv luft sig til igien , saa ofte , han var gaaet ind og derimod altid bleven aaben , naar han var gaaen ud deraf .

Efterat dette var skeedt , sogte han lige til Byen , og da han var kommen hjem , lod han sine Wølser gaae ind i en lidet Gaard og lukkede Dørren med al Omhyggelighed til efter sig . Derefter tog han det lidet Brænde , hvorunder Sækkene vare skulte , og bar dernæst Pengene ind i sit Huus , og nedlagde dem for sin Kone som sad paa en Sofa .

Konen foledes strax paa Sækkene , og da hun fornam , at de vare fulde af Penge fattede hun Misstanke til ham , at han havde staalet dem ; Hvorudover hun ikke kunde bare sig , at hun jo , da alle Sækkene , vare indbaaren , sagde til ham : Ali - Baba ! Er det mueligt , at I skulle være saadan et Skarn , at I men Ali - Baba faldt hende ind i Talen og sagde : Gior eder ikke nogen urolige Tanker ; Thi jeg er ingen Tyv , uden saa er , at man bliver der ved , at tage noget fra Tyve . I skal snart fatte bedre Tanker om mig , naar jeg fortæller eder

Der min Lykke. Derpaa kommede han sine Sække ud, og da hans Kone saae den store Mængde Guld-Mynt, som der var udi, funde hun ikke nofsom forundre sig derover, i Scerdesleshed, da han strax derefter fortalte hende hvad der havde tildraget sig, hvilket han dog til Slutning, bad hende, for alle Ting at holde hos sig selv.

Den 833. Nat.

Da nu denne Forundring og Forstrekkelse havde sat sig lidet hos hende igien, glæddee hun sig med hendes Mand over den store Lykke, som saa uformodentlig var kommen over dem, og hun begyndte Stykkevis at ville tælle hvor mange Perige der var; Men Ali-Baba sagde: Hvad er det I tager eder for? Kone; Ebi naar ville I vel blive færdig med at tælle alt dette, jeg vil heller, for ikke at spille Eiden, gaae hen, grave en Hule, og derudi forvare dem allesammen. Det var dog godt, svarede Konen, at vi i det mindste vidste hvor meget der var, jeg vil derfor gaae hen i Naboe-Lauget og laane et lidet Kar, hvor vi funde maale dem imedens I graver Hulen. Kiere Kone! svarede Ali-Baba, det, som I derudi har i Sinde, er ei nyttig til noget, og dersom I vil tro mig saa er det bedre, at I lader saadant bli ve; Dog kan I giøre hvad eder best synes, men for alle Ting beslutter eder paa at tie.

At nu Ali Babas Kone dog funde have den Fornbielse at maale Pengene, saa lob hun i en Hast hen til sin Svoger Cassim, som ikke boede langt derfra og som hun ikke fandt ham hiemme, addreserede hun sig til hans Kone og bad hende, at hun paa en fort Tid vilde laane hende et Maal. Man spurgte hende derpaa om hun vilde have et stort eller lidet, og da hun hertil svarede, at hun ikkun behovede et lidet Maal, saa bad Cassims Kone hende at tove nogle faae Dieblik, da hun strax skulle faae det. Imedens hun nu var ude at lede Maalet op, blev hun nysgierrig efter at vide hvad hendes Broder Kone vilde bruge Maalet til; Og naar hun forestilte sig, at de ikkun vare fattige Folk, og altsaa ikke kunde have meget at maale, saa blev hendes Nysgierrighed endnu større. Dog var hun tredst, at hun ikke vilde spørge derom, men fandt paa et Middel, hvorved hun kunde faae det at vide, uden ringeste Forespørsel. Hun smurte altsaa noget nedten under Bunden paa Maalet, som klævede sterkt, naar det rorte ved noget, da hun nu kom ind igien, undskyldte hun sig, at det havde varet saa længe, og foregav, at hun havde havt Umage med at lede det op.

Ali-Babas Kone var ikke saa snart kommen hiem, at hun jo satte Maalet paa Pengene, og maalede hvor mange der var, og som hun var vel fornøjet med det gode Aantal, som hun fandt for sig, saa gif hun hen, og gav hensedes

des Mand Efterretning derom, som just samme
 Tid var bleven færdig med Hulen. Imidlertid
 Ali-Baba saaledes var i Begreb med, at fylde
 Hulen med Pengene, løb hans Kone i en Hast
 tilbage med Maalest for at vise, hvor accurat
 hun var i at bære igien, hvad hun laante;
 Men hun gav dog ikke Agt paa, at der hængte
 et Stykke Guld-Mynt fast neden under Maal-
 set, hvorudover det stedte, at Cassims Kone
 faldt i en overmaade Forundring, da hun saae
 bemeldte Stykke Guld-Mynt; Ja Misundelse
 indtog hendes Hjerte saa aldeles, at hun strax
 sagde: Hvad har Ali-Baba saa mange Penge,
 at han har fornøden at maale dem? Hvor mon
 den lumpen Hund have faaet dem fra? Som nu
 hendes Mand Cassim ikke var hienime, og ik-
 ke heller kunde ventes hiem, førend om Aftenen,
 efterdi han om Dagen maatte være ved sit Kisb-
 mandskab, saa var Tiden hende saa lang, som
 det kunde have været et heelt Seculum; Thi
 hun længtes efter, at bringe hendes Mand en
 Tidende, over hvilken han skulle blive saa be-
 styrtset, som hun.

Den 834. Nat.

Efterat nu Cassim omsider var kommet hiem,
 sagde hans Kone til ham: I bilder eder ind
 at I er riig, men I tager merkelig feil; Ali-
 Baba er langt rigere end I; Thi naar I tæl-
 ler eders Penge, saa maaler han sine med et

Maal. Som nu Cassim ikke funde begribe hvorledes dette hængte sammen, saa forlangte han, at hun skulle fortælle, hvorledes hun havde faaet saadant at vide, hvilket hun ogsaa gjorde, og med det samme viste ham det Stykke Guld-Mynt, som hængte fast neden under Maaleet. Samme Stykke Guld-Mynt var saa gammel, at de ikke kende den Forstes Mavn, som stod paa Preegen. Imidlertid var det saa langt fra, at han forniede sig over sin Broders Lykke, at han langt heller fattede et dodeligt Had til ham, som saaledes foruroligede hans Sind, at han Natten derefter ikke funde sove.

Morgenen derpaa gik han altsaa hen til sin Broder, lange forend Soel stod op; Og som han ikke havde kiendt ham for sin Broder siden han havde Brøllup med den rige Enke, saa kaldte han ham ikke heller Broder, men nævnte ham allene ved sit Mavn, og sagde: Ali-Baba! Jeg maa tilstaae, at I holder eders Ting meget hemmelige, I opforer eder, som en usel og elendig Betlere, og dog alligevel har I saa mange Penge, at I maaler dem. Ali-Baba svarede: Broder! Jeg veed ikke, hvad I taler om, det vil derfor være for noden, at I nærmere forklarer eder. Stil eder ikke saa uvidende an, svarede Cassim, i det han tillige viste ham det Stykke Guld-Mynt, som hans Kone havde leveret ham. Hvor mange har I af disse Stykker, sagde han

han; Thi denne, som jeg her har, fandt min Kone i Gaar hænge fast ved Bunden paa det Maal, hun laante eder.

Af saadan Discours sluttede Ali-Baba strax, at Cassim og hans Kone allerede havde faaet Efterretning om den Sag, som var ham saa meget om at giøre, at holde hemmelig, men som Feilen var begaaet, saa stod den ikke til at ændre, hvorudover han bekendte hele Sagen, og fortalte, hvorledes han havde faaet at vide, hvor Roverne opholdt sig, samt tilbed ham, at vilde dele Skatten med ham, saa fremt han vilde tie. Cassim svarede ganske trodsig: Ja! saa vil jeg ogsaa have det, og jeg vil end ydermere vide, hvor denne Skat egentlig er, paa det jeg selv kan gaae derind, naar jeg lyster; Saa fremt J nægter mig saadant, skal jeg give øder an for Øvrigheden. Ja! J tor i saa Fald ikke allene vente at miste, hvad J har, men end og betages alt Haab om at faae mere af samme Skat.

Ali-Baba gav ham altsaa en fuldkommen Efterretning om alle Ting, og i Særdeleshed lærte ham de Ord, som han skulle betiene sig af, saa vel naar han vilde gaae ind, som ud af Hulen; Og dette gjorde Ali-Baba mere af en Broderlig Oprigtighed end af Frygt for hans Truseler.

Den 835. Nat.

Cassim forlangte nu ikke mere Efterretning, men gik strax bort i det Forsæt at forekomme hans Broder og bemægtige sig Skatten alene. I saadan Henseende reiste han næste Dags Morgen ganske tilig ud til Stæden, og havde Ti Muul-Eseler med sig, med store Kister belæstet, som han havde i Sinde at fylde med Penge. Han satte sig desuden for at han en anden gang vilde tage flere Muul-Eseler med sig, naar han først havde besøet Hulen.

Omsider kom han til Klippen, som Ali-Baba havde betegnet ham, hvor han fandt alle Kiende-Tegnene rigtig, saa vel som og det Eræ, som Ali-Baba havde skjult sig i. Han ledte dernæst efter Dorren, og da han fandt samme, talede han disse Ord: Sesem! luk dig op. Hvorpaa Dorren i en Hast blev aabnet, og saa snart han var gaaet ind, lukkede den sig til igien. I det han nu betragede denne Hule, kunde han ikke noksom forundre sig derover; thi han fandt langt større Rigdom for sig, end Ali-Baba havde fortalt ham. Ja, hans Forundring tog mere og mere til, da han undersogte enhver Ting i Særdeleshed. Ja den Gierighed, som aldeles havde indtaget hans Sind, var saa stor, at han gjerne havde blevet der den hele Dag, for til Gavns at møtte sine Dine, saa svært han ikke havde erindret sig, at han var

vær kommen for at belæsse sine Muul-Eseler med den Rigdom som der forefandtes. Han tog derpaa saa mange Sække tilsammen, som han funde bære, men da han kom hen til Dørren for at lukke den op, havde han andet i sine Tænker end det, som var ham mest Magt paa-liggende, hvorudover han forglemte de Ord han skulde tale, og si Steden for Sesem, sagde han: Byg! luk dig op! Og da han saae, at Dørren blev tillukt i Steden for at aabne sig, blev han overmaade bestyrtset. Han nævnte vel derefter andre flere Navne, men ingen af dem var god for at lukke Dørren op.

Som nu Cassim saae sig i en stor Fare, i Fald han ikke funde komme ud igien, saa tog hans Forstækkelse saa sterk overhaand, at jo mere han gjorte sig Umage for at erindre sig det Ord Sesem, jo mere forvirret blev han. Han fastede altsaa Sækkene igien need paa Gulvet, og spadserede frem og tilbage i Hulen fra en Side til en anden; Men de Herligheder, med hvilke han var omgivet, forniede ham nu ikke mere. Men lad os nu sagde Scheherazade, forlade Cassim, og give ham Tid til at begrænde sin Skiebne; Thi han fortiener ikke, at man skulle have Medlidenhed med ham.

Roverne kom imidlertid igien til deres Hu-
se hen imod Middag, og de forundrede sig ikke lidet, da de saae Cassims belæssede Muul-Eses-

ler drive omkring ved Klippen. Hvorudover de reed i suid Galoup hen imod dem, og derved foraarsagede, at de Di Muul-Eseler, som Cassim af Forssmelle ikke havde bunden fast, spredte sig fra hinanden, og kom i en Hast saa langt ind i Skoven at de ikke funde sine dem.

Roverne gjorde sig ingen Uimage med at ride efter dem; Thi det var dem mere om at gøre, at de kunde faae sat paa deres Eiermand. Altsaa reed nogle af dem omkring Klippen for at lede Personen op, imedens Capitainen tillige med de andre steeg need af deres Hæste, og gik med blotte Sabler i Haanden lige imod Dørren, som strax aabnede sig, saa snart de havde utalt de dertil fornødne Ord.

Den 836. Nat.

Gaal snart Cassim inde i Hulen horte den Allarm, som Hæstene gjorde uden for, twilede han ikke paa, at det jo var Roverne, og at hans Undergang altsaa var nær for Haanden. Dog besluttede han at anvende alle sine Kræfter paa at undflye af deres Hænder, hvorudover han blev staaende ved Dørren, i Tanke at ville med en Force lobe ud saa snart den aabnede sig. Det Ord Sesem, som han tilforn ikke kunde erindre sig, var altsaa neppe af Rover-Capitainen bleven utalt, forend han ved Dørrens Alabning sprang ud med saa sterke

sterk en Force, at han lob Capitainen over Ende; Men de andre Rovere, som ligeledes havde deres blotte Sabler i Haanden, greb ham strax an, og nedlagde ham paa Stedet.

Efter at denne Execution var til Ende, gik alle Roverne ind udi Hulen, hvor de strax ved Dorren fandt en Deel Sække samlet sammen, som Cassim havde vildet belade sine Muul-Eseler med, og disse lagde de igien hen, hvor de tilforn havde ligget, uden at merke hvad Ali-Baba havde tager med sig.

Dernest holdte de Raad med hinanden, og sogte at udfinde Omstændighederne ved denne Hændelse; Men den ene funde lige saa lidet, som den anden, begribe, hvorledes Cassim var kommen ind i Hulen; Thi at han ei funde komme ud igien, var noget som de let funde finde sig udi. Nogle meente, at han skulle være kommen need oven fra Klippen, men dette funde de dog ikke tro; Thi foruden at de ikke funderde fiende det allerringeste Spor dertil, var Alabningens saa højt i Beiret, og Klippen i sig selv saa steil at ingen funde komme op oven paa den. At han nu skulle være kommen ind af Dorren, funde de umuelig bilde sig ind, efterdi ingen funde lukke den op, uden han vidste de hemmelige Ord, som de betiente sig af, og dersom han havde vidst dem, saa havde han ligge saa vel fundet lukke sig ud, som ind. Over-

alt bildte de sig stadig ind, at der var ingen, som vidste dem uden de allene; Men herudi tog de Feil; Thi de vidste ikke, at Ali-Baba havde ligesaa god en Oplysning derom som de selv.

Men Sagen maatte voere skeet, hvordan den vilde, saa var det dem nu fornemmelig om at giore, hvorledes de efter den Eid kunde beholde deres sammensankede Rigdom i Sikkerhed; Altsaa blev de med hinanden enige om, at Cassims Legeme skulle deles i fire Parter, hvoraf To Parter skulle legges ved hver sin Side af Dørren inde i Hulen, for derved at affskrefke dem fra deres Horsæt, som understod sig at gaae derind, og derhos besluttede de ikke at komme tilbage igien til Hulen, forend de ungefehr kunde vide, at Stanken af det døde Legeme var forbi. Som de nu ikke havde mere at op holde sig efter, saa satte de sig strax til Hæst, og begav sig hen paa de Beie, som Caravanerne pleiede at reise, og var altsaa færdig til at udvæ deres sædvanlige Roverie.

Imidlertid var Cassims Kone meget uros lig, da hun fornam, at det allerede var noget ud paa Matten, og hendes Mand dog alligevel blev borte. Herudover gif hun ganske bestyrtset hen til Ali-Baba og sagde til ham: Kiere Sooger! det er eder ikke uvitterligt, at min Mand eders Broder er gaaet ud i Skoven, og af hvad Aarsag han har gjort det. Nu er det

allerede Nat, og han er endnu ikke kommen tilbage, hvorudover jeg frygter, at der er ham noget ulykkeligt vedersaret.

Den 837. Nat.

Ali-Baba havde set forestilt sig, at det ikke vilde være ganske sikkert at paataage sig saadan en Reise, og derfor vilde han ikke heller selv tage der ud samme Dag, allerhelst da han tillige kunde være fri for al Mistanke hos sin Broder. Han beslittede sig altsaa paa, at han kunde tale med hende uden at forekaste hende noget, som hun kunde fortryde paa, derudover sagde han, at hun ikke skulle være bange, efterdi Cassim mulig ikke holdt Det raadeligt, at begive sig ind i Staden, forend det blev sildig ud paa Natten.

Cassims Kone troede dette saa meget desto bedre, efterdi hun betraktede hvor meget det var ham om at giøre, at han hemmelig kunde forrette sine Ting. Hun gif altsaa hiem igien og biede med Taalmodighed til Mdnat efter hain.

Men efterdi denne Tid fordobledes hendes Frygt og Smerte, hvilken var saa meget desto storre, efterdi hun ikke torde lade sig merke dermed for nogen, allerheldst da hun vel vidste, at det skulle holdes skjult for Naboverne. Idet hun

hun nu tænkte paa, at hendes daarslige Nyhgierrighed var Alarsag til det altsammen, saa syrdomite hun saadant hos sig selv, og tilbragte den ganske Nat med Graad og Klage, ligesom hun og ved anbryndende Dag løb igien hen til Ali-Baba, og mere ved Graad og Taare end ved Ord gav ham tilkiende, hvad hun vilde.

Ali-Baba biede ikke indtil hans Broder Kone bad ham om at lede efter Cassim, men han reiste strax bort, efterat han først havde bedet hende, at holde Maade med sin Bedrøvelse. Da han nu var kommen hen til Klippen og hverken havde funden sin Broder eller hans Ti Muul-Eseler paa Beien, forfoiede han sig strax til Dorren, hvor han blev overmaade forstrekket, da han saae det Blod, som laae omkring paa Jorden, hvilket han ikkun holdt for et slet Legn. Ikke destomindre traade han, dog hen til Dorren, og efterat han ved ostbemelte hemmelige Ord havdeaabnet den, forundrede han sig ikke lidet, da han saae sin Broders Legeme deelt i fire Parter. Han stod ikke længe og betænkte sig hvad han skulde grieve til, for at vise sin sidste Skyldighed imod sin Broder; Thi han forglemte den slette Broderlige Kierlighed, som hans Broder altid havde haaret til ham.

Som han nu fandt saa meget Tøj i Huslen, at han deraf kunde giøre sig fire Poser, hvori

hvor i han kunde forvare hans Broders Legeme, saa satte han dette i en Hast i Verk, og derefter bandt disse Poser paa et af sine Eseler, og skulste dem med noget Brænde, som han lagde oven paa dem. De andre toende Eseler beladde han med Guld-Mynt, hvilket han ligeledes tildækkede med Grene-Brænde. Saal snart han dermed var færdig, lukkede han Dørren til og tog sin Bei ind ad Byen, dog brugte han derhos den Forsigtighed, at han ikke tog ind ad Byen, for end noget ud paa Matten.

Da hun nu var kommet hjem, lod han de toende Eseler, som vare beladte med Guld, ikun ind i hans lidens Gaard, og overlod det til hans Kone at læsse dem af, hvorefter han strax med den tredie Esel forføiede sig hen til sin Svogeriske.

Den 838. Nat.

Ali-Baba bankede paa sin Broders Ør, og Morgiane lukkede ham strap op. Denne Morgiane var en klog og sindriig Slavinde, som kunde forståe sig paa de allervanskeligste Ting, hvilket ogsaa Ali-Baba erkendte hende for. Da han var kommen ind i Gaarden, tog han de toende Paqver og Brænde af sit Esel, og i det han derpaa tog Morgiane affides for sig selv, sagde han til hende: Morgiane! det første, som jeg forlanger af dig, er en be-

bestandig Taushed; Det skal du snart faae at
see, hvor forneden det er saa vel for din Frue,
som for mig; Her er din Herres Legeme ind-
svebti disse To Paqver, det kommer nu derpaa
an, at man lader ham begrave, ligesom han
kunde være doet en naturlig Død. Mag det
derfor saaledes, at jeg kommer til at tale med
din Frue, og giv vel agt paa, hvad jeg siger
til hende. Morgiane gav hendes Frue Ester-
retning herom, og Ali-Baba git derefter ind
til hende. Nu vel an, kiere Svoger! sagde
Cassims Kone, hvad Tidende bringer I mig
om min Mand? Jeg kan ikke see paa eder, at
I vil troste mig. Kiere Svogerste! svarede Ali-
Baba, jeg kan ikke sige eder noget, uden I
forud vil love mig, at I ikke vil oplade eders
Mund, forend jeg har fortalt det ud til Ende;
Thi det er eder ligesaa hoit Magtpaaliggende
som mig selv, at I beslitter eder paa en evig
Taushed.

Af! raabte Cassims Kone, denne Forta-
le giver mig strax at forstaae, at min Mand er
ikke mere til, men dog begriber jeg tillige, hvor
nødvendigt det er for mig at tie, sig mig derfor,
hvortedes det hænger sammen, saa vil jeg ganz-
ste stiltiende høre derpaa. Dernæst fortalte
Ali-Baba sin Svogerste alt, hvad der var
hendet ham paa sin Reise, lige til hans An-
komst med Cassims Legeme: Kiere Svogerste!
sagde han fremdeles, denne Bedrovelse er saa
meget

Neget desto storre for eder, siden den kommer
saa uformodentlig. Men om nu endskjont dette
Onde staer ikke til at endre, saa erbyder jeg mig dog, at, saa fremt der findes noget, som formaaer at troste eder, jeg da skal anvende al min Flid derpaa; Ja det er endog mit Fortsæt, at jeg vil tage eder til Egte; Thi jeg er forsikkret paa, at min Kone villiger derudi, og at vi alt saa vil leve vel og fornaltet med hinanden.

Dersom dette Forslag nu staer eder an, saa maa vi være betænkt paa, at indrette vores Sager saaledes, at det kunde synes, som min Broder var død en naturlig Død; Og hertil betiene eder af Morgiane, som er bequem nok til at spille denne Rulle, og hvad mig angaaer, skal jeg giøre alt det, som jeg formaaer.

Hvor kunde nu Cassims Enke fatte en bedre Resolution end den som Ali Baba foreslog hende? Allerhelst da hendes Mand var død, og hun igien saae sig forsynet med en anden, som der endnu var rigere end hun, og des uden havde Apparance til at blive hver Dag rigere. Hun villigede derfor strax i dette Partie, og ansaae samme, som en grundig Overtalelse til at stille sig tilfreds. I det hun vistede sine Faa-re af Dinene, og satte det sædvanlige Skriig og Raab til Side, som Fruentimmerne gemeselig pleier at betiene sig af, naar de har mist

mist deres Mand, og derved gav hun Ali-Baba nofsom at forstaae, at hun tog imod hans Tilbud.

Den 839. Nat.

Ali-Baba forlod derpaa Cassims Enke, og efterat han havde bedet Morgiane vel og fornuftig at spille sin Rulle, satte han sig paa sin Esel, og reed hjem.

Morgiane var dernæst omhyggelig for at sætte denne Sag i Verk, hvorudover hun strax gik hen til en Apotheker der i Naboe-Lauget, hvor hun forlangede et slags Medicamenter, som man pleier at bruge i meget farlige Sygdomme. Apothekeren gav hende strax det forlangte Medicament, og spurgte hende derhos, hvo der var syg hos hendes Herre. Af! svarede hun, i det hun tillige gav et dybt Suk, det er Cassim min gode Herre selv, som er syg. Man veed ikke, hvad man skal dømme om hans Sygdom; Thi han kan hoerken tale eller spise. Herpaa gik hun bort med det Medicament, som Cassim sandelig ikke var i Stand til at bestiene sig af.

Morgenen derefter kom just denne Morgiane igjen til selvsamme Apotheker, og med sine grædende Taare forlangte et vis slags Draafer, som man ikke pleier at bruge til de Syge, uden

uden i yderste Mod; Thi dersom dette Medicament ikke giorde nogen Forandring hos den Syge, var der aldeles ingen Haab om at skulle komme sig. Af! sagde hun, i det hun tog imod Medicamentet, jeg frygter for at dette ei gior nogen bedre Virkning end det forrige; Af! hvilken en god Herre mister jeg nu i ham. Som man nu denne ganske Dag saae Ali-Baba og hans Kone gaae tit frem og tilbage fra Cassims Huus, saa forundrede man sig ikke, da man om Aftenen horte det jammerlige Skriig, som Enken og Morgiane efter den vedtagne Skit, maatte betiene sig af for at begræde hans Død.

Nu vidste Morgiane, at der paa Vorvet stod en god, gammel, ærlig Skoe-Flikker, som altid var den første, der om Morgenens indfandt sig i sin Boed. Denne Mand gis Morgiane om Morgenens derefter til, og i det hun ønskte ham en god Morgen, stak hun ham et Stykke Guld-Mynt i Haanden.

Denne Skoe-Flikker var bekjendt under det Navn Baba Mustafa, og var af Naturen meget lystig, saa at han stedse havde god Forraad paa skiemtesfulde Indfald. Som det alt-saa endnu ikke var ret Dag, saa figede han noie til, hvad det var for en Penge, som han sik, og derefter sagde: Det var en god Hansel, hvad kan jeg tiene eder med? Ville
 E. en N. III. B. M m Moer!

Moer! Thi jeg skal nok giøre det saa godt,
som en anden.

Baba Mustafa! svarede Morgiane,
tag eders Sye-Maal og Traad, og følg strap
med mig, men dog med de Vilkor, at jeg maa
binde for eders Dine, naar I kommer paa det
og det Stæd. Ved disse Ord begyndte Mu-
stafa ligesom at undskynde sig derfra. Ha!
Ha! svarede han, saa skal jeg kan see giøre
noget, som er enten imod min Samvittighed,
eller imod mit ærlige Navn og Rygte. Det
være langt fra! svarede Morgiane, i det hun
endnu stak han et stykke Guld-Mynt i Haan-
den, at jeg skulle forlange noget af eder, som
I ei kunde giøre, uden at tage Skade paa
eders Ere, og følg derfor ikkun med mig, og
vær ikke bange.

Baba Mustafa lod sig altsaa overtale til
at følge med, og da de kom til det Stæd, som
hun forud havde betegnet ham, bandt hun sit
Lomme-Torklæde for hans Dine, og derpaa
ledte ham hen i sin asdøde Herres Huus, og
lod ham ikke see, hvor han var, forend de
kom ind i det Kammer, hvor det parterede Leg-
eme var lagt. Her løste hun Torklædet igien
fra hans Dine og jagde: Baba Mustafa! Jeg
har taget eder her hid med mig, at I skulle sye
dette Legeme sammen, men skynd eder derfor,
at I bliver færdig, saa skal jeg endnu give eder
et stykke Guld-Mynt.

Den

Den 840. Rat.

Saa snart Baba Mustafa var ganske føredig med sit Arbeid, bandt Morgiane igien for hans Dine, og efterat hun havde givet ham det belovede Stykke Guld-Mynt, recommenderede hun ham en evig Taushed, og ledte ham igien hen til det Stæd, hvor hun tilforn paa Henviejen havde bunden for hans Dien. Her loste hun det igien af, og lod ham gaae, hvor han vilde, dog blev hun staaende saa længe at see efter ham, indtil han ganske var kommen hende af Sigte, paa det hun derved funde forhindre ham fra at gaae tilbage og see, hvor hun gifte ind.

Morgiane havde imidlertid sat noget Vand paa Ilden, som hun kunde bruge til at toe Cassims Legeme af udi. Som nu Ali-Baba just kom derind, da Morgiane kom tilbage, saa vifkede han selv Legemet af, og balsomerede det med adskillige slags vellugtende Specerier, samt indsovte det paa den sædvanlige Maade. Snedkeren bragte derpaa Liig-Kisten ind, som Ali-Baba havde bestilt hos ham, men paa det han ikke skulle merke noget, saa tog Morgiane den imod ved Dorren, og lod ham gaae igien, efterat hun havde betalt ham for sin Ullage, hvorefter hun hialp Ali-Baba, at legge den asdode Cassims Legeme i bemeldte Kiste. Da dette var skeet, slog Ali-

Baba Risten til, og Morgiane gif vernest hen til Mosqueen for at berette dem, at alle King var ferdig til hans Begravelse. Her kom nogle visse Folk til hende af den Mahomedanske Kirke, som var beskikket til at astoe de Dode, og disse erbod sig, at de vilde komme og forrette deres Embede; Men hun svarede, at det var usornoden; efterdi det allerede var skeet.

Morgiane var neppe kommen hjem igien, forend Zman tillige med de andre Betientere ved Mosqueen indsandt sig; Og altsaa tog fire af Maboerne strax Risten op paa deres Skuldre, og bar den hen paa der Sted, som var beskikket til de Dodes Begravelse. Zman fulgte strax bag efter Liiger, og langs ad Beien opioeste de sædvanlige Bonner. Morgiane, som var den afdodes Slavinde, gif ogsaa bag efter med sit udslagne Haar, samt græd saa bitterlig, som hun kunde, og i det hun undertiden slog sig for sit Brost og rykkede Haaret af sit Hoved, gav hun tillige et ynklig Skrig af sig. Derefter kom Ali-Baba med nogle af Maboerne gaaende, hvilke gif af og til, for at løse dem af, som var Liget, at de des lettere kunde faae det hen til Kirke-Gaarden.

Hvad Cassins Kone angaaer, saa blev hun hjemme i sit Huus, og uden at lade sig troste holdt sit ynklige Skrig og Graad ved li-
ge, hvori eendeel af hendes Maboe-Koner gior-

De hende Compagnie; Thi det var brugeligt hos dem, at naar en Mand skulle begraves, forsamlede Maboe-Konerne sig i Sorge-Huset, og der hialp Enken at begræde hendes Mand's Dods-fald.

Saaledes blev Cassims Dod med stor Forsigtighed fortiet, og der var ingen i den ganste Stad, som havde den ringeste Mistanke om, at hun jo var død en naturlig Dod.

Tre eller Fire Dage, efter at Cassim var begravet, bragte Ali-Baba sit lide Boestab hen til sin Broders Enke, men de Penge, som han havde taget med sig fra Rover-Skatten, bar han derhen om Matten, hvilke han altsammen gjorde i den Henseende, at han derved kunde gøre det bekjendt, at han havde i Sinde at gifte sig med hende. Og dette var noget, som ingen forundrede sig over, efterdi Religionen tillod dem saadanne Giftermaal.

Hvad Cassims Riebmands Boed angaaer, saa havde Ali-Baba en Son, som allerede for nogen Tiid (hos en anden fornemme Riebmand) havde staaret sine Lære-Aar; Og da denne stedse havde fort sig got op, saa satte han ham der i Boeden, og lovede, at han skulle støtte ham et fordeelagtigt Giftermaal, saafremt han fremdeles vilde føre sig fornuftig op.

Den 841. Nat.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Her vil vi lade Ali-Baba blive i Begyndelsen af sin Lykke, og derimod tale noget om hvorledes det siden løb af med de Fyrgetive Røvere. Disse Røvere indslandt sig igien paa den Tid de havde foresat sig, nemlig, da de ongefähr funde vide, at det parterede Legeme ikke mere gav nogen Stank fra sig; Men det er ikke atudsige, hvor forstrekket de blev, da de ikke allene fornæm, at bemeldte Legeme var borte, men endog en stor Deel af deres Penge borttaget. Nu er vi forraadt og om en Hals, sagde Capitainen, dersom vi ikke giver Agt paa, hvorledes vi kan raade Bod paa det Onde; Thi Det er ventelig, at vi uformerket er berovet utallige Kostbarheder, som baade vore Forsædre og vi selv har samlet sammen med stor Umage og Besværighed.

Alt hvad vi kan domme om den Skade, som os er tilfort, er at den Thy, som vi har grebet, maa have vidst den Hemmelighed, hvorledes Dørren bliver lukt op, men omendskont vi var saa lykkelige, at vi attraperede ham, forend han kom derud af igien, saa er det dog dermed ikke afgjort; Thi der maa være en anden, som ligeledes veed Beskeed derom; Thi at hans Legeme er taget bort, og vores Skat formindsket, er ustridige Kjendetegn derpaa, og som

som det er rimeligt, at der ikke er mere end To Personer, som har vidst denne Hemmelighed, saa vil det være fornoden, at vi kan griben den anden ligesom vi greeb den første. Hvad siger I hertil, Tappere Helte! sagde Capitainen fremdeles, er I ikke af samme Mening med mig?

Dette Capitainens Forsslag bifalst de alle sammen, og de besluttede, at sætte alle andre Forretninger til Side, og at allene see derhen, hvorledes de kunde faae sat samme udi Verk. Capitainen svarede: Jeg gior mig ogsaa de samme Tanker om eders Tapperhed; Men for alle Ting maa en af eder, som er dristig, beqvem og mandig, som en reisende Person gaae ind i Staden uden at have nogen Vaaben med sig, og der anvende al sin Forstand paa at komme i Erfaring om, om man ikke taler noget om det hastige og uformodentlige Dødsfald, og saaledes udforstke hoo han var, og hvor han boede; Thi det er os meget derom at giøre, at vi strax i Begyndelsen faaer det at vide, paa det vi ikke skal tage os noget for, som vi siden skal fortryde, allerhelst da vi i saa lang Tid har opholdt os i Dette Land uden at være fiendt af nogen, og det vilde ikke lidet hindre os i vor Fordeel, i fald vi skulle see os nødt til at forlade det. For nu destobedre at opmuntre den, som vil paa-tage sig saadan Forretning, og forekomme ham, at han ei skal bedrage os i at give os en falsk Beretning, der kunde befordre vores Undergang,

saa spørger jeg eder, om I ikke holder det for raadeligt, at den samme i saa fald underkaster sig Dods-Straf.

Een iblant Roverne svarede strax, uden at oppebie de andres Betænkning saaledes: Jeg underkaster mig denne Straf, og jeg gior mig en Ere af at vove mit Liv for at paatage mig saadan Forretning. Skulle jeg ikke være lykkeslig i mit Foretagende, saa skal I dog udi det mindste ikke kunde sige, at jeg har manglet Vilie eller Mod til at befordre vores Falles Beste.

Den 842. Nat.

Rover-Capitainen og de andre Rovere kunde ikke noksom beromme denne deres Kammerats gode Resolution, og som de holt for, at man ikke for tilig kunde giøre Anstalt dertil, saa forkledte han sig strax saaledes, at ingen skulle ansee ham for det, som han i sig selv var. Der efter tog han Afseend med sine Kamerater, og reiste om Natten ind til Byen, hvor han gif ind, saa snart det begyndte at dages. Han forfoede sig altsaa strax op paa Torvet, hvor han ikke fandt mere end en eneste Boed aaben, og samme horte just Baba Mustafa til.

Baba Mustafa havde myelig sat sig need paa sin Stoel, for at ove sit sædvanlige Haandverk, og Roveren havde ikke saa snart seet ham, at han

han jo gik hen til ham, onskede ham en god Morgen og sagde: Min ærlige Mand! I begynder noget tilig at arbeide, er det muligt, at eders høje Alder tillader eder, at see saa tilig; Thi omendskont det var lys Dag, saa tvilte jeg dog paa, at I kunde see at sye.

I maa være, hvo I vil, svarede Baba Mustafa, saa hører jeg dog, at I ikke retkender mig; Thi saa gammel som I her seer mig, saa har jeg dog gode Dine, og I skal ikke falde det i Lovl, naar jeg fortæller eder, at jeg fortæller siden har syet et dødt Legeme tilsammen, og det paa et Sted, hvor der ikke var lykke end det nu er.

Roveren var overmaade fornøjet, at han ved sin Ankomst strax havde fundet saadan en Mand for sig, der kunde give ham en fuldkommen Efterretning om alt hvad han forlangede, uden selv at bringe det paa Tale, eller spørge ham der om, han lod altsaa ligesom han blev forstærket, og derfor sagde: Har I syet et dødt Legeme tilsammen? Af hvad Alarsag er saadant skeet? Maaske I vil sige, at I har syet det Klæde tilsammen, som den Døde var indsyobt i. Nei, Nei, svarede Baba Mustafa, jeg veed nok hvad jeg siger; Muligt I vil forstætte mig ud, men I faaer ikke mere at vide deraf, end hvad jeg allerede har sagt eder.

Nøveren havde ingen vidtsigtigere Forklaring forneden, efterdi han var forsikret om at have udforstet det, som hans Erende var, tog altsaa et Stukke Guld-Mynt op af Lommen, og i det han stak Baba Mustafa samme i Haanden, sagde han til ham: Jeg ville nok, at I gav mig Efterretning om denne Hemmelighed, og jeg kan forsikre eder, at jeg ikke skal sige det til nogen, i Fald I er saa god at fortælle mig samme. Dog er dette det eneste jeg vil bede eder om, nemlig at I ville være saa artig og sige eller vise mig det Huus, hvor I har syet den Dode sammen.

Baba Mustafa svarede, i det han ville give ham sin Guld-Mynt tilbage: Om jeg endskont ville tiene eder i det I forlanger af mig, saa forsikrer jeg dog, at jeg ikke kan, og I maa i saa Fald tro mig paa mine Ord. Alarsagen dertil er denne: Man har bunden for mine Dine paa et vis Sted, og derfra ledte man mig ind udi et Huus, hvor jeg forrettede mit Arbeide, og igien med tilbundne Dine ledte mig til selvsame Sted, som man første Gang bandt for mine Dine; Og altsaa seer I selv, hvor umueligt det er, at tiene eder i det, som I forlanger.

Den 843. Nat.

Nøveren svarede: At han dog i det mindste funde erindre sig Stedet, hvor man bandt for

for hans Dine, og der næst ungefähr vide, hvor han blev fort hen. Jeg beder derfor, sagde Roveren fremdeles, at I vil folge med mig til bemeldte Sted, og lade mig der binde for eders Dien; Thi da haaber jeg, at I nok skal kunde vide, hvor langt I har gaaet. Det skal ikke mangle, at jeg jo skal betale eders Uimage, kom derfor, og gior mig den Eieneste jeg forlanger af eder.

Som nu Roveren i det samme gav Baba Mustafa endnu et Stykke Guld-Mynt, saa forte han ham dermed i Fristelse, saa han stod i Liviol om, hvad han skulle giøre. Om sider tog han sin Pung op af Lommen, og i det han forvarede bemeldte Stykke Guld-Mynt, sagde han til Roveren: Jeg kan ikke forsikre eder om, at jeg accurat skulde finde den Bei, som man forte mig, men som I endelig vil have det, saa lad os gaae, og jeg skal stræbe at giøre hvad jeg kan.

Baba Mustafa stod derpaa til Roverens store Forndielse op, og uden at slutte sin Lade til, forte Roveren med sig hen paa det Sted, hvor Morgiane havde bundet for hans Dien. Saa snart de var kommen til dette Sted, gav Baba Mustafa ham saadant tilkiende, og der hos viste ham hvorledes han samme Eid stod vendt. Roveren bandt ham der næst sit Torklede for Dinene, og deels ledte ham, og deels lod sig lede af ham, indtil Baba Mustafa stod stille.

Her

Her syntes mig sagde Baba Mustafa, at man ledte mig til, og det var virkelig lige for Cassins Huus, hvor Ali-Baba boede. Roveren gjorde altsaa et Tegn paa Dorren med et stykke Kride, og da han derpaa loste op for hans Divine, spurgte han, om han ikke vidste, hvor der hørte samme Huus til. Baba Mustafa svarede, at han ikke var bekjendt i denne Deel af Byen, og derfor ikke heller funde sige ham det.

Da nu Roveren fornemmede at han ikke funde saae mere at vide af Baba Mustafa, takfede han ham for den Dieneste han allerede havde giort ham, og efterat samme Mand igien var gaaet tilbage til sin Boed, forfoiede Roveren sig strax ud i Skoven til sine andre Kammerater, og var vis paa, at han i Henseende til den Dindende, som han bragte dem, skulle blive vel imodtaget.

Kort efter at Roveren og Baba Mustafa havde taget Afsteed fra hinanden, traf det just, at Morgiane i et vis Erende gik ud af Alis Baba Huus, og da hun igien kom tilbage, fornemmede hun, at der var giort et Tegn paa Dorren; Hun blev altsaa staende, for nsie at betrakte samme. Hvad betyder dette Tegn? sagde hun ved sig selv: Skulde der vel findes nogen, som har Ont i Sind mod min Herre? Eller mon det være giort for Plaisier? Ligemeget er det, sagde hun fremdeles ved sig selv, i hvad Mening

ning det er skeet, saa er det dog raadelig at man i alle Ting gaaer forsigtig til Werks. Hun tog derfor et stykke Kride, og som To eller Tre Dverre baade oven og neden var hinanden liig, saa gjorde hun et Tegn paa selvsamme Sted, og dernest gik ind, uden at tale noget om, hvad hun i dette Fald havde gjort.

. Den 844. Nat.

Imidlertid kom Roveren ud i Skoven til sine Kammerater og gav dem Efterretning om, hvor lykkelig han havde været, i det han strax ved sin Ankomst fandt en Mand for sig, som gav ham den fornødne Oplysning om alle Ting, og at denne Mand just var den eneste, som vidste noget deraf at sige. Hans Beretning blev med stor Fornsielse anhørt, og efterat Capitainen havde berommethans Flid og Alarbaagenhed, sagde han til dem allesammen: Hør Kammerater! Her er ingen Tid at give bort, lad os vel bevæbnet bryde op, dog saaledes, at man ikke strax skal se vores Udrustning, og dervede give en eller anden Lejlighed at farre nogen Misstanke til os. Saa snart vi kommer ind i Byen, skal vores Samlings Plads være paa Torvet, saa at nogle af os bliver paa den ene Side, og nogle paa den anden. Dernæst vil jeg og den af vore Kammerater, som har bragt os saa god en Tidende forfoie os hen at besee Huset, paa det man kan have Tid til at overlägge, hvorledes man best skal gribte Sagen an.

Det-

Dette Capitainens Forstag fandt strax et almindelig Bisald, og det varede altsaa ikke loenge, inden man var i Stand til at bryde op. De deelte sig dernæst i visse Partier, og var ikke høiere end Tre i hver Partie, saa at de lykkelig kom ind i Staden, uden at give nogen Mistanke. Capitainen tillige med den, som forrige Morgen havde været inde i Staden, forsbiede sig derpaa hen i den Gade, hvor der var gjort Tegn paa Ali-Baba Huus, og som de først kom til en af de Dørre, som Morgiane havde gjort et Tegn, saa viste han Capitainen samme, og sagde at det var dette Huus.

I det de nu blev ved at gaae for ikke at give Alarsag til Mistanke, saa fornæm Capitainen at de andre Dørre var tegnet med selv samme Merke, hvorudover han spurgte sin Ledsgære, om det var dette, eller det første de havde seet. Røveren blev ikke lidet beskyrtset, da han saae, at der var flere Dørre som havde selv samme Merke, og altsaa vidste han ikke hvad han dertil skulle svare. Imidlertid forsikrede han Capitainen paa sin Eed, at han ikke havde gjort Merke paa mere, end en eneste Dør. Og jeg veed ikke, sagde han fremdeles, hvo der saa accurat funde sætte samme Tegn paa de andre Dørre, dog maa jeg tilstaae, at jeg i denne Forvirring ikke kan sige, hvilken Dør jeg selv har tegnet.

Da nu Capitainen saae, at hans Forehaer
verde var ikke faldet ud, som han havde onsket,
forfoiede han sig hen paa Torvet, hvor han ved
den første af hans Folk, som han der traf, lod
de andre vide, at deres Umage var forgiveyes,
og at de altsaa sit at reise tilbage igien til deres
ordinaire Opholds Sted. Herudi foregik han
dem selv med sit eget Exempel og de andre folge-
de bag efter i selvsamme Orden, som de var kom-
men ind i Byen.

Efterat de saaledes igien var allesammen
ankommen til deres Samlings-Plads, forklar-
ede Capitainen dennem, af hvad Aarsag han
havde beordret dem at tage tilbage. Derpaa
blev strax af det hele Compagnie erklæret, at den,
som havde paataget sig bemeldte Sag, var skyl-
dig til at miste Livet, esterdi han ei havde gaaet
mere forsiktig til Verks. Han var ikke heller
uvillig til at underkaste sig denne Straf, men
gik med største Frethed hen, og lod en af sine
Kammerater, som dertil var udnevnt, slaae sit
Hoved fra.

Den 845. Nat.

Som det nu var dem meget derom at giøre,
at de funde hevne sig paa den, der havde
formindstet deres Rigdom, og derved conservere
sig selv fra videre Uleilighed, saa kom en anden
Røvere frem, og udbad sig det, som en Maade,
at

at maatte paataage sig saadan Forretning, hvor hos han forsikrede, at han havde Haab om et bedre Udfald. Hans Begiering blev strax bevilget, og Capitainen befalede, at han skulle adressere sig hos bemeldte Baba Mustafa, og overtale ham til at vise sig Ali-Baba Huis. Roveren tog derpaa ind i Byen, og da den gamle Mand folgede ham til Stedet, satte han et Tegn paa Dørren med rød Kride og det paa saadan et Sted, som mindst kunde falde de Ind- og Udgaaende i Dinene, hvilket han ansaae som et sikker Middel til at fiende det.

Men som Morgiane, ligesom tilsiforn havde et Erende ud i Byen, saa slap dette Tegn ikke fri for hendes klarseende Dine, da him igien skulle gaae ind i Huset; Hvorudover hun strax resolz verede til at sætte selv samme Tegn paa Naboenes Dørre. Da nu Roveren igien kom ud til sine Kammerater, efterlod han ikke at prale af den Forsigtighed, han meente at have brugt; Thi han holdt for, at det umuelig kunde staae Feil, han jo nu kunde fiende Huset. Capitainen befalede altsaa sine Folk at de i selv samme Orden, som forrige gang skulle begive sig ind i Staden, og de var neppe kommen derind, for end Capitainen tilligemed sin Spion forfoiede sig hen i den Gade, hvor Ali-Baba boede; Men de fandt den selv samme Banskelighed, som forste gang, saa at denne Rovere blev ligesaa forvirret, som hans Formand.

Nu saae Capitainen sig ned til med
uforrettet Sag, at lade sine Folk reise tilbage,
og dorefter maatte denne Rovere paa lige Maas-
de underkaste sig den Straf, som hans For-
mand frivillig havde udstaet. Men som Capi-
tainen allerede derved havde mistet Zo af sine
tappere Folk, saa frygtede han for, at Tallet
om sider mere maatte astage, i Fald han blev
ved at lade andre estersorste denne Sag. I
saadan Henseende besluttede Capitainen selv at
tage Sagen paa sig, og derfor forsøiede sig ind
i Staden, hvor Baba Mustafa giorde ham
den selv samme Dieneste, som han havde giort
de toende forrige Rovere.

Da nu Capitainen sic Ali-Babas Huus
at see, lod han sig ikke noie med at sætte sit
Merke derpaa, men han betragede det desuden
saa noie, at han syntes, det var ham umuelig,
at tage Feil af det.

Den 846. Nat.

Rover Capitainen var altsaa vel fornøjet med
det han havde udrettet, og reiste derfor
strax tilbage til sine Kammerater, og sagde til
dem: Tappere Helte! Nu er der intet, som
mere kan forhindre os i, at faae en fuldkommen
Betalung for den Skade os er tilfojet, esterdi
jeg meget got kiender Misdæderens Huus, jeg
har ogsaa underveis været betænkt paa et Mid-
del,

del, ved hvilket vi ganske bequemmelig kan faae
sat paa ham, uden at foraarsage nogen Opsigt,
eller have nödig at frygte for, at noget Mennes-
ske skal faae Efterretning om vores Opholds-
Sted, og dette er just det Diemerke vi bor ha-
ve med vores Foretagende; Thi i Hald det skulle
faae et andet Udsald, saa ville det være os
mere til Skade end til Nutte.

For nu at naae dette Magal, som vi sigter
til, sagde Capitainen fremdeles, saa har jeg op-
tænkt folgende Middel: Dog naar jeg har for-
talt eder det, og nogen af eder skulle vide et
som var bedre, saa har han ikke friit Horlov at
aabnenbare det. Herpaa forklarede han dem,
hvorledes enhver skulle forholde sig, og efterat
saadant havde fundet et almündeligt Bisald, be-
salede han dem, at de skulle fordele sig nogle udi
Staden, og nogle i de omliggende Byer, hvor
de skulle kiobe Mitten Muul-Weseler, samt Or-
te og Tredive store Læder-Flasker, af hvilke de
skulle fyldde de halve med Olie, og lade den and-
en halve Part blive ledige.

Roveren sikk paa en Eid af Tre Dage aaf
dette forrettet. Men som nu de tomme Læder-
Flasker, som han ville bruge til at fuldføre sit
Forehavende med, var alt for sineore, saa lod
Capitainen viide dem noget ud, og derefter lod
han sine Folk i deres fulde Udrustning krybe ind
i dem, dog saaledes, at de kunde have fri Lust,
og paa det man ikke andet skulle vide, end det
var

var Olie i dem allesammen, saa smurte han dem uden paa med Olie.

Da nu Capitainen havde besejset Muul-Weselerne med bemeldte Eceder-Flasker, saa tog han ind i Staden med dem, hvor han ankom efter Soelens Undergang; Han forsejede sig derpaa lige hen til Ali-Babas Huus, og som bemeldte Ali-Baba just stod i Dørren for at tage frisk Luft efter Maaltidet, saa lod han sine Muule-Weseler staae stille, og sagde til ham: Naadige Herre! Jeg er med den Olie, som I her seer kommen langveis fra, og har i Sinde at selge den i Morgen paa Torvet, men jeg veed ikke, hvor jeg i Nat over skal opholde mig med den. Skal det altsaa ikke falde eder til stor Besværing, saa gior mig den Tieneste at laane mig Huus i Nat; Thi jeg forsikrer eder, at I dermed gior mig eder særdeles forbunden.

Den 847. Nat.

Ali-Baba ansaae vel denne Rover Capitain for den selv samme, som han havde seet i Skoven, men han syntes dog stedse at han hers udi maatte tage Feil, efterdi han var forklaerd i en fremmed Dragt, og desuden havde Olie at selge. Derudeover sagde han til ham: I skal være mig velkommen min Ven, og I kan komme her ind, naar I lyster, og i det samme giorde han ham Plads, at han kunde trække sine Muul-Weseler ind i Gaarden.

Ali-Baba befalede dernæst een af sine Slaver, at han skulle hielpe ham at løsсе Olien af Muul-Æselerne, og derpaa fore dem ind i Stalden, samt give dem Byg og Hoe at æde. Morgiane blev ogsaa befalet at hun skulle lave et Aftens-Maaltid til, som han funde træctere sin Giest med, og rede en Seng op udi et Kammer, som han Natten over funde betiene sig af.

Saaledes vidste Ali-Baba ikke, hvor stor en Høflighed han ville vise imod ham; Thi saa snart Muul-Æselerne vare skildt af med deres Byrde, og efter hans Befaling sat ind i Stalden, saa kom han selv ud at hente ham ind i den Sahl, hvor han ellers pleiede at tage imod Fremmede; Men Rover Capitainen undskyldte sig, at han ikke ville sove i et Kammer, under det Paaskud, at han ellers ville være ham til for stor Besværlighed, dog stede dette ikke til anden Ende, end at han funde have destobedre Leilighed at fuldføre sit Forehavende, i Hald det blev ham tilladt at forblive i Gaarden under aaben Himmel, og altsaa ville hon ikke imodtage Ali-Baba høflige Tilbud, forend han en Tid ang havde trættes med ham derom.

Ali-Baba lod det fremdeles ikke være nok, at træctere sin Giest, som stod ham efter Livet, med et got Aftens-Maaltid, men han blev end ogsaa siddende hos ham, for at divertere ham med adskillige Discourser, og gif ikke bort for end

end han havde ganske affspist, og skulle begive sig til Sengs; Men forend han forlod ham, sagde han endnu til ham: Min Ven! Det skal staae eder frit for, at giore og lade hvad I selv vil, ligesaa fuldkommen, som I var Herre i Huset, og er der noget som I behover, saa har I ikkun at befale; Thi der er intet i mit Huus, som jo skal være til eders Dieneste. Ali-Baba gif derpaa ud i Kioskenet til Morgiane, og Roveren foregav, at han vilde gaae ned i Stalden for at see til sine Muul-Weseler.

Saa snart Ali-Baba var kommen ud i Kioskenet, befalede han Morgiane, at hun ikke skulde lade hans Giest mangl noget, og derefter erindrede hende, at han om Morgenens havde i Sinde at gaae i Bad, hvorudover hun maatte være betenktaa paa, at have Bade-Toiet ferdig, og levere samme til hans Slave Abdalla; Ligesom han og gav hende Ordre, at hun skulde lave ham en varm Brod til rette, som han kunde nyde naar han kom af Badet, og da alt dette saaledes var foranstaltet gif han ind og lagde sig til Hvile.

Den 848. Nat.

Nover Capitainen opholdt sig ikke længe i Stalden, men begav sig hen til sine Folk, og gav dem Ordre hvorledes de skulde forholde sig, men som det var ikke muligt, at de alle-

sammen paa engang kunde høre det, saa gif han fra den eene til den anden, og sagde til enhver af dem i sør: Saa snart jeg faster smaa Stene need af det Kammer, som jeg skal ligge paa, saa forsom ikke, at giøre eder den fornedne Aabning med den Kniv I er forsynet med, og da skal jeg strax derefter være hos eder.

^{no} Da saadant var forrettet gif han igien op paa sit Kammer, og som Morgiane saae, at han gif forbi Risken-Dorren, tog hun i en Hast Lyset, og fulgte ham op paa sit Kammer. Hun spurgte ham dernæst om han havde noget mere at befale, og som han svarede Nei, forsoiede hun sig strax ned igien. At nu Rover Capitainen ikke skulde give nogen Aarsag til at satte nogen Mistanke om sig, saa slukkede han sit Lys ud, og gif til Sengs, uden at afføre sine Klæder, og var i øvrigt betenktil paa at vilde staae op, saa snart han var bleven vaagen af sin første Sovn.

I midlertid besorgede Morgiane det, som hendes Herre havde befaler hende, og overlevede Bade-Løjet til Abdalla, som endnu ikke var gaaet til Sengs. Hernæst gjorde hun Anstalt til det som hendes Herre skulle have, naar han kom af Bag, og imedens hun var i Begreb med saadant, gif Lampen ud. Som der nu var ingen Olie mere i Huset, og de ligeledes samme Eid havde mangel paa Lys, saa gif hun

hen og fortalte for Abdalla, hvor fortrædelig det salt for hende. Du har nok en stor Nod, svarede Abdalla: Du kan jo gaae i Gaarden, og der tage saa megen Olie, som du lyster.

Morgiane takkede ham for dette Raad, og imidlertid han gif hen at legge sig ved sin Herres Kammer. Der, for at være tilstede, naar han skulle folge ham til Bad, saa gif Morgiane need i Gaarden med sin Olie-Krukke. Saal snart hun kom til den første Læder-Flaske, spurgte Roveren, som sad deri ganske sagte talende: Er det nu Tid? Men endskont Roveren ikkun talede sagte, saa horte dog Morgiane det meget tydlig, og blev saa meget des-
to snarere vort ved denne Hændelse, efterdi hun allerede havde seet hvorledes Rover-Capitajnen havde giort lidt Alabning for dem, for derved at give dem noget mere Lust; Thi det var umage-
ligt nok for dem, saaledes at ligge indsperrret, at de ei tillige skulle have nogen Besværlighed med at drage deres Aalande.

Dog maa man tilstaae, at dersom det havde været en anden Slavinde end Morgiane, saa havde hun ketteligt fundet bleven forstrekket, da hun i Steden for Olie fandt en Mands-Person i Læder-Flasken, og altsaa ventelig havde givet et stort Skrig af sig, der kunde have foraarsaget deres Fælles Undergang. Men Morgiane opforte sig mere forsiktig; Thi hun
Nn 4
bes-

begreb strax hvor fornoden det var, at beslittte sig paa Taushed, efterdi saavel Ali-Baba, som hans ganske Familie, ja hun selv ikke undtagen stod i Fare for at miste Livet; Hvorudover hun ansaae det fornorden, at være betenktaa paa Modværge, uden at giore noget stor Besen deraf, som hendes Fiender kunde merke; Og som hun var et meget forstandig Fruentimmer, saa fandt hun snart paa et Middel, hvorved hun fuldkommen kunde sætte sig og det hele Huus i Sikkerhed. Hun resolverede altsaa til at agere Rover Capitainens Person, og saa ofte de spurgte om det nu var Tid, svarede hun: Endnu ikke, men snart. Saaledes gif hun forbi alle Læder-Flaskerne, og enhver af Roverne som befandtes derudi, sit selv samme Svar af hende, indtil hun omsider kom til den sidste Læder-Flaske, som var fyldt med Olie.

Den 849. Nat.

Som nu Morgiane saae, at hendes Herre Ali-Baba havde i Steden for een Olie-Kremmer faget Olie og Tredive Rovere ind at logere hos sig, saa tappede hun i en Hast sin Krukke fuld af Olie, og derpaa forsøiede sig ind udi Kioskenet, hvor hun ofte noget Olie i Lampen, og igien stak den an, hvorefter hun strax greb sat paa en stor Kiedel, hvilken hun gif ud i Gaarden med, og tappede ligeledes fuld af Olie. Da dette var fejet, satte hun Kiedelen

sen paa Ilden, og lagde een god Deel tor
Brænde derunder; Thi jo for den kunde blive
heev, jo snarere sit hun Leilighed til at fuldføre
det, som hun havde foresat sig til det ganste
Husets Beste. Om sider sit hun Olien til at
syde, hvorpaa him gik med Riedelen ud i Gaar-
den, og hellede saa god en Portion i enhver Flas-
ke, som hun syntes at være nok til at befordre
deres Dod, hvilket hun ogsaa virkelig opnaaede.

Esterat nu Morgiane saaledes som sagt
er, med saa stor Tapperhed havde forrettet det-
te, gik hun tilbage igien med den tonne Riedel
ind i Kistkenet, hvor hun lukkede Doren til
for sig. Derpaa slukkede hun den store Ild ud,
som hun havde antændt, og lod allene saa me-
get tilbage som hun havde fornoden til at kaage
Groden ved. Da hun dermed var færdig,
blæste hun sin Lampe ud, og holdt sig ganste
stille i det Forsæt ei at legge sig til Hvile, for-
end hun saa vit Matten ville tillade, havde seet,
hvad der fremdeles passerede i Gaarden.

Morgiane havde ikke veniet noget Over-
teer til ende, forend Rover Capitainen vaagnede.
Hun merkede strax, at han stod og kigede
ud af vinduet, og som han fornam, at alting
var rolig i Huset, og ingen Steder kunde see,
at der var Lys tændt, saa gav han det aftalte
Tegn ved at kaste nogle smaa Stene ned i Gaar-
den, hvoraf nogle saa vit hun kunde merke,

salt paa Læder-Flaskerne. Han hørte dernæst
 flittigt til, men kunde dog ikke høre noget, hvor-
 af han kunde slutte, at hans Folk begyndte at
 røre sig, hvorudover han blev utsaalmodig, og
 fastede anden gang nogle smaa Stene need i
 Gaarden, men endstikont de fleste af dem salt
 paa Læder-Flaskerne, saa var der dog ikke en
 eneste af Roverne, som begyndte at giøre An-
 stalt til at krybe ud. Som han nu ikke kunde
 begrive Aarsagen hertil, saa blev han ganske
 bestyrket, og gik saa værsom, som muligt var,
 need i Gaarden. Derpaa gik han hen til den
 første Læder-Flaske, og i det han spurgte Ro-
 veren, om hansov, sic han en Lugt af varm
 Olie i Næsen, hvoraf han kunde slutte, at hans
 Forehavende imod Ali-Baba ikke havde faaet
 saadan Udsald, som han havde ventet, ikke
 destomindre gik han dog hen til een anden Læder-
 Flaske, og som han faaledes blev ved indtil den
 allersidste, saa fornåm han, at alle hans Folk
 vare døde, og at han altsaa ikke kunde faae
 Ali-Baba eller hans Huus ombragt; Thi da
 han faae, at den Læder-Flaske, som var fuld
 af Olie, saa merkelig var forminstket, saa begreb
 han strax, hvorledes det var gaaet til med det,
 som her var hendet sig. Da han nu faae, at
 hans Forehavende slog ham Feil, begav han sig
 fuld af urolige Tanker ind i Ali-Baba Have,
 hvor han steeg over Muren, og derved sogte at
 sætte sin Person i Sikkerhed.

Den

Den 850. Nat.

Saa snart Morgiane ingen mere Allarm hørte, og efter nogen Tids Forlob fornæm, at Rover-Capitainen ikke kom tilbage, saa har hun ingen Trod om, at han jo havde taget Flugten, hvorudover hun var overmaade fornojet, efterdi hun derved havde sat saa vel sig, som det hele Huus i Sikkerhed, og da der var intet mere tilbage for hende at forrette, lagde hun sig om sider til at sove.

Noget for Dag stod Ali-Baba op og begav sig tillige med sin Slave i Bad, uden at vide, hvad der om Matten havde tildraget sig; thi Morgiane holdt det ikke raadelig at vække ham nem op, allerhelst da der ingen Tid maatte forsommes, i Fald hun skulle være lykkelig i at undgaae den Fare, som svevede over Hovedet, og da Faren var overstaaet, var det uforheden at forstyrre ham i hans Kolighed.

Da nu Ali-Baba kom tilbage igien af Badet, og saae, at Olie-Kræmmeren endnu ikke var gaaet til Torvet med sin Olie, forundrede han sig overmaade derover, at han strax spurgte Morgiane, som kom og lukkede ham op, hvad Alarsagen var dertil. Morgiane (som havde ladet alle Ting ligge i selv samme Stand, som de fra først af var lagt udi, deels for at vise ham dette Spectakkel, og deels for desto

desto eftertrykkeligere at forestille ham, hvad hun havde udrettet til hans Beste) svarede saaledes: Men elskelige Herre! sagde hun: Gud bevare eder fremdeles og eders ganske Huus, I skal snart faae den Esterretning, som I forlanger, naar I forst tager de Ting i Diesyn, som jeg har at vise eder, I ville derfor tage eder den Umage at folge med mig.

Ali-Baba folgede med Morgiane, som forte ham hen til Læder-Flaskerne og sagde: Kik engang ind i disse Flaster, og see, om der er Olie i dem. Ali-Baba kigede derudi, og som han sifte et Menneske at see, traade han i en Hast tilbage, og gav et stort Skriig af sig. Det ikke bange, sagde Morgiane; Thi den Mand, I har seet, kan ikke giøre eder noget ondt. Vel har han tilforn begaaet mange onde Gierninger, men for nærværende Sid er han ikke mere i Stand til at skade eder eller andre; Thi han har mist sit Liv. Morgiane, raabte Ali-Baba, hvad skal dette betyde, som du viser mig? Af! lad mig see, at du i en Hast fortæller det.

Det skal hiertelig gierne skee, svarede Morgiane, men lad dog eders Forstørrelse indstrenkes inden visse Grændser, saa fremt I ikke derved vil foraarsage, at Naboenne skulle forlange Esterretning om en Sag, der er eder saa hoit Magtpaaliggende, at den forties; See nu ikkun forst i alle Læder-Flaskerne. Da

Ali-Baba saaledes havde fåget i alle Flaskeerne, blev han staaende ganske ubevægelig, ja hans Forstørrelse var saa stor, at han ikke funde tale, men derimod snart fæstede sine Øjen paa Læder-Flaskeerne, og snart igien paa Morgiane. Om sider kom han lidet til sig selv igien, og spurgte: Hvor er Kobbmanden blevet af?

Kobbmanden, svarede Morgiane, er lige saa lidet en Kobbmand, som jeg er Kobbmand, men jeg skal snart sige eder hvo han er, og hvor han er blevet af, dog er det bedre, at jeg fortæller det inde i eders Kammer, efterdi eders Sundhed udfordrer, at I først maa spise noget varm Grød, siden I nylig er kommen af Badet.

Den 851. Nat.

Ali-Baba begav sig derpaa ind i Kammeret, og Morgiane gik hen i sit Køkken, for at hente Grøden. Men forend han begyndte at spise af den, sagde han til hende: Lov ikke for længe, forend I fornøier mig med at fortælle denne forunderlige Hændelse med alle sine Omstændigheder.

Morgiane efterlevede strax hans Befaling, og sagde: Maadige Herre! Da I i Gaar Aftes var gaaet tii Sengs, gjorde jeg eders Bade-Øi til rette, og overleverede det til eders Slave Abdalla. Og da jeg dernæst begyndte at lave Grø-

Groden til, hente det sig, at Lampen af Mans-
gel paa Olie gik ud for mig. Jeg sogte vel es-
ter et lidet stykke Lys, men fandt intet. Da mi
Abdalla saae mig herover at være bekymret,
erindrede han mig om den Olie, som laae i
Gaarden, esterdi han ligesaa lidet, som jeg kuns-
de forestille sig andet, end at de jo alle maatte
vere fulde af Olie. Jeg tog altsaa Krukken,
og lsb ud for at saae noget Olie derudi, men
forend jeg vorte derved, hørte jeg en Rosi kom-
me derud af, som sagde: Er det nu Tid? Dog
blev jeg ikke meget forstørret derved; Thi som
jeg strax merkede den overhængende Fare, saa
svarede jeg dem, at det endnu ikke var Tid,
men ville snart blive, og jeg gik dervæst til en
anden Læder-Flaske, og som jeg hørte det selv-
samme Spørsmaal, saa gav jeg ogsaa det selv-
samme Svar. Kort at sige: Jeg gik forbie
dem allesammen, og betinede mig stedse af be-
meste Svar. Imidlertid fandt jeg ikke nogen
Olie, forend jeg kom til den sidste Læder-Flaske.

Da jeg nu betragede, hvorledes der be-
fandt sig Shy og Tredive Røvere i eders Gaard,
som ikke biede ester andet, end at saae et Dign
af deres Ansørere, som I har anset for en
Kobbmand, og taget saa vel imod, og derefter
giøre sig færdig til at sætte eders ganste Huus i
Den største Norden og Forvirring, saa forsomte
jeg ikke Tiden, men strax tændte min Lampe
an, tog den største Kiedel fuld af Olie, og satte

le den paa Isden, og da samme var til gavns
heid, gik jeg ud i Gaarden, og hellede saa god
en Portion i hver Læder-Flaske, som jeg kunde
eragle fornoden til at forhindre dem i deres skam-
melige Forehavende. Efterat saadant var til
Ende, gik jeg ind igien i mit Kistken, slukkede
Lampen ud, og blev staende ved Binduet for
at see, hvad den forklædte Olie-Kræmmer hav-
de i Sinde at foretage sig.

Videt derefter saae jeg, at han fastede no-
gle smaa Stene need af sit Bindue, hvilke me-
stendeel falt paa Læder-Flaskerne, men da han
tvende gange havde gjort dette forgives, og
fornam ikke til, at de gjorte Anstalt til at krybe
ud, saa gik han need i Gaarden for at udførste
Aarsagen dertil, dog kunde jeg ikke ret see, hvad
han tog sig for, men som han fortid derefter
blev ganse borte, twilede jeg ikke paa, at han
io af Desperation havde taget Flugten igennem
Haven; Hvorudover jeg holdt for, at jeg sikkert
kunde legge mig til Hvile.

Den 852. Nat.

Sdet Morgiane fortalte Ali-Baba denne
Hændelse, lagde hun fremdeles dette til:
Nu kan I selv see hvad Beskaffenhed den Sag
har, som I forlanger at vide af mig. Imid-
lertid er jeg overbevist om, at dette er en Folge
af hvad jeg for nogle Dage siden har formun-
men,

men, hvilket jeg dog ikke har eragtet fornoden at fortælle eder. Det bestauer derudi, at da jeg engang om Morgenens tiliig gik ud i Staden, blev jeg ved min Tilbagekomst vær, at det var gjort et Tegn paa Gade-Dorren med hvidt Kride, og Dagen derefter med rødt Kride. Endstisnit jeg nu ikke viste, i hvad Henseende dette kunde være gjort, saa ansaae jeg det dog raadelig at sætte selv samme Tegn paa vore Nabovers Dorre for at forhindre dem fra at finde Husset, i Faab nogen havde i Sinde at øve noget sientlig imod os.

Naar I saaledes sætter det ene imod det andet, og tillige betragter det som er skeer, saa kan I let stave eder til, at det alt er sammen-smedet af de Rovere, som opholder sig i Skoven; Dog veed jeg ikke, hvoraf det kommer sig, at de ere To mindre, end de for har været, men det kan være os ligemeget; Thi for nærværende Tid kan de ikke være flere end Tre i Tal-let. I øvrigt er det dog ventelig, at de har med Ged foresat sig at befordre eders Undergang, og altsaa er det høiligt fornoden, at I tager eder vel i agt, saa længe I er vis paa, at der er en eneste af dem endnu tilbage. Hvad mig angaaer saa skal jeg ikke forbigaee, at bære Den Aarvaagenhed for eders Beste, som min Pligt udkræver.

Efter at Morgianes Fortælling var til Ende, funde Ali-Baba ikke noeksom udsigte, hvoe

hvor høelig han var hende forbunden for beviste
 Dieneste, hoorudover han soarede hende saaledes: Jeg skal ikke legges i min Grav, førend
 jeg har viist mig saa taknemmelig imod dig,
 som du fortiner; Thi at jeg endnu lever, har
 jeg dig allene at takke for, og paa det jeg altsaa
 kan giøre Begyndelsen paa at vise min Erfiets-
 lighed imod dig, saa stienker jeg dig fra dette
 Dieblik af din fuldkomne Frihed, indtil jeg om-
 sider paa en mere fuldkommen Maade kan op-
 fyldte mit Forsæt.

Jeg vilser i vorigt lige saa lidet derpaa som
 du, at disse Personer jo har været de Røvere,
 som jeg har seet i Skoven, og at det jo har væ-
 ret deres fulde Forsæt at staae mig efter Livet,
 men det har behaget Gud at bruge dig som et
 Middel til min Frelse; Og jeg haaber, at Gud
 fremdeles skal bevare mig fra deres og al Ver-
 dens Ondskab og Esterstræbelse. Hvad nu det
 angaaer, som vi for nærværende Sid har at
 iagttagte, saa maa vi først og fornemmelig see
 derhen, at vi faaer disse mange døde Legemer
 gravet need i Jordén, og det saa behændig og
 taus, at ikke noget Menneske skal faae den mind-
 ste Esterretning om deres slette Skiebne: Og
 dette skal jeg strax tillige med Abdalla besorge.
 Som nu Ali-Baba Have var temmelig stor,
 og der ved Enden af den stod en Deel anseelige
 store Træer, saa grov de en stor Hule under
 disse Træer, og esierat de havde trakt Legemer-
 Z. en N. III. B. Do ne

ne ud af Læder-Flaskerne , samt taget deres Vaaben fra dem , fastede de dem ned i denne Hule , og jevnede Jorden saa behændig igien , at ingen skulde kende det . Læder-Flaskerne til- lige med deres Vaaben forvarede Ali-Baba som en Helligdom , og hvad deres Muul-Eseler angaaer , da , som han ikke behovede samme , lod han Abdalla tage til Tørs med dem og følge dem .

Den 853. Nat.

Midlertid Ali-Baba gjorde alle disse forsigtige Anstalter for at forebygge , at man ei- skulde faae at vide , ved hvad Middel han paa- saa fort en Tid havde faaet sin store Rigdom ; Saa begav Rover Capitainen sig tilbage i Sko- ven , hvor han bejamrede sin slette Skiebne , i det han saa uformodentlig havde mist alle sine Folk . Han gik derpaa ind i sin Hule , uden at vide hvad han skulde resolvere til for at hevne sig paa Ali-Baba .

Den Eenlighed , som han nu befandt sig udi , gjorde hans Forvirring og Forstørrelse hver Dieblik større , saa at han iblandt andre Klaas- gemaal ganske utsaalmodig sagde : O ! I tapper- re Helte ! I , som tillige med mig , har haft saa utallige vaagne Mætter , I , som har hilpen mig i alle mine besværlige Foretagende , hvor er I blevsen af ? Hvad kan jeg udrette uden eder ? Har jeg

jeg til den Ende udvalgt og samlet eder til at være mine Stalbrodre, at I paa een, eders Tapverhed saa uanstendig Maade skulde paa eengang sætte Livet til? O! jeg vilde mindre begrædt eders Dod, i Fald I var omkommen med Sabelen udi Haanden. Men hvor vil jeg migien faae saa mange tappere Helte fra? Og om jeg endskjont vilde umage mig derfor, kunde det da vel skee paa anden Maade, end at jeg jo derved maatte oposfre een anseelig Deel af min Rigdom til Dem, Der allerede har funden Beien til den. Nei det er best, at jeg ikke tænker derpaa, først jeg først har skilt den samme ved sit Liv; Thi hvad jeg ikke haver kundet udrette med saa mange Haandfaste Hielpere, skal jeg nu allene foretage mig, og naar jeg saa edes har sat min Rigdom i Sikkerhed, saa skal jeg siden see dershen, at den ei skal blive uden Arvinger, paa det samme hos alle mine Esterkommere, ei allene kan holdes ved lige, men endogsaa formeres.

Efterat Roveren havde satset saadan Røsolution, fandi han ingen Besværighed i, at faae et Middel opfundne, ved hvilket han agtede at fuldføre sit Forsøet, og som hans Sind derved blev noget rolig, saa faldt han i Sovn, ogsov den ganske Nat over.

Morgenen derefter, saa snart Rover Captainen var opvaagnet, iforte han sig saadanne Klæder, som best kunde stikke sig til de Forsæt-

retninger han havde foresat sig, og dernest forfiede sig ind i Staden, hvor han i en Khan tog sit Logement, men som han forestilte sig, at det, som var passeret hos Ali-Baba havde foraarsaget et slags Opsigt i Staden, saa brugte han den Forsigtighed, at han først spurgte sin Vert, hvad Myt han havde at fortælle ham; Dog maatte han imod Forhaabning høre langt anderledes Ting, end ham var fornoden at vide, hvoraf han sluttede, at Ali-Baba havde dolget denne Sag, fordi han ikke ville have, at nogen skulle faae Esterretning om den Skat, som han havde opdaget, ligesom han og sluttede, at Ali-Baba saae sig usikker paa sit Liv, i Fald han aabenbaredes det, alt dette drev ham til, med desto større Iver, at udrette sit Forehavende.

Nover Capitainen forsynede sig derpaa med en smuk Hæst, hvilken han betienede sig af, for at bringe en Deel sine Lærreder hem i sit Logement, og i saadan Henseende gjorde han man ge Keiser ud i Skoven, for der at hente sig de fornødne Pengé, og da han saaledes havde en god Forraad paa Lærreder, leiede han en Boed, hvor han stod og folgte samme.

Den 854. Nat.

Nu traf det sig just, at den Boed, som han leiede, var lige over for den Boed, som

tilforn havde tilhørt Cassim, og nylig var blevet overdraget til Ali-Baba Son. Rover Capitainen, som havde taget sig det Navn Cosgia Houssain, forsomte ikke som en Røbmand der nylig havde sat sig ned, at bevise sine Ma- hoer de andre Røbmænd al optænkelig Høflighed. Som nu Ali-Baba Son var et ung og forstandigt Menneske, saa omgikkes Rover Capitainen stedse med ham, og ved saadan Leilighed blev de særdeles gode Venner med hinanden, ja han lod sig det være meget angelegen at vedligeholde dette Venstaben, efterdi han fortid derefter kom i Kiendstab med Ali-Baba, som tit og ofte kom og besogede sin Son; Thi da Sonnen fortalte ham, at Ali-Baba var hans Fader, saa sogte han ved alle Leiligheder, at vise sin Tjenstvillighed, ikke allene ved en og anden Forcering, men endog i det han tit og ofte bød ham til Giest hos sig, og trakterede ham overmaade prægtig.

Nu ville Ali-Baba Son ikke oppebære saa stor Godhed af denne ny Røbmand, uden igien at giøre ham tilborlig Bederlag, men der var saa lidet Rom hos ham, at han ikke funde vise det, som han gierne vilde, hvorudover han talede med sin Fader Ali-Baba om denne Sag, og gav ham at forstaae, hvorledes det ikke lod smukt, længer, at oppebære hans Høflighed, uden igien at vise nogen Bederlag.

Det var Ali-Baba altsaa en Fornsielte,
at han herudi kunde forrette sin Sons Pligt,
hvorudover han svarede: Min Son! I Mør-
gen er det Fredag, og som det just er den Dag,
Da Kiebmændene holde deres Boeder tillukte,
saa kunde I tale med ham, og bede ham at gis-
re en Spadsere-Gang med eder, da I paa
Veien, naar I kommer for min Øer, kunde
anmode ham om at folge med eder ind til mig;
Ebi paa saadan Maade gaaer det bedre an,
end om I ordentlig inviterer ham. Hvad Erac-
tementet angaaer, saa skal jeg betids befale
Morgiane at have samme færdig.

Ali-Baba Son, tillige med den forklædte
Lærreds-Kræmmer, indfandt sig rigtig paa be-
meldte Fredag. De gif og spadserede med hin-
anden, og i det de kom til Ali-Baba Huus,
bankede Sonnen paa, og sagde: Dette Huus
hor min Fader til, han har just bedet mig, at
overtale eder til at folge med mig derind, paa
det han ogsaa kunde blive kiendt med eder; Ef-
terdi jeg har fortalt ham det Venstfab som er
imellem os, hvorudover jeg beder at I endnu
vil legge denne Godhed til de mange andre, som
I har beviist mig.

Den 855. Nat.

Om nu endskjont Rover Capitainen ansaae
dette som en god Leilighed, at faae Adgang
til

til Ali-Baba Huus, og altsaa haabede saa meget desto mageligere at faae sit onde Forsæt sat i Berk, saa undskyldte han sig dog i Begyndelsen derfor, og lod ligesom han vilde tage Afsteed med Ali-Baba Son. I det samme kom Slaven og lukte Dørren op, hvorudover Sonnen tog Rover Capitainen ved Haanden, og nodte ham til at følge ind med sig.

Ali-Baba selv tog overmaade venlig imod ham, og strap i Begyndelsen takkede ham for den Godhed, han havde ladet see imod hans Son; Min Taknemmelighed, sagde han, er saa meget desto større, efterdi han ikun er et ungt Menneske der endnu ikke har forsøgt Verden, og derfor ved eders Omgiengelse ikke kan hosse sig lidens Fordeel.

Cogia Houssain eller rettere Rover Capitainen efterlod ikke at give Compliment for Compliment, men sagde: Min Herre! Jeg forsikrer, at omendskjont eders Son ikke har den Erfaring, som gamle Mænd, saa besidder han dog ikke destomindre en god sund Forstand, hvilket jeg i mange Tilfælde har haft Prover paa.

Efter at de saaledes havde discoureret med hinanden om adskillige andre Ting, vilde Rover Capitainen taget Afsteed, men Ali-Baba forhindrede ham derfra, og sagde: Min Herre! hvor vil I hen? Jeg formoder dog at I forst

gior mig den Ere , at spise med mig . Vel er Maaltidet , som jeg byder eder paa , ikke saa godt , som I fortienner , og jeg gierne ønskede ; men jeg gior mig dog det Haab , at I nyder samme med ligesaa got et Hierte , som jeg giver det .

Min Herre Ali-Baba ! svarede Rover Capitainen : Jeg er ganske vist forsikkret om eders gode Hierte - Lav , men dersom I ikke vilde udtyde det til det verste , at jeg denne gang undslog mig derfra , saa vilde jeg endog ansee dette som en Dieneste , og I kan voere vis paa , at det hverken skeer af Foragt eller nogen anden Uholighed , men af en anden grundig Aarsag , hvilken I skulde strap bifalde mig , i Fald I vidste den .

Min Herre ! svarede dernæst Ali-Baba : Jeg kan sandelig ikke begribe , hvad dette skal være for en Aarsag , vilde derfor nok vide den , saa fremt det ellers er tilladt at spørge eder dersom ? Da kan jeg nok sige eder den , svarede Roveren ; Thi den bestaaer ikke i andet , end derudi , at jeg til min Mad bruger aldeles ingen Salt ; Nu kan I deraf domme , hvorledes dette vil lade , i Fald jeg skulde spise hos eder . Dersom I har ingen anden Aarsag end denne , svarede Ali-Baba fremdeles , saa skal den ikke forhindre mig fra at nyde eders Nærvarelse ; Thi for det første er der aldeles intet Salt i mit Brød , og hvad de øvrige Retter angager , saa kan

Van \mathfrak{I} sikker lide paa , at der ikke skal komme det allerringeste Salt i den Portion , som bliver sat for eder , hvilket jeg strax skal foranstalte ; \mathfrak{I} vilde altsaa giore mig den \mathfrak{A} re , at sidde lidet need hos min Son , saa skal jeg inden faae Dies blik være hos eder igien .

Ali-Baba gif derpaa ud i Kioffenet og befalede Morgiane , at hun ikke skulde komme noget Salt paa Kiodet , samt at hun ligeledes skulde lade \mathfrak{I} s eller Tre af Bie-Retterne blive tillavet uden Salt .

Den 856. Nat.

Som nu Morgiane allerede var færdig til at rette Maden an , saa blev hun ikke lidet fortrydlig over den ny Besaling , hvorudover hun ogsaa strap svarede Ali-Baba saaledes : Hvad er det for et underlig Hoved , sagde hun , der ei vil æde Salt ? Eders Aftens-Maaltid vil jo des foruden tage det beste af sin Smag naar jeg skal bie saa længe , inden jeg retter den an .

Bliv ikke vred Morgiane , svarede Ali-Baba ; Thi det er en brav Mand , som jeg har hos mig , du vilde derfor ikkun blind hengiøre hvad jeg befaler dig . Morgiane maatte altsaa til , saa nødig som hun vilde , at efterleve Ali-Baba Ordre , men var derhos meget begejstret ester at vide , hvo den Mand var , som

ikke vilde øde Salt. Maden blev omsider færdig og Abdalla hialp hende at bære den op paa Salen, men Morgiane havde ikke saa snart seet den forklædte Eærreds-Kremmer, at hun jo strax kiendte ham, og der var intet som kunde hindre hende fra at tro, at det jo var Capitainen for de Fyrgetive Røvere; Thi i det hun nsie betragtede ham, blev hun vær, at han havde en stor Dolk under sine Klæder. Nu har jeg ikke mere nödig at forundre mig over, sagde hun ved sig selv, at denne dievelske Mand ei vil øde Salt med min Herre, efterdi han er hans arrigste Fiende, der staer ham efter Lisvet, men jeg skal nok mage det saaledes, at han selv kan falde i den Grav han graver til en anden.

Midlertid Maaltidet varede, giorde Morgiane alle de Ting til rette, som var hende fornøden til det Forsæt hun vilde fuldføre, og hun var just dermed bleven færdig, da Abdalla kom og berettede hende, at Frugterne skulde opbæres, hvilket ogsaa stedte og desuden blev der hos Ali-Baba sat et lidet Skiente-Bord, med nogle Boutellier Vin og Tre Skaale, hvorpaar Morgiane og Abdalla efter Sædvane gif ud, for at lade dem have Rolighed, i Hald de vilde tale noget med hinanden.

Nu tænkte Røver Capitainen, at han aldrig kunde trefte bedre Leilighed, end han denne gang

gang havde troffen , til at skille Ali-Baba ved Livet , altsaa sagde han ved sig selv : Jeg vil nu beslritte mig paa , at drikke baade Sonnen og Faderen fuld ; Og siden skal jeg stikke Faderen min Dolk i Brostet , men hvad Sonnen angaaer , da skiotter jeg ikke om at tage Livet af ham ; Thi jeg seer ikke , at han skal kunde hindre mig i mit Forsæt ; Og som det er ventelig , at Slaven og Slavinden enten ikke saa snart faaer affpiist , eller og imidlertid falder i Sovn , saa kan jeg strax tage Flugten ud igiennem Haven , lige som forrige Gang .

Men den smilde Morgiane , som allerede havde merket , hvad han forte i sin Skield , gav ham ikke Tid til at faae sit skammelige Forsæt udover ; Thi i Steden for at spise eller sove , isforte hun sig en smuk Dantse-Klædning , tog et Belte omkring sit Liv , og hængte en Dolk ved Siden , samt bandt en Masque for sit Ansigt , hvornæst hun sagde til Abdalla , at han skulle tage sin Haand-Pouker , og folges ind paa Salen med hende for at divertere dem efter Maaltider . Abdalla folgede med hende , og Morgiane gjorde en dyb Compliment , da hun gifte ind paa Salen .

Den 857. Nat.

Saa snart Ali-Baba faae dem ankomme , sagde han , at de kun frit skulle komme ind og

og lade Cogia Houssain see hvad de funder. Ali-Baba vendte sig derpaa til Rover Capitainen og sagde: **Cogia Houssain!** tænk ikke, jeg bringer mig selv i nogen slags Omkostning, for at giøre os denne Fornsieelse; Thi jeg har dem hos mig i Huset, og I seer vel, at det er min Slave og Slavinde, som har bereget sig paa at dantse for os. **I** det mindste vil jeg haabe, at deres Opsorsel ikke skal være eder ubehagelig.

Rover Capitainen havde ikke ventet, at denne Lystighed skulle følge oven paa Maaltidet, hvorudover han frytede, at han ei skulle kunde fore sig den Leilighed til Nutte, som han efter sine Tanker havde funden; Dog sagde han ved sig selv, i Fald det denne Gang skulle slaae mig Heil, kan jeg dog troste mig i Haabet at oprette det en anden Gang, naar jeg ikun bliver ved fremdeles at holde Benskab, saa vel med Faderen, som med Sonnen. Men endskjont Rover Capitainen heller havde seet, at denne Lystighed aldeles var blevne borte, saa stillede han sig dog ikke destomindre an, ligesom han for samme var ham høilig forbunden, og derhos sagde, at det, der kunde fornse Ali-Baba, kunde i ligemaade fornse ham.

Da nu Abdalla fornåede, at Ali-Baba og Cogia Houssain, ikke havde mere herom at tale med hinanden, begyndte han at slaae paa sin

sin Haand-Pouker, og tillige sang et smuk Stykke, hvorefter Morgiane, der ikke gav de beste Dantsere og Dantserinder noget efter, dantsede saa behagelig, at hun endog funde havde bevæget et langt fornemmere Compagnie til Forundring; Dog gav Røver Capitainen af dem alle, mindst agt Derpaa.

Efterat hun saaledes havde med lige Behagelighed dantsed en Deel andre Dantse, trak hun om sider sin Dolk ud, og i det hun holdt samme i Haanden, dantsede hun en Dants, hvori hun gjorde mangfoldige Krumsspring, og imidlertid snart rakte Dolken ud, ligesom hun vilde stode nogen med den, snart satte hun den lige imod sit eget Bröst, ligesom hun havde i Sinde at stikke sig selv ihiel. Om sider løb hun til og rev Haand-Pouken af Slavens Haand, hvilken hun, imedens hun endnu holdt Dolken i sin høire Haand, præsenterede for Ali-Baba, som Dantsere og Dantserinder gemenligen pleier at giøre, naar de vil prove deres Tilstueres Gavmildhed.

Ali-Baba fastede strap et Stykke Guld-Mynt derudi, og Sonnen esterfulgte sin Faders Exempel; Og som Cogia Housain let kunde see, at hun ogsaa vilde komme til ham, saa tog han en Pung ud af Barmen for ligeledes at give hende en Foræring; Men i samme Dieblik som han vilde stikke Haanden i Pun-
gen,

gen, stak Morgiane ham Dolken ind i Brostet, og det med saa stiv en Arm, at den gik ham ind i Hjertet, saa at han faldt død om paa Gulvet.

Den 858. Nat.

Ali-Baba og hans Son blev saa overmaade forstrekket, at de gav et stort Skrig af sig; O skarns Menneske! raabte Ali-Baba, hvad har du nu gjort? Vil du ødelegge baade mig og min Familie. Nei, svarede Morgiane, det er saa langt fra, at jeg vil ødelegge eder, at jeg langt heller har gjort det til eders bestandige Bevaring. I det hun nu derpaa aabnede Rover Capitainens Kortel, og viste ham den Dolk, som han havde skjult derunder, sagde hun fremdeles: See hvilken en grum Fiende I har haft at bestille med, I ville derfor ikke kun ret betragte ham i Alsigtet, og da skal I snart fiende baade Olie-Kræmmeren og Rover Capitainen tillige. Kan I ikke erindre eder, at han ei vilde have Salt i sin Mad, og hvad kan I forlange mere til Beviis, at han havde Ondt i Sinde? Jeg kan forsikre eder, at for end jeg nogensinde sik ham at see, holdte jeg ham strax mistænkt, da I fortalte mig, at han ikke vilde øde Salt med eder, og da jeg derefter sik ham at see, fornæm jeg, at min Mistanke ikke var ilde grundet.

I det

I det nu Ali-Baba overveiede, hvor hellig han var Morgiane forbunden, som anden gang havde frelst ham fra Døden, saa tog han hende i Favn og sagde: Morgiane! Jeg har allerede stienket dig din Frihed, og derhos lovet dig, at det ikke skulle blive derved, men at jeg fremdeles ville vise dig min Taknemmelighed. Nu er Tiden kommen, og jeg gior dig til min Sviger-Datter.

Derpaa talede Ali-Baba til sin Son, og sagde: Min Son! jeg anseer eder for saa godt Barn, at det ikke kan komme eder fremmed for, naar jeg, uden at spørge eder til Raads, giver eder Morgiane til Kone; Thi I er hende ikke mindre forbunden end jeg selv, efterdi I seer, at Cogia Houssain til ingen anden Ende har sogt eders Venstebab, end for derved, at saae desto bedre Leilighed til at skille mig ved Livet, og dersom dette havde lykkedes for ham, saa kan I let slutte, at I ligeledes havde blevet et Offer for hans Brede. Over alt dette maa I betænke, at dersom I ægter Morgiane, sag ægter I en Styttie for min og eders Familie, saa længe som vi lever.

Ali-Baba Son lod ikke see det mindste Tegn til nogen Uvillighed, men langt heller gav ham at forstaae, at han gierne ville samtykke i dette Egteskab, ei allene for dermed at vise sig hydig imod sin Fader, men endog for at folge sin egen Tilbvielighed.

Der-

Derefter var man betenk^t paa, at nedgræ
ve Rover Capitainens Legeme hos de andre
Roveres, og dette stede saa hemmelig, at man
ikke forend mange Aar derefter fik det at vide;
Nemlig, da der var ingen som denne merkværdi-
ge Hændelse kunde være til Fornærmelse.

Faa Dage derefter giorte Ali-Baba sin
Son og Morgiane et prægtigt Brøllup, hvorf
hos han gjorde Anstalt til mange slags Forly-
stelser. Dog havde han den Fornøjelse, at
han saae alle sine gode Venner og Naboyer hos
sig, uden at nogen af dem kunde vide den rette
Aarsag og Anledning til dette Brøllup; Men
som de kiendte Morgianes herlige Egenkaber,
saa sluttede de, at han derfor ville have hende
til sin Sviger-Datter, hvorudover de offent-
lig bersommede hans Edelmodighed og godt
Hiertelav.

Som nu Ali-Baba siden den Tid, da han
hente^de sin Broders Legeme fra Rover-Kulen,
ikke nogen Tid havde været der, saa resolverede
han fremdeles ei at komme der, efterdi han ikke
viste de tvende Roveres Skiebne der mangledt
ham endnu i Tallet, hvilket han forestilte sig
endnu at være i Live.

Den 859. Nat.

Efterat nogle Aar var forbi, fik han i Sjn-
de at gisre en Reise ud i Skoven, men brug-

te dog derhos den fornødne Forsigtighed. Han satte sig altsaa paa sin Hæst, og da han ankom til Hulen, holt han det for et got Tegn, at han hverken saae nogen Spor af Mennester eller Høste. Han steg derpaa af, og i det han traasde hen til Dorren, talede han disse Ord: Sesemi luk dig op, hvilke Ord han ingenlunde havde forglemt. Som nu Dorren straxaabnedede sig, saa gik han ind i Hulen, og den Eilstand, hvori han der sandt alle Ting for sig, gav ham Anledning til at slutte, at der ingen havde været der i Hulen siden Rover Capitainen blev ombragt. I saadan Henseende tvilede han ikke paa, at han jo var den eneste i Verden, som vidste, hvorledes Hulen skulle oplukkes, og at al den Skat, som der forefandtes, følgelig hørte ham allene til; Og som han samme Tid havde forsynet sig med Poser, saa kom han saa meget Guld i dem, som hans Hæst kunde bære, med hvilket han forfiede sig ind i Staden.

Nogen Tid derefter forte Ali-Baba sin Son ind til bemeldte Skat, og lærte ham hvorledes han skulle lukke Dorren op, og som denne igien lærte sine Born det, saa levede deres Efterkommere i Familien i stor Anseelse, og blev antaget til de fornemste Betienninger der i Staden.

Efterat Scheherazade saaledes havde fortalt denne Historie til Ende, og dog saae, at
E. en N. III. B. Pp det

det endnu ikke var Dag, saa gjorde hun, efter Sultanens egen Forlangende, endnu selvsamme Nat Begyndelse paa en anden Historie, saaledes:

Historie

Om

Ali-Cogia en Kobbmand til Bagdad.

Allernaadigste Herre!, sagde Scheherazade: Under Calife Haroun Alraschids Regering var en Kobbmand til Bagdad ved Navn Ali-Cogia, hvilken hoerken var af de rigeste ikke heller af de fattigste. Denne Kobbmand boede i sin afdode Faders Huus, uden at have Kone eller Børn. Som han nu levede fornset af det, som hans Kobbmandskab bragte ham ind, saa hendte det sig, at han tre Dage efter hinanden havde en Drom, hvori en ærværdig Mand lod sig see, som saae meget alvorlig ud, og satte ham i Rette, fordi han ei endnu havde reist til Mecha.

Denne Drom foruroligede Ali-Cogia, og satte ham i en stor Forvirring; Thi han vidste vel at en god Musel-Mand var forbunden til at giøre en Reise derhen, men som han var besværet med Husholdning, og sit Kobbmandskab, saa havde han stedse tankt, at det var nok

til hans Undskyldning, at han ikke kom der, al-
lerheldst da han beslittede sig paa ved Almisser
og andre gode Gierninger at oprette saadan sin
Forsommelse. Men hans Samvittighed øeng-
stede ham saa sterk, at han frygtede for, der
skulle mode ham noget Ont, i Fald han ikke gior-
de det, hvorudover han ikke holt det raadeligt,
lenger at opsette saadan en Reise.

Den 860. Nat.

At nu Ali-Cogia funde være i Stand til at
fuldestgøre sin Pligt, saa resolverede han
at følge sin Boed tilligemed alle sine Bahre, og
beholdt intet mere tilbage deraf, end hvad han
funde have fornoden paa Reisen til Mecha.
Hvad hans Huus angik, saa leiede han det til
en anden Kriobmand, og inrettede sine Sager
saaledes, at han funde være ferdig til at reise,
naar den sædvanlige Caravane afgik fra Bagdad
til Mecha. Det eneste, som var til overs for
ham at forrette, var at see derhen, hvorledes
han funde faae en Summa af Tusende Styk-
ker Guld-Mynt forvaret paa et sikkert Sted,
esterat han først havde taget saa mange Penge
til sig, som han havde fornoden til de nødvendigste Udgifter.

Ali-Cogia kom altsaa de Tusende Styk-
ker Guld-Mynt i en stor Krufke, og lagde en
Deel Oliver oven paa dem. Esterat han der-

paa havde bunden Krueken til, bar han den hen til en Kiobmænd, som var hans gode Ven og sagde: Broder, det er ikke eder ubevidst, at jeg om saae Dage med forestaaende Caravane skal giøre en Pillegrims Reise til Mecha; Jeg beder dersor, at I ville giøre mig den Dieneste og forvare mig denne Krucke med Oliver, indtil jeg kommer tilbage. Kiobmanden svarede: Der har I Doglen til mit Magazin, gaf selv ind, og sæt den hoor I vil, og I kan være vis forsikret paa igien at finde den der, naar I kommer tilbage.

Som nu bemeldte Caravane nogle Dage derefter blev færdig at reise bort, tog Ali-Cogia og pakkede sine Bahre paa en Kameel, hvilken han desuden ville betiene sig af underveis til at ride paa, og saaledes kom han omsider lykkelig til Mecha. Som han der var ankommen, forsviede han sig tillige med alle andre Pillegrimer ind i det beromte Tempel, hvor der hver Aar var et stor Tillsb af dem, der bekiendte sig til den Musel-Mandske Religion; Thi de indfandt sig her fra alle Verdens Hjørner, og det er ikke at udsige med hvad Andagt, han lagde sine Bahre til Side, hvilke han havde taget sig for enten at sælge dem, eller bytte dem bort.

Nu hente det sig, at tvende Kiobmænd, i det de gif forbi, sif Ali-Cogia Bahre at see, hvilke de sandt saa herlige, at de blev staende stille,

stille, for at betragte dem, uagtet de ikke havde dem fornoden. Da de saaledes havde fornojet deres Nygjerrighed, sagde den ene til den anden: Dersom denne Kobbmand vidste, hvad Gevinst han kunde have paa disse Bahre, i Fald han tog til Cairo med dem, skulle han heller bringe dem derhen, end sælge dem her, hvor de ikkun er i slet Priis.

Ali-Cogia hørte disse Ord, og som han tit og ofte havde hort tale om Egyptens Herlighed, reserverede han strax at føre sig denne Lejlighed til Nutte. Efterat han altsaa havde forrettet sin Piligrims Reise, og igien pakket sine Bahre ind, begav han sig under en Caravane paa Vejen til Egypten, i Steden for at reise tilbage til Bagdad. Da han saaledes ankom til Cairo, havde han ingen Aarsag til at fortryde sin Resolution; Thi han fandt sig saavel holden derved, at han i faa Dage sic folgt alle sine Bahre med langt storre Fordeel, end han havde ventet. Derefter kibte han sig andre Bahre, og besluttede dermed at reise til Damasco, og i saadan Henseende biede indtil Caravanen afgik, og imidlertid fornoiede sin Curiositet med at see sig om i Cairo, og der at betragte alle de Herligheder, som denne Stad var berømt af, saavel i Henseende til de store Pyramider, som den Flod Nilus.

Den 861. Rat.

Paa Reisen til Damasco faldt Beien igiennem Jerusalem , hvilken Leilighed Ali-Cogia betiente sig af til at besee Jerusalems Tempel , hvilken , næst den i Mecha bliver af alle Muselmanend agret og anseet for den allerhelligste . Han fortsatte derpaa sin Reise til Damasco , og ved hans Ankomst befandt at denne Stad var særdeles behagelig , saa vel i Henseende til dens overflodige Vand , som smukke Haver , ja han maatte tilstaae , at det som han i Historierne havde læst om denne Stads Herligheder , ikke nær var beskrevet saaledes , som det virkelig i sig selv var , hvilket bevægede ham til , her at op holde sig længer , end han havde foresat sig . Men som han dog ikke forglemte , at han hørte hjemme i Bagdad , saa reisede han omsider tilbage , og paa Hjemreisen tog ind i Aleppo , hvor han ligeledes tog de merkværdigste Ting i Diesyn . Herfra lod han sig sætte over den Flod Euphrat , og tog Beien lige ad Mosoul i den Tanke , at han derved kunde forkorte Beien , naar han kom paa hin Side Tigris-Floden .

Da nu Ali-Cogia ankom til Mosoul , traf han der nogle visse Kjøbmænd fra Persien , hvilke han i en Hast gjorde sig fiendt med , og som der saaledes blev stiftet et fortrolig Venstaf imellem ham og dennem , saa var det dem en let Sag at faae ham overtalt til at giore dem Selskab paa

paa deres Reise til Schiras; Allerhelst da han tillige var forsikret om, at han der kunde giore sig en anseelig Gevinst, forend han tog tilbage til Bagdad. De fortsatte altsaa deres Reise igiennem Sultania, Rei, Coam, Caschan og Ispahan, og derfra igien til Schiras, ja han gjorde dem end ogsaa den Tjeneste, og folge dem ind i Indien og siden igien tilbage til Schiras.

Maar man altsaa vil regne den Tid sammen, som han paa hver Sted har opholt sig, saa var der næsten Syv Aar forløben, forend han besluttede at reise hjem igien. Hidindtil havde den gode Ven, som Ali-Cogia havde forvaret sin Krukke med Oliver hos, hverken tenkt paa ham eller hans Oliver. Nu hendte det sig just, da Ali-Cogia under en Caravane var paa Veien fra Schiras, at bemeldte Kiosbemand engang om Aftenen havde sin Familie til Bordt, og som man over Maaltidet kom paa Tale om Oliver, saa spurgte Kiosbmandens Kone, om han ikke kunde støaffe hende nogen, siden hun var i Lyst efter dem, og foregav derhos, at hun i lang Tid ikke havde seet Oliver i sit Huus.

Efterdi vi kommer paa Tale om Oliver, svarede Manden, saa erindrer jeg mig, at Ali-Cogia, da han for Syv Aar siden reiste til Mecha, har sat en Krukke Oliver i Forvaring i mit Magazin, og bad at den maatte staae der

indtil han kom tilbage igien. Men hvor er Ali-Cogia nu blevet af? Vel har nogle, da Caravanen kom tilbage, fortalt mig, at han var reist ind i Egypten, men det kan umuelig være andet, end at han jo der maa være død, siden han efter saa mange Aars Forløb ei et kommen tilbage igien, og altsaa kan vi betiene os af hans Oliver, saa fremt de ei allerede ere fordervede. Han forlangede dernæst at man skulle levere ham en Skaal og et Lys, og sagde, at han strax vilde gaae hen at hente nogen deraf.

Den 862. Nat.

Kiere Mand, svarede Konen: For Guds Skyld tag eder vel i agt, at I ikke begaaer saa skammelig en Gierning. I veed jo selv, at intet kan være helligere end det, som gives en anden i Giemme. Vel siger I at det er Syv Aar siden han reiste bort, og at man har fortalt eder at han er reist til Egypten, men hvor veed I om han ei er reist videre? Møk er det at I ingen Efterretning har faaet om hans Dod, og altsaa kan det hænde sig at han i Morgen eller Over-Morgen kommer hjem igien. Hvad for en stor Skam vilde det da ikke være for eder og eders ganste Familie, i Fald I ved hans Ankomst et kunde levere ham sin Kruske med Oliver i selvsamme Stand, som I har taget imod den? I saadan Henseende besiender jeg reent ud, at jeg ei vil nyde det allers-

ringeste af hans Oliver; Over alt, saa kan I
let slutte, at der ikke maa være meget godt ved
dem, siden de er Syv Aar gamle. Skulde nu
Ali-Cogia komme hjem igien, som han virke-
lig efter mine Tanker gior; Hvad Tanker mener
I da han vil giøre sig om eders Vensteb, naar
han seer I har rørt ved den? Staae derfor af
fra eders urimelige Forsæt, og lad enhver be-
holde sit.

Konen blev med Flid ved saa længe at ta-
le til ham, fordi hun kunde see paa hans An-
sigt, at han ikke var god at faae overtalet; Og
hun tog ikke Feil; Thi han kierte sig aldeles in-
tet efter hvad man sagde ham, men derimod
gik strax ind i sit Magazin, og i det han faae i
Krukk'en, blev han vaer, at Oliverne ganste var
fordervet, dog for at see, om de ei var friskere
neden til, slog han nogen ud i sin Skaal, og i
det samme fornam, at der faldt nogle Stykker
Guld-Mynt ud med iblant Oliverne; Dette
gav ham Anledning til at soge dr'here, og alt-
saa sik han snart at see, at det son. endnu var til-
bage i Krukk'en var Luther Guld-Mynt. Der-
paa fastede han Oliverne oven paa Pengene
igien, bandt Krukk'en til, og forsviede sig strax
tilbage til sin Kone.

Hierte Kone! sagde han, da han igien
kom ind, I har ret, Oliverne er fordervet,
jeg har derfor tilbunden Krukk'en igien saa accus-

rat, som den før var, saa at omendstiont Ali-Cogia kommer tilbage, skal han dog ikke finde kiende at der er vort ved den. Ja det er godt nok, svarede Konen, men det havde dog været langt bedre, om i havde troet mig, og ei vort ved dem; Thi jeg vilde ønske, at det ingen onde og usorddragelige Svitter skulde drage efter sig.

Men Røbmanden lod sig lige saa lidet ansægte af disse sidste Ord, som af de forrige; Thi han laae den ganste Mat og speculerede paa, hvorledes han skulde finde paa et Middel, ved hvilket han kunde tilvende sig Ali-Cogia Guld-Mynt, uden at blive tiltalt derfor, i Fald han kom tilbage. Saa snart han derfor om Morgen stod af sin Seng, gik han ud i Byen og kigtede sig en Deel friske Oliver, hvilke han sydte Krukken med, efterat han først havde hældet de gamle ud tillige med de Tusende Stykker Guld-Mynt, og forvaret samme. Krukken tilbandt han, ligesom den før var bunden, og satte den paa selvsamme Sted, som Ali-Cogia havde sat dem.

Den 863. Nat.

Ungefær en Maaned, efterat Røbmanden havde begaet denne skammelige Gierning, ankom Ali-Cogia igien til Bagdad, og som han for sin Bortreise havde leiet sit Huus bort, saa steg han af i en Khan, hvor han leiede sig et

et Kammer, indtil den, der boede i hans Huus, sik seet sig om en anden Leilighed. Næste Dagen derefter gif Ali-Cogia hen til sin gode Ven, og denne tog ham strax i Favn for at vise, hvor stor hans Glæde var, at han igien efter saa mange Aars Fortid saae ham lykkelig hjemkommen; Thi, sagde han, jeg havde nær twilet paa, at jeg nogen Tid havde faaet eder at see igien.

Esterat de saaledes paa begge Sider havde aflagt de sedvanlige Complimenter, bad Ali-Cogia Rissmanden, at han ville leveret ham den Krukke med Oliver, som han havde i Forvaring for ham, og bad ham tillige, at han ikke vilde fortryde paa, at han derudi havde øeret ham til Besværing. Rissmanden leverede ham derpaa Nøglen til sit Magazin, og sagde: Nu kan I selv gaae derind, og tage den paa samme Sted, som I har sat den. Ali-Cogia gif strax ind i Magazinet, og tog Krukken ud med sig, og esterat han igien havde leveret ham Nøglen tilbage, takkede han ham for beviste Godhed, og vendte derpaa igien tilbage til sit Logement. Saa snart han saaledes var kommen hjem, loste han Tecturen af Krukken, og i det han stak Haanden need i Krukken, for at soge efter sine Tusende Stykker Guld-Mynt, blev han overmaade bestyrket, da han fornem, at de vare borte. Dog bildte han sig i Begyndelsen ind at han tog Feil; Hvorudover han i en Hast sit et Fad frem, og slog alle Oliverne derudi,

udi, men han blev staende ganse ubevægelig, da han endnu lige saa lidet fandt dem som for. Omsider lofrede han sine Hænder og Hine op imod Himmel og sagde: Af Himmel, er det mueligt, at en Mand, som jeg har stedse anset for min gode Ven, skulle være mig saa utro.

Som nu Ali-Cogia frygtede for at tage Skade paa denne anseelige Summa Penge, saa blev han meget urolig i Sindet, og derfor forfoiede sig strax hen til Kiosmanden, og sagde til ham: Min Ven! lad det ikke falde eder forunderligt, at jeg kommer saa snart igien; Vel tilstaer jeg, at den Krufke med Oliver, som jeg tog i eders Magazin, er den selv samme som jeg satte der, men jeg havde tillige med Oliverne lagt Tusende Stykker Guld-Mynt derudi, og disse kan jeg ikke finde. Jeg bider mig altsaa ind, at I har havt dem fornoden i eders Kiosmandskab, og dersom saa er, stader det aldeles intet, beder derfor, at I ville betage mig den Eviol jeg staer udi, og sige mig, om det hænger saadan sammen; Thi omsendskont I ikke just for denne Tid har dem ved Haanden, saa kan I dog ved Leilighed erstatte mig samme. Men da Kiosmanden forud havde ventet, at Ali-Cogia ville giøre saadan Compliment, saa var han allerede betænkt paa, hvad han hertil ville svare. Min Ven! sagde han, rørte jeg noget ved eders Olive-Krufke da I bragte den hid til mig? Har jeg ikke leve-

ret

ret eder selv Nøglen til mit Magazin? Har I ikke selv med eders egne Hænder baaret den der ind? Og har I ikke fundet den paa selv samme Sted, som I har sat den? Eller kan I med Sandhed sige, at den ikke var i selv samme Stand, og lige saadan tilbunden, som I selv har sat den fra eder? Har I altsaa lagt noget Guid deri, saa maa i ogsaa finde det igien; Thi I har selv sagt, at der var Oliver derudi, og jeg har ikke vist andet. Dette er alt, hvad jeg derom kan sige, og I maa tro mig paa mine Ord, naar jeg forsikrer eder, at jeg ikke har rort ved den.

Den 864. Nat.

Ali-Cogia gik ganske sagtmelig til Verks og ville derved over tale Røbmanden til at gaae i sig selv, og handle med ham efter Ret og Billighed. Jeg elsker Fredelighed, svarede han, og det skulle giøre mig hertelig Ont, i Fald jeg saae mig nod til at skride til saadanne Extremister, der paa en eller anden Maade kunde udsalde til eders Spot og Banere. Betenk derfor min kiere Ven, hvor fornorden det er for en Røbmand at lade saadan slags Fordel fare, som ikkun falder ud til hans ørlige Navns og Rygges Forringelse. Jeg siger det endnu engang, at det skulle giøre mig hertelig Ont, om eders Haardnakkenhed skulle node mig til at soge eder ved lovlig Rettergang; Thi jeg har alle Tider heller

heller villet give noget efter af min Ret, end tage min Tilflugt til Domstoelen.

Ali-Cogia, svarede Røbmanden: J tilstaaer jo, at J har sat en Krukke med Oliver ind hos mig: J har jo ligeledes tilstaaet, at J har faaet den igien, hvor urimeligt er det da ikke, at J nu vil fordre hos mig Tusende Stykker Guld-Meynt, naar har J nogen Tider sagt mig, at de var i Krukken? Jeg veed ikke engang, at der var Oliver udi den; Thi J har ikke viist mig det. Ja jeg undrer, at J ikke langt heller fordrer Perler og Diamanter af mig, i Steden for Guld; Thi det kunde være eder een Umage. Gaae kun derfor bort, og staar ikke her at samle Folk sammen for min Boed.

I midlertid de saaledes stod og talede med hinanden, samledes der mange Folk tilsammen, og den Hestighed, med hvilken Røbmanden talede, foranledigede de andre Røbmænd der i Naboe-Lauget til, at indfinde sig hos dem, og see derhen, at de kunde faae dem forliget med hinanden, naar de først sik at vide, hvorudi deres Strid bestod. Da nu Ali-Cogia havde fortalt dem, hvoraf den reiste sig, spurgte de fornemste Naboer fremdeles Røbmanden, hvad han hertil havde at svare.

Denne Røbmand tilstod strax, at han paa en Eid af Syv Aar, havde haft en Krukke i For-

Forvaring i sit Magazin for Ali-Cogia, men han negtede aldeles at have vort ved den, og forsikrede med dyre Eeder, at han ikke vidste andet, end det var Oliver, som var derudi, og at han altsaa havde i Sinde at vilde tage Bidne paa hans Mund, efterdi han sogte at beskiemme ham i sit eget Huus.

Det er eder selv, svarede Ali-Cogia, som bestiemmer eder: Og efterdi I fortfarer i saa stor en Ondskab, saa stevner jeg eder hermed ind for Guds strenge Dom. Imidlertid vil vi snart faae at see, om I og er saa forvovnen, at I tor sige dette for Dommernes Ansigt. Som nu Klobmanden ikke torde sætte sig imod hans Begiering, efterdi enhver tro Muselman, maatte herudi vise sig lydig, saa fremt han ikke ellers ville ansees som en Rebeller imod Religionen, saa svarede han strax, at han ville folge med, og at det snart skulle vise sig, hvo af dem der havde Uret.

Alli-Cogia, forte derfor Klobmanden hen for Cadis Dom-Stoel, hvoor han bestyldre han nem, paa den Maade, som sagt er, at have taget et Depositum som bestod af Tusende Stykker Guld-Mynt. Cadis spurgte ham strax, om han havde nogle Bidner derpaa, og han svarede, at han havde ikke brugt saadan Forsigtighed, efterdi han troede at det var hans meget gode Ven, som han satte sit Depositum hos, og at han

han hidindtil ikke havde fiendt ham for andet
end en ærlig Mand.

Den 865. Nat.

Riebmanden vidste paa sin Side ikke andet at
sige til sit Forsvar, end det, som han alle-
rede tilforn i Naboernes Nær værelse havde sagt
Ali-Cogia selv, dog tilbod han sig at bekræfte
med en Eed, at det ikke allene var en falsk Be-
skyldning man lagde paa ham, naar man be-
skyldte ham for, at han havde taget de Tusende
Stykker Guld-Mynt, men end og at han var
ganske uvridende om de samme. Cadis forlang-
te denne Eed af ham, og som han derpaa
fiendte ham fri, saa gjorde han strax sin Eed,
og gik bort.

Ali-Cogia var nu inderllig bedrovet, da
han saae sig domt til at tage saa vigtig en For-
liis, hvorudover han protesterede imod Dom-
men, og erklaerede, at han ville appellere til
Calife Haroun Alraschid selv, hvor han vel
ventede at vederfares hvad ret var. Dog for-
undrede Cadis sig ikke meget over denne Pro-
testation, men ansaae den allene som en Virks-
ning af Fortrydelse, der gierne pleier at vise sig
hos dem, som taber deres Sag for Retten.
Imidlertid syntes Dommeren at have gjort
hvad han burde, i det han havde frikiendt en
ver var anklaget, uden at overbevises med Vid-
ner, hvad man beskyldte ham for.

Rieb-

Riobmanden triumpherede altsaa over Ali-Cogia, og var overmaade fornøjet, at han havde faaet saa mange Stykker Guld-Mynt for saa god Priis. Ali-Cogia gik derimod hjem og gjorde en Supplique færdig, hvilken han om anden Dagen leverede Calife, da han gik af Mosqveen og havde forrettet sin Middags-Bon, og som Ali-Cogia vel vidste, at Calife, saa snart han var kommen tilbage paa sit Slot, pleiede selv at læse de Suppliquer, som saaledes blev ham overleveret, saa blev han staende neden for Pallaiet, indtil den Betienter kom tilbage, som imidlertid havde Opvarming; Saa snart denne Betienter kom ud, fortalte han Ali-Cogia, at Calife havde læst hans Supplique, og berettede ham derhos, hvad Ei'd han ville give ham Audience, derpaa betegnede Ali-Cogia ham, hvor Riobmanden boede, at han ligedes kunde stikke ham Bud, og lade ham vide, hvad Ei'd han skulle indfinde sig paa Slottet.

Samme Dag om Aftenen, gik Calife tilslige med Stor-Beziren Gicfar og Messour forklædte omkring i Staden, (hvilket jeg tit og ofte, sagde Scheherazade, har fortalt Eders Majestæt, at denne Vorste pleiede at giøre;) I det han nu, siger jeg, kom gaaende igennem en Gade, hørte han nogen Allarm, hvorudover han skyndte sig, for at komme hen, at see hvad det var. De kom omsider til en Port, hvor de saae Ei à Tolv Stykker T.en M. III. B. Q q smaa

smaa Drenge gaae og lege ved Maane-Skin,
hvilket han funde see igiennem en Sprekke
paa Porten.

Som nu Calife blev begierlig efter at vi-
de, hvad for en Leeg de forniede sig med, sat-
te han sig need paa en Steen ved Porten; og i
det han blev ved at kige ind igiennem Sprekk'en,
saa hørte han en af Bornene, der var lige som
Aunforere for de andre, sagde ganske høit: Lad
os spille Eadis! Jeg vil være Eadis, lad Ali-
Cogia komme frem for mig, tillige med den
Kriobmand, som har taget de Tusende Stykker
Guld-Mynt fra ham.

Den 866. Nat.

Bed disse Ord erindrede Calife sig den Sup-
plique, der var givet ind til ham samme
Dag, hvilken han og selv havde efterlaest, og
altsaa fordoblede han sin Algtsonhed for at see,
hvad Udfald denne Rettergang ville saae. Som
nu Ali-Cogia Sag var noget nyt der i Byen,
saa fandt endogsaa Bornene Fornsielse derudi,
at giøre en Leeg deraf, saa at de strax med hin-
anden blev enige om, hvad for en Person en-
hver skulle agere. Den iblant dem, som tilbød
sig at være Eadis, forblev det, og altsaa tog
han strax med en særdeles Alvorlighed sit Sa-
de, og en anden som en Betienter ved Ret-
ten, forte To Personer frem for ham, hvor-
af

af den ene skulle være Ali-Cogia og den anden Kioemanden.

Derpaa begyndte den forstilte Cadis med ret myndige Ord, at tale til den forstilte Ali-Cogia saaledes: Ali-Cogia, sagde han, hvad er det I forlanger af denne Kioemand, som her staaer.

Den forstilte Ali-Cogia gjorde en dyb Reverents, og derefter gav den forstilte Cadis Efterretning om den ganske Sag, samt til Slutning bad ham, at han i Kraft af hans Dommer-Embede, vilde see ham forstaaret for denne anseelige Skade.

Efterat den forstilte Cadis havde anhört den forstilte Ali-Cogia Beretning, ventede han sig omsider til den, der agerede Kioemandens Person, og spurgte ham, hvorfor han ikke ville udlevere den Summa Penge til Ali-Cogia, som han fordrede af ham. Den forstilte Kioemand forebragte de selv samme Alarsager, som den rette Kioemand havde andraget for Cadis, eller Dommeren til Bagdad, og begierede i overrigt, at man ville tillade ham med Eed at bekræfte, at hvad han sagde, var saaledes i sig selv Sandhed. O nei! svarede den forstilte Cadis: Lad os ikke gaae alt for hastig til Verks; Thi forend det kommer til eders Eed, vil vi først have Krukken med Oliverne at

see. Han spurgte dernæst den forstilte Ali-Cogia, om han havde bragt Krukken med sig, og som han hertil svarede nei, befalede den forstilte Cadis, at han strax skulle gaae hjem og hente den.

Den forstilte Ali-Cogia begav sig derpaa nogle faae Dieblik afsides, og da han igien kom tilbage, stillede han sig an, ligesom han nedsatte Krukken med Oliverne for Retten, og sagde derhos, at den var den selv samme, som han havde givet Kisbmanden i Forvaring, og igien afhent hos ham, men paa det den selvgorste Cadis stedse kunde folge den sædvanlige Rettergangs Maade, spurgte han den forestilte Kisbmand, om han ogsaa fiendte at denne Krukke var den selv samme, som hos hannem havde staet i Forvaring, og som han ved sin Taushed gav dem at forstaae, at han ikke kunde negte det, saa befalede Cadis, at man skulle lukke den op. Den forstilte Ali-Cogia, lod som han tog Lecturen af, og den selvgorste Cadis stillede sig an, ligesom han faae i Krukken, hvorpaa han sagde: Det er ssionne Oliver, lad mig smage nogle af dem. Her lod han ligesom han tog en og beed paa, og dernæst sagde: Af de smager fortreffelig.

Men, sagde den selvgorste Cadis fremdeles, mig synes at Oliver, som er Syv Aar gammel, ikke kan smage saa god som disse. Det vil

vil derfor være raadeligt, at vi lader To Oliver-Kræmmere komme hid, som kan see hvorledes de ere beskaffen. Den som vartede op for Retten, gif derpaa lidet assides, og kom strax med tvende Drenge tilbage, som skulle agere Oliver-Kræmmernes Person. Den forstilte Cadis spurgte dem strax, om de handlede med Oliver, og da de hertil svarede ja, spurgte han dem fremdeles, hvor længe man kunde conservere Oliver, at de kunde tine til at spise.

Den 867. Nat.

Naadige Herre! svarede de forstilte Oliver-Kræmmere, man maa med saa stor Flid som man allermest vil streebe at conservere Oliver, saa er der dog i det Tredie Aar intet mere Got i dem; Thi de mister ei allene deres Couleur, men end og Smagen, og altsaa maa man faste dem bort, naar de bliver imod Tre Aar gamle. Dersom saa er, svarede den selvgiorte Cadis, saa smag engang nogle af disse Oliver, som ere i denne Krukke, og siig mig siden, hvor gamle de ongefær kan være.

De forstilte Oliver-Handlere, lode ligesom de hver tog sin Oliver, at bide paa, og dernest svarede, at de varer friske og gode. I tager Feil, sagde den selvgiorte Cadis; Thi her staer Ali-Cogia, som siger,

figer, at han for Syv Aar siden har forbaret Dem i denne Krucke.

Naadige Herre! svarede de forestilte Oliver-Handlere: Alt hvad vi i dette Fald, som erfarene Mænd kan forsikre, er at disse Oliver er af dette Aars Grode; Og vi paastaaer, at der iblant alle Kriebnændene til Bagdad, ikke skal findes en eneste, der jo skal sige det samme som vi.

Den forestilte Kriebmand, som af den forestilte Ali-Cogia blev anklaget, ville fremdeles have forsvarst sig imod Oliver-Handlernes aflagde Bidnesbyrd; Men den selvgiorte Eredis gav ham ikke Tid dertil, tic stille, sagde han; Thi du er en Tyv, og du bor for din besgangne Ondskab ophænges i en Galge. Paasadan Maade endte Bornene deres Leeg med stor Glæde; De klappede i Hænderne, og løb hen imod den forestilte Misdædere, ligesom de strax ville have hannem ophængt.

Det er sandelig ikke at udsige, hvor hellig Calife Haroun Alraschid forundrede sig over disse Borns Forstand og Klogskab, i det de saa fornuftig agerede den Sag, som Dagen efter ordentlig skulle tracteres, og derudi havde assagt saa Lovformelig en Dom. Ved Slutningen af denne Leeg, stod Calife op af sit Sæde, og spurgte Stor-Beziren, som ligeledes noie havde

De anhort alle Tint, om han havde hort den Dom der var blevet affagt, og hvad Tanker han gjorde sig derom. Herstær over de Troende! sagde Stor-Beziren: Der er ingen, som mere kan forundre sig, end jeg, naar jeg ligner disse Barns Biisdom med deres unge Alar.

Calife svarede: Ja det er sandt nok, men det merkværdigste er, at jeg i Morgen just har selvsamme Sag at domme udi; Thi den rette Ali-Cogia har i Dag indgivet en Supplique til mig derom. Det erfarer jeg af Eders Majestet, svarede Stor-Beziren. Troer du ogsaa, sagde Calife fremdeles, at jeg i denne Sag kan føelde nogen anden Dom, end den vi allerede har hort. Dersom det er selv samme Sag, svarede Stor-Beziren, saa synes mig ikke, at Eders Majestet kan tractere den paa anden Maade, eller affige anden Dom. Saalæg da Merke til dette Huus, sagde Calife, og lad det Barn i Morgen komme op til mig paa mit Palais, som agerede Cadis Person, paa det han i min Nærvoerelse kan føelde Dom i selv samme Sag. I ligemaade maa Cadis, som frikiendte den tyvagtige Kriobmand, anbefales paa samme Tid at indfinde sig, paa det han af et Barns Exempel kan lære at iagttage sin Pligt, og forbedre sig. Derhos maa du ikke heller forglemme, at lade Ali-Cogia tage sin Oliver-Krukke med sig, og du maa desuden besørge, at toende Oliver-Krämmere ligeledes

bliver beordret at indfinde sig. Denne Besælling gav Calife sin Stor-Bezir, i det de videre fortsatte deres Spadsere-Gang, hvilken de omfider endte, uden at træffe noget videre merkværdigt.

Den 868. Nat.

Dagen derefter begav Stor-Beziren sig strax hen i det Huus, hvor den omtalte Leeg gif for sig, og begierede at tale med Manden, der horte samme til; Men som samme allerede var udgaaet, viste man ham hen til Konen, hvilken han da og strax spurgte, om hun havde nogen Born? Konen svarede, at hun havde Tre, og hun lod dem strax komme frem. Born, sagde Stor-Beziren til dem, hvilken var det af eder, som i Gaar Aftes præsenterede Cadis Person, da I legede med hinanden? Den ældste svarede strax, at det var ham; Men som han ikke vidste, hvorfor man gjorde dette Spørsmaal til ham, saa skiftede han tillige Farver i sit Ansigt. Min Son, sagde Stor-Beziren freimdeles: Kom og folg med mig; Thi de Troendes Beherster vil see eder.

Moderen blev overmaade forstrekket, da hun fornami, at Stor-Beziren vilde tage hendes Son med sig; Naadige Herre! sagde hun: Er det de Troendes Behersters Billie, at I skal tage min Son fra mig? Men Stor-Bezir-

ren

ren sogte at opmuntre hende noget, i det han forsikrede, at hendes Son efter en Times Forlob skulle leveres hende tilbage, da man ogsaa skulle fortelle hende, af hvad Alarsaq han var blevet opkaldet; Sagde derhos, at hun i alle Maader skulle blive fornoiet med hvad man gjorde. Dersom det saaledes er, saarede Mosderen, saa vilde min naadige Herre tillade, at jeg forst klæder ham noget net i, at han ikke alt for usel skulle komme frem for de Troendes Behersker. Dette blev i en Hast forrettet, og Stor-Beziren forte dernest Barnet frem for Califes Throne paa selvsamme Eid, som Ali-Cogia og Riebmanden blev indkaldet.

Som nu Calife saae, at Barnet var bange, og altsaa ventelig ikke kunde forrette sine Ding, saa got som han formodede, saa sagde han til ham: Min Son! kom hid til mig, er det dig, som i den Sag imellem Ali-Cogia og den Riebmand, som har bestaalen ham, i Gaar sagde Dommen af? Jeg har hørt og seet paa eders Leeg, og jeg er i Særdeleshed vel fornoiet med eders Opførsel. Barnet saarede strax ganske frit, at det var ham; Min Son! sagde derpaa Calife: Jeg skal i Dag lade dig see den rette Ali-Cogia og den rette Riebmand, kom og set dig need hos mig.

Da nu Barnet havde taget sit Sæde paa Califes Throne, spurgte Calife, hvor de striden
Q 95

de Parter vare, disse blev strax fremledt, og efterat den sædvanlige Compliment var forrettet, befalede Calife, at enhver af dem skulde sige hvad de til deres Sags Farv vidste, sagde derhos, at det Barn som sad hos ham, skulde anhøre Sagen og domme derudi, ligesom han og forsikrede, at i Fald han tog Feil i noget, skulde han nok selv vide at endre det.

Ali-Cogia og Rissmanden begyndte derpaa en efter en anden at demonstrere deres Sag, og som hemeldte Rissmand derefter begierede at maatte giore den selv samme Eed, som han ved forrige Rettergang havde giort, saa svarede Barnet: Det er endnu for tilig at giore Eed, men det er langt heller raadeligt, at man først faaer Krukken med Oliverne at see.

Bed disse Ord satte Ali-Cogia Oliver-Krukken need for Califes Fodder, og efterat Lecturen var taget af, besaæ Calife dem, og smagede en af dem. Derpaa blev den overleværet til de opkaldede Oliver-Kræmmere med Besaling, at de skulle prove dem, hvilke strax berettede, at Oliverne vare gode, og en Grøde af nærværende Aar. Barnet sagde dernæst, hvorledes Ali-Cogia havde forsikret, at han for Syv Aar siden havde kommet dem i Krukken, hvortil man gav selv samme Svar, som Borrene havde givet Dagen tilforn i deres Leeg.

Den

Den 869. Nat.

Om nu endfiont den anklagede Røbmand vel saae, at Oliver-Kremmernes Vidnessbyrd havde ganske fordervet hans Sag, saa sagte han dog adskillige Udslugter til sin Retfær-Diggjorelse. Men Barnet tog sig her vel i Algt, at han ikke alt for tilig skulle domme Røbmanden til at hænge, hvorudover han saae til Calife og sagde: Herstør over de Troende! dette er ingen Leeg, og det tilkommer Eders Majestæt allene i virkelige Sager at fælde Dods Dom; Thi i Gaar gjorde jeg det ikun af Spog.

Efterat Calife saaledes fuldkommen var blevet oplyst om Røbmandens Utroffab og Enverie, blev han strax overleveret i Rettens Bestinters Hænder med Besaling, at de skulle lade ham nem ophænge, hvilket ogsaa blev fuldburdet, efterat han først havde anvist Ali-Cogaia, hvor de Tusende Stykker Guld-Mynt var henstukket.

Denne retsindige Monarch formanedede derpaa den nærværende Cadis, som ved sin affagde Dom havde frikendt Tyven, at han skulle lære af et Barn, hvorledes han paa en mere retfærdig Maade skulle opføre sig i sit Embede; Derefter tog han Barnet i Favn, og lod det siden gaae hjem, efterat han først havde foræret ham en Pung med Hundrede Stykker Guld-Mynt.

Saa-

Saaledes har da Eders Majestæt sagde Scheherazade; hørt Ali-Cogia Historie ud til Ende, men som det endnu er lang Tid, inden Soelen staaer op, saa kan jeg paa Eders Majestæts Behag giøre en Begyndelse paa Princts Ahmeds Historie, hvilket Sultanen Schariar strax villigede udi, og Scheherazade begyndte altsaa at fortælle den saaledes:

Historie

Om

Princts Ahmed og en Sansigerinde,
ved Navn Pari-Banon.

Mærnaadigste Herre! sagde hun, en Sultan af Eders Majestæts Forfædre, som for mange Aar siden levede med storste Rolighed, havde i sin Alderdom den Hornselsse at see trende Printser, som alle vare verdige efter hans Dod, at beklæde Thronen, ligesom og en Printsesse, som var en Datter af hans Broder, hvilke alle han betragede, som den største Herlighed og Zuur ved sit Kongelige Hof. Den ældste af disse Printser hed Houssain, den anden Ali, og den yngste Ahmed, og Princessen hans Broders Datter havde det Navn Touroun Nihar, hvilket er et Arabisk Ord, og bemærker ellers saa meget som Dagens Eys-Den-

Denne Princesse var da, som allerede er sagt, Broder-Datter af den gamle Sultan; Men som bemeldte Broder døde saa Alar efter hans Brollup, og Princessen altsaa den Tid var i sin spæde Alder, saa besluttede Sultanen, at lade hende tillige med sine Tre Printser opdrage paa Palliet, i Betragtning af det kierlige og broderlige Vensteb, som stedse havde været imellem ham og hans afdøde Broder. Feruden at nu denne Princesse af Naturen var begavet med alt det man kalder legemlig Smukhed, saa besad hun en overmaade stor Forstand, og de utallige Dyder, som der altsaa var hos hende, gav hende ligesom et Fortrin for alle de Princesser, der paa den Tid levede.

Den 870. Nat.

Som nu den gamle Sultanen elskede hende, som sit eget Barn, saa besluttede han, saa snart hun blev mandvopen, at gifte hende med en Prints af de angredsende Konge-Riger, for derved at stifte Søgtersteb og god Forstaelse imellem dem; Og da han merkede, at hans Tre Sonner bar stor Kierlighed til Princessen, begyndte han for Alvor, at drive paa sit Forsæt. Denne hans Sonners Inclination foraarsagede ham ikke lidens Smerte, og det som han bekymrede sig mest over, var at deres Kierlighed ikke allene vilde hindre den Alliance, som han havde foresat sig at stifte, men end og havde

havde adskillige Vanskeligheder med sig, efterdi han saae forud, at de ikke blev enige med hinanden, hvo af dem der skulle have hende, og at de tvende yngste Printser ikke var tilfreds med at afstaae hende til den ældste.

I saadan Henseende talede han med enhver af dem i Særdeleshed, og efterat han havde foreholdt dem, hvor umueligt det var, at de alle Tre kunde saae hende til Gemahl, samt hvad for en Uroe og Forvirring de foraarsagede, i Fald de blev fremdeles ved at folge saadan Eilbøielighed, saa forglemte han dernæst ikke paa bevægeligste Maade, at overtale dem til, at de enten skulle lade det komme an paa den Ekclering, som Princessen til en af Deres Beste kunde falde paa, eller og afstaae fra Deres Forfæt, og engagere sig en anden Steds, hvilket skulle staae i Deres eget frie Val. I øvrigt maatte de være enige om at tillade, at Princessen med en Udenrigs Prints blev giftet.

Men som han fandt en Halstarrighed hos dem, som han ikke kunde overvinde, saa lod han dem alle Tre komme for sig, og holdt følgende Tale til dem: Mine kiere Sonner! Jeg har vel ikke fundet overtale eder til at renunce re paa den Kierlighed I har fatter til Princessen min Broders Datter, men jeg vil dog ikke herudi betiene mig af min Magt og Myndighed for at give hende til en af eder, hvilken jeg selv vilde.

vilde. I midlertid troer jeg at have opfunden et bequemt Middel, ved hvilket jeg kan stille eder tilfreds, og vedligeholde den Eenighed, som bør være imellem eder som Brodre, saa fremt I ellers vil folge hvad jeg i saa Fald raader eder. Saaledes anseer jeg det tienlig, at enhver af eder reiser Udenlands, dog at den ene ikke kommer til den anden, og som I veed, at jeg er meget forelsket i rare og curieuse Ting, saa lover jeg, at den af eder, som bringer mig det rareste og mest extraordinaire hiem med sig, skal have Princescen min Broders Datter til Gemahl. Som det nu paa denne Maade kommer an paa den bare Lykke. Saa maa I siden være eenige om upartisk at domme, hvilken af eder der har troffen det rareste, og saaledes kan I uden Umage vederfares den Ret, som Billighed udfræver, og den ene skal ikke misunde den anden det Fortrin, som Lykken har forundt ham.

Hvad Omkostninger der gaaer med, saavel til eders Reise, som Kariteternes Indkiob, skal eder strax leveres, forend I reiser, dog saaledes, at enhver af eder gaaer lige meget. Dette maa ogsaa derhos tages i Agt, at I ikke anvender alt for meget paa et kostbart Folgeførtab og Eqvipage, hvilket strax kunde give Folk Anledning til at kende eder for det I virkelig er, og derved forhindre eder fra at naae dette Maal, som I sigter til, mens end og betage eder Den Fri-

Frihed, I ellers kunde have til at betragte de
merkværdige Ting, som paa et eller andet Sted
kunde forekomme.

Den 871. Nat.

Som nu disse Tre Printser altid havde været
meget villig til at folge Sultanens deres
Faders Willie, og enhver paa sin Side gjorde
sig Haab om derved at nyde Princessen, saa
gav de Sultanen at forstaae, at de vare enige
om, at folge det Raad han havde givet dem.
Sultanen lod dem derfor udlevere den belovede
Summa Penge, og de selv lod endnu selvsamme
Dag giore Anstalt til deres Reise; Ja de
tog endogsaa strax Afseet med Sultanen deres
Fader, paa det de Morgenen derefter kunde bes-
give sig paa Veien. Saa snart Morgenen an-
kom, kleedte de sig ud som Kiohmand, og reed
med hinanden ud af Porten, uden at have me-
re end hver en Tiener efter sig, hvilken var
iklaedt som en Slave. Denne Dag fulgtes de
sammen, og tog alle Tre deres Logement om
Matten i et Huus, der laae paa et Sted, hvoer
Trende Beie samledes.

Da de nu her om Aftenen spisede deres
Aftens-Maaltid, gjorde de Aftale med hinans-
den, at de paa en Tid af et Aar vilde reise Uden-
lands, og saa snart som Aaret var til Ende,
skulle de igien samles paa dette Sted, saa at
den

den som først ankom, skulle hie efter de andre, paa det de, igien funde fremstille sig for deres Fader paa engang, ligesom de paa engang havde taget Afskeed. Efterat de nu derpaa folgende Morgen havde omfavnnet hinanden, steg de til Hest, og enhver begav sig paa Veien.

Prints Houssain, som var den ældste af de trende Brodre, havde hørt en Deel forunderligt fortælle om den Rigdom og Herlighed, som fandtes i det Kongerige Bisnagar, hvor udover han tog sin Bei til det Indianiske Hav, hvor han under adskillige Caravaner paa en Tid af Tre Maaneder reiste snart igiennem vilde Ørkener, snart igiennem folkerige Stæder, indtil han omsider lykkeligen ankom til Bisnagar, som er Hoved-Staden for det ganske Kongerige. Han tog sit Logement i en Khan, hvor fremmede Kobbmænd pleiede at logere, og som han der sit at vide, at der var Tre visse Stæder i Byen, hvor Kobbmændene havde deres Boeder, saa forsoiede han sig Dagen derefter hen paa et af bemeldte Stæder. Det Kongelige Slot laae strax herved, og giorde ligesom Middel-Puncten af Byen. Byen i sig selv var forsynet med Tre dobbelte Mure, og det Rum, som var imellem hver Port udgjorde Twende Mile.

Prints Houssain funde ikke nofsom foruns-
dre sig over de kostbare Bygninger, som han
saac for Dine, hvilke saaledes vare indrettede,
EnN. III.B. Rr at

at man ikke incommoderedes af Soelens Hede, og dog ikke destomindre havde den fornødne Lysning. Hvad Kibmændenes Boeder angik, saa var de allesammen opbygt paa en Maade, og den ene var ikke større eller mindre end den anden; Ikke heller laae de her og der adsprede, men udgjorde hele Gader, og saaledes var det ogsaa bestaffen med Haandverks - Folkenes Boeder.

Den 872. Nat.

Den mængde Bare, som han fandt Kibmændenes Boeder forsynet med, satte ham i en ugemeen Forundring, saa at han ikke vidste om han skulle tro sine egne Øine eller ikke; Thi saae han til den ene Side, saa fandt han de allersnestre Lærreder for sine Øine, som fra adskillige Stæder i Indien bliver forstrevet, paa en anden Side saae han en utallig Mængde coleurede Cartuner, som forestillede Personer, Landstæber, Træer og Blomster, paa naturligste Maade; Paa en anden Side laae en Mængde af Brocade og Silke-Toi, som deels vare Fabriqverede i Persien, og deels i China og andre Stæder, ligesom der ogsaa fandtes en stor Deel Japanisk og Chinesisk Porcellain Arbeid, samt God Tappeter og andre kostbare Bare.

Ikke mindre forundrede han sig, da han om sider kom ind i Guldsmeddenes og Juvelerer-nes

nes Boeder, hvor han fandt en utallig Mængde Guld- og Sølv-Arbeid for sig, og det Skin, som de mangfoldige Perler, Diamanter, Rubiner, Smaragder, Saphirer og andre Edel-Stene gav fra sig, var saa sterk, at han neppe kunde se derpaa. Men, hvor meget han end forundrede sig over disse Kostbarheder, saa blev dog hans Forundring større, da han begyndte deraf at giøre Slutning til den Rigdom, der maatte findes i det ganske Kongerige i Almindelighed, naar han saae, hvorledes der ikke var en af begge Kion at finde, som jo fra øverst til nederst var prydet med Edel-Stene, undtagen de lærde Braminer og Alf-guds-Prester, som i Henseende til deres Embede maatte renoncere paa de forgiengelige Ting i Verden. Disse deres Prydelser, falder nu en fremmed saa meget desto mere i Dinene, esierdi Folkene der i Landet ere sorte.

Det som Prints Zoussain dernæst forundrede sig over, var den utallige Mængde Ros-sen-Kræmmere, som allevegne gif omkring paa Gaden, og det i saa tykke Hobe, at man neppe kunde trænge sig frem for dem, hvoraf han sluttede, at Indianerne maatte være store Elskere af det slags Blomster, allerheldst da han saae, at de enten gif med en Deel deraf i Haanden, eller og bandt dem omkring Hovedet, som en Krants, ja endog Kisbmændene satte dem omkring i deres Boeder, saa at man kunde

have Lugten af dem, hvor man endogsaa gik
hen i Byen.

Efterat Prints Houssain, saaledes havde
gaaet igennem en Deel Gader, og fornøjet sig
med at betragte de Kostbarheder som der fore-
fandtes, blev han omsider ret, hvorudover
han maatte gaae ind til en Røbmand for at hvil-
le sig. Imidlertid han her sad, gik en Udraa-
ber forbi med et Tæppe paa sin Arm, der var
ongefehr Sex Fod stor i en Firkanter, hvilket
Tæppe han raabte at ville sælge for Tredive
Punge. Denne Udraaber lod han falde ind
til sig, og begierede at see Tæppet, men som
det ikke var lidet, og desuden ikke saae slet
ud, saa lod han Udraaberen forstaae, hvorledes
han ikke kunde begrive, at saa lidet et Fods-
Tæpote kunde holdes i saa hoi en Priis. Udraa-
beren svarede: Min Herre! Dersom denne
Priis synes eder at være for hoi, saa vil eders
Forundring blive større, naar I hør, at man
har befalet mig, at lade det stige til Fyrgetive
Punge, og ikke lade nogen faae det, uden at han
vil betale denne Summa for det. Saa maa-
der da, sagde Houssain, være nogen fardeles
Egenskab derved. Rigtig, svarede Udraaberen;
Thi I maa vide, at naar man sætter sig need
paa dette Tæppe, kan man onspe sig hvor hen
man vil, og man skal paa en ganske fort Tid
med Tæppe og alt, ligesom man sidder, kom-
me til det Stæd, man onspe sig, uden at hin-
dres af det allerringeste.

Den

Den 873. Nat.

I det nu den Indianste Prints betragtede, at Diemerket af hans Reise var fornemmelig, at kunde bringe Sultanen sin Fader en Raritet hjem med sig; Saa syntes han ikke at kunde treffe noget rarere, hvorudover han lod Udraaberen forstaae, at dersom hans Tæppe virkelig havde saadanne Egenstaer hos sig, som han foregav, saa vilde han ikke allene betale ham den forlangte Summa for det, men endog give ham en god Drifte Penge oven i Kisbet.

Min Herre! svarede Udraaberen: Jeg har sagt eder Sandhed, og det er mig en let Sag, at overbevise eder derom, naar vores Kisb er slutter; Og som det er ventelig, at I ikke har saa mange Penge hos eder, saa kunde I ikkun forlange en Probe af dets Egenstab, lad os derfor gaae ind hos denne Kisbmand, og der sætte os begge ned paa Tæppet, og da kunde I onse os begge hjem i den Khan hvor I loggerer. Skeer det ikke, som I onster, saa ophæver Kisbet sig selv; Og hvad Foræringen angaaer, som I lover mig, saa anseer jeg samme som en Maade, den Jaffri Billie vil unde mig, for hvilken jeg da ogsaa er eder høilig forbunden.

Prints Houssain tog imod hans Forslag, og sluttede Kisbet med ham paa for omtalte

Vilker. Dernæst gif de med Kiesmandens
Tilladelse ind i Voeden, og efterat Udraaberens
havde bredt Tæppet ud paa Guivet, satte de
sig begge To derpaa, og saa smart Printsen hav-
de gjort sit Onske, blev de paa et Dieblit for-
flyttet til det Kammer, hvor Printsen logerede.
Som han nu havde ikke mere Beviis forsonden,
at jo Tæppet virkelig havde de Egenkaber hos
sig, som Udraaberens havde foregivet, saa ud-
betalte han strax den forlangte Summa i Guld,
og gav bemeldte Udraaber desuden en Foræring
paa Five Stykkor Guld - Mynt.

Saaledes blev Prints Houssain Eiere af
dette Tæppe, og det er ikke at udsige, hvor
glad han blev, at han ved sin Ankønst til Bis-
nagar, havde truffen saadan en Raritet, ved
 hvilken han ikke tviledede paa, jo at faae Prin-
cessen Touroun Nihar til Egte. I det mind-
ste, ansaae han det for en virkelig Umuelighed,
at hans yngre Brodre kunde paa deres Reise
trefse nogen Raritet, som kunde lignes imod hans.
Nu kunde denne Prints endnu selv samme Dag
gierne have sat sig paa sit Tæppe, og onsket sig
til det Sted, som han med sine Brodre havde
aftaalt, men som han frygtede, at maatte bie for
længe efter dem, saa besluttede han først at besee
det Kongelige Slot til Bisnagar, og faae no-
gen Underretning om Regieringen paa samme
Sted, ligesom han og gjorde sig Lovene bekjendt,
tillige med Rigets Tilstand og deres Religion.

Kon-

Kongen til Bisnagar havde den Maade,
at han engang om Ugen, gav de fremmede
Kisbmænd Audience, og som Prints Houssain
ikke vilde være sin Person bekjendt, men stedse
gav sig ud for en Kisbmand, saa havde han
Lejlighed nok til at faae Kongen at see.

Denne Prints saae overmaade got ud, og
besad en meget stor Forstand, ligesom han og
havde ret fuldkommen artige Manerer paa sig,
hvorudover det stede, at Kongen i Særdeles-
hed talede med hannem, og spurgte ham adskil-
ligt, saa vel om Sultanens Person i In-
dien, som om hans Magt, Regiering og Ri-
gets Tilstand.

De andre Dage, anvendte Prints'en paa
at besee de merkværdigste Ting, saa vel der i
Staden, som de omliggende Staeder, og saa-
ledes betragtede han iblant andet et Afguds-
Tempel, hvis Bygning var noget besynderlig
frem for andre, esterdi den var opbygt af Metal;
Samme Tempel var i en Hirkandt Ei Allen i
Omkreds, og Femten Allen hoi. Det smukke-
ste, som der ellers fandtes, var et Afguds-Bil-
lede, som var giort af puurt Guld, og havde
en Mands Hoide. Dinene i dette Billedet, bestod af
To Rubiner, som var saa kunstig indsatt, at det
syntes noie at betragte alle dem, som stode om-
kring det, de maatte endogsaa vende sig hvor
de vilde. Han saae endogsaa et andet Billedet,

som han ligesedes maatte forundre sig over, hvilket fandtes i en Lands-Bye, hvor der desuden var en slet Mark omrent Ei Algre lang, hvilken forestillede en smuk Have, esterdi den overalt var besaaet med Roser og andre smukke Blomster. Omkring denne Plads var opsat en liden Muur, omrent af en halv Mands Heide, for derved at holde Dyrne ude, at de ikke skulle bessadige Blomsterne. Midt paa denne Mark var en ophoieret Plads af en Mands Heide, hvilken var indfattet med Stene, og med saa stor Flid og Kunst sat sammen, at det syntes ligesom det var ikkun en eneste Steen. Oven paa denne ophoiede Plads var et Tempel opbygt, som var Halvtredindstive Allen høj, saa at man kunde see den mange Mile bort. I lengden var den Tredive Allen, og i Bredden Five Allen, og den rede Marmor, hvoraf den var bygget, var overmaade smuk poleret. I ovrigt var dette Tempel udziret med mange slags Malinger, og forsynet med saa mange kunstige Afguds Billeder, at der ikke var een eneste Piet fri paa den hele Bygning. Aften og Morgen forrettede man mange slags Afguds-Dyrkelser og overtroende Ceremonier, hvorpaa man diverterede sig med Sang, Spil, Dants og prægtige Giestebud. Praesterne ved bemeldte Tempel, saa vel som Indbyggerne paa samme Sted, havde ikke allene deres Livs Ophold af det Offer, som Pilgrimene, fra langt bortliggende Kongeriger, i Hobevis bragte dem, for at forsone deres Synder.

Her-

Hernæst var Prints Houssain med, at celebriere en stor Fæst, som hvori Alar blev holdt hellig ved Hoffet til Bisnagar, til hvilken Statholderne i Provincerne, Commendanterne i Fæstningerne, Gouverneurerne og Justits-Betinterne i Stæderne, tillige med de i Henseende til deres Lærdom beromte Braminer var forbundet at indfinde sig; Endført nogle af dem ikke kan reise dertil ringere end i Fire Maaneder. Forsamlingen bestaaer af en utselig mængde Indianer, seer paa en slet Mark, hvor de fornoede sig med adskillige slags Skue-Spil. Midt paa denne Mark var en stor lang og bred Plads, hvor der paa den ene Side var opsat en prægtig Bygning, som stod paa Fyrgive Styret.

Denne var allene for Kongen og hans Minister, saa vel som og for de fremmede, der engang om Ugen fik Audience hos ham. Indvendig var den meget prægtig udziret og meubleret, og udvortes var der adskillige Landskaber, Dyr, Fugle, Orme, ja end ogsaa Fluer og Myg afmalet, ligesom de kunde være levende. Paa de øvrige Sider af denne Plads var opsat andre Bygninger, der næsten var af selv samme Facon som den forrige, og disse Bygninger havde dette beryndelige hos sig, at man kunde dreie dem omkring, og forandre deres Prydelsær. Paa hver Side af bemeldte Plads stode Tusende Elephanter, den ene ikke langt fra

den anden, hvilke hver havde et sirkantet Taarn paa Ryggen afforgylt Træ, og i et hver Taarn sad nogle som musicerede. Bemeldte Elephanter vare over deres ganske Legemer malet med Zinober og andre Farver, i adskillige slags underlige Figurer.

Den 874. Nat.

Det som gav Prints Houssain mest Anledning til at betragte Indianernes Kunst, Bequemhed og artige Paafund, hvilke han ikke kunde andet end forundre sig over, var at han saae en af de største og sterkeste Elephanter staae paa en Pæl, som var ungefær to Fod oven for Jorden, og dreiede sig paa denne Pæl, ligesom Takter ved Musiqven udfordrede det. Ikke mindre forundrede han sig over en anden Elephant, som stod med alle sine fire Been paa Enden af en Bielke, der var lagt tværs over en Pæl, som stod ti Fod høit oven for Jorden, og paa den anden Ende af Bielken var lagt en stor Steen, som skulde holde Balancen, saa at Elephanten, der stod paa den ene Ende, kunde i Kongens og det ganske Høffes Nær værelse ved sit Legems og Snabels Bevægelse svinge sig snart op, snart ned, og derhos holdte Takter efter Instrumenterne. Dette er og at merke, at da Stenen var bunden fast paa Bielken, lod de Elephanten stige selv op paa den anden Ende, som folgelig stod høit i Beiret.

Prints

Prints Houssain kunde vel meget længer have opholdt sig ved Hoffet til Bisnagar, efterdi der endnu var en utallig Mængde af andre forunderlige Ting at tage udi Diesyn; Men han var fornøjet med det han allerede havde seet, og Princesse Mouroun Tihar, som han var blevet forelsket i, stod ham stedse i Tankerne, siden han gjorde det foromtalte Kisb, saa synes han, at hans Sind ville blive mere rolig, og hans Lykke ville være ham nærmere, naar han nærmede sig til bemeldte Princesse.

Efterat han altsaa havde betalt Huus-Berten for sit Logemente, gif han igien ind udi sit Kammer og lukkede Dorren til efter sig, uden at tage Nøglen af. Hernest satte han sig ned paa sit Tæppe tillige med de Betientere han havde med sig. Her samlede han sine Tanker, og alvorlig onskede at han i en Hast maatte bli- ve bragt til det Stæd, hvor Printserne hans Brodre opholdt sig, samme Nat, og det stod ikke længe paa, förend han merkede, at han der allerede var ankommen; Hvorudover han op-pebiede deres Ankomst uden at lade sig merke med, at han var andet end en Kisbmand.

Prints Ali, som var Prints Houssains anden Broder, havde just foretaget sig en Reise til Persien, og var under en Caravane tredie Dagen, efterat han skildtes fra sine Brodre, begivet sig paa Beien. Efterat han saaledes i fire

fire Maaneder havde fortsat sin Reise, ankom han omsider til Schiras, som den Tid var Hoved-Staden i Persien, og som han underveis ikke have givet sig andet ud for, end en Juvelerer, og folgetlig indgaaet Venstfab med nogle af Røbbmændene, saa tog han ind tillige med Dennem i et Logemente. Men da Prints Ali ikkun reisede for Plaisier, og ikke havde andet med sig, end hvad han til sin Bequemmelighed paa Reisen havde fornoden, saa lod han sig den følgende Morgen, imidlertid Røbbmændene pakkede deres Bahre ud, føre omkring i Nærve-reisen paa de Steder, hvor Edel-Stene, Guld, Sølv, Brocade, Silke-Tøj, og andre kostbare Bahre, vare til Røbs. De Bygninger, som til dette Røbmandsfab vare opfattede, falde man til Schiras gemeenlig med det Navn Bejestein. Prints Ali gik strax igien nem det ganste Bejestein, og da han overalt saae en stor Mængde kostbare Bahre udlagt, saa maatte han deraf domme, at der i denne Bygning, maatte være for en utrolig Summa Penge.

Den 875. Nat.

Prints Ali funde ikke nofsom forundre sig, da han iblant de Udraabere, som gif hist og her, for at byde deres Bahre fald, blev en vær, som havde et Elfenbeens Nor i Haanden, der omtrent var een Fod lang, og lidet tykkere end

end en Tomme. I Begyndelsen bilde han sig ind, at bemeldte Udraabere ikke var rigtig i Hovedet. Men for at faae nsiere Efterretning derom, gif han ind i en Boed, og sagde til Røbmanden: Min Herre! sagde han, i det han pægede paa bemeldte Udraabere, vær saa artig, og siig mig om jeg tager Feil; Thi mig synes at denne Karl, som raaber med det Elsenbeens Rør, og vil have Tredive Punge for det, er ikke ret ved Forstand? Min Herre! svarede Røbmanden, saa fremt han ikke siden i Gaar har mist sin Forstand, saa kan jeg forsikre, at han er den Klogeste af alle vore Udraabere, og som vi altsaa har mest Fortrolighed til ham, saa betiener vi os ogsaa helst af ham, naar vi har noget at sælge, som er meget kostbar, og hvad det Rør angaaer, som han byder til Falds for Tredive Punge, saa maa samme oeve det, ja mueligt mere værd; Thi det kan ha ve saadanne Egenskaber hos sig, som man ikke strax kan see. Han kommer nok strax her forbi igien, og da vil vi falde ham ind til os, saa at I selv kan erkynlige eder derom; Imidlertid ville I være saa artig at sætte eder paa en Sofa hos mig.

Prints Ali tog strax imod Røbmandens hostlige Tilbud, og det varede ikke længe, inden Udraaberens igien gif forbi. Efterat nu Røbmanden havde indkaldet bemeldte Udraabere, pægede han paa Prints Ali, og sagde:

Dens-

Denne Herre spørger, om I ogsaa er ved eders rette Forstand; efterdi I byder et Ror Fal for Eredive Punge, som dog synes ikke at være af nogen Vigtighed; Ja jeg maatte selv forundre mig derover, dersom jeg ikke kandte eder, og vidste at I var en forstandig Mand. Udraaben vendte sig derpaa til Prints Ali, og sagde: Min Herre! I er ikke den første, som for dette Rors Skyld har anseet mig for en Mar. Men nu maa I selv domme, om jeg er gal eller klog, naar jeg først har aabenbaret eder Norrets besynderlige Egenskaber, jeg haaber ikke at I skal have saadanne Tanker om mig, naar I først saaer samme at vide.

Thi for det første min Herre, sagde Udraaberen fremdeles, i det han leverede Printsen Norret, maa I vide at dette Ror med et Glas ved hver Ende har den Kraft, at naar man seer igiennem det, kan man strax faae det at see, som man ønsker sig. Da er jeg strax foerdig, svarede Printsen, at giore eder Afbigt, saa fremt det ellers er Sandhed, som I foregiver, og som han selv havde Norret i Haanden, saa betragtede han Glassene og dernæst bad Udraaberen at han ville vise ham, hvor han skulle seer igiennem, hvilket han ogsaa strax gjorde; Og som han ønskede at see sin kiere Fader Sulcanen i Indien, saa blev han strax vaer, at han sad midt i Raadet paa sin Throne, og var ved fuldkommen Sundhed. Som han nu næst Sul-

Sultanen intet havde noget fierere i Verden ,
end Princesse Mouroun Nihar , saa onskede
han ligeledes at faae hende at see , og blev strax
vaer , at hun sad ved sit Mat-Bord , med sine
Hof-Damer omkring sig , og var ved et godt
og lystigt Humeur .

Den 876. Nat.

Prints Ali havde intet meer Beviis fornsden
for at blive forsikkret om , at dette Ror var
den allerkostbareste Ting , som kunde findes , ik-
ke allene i den Stad Schiras , men endog i den
ganste Verden ; Ja , han troede , at dersom
han forsømte at kisbe samme , vilde det ikke bli-
ve ham mueligt siden at trefse saadan Maritet ,
at bringe hiem med sig , om han end og i Ti
Aar endnu vilde blive Udenlands . I saadan
Henseende sagde han til Udraaberen : De slette
Tanker , som jeg har havt om eders Forstand ,
kalder jeg aldeles tilbage , og til Beviis derpaa ,
saa har jeg selv i Sinde , at handle eder det af ;
Thi det skulle fortryde mig , om en anden git-
te mig i Forkisbet , suig mig dersor med faae Ord ,
hvad I vil sælge det for , saa skal jeg betage eder
den Umage , som I fremdeles kunde have at raabe
med det . Udraaberen forsikrede med sin Eed ,
at han havde Befaling af den , som eiede det ,
at han skulle begiere Fyrgetive Punge for det ,
og dersom han bar den mindste Twivl der om ,
saa vilde han strax folge ham hen til Eiermans-
den selv .

Denne

Denne Indianiske Prints troede Udrad
beren paa sine Ord, og bad ham altsaa folge
hiem med sig i den Khan, hvor han logerede;
Ja de vare ikke saa snart der ankommen, at
han jo strax betalte ham de forlangte Fyr-
getive Punge i bar myntet Guld, og pa
den Maade blev han Eiere af bemeldte Elfen-
beens Nor.

Da nu Prints Ali havde giort dette Kiof,
saa var hans Glæde derover saa meget desto
større, efterdi han stadig troede, at hans Bro-
dre, de andre Printser ikke paa deres Reise
havde truffen noget, der var saa rart og kost-
bart; Og som han stadigt haabede, at Prince-
sse Mourouz Nihar skulle være hans Be-
lonning for sin besværlige Reise, saa var han
betænkt paa, at faae nogen Kundskab om det
Persiske Hof, uden at giøre sig bekjendt, hvo
han var, og imidlertid han ventede paa, at
Caravanen igien skulle tage tilbage til Indien,
tog han de merkværdigste Ting saa vel i
Schiras, som de omliggende Stæder udi Dic-
syn. Omsider blev Caravanen færdig til at reis-
se, og Prints Ali ankom lykkelig paa det bes-
teunte Sted, hvor Prints Houssain allerede
var. De forblev altsaa hos hinanden i det
Haab, at Prints Ahmed ligeledes snart skulle
ankomme.

Bemeldte Prints Ahmed havde imidlertid begivet sig paa Reisen til Samarcande, hvor han ligesom hans Brodre strax om Morgenen efter hans Ankomst, gik ud at besee det der værende Bezesten eller Børs, og han var der næppe kommen inden for, forend han hørte, hvorledes en Udraaber bod et künstigt Eble til fælles for Fem og Tredive Punge. Han holdte denne Udraabere altsaa strax an, og sagde til ham: Biis mig eders Eble, og siig mig, hvad Dyd der er ved det, eller hvad for usædvanlige Egenskaber det kan have, efterdi I holder det i en saa hoi Priis? Udraaberen leveerte ham Eblet, og sagde: Min Herre! man skulle snart tænke, at dette Eble var af slet ingen Værdie, naar man saa loselig betragter det, men naar man derimod seer hen til dets besynderlige Egenskab og Kraft, som det har til det Menneskelige Kions Beste, saa maa man tilstaae, at det er uskattebart, og at den, som eier det, visselig eier en stor Skat.

Den 877. Nat.

Udraaberen blev fremdeles ved at beromme sit Eble: Min Herre! I skal let finde eder i, hvor kostbar det er, naar I faaer at vide, at der er ingen slags Sygdom, der jo ved dette Eble kan cureres, det maa være hver Dags Feber, Flek-Feber, Sting i Siden, Pest eller

Ier andre Sygdomme; Thi det er got for strax
at forstaffe den Syge sin Sundhed igien, og
det saa fuldkommen, som han sin Livs-Tid ik-
ke havde været syg. Saadan Virkning har be-
meldte Eble, naar man ikkun allene lader den
Person lugte til det, som er syg.

Dersom man i dette Fald skal tro eder,
svarede Prints Ahmed, saa er det vist at eders
Eble er uskatterlig; Men hvorpaa skal en ret-
skaffen Mand, som jeg, grunde sin Begierlig-
hed til at kiobe det, og hvorledes kan man være
forsikret om, at den Dyd, som I tillegger
d't, ikke bestaaer i Pralerie.

Min Herre! sagde Udraaberens fremdeles,
dette er en Sag, som her i Samarcande fort-
længe siden er afgjort, og I kan, uden at gaae
videre, spørge eder for hos alle de Kobbmænd
her er forsamlede, for at høre deres Beteenkning
der om; Thi jeg er vis paa, at de skal sande
med mig, at der er mange, som den Dag i
Dag er, ikke havde levet, saa fremt de ikke hav-
de betient sig af dette fortreffelige Middel. Paa
det jeg nu destobedre kan give eder Kundskab
derom, saa maa I vide, at det er opfundet af
en meget berømt Philosophus her i Staden,
som ved sin store Læsning og mange vaag-
ne Mætter omsider er kommen efter denne
Hemmelighed. Denne berømmelige Mand har
i sin Livs-Tid lagt sig efter at kende hvad Kraft

en hver Urt og Mineral haver, og er endelig
kommen saa vidt, at han har udstuderet denne
Sammensættelse som I her seer, ved hvilken
han i denne Stad har gjort saa forunderlige Eu-
rer, at han ikke kan forglemmes af Esterkom-
merne, saalænge Verden staar; Men som
han for fort Tid siden blev overfaldet af saa
pludselig en Død, at han ikke fik Tid til at be-
tiene sig af dette Middel, saa har hans Enke,
som sidder kun i slet Tilstand, og har mange
umyndige Born besluttet at selge dette Eble,
for derved at sætte sig og sin Familie udi bedre
Tilstand.

I midlertid Udraaberens stod saaledes og
underrettede Prints Ahmed om den Dyd og
Kraft der var ved dette Eble, samledes en Deel
Personer omkring dem, hvoraf de fleste betræf-
tede den Berommelse han lagde paa det. Og
som just en af disse foregav at have en Ven, der
var angrebet af saa farlig en Sygdom, at man
ikke gjorde sig noget Haab om hans Liv, saa
var dette en bequem Lejlighed til at give Prints
Ahmed en Prove paa dets Kraft, hvorudover
Printsen strax bod ham Fyrgetive Punge for
det, i Fald den Syge blev cureret, naar man
lod ham lugte til Eblet.

Som nu Udraaberens havde Ordre at ind-
bringe det til denne Summa, saa sagde han til
Printsen: Min Herre! Lad os gaae derhen,
Ss 2

og

og prøve det; Thi for dette Bud skal Eblet hvore eder til; Og jeg siger dette med saa meget desto større Bisched, efterdi det ikke er at twile paa, at det jo denne gang skal giøre ligesaa god Virkning, som det tilforn har giort, da det har cureret saa mange Syge, som laae næst for Døden.

Den 878. Nat.

Proven gif lykkelig af, og Printsen betalede ham strax de Tyrgetive Punge for det, og biede siden med stor Utaalmodighed paa Caravans Alfreise, for igien at komme tilbage til Indien. Imidlertid anvendte han Tiden paa at besee de merkværdigste Ting, saa vel i Samarcande som de omliggende Stæder, i Saar deleshed fornsiede han sig med at betragte den Dal Sowde, som saaledes kaldes af en Flod, der har samme Navn, hvilken paa sine Tider flyder over den. Denne Dal holder Araberne for et af de fire Verdens Paradise, saavel i Henseende til dens Smukhed, som Frugtbarhed, saa at man kan høste sig mange slags Forlystelser.

Omsider forsømte han ikke med den første Caravane at begive sig paa Beien til Indien, og kom derefter vel og lykkelig til det Sted, hvor hans tvende Brødre Housain og Ali efter Aftale oppebiede hans Ankomst.

Som

Som nu Prints Ali var kommen der nogen Tid forend Ahmed; Saa spurgte han Prints Houssain, som først var ankommen, hvor længe han havde været der, og da denne svarede, at han næsten havde været der i tre Maaneder, bildte Ali sig ind, at han ikke maatte have været ret langt borte. Houssain svarede: Stædet jeg har været paa, vil jeg ikke just sige, men jeg kan forsikre, at jeg var mere end tre Maaneder om at reise derhen. Dersom det er sandt, sagde Prints Ali, saa maa I ikke ganske fort have opholdt eder. Min kiere Broder, svarede Houssain: I tager ganske vist Feil; Thi jeg opholdt mig der hen ved fem Maaneder, og for min Reise Skyld, kunde jeg gjerne have blevet der længer. Dersom I da ikke er kommen flyvende tilbage, sagde Ali, saa maa jeg tilstage, at jeg ikke kan begribe, hvorledes det kan være Tre Maaneder, siden I her ankom.

Det som jeg har sagt, svarede Houssain: er en fast Sandhed; Endstjont jeg ikke just vil forklare det for eder, forend vores yngste Broder Ahmed ankommer, da jeg og tillige skal sige eder, hvad for en Raritet jeg har bragt hem med mig fra min Reise. Hvad eder angaaer, saa synes mig, der ikke maa være meget rare ved det, som I har bragt med eder; Og I, svarede Prints Ali, synes ikke heller at have formeret eders Sager med noget, naar jeg undtager det gamle Tæppe, som ligger paa eders

Sofa, og altsaa kunde jeg betale Spot med Spot. Men som det synes, at I ikke vil lade mig vide hvad for en Raritet i har medbragt, saa skal jeg ligeledes vide at dolge hvori min bestaaer.

Den 879. Nat.

Prints Houssain svarede: Den Raritet, som jeg har medbragt, anseer jeg langt kostbare og kunstigere end alle andre Rariteter, altsaa har jeg ikke nödig at være bange for at vise den frem, naar det skulle være; Thi jeg kunde da allerbest overbevise eder, at ingen anden Raritet er at ligné derimod, men det er dog raadeligst at vi bliver, indtil vor Broder Prints Ahmed ligeledes er ankommen; Thi da kan vi best sige hinanden, hvo af os der har været mest lykkelig, i at naae sit Diemerke af vor Reise.

Prints Ali vilde ikke indlade sig i nogen Striid med sin Broder, angaaende den Bevommelse han lagde paa sin medbragte Raritet frem for hans; Thi han var hos sig selv forsikret paa, at i Fald hans Broder ikke skulde være en større Raritet end den hans Broder havde, saa kunde den dog umuelig være ringere, hvorudover han strax blev enig med ham, at oppebie deres yngste Broders Ankomst.

Efterat nu Prints Ahmed omsider var bleven samlet med sine Brodre, og de sædvanlige

Coms

Complimenter og Favne-Tæg var til Ende, saa
tog Prints Houssain, som den ældste, Ordet,
og sagde: Mine kære Brodre! vi kan siden ha-
ve Tid nok at tale med hinanden, om hvad der
paa vores lange Reise er hændet enhver af os,
lad os dersor anvende den nærværende Tid paa
det, som er os mest fornoden, at faae at vide
af hinanden. Og da I lige saa vel som jeg
kan erindre eder, hvad der har været Aarsagen
til vor Reise, saa lad os vise hinanden, hvad
Raritet vi har bragt tilbage med os, paa det
vi rettelig kan domme, hvilken af os der skal my-
de Frugten af det Lofte som Sultanen vores Fa-
der haver giort os.

At jeg nu selv herudi, kan foregaae eder
med et got Exempel, sagde Prints Houssain
fremdeles, saa kan jeg berette eder, at den
RARITET, som jeg har bragt tilbage med mig fra
det Kongerige Bisnagar, bestaaer i det Tæppe
som jeg sidder paa. Vel skulle man ikke ansee
det af nogen Verdie, naar man saa løselig be-
tragter det, uden at vide hvad det duer til, men
naar jeg derimod faaer sagt eder, hvad Kraft
der er ved bemeldte Tæppe, saa skal eders For-
undring blive saa meget desto større, efterdi I
hverken har seet eller hørt Mage til det, hvilket
I selv visseelig skal tilstaae mig? Thi naar man
begierer at komme et Steds hen, saa kan man
sette sig paa bemeldte Tæppe, og ønske sig der-
hen, hvor man vil, om det endog var nok saa

langt borte, og det staer ingen Dieblit paa, forend man er der hvor man vil være. Det har kost mig Fyrgetive Punge, og som jeg satte Prove paa dets Kraft, forend jeg betalte det, saa fortryder jeg aldeles ikke mit Krieb. Efter at jeg saaledes havde fornøjet mig med at betrakte det merkværdigste, som var at see i det Kongerige Bisnagar, besluttede jeg at reise tilbage, hvorudover min Tiener og jeg satte os paa Tæppet, og ønskede os hertil som vi nu er, og han skal kunde sige eder, hvor lange denne Reise stod paa; Dog dersom nogen af eder forlanger at prove det, skal jeg derudi vise mig villig. I øvrigt haaber jeg, at I beretter mig om det, I har medbragt, er at ligne imod dette forunderlige Tæppe.

Den 880. Nat.

Efterat Prints Houssain saaledes, som sagt er, havde berømmet sit Tæppe, tog Prints Ali Ordet, og sagde, elskelige Broder, man maa tilstaae, at eders Tæppe er en af de forunderligste Ting, der kan findes i Verden, saa fremt det ellers, som jeg ikke twiler paa, har den Kraft, som I tillegger det. Men I maa dog tilstaae, at der er andre Ting til, som er om ikke mere, saa dog i det mindste lige saa forunderlige som eders Tæppe. Og paa det jeg herudi kan sage eder enig med mig, saa har jeg her et Rør, der i Begyndelsen synes ringe, og man

man skulle ligesaa lidet ansee det for hvad det i sig selvo er, som eders Eeppe, men jeg har dog betalt denne Naritet, lige saa dyrt, og jeg er ikke mindre fornøjet med mit Kiob en J.

Som jeg nu veed, at J er redelig findet, saa gior jeg mig det Haab, at J skal tilstaae, jeg ikke er bedraget; Thi naar man kiger derigennem, saa falder den Ting strax i Dinene, som man forlanger at see. Jeg vil dog ikke, at J, i dette Fald skal tro mig paa mine blotte Ord, sagde Prints Ali fremdeles, i Det han rakte hannem, Rorret, men nu kan J selv see, om jeg snakker eder nogen Fabel for.

Prints Houssain tog derpaa det Elfenbeens Rør, og efter at hans Broder Ali havde sagt ham, hvilken Ende han skulle see igennem, saa faldt han paa, at see efter Princesse Touroun Tihar, for at faae at vide, hvorledes hun befandt sig. Og i det samme blev han vaer, at Prints Ali og Ahmed blev overmaade bestyrtede, da de saae at deres Broder skiftede Farver i sit Ansigt, og indtaget af en stor Bedrovelse; Men Prints Houssain, gav dem ikke Tid at spørge ham om Alarsagen dertil; Thi han raabte strax: Af! Eiere Brodre, de besværlige Reiser, vi har paataget os, for at nyde den Elsfværdige Princesse Touroun Tihar, er aldeles forgives, esterdi hun i dette Dieblik ikke er mere til. Jeg har nylig seet hende ligge i sin Seng omringet af alle sine Kammer - Tomfruer

fruer og Gildinger. Disse græd saa bitterlig, at Taarene fæd dem Strommevis ned af Dinen ne, saa det syntes ligesom de ikke ventede paa andet, end at Sielen skulle fare ud af Legemet. Nu kan I selv see hende i denne ynkellige Tilstand, og da kan vi Samtlig begræde hendes Død.

Prints Ali tog derpaa Norret, og efterat han havde seet det selvsamme ynkelige Syn, som hans ældste Broder, saa overleverede han det til Printz Ahmed, paa det han ligeledes kunde see og betragte det bedrøvelige Syn der gif dem allesammen saa nær til Hierte.

Da nu Printz Ahmed, igennem Norret havde seet, at Princesse Mouroun Nihar laae saa nær for Doden, tog han Ordet, og sagde: Mine Brodre! Princessen, som er det Vigtigste, vi har ønsket os her i Livet, befinde sig virkelig udi saa slet en Tilstand, at hun ikke er langt fra Doden; Men saavit mig synes, saa er der dog endnu et Middel, ved hvilket man kunde frelse hende fra dette fatale Diblik, saa fremt vi betiener os af Tiden og ikke spilder den.

Dernæst tog Printz Ahmed det forunderlige Eble, som han havde tilkobt sig, ud af sin Barm, og i det han visste sine Brodre samme, sagde han til dem: Dette Eble, som I her seer, har ikke kost mig mindre end eders Tæppe og Elsenbeens Nor. Og Princessens nærværende

Oms

Omfændigheder, skal give mig Leilighed til at vise eder dets forunderlige Kraft; Ja naar dette er skeet, skal I strax tilstaae mig, hvor lidet Aarsag jeg har til at være misfornuet med mit Kiseb. Men at vi ikke skal spilde Tiden saa kan jeg berette eder, at bemeldte Eble haver saadan Lægedoms Kraft hos sig, at saa snart en Syg ikkun lugter til Det, saa skal han strax udi samme Dieblik erlange sin fuldkomne Sundhed, om han end laae og dragedes med Doden, og Sielen spillede ham paa Læberne. Den Prove jeg har haft deraf, forbynder mig at twile paa dets Virkning, og I skal snart saae at see, at Princessens Sygdom skal aldesles forsvinde, dersom vi ikkun skynder os at komme til hende.

Er det saa, svarede Prints Houssain, saa kan vi ikke hastigere komme aften, end om vi sætter os paa mit Tæppe og onsker os ind i Princessens Gemak; Thi saa er jeg vis paa, at vi inden saa Dieblik er der. Hvad vore Tienere angaaer, saa vil vi befale dem strax at reise, og at komme til os paa Vallaiet. De satte sig der næst alle tre ned paa Tæppet, og gjorde der alle et Onske, nemlig at maatte forflyttes til Princessens Gemak; Hvilket Onske i en Hast blev opfyldt, ja det skeede i saadan Hastighed, at de vel fornam de var ankommen hvor de vilde, men ikke hørledes det gif til med saadan Forflyttelse.

Som nu disse tre Printser saa uformodentlig ankom i Princessens Gemak, saa blev de nærværende Jomfruer og Gildinger overmaade forstørret, eftersom de ikke kunde begribe, ved hvad for en Troldoms Kunst saadant stede. Gildingerne løb strax imod dem, og vilde gaae los paa dem med deres Baaben, fordi de havde understaaet sig at komme derind, hvor ingen Mands-Personer maatte komme; Men saa snart de kiendte dem hvo de vare, stod de af fra deres Forsæt, og viste dem derimod den Verbo-dighed, som de med Rette tilkom.

Prints Ahmed var ikke saasnart ankommen, at han jo gik hen til Sengen hvor Princessen laae, og da han der tillige med sine Brodre lidet havde betragtet Princessen, tog han sit forunderlige Eble ud af Barmen og holdt det under hendes Næse. Nogle saa Dieblit derefter lukkede Princessen sine Øine op, og saae sig omkring til alle Sider for at see, hvo der var hos hende. Endelig reiste hun sig op i Sengen, og forlangede at klædes paa, og det ligesaa alvorlig, som om hun ellers kunde have været opvaagnet af en sterk Sovn. Hendes Fruentimer fortalte hende derpaa, hvorledes hun havde de tre Printser og i Særdeleshed Prints Ahmed at tække, at hun saa hastig havde erlanget sin fuldkomne Sundhed igjen, og altsaa takkede hun Dem alle, men Prints Ahmed baade først og sidst, for den Godhed og Kierlighed de bar for hende.

Print-

Prinserne gjorde da deres Compliment igien, og vare sørdeles forniede, at de var kommen til rette Tid paa det Sted de havde aftalt at samles, paa det enhver af dem kunde giøre sit til Princessens Bedlige-heldelse. Imidlertid Princessen klædte sig paa, forsoiede Prinserne sig hen til Sultanen deres Fader, og ved et Fode-Fald gav deres Underdanighed tilkiede; Men saasnart de her ankom fornam de, at Obersten over Gildingerne allerede var der, og ikke allene havde underrettet Sultanen om deres usformodentlige Ankomst, men end og om den Maade, paa hvilken de havde cureret Princessen af sin Sygdom.

Den 88I. Nat.

Sultanen tog med saa megen desto større Glæde imod dem, efterdi han saae at Princessen, som han elskede lige saa høit, som sit eget Barn, strax efter indfandt sig saa frist, som hun ikke havde været i nogen Sygdom.

Efter at de sædvanlige Complimenter paa alle Sider vare aflagde, overleverede Prinserne deres medbragte Karitere i Sultanens deres Faders Hænder, og som de dernæst forklarede, hvori Karitetten bestod, saa bad de omsider, at han nu vilde domme hvilken af dem der burde have Fortrinnet for de andre, og folgelig dermed give tilkiede, hvо der skulle have Princessen til Gemahl.

Sul-

Sultanen anhørte det, som de fortalte ham, med saa megen desto større Agtsomhed, efterdi han allerede havde faaet at vide, hvad Virkning den ene Naritet havde giort i Hens seende til Princessen, men som han forud saae, at det var vanskelig at sige, hvilken Naritet, der burde nyde Fortrinnet for de andre, saa blev han staaende gansté stille, ligesom han vilde betænke sig paa et Svar at give dem.

Omsider holdt han folgende Tale til dem: Mine kiere Born, sagde han, Det skulde være mig en stor Fornsielse, om jeg kunde erklære een af eder for Princessens Gemahl, men dommer nu selv, om jeg med nogen Ret og Billighed kan giøre det? Vel maa Princessen tilstrive Prints Ahmeds Eble sin erlangte Sundhed, men nu er Sporsmaal, om dette havde kommet til at giøre sin Virkning hos hende i sald Prints Ali ikke ved sit Elfenbeens Ror havde faaet Kundskab om hendes dodelige Sygdom, og dette havde fremdeles ikke heller hiulpen, i sald Prints Houssain ikke ved sit Taepes forunderlige Kraft havde bragt eder her hid, at I kunde betiene eder af Eblet til hendes Helbredelse. Og dette kan jeg sige eder, Prints Ali! at som eders Elfenbeens Ror har givet eders Brodre Kundskab om Princessens Svaghed, saa er hun eder derfor hoiligen forbunden, men I maa derhos tilstaae, at saadan Videnskab gansté havde været forgieves, i sald eders andre Brodre ikke hav-

havde været eder behielpelig til Raritere, og endelig, hvad eders Prints Houssain, angaaer, saa maatte Princessen være af det utaknemmelig Slags, om hun ikke skjonneude paa den Dieneste, som I ved eders Tæppe har gjort hende, hvilken virkelig var fornoden, i fald hun ei skulle bortdød, forend de andre funde komme til hende; Men tag derhos dette i Betænkning, at eders Tæppe allene funde ikke have gjort Sagen klar, dersom Prints Ali ikke ved sit Vor havde støffet eder Kundskab om hendes Sygdom, og Prints Ahmed ikke betient sig af sit forunderlige Eble til at helbrede hende. Som da hverken Tæppet, Vorret eller Eblet, hver for sig, funde have udrettet noget til Princessens Beste, saa kan jeg ikke med nogen Billighed give det ene nogen Fortrin for det andet, og folgelig bliver den Rytte, I kan vente eder af eders Reise, intet andet end den I allerede har erlanget, nemlig Princessens Sundhed.

Efter saadan Sagens Beskaffenhed, anseer jeg det fornoden, at grieve til et andet Middel, i fald jeg ellers skal funde udvælge en af eder til hendes Gemahl. Det bestaaer derudi, at vi alle med hinanden vil begive os uden for Staden paa den Markt, hvor Hæstene blive eksercerede, og enhver af eder skal der gjøre et Skud med eders Bue. Hvis Viil der da flyer længst bort skal have Princessen til Egte.

I øvrigt vil jeg ikke efterlade at tække enhver af eder for den Raritet I har hiembraat;

Thi

Thi jeg har vel mange andre Nariteter, men jeg maa dog tilstaae, at ingen af dem har saa forunderlige Egenstaader hos sig, som eders. Disse trenede Stykker bør altsaa have det fornemste Sted paa mit Kunst-Kammer, og jeg skal forvare dem ikke allene som en Curiositet, men endog som noget der er til stor Nutte.

Som nu de trenede Printser ikke havde det allerringeste at indvende imod det, som Sultanen deres Fader havde talet, saa giorde de strax Anstalt at forsyne sig med Buer, og dernoest begav sig med et Talriig Folgeskab ud paa Marken. Saasnart nu Sultanen ligeledes der var ankommen, tog Prints Houssain, som den ældste, sin Rue og giorde det første Skud, efter ham skied Prints Ali sin af og dernoest Prints Ahmed, men der var ingen, som kunde see hvor bemeldte Prints Ahmeds Piil blev af, og hvor meget man end ledte efter den, var det dog ikke muelig at finde samme. Nu syntes det vel trolig, at hans Piil var flyvet længst bort, og at han altsaa burde have nydet Princessen, men man ansaae det dog ikke desto mindre fornorden, at man fandt Vilen for at gisre Sagen tydelig; Prints Ahmed maatte forestille Sultanen hvad han vilde, saa hialp det dog ikke; Thi han tildomte Prints Ali strax Princessen, og beordrede at man skulde give Anstalt til deres Brællup, hvilket ogsaa saa Dage derefter solenniter blev holdet.

Ende paa den Ellevte Part.

A82

Tusende

og

Een Sagt.

Tolvte Deel.

בְּרֵבָד

בְּרֵבָד

Den 882. Nat.

Prints Houssain kunde ikke overtale sig til at bivaane dette Brollup; Thi som hans Kierlighed til Princesse Nouroun Nihar, var lige saa oprigtig som den var heftig, saa fandt han sig ikke sterk nok til at kunde med Saalmodighed see paa, at saa smuk og dydig en Princesse skulle nedlegges i en andens Arme. Ja han blev saa fortrydelsig derover, at han strax renoncerede paa den Arve-Rettighed, som Fodselen havde givet ham til Thronen, i det han forlod Hoffet, og sogte at blive Dervis eller Munk i et Kloster; Til hvilken Ende han gav sig under en Scheicks Information, der var beromt for at fore et Exemplarisk Levnet, og opholdt sig med sine Discipler paa et eenlig Sted.

Prints Ahmed kunde lige saa lidet overtalesse sig til at bivaane Prints Ali og Princesse Nouroun Nihars Brollups-Fæst, men slog sig

sig dog ikke saa reent fra Verden som Princts Houssain. Som han nu ikke kunde begribe hvor hans Piil var bleven af, saa sneeg han sig bort fra sine Folk, og besluttede at lede derefter. Han blev stedse ved at gaae, og da han kom til Stædet, hvor han havde skudt den af, saae han baade til høire og venstre Side, men han kom omsider saa langt bort uden at finde den, at han ikke kunde andet end slutte, at hans Umas-ge var forgieves. I midlertid blev han dog ved at gaae indtil han endelig kom til en meget hoi Klippe, hvilken han maatte gaae omkring, i Fald han vilde gaaet videre; Denne Klippe laae paa et ufrugtbar Sted, fire Mile fra det Sted han kom fra.

Da nu Princts Ahmed kom nær hen til denne Klippe, blev han vaer, at der laae en Piil lige for ham, hvilken han altsaa tog op, og efterat han noie havde betraktet den, kiendte han, at det var den selvsamme Piil, som han havde udskudt. Her er den, sagde han ved sig selv, men dette maa jeg sige derhos, at hverken jeg eller noget andet dodelig Menneske har Kraefter til at skyde en Piil saa langt bort. Som han nu fandt den liggende plat need paa Jordens uden at hæste med Spidsen derudi, saa vidste han ikke om han skulle tro, at den var sloied imod Klippen, og formedelst dens Modstand dreven tilbage igien. Der maa absolute voere en Hemmelighed derunder, sagde han fremdeles, og denne

Denne Hemmelighed kan ikke andet end falde ud til min Fordeel. Maaske Lykken kan have noget andet forbeholdet for mig, efterat den først har nægtet mig det jeg gjorde mig Haab om at nyde.

Som nu bemeldte Klippe foran gif ud i mange Spidse, saa gif Printsen omkring og betragede den saa noie, at han omsider fandt en stor Jern Dor for sig, som der var ingen Laas for. Dog kunde han ikke bilde sig ind, at den var aaben, hvorudover han gif hen og rykkede paa Doren, og han maatte forundre sig, da han saae, at den gif op, saa snart han rorte ved den. Han gif altsaa inden for, og da han saae, at der inden for var en bekvem Nedgang i Klippen, besluttede han at gaae der need, dog troede han, at det vilde blive en Deel vanskeligt for ham, naar han kom noget bedre frem, efterdi han forestilte sig at komme i et tyk Mørke, men det saldt anderledes ud; Thi han fandt strax et ganske klart Lys for sig, og i det han omsider kom ind paa en stor Plads, sic han Die paa et overmaade prægtig Slot, hvis underlige Bygning han ikke havde Tid nok til at betragte; Thi i det samme kom ham en Dame i Mode, som havde en Deel Fruentimmer omkring sig. Denne Dame var meget prægtig iflaedt, og foruden, at hun af Naturen var begavet med alt det man kan give Navn og Smukhed, saae hun ret Majestætisk ud af Ansigtet.

Den 883. Nat.

Saa snart Prints Ahmed saae denne Dame,
gik han lidet hastigere frem, for at giore
sin Compliment, men som Damen merkede
dette, kom hun ham tilforn, i det hun sagde:
Prints Ahmed! kom nærmest hid! Jeg er hier-
telig velkommen.

Det er ikke at udsige, hvor stor Printsens
Forundring blev, da han hørte, at man nævne-
de hans Navn paa et Sted hvor han ikke var
fiendt eller nogen Tider havde hørt tale om;
Thi omendskient Sultanens hans Faders Resi-
dence laae ikke langt derfra, saa var dog dette
Slot ubekjent for enhver, og altsaa funde han
ikke begribe, hvor denne Dame havde faaet
Kundskab om hans Person og Navn. Omsi-
der kom han hen til Damen, og efterat han
havde giort hende det sædvanlige Hodefald, sag-
de han til hende: Madame! Jeg er ankommen
paa et Sted, hvor jeg maatte frygte at myde
Frugten af et ubesindig Foretagende, og derfor
takker jeg Eusende gange for den Forsikring,
som I giver mig, at jeg er velkommen. Imid-
lertid, Madame! sagde han fremdeles, maat-
te det tillades mig, uden at ansee det for Uhos-
lighed, at jeg svorger, hvorfra den Bekjends-
kab reiser sig, som I beretter at have til mig?
Jeg for min Part kan sige, at jeg aldrig har
havt nogen Kundskab om dette Sted forend i

Dag,

Dag, endskjont det dog ligger saa nær i Naboe-Lauget. Min Prints! svarede Damen lad os gaae ind paa den store Sal, saa kan jeg paa en mere beqvem Maade, saavel for eder som mig selv, besvare eders Sporsmaal.

Han gif altsaa tillige med Damen ind i bemeldte Sal, og den Herlighed han der forefandt saavel i Henseende til dens kunstige Indretning, som pregtige Zirater af Guld og allehaande kostbare Meubler, satte ham i saa ugemeen Forundring, at han strax raabte, at der ikke kunde findes noget i Verden som kunde ligges derimod. Da kan jeg forsikre, svarede Damen, at denne Sal er det ringeste af mit Pallais, og I skal selv tilstaae mig det, naar jeg faaer viist eder omkring i de andre Gemakker. Dernæst satte hun sig need paa en Sofa, og efterat Prints'en i folge hendes Begiering havde sat sig need hos hende, sagde hun til ham: Min Prints! I falder i Forundring over at jeg kiender eder, uden at I kiender mig, men eders Forundring skal snart ophøre, naar I faaer at vide hvo jeg er. Imidlertid troer jeg dog ikke, at I jo veed af eders Religion, at Verden behoers saavel af Geister som Mennesker. Nu er jeg en Datter af saadan en Geister der er den allermægtigste og fornemste iblant Geisterne, og mit Navn er Paribanou. (*) I saa-

Et 4

dan

(*) Paribanou er et Persiskt Ord, og er det samme som en Sandfigerinde.

dan Henseende tor I ei ved at forundre eder over,
 at jeg kiender saa vel Sultanen eders Fader som
 Printserne eders Brodre og Princessen Touroun
 Nihar. Ja jeg har ogsaa Efterretning
 om eders Kierlighed til Princessen og den Reis-
 se som I for hendes Skyld har paataget eder,
 ligesom jeg og kan fortelle eder alle Ting ganske
 omstændelig, hvad der paa denne Reise har til-
 draget sig saa vel i Henseende til det Kunstige
 Eble, som I har tilkobt eder i Samarcanda,
 som og Taeppet til Bisnagar, som Prints
 Houssain tilkobte sig, samt det Elfenbeens Mot,
 som Prints Ali bragte med sig fra Schiras.
 Dette maa være nok til Efterretning, at jeg ik-
 ke er eder ubekjendt. Det eneste jeg dersor vil
 legge til, er, at det synes mig I var en bedre
 Lykke værd, end at nyde Princessen Touroun
 Nihar, og paa det jeg funde bane eder Beien
 til saadan eders Lyksalighed, saa tog jeg den
 Piil, som I nu har i Haanden, i sin Fart,
 da i skjod den af; Thi jeg var just nærværende,
 og saae, at den ikke engang ville flyve saa langt
 bort som Prints Houssains: Hvorudover jeg
 hialp den i sin Fart, at den Standsede imod
 Klippen, hvor I haver funden den. Nu staer
 det til eder, om I vil betiene eder af Leiligheden
 for at blive lykkelig.

Den

Den 884. Nat.

Som nu Sandsigerinden udalte disse sidste
 Ord med en slags Bevægelse, og med for-
 elgte Dine saae paa Prints Ahmed, samt der-
 hos skiftede Farver i sit Ansigt, saa havde Prints
 Ahmed ingen Umage med at begribe, hvad for
 en Lykke hun talede om. Han betragtede altsaa,
 at Princesse Touroun Nihar ikke kunde blive
 ham til Deel, og at Sandsigerinden Pariba-
 nou ikke allene var langt smukkere, yndigere og
 rigere, men endogsaa besad en langt større For-
 stand, hvorudover han velsignede det Dieblik,
 da han sat i Sinde anden gang at sege efter sin
 Piil, som var bleven borte, og som han fandt
 en stor Kierlighed til denne Dame, saa svarede
 han hende saaledes: Madame! om jeg ifkun
 allene min øvrige Livs-Tid maatte være eders
 Slave, og have Lejlighed til, at forundre mig
 over de mange Herligheder, som her findes, saa
 vilde jeg endog ansee mig for det lykseligste Men-
 niske paa Jorden; Forlad mig derfor min Dri-
 stighed, i det jeg udbeder mig denne Maade, og
 lad en Prints, der ganske og aldeles underkaster
 sig eders Herredomme, ikke agtes uværdig til
 at antages ved eders Hof.

Yndige Prints! svarede Damen, jeg har
 med mine Benners Samtykke, og efter mine
 egne Vilkor og Omstændigheder indrettet mine
 Ting for mig selv her paa dette Sted, og altsaa

vil jeg ikke antage eder som min Slave, men erklaende eder som en Herre, ei allene over min Person, men endog over alt hvad jeg eier, saa fremt I har den Kierlighed til mig, at I vil antage mig til eders Gemahl; Og jeg har det Haab, at I ikke fortrynder paa, at jeg kommer eder tilforn med dette Tilbud. Jeg har allerede sagt, at jeg maa opfore mig efter mine Omstændigheder; Og jeg vil endnu legge dette til, at det i Henseende til Mands Personer ikke saaledes er bestaffen med en Sandsgigerinde, som en anden Dame; Thi disse holder sig det for en stor Skam, at giøre en Mands Person Egtessabs Tilbud, men hvad os angaaer, saa undseer vi os ikke ved at frie selv, og vi gior os det Haab, at man giør sig en Mands Person derved desto meer forbunden.

Prints Ahmed, svarede hertil aldeles intet; Thi som Kierligheden var lige saa sterk hos ham som hos hende, saa troede han, at han ikke bedre kunde give hende sin Erfiendtlighed tilsiende, end naar han kyssede Sommen af hendes Klæder, hvilket han ogsaa vilde have gjort, dersom hun ei selv havde hindret ham derudt. Det hun nu saaledes holdte ham derfra tilbage, sagde hun: Min Prints! tilsigter I mig ikke eders Erosfab, ligesom jeg har til sagt eder min? At Madame! svarede Printsen med en venlig Mine, hvad skulde jeg vel kunde giøre bedre til min Fordeel og Lyksalighed i Verden? Ja min Sul-

taninde, min Dronning! Jeg overgiver mig ganske til eder, uden at forbeholde mig det allerringeste. Dersom saa er, svarede Sandfigerinden, saa er I min Gemahl og jeg eders Gemahlinde; Og dermed skal Egteskabet være sluttet imellem os; Thi andre Ceremonier betiene vi os ikke af; Vi have det ikke heller forneden, efterdi saadan Aftale staer langt fastere og uoploseligere end hos Menneskerne, der betiene sig af de sterkeste Formaliteter. Vi vil i Aften indbyrdes holde Brollup, sagde hun fremdeles, og imidlertid jeg dertil gisr den fornodne Anstalt, vil jeg lade eder opbaere noget Mad, efterdi det er ventelig, at I endnu i Dag ikke har faaet noget. Jeg skal derefter vise eder omkring paa Gemakkerne, og naar I saaledes selv faaer seet dem, maa I domme, om det ei er sandt, hvad jeg har sagt, nemlig, at denne Sal er den sletteste af dem allesammen.

Nogle af hendes Fruentimmer, som var gaaen ind med hende, begreb strax hvad hendes Menning var, hvorudover de gik ud, og efter en soie Tids Forløb, bar nogle Rettet Mad tillige med et par Flasker af den beste Vin.

Den 885. Nat.

Da nu Prints Ahmed havde ædt og drukket, saa meget, som han lystede, forte Sandfigerinden Paribanou ham omkring af et G

maf

mak i et andet. Her fandt han saa stor en
Mængde af Diamanter, Rubiner og Smarag-
der tillige med Perler, Algath, Jaspis, Parphyr
og mange slags kostelig Marmor, hvilket alt i
saa kunstige Figurer vare udarbeidede, at det
var langt fra, han nogen Tid havde seet saadan
Herlighed tilforn, og tilstod reent ud, at han
ikke troede, der nogen andre Stæder i Verden,
var saa stor en Herlighed og Rigdom at finde.

Min Prints! sagde Paribanou: Dersom
J saa admirerer mit Pallais, saa vil det kom-
me langt anderledes, naar J faaer at see de
Pallader, som tilhører dem, der ere ligesom
Hoveder for Geisterne, hvilke ere langt deilige-
re, større og prægtigere end mit. Jeg kunde vel
endnu lade eder see min Have og er vis paa, at
J ei mindre skulde forundre eder over dens Her-
lighed, men dette skal skee en anden gang; Thi-
Matten nærmer sig, og altsaa er det Tid at vi
sætter os til Taffels.

Salen, som Paribanou lod Prints'en
gaae ind i, og hvor Taffelet var dækket, var
ikke den ringeste Deel, som her var tilovers for
Printsen at besee. Saa snart han kom derind,
forundrede han sig over den utallige Mængde
med Ambra, parfumerede Boxlys, hvilke vare
opsat saa ordentlig, at man med Lyst kunde see
paa dem. Ikke mindre forundrede han sig over
Parade-Bordet, som stod fuld af store Guld-
Skaae.

Skaae, hvis kunstige Facon og Arbeide var
 langt kostbarere end Materien selv. Han sandt
 her ogsaa en stor Mængde Fruentimmer, som
 stode afdeelte i visse Chor, og med Sang og Spil
 diverterede dennem; Derpaa satte de dem til
 Taffels og Paribanou var ret omhyggelig for
 at forsyne Prints Ahmeds Tallerken med de
 allerdelicateste Retter. Som nu Printsen al-
 drig tilforn havde smagt saa nydelig Spise, saa
 beromte han den overmaade, og sagde, at det
 prægtige Maaltid, hvormed hun trakterede ham,
 var langt hærligere end det man faaer iblant Men-
 neskerne. Iligemaade berommede han den Vin,
 som hun stienkede hannem med. Dog begyndte
 de ikke at drikke deraf, forend ved det sidste
 Taffel, der bestod af Frugter og saadanne Kas-
 ger, hvortil et Glas Vin funde smage got.

Efter bemeldte sidste Taffel var til Ende,
 stod de op og satte sig paa en Sofa og heldede
 sig op til nogle Puder, som var overtroffen med
 Silke-Toi, der var besyet med adskillige smukke
 Blomster. Derefter kom et stor Antal af Gei-
 ster og Sandfigurer ind paa Salen, hvor
 de blev ved at dansse, indtil Printsen og Par-
 banou igien opstod af deres Sæde, da de siden
 under en stedsevarende Dans forfoiede sig lige
 hen for det Gemak hvor Brude-Sengen var op-
 sat. Da de her ankom, stillede de sig i to Rad-
 der, og lod Printsen tillige med sin Brud gaae
 mit igennem begge Radderne, hvorefter de be-
 gav

gav sig bort, og forundte dem den Frihed og
Rolighed, som de om Matten havde nödig.

Den 886. Nat.

Dagen derefter fortsatte man Brollups-Fæsten med ny Forlystelser; Ja den varede i mange Dage, og der var ingen Dag, at Sandstigerinden jo med ny Musique, ny Dantse, og ny Skue-Spild vidste at fornsoie Prints Ahmed; Men hendes Hensigt dermed var ikke andet, end at give Printsen de væsentligste Kjende-Egn paa hendes oprigtige Kierlighed, ligesom hun ogsaa derved vilde give ham at forstaae, at han ikke kunde have nogen Fornsielse ved Sultanens hans Faders Hof eller andre Staeder i Verden, som kunde lignes med den Herlighed, og de mange Forlystelser som han nod hos hende, og at han altsaa skulle see sig holden ved stedse at forblive hos hende, og aldrig forlange at komme tilbage igien til Sultanens hans Faders Hof. Dette lykkedes ogsaa for hende; Thi Prints Ahmed elskede hende saa heftig, at det og ikke stod i hans Magt, at affaae fra sin Kierlighed om han end vilde.

Efter sex Maaneders Forlob fik Prints Ahmed en stor Begierlighed efter at vide, hvor ledes det stod sig med hans Fader Sultanen som han stedse havde baaren stor Kierlighed og Erbodighed for, og som han ikke paa anden

Maan-

Maade kunde faae nogen Esterretning herom; end ved at begive sig hjem til ham, saa foreslog han saadant for Paribanou, og bad hende, at hun vilde tillade ham samme. Denne Discours giorde Sandfigerinden noget urolig; Thi hun frygtede, at dette allene var en Indvoending til at komme bort fra hende; Hvorudover hun svarede ham saaledes: Min Prints! hvorudi har jeg forseet mig imod eder, imedens I vil bede mig om denne Tilladelse? Skulle det være mueligt, at I saa hastig kunde forglemme den Tro-skab, I har til sagt mig? Hvorledes kan I lade af at elsker mig, som saa hiertelig elsker eder? Jeg veed jo, at de Kiente-Tegn, jeg har givet eder paa min Kierlighed, ere saa tilstrekkelige, at I ikke kan tvile paa dens Oprigtighed.

Min elskoerlige Dronning, svarede Prints Ahmed, jeg er fuldkommen overbevist om eders oprigtige Kierlighed, og jeg var uværdig til at nyde den, i Fald jeg ikke viste min Erfiendtlighed, i at elsker eder igien med lige Oprigtighed. Skulle jeg altsaa have fortorjet eder med min Begiering, saa beder jeg Tusende Gange om Forladelse; Thi jeg har ikke gjort den for at misshage eder, men den reiser sig allene af den Pligt, som jeg af Naturen er forbunden til at vise imod min Fader, i det jeg betager ham den Bedrøvelse, som jeg ved min Fraværelse har foraarsaget ham; Thi jeg har ikke Alarsag at formode andet, end at han jo maa være indtaget af en stor

stor Bedrovelse, efterdi han ikke forestiller sig, at jeg er mere til. Men som det er eder imod, at jeg gaaer hen og troster ham i sin Bedrovelse, saa skal jeg herudi lempe mig efter eders Billie, og der er ingen Ting i Verden, jeg jo for eders Skyld skulle gisre.

Dette talede Prints Ahmed ganske aabenhiertet, og som han var en stor Kierlighed for Paribanou, saa stod han af fra sit Forsæt, og holdt ikke mere an hos hende om Tilladelse at reise. Saadan Lydighed var Paribanou ganske fornøjet med; Men som Printsen dog ikke ganske og aldeles kunde forglemme sin Fader, saa sogte han dog ved alle Leiligheder at tale med hende om Sultanens hertige Egenskaber, og i Særdeleshed den Kierlighed, han var til ham, hvilket han altsammen foreholdt hende, i det Haab hun dog engang skulle lade sig bevæge.

Den 887. Nat.

Det var ogsaa saaledes gaaet til med Sultanen i Indien, som Prints Ahmed havde forestillet sig; Thi midt under de Forlystelser, som han havde ved Prints Ali og Prinsesse Tourouns Lihars Brællup, blev han overmaade bedrovet, da man bragte ham den Tidende, at de twende andre Printser saa uformeltig var bortrejst. Dog varede det ikke længe, forend han fik Efterretning om det Forsæt, som

som Prints Houssain havde fattet om at slæg
sig reent fra Verden, ligesom han ogsaa fik at
vide, hvad for et Sted han havde udvalt sig
til saadan sit stille Levnet. Nu havde han vel,
som en god Fader, gierne seet, at han havde
bleven ved Hoffet, og holdt sig til hans Per-
son; Thi han ansaae det for en Deel af sin Lyk-
salighed, at have sine Born omkring sig, saa
længe de ikke selv gjorde sig uværdig til hans
Kierlighed; Men som han ikke kunde laste den-
ne Printsес Forsæt, saa bar han hans Fra-
værelse med saa megen desto større Taalmodig-
hed. Derimod var han meget bekymret for at
faae nogen Efterretning om Prints Ahmed,
hvorudover han affikkede Courierer til sine Stats-
holdere i Provinserne, med Besaling, at de
skulle nøde ham til igien at begive sig til Hoffet;
Men al hans Umage, som han i dette Fal
gjorde sig, var forgieves, saa at hans Bedro-
velse derfor mere og mere tiltog.

Han talede tit og ofte med sin Stor-Be-
zir om denne Prints, og iblant andet, sagde
engang til ham: Bezir! du veed, at Prints
Ahmed stedse har ligget mig paa Hjerte, og det
er dig ikke uvitterlig, hvor stor Umage jeg har
har gjort mig for at finde ham igien, uden at
have nogen Nytte deraf. Den Smerte, saa-
dant foraarsager mig, er saa stor at den omsti-
der quæler mit Hjerte, dersom du ei i Tide ha-
ver Medlidenhed med mig. Dersom du altsaa
E. en N. III. B. Uu bar

har nogen Onsorg for min Conservation, saa
har du at see derhen, at du gaaer mig til
Haande med dine gode Raad.

Som nu Stor-Beziren alle Tider viste
sin underdanige Pligt, saa vel i Stats-Sa-
gerne, som i andre Particulaire Forretninger,
saa anvendte han al muelig Flid paa, at finde
et Middel, hvorved han kunde lindre Sultan-
nens Bedrovelse, og faldt om sider paa, her-
til, at betiene sig af en Trold-Qvinde, som for
fine Kunster overmaade blev beromt. Dette
foreslog han Sultanen, og bad ham, at han
vilde lade hende hende til sig for at høre hem-
des Tanker, hvilket Sultanen var fornøjet
med, og altsaa befalede Stor-Beziren, at han
dertil skulle giøre Anstalt.

Efterat Stor-Beziren altsaa havde fort-
Trold-Qvinden op paa Slottet, sagde Sultanen
til hende: Den Bedrovelse, som jeg har haft
formedelst Prints Ahmeds Fraværelse, er
saa bekjent, at du ogsaa uden Lov ved det;
Ebi siden Prints Ali holdt sit Brællup med
Prinsesse Mouroun Nihar, hør jeg forme-
delst denne Sag ikke havt nogen glad Time;
Er det dersor mueligt, at du ved dine Kunster
kan give mig nogen Efterretning om ham, saa
sug mig, hvor er han kommen hen i Verden?
Er han endnu levende? Hvor er han? Hvad
giør han? Skal jeg giøre mig noget Haab om
at see ham igien?

Trold-

Erold-Ovinden svarede: Allernaadigste Herre! Jeg maa være saa færdig i mine Kunster, som jeg være vil, saa er det mig dog ikke muligt strap paa Stædet at besvare Eders Majestæts Sporsmaal, men dersom de vil have den Maade for mig, at give mig Tid til i Morgen, saa skal jeg give et fuldkommen Svar paa Deres Sporsmaal. Sultanen tillod hende denne Tid, og lovede en god Belonning for hendes Umage, saa fremt hendes Svar var saaledes, som han ønskede.

Den 888. Nat.

Morgenen derefter kom Erold-Ovinden igien, og da Stor-Beziren havde ledet hende ind til Sultanen, sagde hun: Allernaadigste Herre! Hvor stor Flid jeg endog har anvendt for at give Eders Majestæt en fuldstændig Oplysning om det, som de har spurgt mig om, saa har jeg dog ikke fundet faae andet at vide end at Prints Ahmed er i Live, og dette er saa vidst, at Eders Majestæt sikker kan lide derpaa, men hvad Steden anbelanger, som han opholder sig paa, saa har jeg ikke fundet udegrunde det.

Sultanen maatte altsaa lade sig noie med dette Svar, men det var dog ikke tilstrekkelig nok til at sætte hans Sind i Rørlighed; Thi omendfiont han sic at vide at han var i Live, saa

vidste han dog intet af, i hvad Omstændigheder han befandt sig.

Men for igien at komme til Prints Ahmed, saa blev han stedse ved at tale med Paribgnou om Sultanen hans Fader, dog uden at lade sig merke med, at han havde nogen Eengsel efter igien at see og tale med ham, indtil Paribgnou selv kunde slutte, hvad hans Hensigt dermed var. Som hun nu merkede, at han frygtede for at giøre noget, som kunde mishage hende, saa domte hun deraf, at hans Kierlighed var oprigtig, allerheldst da han Tid efter anden gav hende de eftertrykkeligste Beviser derpaa. Derhos betænkte hun, hvor ubilligt det var at undertrykke en Sons Kierlighed til sin Fader, hvorudover hun besluttede at give ham sin Tilladelse til at reise.

I saadan Henseende sagde hun engang disse Ord til ham: Min yndige Prints! Jeg havde forestillet mig, at den Tilladelse, som I begierte af mig, maatte give mig et ulyksalig Beviis paa eders Ubestandighed, hvorudover jeg afslog eders Begiering; Men da jeg nu siden den Tid saa vel ved eders Ord som Gierninger fuldkom- men er bleven overbeviist om, at I bestandig elsker mig, saa at jeg sikkert kan forlade mig paa eders Kierligheds Oprigtighed, saa har jeg forandret mine tanker, og altsaa giver eder den Tilladelse, som I har forlanget, men dog med

de Vilker, at I forst gior mig eders Eed, at
I ei vil blive længe borte. Disse Vilker skal
dog ikke bekymre eder; Thi jeg forsikrer, at
det ikke skeer af nogen Mistanke til eders Erelig-
hed; Thi jeg gior det allene, fordi jeg veed, at
I oprigtig elsker mig.

Prints Ahmed vilde derpaa falset need for
Sandsgierindens Fodder, for desto bedre at vise
sin Erfiendtlighed, men hun hindrede ham der-
udi, og sagde, at det var usornoden. Min
Sultaninde! svarede Printsen, jeg fiender meget
vel, hvor stor den Maade er, som I beviser mig,
men jeg flettes paa Ord til at takke derfor saa
meget som jeg gierne ønskede. I det øvrige til-
staarer jeg, at den Eed, som I har forlangt af
mig, gior mig aldeles ingen Bekymring, ja jeg
er saa meget desto mere villig til at giøre den,
eftersom det ikke er mig mulig at leve foruden eder.
Den Hastighed, jeg skal betiene mig af, skal
være et Bewiis paa, at jeg oprigtig elsker eder,
og at jeg derudi mere folger min Tilbvielighed,
end skynder mig af Frygt for at blive Meen-Edig;
Thi det er mit fulde Forsæt, at forblive hos eder,
saalænge som jeg lever, og endskont jeg med
eders Tilladelse undertiden besøger min Fader,
saal skal dog saadan min Besøgelse ingen Eider
vare saa længe, at jeg derved skulle foraarsage
eder nogen Fortrydelse.

Den 889. Nat.

Sandsigerinden Paribanou var saa meget desto mere fornicket over disse Prinsens Ord, esierdi hun derved blev betaget af den Mis- tanke, som hun havde fattet til ham; Thi hun kunde forhen ikke bilde sig andet ind, end at han ved den Tildelelse han udbad sig, sogte at skilles fra hende, men som hun nu ganske renoncerede paa saadanne Tanker, saa sagde hun med en mild Mine, at han maatte reise naar han vilde; Men tag det ikke ilde op, sagde hun fremdeles, at jeg i Forveien erindrer eder om, hvorledes det er raadelig, at I paa eders Reise opfører eder ganske vaersom, og i Særdelshed vil det være fornoden, at I ikkeaabenhæret noget for Sultanen eders Fader, hvorken om eders Egteskab, som I med mig har indgaaet, ikke heller om det Sted, som I boer paa; Thi I kan bede ham, at han vil være til Freds, naar han veed, I lever og forlanger ikke større Lyksalighed i Verden end I har.

Da nu Sandsigerinden derpaa havde overleveret Prinsen et Folgeskab af Five Personer til Hæst, tog de Afskeed med hinanden, og efter at Prinsen selv havde sat sig til Hæst, begav han sig tilligemed sit Folgeskab paa Reisen. Hæsten, som han selv betraede sig af, saa vel som Toiet den havde paa sig, var saa prægtig, at Sultanens ikke kom derimod. Som nu Beien,

Veien til Hoved-Staden i Indien ikke var lang, saa varede det ikke heller længe forend han der ankom. Neppé var han kommen inden for Porten forend Folkene der i Staden, som strax kiendte ham, begyndte at raabe et Bivat efter ham, og som de var fornøjet over, at de igien sik ham at see, saa er det ikke at udsige, hvor stor en Mængde Mennesker der forsamlede sig omkring ham, og fulgte lige ind paa Slottet.

Saa snart han var kommen op paa Slottet, tog Sultanen ham i Favn, og beklagede hvor stor en Bedrovelse han havde haft over hans lange Fraværelse, og denne eders Fraværelse, sagde han fremdeles, har været mig saa meget desto smerteligere, efterdi jeg stadig bildte mig ind, at I var faldet hen til et slags Desperation, da Skiebnen udelukkede eder og eders Broder fra den Fordeel I havde ventet eder.

Den 890. Nat.

Allerhaadigste Herre! svarede Prints Ahmed:
Jeg overlader det til Eders Majestæt at domme, om jeg nogensinde funde overtale mig til at være overværende paa den Tid, da Prints Ali holdt sit Brællup med Prinsesse Nouroun Nihar, som var den eneste mit Hierte-Lav var faldet til; Thi om jeg i en Overilelse havde grebet til et skammelig Expedient, hvad vilde man da saa vel ved Hoffet, som i Staden ha-

ve raisoneret om mig? Man maa betænke, at Kierlighed er saadan Tilbøielighed, som man ikke kan give Afsteed naar man vil, ligesom man ikke heller kan opvække den naar man vil; Den er en herstende Passion, som fordrer Lydighed, og den giver os ofte ikke Tid til at bruge For-nusten. Eders Majestæt veed desuden, at da jeg skiod min Piil af, hendtes der mig saadan- ne Ting, som ikke er vederfaret noget Menige- ske; Thi det var mig jo ikke muligt at finde min Piil igjen, endstiont det var paa slet Mark, den blev affskudt, hvilket foraarsagede, at jeg forløjste det, som min Kierlighed ikke mindre end mine Brøders Tilkom; Men som Lykken slog mig Feil, og jeg ikke fandt min Regning ved at tilbringe Tiden med unyttige Klageimaal, faa sneeg jeg mig bort, uden at nogen skulde vide det, og begav mig ud paa Marken at leede efter min Piil, paa det jeg derved kunde stille mit Sinds Urolighed, og faae Oplysning om en Hændelse, som jeg ikke kunde begrive. Nu sagte jeg vel rundt omkring, og leedte baade ved hoire og venstre Side, særdeles paa de Steder, hvor mine Brøders var funden, men jeg maatte fornemme, at min Umage var forgieves. Dog blev jeg ikke fied af at leede, men blev ved at gaae lige frem; Ja jeg var over en Miil borte, da jeg endnu holdt ved at see til Jorden, og gaae affides, naar der kom mig noget for Dine, som faae ud som en Piil.

Omsider betenkte jeg, at det var umueligt, at min Piil kunde flyve saa langt bort, hvorudover jeg blev staende stille, og spurgte mig selv, om jeg havde mist Forstanden, eller vilde bilde mig ind, at mine Kæster formaatte at drive en Piil saa langt bort, som endnu ingen af vore ældste og stærkeste Helte har fundet giøre. Dette overlagde jeg ved mig selv, og altsaa besluttede, ikke at vilde gaae videre, men jeg veed ikke, hvorledes det kom sig, at jeg dog imod min Billie blev ved at gaae indtil jeg omsider kom til Enden af Marken, hvor de høie Bierge ligger. Her sikkert jeg Die paa en Piil, og jeg havde ikke saa snart seet den, at jeg jo tog den op, og kiendte at det var den samme, som jeg havde affskudt, omend skjont den hverken laae paa sit rette Sted, eller paa rette Maade.

Men i hvorvel jeg fandt min Piil saa langt borte, saa var det dog langt fra, at jeg derfor tænkte, at Eders Majestæt havde giort mig noget Uret, i det de har tildomt Prints Ali Princessen; Nei jeg tænkte ikke engang derpaa; Men langt heller bildte jeg mig ind, at denne Hændelse havde noget i sig, som vilde blive mig til Fordeel, og jeg sikkert Oplysning derom, uden at begive mig andre Steder. Men dette er en Hemmelighed, som jeg ikke kan aabenbare, vil derfor bede Eders Majestæt, at de ikke tager Det unaadig op, at jeg dermed tier.

Uus.

De

De vilde behagelig lade sig noie med, at de af
min egen Mund forsikres om, at jeg er lyk-
elig, og er fornicket med den Lyksalighed, jeg ha-
ver opnaet.

Den 891. Nat.

Som nu den Urolighed, som Eders Majestæt
formedelst min Fraværelse var paakom-
men, var den eneste Ting der bekymrede mig i
min Lyksaligheds fulde Brug, saa ansaae jeg
det for min Pligt, at giøre en Reise herhåd til
dem, for at befri dem fra de Bedrøvelser,
som de for min Skyld har været underkast.
Dette er altsaa den eneste Aarsag til min Reise,
og den eneste Maade, som jeg har at udbede
mig hos Eders Majestæt, er, at de vilde for-
unde mig Frihed, til at besøge dem engang imel-
lem, for at vise dem min tilbørlige Erbodighed,
meddele dem Efterretning om min Tilstand, og
igien faae at vide, hvorledes de lever.

Min elstelige Son ! svarede Sultanen i
Indien : Det som I forlanger af mig, kan jeg
uumuelig negte eder, endstikt jeg Tusende gans-
ge heller havde seet, at I stedse vilde have bles-
vet hos mig. I det mindste maa I dog sige
mig, paa hvad Maade jeg kan faae Efterret-
ning fra eder, i Fald I enten skulle forsomme
at komme til mig, eller og eders Mærværelse i
en eller anden Tilfælde kunde være forneden. Al-
ler-

lernaadigste Herre! svarede Prints Ahmed : Det , som Eders Majestæt forlanger af mig , er en Part af den Hemmelighed , som jeg alle- rede har talet om , hvortudover jeg beder under- danigst , at de i denne Post vilde tillade mig at sie . I øvrigt kan de sikker forlade sig til , at jeg saa ofte skal indfinde mig hos dem , at jeg langt heller skulde synes at falde dem besværlig , end at give dem Aarsag til at beskynde mig for nogen Forsommelse .

Sultanen vilde nu ikke fordre nogen Op- lysning af ham i denne Materie , men sagde : Min Son ! Jeg er da ikke for at grunde mere paa en Hemmelighed , som I vil have eder selv forbeholden , men jeg vil allene sige , at I ikke kunde giøre mig nogen større Fornøjelse , end den I har gjort mig , med at komme her ; Thi I har derved befriet mit Sind fra en tung Byrde , og altsaa skal I altid være mig vel- kommen , naar I kan faae Tid til at besøge mig .

Prints Ahmed forblev ikkun trende Dage hos sin Fader ; Thi paa den fierde Dag rei- ste han om Morgenens tiliq igien bort , og Sandsgigerinden Paribanou saae ham med saa meget desto større Glæde igien ankomme , efterdi hun ikke havde ventet , at han saa snart skulle have kommet tilbage . Nu fordomte hun aldeles den Mistanke , hun havde fættet til ham , da hun tenkte , at han trægtede ester at bryde den Ero-

Trostkabs Eed, han havde giort hende. Sad snart han der ankom, forestillede hun sig ikke for ham, men bekiendte sin Skrøbelighed, og bad ham om Forladelse. Derefter blev Genigheden imellem disse twende forelskte Personer saa fuldkommen, at hvad den ene vilde, vilde den anden ogsaa.

Da nu Paribanou efter en Maaneds Forlob ikke havde fornummet, at Prints Ahmed talede noget om sin Fader, uden allene det som han ved sin Tilbagekomst fortalte hende om sin Reise, og det Øfste, han havde giort Sultanen ofte at besøge ham, saa sluttede hun, at hans Taushed allene reiste sig af den Hsiagtelse, som han havde for hende; Hvorudover hun engang sogte Leilighed, at faae denne Materie paa tale, og sagde: Min yndige Prints! siig mig, har I nu ganstæ forglemmt Sultanen eders Fader? Kan I ikke erindre eder det Øfste I har giort ham, nemlig at I nu og da vilde besøge ham? Jeg for min Part har ikke forglemmt, hvad I derom ved eders Hjemkomst fortalte mig, og derudover erindrer jeg eder nu, at I ikke kan leve langer, forend I forste gang opfylder eders Øfste.

Den 892. Nat.

Madame! svarede Prints med en venlig Mine: Den Forglemmelse, som I forres hols-

holder mig, er jeg vel ikke skyldig ud, men jeg har dog heller vilde taale saadan eders Frettesættelse, end jeg vilde sætte mig selv i Fare for at faae Modsigelse, i Fald jeg forlangede en Ring af eder, som I saa besværlig kunde tillade. Min Prints! sagde Sandsigerinden: Jeg vil ikke, at I herefter skal have saadan Hviagtelse for mig, og at det ikke østere skal skee, saa synes mig, at I ikke kan tove længer end en Maaned, imellem hver gang I besøger ham. Nu kan I altsaa i Morgen giøre en Begyndelse derpaa, og siden kan I hver Maaned, uden at have nødig at tale til mig derom, eller at bie indtil jeg selv bringer det paa tale, continuere saadan eders Besøgelse; Thi jeg forsikrer, at jeg dermed er vel tilfreds.

Prints Ahmed reiste altsaa Dagen derefter bort med samme Folkestab som forrige gang, dog saae han sin Eqvipage i alle Henkende langt prægtigere end før, og hvad Sultanen angik, saa tog han imod ham med stor Glæde og fornøjelse. Disse Besøgelser gflagde han mange Maaneder efter hinanden, og hans Eqvipage blev hver gang prægtigere. Som nu nogle af Bezirerne, der var Sultanens Favoritter, gjorde sig adskillige tanker om Prints Ahmeds Magt og Hvihed, saa misbrugte de deres Frihed, som de havde til at tale med Sultanen, i det de sogte, at opnække et slags Misstanke hos ham. De foreholdt ham, hvorledes en sand Klog-

Klogskab og Forsigtighed udfordrede, at han
 maatte vide, hvor hans Son Prints Ahmed
 opholdt sig, og hvorfra han sit det, som han
 kunde opføre sig saa prægtig med, allerhøjest da
 Sultanen selv ikke havde tillagt ham noget Land
 eller Gods, eller nogen slags visse Indkomster,
 og desforuden foreholdte de Sultanen, hvorles-
 des det syntes, at Prints Ahmed ikke i anden
 Henseende lod sig see ved Hoffet, end for at bras-
 vere ham, i det han med Flid gjorde sig Image
 for at opføre sig saa prægtig for at vise, at han
 ikke trængte til sin Fader, og at man altsaa havde
 Aarsag at frygte, at han skulle bevæge Folket til
 Oprør, og tragte efter at stode ham fra Thronen.

Men som Sultanen i Indien langt fra ikke
 kunde bilde sig ind, at Prints Ahmed havde
 saa skadelig et Forsæt, som hans Favoritter
 foregav, saa svarede han dem saaledes: Jeg
 troer I vil spottre mig; Thi min Son elster mig,
 og jeg er saa meget desto mere forsikkret om hans
 Kierlighed, efterdi jeg ikke kan erindre mig no-
 gensinde at have givet ham den allerringeste Aar-
 sag til at være misfornøjet med mig.

Bed disse sidste Ord tog en af Favoritterne
 Anledning tit at sige: Allernadigste Herre! Det
 er vel sandt, at Eders Majestæt ikke paa en
 visere Maade kunde skille de trenende Printsler ad,
 i Henseende til deres Kierlighed til Princessen;
 Men, man veed dog ikke, om Prints Ahmed
 med

med sige saa stor Zaalmeldighed som Prints
Soushain har underkaftet sig sin Skiebne. Kun-
de han ikke have indbildet sig, at han fortiente
hende allene, og at Eders Majestæt altsaa gior-
de ham Uret, da de lod det komme an paa Lyk-
ken allene, og ikke gav ham Fortrinnet for sine
eldre Brodre.

Den 893. Nat.

Eders Majestæt kan vel svare mig, sagde den
skalkagtige Favorit fremdeles, at Prints
Ahmed aldrig har ladet sig merke med, at han
var misfornyet, og at vores Frygt altsaa var
af ingen Betydenhed; Ligesom de og kunde tøn-
ke, at som Printsen er af deres eget Blod, vores
Mistanke derfor var saa meget desto mere ugrun-
det; Men allernaadigste Herre! Mistanken kan
derfor ikke være ilde grundet; Thi Eders Majes-
stæt veed, at man i saa vigtige Ting betiener
sig af de sikkerte Midler; De maa betragte,
at Prints Ahmed kan forstille sig, for at naae
sit Diemerke, og som det synes, han ikke ophol-
der sig langt her fra Riget, saa kan det være
desto mere farligt. Ja dersom de vil noie over-
veie alle Ting, saa skal de i Sandhed lige saa
vel som vi befinde, at han og hans medhavende
Folk ere ganske friske, og at deres Klæder tillige
med Hæste-Toiet og andre Prydeler ere ligesaa
ny og skinnende, som de nylig kunde komme af
Kunstnernes Hænder; Ja deres Hæste ere ikke
tret-

trettere, end de allene kunde have lobet en fort spadsere Bei. Alt dette viser ganske aabenbare, at Prints Ahmed opholder sig her i Naboe Landet, og folgetig maatte vi handle imod vor Pligt, i Fald vi ikke derom gjorde vores allerunderdarnigste Forestilling, paa det Eders Majestæt i Tidé kunde giøre fornødne Anstalter til at forsøre eders og det ganske Riges Belfært.

Da nu Favoritten hermed havde endet sin lange Tale, svarede Sultanen ham saaledes: Det maa have hvad Anseende det have vil, saa troer jeg dog ikke, at der er saa stor en Ondskab hos Prints Ahmed, som I foregiver, imidlertid er jeg eder dog forbunden for eders gode Raad, allerhelst da jeg ikke tviler paa, at I jo har givet det i en god Hensigt.

Saaledes svarede Sultanen dem ganske hold sindig, uden at lade sig merke med, at Sa- gen i sig selv havde esterladt sig et slags Indtryk i hans Sind. Ikke desto mindre var han dog urolig og bekymret derover, og besluttede ved sig selv noiere at give Agt paa Prints Ahmeds Opførsel, dog uden at tale noget med Stor-Beziren derom. Til den Ende lod han Trold-Quins den igiennem en Longang komme op til sig paa Slottet og sagde til hende: Du talede Sandhed, da du forsikrede mig om, at min Son Prints Ahmed ikke var død, og jeg takker dig for samme Esterretning; Men du maa endnu giøre

Giore mig en anden Tieneste: Jeg har siden den
 Lid baade seet og talet med ham, og han har hver
 Maaned engang besøgt mig, men jeg har ikke fun-
 det saae at vide af ham, hvor han opholder sig;
 Og jeg har ingen Eider vilde hænge ham over,
 for ataabenhære mig en Eing, som han har fo-
 resat sig at holde hemmelig. Altsaa anseer jeg
 dig bequem til at støtte mig saadant at vide,
 Og det saaledes, at ingen anden ved mit Hof
 saaer nogen Esterretning derom end jeg allene.
 Du veed at han for nærværende Lid befinder
 sig her, og som han pleier at reise bort uden
 at tage Afsked med mig eller nogen, saa for-
 som ikke Tiden, men gaae strax ud paa Beien,
 som han tager af, og giv vel Agt paa, hvor
 han reiser hen, hvilket du siden ufortøvet maa
 berette mig. Efterat nu Trold-Quinden havde
 saaet at vide, hvor Prints Ahmed fandt sin
 Viil, saa gif hun strax derhen, og skulte sig
 saaledes ved Klippen, at ingen kunde see hende.

Den 894. Nat.

Dagen derefter, reiste Prints Ahmed med
 sit ganske Folgeskab om Morgenens ti-
 lig bort, uden at tage Afsked med noget Men-
 neske. Omsider saae Trold-Quinden hannem
 ankomme, og hun holdt Die med ham saa læn-
 ge, indtil hun ikke mere kunde see ham.

Som mi Klippen var saa steil, at ingen dodelig Menneske kunde enten til Guds eller Hæst bestige den, saa slirrede Trold-Qvinden, at Prints'en enten maatte have retireret sig need i en Hule eller begivet sig til et Underjords Sted, hvor Geisterne og Sandfigurerne havde deres Boeliger; Hvorudover hun krobb frem, og lige hen imod Hulen, hvor hun syntes han blev borte; Her gif hun rundt omkring indtil hun omsider kom til Enden; Men hvor nære hun end saae sig for, kunde hun dog ikke finde nogen Alabning eller den Jern Dor, som Prints Ahmed havde funden. Dette kom deraf, at bemeldte Dor ikke kunde sees af andre end visse Mands-Personer, hvis Nærvoerelse Sansigerinden Paribanou kunde lide og havde Behag udi, derimod var den usynlig for alle andre, og i Særdeleshed for alle Fruentimmer.

Da nu Trold-Qvinden fornåd, at hun ikke kunde udforske mere end hun allerede havde udforsket, saa forsviede hun sig tilbage, og gav Saltanen den Esterretning, som hun havde saaet; Og da hun dermed var færdig lagde hun fremdeles dette til: Af det som jeg allerede har berettet, kan Eders Majestæt letteligen bescribe, at det ikke vil blive mig vanskelig, inden en fort Tid at skaffe dem Oplysning om Prints Ahmeds Opforsel og Opholds Sted. For nærværende Tid kan jeg ikke just sige hvad jeg mener, men jeg vil heller vise det paa saadan Maas

Maade, at de ikke skal have Aarsag til at kælde det i Evolv. For nu at naae det jeg træter efter, saa vil jeg allene bede, at Eders Majestæt vil have Taalmodighed, og lade mig alene sørge for Sagen, uden at spørge om hvad Middel jeg agter at betiene mig af.

Sultanen var fornæret med hendes Anslag, og altsaa sagde til hende: Du maa giøre det, som dig selv lyster, og du anseer raadeligt, og jeg skal med Taalmodighed oppebrie Sagens Udsald. At nu Sultanen kunde opmuntre hende til at forrette sine Ting med Flid, saa fore rede han hende en Diamant, og sagde, at han desuden nok skulde forskynde hende sin Umas ge, i Fald hun var lykkelig i det hun havde paataget sig.

Den 895. Nat.

Prins Ahmed blev fremdeles ved, efter sin vedtagne Maade, at besøge sin Fader ens gang hver Maaned, og som Trold-Qvinden vidste dette, saa oppebiede hun den Eid, da han pleiede at komme igien; To Dage forend denne Eid var expireret gik hun ud til Klippen, og lagde sig just der, hvor Prinsen med sine Folk blev borte for hende, i Tanke at faae sit Forehavende fuldført.

Morgenen efter hendes Ankomst, kom Prins Ahmed tillige med sit Folgeskab som

sædvanlig ud af Jern-Porten, og i det han kom lidet ud fra Klippen, saae han Trold-Quinden ligge paa Jordens og hældede sit Hoved op imod Klippen; Som han nu ikke fiendte hende for det hun i sig selv var, men hørte at hun klagede sig, som en der var meget syg, saa blev han bevæget til saa stor Medlidenhed, at han reed hen til hende, og spurgte hvad hendes Sygdom var, samt hvorudi han kunde være hende til Tjeneste.

Den skarnagtige Trold-Quinde saae paa Printsen uden at røre sig det allerringeste, og det hun svarede, var saa fort og afbrudt, ligesom hun neppe kunde drage Aanden, hvorved hun ikkun sogte at fordoble hans Medlidenhed. Jeg er sagde hun, paa Beien bleven angrebet af saa sterk en Feber, at mine Krefter i en Hast forlod mig, saa jeg maatte sætte mig need, her ved denne Klippe, som er saa langt fra alle Folk, og foligelig see mig betaget al Haab om at blive hjulpen.

Min gode Kone! svarede Prints Ahmed, den Hielp I har fornoden er ikke saa langt herfra, som I tænker; Thi jeg skal strax lade eder henbringe paa et Sted, hvor man ikke allene skal bære Omsorg for eder, men endog snart igien skaffe eder eders Sundhed. Staee ikkun dersor op, og lad en af mine Folk tage eder op bag paa sin Hest.

Trold-

Trold-Qvinden, som allene stillede sig syg
an, for at vide hvor Prints Ahmed boede,
fandt ikke sin Regning ved at undslaae sig for
den Godhed, han vilde vise hende; Men deri-
mod giorde sig Umage at staae op; Paa sam-
me Tid steeg tvende af Printsens Folk need af
deres Hæste, og hialp hende op paa Hæsten
hos en af deres andre Kammerater. Derpaa
vendte Printsen sig tilbage, og efterat en af Fols-
kene havdeaabnet Dorren, reed han ind paa
Slots-Gaarden, og stikkede Bud til Par-
ibanou, med Begiering, at hun vilde komme
ud at tale med ham.

Den 896. Nat.

Paribanou hastede saa meget destomere med
at komme, efterdi hun ikke kunde begribe
hvad der bevoegede Prints Ahmed til at kom-
me saa snart tilbage, men Printsen gav hende
ikke Tid til at spørge hvorfor det skede; Thi hun
var neppe kommen uden for, forend Printsen
viste hende Trold-Qvinden, og sagde: Min
Princesse! Jeg bad gierne, at I med denne
syge Kone vilde have samme Medlidenhed, som
jeg; Jeg fandt hende liggende heruden for Klip-
pen i den ynkvaerdige Tilstand, som I endnu seer
hende udi, og jeg har lovet hende den Bistand,
hun har fornoden. Altsaa maa jeg overlevere
hende til eder, i det Haab at I saa vel af eders
egen Drift, som formedelst min Forbon vil staae
hende bi i sin Svaghed.

Zmid-

I midlertid Prints Ahmed saaledes talede, stod Paribanou stedse, og betragtede den Syge, og derpaa besalede tvende af hendes Fruentimmer, at de skulle lede hende ind paa Slotset, og bære ligesaas stor Omsorg for hende, som det kunde være hende selv.

Efterat disse tvende Fruentimmer efter Ordre havde ledet Trold-Winden ind paa Slotter, nærmede Paribanou sig hen til Prints Ahmed og sagde med en lav Rost til ham: Min Prints! Jeg berommer eders Medlidenhed, esterdi den er anständig med eders Person og hvie Godsel, og jeg gior mig en Fornoielse af at staae eder bi i eders gode Hensigt; Men I maa dog tillade mig at sige, hvorledes jeg frygter for, at eders Godhed vil blive set belonnet; Thi naar jeg noie overveier alle Ting, saa seer jeg ikke, at denne Kone er saa syg, som hun gior sig: Ja jeg skulle sædeles bedrage mig i mine tanker, saa fremt hun ikke er beskikket til at giøre eder de allersmærteligste Fortrædeligheder; Men lad dog derfor ikke Modet falde; Thi de maa smedde paa hvad de vil imod eder, saa kan i Dog være forsikkret paa, at jeg skal redde eder af alle de Garn, som de sætter for eder, gaae derfor ikun frit hen, og fortsæt eders Reise.

Som nu Sandsigerindens Ord ikke giorde Prints Ahmed urolig, saa svarede han saaledes:

Iedes: Min Princesse ! Jeg kan ikke erindre mig, at jeg har fortæret det mindste Barn, og har ikke heller i Sinde at vil giøre det, hvorudover jeg ei kan tro, at noget Menneske skulle have noget Ons i Sinde imod mig. Det maa da hænge sammen hvordan Det vil, saa skal jeg dog blive ved, at giøre godt imod enhver, naar jeg finder Leilighed dertil. Derefter tog han igien Afseet med Paribanou, og fortsatte sin Reise saaledes, at han paa en fortid med sit ganse Folgestab ankom til Sultanneds Pallais. Sultanen tog derimod ham paa selv samme Maade, som han pleiede, efterdi han saa vit mueligt var sogte at twinge sig, paa Det Prints Ahmed ikke skulle merke noget til Den Forvirring, han var udi, og den Mistanke, som hans Favoritter havde faaet opvakt hos ham.

Den 897. Nat.

Inidlertid havde de twende Fruentimmer, efter Sandsigerindens Besaling, fort Trold-Qvinden ind i et overmaade prægtigt Gemak, og i Begyndelsen lod de hende der ned sætte sig paa en Sofa, imedens de paa samme Sofa redre en Seng op til hende af meget kostbare Dynner og Puder. Trold-Qvinden stillede sig imidlertid an, ligesom hun saa sterk var angreben af sin Feber, at hun ikke funde hielpe sig selv; Hvorudover de nærværende Fruentimmer

hialp hende op i Sengen, og da dette var
seet, gik en af dem ud, og hentede en Porcel-
lains-Skaal fuld af en vis slags Drif, som
hun strax kom tilbage med, og i det en af de an-
dre hialp hende at reise sig i Sengen, rekkede
hun Skaalen til hende, og sagde: Tag dette
til eder; Thi det er Bandet af Love-Brønden,
som er et ufeilbar Middel imod alle slags Feber,
og I måa være forsikret paa, at ingen Time
skal gaae forbi, forend I selv skal erfare Virk-
ningen deraf.

Paa det nu Trold-Øvinden destobedre
kunde forestille sig, saa lod hun sig bede meget
længe, lige som hun fandt en uovervindelig Effek-
hed hos sig, for at nyde denne Drif. Omsider tog
hun dog imod Skaalen, og i det hun drak det, ryg-
stede hun med Hovedet, ligesom hun med Magt
tvang sig til at drikke deraf. Da hun nu igien
havde lagt sig ned, dekkede Fruentimmerne hen-
de vel til, og den, som havde bragt hende Ban-
det, sagde til hende: Læg eder nu til Hvile, og
dersom I kan falde i Sovn, saa forhindre det
ikke. Vi vil for nærværende Tid gaae lidet
fra eder, og vi haaber at see eder fuldkommen
restitueret af eders Sygdom, naar vi om en
Times Tid igien indfinder os.

Som nu Trold-Øvinden ikke var kommen-
der for at ligge længe Syg, men allene at ud-
forske, hvor Prints Ahmed opholdt sig, og
hvad

hvad der bevægede ham til at affondre sig fra
 Sultanens hans Faders Hof, saa havde hun
 gierne strap givet tilkiende, at Bandet havde
 giort sin Virkning hos hende paa samme Dies-
 blit som hun dræt det; Thi hun var meget be-
 gierlig efter at komme tilbage igien, for at be-
 rette Sultanen, hvor lykkelig hun havde været
 i at forrette den Commission, som han havde
 berroet hende; Men som man ikke havde sagt
 hende, at bemeldte Drik strap paa Stædet
 skulle giore sin Virkning, saa maatte hun imod sin
 Billie bie, indtil de tvende Fruentimmer kom
 igien, som til hendes Opvarming var bestikket.

Da nu bemeldte Fruentimmer efter en Eis-
 mes Forlob igien indfandt sig, saae de hende
 siddende paa den Sofa, som de havde lagt hen-
 de, og de fornæm, at hun allerede havde paa-
 klædt sig. Saa snart de var kommen inden for
 Dorren, stod hun op, og raabte med hoi
 Rost: At hvad er dette for en forunderlig Drik?
 Det har giort sin Virkning hos mig langt sna-
 rere, end I sagde mig, og jeg har paa nogen
 Eid med Smerte ventet paa eders Ankomst,
 paa det jeg kunde bede eder, at føre mig ind til
 eders godgjorende Hersterinde, og der have Leis-
 lighed til at takke hende for den Maade og God-
 hed, hun har beviist mig; Thi den er saa
 stor, at jeg ikke kan forglemme den, saa
 loenge jeg lever, og derefter ikke spilde Eiden
 til at fortsætte min Reise, allerhelst da jeg

Kan sige, at jeg ligesom ved et Mirakel er blev
en helbredet.

Disse tvende Fruentimmer, som ligesaa
vel som deres Herreinde vare Sansigerster,
gav Trold-Qvinden at forstaae, hoor stor en
Deel de tog i den Glæde, som hun havde over
hendes hastige Helbredelse, og derpaa forte de
hende igienem mange Gemakker, som vare me-
get prægtigere end det hun havde ligget udi, indi-
til de omsider kom ind i den allerprægtigste Sal,
som der var paa det ganske Slot.

Her sad Paribanou paa en Throne af
bar Guld, som rigelig var besat med Diaman-
ter, Rubiner og Perler, og havde en stor
Mængde af Sandfigurer baade paa hoire og
venstre Side omkring sig, hvilke alle vare me-
get net og kostbar iflaedte. Da Trold-Qvind
den sit denne Glands og Majestæt at see, blev
hun ikke allene ganske forblendet deraf, men
endog saa forvirret, at det ikke var hende muligt
at oplade sin Mund, da hun faldt ned for Thro-
nen, og altsaa ikke formaatte at aflegge den
Taksigelse, som hun havde foresat sig.

Den 898. Nat.

Paribanou merkede strax, hvorledes det var
sat med hende, hvorudover hun spredede
hende Ulinagen, og sagde: Min gode Kone,
det

Det er mig kiert, at jeg har havt Leilighed at
giøre eder til gode, og at jeg igien seer eder i
Stand til at fortsætte eders Reise. Jeg vil
ikke heller holde eder op, men I ville dog ikke
lade det falde eder fiedsommelig, om jeg først
viser eder omkring paa mit Pallais; Folg der-
for med mine Fruentimmer, og de skal snart
lade eder see samme.

Trold-Qvinden blev stum, og uden at
tale noget, fastede sig ned paa det Cappe, som
bedekkede det underste af Thronen. Derpaa
lod hun sig lede omkring paa Pallaiet, hvor
hun med Forundring besaae de selv samme
Kostbarheder, som Paribanou selv tilforn hav-
de vist Prints Ahmed, da han første gang an-
kom til hendes Pallais.

Det som nu Trold-Qvinden forundrede
sig mest over, var, at de tvende Sandsigerinder for-
taite hende, at det, som hun her saae, ikke var
at ligne imod de andre Pallaiier, som deres
Herrskerinde eiede. I det de saaledes gav hende
Efterretning om en anden Omstændighed, kom
de omsider til den Jern-Port, som Prints Ah-
med tog igjennem. Saa snart denne Port var
oplukt, tog Trold-Qvinden Afsted med dem,
og takkede dem for den Umage de havde havt
med hende, og efterat de derefter havde ønsket
hende en lykkelig Reise, skiltes hun fra dem.

Da nu Trold-Ovinden havde giort nogt Skrit, vendte hun sig omkring, for at see og betragte Jern-Porten, men det var hende ikke mueligt at see samme; Thi der var ingen Fruentimmer, hvo det endog var, som kunde seeden. Altsaa begav hun sig igien paa Veien, og var fornset over at hun kunde give Sultanen saa god Efterretning om, det han havde befalet hende at udforske. Saa snart hun var kommen ind i Staden, forseiede hun sig igien nem Lons Porten op paa Pallaiet, og Sultanen havde ikke saa snart faaet Efterretning om hendes Ankomst, at han jo lod hende falde op til sig, hvilket ogsaa skeede, men som han syntes, at hun saae noget mork ud af Ansigtet, bildte han sig ind, at det ikke havde lykkes for hende; Hvorudoer han sagde: Saa vit jeg kan see paa dig, saa gietter jeg mig til, at din Reise har været forgieves, og at du altsaa ikke kan give mig den Efterretning som jeg længes efter.

Allernaadigste Herre! svarede Trold-Ovinden, Eders Majestæt ville tillade mig at førestille dem, hvorledes de ikke med nogen Bished kan læse i mit Ansigt, om jeg rettelig har opfort mig i at udrette det Erinde, som jeg var sendt udi; Derimod ville de behage at tro mig, naar jeg giver dem en oprigtig Beretning, om alt hvad der i disse Tilsælde har tildraget sig; Thi hvad den Mørkhed angaaer, som de har fornummet i mit Ansigt, saa reiser den sig af en anden

anden Alarsag, og langt fra ikke er nogen Birkenning deraf, at mit Forehavende skulle være faldet set ud: Nei jeg haaber derimod, at Deres Majestæt skal have Alarsag at være tilfreds med mig, og tilstaae, at jeg har forrettet mine Eing, saa got, som jeg burde, naar de allene vil have Saalmodighed imedens jeg fortæller det.

Den 899. Nat.

Trold-Ovinden fortalte derpaa Sultanen i Indien, hvorledes hun ved bevisste Klippe havde stillet sig syg an, og bragt det dertil, at Prins Ahmed blev beveget til Medlidenhed, saa at han lod hende føre ind paa det Underjords-Stad, som han havde til sin Boepæl, hvor han overleverede hende til en Sandsigerinde, hvis Deilighed ikke havde lige i den hele Verden, og bad hende at hun formedelst sin Omhyggelighed vilde mage det saaledes, at hun blev cureret. Dernæst berettede Trold-Ovinden, hvorledes Sandsigerinden strax anbefalede twende af sine Fruentimmer, at de skulle see hende til gode, og blive hos hende saa længe indtil hun igien kom sig. Saadan Villighed, sagde hun til Sultanen, som Sandsigerinden viste i at efterleve Prins Ahmeds Begiering, kan ikke reise sig af andet end den Kierlighed, der var imellem dem, saa at man ikke har nodig at kalde det i Evivl, at hun jo var hans Gemahlinde.

Trold-

Trold-Quinden forglemte og ikke at fortælle ham, hvor heiligt hun forundrede sig, da hun sit Sandsigerindens Pallais at see, samt hørledes hvende af hendes Fruentimmer ledte hende ind paa Pallaiet, og tilbød hende deres Ties neste, hun fortalte omsider, hørledes hun blev lagt i en Seng, og blev cureret med et vis slags Vand, som de gav hende at drikke. Her næst fortalte hun hvor Majestætt Sandsgierinden sad paa sin Throne, der skinnede af bare Edel-Stene, der vare saa rare, at det hele Kongerige Indien ikke kunde betale dem, ligesom hun og bessrev de andre Rigdomme, som der befandtes.

Da nu Trold-Quinden saaledes, som sagt er, havde berettet Sultanen alt hvad der var vederfaret hende, lagde hun fremdeles dette til: Allernaadigste Herre! Hvad Tanker gior nu Eders Majestæt sig om disse uhørlige Herligheder? De kunde mueligt sige, at de forundrede sig derover, og var glad, at deres Son, Prints Ahmed, var blevet deelagtig i Sandsigerindens store Lyksalighed. Hvad mig angaaer, Allernaadigste Herre, saa beder jeg at det ikke maatte regnes mig til Onde, om jeg derudi ei er enig med Deres Majestæt; Thi naar jeg betragter den Ulykke, som de derved kan foraarsages, saa forstrekkes jeg derover, og dette er Alarsagen til den Urolighed, som jeg er plaget af, hvilken jeg ikke saaledes har fundet skulet, at jo Eders Majestæt har fundet merket den.

Bel

Bel troer jeg, at Prints Ahmed har saa god en Natur, at han for sig selv ikke foretager noget til Eders Majestæts Verste, men hvo kan derfor sige, at jo Sandfigerinden ved hendes behagelige Omgang, Venligheder og Caresser kan faae saa stor en Magt over ham, at hun lettelig kan overtale ham til at tragte efter Eders Majestæts Krone. I saadan Henseende vil det være fornøden, at de betiener sig af saadan Agtsomhed og Forsigtighed, som saa hovigtilig en Sag udfordrer.

Den 900. Nat.

Omendskont nu Sultanen i Indien var forsikkret om Prints Ahmeds gode Natur, saa blev han dog inderlig bevæget ved det som Trold-Ovinden foreholdte ham. Altsaa svarede han saaledes: Jeg takker dig for den Umage, som du har havt i denne Sag, saavel som og for de Erindringer, som du har givet mig; Thi jeg begriber ganske got, hvor vigtig denne Sag er, og derfor vil det være fornøden, at jeg lader mit Raad falde tilsammen, for at delisberere derom.

Da man kom og formeldte Trold-Ovindens Ankemst, stod Sultanen just og talede med den Favorit, som havde opvakt Misstanke hos ham, hvorudover han befalede hende, at hun skulle folge ind med ham til sine Favoritter. Da

Da nu Sultanen havde fortalt dem hele Sagen
Omstændigheder, foreholdt han dem fremdeles,
hvortedes det var at frygte for, at Sandfiger
inden skulle faae Printzens Gemyt forandret,
og derfor raadforte sig med dem, hvad for et
Middel man skulle betiene sig af, for at undgaae
saa stor et Onde.

En af Favoritterne tog derpaa Ordet, og
sagde: Det kan vel ikke være saa vanskelig en
Sag at forekomme dette Onde; Thi som Stif-
teren dertil befinder sig paa Eders Majestæts
Pallais, saa staar det i eders Magt strax at
forekomme det, og altsaa har de ikke nödig at
betænke sig længe, men allene holde ham fast,
(jeg vil ikke sige ombringe ham;) Thi dette vil-
de foraarsage alt for stor Allarm, men i det
mindste kunde de foranstalte, at han sin øv-
rige Leve-Tid blev forkryndet Fængsel. Det-
te Forslag blev derpaa approberet af de ans-
dre Favoritter.

Som nu Trold-Qvinden ikke holdte det
raadelig, at man udøvede saa stor Gewalt imod
ham, saa forlangede hun af Sultanen, at det
maatte tillades hende herudi, at give sin Be-
tenkning; Og da dette var tilladt, svarede hun
saaledes: Allernaadigste Herre! Jeg er forsitz-
Fret paa, at en redelig Midkierhed for Deres
Majestæts Interesse, har bevoget dem til at gio-
re Eders Majestæt Forslag om at anholde Prints
Ab-

Ahmed; Men det maatte ikke fortryde dem at jeg forestiller, hvorledes man ikke kunde tage Prinsen fangen, med mindre man tillige anholdte hans ganske Folgeskab. Nu bestaaer dette Folgeskab af bare Geister, kan de altsaa tro, at det er en let Sag at overfalde dem eller legge Haand paa dem for at forsikre sig deres Person? Mon de ikke strax ville betiene sig af den Egemakab de har i at giore sig usynlig, og mon de ikke i samme Dieblik forsvinder for deres Vine og forfoier sig bort for at berette Sandfigerinden den Spot, hendes Gemahl vederfares, og er det altsaa muligt man kunde bilde sig ind, at Sandfigerinden lader denne Spot ikke blive uhevnet? Om nu Sultanen kunde betiene sig af et andet Middel uden derved at tage noget af sin Verommelse, eller opvoekke nogen Mistanke, og dog altigevæl sætte sin Person i Sikkerhed ved at forekomme de forderlige Anslag, som Prins Ahmed gaaer frugtsommelig med, mon det da, siger jeg, ikke var bedre, at Sultanen betiente sig af saadan Middel, der kunde skee uden at giore noget Baesen deraf? Skulle nu Deres Majestæt have nogen Fortrolighed til mit Rad, saa kunde han forlange af Prinsen, at han formedelst Sandfigerindens Hjælp ville støffe ham en eller anden Ting, som i sig selv er vankelig, men som Geisterne og Sandfigerinderne kan giøre saadanne Ting, der overgaaer et Menneskes Forstand og Kreftter, saa afflaaer han det ikke, allerhelst naar
E. en N. III. B. . Vp

Sul-

Sultanen foregiver, at han deraf kan have stor
Nytte: Som for Exempel, sagde hun til Sul-
tanen, saa ofte Eders Majestæt maa gaae til
Felds, maa de giøre store Omkostninger paa
Teltet for sig og sin Armee, samt og paa Kam-
per, Muul-Weseler og andre saadanne Dyr, allene
for at bære Bagagen; Nu kunde Eders Majes-
tæt begiære af ham, at han ville forstaffe dem
et Telt, som man kunde holde i en Haand; Og
dog betiene sig deraf at bedekke den hele Armee.
Jeg vil ikke sige mere; Thi dersom Printsen
skaffer dette Telt, saa er der saa mange andre
ting man kunde anmode hannem om, at han
områder formedelst de Vansteligheder, der er
ved, maa staae tilbage, omendffiont Sandsi-
gerinden var nok saa mægtig; Og paa denne
Maade vil han blive saa skamfuld, at han ikke
mere tor lade sig see her ved Højet, men seer
sig tvungen til at forblive hos Sandfigerinden.
I det han nu saaledes udelukker sig selv fra den-
ne Verdens Omgang, saa flynder deraf, at
Eders Majestæt ikke mere har nodig at frygte
for ham, og dersoruden er de befriet for at for-
rekastes af nogen, at de har udgydet deres
Sons Blod eller sat ham i et evig Fængsel.

Den 901. Nat.

Saa snart Trold-Qvinden havde uttalt,
spurgte Sultanen sine Favoriter, om de
havde noget bedre at raade ham, men som de
alle

alle taug stille, saa besluttede han at folge det Raad, som Trold-Qvinden havde givet ham, allerhelst da det syntes ham, ikke allene at være det fornuftigste og billigste, men som endog best overens med den Sagtmodighed han i sin Regierung stedse havde betient sig af.

Da nu Prints Ahmed Morgenen derefter kom ind til Sultanen, som var samlet med sine Favoritter, satte han sig need paa Thronen hos ham, og efterat man havde rasoneret om andskillige indifferente Ting, tog Sultanen Ordet og talede til Prints Ahmed paa følgende Maade: Min Son, da J her ankom og befriede mig fra den Bedrovelse, som jeg formedelst eders Fraværelse var udi, saa ville J ikke aabenbare mig, hvor det Stæd var, som J op holdt eder paa, men som jeg forniede mig over igien at see eder, og jeg fornam, at J var vel tilfreds med eders nærværende Lyksalighed, saa har jeg ikke skyttet om at udgrunde saadan eders Hemmelighed, allerhelst da jeg hørte at J ikke ville have det. Imidlertid veed jeg ikke, hvad Alarsag J har haft til saaledes at opfore eder imod en Fader, der altid har aabenbare viist, hvor stor Deel han tager i eders Velgaaende. Men som jeg dog fra en god Haand har erfaret, at J har giftet eder med en elseværdig, riig og mægtig Sandsigerinde, saa glæder jeg mig tillige med eder over saadan Lykke og jeg approberer i alle Maader eders herudi sat-

tede Resolution; Thi saa maegtig jeg endog er,
saa havde det ikke vaeret mig muelig at giore
eder saadan et Partie.

I saadan Henseende forlanger jeg ikke al-
lene, at I i Fremtiden vil leve i god Forstaels-
se med mig, som I hidintil har giort, men end-
og at I vil staae mig bi i de Zing, som jeg kan
have fornoden, allerhelst da det er eder en let Sag
at tiene mig, naar jeg betragter den Forbin-
delse der er imellem eder og Sandsgierinden;
Og det maatte tillades mig, at jeg i dette Fald
i Dag sætter Prove paa eders Oprigtighed.
Det er eder ikke uvitterligt, hvad for umaadelig-
ge Udgifter jeg maa giore, naar jeg med min
Armee maa gaae til Felds, i Henseende til de
mange Teltte, Kameler og Manu-Eseler, som
maae anskaffes. Der som I nu vil overveie
den Forbindelse I giør mig ved at lette mig Dens-
ne Byrde, saa er jeg forsikret paa, at det ik-
ke kan vaere eder vanskeligt saaledes at indrette
eders Sager, at I kunde skaffe mig et Telt,
som man kunde holde i en Haand og dog skule
den hele Armee derunder, allerhelst naar I for-
tæller eders Gemahlinde, at det er mig som
skal have den. Sagens Vanskelighed kan
ikke forhindre hende i at tiene eder; Thi enhver
veed, hvor stor en Magt Sandsgierinderne har,
og jeg er forsikret paa, at hun kan udrette det,
som endnu er mere vanskeligt.

Prints Ahmed havde ikke ventet, at Sultanen hans Fader skulle have forlanget saadan en Ting af ham, der syntes saa vankelig, jeg vil ikke sige umuelig; Thi omend stont han ikke var ividende om den store Magt, som Geisterne og Sandfigurerinderne havde, saa tvilede han dog paa, at deres Magt strakte sig saa vidt, at de kunde bringe saadan et Delt tilveie, som man forlangede af ham. De forsikringer, som Sultanen ellers gav ham om sin oprigtige Ricelighed var han vel fornøjet med, og han forglemte intet af det, der kunde over tale Sultanen til at tro, at han paa sin Side var lige saa vel sindet imod ham, og at han uden derved at soge Interesse, skulle stræbe at conservere sig i saadan Maade.

Den 902. Nat.

Da det nu kom dertil, at Printsen skulle besvare Sultanens Forlangende, vidste han ikke, hvad Svar han skulle give ham, hvorudover han berørkede sig lidet, og derpaa sagde: Allermaadigste Herre! Omend stont jeg fra den første Tid af, da jeg ankom paa Sandfigurindens Palais har besluttet at holde alting hemmelig, saa er det dog ikke seet i anden Henseende, end fordi det syntes mig, at det var ikke Eders Majestæt meget angelegen, enten de vidste det, eller ikke. Imidlertid kan jeg ikke begribe, ved hvad for en Leilighed de er oplyst om

denne Hemmelighed, dog kan jeg forsikre, at det, som dem derom er sagt, er saaledes i sig selv Sandhed. Jeg er den Sansigerindes Gemahl, som de har talet om, jeg elster hende og er forsikret paa, at hun elster mig igien. Hvad jeg ellers kan udrette hos hende, eller overtale hende til, er noget, som jeg ikke egentlig kan sige; Thi jeg har endnu ikke nogen Tid sat Prøve paa hende i dette Fald, ja jeg har ikke engang tænkt derpaa, og altsaa havde jeg gierne ønsket, at Eders Majistret havde forstaanet mig for denne Commission, og ladet mig nyde min Lyksalighed saa rolig, som jeg havde foresat mig, dog hvad en Fader begierer, er en Besælling for en Son, der maa giøre sig en Ere af at adlyde ham udi alle Ting. Omendkiont det derfor steer imod min Billie, og er mig saa haardt imod, at jeg ikke kan beskrive det, saa vil jeg dog begiere af min Gemahlinde, det som de har forlanget af mig, i hvorvel jeg ikke juft kan love at faae det; Thi det er en Sag, som er mig ganste uvist. Og dersom jeg lader af at giøre min underdanige Oppvarthing hos dem, saa er det et Tegn til, at jeg ei har erlanget det. I saadan Henseende maa jeg forud bede, at min Udeblivelse i saa Fald ikke regnes mig til Dunde, allerhelst da de selv har bragt mig til denne Yderlighed.

Sultanen i Indien svarede Prints Ahmed herpaa saaledes: Min Son det skulle giøre mig

mig ont, i Fald det, som jeg forlanger af eder
skulle foraarsage mig den Misfornisiese, ikke me-
re at see eder; Men jeg merker nok at I ikke ret
kiender en Mans Magt over sin Kone; Thi det
var ifkun en slet Kierlighed, i Fald hun ville
nægte eder saa ringe en Ting, lad derfor eders
Frygt fare; Thi den reiser sig deraf, at I twi-
ler paa, hun ikke elster eder saa hoit som I hen-
de. Gaae ifkuns hen og forlang det af hende,
og I skal see, at hun elster eder hoiere, end I
selv troer, Desuden maa I betænke, at I be-
rover eder selv store Fordelde, dersom I intet
vil begiere af hende. I kan ifkun forestille eder,
at I paa eders Side ikke vil nægte hende noget
af det hun forlangede af eder, og altsaa kan I
slutte, at hun ikke heller figer nei til det, som I
beder hende om.

Men Sultanen i Indien maatte forholde
Prints Ahmed hvad han vilde, saa havde dog
denne Prints langt heller seet, at han havde
forlanget noget andet af ham, en det, der fun-
de sætte ham i Fare for at mishage sin sode Pa-
ribanou, og formedelst den Fortrydelse, han
der over fandt, reiste han twende Dage for fra
Hoffet, end han pleiede. Saa snart han var
kommen hem paa sit eget Pallais, spurgte
Sansigerinden ham, hvorfor han ikke kom saa
mild hem, som han ellers pleiede, og som hun
merkede, at han i Steden for at svare, spurg-
te hende om hendes Sundhed, paa saadan en

Maade, som gav tilkiende, at han ikke ville
svare hende paa sit Spørsmaal, saa sagde hun:
Svar mig paa mit Spørsmaal, saa vil jeg
igien besvare eders, Printsen undskylde sig vel
længe, og forsikrede, at det var intet, men jo
mindre han ville til at sige det, jo mere bad hun
ham derom, jeg kan sagde hun ikke taale at see
eder i denne Tilstand, uden Jaabenbarer mig,
hvad der er Alarsag dertil, paa det jeg kan ræ-
de Bod derpaa. Sandelig det skulle være en
stor Ting, i Saald det gif over mine Kraefter,
jeg var tilfreds det end og var Sultanens eders
Faders Død.

Den 903. Rat.

Nu funde Prints Ahmed ikke længer staae
hendes Begiering imod, men sagde: Ma-
dame! Guld forlænge Sultanens min Faders
Liv, og velsigne ham med Eusende Bel-
signelser, saalenge han skal leve. Jeg har for-
ladt ham levende og ved en god Helsbred, og
altsaa reiser min Bedrovelse sig ikke deraf, men
Sultanen selv er Alarsag derudi, og det gaaer
mig saa meget desto nærmere til Hierte, esterdi
jeg for hans Skyld maae sætte mig i Fare for
at være eder til Besværlighed. For det første
veed I Madame, hvorledes jeg efter eders Raad
har gjort mig Linage for at holde den Eufsalig-
hed hemmelig, som jeg besidder i at see og elste
eder, at nyde eders Kierlighed, og folgelig

Se-

Sodheden af den Trostak, som vi har til sagt
hverandre; Men jeg veed ikke ved hvad Leilighed
Sultanen min Fader har faaet Esterretning
derom.

Bed disse Ord faldt Sandsigerinden Paribonou ham ind i Salen, og sagde: Da veed jeg det, og naar I erindrer eder den Kone, som buite eder ind, at hun var syg for at bevæge eder til Medlidenhed, saa kan I selv stave eder til, fra hvem det kommer; Thi det er just hende, som har fortalt ham det, og jeg sagde eder det nok forud, at hun var ligesaa lidet syg, som enten jeg eller I; Nu kan man see, at jeg ikke havde taget Feil; Thi alt hendes Wæsen kom mig forstilt for, i hvor kunstig hun end vidste at opføre sig, da jeg ved mine Fruentimmer lod hende bruge Bandet af Lov-Bronden, og som hun ikke skadede noget, saa blev hun desto smarere cureret, hvorefter hun havde ikke Rose paa sig, forend hun kom til at tage Afsked fra mig, for at berette Sultanen, hvor lykkelig hun havde været i sit Foretagende. Ja hun faaet saadan Hast paa sig, at hun gierne var gaaet bort uden at besee mit Pallais, saa fremt jeg ikke havde foreholdet hende, at det var voerd at see, og tillige besalet mine Fruentimmer, at de skulle vise hende omkring paa Palladset. Men lad mig fremdetes vide, hvori Sultanen Eders Fader har foraarsaget eder at være mig til Besvoering; Thi jeg veed ikke noget, som jeg

jeg jo for eders Skyld vil giøre, og dette kan
J være vis forsikret paa.

Madame! svarede Prints Ahmed, J har
hīdindtil lettelig fundet merke, at det var mig
noe, naar J allene elskede mig, esterdi jeg ikke
har forlanget anden Maade af eder; Thi naar
jeg nyder en saa elskværdig Princesses Kierlig-
hed, hvad kunde jeg da ønske mig mere? Vel
veed jeg, at eders Magt er stor, men jeg havde
dog ganske vist og fast sat mig for ei at sætte
den paa Prove. Jeg beder derfor at betragte,
at det ikke er saa meget mig, som Sultanen
min Fader, der forlanger et Telt af eder, under
hvilken han tillige med sit ganske Hof og Armee
kan staae skjult under, naar de er til Felds,
og dog saaledes bestaffen, at man kan holde
det med en Haand. Jeg siger eder endnu en-
gang Madame! at det ikke er mig, men Sultanen
min Fader, der udbeder sig denne Maade.

Min Prints! svarede Sandsigerinden med
en mild Mine, det gior mig ont, at saa ringe
en Ting kan foraarsage eder den Forvirring og
Uroelighed, som jeg har merket hos eder; Dog
seer jeg vel, at der er twende Ting, som er
Skyld derudi, først den Lov, som J har fore-
restrevet eder selv, i at vilde være fornægtet med
at elskes af mig, og elské mig igien, og i Folge
deraf foresatte eder aldrig at forlange noget af
mig, der kunde ansees, ligesom J ville sætte
mit

min Magt paa Prove. Det andet er, som jeg ikke vilte paa, at I bilder eder ind, hvorledes den Begiering, som I paa Sultanens Begne skulle giore til mig, var en Sag, der overgik mine Kræfter.

Den 904. Nat.

Hvad det første angaaer, sagde Paribanou fremdeles, saa berommer jeg eder for saadan eders gode Foræret, og dersom det var mueligt, at min Kierlighed til eder kunde blive større end den er, saa maatte jeg sandelig nu elste eder mere end tilforn. Hvad derimod det andet angaaer, saa kunde det ikke koste mig megen Umage, at lade eder see hvor ringe en Ting det er, som Sultanen forlanger af mig, og at jeg ved forefalden Lejlighed kan giore det, som er langt vanskeligere. Gio eder derfor tilfreds, og vær forsikkret paa, at I langt fra ikke i dette Fald er mig til Besværlighed; Thi det skal altid være mig en stor Fornoelse for eders Skyld at giore alt hvad I kan ønske eder.

Bed disse Ord befalede Paribanou, at man skulle lade hendes Skat-Mesterinde komme frem, og da dette var skeet, nævnte hun hende ved Navn og sagde: Mourghian! du maa strax hendte mig det største Telt, som findes i mit Skat-Kammer. Mourghian gik derpaa bort, og kom efter en kort Tids Forlob

til-

tilbage med et Telt, som man ikke allene kunne holde i en Haand, men endog skulle inden i Haanden. Dette Telt overleverede hun til sin Herberinde Paribanou, og hun igien til Prins Ahmed, med Begiering, at han skulle betragte den. Da nu Prins Ahmed noie betragtede det, som Paribanou kaldede et Telt, og det det største, som hun havde, saa tænkte han, at hun vilde skjætte med ham, og han fandt ikke holde sig, at man jo fandt læse hans Tanker i hans Ansigt. Som nu Paribanou strax merkede dette, saa stak hun i at lee, og sagde: Hvad nu, min Prins! tænker I, at jeg vil fizere eder? Nei jeg skal snart vise, at det ikke er skremt men Alvor. Mourghian! sagde hun til Skat-Mesterinden, i der hun igien tog Teltet af Prinsens Hænder, og leverede det til hende, gaae hen og slaae Teltet op, paa det at Prinsen selv kan see, om det er saa stort, som Sultanen hans Fader har forlanget.

Skat-Mesterinden gik derpaa strax uden for Palladset, og forsoiede sig saa langt bort, at Enden af Teltet kunde giøres fast ved Palladset. Da nu Prins Ahmed saae Teltet opslaget, befandt han det saa stort, at der fandt staae dobbelt saa Talrig en Armee derunder, som Sultanens i Indien, hvorudover han sagde til Paribanou: Min Princesse! Jeg beder Yusende Gange om Forladelse for min Banro, og jeg maac tilstaae, at I ikke foretager eder noget

noget, som I jo med Berommelse kan fuldføre.
Ja nu kan I selv se, sagde Paribanou, at
Teltet er langt større end det var forneden at
være; Men I maa derhos merke, at samme
Telt gior sig stor og siden efter den Armees Stor-
relse, som skal stules derunder, og det uden at
være ved det med en Haand. Dernest tog Skat-
Mesterinden Teltet igien ned, rullede det sam-
men og overleverede det til Prints Ahmed, som
om Morgenens Derefter med sit sedvanlige Fol-
gestab begav sig paa Reisen til sin Faders Re-
sidence.

Nu havde Sultanen umuelig fundet bils-
de sig ind, at saadan et Telt nogensinde var at
bekomme, som han havde forlanget af Prints
Ahmed; Hvorudover han falt i en overmaade
stor Forundring, da det blev ham overleveret,
ja han havde Umage nok med at recolligere sig
igien, da han betraktede, at den var saa lidet,
og dog kunde udbrade sig saa vidt. Derpaa
lod Printslen slae Teltet op ude paa den store
Mark, og Sultanen befante, at der gierne kuns-
staae dobbelt saa stor en Armee derunder som
hans var, hvorhos Prints Ahmed ikke forglem-
te at berette, hvorledes samme Telt blev stor
eller lidet efter Armeens Storrelse; Thi dersom
han ikke havde faaet saadanne Omstændigheder at
vide, saa maatte han ansee den Storrelse alt for
overslodig og spaae sig selv et slags Besoerlig-
hed ved at betiene sig deraf.

Den

Den 905. Rat.

Hvad nu det udvortes angik, saa anstilte Sultanen i Indien sig meget venlig imod Prints Ahmed, og lod ham forstaae, hvor hoilic han var ham forbunden for saadan hans Foræring, ligesom han og bad, at han for samme ville aflegge sin Taksigelse til Sandsigerinden Paribarnou, og paa det han desbedre kunde lade see, hvor hoit han estimerede dette Telt, saa besalede han, at man med all Omhyggelighed skulle forvare den i hans Skat-Rammer. Men i hvor venlig han end udvortes stilte sig an, saa blev dog hans Brede langt større end den var tilforn; Thi i det han betragede, at hans Son Prints Ahmed ved Sandsigerinden kunde udrette saadanne Ting, der langt overgik hans Magt og Heihed, saa var han mere end tilforn begierlig efter, saaledes at indvikle ham i Forretninger, at han omsider derved kunde sætte Livet til. Til hvilken Ende han spurgte sig til Raads hos Trold-Qvinden, og denne raadde ham, at han skulle forlange af Printsen, at han vilde staske ham noget Vand af Love-Brønden.

Som nu Sultanen om Aftenen var forsamlet med sine Ministre, og Prints Ahmed samme Tid var nærværende, saa gjorde han følgende Begiering til ham: Min Son! jeg har allerede viist eder, hvor hoilic jeg er eder forbunden for det Telt, som I har stasset mig, og

og vær forsikkret, at jeg anseer det for det kostbareste Stykke, som jeg har iblant min Skat, og I gior mig ikke mindre Tjeneste, i Hald I endnu af Kierlighed til mig, tiener mig i en anden Ting. Jeg har hørt, at eders Gemahlinde betiener sig af et vis slags Vand, som faaes i Løve-Bronden, hvormed man kan curere alle slags Febere, endogsaa de allerfarligste, som jeg nu stadig troer, at min Sundhed er eder fier, saa twiler jeg ikke heller paa, at I jo bringer mig et Fad fuld af dette Vand, al-lerhelt da det er et ufeilbar Middel, som jeg alle Dieblik kan vente at trænge til. Gior mig endnu denne Tjeneste, og viis en Sons Kierlighed til sin Fader.

Prints Ahmed, som havde ventet, at Sultanen hans Fader skulle lade sig noie med at have bekommet saa nyttig og rar et Telt, kunde ikke noksom forundre sig, da han fornam, at Sultanen endnu ville bebyrde ham med saadan en Commission, som han kunde staae i Farre ved, at komme i Unaade hos Paribanou, hvorudover han blev ganske forvirret, endstiont Sandfigerinden havde lovet ham, at udrette alt, hvad der stod i hendes Magt, som han vilde bede om. Omsider svarede han saaledes: Allernaadigste Herre! Jeg kan med Underda-
nighed forsikke, at der ikke findes noget, sem jeg jo skulle giøre mig Umage for at skaffe, al-lerhelt saadanne Ting, der kunde forlænge Eders

Eders Majestets Dage; Men jeg vil dog on-
se, at det kunde skeinden at tale til min Samahl.
Midlertid kan jeg ikke ganske vist love at brin-
ge det begierte Vand tilveie, men alt hvad
jeg derom kan sige, er at jeg vil forlange det af
hende, endfiont jeg derhos maa tilstaae, at jeg
maa node mig dertil.

Da nu Prints Ahmed Morgenen derefter
ankom paa sit eget Pallais, fortalte han sin
Gemahl Paribanou alt hvad der havde tildra-
get sig ved Seltets Overleverelse, og derhos
forglemte ikke at berette, hvor taknemmelig Sul-
tanen visste sig imod hende for den Eieneste hun
derudi havde giort ham. Dernæst fortalte han
omstændelig, hvad Sultanen paa nye havde
forlanget af ham, og da han dermed var til En-
de, sluttede han sin Tale saaledes: Min Prin-
cessse, alt dette har jeg allene bereget som en blot
Fortælling om hvad der er tildrager sig imellem
Sultanen og mig; Thi hvad det øvrige anbe-
langer, saa staar det til eder, enten I vil
tiene ham derudi eller ikke, og jeg forsikrer
eder, at jeg ingen Deel tager derudi, efterdi jeg
ikke vil andet end hvad I vil.

Den 906. Nat.

Sandsigerinden Paribanou svarede: Det er
mig kiert, at Sultanen i Indien veed,
at I ikke har den Magt, som jeg har. Jeg vil
for-

forsie ham i hans Begiering, og endskjont jeg vel kan mærke, at Trold-Winden er den, som raader ham disse Ting, saa skal han dog ikke faae bugt, hverken med mig eller eder. Vel stikker der et flags Ondskab under det, som han foerlanger, og dette kan I let begribe, naar jeg fortæller eder, at Love-Bronden staarer midt i Gaarden ved et stort Slot, og forvares af Fis-
re sterke Lover, hvorfra de To sover, naar de To vaager; Men bliv dog ikke dersor bange; Thi jeg skal give eder et Middel, at I uden allers-
ringeste Fare kan gaae ind midt iblant dem.

Sandsigerinden Paribanou sad just og
syede, da de havde denne Discours for, og
som der laae en Deel Mogler Traad hos hende,
saal tog hun en af dem, og leverede Prints Ah-
med, med disse Ord: Tag for det første imod
dette, og jeg skal snart sige eder, hvortil I skal
bruge det, for det andet skal I lade eder twende
Haeste hente, den ene til at ride paa, og den
anden til at føre ved Haanden, hvorpaa I skal
have en gilder Bedder, deelt i fire Parter, og
for det tredie skal I have en Skaal med eder,
som I kan tage Vandet i.

I Morgen ganske tilig skal I sætte eder til
Haest, efterat I har forsynet eder med det, som
allerede er sagt, og naar I kommer igiennem
Jern-Porten, skal i kaste Traad-Moglet ud
for eder, hvilket da bliver ved at løbe, indtil
Den N. III. B. 33 det

det kommer for Slots-Porten. Følg alsaad ifkun bag efter, og bliv ikke bange, naar I ved eders Ankomst til Slots-Porten seer de fire Lover, af hvilke de tvende vaagende ved deres sterke Brølen søger at opvække de to, som sover. Her maae I strax uden at stige af eders Hæst, faste de fire Fierdinger af den gildede Bædder for dem. Maar dette er skeet, saa gib Hæsten af Sporen, og efter at I har faaet eders Skaal fuld af Vandet, saa riid med en Hast tilbage igien. Hvad Loverne angaaer, saa har de saa meget at bestille med Kiodet, at de ikke kiever sig efter eder, men lader eder frit passere.

Morgenen derefter reiste Prints Ahmed bort, og det stod ikke længe paa, inden han havde udrettet alt, hvad Sandsigerinden havde sagt ham. Da han nu igien begav sig fra dette Stæd, blev han vaer, at to af Loverne løb efter ham, hvorudover han strax trakke sin Sabel ud i Tanke dermed at voerge sig, men som han derpaa fornem, at den ene løb af til Siden og baade med Hoved og Hale gav ham ligesom et Tegn at de ikke vilde giøre ham noget Ondt, men kom allene for at ledsgage ham til Sultanens Vallais, saa stak han sin Sabel ind igien, og fortsatte saaledes sin Reise under Lovernes Ledsgelse, en for og en efter ham, til ge til Hoved-Staden i Indien; Da de her kom til Sultanens Slots-Port, reed Prints Ahmed ind, og de tvende Lover gif tilbage igien

igien, men det er ikke at udsige, hvor forstrekker Folkene i Byen bleve, da de saae disse Losser kommen angstigende, endstiktiont dog samme ikke lod see det allerringeste Tegn til nogen Grumhed.

Den 907. Nat.

Bed Prints Ahmeds Ankomst indfandt sig strax en Deel af Sultanens Betientere, som hialp ham need af Hæsten og ledsgede ham ind i et Gemak, hvor Sultanen sad og conferede med sine Favoritter. Saa snart Prints Ahmed var kommen herind, nedsatte han Vandet ved Sultanens Fodder, og efterat han havde kysset det Tæppe, som laae ud fra Thronen, sagde han til Sultanen: Allermaadigste Herre! Her er det helbredende Vand, som Eders Majestæt har forlanget af mig, men jeg vil dog onskue Eders Majestæt saa bestandig Sundhed, at de ei skal trænge til at betiene sig deraf.

Sultanen lod derpaa Printsen sætte sig need ved sin hoire Side, og sagde til ham: Min Son! Jeg er eder saa meget desto mere forbunden for eders Dieneste, efterdi det ikke var en lidet Fare, som I satte eder udi, for at bringe det tilveie. Dette veed jeg, og altsaa onskede jeg gierne, at I vilde fortælle mig, hvortledes I har kundet komme til at saae dette Vand.

Her hos maa man merke at Trold-Quinden havde givet Sultanen fuldkommen Efterretning, om forbemeldte Love-Brond, saa at han ikke var uvidende om den Fare, som man underkastede sig, naar man vilde hendte Vand deraf.

Printsen svarede, at han tog ikke nogen Deel i Sultanens Compliment, esterdi hans Gemahl Paribanou tilkom den allene, saa at den Berommelse, han kan legge paa sig selv i dette Fald, bestod allene derudi, at han havde fulgt hendes formuistige Raad. Han fortalte dernest, hvad hun havde raadet ham, og hvorledes alle Ting var tilgaardet, og da han dermed var foerdig, viste Sultanen sig meget hostig imod ham, endskoendt han dog i Hierre intet har andet end Had og Alvind; Thi han giftrax derefter ud til Trold-Quinden, som op holdt sig paa Palladset, og raadforte sig med hende, hvad der fremdeles kunde opfindes til Printsens Ruin.

Som nu Trold-Quinden allerede havde faaet Esterretning om, hvorledes hendes sidste Raad var loben af, saa sparedes hun Sultanen UImagen at fortælle det, i det hun strax ved hans Ankomst sagde, at hun havde opfundet et andet Middel som ikke kunde slae Feil. Dette Middel betinede ogsaa Sultanen sig af, i det han Dagen derefter gjorde folgende Besiering

giering til Prints Ahmed: min Son, sagde han, nu er der ikke en Ting tilbage, som jeg har at bede eder om, og naar I derudi terner mig, skal jeg ikke forlange mere af eder. Det bestaaer derudi, at I bringer mig en Mands-Person herhid, som ikke er mere end halvanden Fod høi, men har derimod en Skicæg, der er Tredive Fod lang, og denne Mand skal dernæst have en Jern-Stang paa sine Skuldre, som skal veie Fem Hundrede Pund, hvilken han som en Stok skal betiene sig af paa begge Sider, ligesom han skal kunde snakke med mig.

Prints Ahmed troede ikke, at der var saadan en Mand til i Verden, som Sultanen forlangede af ham, han sogte at undskynde sig, men Sultanen blev bestandig ved at holde an derom, og foreholdt ham, at Sandsigerinden hans Gemahi kunde udrette de Ting, der synes langt utroligere end denne.

Den 908. Nat.

Da nu Prints Ahmed Dagen derefter var kommen need i det Under-Jords Kongerige til Paribanou, fortalte han hende strax, hvad Sultanen paa nye havde forlanget af ham, sagde Derhos, at det var en Sag, som han ansaae langt vanskeligere end den forrige, og at han umuelig kunde tro, at der var saadan

en Mand til. Uden Evolv, sagde han fremde-
deles, vil Sultanen probere mig, om jeg og
saa er saa eensfoldig, at giøre mig Uimage for
saadan en Ting, og dersom dette ikke er hans
Menning, saa begriber jeg ikke andet, end at
han jo maa tragte efter min Fordervelse; Thi
hvor skal jeg finde saa lidet en Mand, med sat
stor Vaaben, og hvad Mærke skal jeg betiene
mig af, at faae ham til at underkaste sig min
Willie? Skulle der nu findes saadan en Mand,
saa beder jeg, at I derudi vil hielpe mig til
rette, paa det jeg kan slippe med Eren dersaa-

Min Elsfværdige Prints! svarede Paris
banou, gior eder ikke alt for stor Bekymring;
Thi vel var der Fare ved at hendte Bandet af
Løde-Bronden, men der er ikke det allermindst
sie Bansfelighed ved at finde denne Mand. I
maa vide, at det er min Broder ved Navn
Schaibar; Men enstiont vi ere een Faders
Born, saa ere vi dog hinanden meget uliig;
Thi min Broder er af saa haard en Natur, at
der er intet, som kan forhindre ham fra at gi-
ve de blodigste Kiende-Tegn paa hans Brede,
naar der er nogen, som fortorner ham. I ovrigt
har han et got Gemyt, og tiener enhver gierne
i hvad man forlanger af ham. Han seer aceu-
rat saaledes ud, som Sultanen eders Fader,
har beskrevet ham, og som han ikke bruger an-
det Vaaben end Jern-Stangen paa de Fem
Hundre Pund, saa bør han den altid med sig
hvor

hvor han gaaer, for at bringe dem til at bevise ham sin tilborlige Respect. Jeg vil altsaa strax lade ham komme hid, og siden maa I selv domme om jeg taler Sandhed, men for alle Ting, bliv ikke bange, naar I seer ham. Min Dronning! soarede Printsen, Schaibar er jo efter eders eget sigende, Broder til eder, han maa derfor see saa heeslig ud, som han vil, saa kan jeg dog ikke blive bange for ham; Nei jeg vil hel-ler elste ham og ansee ham som min nærmeste Slegt.

Paribanou rogede der paa med et Slags Rogelse, og i det der stod en sterk Rog deraf, sagde hun til Prints Ahmed: See, min Prints! der kommer min Broder. Printsen vendte sig om og saae Schaibar med ret gravitteriske Øjn komme anstigende. Denne Schaibar havde foruden sit lange Skæg tykke Knebels-Barter, som gik ham op til Drene paa begge Sider og stiul-te næsten det hele Ansigt. Hans Dine vare lis-gesom et Svins af en umaadelig Storrelse, og laaet ham gandste dybt ind i Hovedet, ligesom han og havde en Pukkel baade for og bag.

Den 909. Nat.

Dersom nu Prints Ahmed ikke forud havde vidst, at Schaibar var Broder til Paribanou, saa havde han sandelig ikke fundet see ham uden tillige at blive bange for ham; Al-

lerhelst da Schaibar strax ved sin Ankomst gloede saa sterk paa ham, at en anden lettelig kunde forstrekkes ved hans bare Diesyn. Schaibar gik derpaa hen til Paribanou, og spurgte, hvad det var for en Person hun havde hos sig? Hierre Broder, svarede hun, det er min Gemahl, hans Navn er Ahmed, og er Sultanens Son i Indien. Altsagen hvorfor jeg ikke har indbuden eder til mit Brællup, er, at jeg ikke vilde forhindre eder fra det Feldttag i havde fore; men da jeg siden med Fornbielse har erfarer, at I med Seier derfra er kommet tilbage, saa har jeg taget mig denne Frihed at kalde eder til mig.

Bed disse Ord begyndte Schaibar at see ganske mild og venlig til Prints Ahmed, hvilket dog ikke fornindskede hans grumme Skikkelse. Hierre Søster! sagde han til Paribanon: Er der noget, som jeg kan tiene ham med, saa har han ikkuns frit at sige det; Thi som han er eders Gemahl, saa anseer jeg mig forbunden til at tiene ham.

Paribanou svarede: Sultanen min Gemahls Fader er begicerlig efter at see eder, hvorfor jeg beder, at I med min Gemahl Prints Ahmed vilde paataage eder en Reise til Indien. Hiertelig gierne, svarede Schaibar: Lad ham ikkun gaae foran, saa skal jeg strax folge efter. Det vil i Dag blive alt for fuldig, sagde Paribanou, og dersor er det best at vi opsetter det til

til i Morgen; I midlertid kunde vi tale sammen om det, som er gaaet for sig innellem Sultanen og Printsen, siden vores Brokup, hvoretil vi kunde betiene os af den nærværende Aften.

Da nu Schaibar havde faaet Esterretning om det som var fornoden for ham at vide, saa begav han sig Morgenen derefter tilligemed Prins Ahmed paa Reisen til Indien. De kom omsider til Sultanens Residents-Stad, og det er ikke at udsige, hvor forstrekker Folke-ne der. Byen blev, da de saae Schaibar komme ind ad Stads-Porten; Thi delob hør hine Beie, og de som ikke kunde indslutte sig inden Vaage og Lucke, tog Flugten til den anden Ende af Byen, saa at Schaibar og Prins Ahmed til sidst ikke saae et Menneske for sig; Og i Steden for at Port-Bagten ved Sultanens Vallais skulle have forhindret dem at komme ind, saa lob de, ligesom der havde været en efter dem med en Svøbe, og lod dem gaae fri og ubehindret ind paa Vallaiet. Da de nu var kommen ind udi den Sal, hvor Sultanen gav Audience, saa nærmede Schaibar sig ganske traad-sig til Sultanens Throne, og biede ikke, ind til Printsen havde præsenteret ham, men tilstaaede Sultanen selv strax saaledes: Du havve forlanget, at jeg skal komme, see! her er jeg, hvad vil du mig.

Den 910. Nat.

Steden for at svare Schaibar paa det han
 talede, holdt han Haanden for sine Hine,
 at han ikke skulle see saa forstrekkelig et Objec-
 tum. Som nu Sultanen selv havde forlanget
 hans Komme, og dog alligevel tog imod ham
 paa saa uhoelig en Maade, saa blev Schaibar
 sia forbittret, at han ophævede sin Ternstang,
 og i det han sagde: Vil du ikke tale med mig,
 slog han ham i Hovedet, saa at han faldt død
 nedti af Thronen. Dette stedte i saadan Ha-
 stighed, at Prints Ahmed paa Sultanens Beis-
 ne ikke kunde faae Tid til at bede ham om Maas-
 de; Thi alt det han kunde udrette, var allene
 at forhindre, at han ikke tillige ombragte Stor-
 Beziren, som stod nær ved Sultanens hoire
 Side, hvilken han berommede for de gode
 Raad og Anslag, som han altid havde gaaet
 Sultanen hans Fader til Haande med. Saa
 er det da disse, som her staer, sagde Schaib-
 bar, og i det han talede disse Ord, slog han
 om sig med sin Tern-Stang baade til hoire og
 venstre Side, saa at alle Sultanens Favo-
 ritter der vare Prints Ahmeds Fiender maatte
 bukke og opgive deres Aland; Ja saa mange af
 de øvrige, som ei fik Leilighed til at tage Flug-
 ten, maatte ligeledes sætte Livet til.

Efterat denne forstrekkelige Execution var
 til Ende, gik Schaibar tillige med Prints Ah-
 med

med og Stor-Beziren need paa Slots-Gaar-
den, og i det Schaibar stedse blev ved at see
paa Stor-Beziren, sagde han til ham: Jeg
ved, at her findes en vis Trold-Qvinde, i
hvilken min Svoger endnu har haft en større
Fiende, end de uverdige Favoritter, som jeg
allerede har afstraffet, derfor begierer jeg, at
man strax lader hende komme til mig. Stor-
Beziren lod hende altsaa hente, og da hun var
ankommen, sagde Schaibar til hende, nu skal
jeg lære dig at give skadelide Raad, og at stil-
le dig syn an, og disse Ord var neppe udtalt,
forend han med sin Jern-Stang slog hende
død til Jorden.

Det er endnu ikke nok, sagde Schaibar
fremdeles; Men jeg vil paa samme Maade øde-
legge den ganske Stad, saa fremt de ikke fra
dette Dieblik af erklaerer min Svoger Prints
Ahmed for deres Sultan. Saa snart de nær-
værende hørte dette, raaabte de saa hoit, som
de allermest funde: Vivat Sultan Ahmed! og
det stod ikke mange Dieblik paa, forend
man hørte dette Raab over heele Staden. Der-
paa lod Schaibar Printsen ifore den Indian-
iske Sultanens Dragt, satte ham paa Thronen
og lod alle Undersatterne hvære ham deres
Trofaks Eed. Dernæst gik han bort, og
hentede sin Søster Paribanou, som han med
stor Pragt indførte paa Palladset hvor han lod
hende erklaere for Sultaninden i Indien.

Hvad

Hvad nu Prints Ali og Princesse Towroun Nihar angaaer, saa havde de aldeles ingen Deel i det Forræderie, som var opfundet imod Prints Ahmed, hvorudover han forærede ham en stor Province med beherrig Hoved-Stad, hvor de opholdt sig deres øvrige Leve-Tid. Han stikkede og en Coureer til sin ældste Broder Prints Houssain for at lade ham vide den Forandring, som var skeet ved Høfset, samt derhos tilbod ham selv at maatte udvalge sig hvilken Provints i hans Kongerige han vilde have til sin Appanage, men Prints Houssain lod sin Broder takke for sit gode Tilbud, og svarede, at han var fornøjet med sine nærværende Omstændigheder, og derfor allene vilde udbede sig Tilladelse fremdeles at forblive i sin Enslighed saa længe han levede.

Dan nu Scheherazade hermed endte Prints Ahmeds og Paribanou Historie, saa forsikrede hende Sultanen Schariar at han med saa megen bestørre Forståelse havde hort derpaa, ellersdi det var passeret hos hans egne Forfædre i Regieringen; I saadan Henseende spurgte Sultanen, om det ikke faldt hende Kiedsommelig at repetere samme Historie i et kortere Besæt, og som hun hertil svarede, at hun gjerne vilde gjøre det, saa gjorde hun næste Nat Besætelse derpaa.

Denne Repetition varede i 58. Mættet ,
og da samme var til Ende , begyndte hun His-
torien om den forhepte Hæst saaledes :

Den 911. Nat.

Saa snart Scheherazade ved sin Sosters
Alarvaagenhed var blevet opvakt , for-
talte hun Sultanen den belovede Historie ,
saaledes :

H i s t o r i e Om den fortryllede Hæst.

Milernaadigste Herre ! sagde hun : Det er ik-
ke Eders Majestæt ubekjendt , at New-
rouz , eller den ny Dag , som er den første Dag
i Alaret , er overalt i Persien blevet anset som
en gammel og heitidelig Fæst , snart fra den for-
ste Tid af , da man faldt hen til Asguderie , og
at vores Propheters Religion og Lærdom , hvor-
een den endog i sig selv er , ikke har fundet over-
tale dem til at affasse denne Fæst . Imidlertid
kan man sige , at den er ganske Hedenst , og
at de Ceremonier , som derved bruges , ere ful-
de af Overtro , og dog alligevel er der ikke no-
gen Stad , Bye eller Lands-Bye i det hele
Pers-

Persien , hvor man jo hestigholder den med mange usædvanlige Fortylstelser. Men de Herligheder , som paa denne Eid kan sees ved Hoffet , ere saa store og overflodige , at man i den anden Deel af Verden ikke finder noget , som derved kan lignes.

Som nu de kunstigste og sindrigeste Folk der i Landet og fra fremmede Staeder til denne Fæst indfinder sig ved Hoffet , og forestillede adskillige slags Skue-Spil , saa hænste det sig , at da man eengang var i Begreeb med at ophæve Forsamlingen , kom en Indianer frem for Kongen med en opсадlet og prægtig udpudset Hæst , som var med saa stor Kunst indrettet , at man i Begyndelsen ikke skulle vide andet , end at det jo virkelig var en rigtig Hæst. Denne Indianer faldt need for Kongen , og sagde : Allernaadigste Herre ! omendfiont jeg er den sidste , som fremstiller mig for Eders Majestæt , saa kan jeg dog forsikre , at de paa denne høitidelige Fæst ikke har seet noget , der er saa forunderligt som den Hæst , som jeg nu har den Maade at vise Eders Majestæt. Kongen svarede , at han ikke kunde see andet paa denne Hæst , end at den saa kunstig var indrettet , at man ikke skulde sige andet , end at det var en ret naturlig Hæst , men meente dog at en anden Kunstner mueligt kunde giøre en der var bedre.

Allernaadigste Herre! svarede hemeldie Indianer: Hvad dens udvoertes Skikkelse maaer, saa er det langt fra, at jeg i den Henseende har viist Eders Majestet den, som et Mirakel; Men den er, og bør være et Mirakel i Henseende til det jeg kan bruge den til, og een hver kan bruge den lige saa vel som jeg formes delst den Hemmelighed, som jeg er i Stand til derom at meddele ham. Thi naar jeg sidder paa den, og vil begive mig igienem Lusten, hen til et andet Sted i Verden, saa kan jeg paa en ganske fort Tid komme derhen, i hvor langt det endog er borte. Her i bestaaer min Hestes forunderlige Egenstaader, og jeg er altid i Stand til at vise det i Gierningen, naar Eders Majestet befaler det.

Som nu Kongen i Persien var en meget curieux Herre, og ikke havde seet saadan tilforn, saa forlangede han at see Proven deraf: Nu var der ungefehr 3 Milie fra Schiras, hvor Hoffet var, et højt Bierg, som man paa Paladset funde see; Hvorudover han befalede Indianeren at han skulde begive sig derhen, sagde derhos, at som det var uvist, om man ogsaa kunde see ham paa Bierget, saa skulle han bringe en Green tilbage med sig af det Palme-Tre, som stod neden for Bierget, til et Bevis at han havde været der. Nepppe vare disse Ord uttalte forend Indianern dreiede en Hvirvel om, som var gjort fast i Bringen og Saddel-Knappen,

pen, og i samme Dieblit svingedede han sig med Hæsten op fra Jorden, og foer ligesom en Lyn-
ild saa høiz op i Luften, at ingen af de tilstæ-
devorende mere kunde vine ham; Hvilket saa
vel Kongen, som alle de andre ikke noksom kun-
de forundre sig over.

Der var endnu ikke et Quarter forløben,
forend Indianeren igien lod sig see i Luften med et
Palme-Green i Haanden, og derpaa svingedede sig
need paa samme Sted, som han sidst forlod,
uden at blive stadt eller have nogen slags Uleis-
lighed deraf. Han steeg dernest need af Hæsten
og med sædvanlig Compliment needlagde Pal-
me-Grenen for Kongens Fodder.

Den 970. Rat.

De forunderlige Egenskaber, som den Her-
ske Konge fandt ved denne Hæst, gjor-
de ham begærlig efter at faae den til Eie, og
som han ikke forestilte sig megen Vanskelighed
ved at handle ham den af, efterdi det var ham
ligemeget hvad han vilde have for den, saa for-
noiede han sig med den ligesom den kunde allerede
havde været hans egen. Jeg tænkte ikke, sagde
han til Indianern, at din Hæst var saa rar,
som du nu har viist mig, jeg er dig forbunden
for din Dienest, og for at vise, at jeg ikke an-
seer den ringe, saa har jeg i Sinde at kiobe
dig den af. Allernadigste Herre, svarede In-
dia-

dianern, jeg bar ingen Trool om, at jo Eders Majestæt bedre end mange andre Konger kunde dømme om en Ting, og at de altsaa ikke nægtede min Hæst den Bersomimelse, som den fortiede. Ja jeg havde ogsaa forud seet, at de ei lod det blive derved allene at forundre sig derover, men endog blive begierlig efter at være Eies re deraf. Omendskjont jeg nu paa min Side veed, hvad der er ved det at giøre, og kunde være vis paa ved samme at giøre mit Navn udoddelig i Verden, saa hænger dog mit Hiertet ikke saa stærk derved, at jeg jo gierne vil miste den, for at fornsie Eders Majestæt; Men i det jeg gør saadan Erklæring, maa jeg dog bættinge mig noget forud, uden hvilket jeg ikke stiller ler mig derved, og dette vil Eders Majestæt muelig ikke accordere mig. Jeg maa altsaa berette, at jeg ikke har kisbt Hæsten, og at den, som har inventeret samme, ikke har vildet overlade mig den, forend jeg gav ham min eeneste Datter til Egte, og des foruden forlangede han af mig, at jeg ikke maatte sælge den, men dersom jeg blev til Sinds at overdrage den til en anden, skulle det skee ved saadan et Bytte, som jeg ansaae tienlig.

Indianern vilde have talt mere, men ved det Ord Bytte, faldt den Persiske Konge ham ind i Talen, og sagde: Jeg skal nok træffe et Bytte med dig, som du skal være fornset med, og som du veed, at mit Kongerige bestaaer af
E. en N. III. B. A a a man

mange Folkerige Stæder, saa skal det staae dig
frist for, at udvælge et deraf, som du med en
uomstrenket Magt maa besidde, saa længe du
lever. Dette Bytte syntes alle de nærværende
at være ret Kongeligt, men der fattedes dog
meget i, at det var saaledes, som Indianeren
havde foresat sig, hvorudover han svarede:
Jeg er Eders Majestæt overmaade forbunden
for eders gode Tilbud, men det maatte allers
naadigst tillades mig at sige, at jeg ikke paa
andre Vilkor kan overlade samme, end om
de vil give mig Prinsessen deres Datter til Ege-
te. De som stod omkring den Persiske Konge,
kunde ikke holde sig fra at lee over denne hans
urimelige Begiering, og Prins Sironz
Schach, som var Kongens ældste Son anhør-
te saadant med stor Forbitrelse. Derimod var
Kongen selv af andre Tanke; Thi han mente,
at han nok kunde opofre Prinsessen for at for-
noie sin Curieusitet, dog stod han i Evivl, hvad
han skulle grieve til.

Da nu Prinsen merkede dette, frugtede
han for at Kongen skulle grieve til saadan Reso-
lution, som var det Kongelige Huus vanstan-
dig, saa tog han Ordet og sagde: Allernaa-
digste Herre! Det maatte tillades mig at spor-
ge om Eders Majestæt ogsaa i et Dieblik
kan staae i Evivl om, enten I skal afslaae hans
uforskammede Begiering eller ikke? Jeg beder
ydmygst, at I vil betragte ikke allene hvad I
er

er eder selv, men endog eders høie Kongelige Familie skyldig. Min Son! svarede Kongen: jeg tager eders Erindring op i en god Mening, men I betragter ikke denne Hæstes fortræffelige Egenskaber, og man maa vente, at dersom han sit Afsynning hos mig, saa kunde han træffe for en anden Konge, der ikke fandt nogen Banskelighed i at accordere ham sin Fordring, og hvor vilde det da ikke smerte mig, om en anden Monarch skulle beromme sig af, at eie denne forunderlige Hæst. Dog figer jeg ikke, at jeg vil satte denne Resolution; Thi jeg haaber, at han nok skal lade sig beqvemme til en anden Accord. I midlertid saae jeg gierne, at I selv proovede Hæsten, forend jeg taler mere med ham derom.

Den 971. Nat.

Af denne Discours syntes Indianern, at Kongen nok lod sig overtale til at antage ham i sin Familie, og at Printsen ikke længe skulde blive ved at staae derimod, hoorudover han strax bevilgede at lade Printsen prove Hæsten og holdt sig faerdig til at hielpe ham op i Sadelen, samt at undervise ham, hvad han skulde giøre, at han kunde regiere Hæsten, men Printsen gav ham ikke Tid til at hielpe sig; Thi han steeg selv i en Hast op i Sadelen, og saa snart han havde sat Hodderne i Stie-Boilerne, begyndte han at dreie Hvirvelen omkring, uden at faae

nogen videre Efterretning af Indianeren. I samme Dieblik, foer Hæsten saa høit op i Lusten, at de tilstæde værende ikke funde sine den.

Da nu Indianern saae, at Printsen drejede Hvirvelen omkring, og ikke vilde bie indtil han gav ham Efterretning om, hvorledes han videre skulde opfoere sig, blev han overmaade bestyrtset, og salt need for Kongens Fodder og sagde: Allernaadigste Herre! Eders Majestæt har selv seet, at Printsen ikke gav sig Tid til at saae den fornødne Efterretning, hvorledes han skulde regiere Hæsten; Thi som han saae, hvorledes jeg bar mig ad, da jeg opfoer i Lusten, saa syntes han ikke at have nogen videre Efterretning fornøden, men han veed ikke, hvorledes han skal saae Hæsten til at svinge sig neer igien, i Betragtning deraf, vilde Eders Majestæt have mig undskyldt, i Fald ham noget ulykkeligt skulde vederfares. Som nu Kongen blev meget bedroved over det som Indianern fortalte ham, saa spurgte han ham strap med Fortrydelse, hvorfor han ikke faldte ham tilbage igien, da han saae, at han svingedede sig op i Lusten.

Allernaadigste Herre, svarade Indianern, han foer saa hastig op i Lusten, at omendstiont jeg vilde have raabt til ham, saa funde han dog ikke have hørt det, og om han end havde hørt det, saa funde han dog ikke saa Hæsten til at skyde

skyde sig neer igien. Dog har jeg det Haab, at naar Printsen seer han kommer længer og længer bort, han da noie betragter alle Ting paa Hæsten, og saaledes bliver vaer at der er en lidet Hvirvel bag det eene Øre, og naar han dreier den omkring, skyder Hæsten sig neer igien, og kan han da med Tommen selv styre den til hvad Sted han vil have den. Men Indianern maatte sige hvad han vilde, saa kunde dog Kongen i Persien ikke finde nogen Trost derudi. Jeg sætter, svarede han, at han finder denne Hvirvel, som dog er uvis, saa kan man dog ikke vide, om han kan falde need paa Steen-Klippen eller i det hvide Hav.

Indianern forsikrede derpaa Kongen, at Hæsten umuelig kunde falde i Havet, og at Printsen kunde styre den, hvorhen han selv vilde, saa fremt han ickun fandt den anden Hvirvel, men Kongen svarede, at som han ikke kunde tro noget deraf, saa vilde han forsikre sig hans Person, og i Fald Printsen ikke inden tre Maaneders igien indslandt sig, eller han inden samme Tids Forlob ingen vis Esterretning fik om ham, skulle det koste ham hans Liv. Indianeren blev altsaa strax sat i Fængsel, og Kongen var overmaade bedroved, at den store Hæst denne gang havde faaet saa ulykkelig et Udfald.

I midlertid dette passerede, var Printsen kommen saa høit op i Luften, at han ikke fun-
de
Aaaa 3

De kiende noget paa Jorden, og som han dersof
sik i Sinde at svinge sig need igien, begyndte
han at dreie Hvirvelen om til den anden Side,
og tænkte derved at naae sit Diemerke, men han
blev ikke lidet bestyrket, da han saae at Hæsten
immer blev ved at føre ham længer bort og høi-
re i Beiret; Nu kiendte han forst, hvor hoi-
lig han havde forseet sig, i det han ikke gav sig
Tid til at saae Esterretning af Indianerne,
hvorledes han skulde svinge sig need igien til
Jorden. Imidlertid satte hans nærværende
Fare ham dog ikke i saadan Forvirring, at
han jo betragtede alle Ting noie, og forsøgte
snart et, snart et andet, indtil han omsider fandt
den liden Hvirvel, som var bag Hæstens Dre.
Denne dreiede han omkring, og han kunde strax
merke, at Hæsten igien stod sig need ad imod
Jorden, dog ikke med saa sterk Fart, som da-
den opfoer.

Den 972. Nat.

Som det nu allerede var mørk, da Prints
Girouz Schach begyndte at dreie den liden
Hvirvel, saa kunde han ikke styre Hæsten til
noget vis Sted, men maatte være fornøjet med,
hvor den af sig selv vilde sætte sig. Lidet over
Midnat blev den staende stille, og Prints'en
var ikke seen, inden han steg af, endskont han
var temmelig udmattet, efterdi han den ganske
Dag ikke havde spist noget. Det første Prints-
sen

sen tog sig for, var at recognoscere Stædet
 han var kommen paa, og han blev snart vaer,
 at det var en Altan paa et prægtigt Pallais.
 Han fandt omsider en Trappe, og som Dor-
 ren stod halv aaben, tog han Mod til sig og
 gik inden for; Thi som han ikke kom for at gio-
 re nogen noget ondt, saa forestilte han sig, at
 ingen skulle ove noget fiendtlig imod ham, men
 give ham Tid til at tale for sig. Saa snart
 han var kommen inden for, fandt han en Deel
 sorte Gildinger liggende omkring paa Salen,
 med deres blotte Sabler ved Siden, hvoraf han
 sluttede, at det enten maatte være Dronningens,
 eller Princessens Bagt der paa Stædet. Som
 nu alle disse var falden stærk i Sovn, saa for-
 feiede han sig ind i næste Gemak, hvor han
 fandt Princessen med alle sine Tomfruer hver i
 sin Seng. Han kunde nu let kiende hvilken
 Seng der var Princessens, efterdi samme me-
 get prægtig paa en Sofa var tillavet; Altsaa
 gik han derhen, og han havde neppe fast sine
 Dine paa hende, forend han blev indtaget af
 hendes Deilighed. Af himmel! raabte han
 ved sig selv, har da Skiebnen bragt mig herhid,
 for at betage mig min Frihed? Jeg seer en
 Deilighed for mig, som er ubestrivelig, og den
 vil ventelig blive endnu storre, naar den oply-
 ses af de Dine, som nu ere tillukte; Af jeg
 maa blive her indtil hun vaagner, og jeg kan
 ikke gaae bort uden at være min egen Morder.

Prinsen blev mere og mere antænt af den
sode Tid, og det var ham ikke mulig at op-
pebte den Tid da hun af sig selv vaagnede,
hvorudover han greb sat paa hendes Serke Er-
me, som hængte need ved den ene Side, og ryk-
kede derudi saaledes, at Princesseen vaagnede.
Det er ikke at udsige, hvor forstrekket Princes-
sen blev, da hun saae en velskabt og prægtig
iklædt Person sidde ved Sengen, dog holdt hun
sig det meste hun kunde, at man ei skulde læse
denne Frygt i hendes Ansigt. Prinsen fordte
sig denne Lejlighed til Nutte, og efterat han
havde gjort sin ørbødige Compliment, begynd-
te han saaledes at tale til hende: Hoibaarne
Princesse. Den allerusædværligste Hændelse,
som nogen Tid kan være hert eller seet, er Alar-
 sag udi, at de her seer en Prints fra det Kon-
ge-Rige Persien nedkaste sig for deres Fodder;
Jeg stod i Gaar hos Kongen min Fader og tog
Deel i de Forlystelser, som paa en Solenne
Fest bleve anrettede, og for nærværende Tid
befinder jeg mig paa et fremmed og mig ubes-
kient Sted, hvor jeg maa frygte for at omkom-
me, saa fremt de ikke er saa naadig at tage mig
i deres hoie Protection, hvilket jeg ikke twiler
paa, efterdi det ei kan være muligt, at der
skulle boe et ubarmhiertig Hierte hos saa stor en
Skionhed og Majestæt.

Den 973. Nat.

Denne Princesse var Kongens ældste Datter,
 i det Kongerige Bengala, og som hendes
 Fader havde ladet hende dette Pallais opbygge
 ikke langt fra Residence-Staden, saa kom hun
 der meget ofte for at divertere sig. Hun anhør-
 te Prinsens Tale med et slags Fornsielse, og
 svarede ham saaledes: Min Prints! vær ikke
 ved et frit Mod; Thi Ær ikke falset i Bar-
 bariske Hænder, og de Folk, som beboer dette
 Kongerige, ere lige saa høflige og omgængelige
 som de i Persien. Æ behover altsaa ikke min
 Bestiermelse; Thi der er ingen som udover no-
 get Ont eller Fiendligt imod eder. Prinsen
 ville derpaa aflagt sin Taktigelse for hendes God-
 hed, men hun gav ham ikke Æid dertil, i det
 hun strax igien begyndte saaledes at tale: Hvor
 stor Begierlighed jeg end har efter, at vide ved
 hvad for en forunderlig Hændelse, Æ paa saa
 fort Æid er kommen fra Persien her til Ben-
 gala, og det saa hemmelig sniget eder herind,
 da jeg dog har saa stærk en Vagt hos mig,
 saa vil jeg dog opsatte dette til en anden Æid,
 og allene for denne gang besale mine Tomfruer
 at give eder noget til Livs Ophold, hvilket jeg
 vel kan forestille mig, at Æ har fornøden.

Tomfruerne gjorde i en Hast Anstalt til et
 Maaltid, og efterat Prinsen havde spist saa
 meget som han vilde, blev ham anvist en Seng,
som
 A a a s

som han det ovrigé af Matten kunde hvile sig ud. Imidlertid var Princessen bleven ligesaa foreæstet i ham, som han i hende, og da Jomfruerne kom tilbage, spurgte hun dem, om de vel havde forsynet Printsen, om han var forniet med sit Tractement, og i Særdeleshed, hvad for Tanker de gjorde sig om hans Person? Disse Fruentimmer svarede hende strax paa hver Post i før, og til det sidste Spørsmaal gav de hende saadan Svar: Vi veed ikke hvad hendes Kongelige Høihed selv tænker om ham, men hvad os angaaer, saa synes vi, de kunde priise sig lyksalig, i Hald deres Fader vilde give eder hannem til Gemahl; Thi der er ingen ved Hoffet til Bengal, og ikke heller her omkring i de angrændsende Kongeriger, som er værd at faae eder.

Denne smigrende Discours, fandt Princessen ikke siden Behag udi, men som hun dog ikke vilde lade sig merke dermed, saa sagde hun at de skulde tie stille, og kaledede dem med en mild Mine smaa Sladder-Taster. Den paas-følgende Morgen var Princessens første og fornemste Bekymring denne, at hun ved sit Mat-Bord kunde faae sin Stats paa sig. Aldrig havde hun for giort sig saa stor Uimage; Thi hun kunde ikke faae det saa net, at hun jo vilde have det nettere, og dersom hendes Fruentimmer nogen Tid havde haft Taalmodighed forneden, saa var det nu. Jeg har ikke, sagde hun ved

ved sig selv, mishaget Printsen, da han saae
mig i min Nat-Habit, men nu vil det komme
langt anderledes, naar han seer mig i min ful-
de Stats. Hendes Hoved, Hals, Brøst og
Arme vare beprydede med mangfoldige rare
Edel-Stene og hendes Liv-Baand var lige-
ledes med samme Stene rigelig besat. Hen-
des Klaedning bestod af et slags kostbar Tøj,
som ikke bliver fabriqueret uden for det Konge-
lige Herstakab selv, og var en overmaade præg-
tig Couleur. Efter at hun nu vel Tusende Gan-
ge havde vendt og drejet sig for Speilet, spurg-
te hun sine Jomfruer en efter anden, om der
nu seiledede hende noget mere, og da de forsikkre-
de hende om, at alting var complet, stikkede
hun to af dem hen til Printsen, og lod spørge
hvorpå han befandt sig, sagde derhos, at
dersom han lod sig merke med, at ville aflagge
sin Besøg hos hende, fulde de forekomme ham,
og sige, at hun allerede stod i Begreb med at
vilde besøge ham.

Nu var Printsen allerede paa klædt, da
Jomfruerne kom ind til ham, og han gav dem ikke
Tid til at tale noget, men spurgte strax, om
Princessen deres Herrskerinde var i Stand til
at tage imod hans Besøgelse. De svarede da,
at Princessen formedesst sine visse Alarsager hav-
de besluttet at besøge hannem, hvilket han var
vel fornøjet med, og lod hende paa det fierlig-
ste takke for saadan sin Godhed.

Den

Den 974. Nat.

Saa snart Princessen af Bengala havde faaet at vide, at den Persiske Prints bie-de efter hende, forsviede hun sig strax over til ham, og efterat de paa begge Sider havde aflagt deres Compliment for hinanden, satte de sig need paa en Sofa, hvorpaa Princessen saaledes begyndte at tale: Min Prints! Jeg havde vel fundet tage imod eder i det Gemak, som I fandt mig sove udi, men som Obersten over Gildingerne har Frihed at gaae derind, men derimod ikke uden min Tiliadelse, maa komme her, saa har jeg heller vildet besøge eder, for at faae nogen Efterretning om, ved hvad for en usedvanlig Hændelse jeg skulle have den Lykke at fee eder her paa mit Pallais; hvilket jeg nu saa meget desto mere udbeder mig, som vi paa dette Sted ikke haver nodig at frygte for at blive hindert.

At nu Printsen funde giore hendes Be-giering fyldest, saa begyndte han at fortælle hende alle Ting saa vel i Henseende til den Fæst Neurouz, som og det der var passeret med den fortryllede Hæst, hvorhos han ikke forglemte den urimelig Fordring, som Indianern havde giort, da hans Fader forlangede Hæsten af ham; Hvilket opvakte en Latter hos de til-stædeværende og jeg paa min Side, sagde han, funde ikke anhøre det uden Fortrydelse, aller-helst,

helst, da jeg merkede, at min Fader stod i
Evigt hos sig selv, hvad han skulde soare ham.
Ja jeg tor sige, han ventelig havde resoloveret
til at accordere ham sin Fordring, dersom
jeg ikke ved mine Forestillinger for saa vidt hav-
de forhindret det, dog var han ikke ganste at
overtale; Thi som han meente, jeg nok skulde
blive af samme Sind som han, naar jeg selv
proberede Høsten, saa bad han mig, at sætte
te mig op i Sadlen, for at see, om den ei var
af en stor og ustaetterlig Værdie. Han fortal-
te Dernæst, hvorledes han foiede ham i sin Be-
giering, og hvad derved denne Leilighed arrive-
rede ham, indtil han endelig var kommen der
paa det Sted, hvor han nu befandt sig. Der-
næst fortalte han, hvorledes han fandt Dorren
aabten, og som de Gildinger, som havde Tagt,
var falden i Sovn, hvorledes han da tog Mod
til sig, og gik lige ind til Princessen selv. Dy-
dige Princesse, sagde han fremdeles, Det overis-
ge er usornoden at forælle, efterdi de veed det
selv, og altsaa er der intet mere til overs, end
at jeg paa det allerærbodigste maa takke dem
for deres Edelmodighed og Godhed imod mig,
med Begiering, at de ville sige hvori jeg kunde
revangere saadan deres Tjeneste; Og da jeg
efter Folke-Netten allerede erklaender mig for
eders Slave, saa er der intet mere til overs end
mit Hierte; Men hvad er det jeg siger, mit
Hierte er ikke heller mere mit, men deres; Thi
de har ved deres overmaade Deilighed saaledes
ind-

indraget det, at jeg priser mig Lykselig om de vil beholde samme. I saadan Henseende maatte det tillades mig at sige, at jeg ei allene erklaerer dem for en Herstærinde over mit Hierte men endog over min Billie.

Den 975. Nat.

Disse sidste Ord blev udtalt paa saa beværgelig en Maade, at Princesseen ikke længer funde tvile paa hvad hans Tanker var. Dog ærgede hun sig aldeles ikke over saadan hans Erklæring; Thi endskont hun just ikke strax vilde lade sig merke med, hvor hoiligt hun selv ønskede det, saa funde hun dog ikke forhindre, at blive rod i Angsite, hvilket endnu mere giorde hende behagelig i Printsens Dine. Da nu Printsen havde ganiske udtalt, svarede Princesseen ham saaledes: Oydige Prints! Naar jeg paa den ene Side fornsier mig over de Curieuositeter, som findes ved den forunderlige Hæst, saa kan jeg paa den anden Side ikke forhindre, at det jo maa ghys i mig, naar jeg tenker paa hvorledes I har været saa høit i Lusten, og ikke vidste, hvorledes I skulle komme need igien, og i hvorvel jeg nod den Lykke, at see eder sund og frisk hos mig, saa funde jeg dog ikke recolligere mig af den Frygt jeg havde, forend jeg omsider sit at vide, at den fortvyllede Hæst saa lykkelig havde needladt eder paa Altanen af mit Pallais. Dette funde stæet

feet paa andre Stæder; I midlertid er jeg glad,
at Skiebnen har undet mig dette Forrin frem
for andre, og giver mig Leilighed til at vise, at
I ei kunde komme paa nogen Stæder, hvor I
med storre Fornoelse og paa angenemere Maade
kunde imodtages end af mig.

I siadan Henseende min Prints! maatte
jeg finde mig fornermet, i Faßd jeg troede, at
det var eders Alvor, da I erklærede eder for
min Slave, men jeg begriber vel, at saadant
mere var en Virkning af eders Høflighed, end
det skulle være eders alvorlige Mening, allerhelst
da jeg strax ved eders Ankomst forsikrede eder,
at I her var lige saa fri, som I kunde have
været ved Kongens eders Faders Hof. Hvad
eders Hierte angaaer, svarede Princessen med
en mild Mine, saa troer jeg ikke, at I har te-
vet indtil nu med at give det bort, men jeg tro-
ler ikke heller paa, at det jo er givet til saadan
en Princesse som fortiner Det, og altsaa skulde
det giøre mig Ont, om jeg gav eder Aarsag til
i saa Maade at begaae et slags Utrostab imod
hende.

Prints Sirouz Schach vilde derpaa have
forsikret Princessen af Bengala, at han endnu
var Herre over sit Hierte, da han tog fra Per-
sien; Men som en af Princessens Kammerjom-
fruer i det samme kom og lod dem vide, at Mid-
dags-Maaltidet var opbaaren, saa blev han
fors-

forhindret derudi, endskjont det var en Sag, der var dem begge lige hbit angelegen. Imidlertid blev Princessen ganske overbevist om Printsens Oprigtighed, og hvad Printsen angaaer, saa kunde han let af hendes Tale-Maader og yndige Gebærder slutte sig til, at hun ikke var uovervinderlig, endskjont hun endnu ikke udtrykkelig havde erkiceret sig. Princessen førde ham derpaa ind i en stor og prægtig Sal, hvor de fandt Taffelet dækket, og forsynet med en Mængde af mange slags nydelige Retter. De satte sig altsaa til Taffels, og imidlertid Maalitidet varede, stod et stort Aantal Fruentimmer, som ved Sang og Musique sogte at divertere dem. Denne Musique var meget behagelig, og desuden saaledes indrettet, at den ikke kunde hindre Printsen og Princessen i at tale med hinanden. Over Borde sogte den ene at forekomme den anden med Complimenter, i det den ene forsynede den andens Tallerken, med det som syntes dem mest lekkert, og de Taksigelser som ved denne Leilighed bleve giorde formerede des res Kærlighed paa begge Sider.

Efterat Taffelet var til Ende, led sagede Princessen ham ind i et prægtigt Kabinet, hvor de nedsatte sig hos hinanden paa en Sofa. Som man nu i dette Kabinet havde en smuk Udsigt til Haven, saa berommede han den Mængde fine Blomster, som derudi forefandtes, og derved tog Leilighed til at underholde en Discours med hende;

hende; Min Princesse! sagde han: Jeg havde
bildet mig ind, at der ikke andre Stæder fande-
tes saa prægtige Pallader og Haver som i Per-
sien, men nu seer jeg at andre Potentater ikke
mindre veed at indrette deres Bygninger og Ha-
ver saaledes, som det er anstændig for høie Hove-
der. Min Prints, svarede Princessen, jeg
veed vel ikke, hvorledes de Kongelige Bygnin-
ger i Persien er bessaffen, men jeg troper dog ik-
ke, at eders Beretning er aldeles rigtig; Thi-
den reiser sig uden Tvivl af eders sædvanlige
Høflighed. Imidlertid vil jeg ikke just laste mit
Pallais i eders Nærværelse, enskinct det dog
ikke er at ligne imod min Faders; Og da det
just har troffen, at J er kommen saa nær ved
min Faders Residence Stad, saa twiler jeg ik-
ke paa, at J jo gør min Fader en Compli-
ment, paa det han kan vise eder den Ere, som
en Prints af eders Stand tilkommer.

Den 976. Nat.

Nu tænkte Princessen, at dersom hun kunde
overtale ham til at besee det Bengaliske
Hof, og hendes Fader sik at see saa forstandig
og velskabt en Prints, at han da muligt kunde
falde paa, at foreslæae en Alliance imellem ham
og hende, og som hun var vis forsikret paa,
at hun var hans lige, saa haabede hun ogsaa
ved saadan Beilighed at naae sit Diemerke, men
Printsen gav hende hertil ikke saadant Svar,
L. en N. III. B. B b b som

som hun havde onsket sig. Min Princesse, sagde han, den Beretning I har givet mig om Hoffet til Bengal er mig alt nok; Thi jeg viser ikke paa, at den jo er oprigtig. Hvad eders Forstag ellers angaaer, da skulde det vaere mig en Fornsieelse, derudi at vise min Pligt, men dom selv, om I kunde raade mig som en Landsstrygere uden Kongelig Eqvipage at anmelde mig til Audience hos saa stor en Monarch? Min Prints! svarede Princessen, lad ikke det bekymre eder; Thi hvad eders Eqvipage angaaer, saa skal den ikke staae tilbage for Penge Skyld; Thi jeg skal nok bringe saa mange til Beie, som I kan anskaffe eder saadant for.

Printsen funde nu let merke hendes Hensigt, og de tydelige Kjende-Tegn, som hun her ved gav ham paa sin oprigtige Kjærighed, var ligesom en Pusser til at opblaese den Bldderlaae ham selv i Hiertet. Men den maatte vaere saa sterk som den vaere vilde, saa svarede han dog, at han var hende forbunden for hendes ædelmodige Tilbud, og det var intet som hindrede ham derfra, uden den Urolighed som Kongen hans Fader formedelst hans Fraværelse var udi; Thi han forsikrede, at han ikke var Kjærighed værd, dersom han ikke saa snart han funde forfoiede sig hjem til ham. Jeg kiender hans Humeur, sagde han, og jeg er vis paa, at den Bekymring han har for mig, vil foraarsage hans Dod, saa fremt jeg ikke kommer. Altsaa haaber jeg,

at Janseer min Undskyldning gyldig, og fritas-
ger mig fra den forlangte Besogelse for denne
gang. Skulde det ellers tillades mig, at trag-
te efter en Alliance imellem eder og mig, saa
skal det ikke falde mig vanskelig at faae min Fader
ders Samtrykke, og altsaa skal jeg strax igien
indfinde mig som en Prints, og paa behorig
Maade forlange eder til min Gemahl af Kongen
i Bengal, og da min Fader i Henseende til
mit Egtessab har givet mig mit fri Bal, saa
er jeg forsikret paa, at han ikke negter mig
mit Forsæt, naar jeg fortæller ham den Hoimo-
dighed, med hvilken I har antaget mig i min
ulyksalige Skiebne.

Princessen var nu alt for fornuftig til, at
hun skulde længer annoede ham om en Sag,
som han saa ugierne vilde til, dog blev hun ikke
lidet urolig over, at han saa hastig vilde reise
bort; Thi hun frygtede at han siden skulde holde
sit Øfste. Min Prints! sagde hun: Da jeg
bad eder besøge min Fader, var det ikke mit
Forsæt at sætte mig imod eders retmæsige Und-
skyldninger, dem jeg tilforn ikke vidste. Ja jeg
maatte selv tage Deel i eders Forseelse i Falz
jeg fremdeles blev ved at overtale eder. Dog sy-
nes mig ikke noget om, at I saa hastig vil rei-
se bort, jeg ønskede heller, at I gav eder Tid
til at besee noget her i Landet, som I funde ha-
de at fortælle, naar I kom igien til Persien.
Princessens Hensigt hermed var intet andet, end

at vinde Tid til at faae ham mere forelsket ved sin yndige og kærlige Omgaengelse, og derved svekke den Længsel, han havde efter Persien. Printsen kunde ikke heller nægte saadan hendes Fortlangende, hvorudover han resloverede paa nogen Tid at forlyste sig paa Princessens Pallais.

Den 977. Nat.

Princessen diverterede Printsen altsaa i mange Dage med Ball, Concert, Gæste-Bud, Spadsere-Gange og Jagt, og naar de var paa Jagt sammen, samledes de med hinanden for at spise, men ved hvad Leilighed det end var, saa sogte Princessen dog stedse at tale med ham om det Persiske Kongerige, at hun derved kunde foranledige Printsen til at fordybe sig i de Herligheder, som Hoffet til Bengalas havde forud frem for Persien, og paa saadan Maade saa ham til at blive der, men det var dog alt sammen forgives; Thi Printsen gav hende saadan Beskrivelse paa de Persiske Kongeriges Magt, Størrelse, Rigdom og mangfoldige Kongelige Pallader, at Princessen ikke længer kunde betiene sig af dette Middel for at vinde ham. Som nu Printsen bad hende, at fortælle de Herligheder, som ved Hoffet til Bengalas forefandtes, saa fandt hun ikke sin Regning ved at give nogen udforlig Efterretning derom, men fortiede de allerfornemste hvoraf Printsen merkede, det ei vilde falde ham vanskeligt at faae hende

hende til at reise med sig, naar han anmodede hende derom. Dog vilde han ikke giore hende dette Forstag, forend han forst nogen Tid havde opholdt sig hos hende.

Saaledes holdt Printsen ved i to fulde Maaneder, at divertere sig med Princesseen, men da denne Tid var til Ende, foreholdt han hende at han ikke lenger funde tove, inden han tog hiem til sin Fader, forsomte dog derhos ikke al igentage sit giorde Lovste, om igien at indfinde sig med saadan et Folgeskab og Equipage, som baade var hende og ham anstaendig, og da paa en ordentlig Maade at begiere hende til sin Gemahl. Min Princesse! sagde han dernæst: I kunde muelig falde min Oprigtighed i Tivoli, i Henseende til min Eengsel efter at reise og antegne mig i de falske Elskeres Tal, der forglemmer deres Kicereste, saa snart de kommer af hendes Diesyn. Men til et Bevis paa, at min Kicerlighed ikke er forstilt, og at jeg intet ønsker mig større Lyksalighed end at samles med saa dydig, delig og elskværdig en Princesse, saa vilde jeg gjerne udbede mig den Maade, at I vilde folge med mig, saa fremt jeg ikke frygtede, at jeg dermed skulde fortørne eder.

Som nu Printsen merkede at hun ved dette Forstag blev rod i Ansigtet, og stod i Tivoli med sig selv hvad hun skulde resolvere til, saa sagde han fremdeles: Hvad min Fader angaaer,

saa kan jeg ganske tilforladelig forsikke, at han
strap antrager eder i sin Familie, og hvad Kongen
eders Fader anbelanger, saa maatte han vilde
eder meget ilde, i Fald han ikke vilde samykke
i vores Alliance, naar samme hannem ved et
Gesandtskab fra min Fader bliver proponeret.
Nu sovarede vel Prinsessen ikke noget hertil, men
hendes Faushed og nedslagne Hine var hant
Bevis nok, at hun var færdig at folge med
ham. Det eneste, som stod hende for Hovedet,
var en Frygt, at Printsen ikke vidste ret at re-
giere Hæsten, og at hun altsaa tillige med hant
skulde være den samme Fare underkast, som han
nyelig havde prøvet; Men Printsen betog hende
snart denne Frygt, efterdi han vidste nu at bes-
tiene sig af Hæsten ligesaa god som Indianeren
selv; Hvorudover de aftalede med hinanden,
hvorledes de bequemligst kunde komme bort,
uden at give nogen paa Palladset den allerrin-
geste Mistanke om deres Forehavende. Mor-
genen derefter gif de altsaa ud paa Altanen, og
efter at de begge havde sat sig op paa den for-
tryllede Hæst, og Prinsessen med sine Arme ta-
get fast omkring Printzens Liv, saa dreiede han
Hvirvelen omkring og satte Coursen lige ad Pers-
sien til.

Den 978. Nat.

Hæsten brugte sin sædvanlige Fart, og Print-
sen styrede den saaledes at de paa en Eid af
halv-

halvtedie Time sik Hoved-Staden i Persien at
see, men som han ikke strax vilde bringe Prin-
cessen ind i Staden, saa skied han sig need paa
et Lyst-Slot, som laae der i Mærværelsen, og
lod hende blive der i et prægtig Gemak, imedens
han selv tog ind i Staden, for at give sin Fader
Esterretning om deres Ankomst. Slots-Fogden
sik imidlertid Befalning at see derhen, at Prin-
cessen ikke manglede noget, hvad hun kunde falde
paa, eller havde fornoden. Printsen lod sig der-
paa en Hæst opсадle og da han endelig kom ind i
Hoved-Staden, tog Folkene overalt paa Gaderne
imod ham med et frydesuld Bivat; Thi der var
ingen, som tænkte mere at have faaet ham at see.
Nu sad hans Fader just og gav Audiens, da
han ankom paa Palladset, hvor de allerede for-
længe siden havde lagt Sorrig an for ham. Kon-
gen i Persien lob ham strax i Mode, tog ham i
Gavn, og spurgte hvor Indianerens Hæst blev af.

Dette Sporsmaal gav Printsen Anledning til
at fortælle den Forvirring, han havde været udi,
og hvorledes han omsider kom need paa Altanen af
et Pallais udi Bengal, samt hvad der bevæ-
gede ham til, saalænge der at opholde sig, og
endelig hvorledes Princessen resloverede til at fol-
ge med ham, efterat de først havde sluttet en
Ægteskabs Forening imellem dem. Han fortalte
dernæst, hvorledes han havde forsikret hende
om, at Kongen hans Fader ikke skulle være der-
imod, og altsaa bragte hende paa Indianerens

Hæst til det Lyst-Slot, som laae uden for Byen, hvor han lod hende blive, indtil han først havde meldet sig. Ved disse Ord faldt Printsen need for Kongens Fodder for bevæge ham til at samlykke udi dette Egtesskab, men Kongen hialp ham selv op igien, tog ham i Havn og sagde: Min Son! jeg villiger ikke allene i eders Egtesskab, men vil endog selv i egen Person tillige med eder afhendte hende, og det skal i denne Dag blive gjort Anstalt til eders Bröllop. Immedens nu alle Ting blev ordineret til et prægtigt Indtog, befalede Kongen, at man skulde losse give Indianeren af sit Fængsel, og lade ham komme frem for Kongen.

Saa snart Indianern ankom, sagde Kongen til ham: Jeg har holdt dig fast, for at lade din Person blive et Offer for min Brede, i Hald min Son Printsen ikke kom tilstede igien, tak du GUD, at det nu er stætt, ja gak hen og tag din ulyksalige Hæst tilbage, og lad dig aldrig mere see for mine Dine. Som nu Indianern allerede havde fornumannen, af den der losste ham ud af Fængslet, at Printsen havde bragt en Princesse tilbage med sig paa Hæsten, samt hvor hun for den Tid opholdt sig, saa forsviede han sig i samme Dieblik til Lyst-Slotet og foregav, at Kongen og Printsen havde besat ham, at skulle føre Princessen ind i Byen paa Hæsten, og at de ved Palladset stod og biede dem efter. Slots-Fogden tog det ikke i

Bes-

Betenkning at tro Indianern paa sine Ord, allerheldst da han kierde ham, og vidste, at han hidindtil havde sidt i Faengsel, men nu ved denne Leilighed igien kommen i Maade. Saa snart Slots-Fogden anmeldte saadant for Prinessen, var hun strax faerdig at folge med, og Indianeren, som var glad over at faae sit Skielm-Stykke saa let fuldfort var ikke seen, inden han sat Prinessen op hos sig paa Haesten, hvorefter han dreiede Hoirvelen omkring og i en Hast skiod sig frem i Lusten med hende.

Den 979. Nat.

Kongen og Printsen tillige med deres ganske Hof-Stat var imidlertid paa Beien at ville afhendte Prinessen, og paa det Indianeren kunde trodse dem, og hævne det ubillige Tractament, som han efter sine tanker havde maattet udstaae, saa tog han Beien lige over denne Svitte, og det er ikke at udsige hvor forskaeftet de blev, da de saae Prinessen af en Rover at bortføres, ja de onskede Eusende slags Forbandelser over ham, endskont de endnu ikke vidste hvo det var, som havde giort det. Men Indianeren kierede sig ikkun lidet efter deres Forbandelser; thi han blev secondeles ved at fortsætte sin Reise med den sædvanlige Fart. Den Kongelige Svitte saae sig altsaa nød til at vende om igien, skient det ikke sincertede dem lidet, at de skulle taale Beskiemmelse, og dog ingen Ud-Beie saae til at hævne den.

Print

Printsen var i Særdeleshed bedroved over denne Hændelse, hvorudover han speculerede paa, hvorledes han skulde attrapere Indianerit og faae Princessen fra ham igien. Som nu Printsen var noget for i Beien for den Kongelige Svitte, saa blev han ved at fortsætte sin Reise til Lyst-Slottet, hvor Slots-Fogden fastede sig ned for hans Fodder, og fordomte sig selv til Døde, fordi han havde ladet sig bedrage af Indianern, men Printsen svarede at han ikke gav ham saa megen Skyld, som sig selv, og dersor befalede han ham strax at staae op igien, og uden at spilde nogen Tid, gaae hen i det næste Munke-Kloster for at kasse ham en Munke-Habit, men forlangede dog derhos, at han ikke skulle lade sig merke med, hvo der vilde have den. Nu laae der et Munke-Kloster i Nørværelsen, og som Slots-Fogden var vel kiendt med Superioren, saa vat det ham en let Sag at faae den, og paa en fort Tid at komme tilbage med den til Printsen. Denne Munkehabit klædte Printsen sig strax i, og da han havde forsynet sig med det han paa Reisen havde nodig, og forvarede en EFFE Perler og Diamanter hos sig, som han havde bragt med til Princessen, begav han sig paa Beien, uden at vide hvor han skulde tage hen, men besluttede dog ikke at komme tilbage igien, forend han havde Princessen med sig.

I midlertid fortsatte Indianern sin Reise med saadan Fart, at han endnu selv samme Dag ankom udi en Skov, som laae nær ved Hoved-Staden i det Kongerige Kaschmir. Her satte han sig need tillige med Princessen, og som han let funde forestille sig, at hun lige saa vel som han selv var hungrig, saa gik han bort, for at anstaffe nogle Frugter, imidlertid ville Princessen taget Flugten, men hun var saa mat, at hun ikke funde sætte saadan sit Forsæt i Verk. Dog besluttede hun heller at doe end at bryde den Trostabs-Eed, som hun havde føret Prinsen. Indianern kom snart igien, og da hun siden havde faaet noget at spise, blev hun saa munter, at hun tilborlig funde svare ham paa de uforstammede Anmodninger, han efter Maaltidet lod sig merke med; Og da hun mærkede, at han vilde bruge Magten for at toinge hende, gjorde hun tilborlig Modstand, og derhos skreg det allerhøieste hun kunde. Dette Skrig foraarssagede, at der i en Hast samledes en Deel Personer til Hæst omkring dem, hvilke vare just samme Eid ude paa Jagt med Sultanen i Kaschmir. Bemeldte Sultan kom til Princessens Lykke ogsaa derhen, og spurgte Indianeren hvo han var, og hvad han vilde have af den Dame, der stod hos ham? Indianern svarede, at det var hans Kone og at det kom ingen ved at vide, hvad Strid de imellem sig indbyrdes kunde have. Endstiont nu Princessen ikke kiendte Sultanen, saa straffede hun dog Indianerens logn-

legnagtige Foregivende og sagde: Naadige
Herre! De maa være, hvo de vil, saa haaber
jeg dog, at Himmelten har stikket dem til at frel-
se en ulyksalig Princesse af en Rovers Hænder,
og altsaa vil jeg bede at J ikke sætter Trostab-
til hans Ord; Thi Gud forbyde, at jeg nogen
Tid skulle blive saa skammelig et Menneskes Ko-
ne. I midlertid har han i Dag paa den for-
tryllede Hæst, som i her seer, bortfort mig fra
Persien, hvor jeg skulde holde Brællup med
Prinsen.

Den 980. Nat.

Princessen fra Bengala havde ikke fornorden at
sige mere for at persvadere Sultanen; Thi
hendes Majestetiske Alashn og overmaade Del-
ighed var ham Beviis nok, at det var Sand-
hed, hvorudover han strax besalede, at man
skulle hugge Indianerens Hoved af, hvilket og
saa strax stede. Men endfisint nu Princessen
saae sig befriet fra Indianerens Grovhed, saa
modte hende dog en anden Fare, som foraarsagede
hende ikke mindre Smerte; Thi Sultanen lod
hende strax paa en Hæst fore hjem paa sit Pal-
lais, hvoer han ledfagede hende ind udi et præg-
tig Gemak, og bestikkede hende en stor Deel
Slavinder til hendes Oppvarthing, samt nogle
Gildinger til hendes Liv-Gvarde, dog gav han
hende ikke Tid til at takke sig for saadan hans
Eienneste, men bad hende, at tage den fornødne
Hvile

Hvile indtil Dagen derefter, da han formodede, at hun omstændelig fortalte ham, hvad hende var vedersfaret. Nu var vel Princessen meget glad, da hun fornåd, at Sultanen var saa høflig imod hende, men det fik snart Ende; Thi Sultanen havde besluttet ved sig selv Dagen derefter at holde Brællup med hende, hvilket han strax om Morgenens lod forkynde ved Paukers og Trompeters Lyd. Princessen vaagnede just ved denne Tumult, men hun vidste ikke Årsagen dertil, forend Sultanen selv omsider kom ind til hende, og sagde, at den musique, som hun hørte, var til den Ende foranstaltet, at deres Brællup desto høitideligere kunde gaae for sig. Denne Compliment var ligesom et Torden slag i hendes Ørne; Og hun blev saa forstærket, at hun strax faldt hen i Afmagt.

Slavinderne løb vel til at hjelpe hende til rette, men det stod længe paa inden hun kom til sig selv igjen. Neppé var hun kommen i den Stand, at hun kunde bruge sin Eftertanke, forend hun besluttede heller at ville stille sig an ligesom hun i sin Besvimelse havde taget Skade paa Forstanden, end hun vilde samtykke i et Giftermaal, som uden hendes Vidende var besluttet, allerhøjest da hun derved maatte handle imod sin Trostabs-Eed, som hun havde giort Printsen i Persien. I saadan Henseende faldt hun strax paa i Sultanens Nærverelse at udeve en og anden Daarlighed, ja hun stod end ogsaa

op

op og løb imod Sultanen, ligesom hun vilde have tæstet ham an, saa at Sultanen fattede stor Medlidenhed med hende, og blev indelig bedrøved over dette Tilfælde. Han maatte altsaa forlade hende, efter at han først havde beslægt, at man flittig skulde tage vare paa hende, og see vel til, at hun intet manglede, men forsomte dog ikke hver Time paa Dagen at erkynlige sig om hendes Tilstand, og som man berettede ham, at hendes Svaghed tog mere og mere Overhaand imod Aftenen, saa var han ikke saa lykkelig som han havde ventet, i Henseende til sin Brellups Nat.

Som nu Princessen de efterfølgende Dage blev ved at stille sig saa gal an, saa resolverede Sultanen til at kalde sine Liv-Medici tilsammen og consulerede med dem, om hun ikke stod til at hielpe. Disse svarede eenstemmig, at som denne Svaghed ikke altid var ligedan, saa maatte de først see den Syge, førend de funde ordnere hende noget; Hvor paa Sultanen befalde, at man skulde indlade dem een efter en anden til Princessen. Nu forestilte Princessen sig forud, at det ville komme hertil, men som det ikke just var hendes Leilighed at lade dem sole sig paa Pulsen, og derved robe sig selv, at hendes Sygdom var forstilt, saa tillod hun dem ikke at sole sig for, men derimod slog omkring sig med Armine og kradsede dem i Ansigtet med Neglene, og det med saadan en Hæftighed, at en

efter

efter den anden maatte gaae bort igien med ufor-
rettet Sag. Nogle af disse Medici beromte sig
vel, at de af hendes blotte Diesyn funde dom-
me om hendes Svaghed, og derfor ordinerede
adskillige Medicamenter til hende, men som de
forgieves blevne brugte, saa lod Sultanen for-
skrive andre Medici lang Beis fra og derhos los-
vede, at den, som funde curere hende, skulde
raisonabel blive betalt for sin Umage.

Den 981. Nat.

Der var vel en stor Deel Doctores som paatog
sig denne Reise, men der var ikke en af dem,
der funde beromme sig af at have cureret Prin-
cessen, efterdi det ikke stod til dem, men kom
allene paa hendes egen Billie. Imidlertid var
Prints Sirouz Schach i sin Munke-Dragt
reist igjennem mange Kongeriger, og som han
forsomte ikke allevegne hvor han kom at spørge
hvaad Nyt der funde være passeret, saa traf det
just, at han i en stor Handels-Stad i Indien
sik at høre, at man talede om en Princesse fra
Bengala, som havde mist Forstanden, da hun
skulde holdt Brællup med Sultanen i Kaschmir,
hvorudover han var ikke seen, inden han ankom
til Residence-Staden, hvor han indlogerede sig
i en Khan, og altsaa sik nærmere Esterretning,
saavel om Princessen, som om Indianerens Af-
straffelse.

I saa-

I saadan Henseende forandrede han sin Dragt, og sat en Doctor Habit paa, for desto bedre at kunde udgive sig for en Doctor, ja han biede ikke længe, førstend han anmeldte sig ved det Kongelige Hof, og tilbod sig at curere Princessen. Nu havde der i lang Tid ikke nogen Lægere anmeldt sig, saa at Sultanen saa got som var betaget alt Haab om at see hende nogen Tider ved sin Helbred igien; Ikke desto mindre lod han dog Printsen komme for sig, og uden at spilde Tiden med unyttige Discourser, strax begyndte at tale om Princessens Svaghed, hvorhos han ikke forglemte at berette, at hun ingen Lægere kunde fordrage hos sig, hvorudover han bad Printsen, at han vilde stige op i et andet Kabinet, hvor han kunde see need til Princessen uden at blive seet af nogen. Saa snart Printsen her var ankommen sat han sin elskværdige Princesse at see; Hun sad just og sang en Arie, hvori hun beklagede sin ulykksalige Skiebne, i det hun evig tænkte at være skildt ved en Prints, som hun saa inderlig elskede. Den Persiske Prints mærkede strax, at hendes Sygdom var forstilt, og at hun allene for hans Skyld toang sig til saadan Opsorsel; Altsaa gik han igien need til Sultanen og foregav, at han allerede havde udforsket Sygdommens Natur, og fandt den ikke af saa stor Banskelighed, at den jo kunde cureres, men erindrede derhos, at han nødvendig maatte ind til hende i Gemakket hvor hun var, og at han nok torde vores sam-

samme uden at frygte for den hæftige Bevegelse,
som hun tilforn havde vist imod andre Lægere.

Dør-Bogteren fik altsaa Besaling at lukke op, og som PrincesSEN i Begyndelsen ansaae ham for en Læge formedelst den Dragt han havde paa, saa stillede hun sig lige saa gal an imod ham som imod de andre; Men dette hindrede ham ikke at træde nærmere hen til hende, og da han kom hende saa nær at hun funde høre hvad han talede, sagde han ganske lav-mælende til hende: Sede Princesse! jeg er ingen Doctor, jeg er en Prints af Persien, som er kommen at sætte eder i Frihed igien, disse Ord havde en behagelig Virkning hos PrincesSEN og hendes Bedrovelse blev i en Hast forandret til Glæde; PrintsEN forsomte ikke at fortælle hvor misomelig han havde sogt efter hende i saa lang Tid, og dernæst bad han PrincesSEN I ligemaade at fortælle hvad hende var vederfaret, paa det han derefter funde indrette sine Messurer, og lykkelig se hende befriet fra sin nærværende Ulyksalighed. PrincesSEN af Bengala fortalte altsaa med saa Ord, hvorledes hun ved Sultanen blev befried fra Indianerens Grovhed, men dog saae sig bestæd i en anden Ulykke, i det, Sultanen Dagen derefter vilde holde Brøllup med hende, uden at indhente hendes Erklæring, enten hun vilde indgaae nogen Egteskab med ham eller ikke, hvilken Opsorsel hun ansaae saa Tyrannist, at hun strax besvimmede, og at hun siden intet
 E. en N. III. B. Ecc

vid-

vidste nogen bedre Middel at gribe til, end stile sig an ligesom hun havde mist Forstanden, efterdi hun heller vilde doe end bryde det Trostsabs-Løfte hun havde givet Printsen.

Den 982. Nat.

Nu forlangede Printsen ikke at vide mere, end hvor den fortryllede Hæst var blevet af, siden Indianerens Dod, hvilket Princessen ikke kunde sige noget vist om, endskjont hun ikke vislede paa, at jo Sultanen havde forvaret samme, efterdi hun havde fortalt ham de Egenskaber, som var ved den. Dernæst aabenbaredes Printsen hende sit Forsæt, og informedede hende, hvorledes hun paa sin Side skulle opføre sig, og at det altsaa vilde være forneden, at hun den anden Dag klædte sig paa, og tog hoflig imod Sultanen, naar han forte hende frem for ham, dog maatte hun imellem giøre nogle galne Grimager, og ikke tale Det allerringeste med ham.

Sultanen blev overmaade fornøjet, da Printsen beretteede, hvad han allerede havde udrettet hos Princessen, ja hans Glæde blev endnu større, da han Dagen derefter saae hende ikke dt og paa det allerhøfligste at begegne ham, hvilket gav ham Haab om hendes fuldkomne Restitution, hvorudover han formanedede hende, at hun ikke kun skulle have Fortrolighed til den bes-

rommelige Doctor, paa det han kunde fuldstunden saae hende restitueret. Som nu Sultanen fulgte Princessen tilbage til sit Kammer, saa sagte Printsen Leilighed at forslaae, om han uden at handle imod den Respect han var ham skydig, maatte spørge hvorledes Princessen af Bengala befandt sig her ved Hoffet saa allene, hvilket han allene spurgte om, for at komme paa Tale om den fortryllede Hæst, og da Sultanen ikke vidste, hvad hans Hensigt var, fortalte han ham Sagen lige saa omstændelig som Princessen, og hvad den fortryllede Hæst angik, saa havde han forvaret samme paa sit Konst-Kammer som en Naritet, endskont han ikke vidste hvorledes han skulle betiene sig af den.

Allernaadigste Herre ! svarede Printsen : Den Esterretning Deres Majestæt giver mig, kommer ret til pas ; Thi nu frugter jeg ikke længer, at jo Princessen vel og lykkelig skal blive eureret. Hæsten, som hun er blevet bragt her hid paa , er fortrylled, og altsaa er Princessen blevet besmitter af den, hvilket ikke uden ved et vis slags Nogelje kan fordrides. Eders Majestæt vilde derfor til hendes Beste befale, at bevelde Hæst i Morgen bliver sat midt paa Slots-Gaarden, Og at Princessen bliver paa det allerprægtigste paaklædt, hvorimod jeg losver, inden saa Dieblik at leve hende ganske frisk og sund i Eders Majestæts Hænder. Som
Ecc 2. nu

nu Sultanen inderlig længtes efter at faae Princessen i Brude-Sengen, saa havde han gierne gjort det, der var langt besværligere, for at naae sit Dnske, og altsaa blev Hæsten efter hans Befaling, strax om anden Morgen bragt paa bemeldte Sted, hvor der imidlertid stimlede en stor Hob Mennesker tilsammen. For nu at hemme al Norden, lod Sultanen slaae en Kreds af sin Liv-Gvarde.

Saa snart Sultanen med sine fornemste Herrer vare ankomne, ledsgagede man Princessen ind i Kredsen og hialphende op paa den fortryllede Hæst, og da hun der havde sat sig og facet Fodderne i Stie-Boilene, samt med Haanden fat i Tømmen, saa lod Printsen sætte en stor Mængde Røge-Kar omkring Hæsten, hvor ncest han trende Gange gif omkring den og med adskillige Grimager stillede sig an ligesom han udmumlede nogle Ord, og da dette var forretet, fastede han en stor Mængde Røgelse i Røge-Karrene, hvilket gav saa forskrækkelig sterk Damp fra sig, at han lettelig, uden at blive seet af nogen, kom op paa Hæsten til Princessen, hvor han strax omdreiede den store Hvirvel og altsaa i samme Dieblik foer op i Luften. Da han var kommen noget op i Beiret raabte han disse Ord saa hoit, at Sultanen tydelig kunde høre dem: Sultan i Kaschmir! naar du vil gifte dig med en Princesse, der skyder sig ind under din Bestiermelse, saa loer forst hvorledes

du kan virde hendes Kierlighed. Paa saadan Maade blev Princessen af Bengala befriet, og Printsen forte hende paa en fort Eid tilbage til Persien, hvor han satte hende af paa sin Faders Pallais, og saa snart de fornødne Ting til deres Brøllup funde blive foranstaltet, blev samme hoitidelig celebreret. Nogle Dage efter Brølluppet stikkede den Persiske Konge et Ge sandtskab til Kongen i Bengala, deels for at lade ham vide hvorledes alle Ting var tilgaet med Princessen, og deels for at indhente hans Approbation og Forsikring om en god For staelse imellem begge Hoffer, hvilket altsammen sikte sin tilborlige Rigtighed, saa at Printsen og Princessen i mange Aar levede rolig og lykselig med hinanden, og havde Leilighed nok at glemme deres forige Skiebne.

Den 983. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade:
Dersom det maatte behage Eders Majestæt endnu at anhøre en Historie om tvende Søstre der bar Had til deres yngste Søster, saa forsikrer jeg, at samme er værd at høre; Sultanen gav sit Minde dertil og Scheherazade beghyndte den altsaa saaledes:

Historie

Om

Tvende Søstre, som bar Had til deres yngste Søster.

Der var en Prints i Persien ved Navn
Khosroschah, som, saa snart han nogen-
ledes kom til Forstands-Aar, havde stor Lust
til at gaae ud om Natten, hvorudover han tils-
lige med en af sine Betientere, som han havde
Fortrolighed til, tidt og ofte gif forklædt om-
kring i Staden. Jeg vil ikke for denne gang
fortælle Eders Majestæt alt det usædvanlige,
som de efterhaanden overkom, men allene bind
mig til en Ting som passerede første gang, da
de saaledes omgik, efter at han virkelig var ble-
ven Sultan. Saaledes siger jeg, gif han en
gang tillige med sin Stor-Bezier omkring i
Hoved-Staden for at see, hvorledes alle Ting
tilgik, og som han gif igennem en Gade, hvor
der ikke boede andre end ordinaire Folk, saa
hændte det sig, at han hørte nogen snakke.
Dette opvakte hans Begierlighed, saa at han
gif hen til Huset og kigede ind af Binduet,
hvor han saae trenende Søstre sad og talede med
hinanden efter Maaltidet. Den ældste af dem
hørte han saaledes at tale: Efterdi vi ere kom-
ne paa Snak om Ønsker, sagde hun, saa vilde
jeg

jeg onſte, at jeg kunde faae Sultanens Hof-Bager til min Mand; Thi faa kunde jeg faae nok af det rare Brød, som Sultanen selv spiser af ved sit Taffel. Da vilde jeg, sagde den anden Søster, heller onſte at faae Sultanens Mund-Rok til min Mand; Thi saa fik jeg ikke alene noget af bemalte Brød, men endog mangen en lekkert Bisket. Som nu den yngste Søster var meget fionnere end de andre og desuden havde langt større Forstand, saa kom hendes Menning paa en meget artigere Maade frem, da hun sagde: Og hvad mig angaaer, saa vil jeg heller onſte mig noget anseeligt end noget, der er ringe, og altsaa skal mit Onſte være, at jeg maatte faae Sultanen selv til Gemahl; Thi jeg skulle stafſe ham en Prins, hvis Hoved-Haar paa den ene Side skulle ſee ud som Guld, og paa den anden Side som Solv, ja naar han græder, ſkal hans Taare forvandle ſig til Perler, og naar han leer, ſkulde hans rode Læber ſee ud, som en Rosen-Knop der springer ud.

Sultanen stod med Fornbielse og hørte paa disse Onſter, og han kunde ikke holde sig fra at lee, naar han af denne Discours forestilte sig Fruentimmernes Begierlighed efter at blive gift, endſtigent de ikke lader sig altid merke med det, uden de er samlet med faadanne, som har Fortrolighed til hinanden, hvor de kan tale aabenhiert. Altsaa fik han Lust at tale med dem, og til den Ende befalede Stor-Beziren, at hen-

te dem op paa Slottet Morgen den derefter. Dets
te stede ogsaa, og Sultanen spurgte dem strax
ved deres Ankomst, om de kunde erindre sig de
Onster, som de Aftenen tilforn havde giort.
Beg disse Ord blev de ganske bestyrtede; Saal
at de allesammen stiftede Farver i deres Ansigt,
og som den yngstes Deilighed derved blev me-
get større end før, saa blev Sultanen ganske
forelsket i hende; Men deres Skamfuldhed var
saal stor, at de ikke kunde tale for sig, hvorud-
over Sultanen sagde: Jeg merker nof, at I
undseer eder for at fortælle det, og som jeg des-
uden selv veed det, saa skal i ogsaa blive forstaa-
net derfor. Hvad eder angaaer, sagde han til
den Yngste, saa har I onsket at blive min Ge-
mahl, I skal ogsaa virkelig være det fra denne
Dag af. Og hvad eder angaaer, sagde han
til de andre twende, saa skal eders Onste ogsaa
blive opfyldt; Thi min Mund-Kok, og Hofs-
Bager skal inden kort Tid have Brøllup med
eder. Den yngste Søster faldt strax need for
Kongens Fodder og sagde: Allermaadigste Her-
re! Mit Onste som Eders Majestæt er bekiendt,
har jeg ikun giordt af Skerts; Og jeg anseer
mig uværdig til dets virkelige Opfyldelse, hvor-
udover jeg beder allerunderdanigst om Forladelse.
De andre Søstre vilde ligeledes undskynde sig,
men Sultanen forhindrede dem derfra og sagde,
at der nu var intet andet ved at giøre, end at
jo deres Onster maatte opfyldes.

Den

Den 984. Nat.

Saaledes holdt Sultanen endnu samme Dag
 Brøllup med den yngste Søster, og han
 lod hende med stor Pragt erklære for Sultaninde i Indien. De andre tvende Søstre havde
 ligeledes Brøllup samme Dag, og det saa prægtig, som de efter deres Stand kunde tilkomme.
 Disse ældre Søstre betragtede derefter den store
 Forskiel, som var imellem dem og deres yngste
 Søster med en stor Misundelse, endført de
 dog havde faaet det, som de selv ønskede sig.
 Dog havde de ikke Tid til at tale derom med
 hinanden forend nogle Dage efter deres Brøl-
 lup, da de kom sammen i et Bad; Her be-
 gyndte de først at raadslaae om denne Sag, nu
 min Søster, sagde den ældste til den anden,
 hvad synes eder om vor yngste Søster, er hun
 ikke en Kvin til at være Sultaninde? Ja jeg
 maa tilstaae sagde den anden, at jeg ikke kan
 begribe, hvad der er hos hende, som Sultanen
 kunde blive forælsket i, hun er jo kun en Hav-
 Kat, og I veed selv, hvad Stand vi begge har
 seet hende udi. Skulde nu Sultanen just have
 falder paa at tage hende, fordi hun er nogle faae
 Alar yngre end vi, da er det en utilstrekkelig Rais-
 son, han havde jo gjort langt bedre, om han
 havde taget eder; Thi I er værd at ligge i Seng
 med en Sultan.

Min Soster soarede den ældste, lad os ikke tale derom; Thi jeg havde slet intet at sige paa hans Val, om han ikkun havde taget eder; Men at han just skulde falde paa at tage den Lumpne Es, det skær mig i mit inderste Hier-te, og jeg skal nok finde Leilighed til at henvne saadant, saa fremt I vil staae mig bie, hvilket jeg ikke twiler paa, efterdi det gaaer eder lige saa vel an som mig. De blev altsaa strax enige om at anvende deres fælles Kræfter enten til at foraarsage hende stor Hier-te-Sorg, eller og, om mueligt var, ganske at styrte hende need af Den Hoihed, som hun efter deres Tanker uværdig var ophojet til. Saa ofte de kom tilsammen, gik deres Discours intet ud paa andet, end hvad enhver af dem havde udfunden til deres skammelige Forsæts Guldbyrdelse, og der manglede dem ikke Anslag, men naar samme skulde sættes i Berk, fandt de saa mange Van-feligheder derved, at de ikke torde vove at betiene sig deraf. Ikke destomindre besøgte de dog Sultaninden tit og ofte og vidste overmaade godt at forstille sig, at hun ikke skulle fatte nogen Mistanke til dem, og Sultaninden paa sin Side opforte sig saa høflig og oprigtig imod dem, som det kunde forlanges af en Soster. Nogle Maaneder derefter gav Sultaninden tilkiende, at hun lavede til Barsel, og det er ikke at udsi-ge, hvor fornsiet Sultanen blev over denne Ti-dende; Som det nu snart blev bekjendt over den ganske Stad, saa kom de twende Sostre at af-legge

legge deres Gratulation hos Sultaninden, og med det samme begyndte at tale om den Jordes Moder, som hun i sin Tid havde fornoden, saamt bad hende at hun vilde udvælge dem dertil og ingen anden. Det skulle være mig en Fornoielse mine kiere Sostre, sagde Sultaninden, dersom Baller kom ikken an paa mig selv allene. Imidlertid begriber I selv, at jeg i dette Fald maas rette mig efter Sultanen min Gemahls Billie; Dog kan I lade eders Mænd streebe at faae det proponeret for Sultanen, og naar han igien taler med mig derom, saa værer forsikret, at jeg ei allene skal lade ham forstaae, hvor stor Forbielse han derved givt mig, men endog takke ham, fordi han har ladet Baller falde paa eder.

De bragte det ornsider saa vidt at de ved deres Patroner sik Sultanens Lofte, og da han derefter talede med Sultaninden derom, blev det ganste afgjort, at de tvende Sostre skulle betiene hende ved Barne-Fodselen, hvilket kort efter blev dem tilkiende givet. Nu besogte de Sultaninden med desto større Glæde, efterdi de havde troffen Lejlighed til at faae deres fordommelig Ondskab sat i Verk. Eiden kom endelig, at hun skulle føde, og hun blev lykkelig Forlost med en deilig og velskabt Prints, men han maatte være saa kion, som han være vilde, saa efterlod de dog ikke at udove deres Ondskab; De viflede den nysfode Prints ind i et Klæde, lagsde ham i en Kurv, og fastede ham ud i Kanalen, som

som gik forbi Slottet. Derefter bragte de en død Hunde-Hvalp for en Dag, og sagde oftestlig, at Sultaninden dermed var forlost. Denne uangenemme Tidende blev altsaa Sultanen forkynnet, og det havde falder ilde ud for Sultaninden, i sild Stor-Beziren ikke havde foreholdet ham, at han ei uden at begaae et slags Uretfærdighed kunde forlange, at Sultaninden meer end andre skulle fritages fra Naturrens forunderlige Virkninger.

Nu traf det sig, at en af Sultanens fornemste Minister gik og spadserede i Slots-Haven, da Kurven med den nyfodte Prins i, kom flydende i Kanalen, hvorudover han raabte paa en af Gartenererne, at de med deres Rive skulle see at faae den op paa Landet.

Den 985. Nat.

Det er ikke at beskrive, hvor hoiligt de formidrede sig, da de fandt et indsvobt levende Barn i bemeldte Kurv; Thi omendskont det var nylig kommen til Verden, saa kunde man dog allerede see paa dets Lineamenter, at det vilde blive meget smukt. Som nu denne Minister havde været gift i mange Aar og dog ikke var velsignet med nogen Livs-Arvning, saa lod han Gartneren bringe Barnet hiem, og i det han leverede det til sin Kone, sagde han til hende: Mit Hierte! Vi har ingen Born, see her, nu har

har Gud givet os et. Lad os for alting see til, at
vi faaer en Almme, som kan Almme det op; Thi
jeg vil tage mig det an, ligesom det var mit eget
Barn. Hans Kone gjorde sig en Fornsielse
af at bære Omsorg for Barnets Opdragelse,
og hverken hun eller han, fierde sig noget efter,
hvor det var kommen fra; Jeg kan vel slutte, sagde
han ved sig selv, at Barnet maa være udkast
af Sultanindens Gemak, men det er ikke min
Sag at undersøge, hvad der gaaer for sig, og
derved at stifte Urolighed, hvor Fred og Roli-
hed saa hoilic behoves.

Næste Aar derefter kom Sultaninden igien
i Barsel-Seng med en anden Prints, men de
tvende Sostre var endnu lige saa ubarmherti-
ge som forrige gang; Thi de udkastede Prints-
sen i Kanalen, og foregav, at Sultaninden
havde født en Kat til Verden. Denne Prints
blev ligeledes af forbemeldte Minister optaget og
tillige med Broderen opfødt. Over denne Sul-
tanindens Barsel-Seng, blev Sultanen me-
get heftigere forbittret end forste Gang, ja hun
havde vist nok bleven et Offer for hans Brede,
saa fremt Stor-Beziren ei ved sine fornuftige
Forestillinger havde afværget det. Aaret der-
efter kom Sultaninden atten i Barsel-Seng
med en Princesse, men som hendes tvende So-
stre ikke vilde holde op med deres fordommelige
Forehavende, forend de havde bragt hende i
Unaade, saa bar de sig ligeledes ad med denne

nysøgte Princesse, ikke desto mindre blev hun dog af forbemeldte Minister optaget, og med Omhyggelighed opfødt. Denne gang foregav de, at Sultaninden havde født en Maanedss-Kalv. Da nu Sultanen sikkert Esterretning om saadant, blev han saa forbittret, at han strax sagde: Hvad? Er saadan en Kone værd at sove hos mig, som opfylder mit Pallais med lutter uhorlige Banskabninger? Nei, det skal aldrig i Evighed skee. Hun maa selv være en Banskabning og et hæsligt Spogelse, og jeg staarer færdig at udrydde saadanne; Hvorpaa han befalede Stor-Biziren at foranstalte hendes Henrettelse.

Stor-Bizieren og de nærværende Minister faldt samtelig need for Sultanens Fodder, og bad ham at igienkalde denne Dom, og i det Stor-Biziren sorte Ordet, sagde han til ham: Allernaadigste Herre! De maa betragte, at de Love, som fordommer til Dode, sigte allene til Misdæderes Afstraffelse; Men nu er Sultanindens ulykkelige Barsel-Senge ingen Misgierninger; Thi hvori kan man sige hun har contribueret noget dertil? Desuden er det en Sag, som er vedersaret mange Koner tilforn, og det vises endnu ved den dagelige Erfarenhed. Altisaar er hun vel at beklage, men ikke at straffe; Og den Bedrovelse hun maa være bestædt udi, at leve sin øvrige Tid i Eders Majestæts Unaade, er hende jo Straf nok.

Sultanen slog i sig selv og betrægtede Ubiligheden i sin affagde Dom, saa maa hun da leve, svarede han, men dog med de Bilkor, at hun mere end en gang om Dagen skal have Aarsag at ønske sig Døden; Der maa opbygges et lidet Skuur ved Dorren af den fornemste Mosqvee, med et lidet aaben vindue paa, hvori hun skal indsluttes, paa det enhver Musel-Mand kan spytte hende i Ansigtet, naar han efter forrcettet Bon gaaer ud af Mosqveen; Hvad hendes Kleder angaaer, saa maa de være ganske grove og gemene, og dersom nogen forsommer at spytte hende i Ansigtet, saa er min Billie at den samme skal udstaae selv samme Straf; I saadan Henseende skal der ordineres nogle, som kan have Opsigt dermed. Den Alvorlighed, med hvilken Sultanen udtalede disse Ord, forhindrede dem at giore nogen videre Forbon for hende, og altsaa blev hans Besaling til de twende Sostres største Hornsielse fuldfort. Om nu endskjont Sultaninden virkelig ikke havde fortient saadan Ertractamente, maatte hun dog taalmodig tage derimod, saa snart hun kom op af sin Barsel-Seng; Imidlertid led hun denne Spot med en besynderlig Frimodighed, og de, som domte fornuftigere om en Ding end gemene Folk, havde største Medlidenhed med hende.

Den 986. Nat.

Begge Printserne og Prinsessen blev imidler-
tid af forbemeldte Minister opdraget, og
som der strax i deres Opvoxt var noget ret Kon-
geligt hos dem, saa bar baade ham og hans Ko-
ne stor Kærlighed for dem; Den ældste Prints
gav han det Navn Bahman, og den anden det
Navn Perviz, hvilke Navne de gamle Konger
i Persien have fort. Princessen fik det Navn
Pariza, som ligeledes var et Navn, som man-
ge Dronninger og Princesser i Persien havde
havt. Han forsømte og ikke at lade dem opnære
i de fornødne Bidenskaber, som Historien, Geo-
graphien og Poesien, ja endog i mange hemme-
lige Bidenskaber, og de tiltog saa overmaade
stærk i deres Studeringer, at deres Informator
maatte tilstaae, de opnaaede en temmelig hei
Grad, om de saaledes vilde blive ved at avan-
gere. I Friheds-Timerne bleve de exercerede i
Musiqven og Synge-Kunsten, og da de bleve
noget ældre lærde de at ride, og derhos at gio-
re alle de exercitia, som man ved Hæste fornoder
sig med. Som nu denne Minister var temme-
lig til Alarene, saa besluttede han at tage sin Als-
steed fra Hoffet, og til den Ende fiopte sig en
liden Lyst-Gaard med tilhørende Have, Skov
og Eng, som laae ikke langt fra Byen. Byg-
ningen i sig selv stod ham ikke an, hvorudover
han lod den needrive og af ny opbygge, saale-
des soan han bequemmeligst syntes. Strax ved
Has-

Haven lod han indmure en stor Dyre-Have,
hvor Printserne og Princessen funde divertre sig
med Jagten, naar dem hystede.

Da nu denne Bygning fuldkommen var i
Stand og med fornødne Meubler forsynet, faste-
de han sig need for Sultanens Fodder, og ef-
ter at han havde forestillet ham, hvor mange Aar
han havde giort Dieneste ved Hoffet, samt Den
Svaghed, han nu i sin hoie Alder daglig var
incommoderet af, saa bad han om sin
Dimission fra Hoffet, hvilket Sultanen ikke
vilde nægte ham, siden han med hans lange tro-
Dieneste fuldkommen var fornsiet. Da han spurg-
te ham endogsaa, hvormed han skulde betonne
hans Trostab. Allernaadigste Herre! svarede
han: Jeg har saa vel i deres, som i deres Herr
Faders Tid oppebaaren saa mange Belgier-
ner, at jeg med samme fuldkommen er fornsiet,
og ønsker mig altsaa intet andet end at beholde
deres Maade til min Dod. Derpaa tog han
Afsted med Sultanen, og nogle Dage derefter
forsoiede han sig med begge Printserne og Prin-
cessen ud paa sin Lyst-Gaard; Hvad hans Ko-
ne angaaer, saa var hun allerede for nogle Aar
siden ved Dodden bortfaldet, og selv havde han
neppe opholdt sig sex Maaneder paa Palladset,
forend han med saa pludselig en Dod blev over-
faldet, at han ikke fik Tid til at give Printserne
nogen Efterretning om deres Fodsel, hvilket han
dog ganske vist havde foresat sig.

Efter hans Dod var nu Printserne og Princessen allene, og som han efterlod dem stod Rigdom, havde de nok til deres rigelige udkomme, og levede saaledes ganske enige med hinanden. Printserne lod sig ikke se ved Høfset til den Ende, at de vilde tragte efter høie Charger. Da nu de toende Printser engang var ude paa Jagt, og Princessen var allene hjemme, hændte det sig, at der kom en Kone af den Muselmaniske Religion ind paa Gaarden og forlangede at giøre sin Bon, dette blev anmeldt for Princessen og hun befalede strax, at man skulde vise hende ind i Capellet, samtidig efter forrettet Bon vise hende omkring paa Lyst-Gaarden og i Haven, og endelig lade hende komme ind til Princessen for at tale med hende. Hun blev altsaa alle Steder vist omkring, og da hun endie havde besøgt alle Ting, ledte man hende i en Sahl, hvor Princessen var.

Den 987. Nat.

Saa snart Princessen saae hende komme ind af Dørren, sagde hun til hende, kom nærmere min kære Moder og sæt eder need hos mig. Det er mig flært at have funden Veilighed til at tale med saadan et Menneske, der ganske har overgiver sig til vor Herre. Da de nu havde sat sig need paa en Sofa, lod Princessen sine Tomfruer bære nogle Rager og adskillige slags Frugter ind. Imidlertid de spisede, gjorde Princessen

cessen adskillige Spørsmaal til hende om hendes Guds-Tjeneste, og i Særdeleshed om de Regler, som hun i Henseende til sin Levemaade i-agttog, hvilket hun altsammen meget artig og fornuftig besvarede. De kom derefter af en Discours i en anden, saa at hun omsider faldt paa, at spørge hende, hvorledes hendes Lyftgaard besvoldt hende? Maadige Frue! svarede den andægtige Kone; Man maatte have en slet Forstand, i Fald man vilde dadle noget derpaa; Thi det er ikke allene prægtig og net indrettet, men endog forsynet med smukke Meuhler: og hvad Haven angaaer, saa er den saa behagelig som nogen kan være. Dog maatte det tillades mig at sige, at dersom der fandtes Tre Ting endnu, saa var det altsammen efter mine Tanker uforlignelig. Hvad er det for Tre Ting svarede Prinsessen; Thi dersom det er muligt at faae dem, skal jeg ikke spare Umage eller Bekostning derpaa.

Maadige Frue! sagde Konen, det der faties, er for det første en Fugl, der kunde snakke, denne Fugl kaldes Bubulhezar, og har den Egenskab hos sig, at den lokker alle de Fugle til sig der omkring i Egnen, som synger behagelig, hvilket da ville blive fornuftigt at høre paa. For det andet fattes der et Treæ, som kan synge, og for det tredie et slags gunlagtig Band, hvilket har den Egenskab, at, naar man kommer en Draabe deraf i et Bækken, breder det sig ud og staarer op med en Spitsmidt i, som

springer op i Beiret og falder need igien i Baekfenet. Alé min Hierte Moder! raabte Princessen; Jeg takker eder for denne Efterretning, og jeg er eder overmaade forbunden, i Fald I vil give mig Anvisning, hvor disse tre Ting ere at bekomme. Jeg maatte, sovarede Konen, giøre mig uværdig til alt det gode, som de beviser mig, om jeg vilde negte den forlangte Efterretning. Jeg kan altsaa have den Ere at berette, at de tre Ting, som jeg har talet om, findes paa Grændserne af det Kongerige imod Indien, og den, som bliver stikket efter det, har ikke nödig at være mere end Five Dage underveis. Maar han kommer der, kan han ikkun spørge den første, som han møder, hvor den talende Fugl, det syngende Træ og det guulagtige Vand er at finde, saa bliver ham der strax viist. Da hun havde givet hende denne Oplysning, tog hun Afsked og gik bort.

Princessen Pariza sogte nok at erindre sig de Omstændigheder, som hende blev foresagt; Men hun syntes dog ikke at den Oplysning var tilstrekkelig nok, i Fald man skulle være vis paa ei at giøre Reisen forgieves; Ikke destomindre vilde hun dog ikke lade hende falde tilbage, men trakte det ligesom ind i sin Hukommelse, hvad hun allerede vidste, paa det hun ikke skulle glemme noget deraf. Da nu Printserne kom hjem af Jagten, fandt de Princessen siddende i dybe Tanke, og de kunde ikke begribe, hvor det kom

sig, at hun ei med sin sædvænlige Munterhed
dog imod dem. Hierte Søster! sagde derfor
Prints Bahman, hvad skader eder? Er Jupas
sejig? Har man fortornet eder? Eller er noget
ulykkeligt eder vedvarende? Sig os hvad det er,
at vi efter vores Skyldighed kan gaae eder til
Haande. Princessen blev endnu nogen Tid sid-
dende i samme Positur, men begyndte dog om-
sider saaledes at svare: Hierte Brodre! jeg ska-
der intet. Printsen foreholdt hende Dernæst, at
det var umuelig hun jo maatte skade noget, si-
den hun var saa needslaget i sit Sind, og der-
for bad hende ikke at dolge det for dem, med
mindre hun nu vilde renoncere paa den Eenig-
hed og bestandige Vensteb, som der fra de spæ-
de Aar havde været imellem dem. Princessen,
som var langt fra saadanne Tanker, funde nu
ikke længer holde sig, at hun jo maatte give dem
folgende Svar: Kiere Brodre, naar jeg har
sagt at jeg skader intet, saa har jeg sagt samme
i Henseende til min egen Person, efterdi jeg vis-
selig anseer det for en Sag af Bigtighed.

Den 988. Nat.

Teg skal snart, sagde Princessen fremdeles,
sige eder hvori det bestaaer. Jeg har sted-
se bildt mig ind, og tilligemed eder troet, at den
Lyst-Gaard som vores Fader har efterladt os,
var i saa fuldkommen Stand, at der ikke mang-
lede noget, og dog alligevel har jeg i Dag for-
num-

nummere, at der fattedes trenende Ting, og der
som samme tre Ting var derhos, saa var det
ingen Lyst-Slot i den ganste Verden, som kunde
de lignes derimod. Hun fortalte dernæst, hvad
disse tre Ting var, samt hvad Nariter der var
ved dem, og forglemte derhos ikke at berette af
hvem hun havde faaet denne Efterretning. Hun
forestilte dem ogsaa at de muligt ikke ansaaet
denne Sag af saa stor Bigtighed, som hun
men paastod tillige, at hun ikke kunde blive ret
fornsiet, forend hun sic dem.

Hierte Soster! svarede Prints Bahman:
Der er ikke noget, som ligger eder Magt paa,
at vi jo tager Deel derudi, og altsaa skal det
ikke maangle, at vi jo skal giøre vor høerste Flid
for at bringe det til Veie, sig mig ikkun Staer
det hvor det er, og Veien jeg skal tage, saa vil
jeg tage Sagen paa mig, og i Morgen tilig bes
give mig paa Reisen. Hiente Broder! svarede
Prints Perviz: Det gaaer ikke an, at I kan
saalenge være fraværende, efterdi I, som den
ældste Broder, er ligesom Hovedet for os, men
vores Soster kunde i dette Fald bedre betiene sig
af mig, og jeg forsikrer, at jeg skulle udrette
min Commission med vederborlig Alervaagen-
hed. Prints Bahman svarede, at han ikke
tvilede paa, han jo kunde forrette det lige saa
godt som han, men det var en afgjort Sag,
at han vilde selv paatauge sig denne Reise, og
altsaa lavede han endnu samme Dag sic Reise-

Eoi

Sei til. Da nu Prints Bahman Morgenen
derefter vilde begive sig paa Reisen, og havde
taget Afsted med sine Godstende, raabte Prin-
cessen til ham, stiig igien need af Hæsten, hier-
te Broder! sagde hun; Thi jeg forstilte mig ikke
de Banskeligheder, som var ved denne Reise,
og jeg vil heller astaae fra min Begiering, end
derved skytte eder i Fare, og mig selv udi Frygt
for at miste eder.

Prints Bahman loe af hende, og sagde,
at den Resolution, som han havde fattet, vilde
han blive ved, han var af de Tanker, at det var
allene ulykksalige Mennesker, som var underka-
stet saadan Tilfælde, som hun frygtede for, og
endført han ikke just kunde sige, enten han
var iblant deres Tal eller ikke, saa syntes han
dog, at han var ligesaa vis paa at slippe fri,
som at gaae Faren i Mode. Han leverede hen-
de derpaa en Kniv, og sagde, at hun ofte kun-
de see til den imedens han var borte. Saalæn-
ge den holdt sig blank, saa skadte han intet,
men naar der dryppede Blod Draabeviis need
af den, saa var det et Tegn til at han var død.
Hernæst begav Prints Bahman sig paa Rei-
sen, og efter at han Eive Dage havde fortsat
sin Reise, kom han til en gammel Mand, som
formedelst sit lange Haar og Skieg saae meget
hæslig ud. Denne Mand var en Dervis eller
Munk, som for mange Aar siden havde slaaet
sit Sind fra Verden, for allene at overgive sig
til

til Gud, hvorudover han der havde sig en lidet
Hytte, som han i sin Enighed betiente sig af.
Som nu denne Mand var den første, som
Printsen havde modt, saa steeg han need af sin
Hæst, og i det han holdt den i Tømmen, givt
han hen til ham, og sagde: Min kiere Fader!
Gud forlænge eders Dage, og opfyldt eders
Hiertes Begiering. Den gamle Dervis svarede
ham vel paa sin Helsen, men dog saa munke-
lende, at Printsen ikke kunde forstaae hvad han
sagde, hvilket kom deraf, at Skiegget paa
Over-Læben bedækkede Mundten og hindrede
ham i sin Udtale. Nu var det Printsen meget
om at giøre, at faae den Efterretning af ham,
som han forlangede; Hvorfor han i en Hast tog
en skarp Kniv op af Tømmen, og skar ham over
Skiegget bort, hvornest han sagde: Nu min go-
de Dervis! Dersom I havde et Speogl, saa
skulle I see, at I er bleven langt yngre end I
var for; Thi nu kan man see hvad I er, men
tilforn kunde man ikke kende eder.

Den 989. Nat.

Den gamle Dervis takkede Printsen for sin
Tjeneste, og sagde: Maadige Herre! Jeg
kiender eder ikke, men I maa være hvo I væ-
re vil, saa er jeg eder forbunden for eders Tjæ-
neste, og jeg er bered til at tjene eder i alt hvad
jeg kan. I har vel ikke omsonst stiget need af
Hæsten, sig mig deraf hvad I forlanger, saa
skal

Skal jeg vise eder den Eieneste, jeg formaer.
 Min gode Dervis, svarede Printsen: Jeg kom-
 mer lang Veis fra, og søger, Den talende Fugl,
 Det syngende Træ og Det guulagtige Band, og
 jeg veed, at det findes her, men Stædet hvor
 det findes, veed jeg ikke accurat; Skulde I alt-
 saa vide det, saa siig mig det, paa det jeg ei-
 skulle giøre min lange Reise forgieves. Som
 nu Printsen merkede, at den gamle Dervis ved
 disse Ord skiftede Farver i sit Ansigt, slog sine
 Hine need, og blev ganske alvorlig i Stæden for
 at svare ham, saa sagde han fremdeles: Det
 synes, ligesom I har forstaaet mig, siig mig der-
 for, om I kan give mig nogen Esterretning der-
 om eller ikke. Den gamle Dervis svarede om-
 sider saaledes: Beien som I spørger mig om,
 er mig meget vel bekjendt, men den Kierlighed, som
 jeg bær til eder formedelst den Eieneste, I har
 giort mig, sætter mig i Twivl, om jeg skal sige
 Det eller ikke. Printsen spurgte ham, hvad der-
 til kunde være Alarsag, og den gamle svarede,
 at det var for den betydelige Fares Skyld, soni
 han med sit Forehavende underkastede sig. Der
 har, sagde han, mange andre Herrer tilspørn
 spurgt mig om det selv samme, men de har alle
 maatter bukke under Deres Forsæt, endskjont de
 har været nok saa mandige og velbevæbnede
 som I. Jeg har vel stræbt at raade dem ders-
 fra, men de har ikke været at overtale, hvorud-
 over jeg har maatter vise dem Beien, men jeg
 kan forsikre, at ikke en eneste er kommen tilba-
 ge med Livet. Prints
D D 5

Prints Bahman lod sig ikke herved af-
 strække, men sagde: Jeg troer ganse gierne,
 at eders Maad er oprigtig, og i den Henseende
 talter jeg for eders Godhed; Men den Fare,
 som I taler om, maa være bestaffen hoordan
 den vil, saa er den dog ikke god for, at brin-
 ge mig til at staae fra mit Forsæt. Gris-
 ber mig nogen an, saa har jeg Baaben til
 at forsvare mig med, og jeg troer, at jeg nok
 har saa stor Courage, som nogen anden. Got,
 svarede Dervis, men naar nu de som anfalder
 eder, ikke er at see, hvorledes kan I da værge
 eder mod usynlige Fiender? Prints Bahman
 lod sig endnu ikke overtale, men forlangede ik-
 Kun Esterretning om Beien, og sagde derhos,
 at det øvrige maatte være hans Sag. Den
 gamle Dervis merkede altsaa nok, at hans Er-
 indringer var forgieves, hvorudover han greeb
 need i en Sæk, som han havde hos sig, og tog
 en Kugle deraf, hvilken han leverede Prints'en,
 og sagde: Denne Kugle kan I kaste ud for eder,
 naar I er kommen op paa Hæsten, og som den
 bliver ved at lobe saa længe, indtil den kommer
 til det nederste af et Bierg, saa kan I ride bag
 efter. Der hvor den standser, kan I stige af
 eders Hæst, og faste Tommen omkring Halsen
 paa den, og lade den staae; Thi den bliver
 staaende paa samme Stæd, og venter paa eders
 Tilbagekomst. Naar I stiger derind, saa seet
 I strax en stor Mængde store sorte Stene, og
 dernæst faaer I en forvirret Allarm at høre fra

alle

alle Sider, som angriber eder med mange slags spodiske Ord, hvilket skeer for at betage eder Modet og Kraesterne til at stige høiere. Men tog eder vel i Agt, at I ikke bliver bange, og i Serdeleshed, at I ikke vender Hovedet om for at see eder tilbage; Thi ellers bliver I strax forvandlet til en sort Steen: Og alle de sorte Ste-
ne, som I saaeer at see, har voeret lige saadanne Herrer, som I, der har haft samme Forsæt, men ikke opnaact deres Onste. Tager I eder nu saa vel i agt, at I kommer oven paa Bier-
get, saa finder I der et Fugle-Buur med den omtalte Fugl udi, og denne Fugl kan I siden spørge om Dræet og det guulagtige Band, saa siger den eder strax hvor den er at finde. Nu har jeg sagt eder baade hvad I skal gisre og la-
de, og det er altsaa al den Esterretning I behøver.

Den gamle Dervis bad ham endnu at be-
tænke sig og ei sætte sit Liv udi Fare, men som Printsen absolute vilde forsøge det, saa tog han Afsted med ham, takkede ham for hans Under-
visning, og sagde, at hvad hans Erindringer angik, da skulde han noie tage sig i Agt, at han ei saae sig tilbage, og han haabede, at naar han kom tilbage, skulle han endnu mere takke ham for sin Dieneste. Derefter satte han sig til Hest, og fastede Kuglen for sig, hvilken blev ved at løbe, og Printsen gav sin Hest af Spo-
rene for at kunde komme efter.

Den

Den 990. Nat.

Som nu Kuglen ved det nederste af Bierget blev liggende stille, saa steeg Printsen af, og efter at han havde betrættet Bierget og observeret de sorte Stene, som der stod omkring, begyndte han at stige op paa Bierget, men han var neppe kommen nogle Skrit frem, forend han hørte det, som den gamle Dervis havde fortalt ham, og det uden at see nogen for sine Dine. Nogle sagde: Hvad vil denne ubesindige gaae hen? Hvad vil han forrette? Andre sagde: Holt ham an! lad ham ikke gaae længer, tag sat paa ham, slaae ham ihiel, og saa fremsdeles, atter andre raabte og kaldte ham en Tyr, Rovere, og en Mordere, andre derimod spottede ham og sagde: O nei, giv ham intet Dnt, lad kuns den lille Snut gaae, af jo, lad os levere ham Fugle-Buret. Men alt dette uagter, steeg Prints Bahman dog frimodig op i Begyndelsen, siden fordoblede de deres spodste Tummel og gif ham saa nær, baade for og bag, at han ikke funde andet end indtages af Forstrekelse. Nu begyndte hans hele Legeme at zittre og bæve, og som han merkede, at hans Been neppe funde bære ham, saa blev han derover saa forvirret at han forglemte den gamle Dervis Erindring, og vendte om for at gaae tilbage igien. I dette Dieblik blev han forvandlet til en sort Steen, og hans Hæst som stod neden for Bierget vederfaredes ogsaa samme Forandrings

dring. Immedens Prints Bahman var borte,
 havde hans Søster Princesse Parizade stedse
 baaren den Kniv hos sig, som han ved sin Bort-
 reise leverede hende, og hun forsømte ikke hver
 Dag at see paa den, for at faae Efterretning
 om han var levende eller død, og det var hende
 hidindtil en stor Hornsielse at være forsikkret om
 hans Belgaaende, men da hun paa denne ulyk-
 salige Dag saae, at der dryppede Blod need af
 Kniven, blev hun saa bestyrket og bedroved, at
 hun strax fastede Kniven fra sig og raabte: ÅE
 min Broder, skal jeg nu ikke mere see eder! ÅE
 jeg ulyksalige hvorfor vilde jeg tale om disse Ting
 med ham? Og hvad laae der mig Magt paa, enten
 den andægtige Kone fandt Behag i vores Lyst-
 Gaard eller ikke? Give Gud, at jeg aldrig var fals-
 det paa disse Tanker! Du hykkelske Ricerling og
 bedrageriske! er det Taffken for den Godhed jeg be-
 viste dig. Hvad Prints Perviz angik, saa var
 han ikke mindre bedrovet end Princessen over
 det ulyksalige Dodds-Fald, men som han dog
 mærkede, at hun endnu havde Længsel efter de
 foromtalte Rariteter, saa sagde han til hende:
 Hierte Søster! Det er forgieves at beklage vo-
 res Broders Dod; Thi vores Graad og Klage
 kan ikke give ham Livet igien. Imidlertid seer
 vi, at den andægtige Kone har talet Sandhed,
 og hvo veed om vor Broder ikke selv er skyldig
 i sin Dod? Jeg tilbod mig jo at ville paatauge
 mig denne Reise i hans Sted, og jeg er endnu
 færdig til at oprette min Forsommelse; Thi
 hans

hans Reises ulykksalige Udfald skal ikke holde
mig derfra.)

Princessen giorde alt hvad hun funde for
at bringe ham paa andre Tanker, men han var
ved alle hendes Forestillinger ubevægelig. For
hans Vorltreise, leverede han hende en Perles-
Krantz af Perler, og sagde: Seed denne Rosens-
Krantz for mig, medens jeg er borte, naar I
nu seer, at de sidder fast, saa er jeg levende,
men dersom de derimod ruller af, saa er jeg død,
hvilket jeg dog vil haabe ikke skal skee. Han be-
gav sig dernæst paa Reisen og kom efter Tive
Dages Reise til forbemeldte gamle Dervis;
som han ligeledes bespurgte sig med, hvor den
talende Fugl, det syngende Træ, og guulagtige
Band var at finde. Den gamle Dervis gior-
de ham de selv samme Forestillinger som hans
Broder, og sagde derhos, at en ung Cavailleer,
som saae ham meget liig, var for nogen Tid siden
reist dertil, men omendstient han baade viste
ham Veien og underviste ham om, hvad han
havde at iagttage, i Fald han lykkelig skulle fuld-
fore sit Forehavende, saa var dog hans Udeblivel-
se et Bevis paa, at han, saa vel som mange
andre, for ham, havde sat Livet til. Min kiere
Dervis! svarede Prints Perviz: Jeg veed no^t,
hvem I taler om; Thi den samme Person var
just min Broder, og jeg har vis Esterretning
om, at han er Død, men paa hvad Maade,
er mig ubekjendt. Dette kan jeg sige eder,

sva-

svarede Dervis, han er forvandlet til en sort Steen, og denne Fordandling kan I ogsaa vente eder, i Fald I endnu ikke vil lade eder overtale til at afstaae fra eders ulyksalige Forsæt.

Den 991. Nat.

Hvor meget den gamle Dervis søgte at raade ham derfra, saa blev han dog bestandig ved sit Forsæt, og derfor bad, at han ictkun vilde give ham den Esterretning, han forlangede, hvorudover den gamle omfider maatte seie ham i sin Begiering, og efterat han havde facet en Kugle til sin Bevisere, satte han sig til Hæst og tog Afsted med bemeldte Dervis. Som nu Kuglen løb i en overmaade sterk fart, saa maatte han give Hæsten af Sporene for at følge efter. Omfider standsedde den ved det nederste af Bierget, og altsaa steeg Prints Perviz ned af sin Hæst, hvorefter han begav sig op paa Bierget, men han var neppe kommen fem eller sex Skrit op, forend han hørte den sedvanlige Tummel, og i det en raabte bag efter ham: Holdt du Fordovene, hvor vil du hen? Saalæv Printsen saa forbittret, at han forglemte den gamle Dervis Formaninger, trak sin Sabel ud og vendte sig omkring for at ville hævne den Spot man gjorde ham. Men han havde neppe seet, at der var intet uden den blotte Rost, som forfulgte han, forend han i samme Dieblik tillige med sin Hæst blev forvandlet til en sort Steen.

Print-

Princessen Parizade forsomte imidlertid ikke at erkÿndige sig om hendes Broders Skiebsne, og det er ikke at beskrive, hvor inderlig bedrøvet og forskrækket hun blev, da hun paa samme Dag, af det Tegn, han havde givet hende, saae at han var ombragt. Imidlertid forsomte hun ikke Tiden med unyttige Klagemaal, men besluttede strax, at hun Morgenen derefter vilde klede sig i Mands Klæder, og, efterat hun havde forestilt sine Folk, at hun ikke vilde blive længe borte, da lige saa bevæbnet, som hendes Brødre at begive sig paa Reisen. Dette gik ogsaa virkelig for sig, og som hun vel var vant til at ride, naar hun var paa Jagten, saa kom det hende ikke heller besværligt efter Tive Dages Reise at naae det Stæd, hvor den gamle Dervis opholdt sig. Her steg hun need af Hæsten, og sagde: Min Eiere Dervis! Det maatte tillades mig lidet at hvile mig hos eder, og dernæst vil jeg bede, at I giver mig Oplysning, om der ikke her i Egnen findes en Fugl, som kan tale, et Træ, som kan synde og et slags guulagtig Vand. Madame! svarede Dervis, jeg kan let høre paa eders Rost at I er et Fruentimmer, endstiont I haver Mands Klæder paa, og altsaa takker jeg desto mere for eders Hilsen, hvad ellers de tre Ting angaaer, som I spørger om, saa veed jeg nok, hvor de er at finde, men jeg maatte først vide, i hvad Henseende I spørger derom, forend jeg kan svare videre. Min ærlige Dervis, svarede Princessen:

sen: Man har givet mig saa herlig en Beskrivelse derpaa, at jeg brænder af Begierlighed efter at erlange dem. Madame! sagde derpaa Dervis: Man har vel derudi sagt eder Sandhed, efterdi det er langt herligere, end man kan beskrive det, men man har derhos fortjet de Vanskeligheder, som der er ved at faae dem; Thi dersom I forud havde vidst dem, saa havde I ikke paataegt eder denne Reise. Tro mig, naar jeg siger, at det vil koste eders Liv, og lad saadant overtaale eder til at vende om igien; Thi jeg vil ikke have nogen Deel i eders ulykksalige Undergang.

Den 992. Nat.

Min kiere Fader, svarede Prinsessen: Jeg kommer lang Veis fra, og det skulle sædels smerte mig om jeg med usortet Sag skulle tage tilbage igien, og altsaa er jeg ikke tient med, at I snakker mig en Haaben for af den Fare, man er underkast for at miste Livet; Thi dette veed jeg allerede, og I gjorde mig derfor en Tjeneste, om I uden nogen vidtløstig Omsøsb vilde sige mig, deels hvad Bei jeg skal tage, og deels hvori de Vanskeligheder bestaaer, som kan mode mig, paa det jeg deraf kan domme, om jeg i dette Falde kan forlade mig paa mit Mod, Tapperhed og Kraft eller ikke. Nu kunde den gamle Dervis ikke længer negte hende sin Begeiring, og altsaa gav han hende den selv samme Underretning som hendes Brodre forhen havde faaet,

E. en M. III. B. Eee

faæt, og han forglemte ikke omstændelig derhos at beskrive Faren, som man underkastede sig, for dermed at forstrekke hende, og faae hende til at afstaæ fra sit Forsæt; Ligesom han og bezrettede hende, at de sorte Stene, som hun sikk at see, var lutter Cavaillerer, som dertil var forvandlet, og dette Diesyn, sagde han fremdeles, kan allene være nok til at dæmpe eders umaaadelige Begierlighed; Thi som de ikke har fundet holde sig, at de jo har maatter see sig tilbage, forend de erobrede Buret, saa har de ogsaa maatter taale, hvad der folgte paa.

Princesse Parizade svarede, saa vidt jeg af eders Discours kan begribe, saa bestaaer hele Kunsten derudi, at man ikke forstrekkes over den Tummel man hører, og dernæst at man ikke seer sig tilbage. Hvad det sidste angaaer, saa mener jeg nok at skulde holde det, men i Henscende til det andet, vil det komme an paa et Forsøg; Thi jeg maatilstaae, at samme er af den Beskaffenhed at det kan jage den allermindigste en Frygt ind. Imidlertid maatte jeg dog spørge, om man i dette Tilfælde, saavel som i alle andre, maa betiene sig af Listighed. Hvad skulde det være for Listighed, sagde den gamle Dervis: Jeg bilsder mig ind, svarede Princessen, at den som jeg tilstoppede mine Øren med Bomuld, kunde jeg derved slippe fri for den største Tummel, og altsaa blev mit Sind ogsaa destomere rolig. Madame! svarede Dervis: jeg veed ikke, om nogen allerede har brugt saadan Forsig-

tighed, men det veed jeg, at de, som er reist dertil, er ei kommen tilbage igien. Skulde I derfor blive bestandig i eders Forsæt, saa kan I vel prøve samme, endskjont jeg dog ikke troer at det hielper noget. Min kiere Fader, sagde Princesseen, hvorfor skulle jeg ikke blive ved mit Forsæt, saalænge jeg har et godt Haab om, at det faae et lykkelig Udfald? Altsaa er der intet mere til overs, end at I figer mig Beien, som jeg skal tage. Den gamle Dervis leverede hende derpaa en Kugle, som han skulle faste for sig, og denne skulle hun folge som en sikker Bei-Biser.

Efterat nu Princesseen havde taget Afsked, med den gamle, og takkede ham for hans givne Efterretning, satte hun sig til Hest og lod Kuglen lobe forud til et Tegn at rette sig efter. Kuglen blev som sædvanlig liggende stille neden ved Bierget, og som Princesseen tvilede ikke paa, at dette jo var det rette Stæd, saa steg hun need af sin Hest, for at faae sit Forehavende sat i Bæk. Det første hun tog sig for, var at stoppe sine Øren til med Bomuld, derefter gik hun frem og tilbage ved Bierget, for at see hvor hun bequemligest kunde stige op, og endelig satte hun Mod i Brostet, og ret med Heroiske Trin steg op af Bierget. Hun kunde vel høre noget af den sterke Tummel, der var omkring hende, men Bomulden tog alligevel det meste af, indtil hun kom noget høit op paa Bierget; Thi da blev Tummelen langt sterkere end forhen, men endskjont hun her maatte høre mange spod-

Se Talemaader fordi hun var et Fruentimmet, saa fierede hun sig dog aldeles intet derefter, stield mig ud, sagde hun ved sig selv, band mig og sig det om mig, som er endnu langt slemmere, det ansegter mig intet, jeg leer ikke af det altsammen; Thi det er mig mere om at gisre, at komme op paa Bierget. Om sider kom hund saa høit i Beiret, at hun kunde see Fuglen, som sad i Buret. Denne Fugl, i hvor liden den var, begyndte end ogsaa, at ville jage hende en Frygt ind, ligesom den kunde have aftalt det med de andre; Thi saa snart den saae hende komme, raabte den strax med en grov og føl Rost: Pak dig bort igien du Mar, og kom her ikke. Men Princessen var aldeles ikke bange for nogen Ting, allerhelst da hun saae det for sine Dine, som hun gjorde sig Umage for, hvilket langt heller opmuntrede hende til at skynde sig, og fordobbledе sine Trin.

Den 993. Nat.

Saa snart hun nu var kommen oven paa Bierget, løb hun, uden at see sig tilbage, lige hen til Fuglen, lagde sin Haand paa Buret, og sagde: Fugl! Jeg har erobret dig imod din Billie, og du skal ikke slippe mig igien af Hænderne. Efter at nu Parizade havde taget Bomuldet ud af sine Orene, begyndte Fuglen saaledes at tale til hende: Dappere Dame! Bliv ikke vred, at jeg gjorde dennem Compagnie,

gnie, som misundte mig min Frihed; Thi om-
endstiont jeg var indelukt i et Buur, saa var
jeg dog foensiet med min Skiebne, og som
Skiebnen har fordømt mig til at være en Slave,
saa erklærer jeg, at jeg, langt heller vil have
eder end nogen anden i Verden til min Herfer-
inde, som saa mandig har erobret mig. Ja jeg
gior eder fra dette Minut af min Trostabs-Eed,
ligesom jeg og skal vise en bestandig Underda-
nighed i Henseende til alt hvad I befaler mig.
Jeg veed meget vel hvo I er, og jeg kan sige
eder til Esterretning, at I ikke kiender eder selv
for det I er: Men den Dag skal komme, da
jeg skal giøre eder saadan en Tieneste, som I
paa nogen Maade skal blive mig forbunden for.
At jeg nu kan faae Leilighed til at give den første
Prove paa min Lydighed, saa lad mig vide hvad
I for nærværende Tid forlanger af mig.

Princessen svarede ganste fornøiet: Fugl!
Det har billig ogsaa været mine tanker, at for-
lange mange Ting af dig og derfor er jeg glad, at
du i Forveien har forsikret mig om din Lydighed.
Forst har jeg fornummen, at her skal være no-
get gnuagtigt Band, der skal have en besynder-
lig Egenstab hos sig, og altsaa vilde du for alle
Ting sige mig, hvor det er at finde. Da nu
Fuglen derom havde givet hende den forudsøgne
Esterretning, gif hun og fyldte en Sølv-Fla-
ske, som hun havde taget med sig. Derefter
gif hun igien tilbage til Fuglen, og spurgte om
det syngende Træ, hvilket ligeledes blev hende
ans

anvist; Men som hun sandt det baade alt for tykt og alt for heit til at bære med sig, saa beslagede hun saadant for Fuglen, som da berettede hende, at det alt var nok, naar hun allene tog en Green deraf; Thi naar samme blev plantet need i hendes Have, vorste det i en Hast, og blev ganske stort.

Da nu PrincesSEN havde faaet de trendte TING i sin Magt, som den andægtige Konge havde opvakt en Begierelighed hos hende efter, saa gik hun igjen hen til Fuglen og sagde: Min Fugl! Det som du hidindtil har gjort for mig, er endnu ikke nok. Du har været Alarsag til, at begge mine Bredre ere forvandlede til sorte Stene, og altsaa maa du see herhen, at de besfries fra saadan Forvandling. Her syntes det ligesom Fuglen ikke vilde lyde PrincesSEN i denne Post; Thi den begyndte virkelig at giore Sagen vanskelig, og sogte derved at undskynde sig derfra; Men PrincesSEN stod fast paa sin Begiering og sagde: Fugl! Kom ihu at du har erklæret dig for min Slave, at du er det virkelig, og at dit Liv staer i min Magt. Fuglen svarede: Jeg kan vel ikke negte det, men I maa derhos tro, at denne Ting er langt vanskeligere end de andre; Imidlertid kan I see eder om her i Nærvoærelsen, om der ikke staer en Kruske. Jeg seer den allerede, svarede PrincesSEN, hvorpaa Fuglen sagde, at hun skulle tage den til sig, og naar hun gik need af Bierget, skulle hun bestenke de sorte Stene med det som

som var i Krukk'en, hvilket var det eneste Mid-del for hende til at finde sine Brodre igien.

Princessen pakkede nu sine Sager ind, og forfoiede sig need af Bierget, og da hun kom der need, hvor de sorte Stene laae, bestenkede hun dem med Bandet af sin Krukke, hvilket havde den Virkning, at de i en Hast forvandlede sig til Mennester; Saa mange Stene hun tilforn saae, saa mange velskabte Herrer fandt hun nu for sine Dine; Hvad deres Hæste angik, saa blev de ligeledes forvandlet til deres forrige Skikkelse. Prints Bahman og Perviz, fiendte hun strax, hvorfor hun lob hen imod dem, tog dem i Favn, og sagde: Hvad gior I her? De svarede, at de var faldne i Sovn og var nu nylig oppoognet.

Den 994. Nat.

Mine kære Brodre! svarede Princessen: Eders Sovn havde vel varet til Domme-Dag, i Fald jeg ikke havde konmet. I kan vel erindre eder, at I er reist hertil, for at erobre den talende Fugl, det syngende Træ og det guulagtige Band, og at ved eders Ankunft har funden en stor Deel sorte Stene for eder, see eder nu omkring, om der er nogen af dem tilbage. De Herrer, som her staae omkring os, saa vel som I selv, vare alle forvandlede til saadanne Stene. Forlanger I nu at vide, ved hvad for et Mirakkel I igien har faaet eders forrige

Eee 4

Skif-

Skikkelse, saa kan jeg sige eder, at det er skeet ved det Band, som er i denne Kruske, hvilket jeg bestenkede eder med; Thi efter at jeg havde giort Fuglen til min Slave, og ved dens Hjelp faaet det syngende Træ og det guulagtige Band, vilde jeg ikke vende tilbage igien forend jeg først havde tvungen ham til at give mig et Middel til eders Frelse.

Printserne erkendte strax, hvor høiligt de var deres Søster forbunden for saadan hendes Tjeneste; Og alle de andre Herrer aflagde ikke allene deres Taksigelse til hende og erkendte hende for den der havde erobret det, hun havde med sig, men endog erklærede sig allesammen for hendes Slaver. Men Princesseen svarede: Mine Herrer! Dersom I med nogen Agtsomhed har hørt, hvad jeg talede med mine Brødre, saa har i ogsaa ventelig mørket, at jeg ikke havde Hensigt til nogen andens Frese end mine Brøddres, er eder altsaa ved denne Leilighed skeet nogen Tjeneste, saa er I mig dog aldeles ikke dervor forbunden, og folgelig kan jeg ikke tage nogen Deel i eders Compliment, men anseer den som en Høflighed, for hvilken jeg takker. I det øvrige betragter jeg eder, som Personer, de der ere lige saa fri, som I vare for, og jeg glæder mig ikke lidet over den Lykke, som eder ved mig af en Hændelse er vederfaret. Men som det ikke nytter os længer at forblive her, efterdi vi har intet at opholde os efter, saa er det best at vi sætter os til Hæst, og forsøier os ens hver

hver til sit Hjem. Princessen foregik dem herudi med sit eget Exempel, og i det hun vilde stige op paa sin Hæst, kom Prints Bahman og tilbod sig at føre Buret, med Fuglen udi, paa sin Hæst, men hun svarede: Fuglen er min Slave, og dersor vil jeg selv beholde den, skulde det ellers ikke falde eder besværligt at høre Grenen, saa kunde I dermed lette min Besværlighed.

Da de nu allesammen var kommen til Hæst, holdt de længe stille og ingen af dem vilde være den første til at ride forud, hvorudover Princessen tog Ordet og sagde: Mine Herrer! Jeg bier efter, at I skulle giøre Begyndelse. En af disse Herrer, som var hende nærmest, svarede strax: Madame! Om vi end ikke vidste at vise hende den Respect, som hendes Kion tilkommer, saa havde vi desuden Alrsag nok til at giøre hende al den Ære vi kunde optænke. Princessen declarerede, at hun ikke antog den Ære af anden Alrsag, end fordi de saa vilde have det, hvorpaa hun gav sin Hæst af Sporen, og hendes Brodre tillige med de andre Herrer folgede i en Hob bag efter. De vilde paa Beien have talet med den gamle Dervis og takket hannem for hans oprigtige Raad og Undervisninger, men som de ikke fandt ham paa sit sædvanlige Sted, saa sluttede de at han enten maatte være Død, eller og have forladt Stædet, esterdi han nu ikke havde nödig at visse flere Beien til det føle Bierg. De fortsatte

altsaa deres Reise med hinanden, dog blev Com-
pagniet hver Dag formindsket, i det den ene
ester den anden tog den Bet som de var kommen
af, indtil Princessen med sine twende Brodre
omisider selv allene forsviede sig til deres Hjem.

Strax ved deres Hjemkomst blev Buret
med Fuglen sat ud i Haven, lige for den stors-
re Sal som Princessen mest opholdt sig udi,
og den var ikke saa snart sat der, forend den ved
sin Sang lokkede en utallig Mængde Fugle til
sig af Nattergale, Bog-Finker, Lærker, Stil-
litser og andre rare Fugle, hvilke alle ved deres
Sang gjorde en usorligelig Musiqve. Gres-
nen af det syngende Træ blev ogsaa sat i Nær-
værelsen, og den tog saa sterk til i sin Bext,
at den paa en ganske fort Tid blev et stort Træ,
hos Bladet ligeledes gav en meget sôd og beha-
gelig Musicalisk Lyd fra sig. Det gule Vand
blev derpaa udost i et Bækken, hvilket strax
hævede sig i Beiret, og siden skiod sig op midt
i som en Pyramide, Eive God hoi oven for
Bækkenet, og det som af den øverste Spidse
opsprang i sine Straaler, faldt igien saa accu-
rat ned i Bækkenet, at det hverken løb over,
eller spildes uden for.

Den 995. Nat.

Det stod nu ikke længe paa forend dette rygtea-
des omkring i Egnen, og som det var en-
hver tilladt at spadsere der i Haven, saa samles-
des

des der hver Dag en utallig mængde Mennesker
for at see og forundre sig derover. Hvad Prin-
cerne og Deres Søster Princessen angaaer, saa
blev de fremdeles ved deres forrige Leve-Maade,
og havde i Sørdeleshed deres mest Divertisse-
ment ved Jagten. Da nu Princerne, engang
allene, var taget ud paa Jagt i en Skov, som
laae To a Dre Mile fra deres Huus, hendte det
sig, at Sultanen tilligemed sine fornemste Mi-
nistre just paa samme Sted jagede. De vilde
have retireret sig, da de mærkede samme, men
det træf just, at de paa deres Retirade kom
Sultanen selv i Mode, og det paa saa træng
en Plads at de ikke kunde undgaae ham. De
skyndte sig altsaa need af deres Heste, og faldt
need til Jorden for at giore ham den tilbørlige
Ere, men som Sultanen saae, at de var lige
saavel ridende, og lige saa net iflædt, som de
kunde have været af hans eget Hof, saa befale-
de han dem strap at staae op for at kunde see dem
i Ansigtet. Dette skedte, og Sultanen betrags-
tede dem fra øverst til nederst i en lang Tid uden
at tale noget; Omsider da han noksom havde
forundret sig over deres deilige Skikkelse og ars-
tige Gebærder, spurgte han dem med en mild
Mine, hvo de vare, og hvor de boede. Prints
Bahman tog strap Ordet, og sagde: Allernaas-
digste Herre! vi ere Sonner af den forrige Mis-
nister, som havde øverst Opsyn over Eders Ma-
jestets Haver, han er for nogen Tid siden død,
og vi boer i et Huus, som han fort for sin Død
lod

lod opbygge, at vi derved kunde opholde os, indtil vi sikkert komme til de Alar, at vi kunde udrette noget til Eders Majestets Eieneste. Saa vidt jeg seer, svarede Sultanen, saa haver I Lyst til Jagten? Allernaadigste Herre! sagde Prints Bahman: Dette er en Øvelse, som de ikke gierne forsommer, som har Lyst til Krigens. Dette Svar fandt Sultanen Behag i, og altsaa sagde, at han havde Lyst til at see dem jage, og at det maatte staae dem frit for selv at udvælge sig hvad Jagt de vilde. Printserne satte sig derpaa strax til Hest, og i det de reed lidet frem, kom en Lov og Bjorn dem i Sigte. Prints Bahman gav sig i Færd med Loven og Prints Perviz med Bjornen, og de gik los paa dem med saa stor Courage og Færdighed, at Sultanen maatte forundre sig derover. Omsider jog de deres Spyd med saadan en Accuratesse og Magt ind i disse Dyr, at det gik tvers igennem dem, saa at Sultanen selv saae dem styrte. Denne Øvelse lod de ham see endnu engang paa hvende andre, og de vilde videre have bleven ved; Men Sultanen lod dem falde til sig og sagde: Dersom jeg havde ladet eder raade, saa havde I snart ruineret min hele Jagt; Men jeg vil heller staane baade den og eder; Thi jeg seer alt, at jeg herefter skal finde en større Nutte i eders Dapperhed, end jeg for denne Gang har funden Behag derudi.

Sultanen fandt saa stor Kierlighed hos sig til disse Printser, at han bad dem besøge sig, og

og vilde at de strax skulle folge med ham. Da de nu beraabte sig paa deres Uverdighed, og udbad sig at maatte fritages for denne Ære, blev Sultanen begierlig efter at vide Alarsagen, hvorfor de ikke vilde. Hertil svarede de, at de havde en Soster hjemme, som var lidet yngre end de, og de levede saa enig med hinanden, at den ene ikke tog sig noget for uden den andens Bisende. Sultanen berommede deres Enighed, og tillod dem at opscette det til om anden Dagen, da de igien maatte indfinde sig paa Jagten. De forlod altsaa den Kongelige Svitte, og begav sig hjem, men de forglemte at tale med Parizade der om, og altsaa kunde de om anden Dagen ikke endnu give Sultanen Esterretning derom. Det gik dem ligeledes anden Gang, hvorudover Sultanen stak Prins Bahman trende Kugler i Barmen, paa det han i det mindste om Aftenen, naar han klædte sig af, kunde erindre det.

Den 996. Nat.

Da nu Prinsen om Aftenen afforte sine Klæder, faldt de trende Kugler ud paa Gulvet, hvorved han erindrede sit Lovste, som han havde giort Sultanen, og løb altsaa i en Hast hen til sin Broder, paa det de begge kunde tale med hende derom. Men de havde neppe ladet sig forstaae dermed for Princessen, forend de mærkede at hun blev ganste uroelig derover.

Det

Det er got nok, sagde hun, i Henseende til eder, og det kan i Fremtiden være eders Lykke, men hvad mig angaaer, saa vil det blive mig heel kummerfuld at beroves eders broderlige og kierlige Omgiengelse; Jeg kan vel merke, at I har afflaaet hans Begiering i Begyndelsen for min Skyld, og som samme er en Virkning af eders oprigtige Vensteb, saa er jeg eder derfor høilig forbunden. Imidlertid veed jeg ikke, hvad man i dette Fald skal gribte til; Thi det er ikke godt at stampe imod Brodden, eller sætte sig imod det som høie Hoveder vil have frem. Vi faaer altsaa opsette det til i Morgen, da vi kan spørge den talende Fugl til Maads; Thi den er skarpsindig og kan see dybt i en Ting; Og som den har lovet at staae os bi i alle vanskelige Tilsfæerde, saa kan vi ogsaa ventelig betiene os af den nu.

Næste Morgen derefter lod Princessen hends Fuglen til sig, og da hun omstændelig havde fortalt den Sagen, svarede den saaledes: Prinserne eders Brodre maa uomgengelig se Sultanen i sin Begiering, og derhos invitere ham til at bessge sig og besee eders Huus. Men kiere Fugl, svarede Princessen, vi elsker hinanden paa en usorligelig Maade, kan nu saadan vores Enighed ikke lide noget derunder? Aldeles intet, svarede Fuglen. Men saa faaer jo Sultanen ogsaa mig at see, sagde Princessen. Riktig, svarede Fuglen, det er juist fornorden, at han skal see eder; Thi derved faaer det desto bedre Udsald.

Da

Da nu Printserne samme Dag kom ud paa Jagten, nærmede Prints Bahman sig til Sultanen og sagde, at de var bereed at følge, naar han behagede at befale; De forestillede derhos, hvorledes det ikke allene var dem en let Sag at erholde deres Sosters Samtykke, men at hun end og tilregnede dem det som en Feil, at de ikke strax fulgte med paa første Andmodning. I saadan Henseende bad de om Forladelse; Men Sultanen forsikrede, at det var saa langt fra, han derover var fortornet, at han langt heller ønskede sig at tage Deel i deres Vensteb. Denne Sultanens Erklæring, anhørte de med saa stor en Skamfuldhed og Undseelse, at de i Steden for at svare, bukkede sig gandste dybt, for dermed at vise deres Werbodighed.

Sultanen opholdt sig denne Gang ikke længe paa Jagten, men befalede, at man skulde vende tilbage, for at have desto mere Tid til at tale med disse twende Printser. Paa Hiernreisen maatte de ride paa hver sin Side af Sultanen, hvilket smertede de andre fornemme Minister og i Særdeleshed Stor-Beziren, som derved saae sig overmaade fornærmet. Da de kom ind i Hoved-Staden, stod der mangfoldige Folk paa Gaden, og disse havde deres Divine meestendeels henvendt paa de twende Printser, efterdi de ikke kiendte dem, og ei vidste, enten de var fra fremmede Staeder eller opholte sig der i Riget. De maa voere hvo de vil, sagde nogle, saa Gud give at Sultanen var velsignet med
saas-

saadanne to Printser. Ja dersom Sultanins-
dens tredie Barselseng havde været lykkelig, saa
kunde hun nu nesten have lige saa stor en Prints,
da hun derimod i saa lang Tid maa taale saa stor
Forhaanelse.

Den 997. Nat.

Det første, som Sultanen ved sin Ankost
paa Palladset var betenkти paa, var at vise
dem omkring paa Gemakkerne, og siden blev de
inviteret til at spise med Sultanen. Som nu
denne Forste særdeles havde lagt sig efter Stu-
deringer, og han mærkede at Printsene undsaae
sig for at indlade sig i nogen Discours med ham,
saa gav han dem over Maaltidet Leilighed der-
til; Men han maatte begynde i hvad for Mate-
rie han vilde, saa sik han altid et skarpsindig og
fuldkommen Svar, saa at Sultanen ikke nok-
som kunde forundre sig derover. Om de end
vare mine Born, sagde han ved sig selv, og jeg
selv havde foranstaltet deres Opdragelse, saa
kunde de ikke have bleven bedre end de er. Ja
han fandt saa stor Behag i deres Person og Bæ-
sen, at han ei allene sad længer end han pleiede
ved Taffelet, men end og efter Taffelet tog dem
ind med sig i et Kabinet og der holdt en lang
Samtale med dem. Omsider brast han ud med
disse Ord: Jeg havde aldrig troet, at der iblant
mine Undersaatter vare saa forstandige og vel
opdragne Herrer; Ja jeg kan forsikre, at jeg
min

mijn ganiske Livs - Dic ikke har holdt nogen Discours med nogen, der har behaget mig saa godt som eders. Men det maa nu være nok for denne Gang, og vi vil i ovrigt sege os en Recreation ved Musiqven. Dette blev strax foranstaltet, og efter at samme var til Ende, indfandt sig adskillige Dansere og Danserinder, som ligeledes diverterede dennem.

Nu begyndte Matten at nærme sig, hvore udover de faldt need for Sultanen, og bad om Tilladelse at tage bort, efterat de forst paa det ydmigste havde takket for bevisste Maade. Sultanen svarede: Jeg vil herudi, ikke være eder imod, men erindrer eder, at jeg til ingen anden Ende har i Dag selv fort eder hjem med mig, end for at vise eder Beien, at I herefter kunde komme af eder selv; Thi jeg forsikrer, at I altid er mig velkommen, og jo ostere I vil komme jo fierere skal Det være mig. Men forend de forlod Sultanen, sagde Prints Bahman endnu til ham: Allernaadigste Herre! torde vi tage os den Frihed, allerunderdanigst, at ubedre os Deres Majestæts Besøgelse, skulde det være os og vores Søster en stor Fornbielse. Voress ringe Huus er vel ikke deres høje Nærvoerelse værdig, men kan dog en Monark selv finde Behag, at stiule sig under en lidet Hytte. Sultanen svarede: Saadanne Herrers Huus kan ikke andet end være smuk og prægtig, og det skal være mig en desto større Fornbielse at komme, efterdi jeg tillige faaer derved eders Søster at
L. en N. III. B. ff see;

see; Thi den blotte Efterretning om hendes hellige Egenkaber er mig alt nok til at domme om hendes Dyd og Forstand, og jeg vil ikke berove mig selv denne Hornbieselse længer end til Over-Morgen.

¹⁰¹ Da nu Printserne Bahman og Perviz omsider kom hiem, fortalte de deres Sostre, hvor naadig Sultanen havde taget imod dem, samt det Øfste han havde giort om at besøge dem Over-Morgen; Et det saa, svarede Princessen, saa skal jeg fra dette Dieblik af være betænkt paa et got Maaltid, og i den Henseende maa jeg spørge Fuglen til Raads, muligt den kunde give mig Anvisning om en Ret, som Sultanen best kunde finde Smag udi. Saa snart Printserne igien var gaaen ud af hendes Kammer, lod hun Fuglen hendte ind til sig og sagde: Hør Fugl! Sultanen har lovet at besøge os, hvad skal vi tractere ham med? Sig mig noget, som kan være hannah til Behag. Hærskerinde! svarede Fuglen: J haver gode Kofke lad dem giøre deres Beste, og i Scerdeleshed befal dem, at de tillaver en Ret med Fylding af Perler, og denne maa være den første, som sættes frem for Sultanen. Perler, svarede Princessen, Fugl! Du betænker ikke at Sultanen sætter sig til Bords for at spise og ei for at forundre sig over Perler, desuden kunde alle mine Perler ikkun lidet forslaae til saadan en Fylding. Gior ikkun hvad jeg siger, sagde Fuglen, og bekymre eder ikke, hvad samme vil se

de af sig; Thi det bliver ikke andet end alt Got.
Hvad ellers Perlerne anbelanger, saa kan I, i
Morgen tilig lade Jorden opkaste ved det forste
Træ paa høire Haand i eders Dyre-Have, og
der finder I flere end I har fornoden.

Den 998. Rat.

Princessen lod derpaa Gartneren endnu samme Aften advare, at han skulle om Morgen holde sig betids færdig, og da Morgenens ankom, gik hun tillige med Gartneren ind ud i Dyre-Haven, hvor hun paa det anviste Sted lod ham grave et Hul; I det han nu blev ved at grave, fandt han omsider Modstand, og da han saae efter, hvad det var, sic han sat paa et lidet Guld-Skrin, ohngefær en Fods Højde og Længde i en Firkant. Princessen tog strax derimod, og da hun lukkede det op, fandt hun det fuld af middelmaadige Perler, dog store nok til det, de skulle bruges til. Derpaa lod hun Gartneren faste Hullet til, og selv forfoiede hun sig ind med Skrinet under Armen. Som Printserne, imedens de klædte sig paa, saae des res Soster saa tilig at være gaaet ud, saa løb de i en Hast ned, og modte hende i Haven; Men de forundrede sig ikke lidet da de saae, at hun bar et Guld-Skrin under Armen. Hier-te Soster! sagde Prints Bahman: Da jeg saae eder folges med Gartneren igennem Haven, havde I intet at bære, maaske Gartneren

Har været saa lykkelig nu at finde en Skat? Everett imod, svarede Prinsessen, jeg visste ham selv Stæden, hvor den blev tagen, og I skal mere forundre eder derover, naar I seer hvad der er i den. Derpaa aabnede hun Skrinet, og da de spurgte, ved hvad for Hændelse hun var blevet vidende om denne Skat, bad hun dem at folges ind med hende, i Fald de ikke af andre Forretninger deraf forhindredes, samt lovede da at ville fortælle det.

Saa snart de var kommen inden for, fortalte hun dem omstændelig, hvorledes det alt var efter Fuglens Anvisning, ligesom hun og beretteude dem hvor til de skulle bruges. De discouerede en Tid lang om denne Materie, og endskont de ikke funde udgrunde, i hvad for en Hensigt Fuglen havde raadet dem at sætte saadan en Ret frem for Sultanen, saa besluttede de dog at folge dens Raad ensfoldelig, saaledes, som den havde sagt det. Dernæst lod Prinsessen den fornemste Kok indkalde, og ordinerede hvorledes hun vilde have Maaltidet tillavet. Som hun nu derhos ikke forglemte Perle-Retten, saa kunde Kokken ikke noksom forundre sig over dette Indfald, hvorudover Prinsessen spurgte, om han holdt hende for naragtig, fordi hun forlangede saadanne Retter, som var ham ubekendte og han tilforn ikke havde hørt tale om. Hun leverede ham derpaa Skrinet med Perlerne, og befalede at give dem tilbage, som blev til overs.

I det

I det øvrige gjorde Princessen saadan Anstalt, at der over altsaa vel i Haven som i Huset skulle observeres, at en hver Ting var net og i sin rette Orden, for desto bedre at kunde tage imod Sultanens Besogelse.

Morgenen derefter vare begge Printserne allerede ude paa Jagten, da Sultanen i Persien der ankem, og de blev ved at jage, indtil Solens Heede erindrede dem om, at bryde Jagten af. Som nu Prints Bahman stedse holdt sig til Sultanen, saa erindrede han ham om sit Lovste, og Sultanen resolverede strax at folge med. Prints Perviz begav sig altsaa for i Spidsen for at vise Veien, og da de kom saa nær, at de kunde see Huset, gav han sin Hæst af Sporene for at meddele sin Søster Efterretning om Sultanens Ankønst, men hun vidste det allerede, efterdi hun stedse holdt nogen paa Vagt uden for, som skulde sige hende det, saa snart de saae dem.

Saa snart Sultanen var kommen ind i Horgaarden, og var stiget need af Hæsten, kom Princessen ud og fastede sig need for hans Fodder. Printserne sagde imidlertid, at det var deres Søster, og bad tillige, at den Respect hun viste ham, maatte i Maade blive optagen. Sultanen hialp hende altsaa selv op igien, og kunde ikke nofsom forundre sig, da han derpaa betragede hendes overmaade Deilighed, og Undigheder, som Naturen saa overflodig havde begavet hende med.

Den 999. Rat.

Da nu Sultanen noget havde seet paa hende, sagde han: Disse Brødre ere værd at have saadan en Søster, og denne Søster er ogsaa værd at have saadanne Brødre, og naar jeg efter det udvores skal domme det indvores, saa har jeg ikke længer nødig at forundre mig over, at de ei vil giore noget uden deres Søsters Billie og Bidende. Dog naar jeg faaer beseet eders Huus, haaber jeg at fiende eder bedre, end nu ved det første Diekast. Princessen tog derpaa Ordet og sagde: Allernaadigste Herre! Dores Huus er ikun ringe, og er alene indrettet for Folk, der fremdrage deres Liv i Enlighed, og altsaa kan det ikke lignes med de prægtige Huse i store Hoved-Stæder, og langt mindre med saadanne Palladser, som ere Kongsers og Førsters Boeliger. Dette kan jeg ikke strax tro, svarede Sultanen; Thi mig synes, at det, som jeg allerede har seet, giver mig Aarsag til at falde deri Evil, og folgelig forbeholder jeg mig derover at domme, indtil jeg har faaet det at see, hvilket vi nu vil giore en Begyndelse paa.

Princessen viste altsaa Sultanen omkring af et Kammer i et andet, og efter at han neie havde betragtet det ialtsammen, sagde han til Parizade: Mit Barn, falder I dette et ringe Huus? Nei dersom alle de Huse skulle udryddes af store Stæder, som var ringere en dette, saa vilde

vilde der ikkun blive faae tilbage. Nu undrer
 jeg ikke mere over, at I finder saa stor Behag
 i at boe her frem fer i Staden; Men lad mig
 ogsaa see eders Have; Thi det feiler ikke at den
 jo maa være Huset liig. Princessen forre ham
 derpaa ud i Haven, og det, som her faldt ham
 forst i Øinene, var det guulagtige Vand, som saa
 Kunstig sprang i Beiret, hvilket var en Karitet,
 som kom ham ganske ny for, hvorudover han
 paa nogen Tid med stor Forundring betrakte
 samme. Om sider sagde han: Hvor faaer man
 dette rare Vand fra? Og ved hvad for en Kunst
 har man faaet saadant til at springe? Jeg troer
 ikke, at der er Mage til det i den hele Verden;
 Hvorfor jeg maa gaae derhen for ret at betrachte
 Det. Princessen tog herved Leilighed at lede ham
 forbi det syngende Træ, og Sultanen fik her en
 Musique at høre, som var langt behageligere
 end hvad han tilforn havde hørt. Han blev alt-
 saa staaende stille, og faae sig om, hvor denne
 Musique kom fra, men som han ingen faae og
 og dog fandt en overmaade stor Behag i den Lyd
 han hørte, saa spurgte han Princessen, hvor
 Musicanterne var? Er de under Jorden, sagde
 han, eller de paa en usynlig Maade opholder
 sig i Luften? Allernaadigste Herre! svarede Prin-
 cessen, det er ingen Musicantere, men det er et
 Træ, som staaer her i Nærverelsen, og dersom
 Eders Majestæt vil træde nogle Trin nærmere
 hen til det, skal de ikke længer tvile derpaa, lis-
 gesom de da og skal endnu finde en større Be-
 hag derudi.

Sultanen trædte derpaa nærmere til og han befandt Musiqven saa intagende, at han ikke kunde blive kied af at høre derpaa. Omsider erindrede han sig, at han skulle hen til det guulagtige Springvand, og i det de vilde til at gaae, spurgte han Princesseen, om dette Træ var hende foræret? Eller om hun havde faaet det langveis fra? Foregav derhos, at det nødvendig maatte være fort fra langt bortliggende Steder, esterdi han aldrig havde hørt tale derom, endfiont han dog stedse havde været en Elskere af Curieusiteter, ligesom han og spurgte hvad Man det havde. Princesseen svarede, at det ikke kaldtes andet end det syngende Træ, og at saadanne Træer ikke vorte der i Landet.

Den 1000. Nat.

Hvad Historien angaaer, sagde Princesseen fremdeles, saa er samme temmelig vildtlofig, og da den tillige indbefatter det gute Vand i sig, og den talende Fugl, som jeg siden skal vise Eders Majestæt, saa vil jeg opsette det til de først lidet har hvilet sig af den Incommodation, som de har haft ved Jagten og Solens Heede. Mit Barn! svarede Sultanen: Den Uleilighed I taler om, finder jeg ikke til, men I maatte heller tale om den Uleilighed, som jeg derudi foraarsager eder. Lad os da før det første see det gule Spring-Vand; Thi jeg længes u-udsigelig efter at jeg ligeledes kan faaet den tas-

lende

lende Fugl at see. Sultanen stod en Tid lang og betragede dette Band-Spring, og derefter spurgte han PrincesSEN hvorledes det funde stige, efterdi det ei, saa vidt han saae, blev ledt fra andre Steder. Allernaadigste Herre! svarede PrincesSEN: Eders Majestet har ret i det de siger at det ikke ledes fra andre Stader; Thi naar de vil betrachte Bekkenet, saa er det Ulykken af en heel Steen, og kan forflyttes hvor man vil have det. Men det som er det forunderligste herved, er at jeg ikkun kom en lidet Flaske fuld deri, og siden udbredte det sig saaledes som de nu seer det. Derpaa sagde Sultanen: Nu det maa være nok for første Gang, men jeg forsikrer, at jeg kommer oftere, viis mig nu hen, hvor den talende Fugl findes.

Da nu Sultanen kom nær hen imod den store Sahl, blev han en stor Mængde Fugle vaer, som sad omkring udi Treerne og gjorde en usorlignelig Musique, hvorudover han spurgte, hvorfor der paa de andre Stæder i Haven ikke sandtes saadanne Fugle? Det kommer deraf, svarede PrincesSEN, at den talende Fugl loffer dem saaledes til sig, den findes i det Bur, som de seer i Sats-Binduet, og dersom de behager at gaae derop, skal de høre, at den har en langt renere Stemme end alle andre Fugle. Sultanen gif derpaa op paa Salen, og da de kom hen til Fuglen, sagde PrincesSEN til den: Min Slave! her er Sultanen, giv ham eders Compliment. Fuglen lod strax af at synge, og

De andre Fugle efterfulgte dens Exempel, der
 næst sagde den: Sultanen er velkommen, Gud
 overvælde ham med Tusende slags Belsignelser
 og legge mange Aar til hans Alder. Som nu
 Fasselet allerede stod dækket, satte Sultanen sig
 ned, og i det samme sagde: Fugl! jeg takker
 dig for dit Ønske, og det er mig kiert, at jeg i
 dig har troffen en Sultan og Konge for Fuglene.
 Da nu Sultanen sit sat paa den første Net,
 faldt han i største Forundring over, at den var
 fyldet inden i med Perler. Og i det samme saae
 han paa Printserne og Princesseen, ligesom han
 vilde erindre dem om Svar, men Fuglen betog
 dem UImagen, i det den strax svarede saaledes:
 Allernaadigste Herre! kan Eders Majestæt for-
 undre sig over en Net som de seer for Mine, da
 de tilforn har været saa lettroende, at de paa
 en los Beretning har vildet tro, at deres Ge-
 mahl Sultaninden første gang kom i Barsel-
 Seng med en Hunde-Hvalp, anden gang med
 en Kat, og tredie gang med en Maanads-Kalv?
 Dette troer jeg, svarede Sultanen, efterdi
 Jorde-Mødrene forsikrede mig derom. Ja
 disse Jorde-Mødre, Allernaadigste Herre! sag-
 de Fuglen fremdeles: Bare vel Sultanindens
 Sostre, men de vare saadanne Sostre, der
 misundte Sultaninden den Lykke hun frem for
 dennem var ophojet til, og altsaa har de i saa-
 dan deres Raserie misbrugt Eders Majestæts
 Lettroenhed. Imidlertid kan jeg som en uimod-
 stridelig Sandhed sige, at de tvende Brodre og
 deres

deres Soster, som de seer for deres Øine, ere
Deres Majestæts ægte Born, hvilke Sultanin-
dens Sostre strax efter deres Fødsel har indpakket
i en Kurv og udkast i Canalen, men er dog lyk-
elig blevet optaget af Deres Majestæts forrige
Minister, der havde overste Opsyn over de Kon-
gelige Haver, og siden ved hans Alarvaagen-
hed opdragne, hvilket de selv endnu ikke skal
kunde nægte eller fragaae.

Den 1001. Nat.

Denne Fuglens Beretning oplyste Sultanens
Forstand i et Dieblik saa klar, at han strax
raabte: Fugl! der er intet som kan forhindre
mig at tro, at det jo er Sandhed som du siger;
Ehi den Tilbvielighed, der blev opvakt i mig,
da jeg saae dem, er mig Bevis nok, at de er
af mit eget Blod. Derpaa stod han op fra
Lasselet, og sagde: Af! saa kom da hid mine
ætere Born, og lad mig ved et Favne-Tag gi-
ve eder den første Virkning af min Faderlige
Kierlighed. Han tog dem altsaa i Favn, og
den Kierlighed, som der var imellem dem,
kom Hiertet til at blode i Livet paa dem, og de
kunde ikke tale et Ord uden at beblande det med
deres salte Saare. Det er endnu ikke nok, sag-
de Sultanen fremdeles. I maa ogsaa tage
hinanden i Favn, og I maa herefter betragte
eder selv for mine rette ægte Born, og ei for
den Ministres, som har haft Opsyn over mine

Has-

Haver, endskont jeg maa tilstaae, at han i dette Fald har giort mig sig evig forbunden. Derefter satte de sig igien til Taffels, og da de havde affpiset, tog Sultanen strax Afskeed og sagde: Nu mine kiere Born, I har mi i min Person eders rette Fader, og i Morgen skal jeg til lige med eders Moder igien komme til eder, hvilket I kan være beredt paa.

Sultanen satte sig om sider til Hest, og saa snart han var ankommen paa sit Palais, befalede han Stor-Beziren at formere Sultanindens tvende Sostre en Proces, hvilket og stede, og som de bekendte deres Misgierning, saa blev de domt til at deles levende i fire Parter, hvilken Dom strax samme Dag blev ejeqvert. Sultanen lod derpaa alle sine fornemste Minister falde sammen, og gik dernest til Hods hen til den store Mosqvee, hvor Sultaninden sad i Faengsel. Her forkynndede han hende strax sin Frihed, og tog hende i Havn med sine grædende Zaare. Madame! sagde han: Jeg kommer at bede eder om Forladelse for den Uret, jeg har giort eder, og de mange Aars Faengsel I har maattet udstaae. De, der er Skyld derudi er tilborligen bleven affstraffet, og jeg haaber, at alting skal blive got igien, naar jeg viser eder de tvende delige Printser og den yndige Princeesse, som I udi eders trende Barsel-Senge har fodt mig; Kom dersor med mig og tag den Rang igien, som I tilkommer.

Som nu dette suart blev bekjendt over hele Byen, saa samledes der en stor Mængde Mennester tilsammen, som følgede dem lige til Palladset. Dernæsten derefter blev Sultaninden iført sin Kongelige Dragt, og Sultanen tillige med hende og sin ganste Hof. Stat drog ud til det Huns, hvor Printserne og Princessen opholdt sig. Saa snart de der ankom, præsenterede han dem alle tre for Sultaninden, og det er ikke at udsige, hvor inderlig enhver blev rørt over den hierlige Maade, som de tog imod hinanden paa. Ved disse hiertersrende Havne-Tag blev af Glæde sældet mange Taare, og i Gørdeleshed af Sultaninden; Chi den Forandring hensides Omstændigheder sit, var noget der usdvenlig maatte røre Hierret. De satte sig derpaa til Taffels, og da de havde affpiist, diverterede de sig i Haven med at bistrakte de trende Mariteter, som der fandtes.

Da de nu intet havde at opholde sig efter, saa begav de sig ind til Residence-Staden. Prints Bahman red paa Sultanens høire Side, og Prints Perviz paa den venstre, og Sultaninden, som følgede bag efter havde Prinsesse Parizade paa sin venstre Side. Da de ankom til Stads-Porten var der en forstrekkelig Mængde Mennester samlet, som alle udraabte det frydesulde Vibvat, men det, som de mest forundrede sig over, var, at den talende Fugl var kommen ud af Buret, og fliet ind i Staden omkring paa Tagene, hvor den lokkede en utselig Mængde andre Fugle med sig, som gjorde en behagelig Musique den ganste Døi igennem.

Endelig blev Printserne og Princessen med sine Pragt og Herlighed erklæret for Rigets retmæssige Mrævinger, og ved denne Leilighed blev der i mange Dage anrettet mange prægtige Illuminationer, Ball, og andre Forlystelser, saavel paa Palladset som i den ganste Stad! Da efter den Sid levede de altsammen i sørste Glæde og Fornøjelse.

Da nu Scheherazade hermed havde endet denne Historie, blev Sultanen i Indien mere end tilforn rørt, og han kunde ikke noksom forundre sig over Sultanindens flere

store Hukommelse, og den artige Maade paa hvilken hun vidste at fortælle saa mange diverse Historier for ham.

Nu var det allerede Tusende og en Nat, siden hun førstie gang kom til at sove hos ham, og den Midkiesbed med hvilken han tilforn efterlevede sin givnde Ged, var efter Haanden saaledes formindsket, at han nu ganske og aldeles afslod fra at fare længer fort i sit Forsæt.

Han erindrede sig ogsaa den Grimodighed, med hvilken hun sig selv frivillig underkastede sig Faren, uden at frygte for den paafølgende Død, som saa mange for hende havde maatte udstaaer, og altsaa hun ogsaa maatte ventet sig. Disse og andre Betragtninger bevægede ham til at forkynde hende Maade, og erklærede hende for sin Gemahl: Jeg seer vel, ekskærddige Scheherazade, sagde han, at I er usorligelig i eders Historier; Det er nu længe nok at I dermed har fornæret mig: I har stillet min Vrede, og jeg igienkalder for eders Skyld den grumme Lov, som jeg har foreskrevet mig, derimod antager jeg eder til Maade, og vil at I ikke alene skal erkendes for min Gemahl, men endog for alle Tomfruers Forlæsserinde i mit ganske Rige.

Sultaninden falt need for hans Hodder, omarmede dem, og gav de eftertrykkeligste Kiende-Tegn paa den allersørste Erkiendlighed. Hvad Stor-Beziren hendes Fader angaaer, saa fornami han denne Lidende først af Sultanens egen Mund, og det blev siden bekjent over alt det ganske Rige, ligesom det og bragte

Sultaninden mange tusende Velsignelsers Ønsker over sig af alle Undersatterne i det Indianiske Rige.

ENDE

Paa den Tolvte og sidste Deel af Tusende
og een Nat.

